De la iad la rai
Povestea călătoriei lui Robert Blum după moarte, în lumea de apoi
Revelaţii privind soarta pământului în anii care vor urma
Volumul 1
Jakob Lorber

Jakob Lorber – Profetul necunoscut
Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuţă.
Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinţii săi erau însă deschişi faţă de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învăţat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.
Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziţiei, vioara, lecţii de canto, şi dând din când în când câte un concert.
În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinaţia interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare”. Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspiraţie până la sfârşitul vieţii.
În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului”. La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineaţă, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ţi pana şi scrie!”
Ascultător, a renunţat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, Casa Domnului: „Şi astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braţ la braţ cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îl iubeşte mireasa pe mirele ei. Acestea sunt adevăratele Fiinţe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îl priveşte un frate pe fratele său, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat”.

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viaţa lui Jakob Lorber.
În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înţeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al raţiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referinţă şi fără să aibă cunoştinţe legate de ceea ce scria, căci cunoaşterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viaţă s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.
Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăşi prin opera lui pe toţi scriitorii, poeţii şi gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaştere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoştinţe mai exacte despre ştiinţele geografice, istorice, biologice şi naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeţiei, el i-ar depăşit cu siguranţă pe toţi iniţiaţii pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului”, putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.
Jakob Lorber a murit la data de 24 august 186 El a ştiut dinainte că va muri la această dată, căci îşi împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparţinem Domnului”.

Robert Blum – O scurtă biografie
Personajul central al acestei cărţi nu este unul fictiv, ci a existat în realitate, fiind o personalitate bine cunoscută a Germaniei paşoptiste. Povestea de faţă prezintă ce s-a întâmplat cu sufletul său după ce acesta şi-a părăsit corpul fizic, în lumea de dincolo. Pentru o mai bună înţelegere a faptelor, vă prezentăm pe scurt biografia personajului Robert Blum în timpul vieţii sale fizice:
Robert Blum (1804-1848) a fost una din principalele personalităţi politice ale Vormärz. El a desfăşurat o activitate politică susţinută, folosindu-se inclusiv de educaţia sa avansată. După anul 1839, el a colaborat cu opoziţia politică şi a devenit unul dintre cei mai angajaţi agitatori din Saxonia. În pofida hărţuielilor autorităţilor, el a reuşit să răspândească în Germania ideile liberale şi naţionaliste, prin discursurile sale emoţionante, întâlnirile publice pe care le-a organizat, articolele inspirate pe care le-a publicat, petiţiile pe care le-a scris şi organizaţiile pe care le-a fondat. A fost unul din primii revoluţionari care au structurat mişcarea liberală, asociindu-se şi colaborând inclusiv cu alte grupuri de aceeaşi factură. Cu ajutorul acestora, şi-a fondat în anul 1847 propria

editură. A făcut parte din Noua Biserică Catolică Germană şi a simpatizat deschis cu revoluţionarii care au luptat pentru eliberarea Poloniei.
Când mişcarea liberală din Saxonia a început să se dividă, Blum a devenit liderul aripii sale radicale. Lucrarea sa, Aufruf an die Freisinnigen Sachsens, enumeră toate măsurile necesare pentru a declanşa transformarea democratică a Saxoniei. Când armata a intervenit, înăbuşind revolta din Leipzig, din august 1845, Blum s-a folosit de popularitatea sa pentru a ţine în frâu mânia populaţiei, astfel încât situaţia să nu degenereze. Totuşi, când a fost ales consiliul oraşului în anul 1847, el nu a fost lăsat să-şi ocupe locul de drept, întrucât era considerat un radical.
Când a izbucnit revoluţia de la 1848, el şi-a unit forţele cu Karl Biedermann, propunând o serie de reforme liberale. A fondat Vaterlandsverein, o organizaţie al cărei scop era de a educa politic masele largi şi păturile sociale inferioare. El a recomandat răspândirea educaţiei în masă, eliberarea presei şi dreptul la libera adunare. A fondat o societate oratorică şi a publicat Staatslexikon für das deutsche Volk, precum şi alte lucrări. În Frankfurt a fost ales vicepreşedinte al Parlamentului şi membru al Comitetului celor 50, precum şi membru al comitetului constituţional. În Adunarea Naţională a fost ales membru al comitetului de conducere, al comitetului electoral central şi al comitetului pentru Puterea Centralizată.
Blum a apărat principiul suveranităţii populare şi a cerut instituirea republicii, dar nu printr-o revoltă populară, ci prin mijloace legale. A afirmat că numai Adunarea Naţională din Frankfurt avea dreptul şi competenţa să legifereze o constituţie. În timpul verii anului 1848, el şi-a manifestat speranţa că un război cu Rusia ar putea ajuta la restabilirea unităţii Germaniei, ducând mai departe idealurile revoluţiei.
Din punct de vedere politic şi ideologic, Blum nu a fost niciodată un personaj inflexibil, oscilând între stânga radicală şi aripa de dreapta, care îl considera un „republican roşu”. A apărat totuşi fără rezerve dreptul majorităţii de a guverna şi s-a opus oricăror manifestări violente. Nu s-a sfiit să atace majoritatea ori de câte ori aceasta nu exprima voinţa poporului. În timpul participării sale politice în Parlamentul din Frankfurt, el a fost dezamăgit de felul în care evoluează revoluţia. Pe data de 12 octombrie 1848, aripa de stânga l-a delegat să transmită o adresă de simpatie rebelilor vienezi. Blum s-a implicat direct în revolta vieneză împotriva armatei lui Windischgrätz, prin discursurile şi articolele sale. Dezamăgit de felul haotic în care evoluează lucrurile, el a abandonat lupta, pe data de 29 octombrie. Arestat la începutul lui noiembrie, împreună cu tovarăşul său de arme Fröbel, Blum a invocat imunitatea sa parlamentară. Cei doi au fost însă judecaţi de o curte marţială şi condamnaţi la moarte pe data de 8 noiembrie. Blum a fost executat, în timp ce Fröbel a beneficiat de o graţiere, fiind eliberat. Execuţia lui Blum a fost un act pur politic, prin care Schwarzenberg dorea să dea un exemplu tuturor exponenţilor principiului revoluţionar.

În plus, era o sfidare deschisă la adresa Parlamentului din Frankfurt. Cel care l-a sfătuit pe Schwarzenberg să procedeze în acest fel a fost fostul consul general austriac la Leipzig, Alexander von Hübner, un duşman personal al lui Blum. Execuţia a trezit indignarea poporului german, iar Adunarea Naţională i-a recompensat pe urmaşii săi cu 40,000 de taleri.

Capitolul 1
Viaţa lui Robert Blum pe pământ

Robert Blum a sosit pe pământ în condiţii de penurie extremă, fiind nevoit să trăiască într-o sărăcie lucie până aproape de sfârşitul vieţii. Acesta a fost destinul lui, şi vă asigur că au existat motive cât se poate de serioase pentru acest lucru, desigur, incomprehensibile pentru lumea voastră fizică. Sufletul şi spiritul său au venit de pe acea planetă despre care am vorbit în lucrarea Soarele natural, ai cărei locuitori sunt predispuşi să dărâme cu încăpăţânare munţi întregi, cu o hotărâre de neclintit; iar ceea ce nu reuşesc să realizeze din punct de vedere fizic, continuă să facă în lumea spirituală.

Acest om, executat în cele din urmă din cauza îndrăznelii sale, a demonstrat încă din copilărie tenacitatea spiritului său. Deşi am fost nevoit – în interesul lui, de altfel – să aşez Eu Însumi diferite obstacole în calea lui ori de câte ori avea tendinţa să se exalte prea tare, acest lucru nu a avut consecinţe majore pentru viaţa lui, întrucât încăpăţânarea ieşită din comun a spiritului lui găsea întotdeauna o cale de ieşire din impas, croindu-şi astfel în continuare drum în direcţia dorită de el.

Omul nostru era predispus să îşi facă o mie de planuri, iar apoi să încerce să le pună în practică. Mai presus de orice, credea în justiţia socială, fiind gata să facă orice sacrificii pentru a o implementa. Chiar dacă ar fi avut la dispoziţie toate comorile lumii, ar fi fost dispus să le pună la bătaie, împreună cu întreaga sa viaţă, numai pentru a-şi transpune în practică ideile!

Aceste idei legate de justiţia socială proveneau în mare parte din şcoala religioasă a lui Ronge[1] şi a colegilor acestuia. De fapt, această filozofie nu reprezintă o şcoală, şi încă şi mai puţin o biserică, întrucât Mă contestă pe Mine ca Domn şi Dumnezeu, considerându-Mă un simplu om şi un învăţător al umanităţii care a trăit cândva, în antichitate. În acest fel, această aşa-zisă „biserică” renunţă la însăşi piatra de temelie care ar trebui să stea la baza ei, aşa că este clădită pe un fundament foarte slab.

La fel ca şi Ronge, omul nostru şi-a construit ideile socialiste pe un sol nisipos. În viziunea lui, tot ce are de oferit această lume este mărunt şi penibil, aşa că nu depindea decât de puterea sa oratorică să dărâme puterile lumii.

[1] Ronge, (1813 – 1887), fondator al “Catolicismului german”, independent de Roma.

Această convingere era atât de puternică în mintea lui, încât nu i-a lăsat nici o urmă de îndoială. Chiar şi atunci când l-am avertizat personal (în spiritul lui) să nu se avânte prea tare şi să nu facă prostii, el nu a luat în serios avertismentul Meu, una din maximele sale preferate fiind aceea că un german adevărat nu se va da în lături de la nici un sacrificiu pentru a pune în practică ce şi-a pus în minte.
Câteva succese de care a avut parte i-au aprins şi mai tare entuziasmul, făcându-l să confunde movilele politice pe care a reuşit să le zdruncine cu munţii Himalaya. A câştigat, ce-i drept, o oarecare notorietate, precum şi încrederea întregii naţiuni, lucru ce nu a făcut însă decât să pregătească terenul pentru apropiata lui cădere.
Şi-a testat de câteva ori talentele oratorice la Adunarea Naţională Germană care s-a ţinut în anul 1848, lucru care i-a adus o satisfacţie foarte mare, dar şi acestea s-au datorat în principal spiritului său extrem de puternic. Încurajat de succesele obţinute, el s-a îndreptat în grabă către un mare oraş din estul Germaniei (Viena), unde mulţimea chiar a început să-i pună în practică ideile. Pe scurt, el a încercat să ucidă nu mai puţin de 30 de muşte princiare dintr-o singură lovitură, fără să ţină cont că aveam şi Eu un cuvânt de spus în legătură cu acestea.
Omul nostru a pornit de la o idee împrumutată din Cuvântul Meu: „Fiţi perfecţi, la fel cum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect”, precum şi de la ideea că nu există decât un singur Domn, toţi ceilalţi fiind fraţi între ei, indiferent de statutul lor social. Din păcate, fundamentele credinţei sale erau din start greşite, întrucât el nu credea în Cel Unic, către perfecţiunea căruia ar trebui să tindă toţi oamenii. Desigur, în locul Domnului el s-a plasat pe sine însuşi, considerându-se un model pentru semenii săi, datorită capacităţilor sale oratorice. El a uitat astfel că prinţii lumeşti sunt şi ei oameni, ba încă foarte puternici, primind această putere de la Mine. Altfel spus, el a uitat de pasajul biblic care spune: Daţi Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”
Nu este de mirare că omul nostru a fost în cele din urmă arestat în oraşul respectiv, unde dorea să-şi pună în practică ideile legate de justiţia socială prin puterea armelor, precum şi a cuvintelor sale. A fost acuzat de trădare, şi după un proces scurt, executat şi trimis astfel în lumea de dincolo. Aici se încheie scurta relatare despre viaţa sa pământească.

Capitolul 2

Primele impresii ale celui executat în lumea de dincolo. El conştientizează faptul că nu a murit.

Mulţi dintre voi se întreabă probabil: cum au ajuns sufletul şi spiritul lui în lumea eternă a spiritelor?
Trebuie să precizez mai întâi de toate că toţi cei care îşi pierd viaţa în urma unei execuţii violente, ajung în lumea de dincolo într-o stare de furie supremă şi dornici să se răzbune pe torţionarii lor. De aceea, dacă

avem de-a face cu criminali autentici care au încălcat poruncile lui Dumnezeu, fiind astfel damnaţi, ei sunt trimişi pe loc în iad – elementul lor natural, ca să îşi manifeste acolo dorinţa de răzbunare. Abia după ce aceasta îşi mai pierde întrucâtva din puterea iniţială se pot întoarce ei în lumea propriu-zisă a spiritelor, unde sunt supuşi unui nou test al libertăţii, desigur, în condiţii destul de restrictive.
În schimb, spiritele de genul omului nostru, executate pentru simplul motiv că au încălcat legile lumeşti, ajung mai întâi de toate într-o regiune a întunericului, unde pot rătăci în voie, de parcă ar fi orbi, fără să vadă alte fiinţe asupra cărora ar putea să-şi exercite dorinţa de răzbunare. – Chiar şi în lumea voastră fizică, furia excesivă şi dorinţa de răzbunare pot produce o stare de orbire reală, datorită fierbinţelii pe care o provoacă aceste sentimente la nivelul creierului. Daunele sunt însă infinit mai mari la nivelul sufletului şi al spiritului, unde aceste vibraţii malefice pot conduce la o orbire spirituală totală. Aceste spirite sunt lăsate în respectiva stare până când dorinţa lor de răzbunare se transformă într-o senzaţie de neputinţă deplină. Sufletul lor profund rănit şi ofensat începe astfel să plângă, şi deşi originea acestui plâns este starea lor de furie, el are totuşi un efect de slăbire a acestei emoţii.
Cât timp s-a mai aflat încă pe pământ, omul nostru a încercat din răsputeri să-şi dovedească curajul şi bărbăţia, motiv pentru care până în momentul execuţiei şi-a păstrat fermitatea, arătând că nu-i pasă de moarte. Evident, în sinea lui simţea cu totul altceva. Era cât se poate de conştient de frica de moarte, şi asta cu atât mai mult cu cât, în calitatea sa de membru al „noului catolicism”, nu credea deloc în viaţa de după moartea corpului fizic.
La circa şapte ore după execuţie, după ce sufletul său s-a mai adunat, ca să spunem aşa, el s-a convins rapid de lipsa de substanţă a convingerilor sale lumeşti şi şi-a dat seama că doreşte să continue să trăiască. Această convingere nouă l-a condus însă la o altă îndoială: omul nostru a început să suspecteze faptul că deşi a fost condus pe eşafod, nu a fost decât „aparent” împuşcat, pentru a fi speriat în faţa morţii sale iminente. Probabil că doar a leşinat, din cauza fricii, căci şeful plutonului de execuţie îl legase la ochi, astfel încât nu a putut vedea personal „falsa” execuţie. Robert Blum era convins că a fost condus într-un loc întunecat, de unde urma să fie eliberat cu siguranţă, în urma unei plângeri din partea germanilor pe care i-a slujit cu credinţă.
Revenim acum la momentul prezent. Singurul lucru care îl deranjează cu adevărat pe Robert Blum este întunericul dens. Lui i se pare că se află într-o gaură întunecoasă, deşi nu simte nici un pic de umezeală şi nici vreun miros neplăcut. Îşi atinge picioarele şi mâinile, dar nu sesizează nici un fel de cătuşe. Încearcă să afle dimensiunea celulei în care se află, pipăind cu mâinile pereţii şi podeaua, dar mai ales doreşte să afle dacă în încăpere se găseşte vreun instrument secret „de tortură”.

Nu mică îi este surpriza când descoperă că nu există nici un fel de podea, nici ziduri ale închisorii, nici vreun hamac cu ajutorul căruia să fie suspendat într-o groapă.

Capitolul 3
Robert crede că a fost anesteziat

Toată această poveste îl intrigă la culme. Robert verifică dacă nu cumva corpul îi este complet amorţit, astfel încât să nu mai poată simţi nimic. Se ciupeşte şi îşi freacă trupul, dar descoperă că senzaţiile oferite de acesta sunt cât se poate de vii, ba chiar mai sensibile ca de obicei. După ce se autoconvinge că este viu din toate punctele de vedere, nefiind închis, ci doar înconjurat de întuneric, el se întreabă disperat:
„Pe toţi diavolii din lume, unde mă aflu? Ce mi-au făcut aceste fiare însetate de sânge? Este imposibil să mă fi împuşcat, căci atunci nu aş mai fi viu! Nici de închis într-o celulă se pare că nu m-au închis, căci nu pot găsi nici un zid, iar membrele nu îmi sunt prinse în cătuşe! Îmi simt întregul corp, dar deşi, în mod evident, ochii nu mi-au fost scoşi din cap, nu pot vedea nimic! Asta mi se pare foarte ciudat! Probabil că nenorociţii care s-au prefăcut că mă împuşcă mi-au administrat vreun drog secret ca să mă adoarmă… Da, acesta trebuie să fie adevărul! Dar aşteptaţi puţin, tâlharilor, ucigaşi ai drepturilor omului ce sunteţi! Aşteptaţi să ies de sub puterea anesteziculuі, şi abia apoi veţi avea motive să râdeţi! O să am eu grijă să vă fac să plătiţi pentru tot ce mi-aţi făcut!
La urma urmei, această stare nu va dura de-a pururi. În scurt timp, mă vor căuta prin Frankfurt şi prin întreaga Saxonie. Trebuie neapărat să ajung acolo! vă voi face apoi să plătiţi pentru tratamentul pe care l-aţi acordat unui membru al Parlamentului! Veţi plăti, aşa cum nimeni nu a mai plătit vreodată.
Of, dacă m-aş putea dezmetici mai devreme de sub puterea acestui anestezic! Ard de dorinţa de a mă răzbuna. Şi totuşi, această stare de ameţeală continuă. Cu siguranţă, este o invenţie diabolică! Totul este să am însă răbdare, căci va dispărea cu siguranţă”.

Capitolul 4

Robert Blum face un apel disperat către Dumnezeu. El îl invocă pe Iisus.
După aceste cuvinte, Robert Blum începe să se frece la ochi, în speranţa că va scăpa mai rapid de efectul narcoticului. Deşi îşi propune să aibă răbdare, el devine din ce în ce mai disperat, temându-se că nu îşi va mai recăpăta niciodată vederea. Văzând că lumina ochilor nu îi revine, el începe să strige:
„Ce se întâmplă cu mine? Ce fel de stare blestemată este aceasta? Oare chiar nu există un Dumnezeu atotputernic, mai drept şi mai plin de compasiune decât liderii politici ai pământului?
Doamne, dacă exişti, întinde-Ţi braţul Tău! Răzbună-mă, căci am încercat să fac ce este mai bine pentru copiii Tăi, la fel cum a încercat la

vremea respectivă marele Învăţător al Naţiunilor, Iisus al Tău. Şi El a fost capturat de cruzii Săi duşmani, care L-au crucificat, supunându-L umilinţei supreme – iar asta în semn de mulţumire pentru eforturile Sale şi pentru sacrificiile pe care le-a făcut de dragul umanităţii!
La fel ca şi El, şi eu sunt un fiu al Tău – dacă exişti cu adevărat! Oare nu exişti decât în conştiinţa oamenilor? Dacă puterea Ta nu este mai mare decât cred oamenii, înseamnă că degeaba mă rog acum. Ar fi ca o trădare veşnică pentru întreaga mea fiinţă! În acest caz, de ce mi-a mai fost dat să mă nasc ca fiinţă conştientă de sine? De ce s-a concentrat în fiinţa mea această idee empirică din spaţiul infinit, dându-mi conştiinţa lucidă a unei existenţe individuale? Blestemat fie momentul în care am apărut în această existenţă mizerabilă! Dacă există într-adevăr diavoli malefici, îi rog să distrugă pentru totdeauna această putere care mi-a dat viaţă!
O, sărmani oameni amăgiţi, încetaţi să mai procreaţi! Oameni care vă continuaţi viaţa pe pământ, ucideţi-vă copiii şi apoi sinucideţi-vă, pentru a scăpa astfel de prezenţa voastră această planetă blestemată. O, conducători fără scrupule, ucideţi populaţia pământului şi împărţiţi-vă planeta numai între voi, ca să vă săturaţi de bogăţiile ei! Degeaba mă zbat însă; voi rămâne de-a pururi un sclav! Ce înseamnă o picătură faţă de atotputernicul ocean? De aceea, gură, nu mai rosti nici un cuvânt! Iar voi, mâinilor, faceţi ce trebuie şi puneţi capăt acestei existenţe mizerabile!
După aceste cuvinte, Robert încearcă să îşi pună capăt zilelor, sugrumându-se singur, evident, fără nici un rezultat. Mai mult decât atât, el nu simte nici cea mai mică senzaţie de sufocare. Acest lucru i se pare atât de uimitor încât starea lui de confuzie devine încă şi mai accentuată. Nemaiştiind ce altceva să facă, el se pune în mişcare, spunându-şi furios: „Oriunde aş ajunge în spaţiul infinit, nu cred că voi găsi vreun loc mai întunecat şi mai fără fund decât acesta! Practic, nu mai am de ce mă teme, căci am cunoscut deja abisul şi execuţia secretă. De aceea, înainte! Cine ştie, poate că voi găsi vreo rază de lumină, sau cel puţin o moarte adevărată, pe care o voi întâmpina cu braţele deschise!
O, ce binecuvântare ar fi – să cunosc adevărata moarte! Cât de fericit trebuie să fi fost înainte de a intra în existenţă, şi cât de liberă trebuie să fi fost atunci conştiinţa mea! Ce bine ar fi dacă aş putea cunoaşte din nou anihilarea completă! Oricum, fie ce-o fi. De vreme ce am ajuns la concluzia că moartea adevărată reprezintă o uşurare, înseamnă că nu mai am de ce să mă tem. Haide aşadar să pornim la drum!”

Capitolul 5

Încercarea de a merge prin spaţiul gol. Monologul interior al lui Robert Blum pe tema nimicului şi a vieţii care continuă. El îl blestemă pe Dumnezeu – sursa tuturor suferinţelor.

Robert Blum porneşte aşadar la drum, sau cel puţin încearcă acest lucru. De vreme ce nu poate simţi însă nici un fel de sol sub tălpile sale, picioarele par să i se rotească în gol, ca un pendul, fără să genereze nici un fel de mişcare. De aceea, Robert este nevoit să se gândească la o altă modalitate de a se deplasa:
„Cred că trebuie să înot prin acest aer rarefiat, dând simultan din mâini şi din picioare! Ca să mă deplasez numai cu picioarele, aş avea nevoie de un fundament ferm sub ele. De vreme ce nu există aşa ceva, singura soluţie este fie să înot, fie să zbor prin aer! Întrucât îmi lipsesc însă aripile, la fel ca tuturor oamenilor, singura soluţie pragmatică ce îmi mai rămâne este să înot”.
El începe să dea din mâini şi din picioare, ca şi cum ar înota, dar continuă să nu simtă nimic. Rămâne suspendat în această stare de vid întunecat, aşa că renunţă la orice efort, spunându-şi:
„La urma urmei, de ce îmi mai bat capul? Mă aflu într-un vid deplin, aşa că ce rost are să încerc să ajung altundeva? Probabil, în cel mai scurt timp voi deveni una cu el, transformându-mă eu însumi într-un „nimic” asemănător! Aceasta este cea mai bună cale de a ajunge la anihilarea perfectă. Nici măcar nu-mi dau seama dacă am fost împuşcat cu adevărat. Cel puţin, atunci aş şti că aceasta este moartea. Acest lucru mi se pare însă absolut imposibil, căci mă simt sută la sută viu!!
Să existe oare o viaţă a sufletului după moartea corpului fizic? Să fim serioşi! Constat că sunt exact cel de dinainte, cu aceeaşi piele, acelaşi păr, chiar şi aceleaşi haine! Să fie înzestrat sufletul cu picioare, păr şi haine? Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci acest înveliş ar trebui să aibă la rândul lui un suflet. Sună absurd! Dacă m-ar auzi cineva, s-ar prăpădi de râs! Ha, ha, ha! Nemurirea unui înveliş exterior sună chiar mai aberant decât aşa-zisele puteri miraculoase ale giulgiului lui Iisus de la Trieste! Şi totuşi, dacă am ajuns în stadiul de suflet pur, cum se face că acest înveliş a călătorit împreună cu mine în această lume!?
Nu, de o mie de ori nu! Nu sunt un suflet pur. Sunt Robert Blum, un parlamentar din Frankfurt! Abia aici, la Viena, mi-am dat seama ce urmăreşte Austria. Acest stat nu îşi doreşte altceva decât să reintroducă vechiul fundamentalism. M-am luptat ca un erou împotriva acestor planuri diabolice, dar duşmanii mei au avut câştig de cauză, aşa că a trebuit să părăsesc pământul, în pofida bunelor mele intenţii, căci m-au împuşcat. Frumoasă răsplată pentru o inimă devotată patriei-mamă! Of, viaţă blestemată!
Dacă există într-adevăr un Dumnezeu, mă întreb ce plăcere poate să-i facă tot acest spectacol crud, în care oamenii se ucid unii pe alţii de dragul puterii ori al diferenţelor de opinii? Acest spectacol se joacă dintotdeauna pe pământ, aşa că nu are cum să provină de la Dumnezeu, care – logic vorbind – nu poate fi altceva decât iubire pură. În urma acestui raţionament rezultă un singur lucru: nu poate exista nici un Dumnezeu! Sau chiar dacă există un Dumnezeu, acesta nu poate fi altceva decât o Providenţă blestemată, care priveşte creaturile ca pe

nişte jucării aflate la îndemâna capriciilor sale. De aceea, îl blestem pe acela care i-a creat pe oameni numai pentru a se desfăta cu suferinţele lor!
Dar cel mai bine ar fi să păstrez tăcerea, căci dacă doresc să am parte de o anihilare totală în această stare de vid desăvârşit, acest monolog constant nu face decât să mă îndepărteze de ea, retrezind în mine forţele vieţii. De aceea, tăcere, pentru a accelera astfel procesul de autodistrugere!”

Capitolul 6
Pacea este deplină în exterior, dar în interiorul lui Robert Blum domneşte o disperare tăcută. Oare ce este viaţa? Dorinţa de a trăi certitudinile credinţei îl conduce pe Robert către rugăciune. El îşi aminteşte de soţie şi de copii.
După aceste cuvinte, Robert rămâne tăcut, dar starea de tulburare din suflet nu îi dispare, ci dimpotrivă, pare să se accentueze. Acest lucru îl enervează din nou, căci îşi dă seama că nu face decât să îi amplifice şi mai mult vitalitatea şi conştiinţa; cu cât tăcerea exterioară este mai profundă, cu atât mai mare devine agitaţia sa interioară. Cu cât încearcă să suprime această agitaţie lăuntrică, cu atât mai intensă devine ea. Acest proces, contrar intenţiilor sale, trezeşte în el o nouă stare de disperare şi de furie. El îşi dă seama că dorinţa sa de a scăpa odată pentru totdeauna de această viaţă obositoare nu i se împlineşte deloc, aşa că începe din nou să vorbească:
„Pe toţi dracii, aş vrea să înţeleg în ce constă această viaţă de animal, de vreme ce nu pot scăpa de ea! Doar am văzut mii de oameni murind – cu toţii au murit şi în ei nu a mai rămas nici cel mai mic semn de viaţă! În cele din urmă au putrezit, şi astfel s-a terminat totul. Cu siguranţă, de pe urma lor nu a mai rămas nici un fel de conştiinţă; să fi avut oare şi eu un fel de viaţă în afara corpului fizic, aşa cum se pare că se întâmplă cu mine?
Văd că mi-e imposibil să cunosc moartea propriu-zisă. Cine este cel care îmi susţine această viaţă împovărătoare? Of, cei care m-au împuşcat nu m-au condamnat astfel la moarte, ci la viaţă! Dacă asta se întâmplă cu duşmanii oamenilor, cel mai bine ar fi ca ei să nu-şi mai dea osteneala să le ia viaţa, căci acest lucru este imposibil. Cât de tare mă amuză toată povestea asta: deşi au vrut să mă ucidă, sunt mai viu ca oricând. În schimb, ei, care se cred vii, sunt de zece ori mai morţi decât mine, victima lor!
La urma urmei, nici nu mă simt foarte rău. Singurul lucru care îmi lipseşte este o rază de lumină! La naiba cu tot acest întuneric!
Ce s-ar întâmpla dacă voi fi nevoit să îndur această beznă de-a pururi? La dracu! Dar dacă sunt deja un spirit pur? Mă tem că situaţia nu ar fi tocmai roză în acest caz! Nu, nu pot să cred asta – toată poveste asta cu viaţa eternă este imposibilă. Şi totuşi, mi se pare că a trecut o perioadă foarte lungă de timp de când mă aflu în această beznă totală. Cred că

au trecut câţiva ani. Of, de-aş putea avea puţină lumină, totul ar fi foarte bine!
Trebuie să recunosc că decât să rămân în această stare imposibilă, în care beneficiez de întreaga mea luciditate, dar nu am parte de nici un pic de lumină, aş prefera de o mie de ori să mă număr printre acei naivi care cred în Fiul lui Dumnezeu şi în rai, dar şi în moartea eternă, adică în diavol şi în iad, fiind complet amăgiţi de iluzia lor. De fapt, cine mă poate condamna? Am căutat întotdeauna adevărul, şi la un moment dat am crezut chiar că l-am găsit. La ce mi-a folosit însă, de vreme ce nu am descoperit nici un fel de lumină în interiorul lui?
Noroc că sunt un om curajos şi lipsit de teamă. Cred că dacă mai eram şi timid, această stare m-ar fi aruncat în cea mai adâncă disperare posibilă. Pe mine nu mă deranjează însă prea tare!
Mi s-a făcut în schimb dor de soţia şi de copiii mei. Sărmanii de ei, cât de chinuiţi trebuie să fie… Câte griji trebuie să-şi facă în legătură cu mine, dar ce aş putea face pentru ei atât timp cât mă aflu în această stare? Absolut nimic! – Desigur, m-aş putea ruga, dar cui şi în ce scop? Cred că cea mai sinceră rugăciune ar fi să le doresc numai bine, din adâncul inimii mele; chiar dacă acest lucru nu le va folosi la nimic, cel puţin nu le va putea face vreun rău. De fapt, nici nu cunosc vreo altă rugăciune, cu excepţia prostiilor acelora romano-catolice de gen „Tatăl nostru”, „Ave Maria”, şi alte asemenea aiureli! Dacă le-aş rosti, nu aş face decât să îmi tulbur şi mai puternic familia. Cel mai bine este ca ei să nu ştie prin ce trec eu în momentul de faţă!”

Capitolul 7

Amintirea corectă a lui Iisus produce un fulger puternic. Robert se sperie, dar trăieşte o stare de fericire uimită.
Robert continuă: „Între toate formele de rugăciune, Rugăciunea Domnului mi se pare cea mai bună! Aşa şi-a învăţat înţeleptul învăţător Iisus discipolii să se roage. Din păcate, oamenii nu au înţeles niciodată corect această rugăciune, pe care – în orbirea lor – o rostesc în orice împrejurare şi în orice condiţii. Catolicii consideră că rugăciunea are un fel de calităţi magice, făcând din ea un fel de panaceu universal împotriva tuturor relelor, inclusiv a bolilor trupeşti. Ei nu-şi dau seama că această rugăciune reprezintă o afirmare a adevărului celest. În sine, Rugăciunea Domnului este foarte puternică, dar numai dacă o rosteşti aşa cum trebuie, nu dacă o aplici pentru toate mofturile tale. Maniera în care o folosesc protestanţii şi catolicii este de-a dreptul aberantă!
O, bunule învăţător şi maestru Iisuse! Mă întreb dacă soarta Ta nu a fost similară cu a mea, caz în care trebuie să fi regretat şi Tu că ai făcut umanităţii atât de mult bine! Să petreci 2000 de ani într-o beznă atât de cumplită! O, suflet nobil, cât de greu trebuie să fi fost pentru Tine!”
Când eroul nostru a pronunţat numele lui Iisus cu atâta respect şi simpatie, un fulger puternic a străbătut cerul de la est la vest (de la

răsărit la apus), lucru care l-a speriat pe apostolul libertăţii, dar i-a produs şi o mare bucurie, întrucât l-a asigurat că nu a orbit de tot.
El a început imediat să reflecteze asupra fenomenului, întrebându-se ce anume l-ar fi putut produce. Robert Blum a analizat pe rând toate cauzele electricităţii, dar nu a reuşit să ajungă la nici o concluzie referitoare la cauzele acestui prim fulger. Pe scurt, mintea lui a intrat într-o stare de confuzie.
„Hei, mi-a venit o idee strălucită, a strigat el. Da, într-adevăr, absolut strălucită! O, filozofie sublimă, izvor etern al adevăratei înţelepciuni! Tu aduci lumina tuturor celor care te îmbrăţişează plini de iubire, apelând întotdeauna la tine şi considerându-te unicul lor sfătuitor şi profesor! Cât de repede am reuşit să tai acest nod gordian cu ajutorul tău!
Ori de câte ori în lumea vidului se manifestă o formă existenţială, înseamnă că acolo există şi alte asemenea forme! Altfel spus, există şi alte fiinţe în afară de mine care ar fi putut declanşa acest fenomen electric, fără să limiteze în nici un fel vidul universal care ne îmbrăţişează pe toţi. Asta este! Sunt convins acum că alături de mine mai există şi alte fiinţe. La urma urmei, se pare că nu sunt atât de singur cum am crezut iniţial. Ah, dar acest lucru este minunat!
Of, dacă aş fi recurs mai devreme la înţelepciunea filozofiei germane, acum m-aş fi aflat pe un fundament diferit, dar sunt un cap pătrat, aşa că m-am complăcut doar în a rumega tot felul de gânduri legate de rugăciune, ca să nu mai vorbim de toate acele reflecţii stupide referitoare la înţeleptul şi nobilul învăţător al naţiunilor, Iisus, şi…!”
Când Robert a pomenit din nou numele lui Iisus, s-a produs un fulger încă şi mai puternic decât prima dată. Eroul nostru a rămas uluit, fiind incapabil să-şi revină după scurtul moment de lumină, atât de copleşitor totuşi. În timpul respectivului moment i s-a părut chiar că vede la mare distanţă o serie de contururi familiare. Din păcate, lumina a durat o perioadă prea scurtă de timp pentru a-şi da seama despre ce poate fi vorba.
De data aceasta, Robert nu şi-a putut aduna gândurile decât după o vreme îndelungată. Primul lui gând cât de cât coerent a fost următorul:
„Ah, am înţeles în sfârşit despre ce este vorba! Acest fulger este semnalul unei furtuni violente care se va abate asupra Vienei! Oare încep să mă trezesc din somnolenţa mea, revenind la viaţă sub influenţa furtunii, a fulgerelor şi trăsnetelor? Nu că aş fi auzit vreun tunet, dar nu este exclus ca furtuna să se afle încă la mare distanţă de mine.
Oare oi fi surzit? Îmi aud, desigur, propriile gânduri, sub formă de cuvinte, dar aceasta nu reprezintă o dovadă că auzul meu funcţionează corect. Nu îmi pot explica în nici un fel natural vidul care mă înconjoară de pretutindeni; dar la urma urmei, ce mai contează? Cert este că mă aflu aici şi că am văzut de două ori fulgerul luminos, ceea ce atestă că nu sunt orb! S-ar putea ca el să fie rezultatul unor condiţii meteorologice extreme. De aceea, voi continua să aştept până când furtuna va trece. Vom vedea astfel dacă se va produce vreo schimbare.

Desigur, în această stare lucrurile pot fi înşelătoare; după estimările mele, mi se pare că au trecut o sută de ani de când mă aflu aici, dar bănuiesc că această senzaţie este exagerată. Toată lumea ştie că atunci când te plictiseşti, un minut ţi se pare că durează un an. Sunt curios dacă va mai urma vreun fulger, eventual şi un tunet. Se pare însă că nu se întâmplă nimic...".

Capitolul 8

Robert Blum simte că i se retrezeşte pofta de viaţă. Dorinţa de răzbunare se transformă în iertare. Se produce un nou fulger, urmat de o lumină care nu mai dispare.

Robert continuă: „Sau, cine ştie? O, ce gând ciudat! Este oare posibil ca cele două fulgere să se fi petrecut numai în imaginaţia mea, indicându-mi astfel că sfârşitul îmi este aproape? Mda, nu este deloc exclus. De vreme ce mi-am pierdut complet apetitul pentru această viaţă mizerabilă, s-ar putea ca aceasta să se sfârşească destul de rapid! Dacă cineva invocă moartea, aceasta nu vine niciodată, dar dacă se teme de ea şi îşi doreşte cu disperare să o evite cât mai mult timp posibil, este aproape sigur că va avea parte de ea mai curând decât s-ar fi aşteptat vreodată. De aceea, va trebui să-mi doresc din răsputeri anihilarea totală; cel puţin, în acest fel voi fi sigur că moartea nu va veni prea curând să mă înhaţe!

Bine a spus cine a spus că: „Cel care îşi iubeşte viaţa o va pierde, iar cel care o va respinge o va câştiga"! Se pare că exact aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine. Dat fiind că nu am preţuit suficient de mult viaţa, m-am expus celor mai mari pericole, din iubire faţă de fraţii mei germani, care m-au răsplătit trimiţându-mă aici cu un glonţ în piept! Dar eu, Robert Blum, continui să mă aflu în viaţă!

Desigur, deocamdată mă simt absolut neputincios, dar o intuiţie interioară îmi spune: ‚Robert, în curând vei fi suficient de puternic ca să îţi poţi răzbuna sângele vărsat de aceşti criminali ticăloşi! Da, Robert, în scurt timp îţi vei recâştiga puterea! Pe vremea când trăiai pe pământ, căminul tău era trupul tău, dar acum trăieşti în inimile a milioane de oameni, ba mai mult, eşti omniprezent! De aceea, nu te teme, Robert, căci îţi vei recăpăta foarte curând toate puterile şi toate forţele!'

Desigur, ar fi preferabil să îmi fi recăpătat deja puterile, cât timp furia şi setea mea de răzbunare nu s-au răcit de tot. Pe de altă parte, decât să dau curs răzbunării, parcă prefer situaţia actuală, cu toată slăbiciunea mea prezentă, lăsând lucrurile în seama sorţii şi aşteptând ca dorinţa de răzbunare să fie risipită complet de această noapte ce pare eternă.

De fapt, mi se pare chiar ciudat că nu mai pot să-mi menţin furia şi dorinţa de răzbunare! Ce curios! Se pare că această dorinţă se transformă treptat într-o iertare plină de mărinimie, lucru care mă cam irită. Să nu uităm însă că aceasta este o calitate specific germană. Numai un neamţ poate ierta cu adevărat, aceasta fiind o virtute inerentă numai celor mai nobile dintre suflete!

La urma urmei, cine se poate adresa criminalilor săi, spunându-le: ‚Prieteni, mi-aţi făcut un mare rău, dar eu vă iert cu toată sinceritatea’? Ei bine, Robert poate face acest lucru, ba chiar îl şi face! Frate Alfred (Windischgrätz), deşi m-ai ucis cu neruşinare, te iert acum şi îţi promit că nu voi încerca niciodată să mă răzbun pe tine, chiar dacă aş avea puterea necesară să fac acest lucru! Da, doresc ca toţi germanii să audă aceste cuvinte: ‚Robert Blum şi-a iertat definitiv duşmanii!’ O, ce uşoară îmi simt inima! Hm, îmi admir sincer caracterul atât de nobil, iar acest gând îmi aduce o mare alinare! Legendele care îl înconjoară pe marele învăţător al naţiunilor afirmă că şi acesta şi-ar fi iertat duşmanii, chiar în timp ce se afla pe crucea pe care l-au ţintuit aceştia. Înclin să cred că sufletul lui avea ceva de german, altminteri nu ar fi fost niciodată capabil de un gest atât de mărinimos. Se ştie doar că orientalii nu au un caracter la fel de nobil. Da, da, asta e! Marele învăţător Iisus trebuie să fi fost cu siguranţă german!”
Când Robert Blum a rostit din nou numele lui Iisus, cerul a fost străbătut din nou de la est la vest de un fulger puternic, lăsând în urmă o lumină cenuşie care l-a tulburat complet pe eroul nostru, dându-i peste cap toate previziunile meteorologice de până atunci…

Capitolul 9

Înţelepciunea lumească nu înseamnă altceva decât vanitate. Iisus le transmite credinţa discipolilor Săi.

Robert Blum nu prea ştie ce trebuie să înţeleagă din această lumină cenuşie. După ce îşi adună cât de cât gândurile, el începe din nou să reflecteze asupra fenomenului, de data aceasta ceva mai lucid:
„Se pare totuşi că se pregăteşte o furtună. Ceva mă nedumereşte totuşi: mă întreb cum se face că plutesc prin aer ca o pasăre, fără nici un fundament solid sub tălpi. Înainte credeam că aceasta este doar o senzaţie amăgitoare, dar acum, că am început să văd, constat că nu este nici o amăgire, ci însăşi realitatea.
Începe să-mi devină din ce în ce mai clar faptul că trupul meu fizic a murit, căci un corp greu nu s-ar putea menţine niciodată în aer, sau chiar în eter, o perioadă atât de lungă de timp. Şi totuşi, nu pot detecta nici un alt obiect în afară de mine însumi, nici deasupra, nici dedesubtul meu. Înseamnă că sunt foarte departe de orice corp ceresc. Hm! Acest lucru mă cam nedumereşte!
O, Hegel, Strauss şi Ronge; se pare că înţelepciunea voastră cam şchioapătă. Unde este sufletul universal de care vorbeaţi voi, cu care omul devine una după descompunerea corpului său fizic? Unde este Dumnezeul care se naşte în interiorul omului şi conştiinţa sa de sine? Eu am murit, dar m-am trezit aici, în cea mai mare singurătate imaginabilă şi complet neputincios. Nu văd nici o urmă de vreo Divinitate care s-ar naşte în mine, şi nici nu mă simt una cu vreun suflet universal.
O, înţelepţi ai acestei lumi! Cât de îngâmfaţi şi de orgolioşi sunteţi voi, fără ca măcar să bănuiţi acest lucru! Aşa cum m-aţi amăgit pe mine, la

fel aţi amăgit pe mulţi alţii. Dar totul vă este iertat, căci şi voi sunteţi germani! Cu siguranţă, dacă aţi fi cunoscut adevărul real, nu l-aţi fi ascuns de semenii voştri. De vreme ce nu cunoaşteţi însă adevărul, dăruiţi ceea ce aveţi, şi restul vă va fi iertat.
Desigur, onestitatea voastră nu le este de nici un folos spiritelor ajunse în această lume, dar ea le este suficientă oamenilor pentru a menţine o oarecare ordine în lumea materială. Cât despre aşa-zisa viaţă de după moarte, se pare că aceasta nu prea ascultă de nici un fel de legi. Sincer, ce obligaţii am eu aici? Nici una! Plutesc pur şi simplu prin aer, fiind dus încolo şi încoace de cel mai mic vânticel! Chiar dacă aş dispune de înţelepciunea regelui Solomon şi de puterea lui Goliat, mă întreb la ce mi-ar folosi în această lume?
Chiar şi cele mai întunecate superstiţii catolice mi se par de preferat în această stare. Cel mai bine este să îţi părăseşti corpul fizic crezând orbeşte într-o viaţă de apoi, indiferent în ce ar consta aceasta. Această filozofie mi se pare superioară iubirii vieţii eterne şi dispreţului corpului fizic de care vorbea puritanismul rongean, care conduce la o teamă excesivă de moarte. Doamne! Prefer de o mie de ori să plutesc prin acest vid solitar decât să mai trec o dată prin experienţa fricii în faţa morţii!
De aceea, voi, învăţători ai lumii, predaţi-le discipolilor voştri credinţa! În acest fel, atunci când vor muri vor fi mai fericiţi decât am fost eu, cu tot intelectul meu ascuţit, cu care m-am mândrit atât de tare. Abia acum încep să înţeleg de ce le-a insuflat marele Învăţător o credinţă atât de mare discipolilor Săi!”

Capitolul 10

Gânduri favorabile la adresa lui Iisus. Credinţa lui Robert Blum în nemurirea sufletului şi într-un Dumnezeu plin de iubire se amplifică.
Robert continuă: „La fel ca şi mine, acest învăţător plin de înţelepciune al naţiunilor s-a născut din părinţi săraci. El s-a înălţat până la statutul de înţelepciune morală încetul cu încetul, prin propriile Sale eforturi şi trecând prin tot felul de privaţiuni. Mai mult decât atât, a fost nevoit să suporte întreaga viaţă persecuţiile nesfârşite ale capricioşilor preoţi evrei! Trebuie să-i fi fost extrem de greu să se strecoare printre mozaicii şi aaroniţii cu convingeri atât de rigide, în ale căror inimi domnea o noapte atât de profundă.
Bănuiesc că a ajuns în Egipt cu vreo caravană, împreună cu părinţii Săi extrem de săraci, iar acolo, datorită calităţilor sale înnăscute, a atras atenţia vreunui mare înţelept, care l-a acceptat în şcoala lui şi l-a iniţiat în misterele celei mai profunde înţelepciuni, lucru care L-a ajutat apoi să facă o mare senzaţie printre compatrioţii săi, complet lipsiţi de inteligenţă. Sau poate că a fost educat la şcoala esenienilor, care la vremea respectivă reprezentau chintesenţa întregii înţelepciuni pământene. Întors apoi printre evreii cei orbi, aceştia L-au luat drept

Dumnezeu, un Mesia trimis pentru a mântui umanitatea aflată în suferinţă, spre marea iritare a preoţimii bogate şi sus-puse!
Încă mă mai amuz când îmi aduc aminte cum îi lua El peste picior pe preoţi, făcându-i pe aceştia să explodeze de furie! Din păcate, a sfârşit prin a deveni victima marelui Său curaj şi a perfidiei mai-marilor acelei lumi, păzitorii marilor comori şi ai aurului din temple.
La urma urmei, m-am descurcat eu mai bine decât El? Nici vorbă! La fel ca şi El, am devenit şi eu un martir al umanităţii, fiind ucis de propriile mele eforturi pline de nobleţe. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a elibera umanitatea de lanţurile sclaviei sale, iar puternicii zilei m-au răsplătit cu un glonţ în piept. În ansamblul ei, umanitatea îi aparţine diavolului, omorându-şi cei mai buni prieteni. În schimb, îşi onorează duşmanii de moarte cu marşuri triumfale, cu muzică şi cu procesiuni pline de fast!
Din fericire, am scăpat de tot acest coşmar, inclusiv de convingerea că ar fi existat vreodată un binefăcător al umanităţii care să o fi dus mai bine decât mine, care, între noi fie vorba, nu mă compar nici pe departe cu Iisus!”
Când Robert a menţionat din nou acest nume, pe cer s-a produs un nou fulger puternic, de data aceasta chiar în imediata lui apropiere, lăsând în urma lui un fel de dâră luminoasă către vest, care i-a permis eroului nostru să îşi recunoască propria formă ce plutea liberă prin aer.
Deşi surpriza nu a fost cu nimic mai mică decât înainte, de data aceasta fulgerul nu l-a mai speriat pe Robert, care a început din nou să reflecteze cu voce tare: „Foarte curios! Aş putea spune că acest fulger a trecut chiar prin corpul meu, dar nu am simţit decât un fel de briză uşoară, care m-a făcut să mă simt de-a dreptul revigorat! Am recunoscut chiar şi hăul de sub mine, ceea ce m-a convins definitiv că plutesc prin aer la fel ca o pasăre. Constat de asemenea că port exact aceleaşi haine ca în ziua execuţiei.
Ha, mă întreb câţi pământeni nu s-a prăpădi de râs dacă le-aş spune cu toată seriozitatea că după despărţirea de trupul fizic, sufletul nu numai că îşi păstrează forma anterioară, dar până şi hainele sale par să fie nemuritoare!?
Marele Shakespeare nu greşea deloc atunci când a spus: ‚Există infinit mai multe lucruri între lună şi soare decât a visat vreodată umanitatea!’
După toate aparenţele, printre acestea se numără inclusiv nemurirea hainelor terestre! Culmea ironiei face ca hainele de puşcăriaş, care în ochii duşmanilor mei reprezintă ruşinea supremă, să se fi înălţat împreună cu mine la statutul de libertate supremă! Un lucru este limpede: numai un Dumnezeu cu adevărat drept şi preaplin de iubire ar fi putut face aşa ceva. Încep să cred cu adevărat că există un asemenea Dumnezeu, deşi este evident că acesta nu va simţi niciodată nevoia de a-i întreba pe Hegel şi pe Strauss dacă are dreptul să existe sau nu…

Lucrul care mă intrigă însă cel mai tare este faptul că fulgerul a apărut de fiecare dată când am pomenit numele marelui Oriental! Să fie oare acesta ceva mai mult decât fiul uman al lui Dumnezeu?
Dacă până şi hainele sunt nemuritoare în această lume, nu ar fi exclus ca Iisus să însemne ceva mai mult decât aş fi putut bănui… Poftim, iar s-a produs fulgerul, şi de data aceasta chiar mai puternic decât până acum! Mda, foarte ciudat!!!”

Capitolul 11

Noi gânduri pline de devoţiune faţă de Iisus. Aspiraţia lui Robert de a-L cunoaşte pe Acesta. Lumina devine din ce în ce mai puternică.

Robert continuă: „Oare este posibil ca El să se afle pe undeva prin apropiere, la fel ca şi mine, comunicând cu mine printr-un fel de semnale electrice, ca şi cum ar dori să ia legătura cu mine? Nu m-ar mira deloc ca acesta să fie adevărul, doar a fost un iniţiat în misterele magiei egiptene, care i-au permis să cunoască până şi cele mai subtile forţe naturale, lucru care ar explica inclusiv aşa-zisele Sale miracole. Dacă osminienii aceia stupizi nu ar fi ars marea bibliotecă din Alexandria, cu siguranţă aceste lucruri ar fi cunoscute de oameni. Într-adevăr, aşa cum eu am ajuns în această lume păstrându-mi înţelepciunea mea hegeliană şi rongeană, Iisus trebuie să fie ajuns la rândul lui aici păstrându-şi marea comoară a înţelepciunii dobândite pe pământ, cu ajutorul căreia încearcă acum să comunice cu mine, transmiţându-mi mesajul că se află pe undeva prin apropiere, ba poate chiar că nutreşte dorinţa de a mai cunoaşte şi altă fiinţă în acest vid total. Fără glumă, trebuie că nu i-a fost deloc uşor să se mulţumească numai cu augusta Lui prezenţă timp de circa 1840 de ani, El, care are un spirit atât de lucid şi de treaz… O, spirit umanitar de o mare nobleţe! Cum bine spune Biblia, nu sunt vrednic nici să îţi leg şireturile de la sandale, dar oricum, ce mai contează în această lume, în care strălucirea şi faima lumească nu par să aibă nici cea mai mică importanţă?
Numele meu, la fel ca şi al Tău, va fi onorat şi admirat multă vreme pe pământ, de acum înainte, dar la ce ne foloseşte nouă acest lucru? În acest vid nesfârşit, tot ce putem face este să ne transmitem unul altuia semnale electrice printr-un fel de telegrafie fără fir, informându-ne astfel reciproc că ne aflăm aici, poate chiar la o distanţă mai mică decât aş putea crede la ora actuală.
Dacă am reuşi să ne apropiem unul de celălalt, compania fiecăruia dintre noi i-ar ajunge celuilalt pentru totdeauna! Două suflete dintre cele mai nobile şi extrem de asemănătoare nu pot decât să se înţeleagă perfect reciproc, conversând şi petrecându-şi astfel mai uşor timpul. În acest fel, eternitatea le-ar părea mai scurtă, ba chiar ar prinde ceva culoare! Ce folos însă, dacă nu reuşim să luăm legătura unul cu celălalt…

Cine ştie câte alte spirite rătăcesc prin acest vid nesfârşit, la fel ca noi? Poate chiar şi marile corpuri cereşti au fost cândva aşa cum suntem noi acum. După ce au trecut trilioane de ani tereştri, din aceşti atomi nenumăraţi s-au format corpurile lor, în care continuă să locuiască spirite sau suflete similare nouă, în jurul cărora s-au format aceste lumi agregate.
Poate că Tu Însuţi, marele meu prieten, ai devenit după aceşti aproape 2000 de ani care s-au scurs de la moartea Ta o micuţă cometă, capabilă să genereze fulgere din propriul său câmp magnetic? Mie unul se pare că îmi va mai trebui foarte multă răbdare până să ajung la acelaşi statut ca şi Tine, căci abia am reuşit să acumulez câţiva metri de atmosferă în jurul meu. dar cine ştie, poate când Tu vei deveni o planetă matură, eu voi fi un micuţ satelit care va orbita în jurul Tău… Iar dacă, după miliarde de ani pământeşti, Tu vei deveni un soare luminos, eu aş putea fi planeta cea mai apropiată de Tine, aşa cum este Mercur de Pământ! Probabil aceste speranţe ale mele sunt deşarte, dar ce altceva aş putea face decât să sper şi să aştept răbdător? În această împărăţie eternă, singura alinare sunt speranţele eterne, dacă nu vrei să cazi în cea mai adâncă depresie din cauza plictiselii.
Hei, dar ce văd? Acea regiune situată la foarte mare distanţă de mine pare să devină din ce în ce mai strălucitoare, ba parcă chiar să se apropie de mine. Este într-adevăr fermecătoare, aşa cum bănuiam mai devreme.
Iisus, marele meu prieten – oho, un nou fulger, dar de-acum m-am obişnuit… Ce spuneam? Da, marele meu prieten, care până acum a ajuns probabil o micuţă cometă, a sesizat probabil dorinţa mea arzătoare şi face acum toate eforturile pentru a se apropia de mine, atrăgându-mă astfel în sfera lui gravitaţională, împreună cu ceilalţi atomi eterici din regiunea mea, pentru a deveni astfel o lume completă. Cine ştie câte astfel de suflete nu a atras deja până acum în jurul Lui? Nu m-ar mira deloc ca aşa să se fi petrecut lucrurile, căci de la moartea Lui şi până în prezent au existat destule suflete nobile care au părăsit pământul şi au ajuns în această regiune subtilă.
Dacă îi este atât de uşor să mă atragă pe mine în sfera Lui de influenţă, înseamnă că la fel a procedat şi cu ceilalţi discipoli ai Lui, respectiv cu toţi creştinii care au parcurs – la fel ca şi mine – adevăratul drum al crucii! Cine ştie, s-ar putea să am parte chiar de foarte multă companie în preajma Lui, lucru care, între noi fie vorba, m-ar bucura nespus!
Se pare că se întâmplă ceva, căci acea regiune particulară se apropie din ce în ce mai mult de mine, devenind totodată din ce în ce mai strălucitoare. Încep deja să disting nişte forme, un fel de munte înconjurat de nişte movile mai mici! Slavă cerului, în felul acesta voi avea din nou sub picioare un sol ferm!”

Capitolul 12

În regiunea luminoasă se întrevede o formă umană. Să fie oare vorba de Iisus? Bucuria lui Robert în faţa împlinirii celei mai fierbinţi aspiraţii a lui.
Robert continuă: „Bucură-te, inimă, căci regiunea luminoasă s-a apropiat şi mai mult de mine, iar acum pot întrezări chiar o fiinţă umană, care pare să-mi facă semne cu mâna de pe acel munte!
Să fie oare chiar acel bun Iisus? Da, da, El este, fără doar şi poate! Am văzut cum, atunci când i-am pomenit numele, din El a ieşit un fulger luminos, care s-a îndreptat către mine. Ah, ce fericire fără seamăn, să mă trezesc în compania Spiritului a cărui statură morală şi profunzime a înţelepciunii le-am admirat de atâtea ori pe pământ!
O, sărmani oameni de pe pământ! Datorită castelelor şi „sângelui vostru albastru” voi vă consideraţi mai presus de fraţii voştri mai sărmani decât voi, ba chiar le spuneţi „prostime”. Dar eu vă spun: nu meritaţi să purtaţi nici măcar ţărâna de pe tălpile sărmanilor voştri fraţi pe fruntea voastră „nobilă”, în locul aşa-zisului creier pe care îl aveţi! Dacă aţi avea măcar un dram de inteligenţă, v-aţi da imediat seama cum se petrec lucrurile în această lume!
Veniţi aici, măgari pe jumătate morţi ce sunteţi, şi veţi vedea cât de mult însemnaţi în realitate, voi şi titlurile voastre de nobleţe, cu tot cu ideile şi cu aurul vostru! Adevăr vă spun, nici un demon nu vă va putea elibera vreodată de iadul întunecat în care veţi ajunge, căci voi sunteţi cei care i-aţi arestat şi i-aţi asasinat întotdeauna pe cei trimişi de Divinitate să vă mântuiască, începând cu Abel.
Eu vă strig însă cu putere: timpul răutăţii voastre a trecut! În scurt timp veţi ajunge şi voi aici, întrebându-vă unde vă sunt strămoşii cei nobili, dar bezna din jur nu vă va da nici un răspuns. Divinitatea nu va putea construi din voi nici măcar o cochilie goală, darămite un univers!
Oricum, facă-se voia Domnului. Eu unul sunt fericit la culme că mi-am întâlnit mult iubitul Prieten, în această regiune luminoasă, şi că am ajuns atât de aproape de El încât aş putea chiar să-i vorbesc. Slavă cerului pentru această graţie sublimă!”

Capitolul 13

Chemarea lui Robert. Apare Iisus. Sufletul despărţit de trup îşi regăseşte fundamentul solid de sub picioare.
Robert continuă: „Regiunea luminoasă se apropie din ce în ce mai rapid. Muntele pe care se află Marele Învăţător al celei mai sublime morale este destul de înalt; ar putea avea vreo sută de metri, iar unul din versanţii săi este cât se poate de abrupt şi de stâncos. Cât despre deluşoarele din jur, acestea ar putea fi confundate cu uşurinţă cu nişte dune de nisip. Cea mai înaltă dintre ele abia dacă atinge zece metri. Întreaga zonă este foarte bine luminată, ceea ce mi se pare destul de ciudat. Dealurile par fosforescente, dar nu reuşesc să văd câmpiile care stau la baza lor. Singurul lucru vizibil este o ceaţă cenuşiu-verzuie, datorită căreia nu-mi dau seama cât de departe se întinde această regiune dincolo de zona deluroasă.

Bănuiesc că aşa trebuie să arate orice corp ceresc nou format, de vreme ce îşi începe existenţa ca o cometă instabilă ce se învârteşte în jurul soarelui. Este cert că aceste deluşoare sunt conectate între ele la bază, dar mă întreb cum… Probabil că unicul locuitor al planetei, Marele Învăţător al moralei, va putea să-mi răspundă la aceste întrebări. Cred că m-am apropiat suficient de mult de El ca să mă audă dacă îl voi striga. Dacă voi reuşi să intru în contact cu El, acest lucru îmi va face o plăcere maximă, şi poate că şi Lui… De altfel, chiar dacă nu mă va auzi din prima, asta nu înseamnă că nu voi putea repeta ori de câte ori voi dori acest strigăt!”
După acest raţionament, Robert şi-a dus mâinile la gură, făcându-şi din palme un căuş ca să îşi amplifice cât mai mult vocea, după care a tras puternic aer în plămâni şi a strigat cu toată puterea:
„Iisuse, Mare Învăţător al naţiunilor de pe pământ! Dacă Tu eşti într-adevăr cel care cred eu că eşti şi dacă îmi auzi vocea, vino la mine, împreună cu micuţul pământ pe care l-ai format în jurul Tău! Adevăr îţi spun, în mine vei găsi cel mai mare admirator al Tău! Îţi preţuiesc la culme înţelepciunea atât de profundă, dublată de o blândeţe atât de mare, care Te-au ridicat cu mult deasupra tuturor persecutorilor Tăi şi celor care ţi-au succedat pe pământ, iar acest lucru cu atât mai mult cu cât soarta Ta a semănat destul de mult cu a mea. De fapt, au fost aproape identice! În sfârşit, Te iubesc mai presus de orice, căci Tu ai fost cel care mi-a adus prima rază de lumină în acest întuneric intolerabil, lucru pentru care nu îţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns.
Dacă Tu eşti într-adevăr Iisus, cel pe care îl iubesc mai presus de orice, atunci vino la mine! Haide, vino, ca să ne alinăm unul altuia singurătatea. În ceea ce mă priveşte, ştiu dinainte că înţelepciunea Ta fabuloasă îmi va aduce o mare alinare. Haide, vino, iubitul meu Prieten şi Tovarăş de suferinţă!
Maestru al iubirii, care ai decretat ca unică lege iubirea! Dacă această iubire nu Te-a părăsit, aşa cum nu m-a părăsit nici iubirea mea, atunci întâmpină-mă cu iubirea pe care ai propovăduit-o întotdeauna. Iar eu îţi voi răspunde cu aceeaşi iubire, acum şi de-a pururi!”
După această declaraţie plină de forţă, micuţa lume alcătuită din dealuri s-a deplasat rapid către dreapta, iar eroul nostru a putut pune piciorul pe ea, astfel încât, pentru prima dată de la violenta lui execuţie, el s-a trezit din nou pe un sol ferm, mai precis pe muntele cel înalt, chiar la dreapta lui Iisus.

Capitolul 14

Robert se adresează Domnului. Răspunsul lui Iisus. O problemă importantă de viaţă.

După ce s-a trezit la dreapta Mea, eroul nostru a început să Mă privească din cap până în picioare, pentru a se convinge că cel pe care îl are în faţă este chiar acel Iisus pe care îl caută el. Într-adevăr, M-am

prezentat în faţa lui cu aceleaşi haine aproape rupte şi cu cicatricele pe care şi le-a imaginat de atâtea ori atunci când s-a gândit la Mine. După ce M-a studiat o vreme, în ochi i-au apărut lacrimi. Când şi-a mai revenit, Mi s-a adresat, cu o compasiune profundă în glas:
„O, dragul meu prieten şi învăţător suprem al umanităţii, care i-ai iertat chiar şi pe duşmanii Tăi cei mai teribili, cu toate crimele lor odioase, datorită caracterului Tău de neegalat, punând păcatele lor pe seama orbirii şi ignoranţei lor!
Cât de severă trebuie să fie totuşi Divinitatea, acel Părinte al Tău pe care ni L-ai lăudat de atâtea ori, cerându-ne să-L adorăm, dacă a îngăduit ca Tu, cel mai bun, cel mai perfect şi cel mai nobil dintre oameni, să ajungi în acest vid teribil şi întunecat timp de aproape 2000 de ani, şi asta în aceleaşi condiţii de sărăcie în care Te-ai zbătut încă din copilărie, deşi ai reuşit să Te înalţi deasupra lor, atingând un umanism de o puritate şi de o nobleţe fără egal pe pământ!
O, Învăţătorule Iisus, Maestrul meu perfect, pe care îl iubesc mai presus de orice! Te plâng pentru această sărăcie, dar Te şi iubesc datorită ei! Într-un fel, este mai bine aşa, căci dacă mi-ai fi apărut într-o stare de fericire parţială, m-aş fi simţit de-a dreptul ofensat la gândul că un Spirit de talia Ta nu a fost înălţat pe loc la statutul cel mai înalt în această lume a spiritelor, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple dacă ar fi existat o Divinitate cu adevărat justă, care le acordă tuturor răsplata cuvenită!
De vreme ce Te întâlnesc însă aici, exact aşa cum ai părăsit pământul, înseamnă că circumstanţele din această lume sunt complet diferite de cele pe care ni le imaginăm noi. Se pare că după părăsirea corpului fizic, condiţia în care ne-am aflat rămâne o necesitate care nu ne permite decât după o perioadă foarte lungă de timp să înţelegem care este baza existenţei noastre.
Din acest punct de vedere, existenţa Ta actuală, la fel ca şi a mea, par destul de lamentabile, căci aşteptările noastre, rezultate din cunoaşterea pe care am reuşit să o dobândim, transcend cu mult posibilităţile voinţei noastre. Din fericire, noi dispunem de un sentiment care ne ajută la realizarea convingerilor noastre şi pe care în viaţa socială îl numim răbdare. Aceasta este pusă însă la grele încercări, dar despre toate aceste lucruri vom avea cu siguranţă destul timp pentru a vorbi!
Mult iubitul meu prieten, ţi-am spus care este părerea mea, aşa cum m-am priceput mai bine. Te rog, spune-mi acum ce crezi Tu despre această stare în care ne aflăm amândoi şi care mie unul mi se pare cât se poate de ciudată. Conversând în acest fel unul cu celălalt, eternitatea va trece mai uşor pentru fiecare dintre noi. De aceea, te rog, suflet filantrop şi nobil, deschide-Ţi gura sfântă şi vorbeşte!”
Eu (Iisus) îi întind mâna lui Robert şi îi spun: „Te salut cu căldură, mult iubitul Meu tovarăş de suferinţă! Adevăr îţi spun, bucură-te că M-ai găsit şi nu-ţi mai face probleme. Este suficient că Mă iubeşti, considerându-Mă – în conformitate cu cunoaşterea de care dispui la ora actuală – cel mai

nobil şi mai înţelept dintre oameni. Lasă tot restul pe seama Mea. Doresc să te asigur că orice încercări ne vor aştepta de acum înainte, toate vor fi exclusiv în avantajul nostru. Am studiat îndelung acest vid şi îţi pot spune cu toată certitudinea că am atins puterea de a-Mi folosi voinţa exact aşa cum doresc, spre deosebire de tine, care te consideri încă foarte slab la acest capitol. Dacă ţi se pare că arăt cam sărăcăcios şi absolut singuratic, acest lucru se datorează exclusiv orbirii tale în această lume, pe care nu o cunoşti aproape deloc. Pe măsură ce vederea ţi se va îmbunătăţi, fapt care se va întâmpla direct proporţional cu intensificarea iubirii tale faţă de Mine, vei ajunge să te convingi de puterea voinţei Mele.
Dincolo de tot ce ai afirmat despre Mine şi de tot ce ţi-am spus până acum, doresc să-ţi pun la încercare sentimentele, scop în care am să-ţi pun o întrebare la care va trebui să-Mi răspunzi fără tăgadă, cât mai sincer posibil, lăsându-ţi mai degrabă inima să vorbească, nu mintea. Iar această întrebare sună astfel: ascultă, dragul Meu prieten şi frate, cât timp te-ai aflat pe pământ, ai nutrit dorinţa cea mai sinceră de a-ţi elibera fraţii de opresiunea excesivă la care îi supun conducătorii lor fără inimă. Deşi nu ai ales cele mai potrivite mijloace pentru a-ţi transpune în practică scopul, pe Mine Mă interesează întotdeauna mai degrabă ţelul decât mijloacele folosite. Atât timp cât mijloacele folosite pentru atingerea unui scop nobil nu sunt absolut odioase, rezultatul atins rămâne corect în ochii Mei. Din câte ştiu însă, pe când te apropiai de îndeplinirea scopului tău benefic, duşmanii tăi te-au prins şi te-au executat. În aceste condiţii, nu mă surprinde deloc faptul că ai ajuns în această lume nutrind în suflet sentimente de răzbunare şi de ură. De aceea, doresc să te întreb: dacă ai avea o putere deplină asupra căpitanului austriac care te-a condamnat la moarte, inclusiv asupra complicilor lui, spune-mi sincer, ce le-ai face?”

Capitolul 15

Un răspuns corect. Dorinţele arzătoare ale lui Robert Blum.

Robert îmi răspunde: „Nobilul meu prieten! Cred că orice spirit decent mi-ar da dreptate dacă m-aş lăsa cuprins de o stare de furie şi de răzbunare teribilă, ţinând cont de maniera îngrozitoare în care m-a tratat acea brută vicleană şi lipsită de iubire. Când am ajuns în această lume, chiar acestea erau sentimentele pe care le nutream în inima mea. De atunci însă a trecut foarte multă vreme, iar sentimentele mele s-au schimbat în iertare. De aceea, Te asigur că nu-i doresc nimic altceva acelui orb decât să îşi recapete vederea şi să îşi dea singur seama dacă m-a tratat corect sau nu.
Oricum, dacă m-ar fi putut ucide cu adevărat, nu aş mai fi putut nutri vreun sentiment de răzbunare împotriva lui. În realitate, aşa-zisa moarte s-a dovedit în cele din urmă o viaţă eternă, în care – sincer să fiu – mă simt infinit mai fericit decât eram pe pământ şi decât ar putea fi el, cu toată amăgirea în care se complace (crezând că este un despot

atotputernic). Ţinând cont de toate aceste considerente, îmi este chiar mult mai uşor să-l iert. De altfel, trebuie să recunosc că, atât timp cât am trăit pe pământ, acest om a avut motive mult mai serioase să se teamă de mine decât au avut vreodată preoţii din Ierusalim să se teamă de Tine, dragul şi vrednicul meu prieten, ceea ce nu i-a împiedicat pe cei din urmă să Te înlăture din cale în maniera cea mai neruşinată şi mai teribilă cu putinţă!
Dacă Tu, nobilul meu prieten, Ţi-ai putut ierta torţionarii, deşi aceştia Te-au torturat în fel şi chip, aşa cum puţini oameni ar putea îndura vreodată, cu atât mai uşor îmi vine mie să îi iert pe ucigaşul meu, mai ales că eu nu am simţit practic nici un fel de durere.
De aceea, dacă marele meu duşman mi-ar apărea chiar acum, i-aş spune exact cuvintele pe care i le-ai adresat Tu lui Petru în Grădina Ghetsimani, când i-a tăiat cu sabia urechea slujitorului Malcus.
Dacă în acest spaţiu infinit există o Divinitate justă, sunt convins că îl va răsplăti în acord cu faptele lui, ţinând cont atât de ceea ce mi-a făcut mie, cât şi altora. Dacă nu există însă o astfel de Divinitate, lucru care nu m-ar mira deloc, atunci istoria îl va judeca cu siguranţă, indiferent de ceea ce îi doresc eu.
Dacă pot totuşi să Te rog ceva la care ţin foarte mult şi dacă ai puterea de a îmi îndeplini această dorinţă, aş dori să îmi încredinţez familia în mâinile Tale, respectiv pe soţia mea dragă şi pe cei patru copii ai mei. Mă gândesc de asemenea şi la toţi ceilalţi oameni de bună credinţă! În ceea ce îi priveşte în schimb pe egoiştii care nu fac altceva decât să se îmbogăţească pe socoteala semenilor lor, acestora le doresc să aibă parte exact de soarta celor pe care îi slugăresc, umilindu-i în fel şi chip! Cam aşa gândesc în clipa de faţă, dar nu trebuie să consideri această dorinţă a mea o cerere fermă, căci am descoperit în Tine cea mai mare compensaţie posibilă pentru tot ce am suferit şi am pierdut pe pământ”.

Capitolul 16

Domnul îi promite lui Robert îndeplinirea dorinţelor sale juste, dar cu anumite rezerve. Robert îi condamnă cu asprime pe tirani.
Eu: „Răspunsul pe care Mi l-ai dat la întrebarea extrem de importantă pe care ţi-am pus-o a fost destul de corect, fapt care Mi se pare cu atât mai demn de respect cu cât trebuie să recunosc că ai fost cât se poate de sincer. Tot ce pot să-ţi spun la ora actuală este că Eu pot răspunde tuturor cererilor tale, în măsura în care acestea nu îmi depăşesc puterea.
Există un singur lucru cu care nu pot fi de acord: cât timp ai trăit pe pământ, ai avut o gândire destul de filantropică, dar nu am putut să nu constat că ori de câte ori un aristocrat îngâmfat ucis de aşa-zişii membri ai proletariatului, simţeai o anumită plăcere sinceră!
Îmi amintesc de pildă că la o adunare care s-a ţinut la Viena, ai exclamat tu însuţi, în mijlocul aplauzelor unanime ale publicului: ‚Situaţia nu se va îmbunătăţi în Austria sau în celelalte ţări până când cel puţin o sută de

oficialităţi nu vor fi decapitate!’ Spune-Mi sincer, ai rostit aceste cuvinte pentru că aşa gândeai, sau doar pentru a obţine un efect oratoric mai puternic?”
Robert îmi răspunde: „Cât timp m-am aflat pe pământ, mi-am sacrificat întreaga viaţă pentru a-i ajuta pe cei sărmani şi oprimaţi. Experienţa personală, inclusiv experienţele altor tovarăşi de-ai mei, m-au învăţat însă că acele bestii cu chipuri de oameni, respectiv aristocraţii şi bogătaşii, nu fac altceva decât să se hrănească cu sudoarea şi cu sângele celor sărmani! Când mi-am dat seama că vechiul fundamentalism de fier urma să fie reintrodus în Austria de către dinastia aflată la putere, pentru a-i înlănţui şi mai puternic pe cei săraci cu un triplu lanţ al sclaviei, mi s-a părut prea mult, căci mă consideram un umanist! Crede-Mă, dacă aş avea o sută de mii de vieţi, aş renunţa cu dragă inimă la toate, dacă în acest fel aş putea salva umanitatea, căci ştiu foarte bine că aceşti nobili bogaţi nu ar ezita nici o clipă să sacrifice sute de mii de vieţi, dacă acest lucru ar contribui şi mai mult la ridicarea statutului lor social şi la acumularea unor bogăţii încă şi mai mari decât cele pe care le-au strâns deja!
Ah, spune-mi, dragă prietene, poate cineva să condamne o inimă plină de iubire faţă de fraţii şi de semenii săi, dacă văzând ororile la care sunt supuşi aceştia de o mână de oameni, s-ar lăsa cuprinsă de furie, lucru pe care – de altfel – nu l-ar face în condiţii normale?
Poate că toată această situaţie face parte integrantă din planul misterios al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte umanitatea, fiind, cum s-ar spune, absolut necesară. Dar cum ar putea un pământean să înţeleagă vreodată această necesitate? Şi la ce i-ar folosi lui să ştie că nu ştiu ce Fiinţă divină are planurile Sale secrete în ceea ce îl priveşte, de vreme ce situaţia cu care se confruntă rămâne la fel de odioasă şi de nedreaptă?
Noi, locuitorii pământului, nu cunoaştem decât sublimele Tale porunci ale iubirii, pe care suntem obligaţi să le respectăm chiar şi cu preţul vieţii noastre. Ceea ce se întâmplă deasupra sau dedesubtul nostru ne preocupă prea puţin. Ar putea exista foarte bine şi alte porunci, aplicabile în cine ştie ce sistem solar, mai înţelepte sau nu decât cele date de Tine, suflet umanitar şi iubit, dar ar fi o prostie să încercăm să ne planificăm viaţa în funcţie de nişte reguli care se aplică pe un sistem solar aflat la mare distanţă, cu atât mai mult cu cât nici nu avem habar dacă acesta există cu adevărat sau nu. Noi nu recunoaştem decât o singură lege ca fiind cu adevărat divină, autentică şi ortodoxă, căci bunul simţ ne spune că numai ea ne poate permite să ducem o existenţă umană perfectă. Chiar şi atunci când soarta intervine, făcându-i pe oameni să o încalce, singura concluzie este că neghina s-a amestecat cu grâul cel bun, ca o pedeapsă aruncată de Tine, marele umanitar, asupra pământului nerecunoscător. Iar aceste buruiene nu merită altceva decât să ardă în focul judecăţii drepte!

De aceea, afirm cu toată tăria, fără teama de a mă contrazice: atât timp cât omul va trăi în conformitate cu poruncile Tale, el va fi demn de cel mai profund respect din partea tuturor. Dacă se înalţă însă pe sine mai presus de poruncile date de Tine, subjugându-şi şi dominându-şi fraţii datorită unor interese pur personale, el declară poruncile Tale ca fiind nule şi neavenite. Un astfel de om nu mai este fratele semenilor săi, ci un stăpân asupra destinului lor, jucându-se cu vieţile lor aşa cum doreşte. Sentimentele mele faţă de aceşti oameni nu se vor schimba nicicând, şi Te asigur că nu voi cânta niciodată imnuri de laudă puternicilor zilei! Căci ei au încetat de mult timp să fie ceea ce ar fi trebuit să fie – ghizi puternici şi înţelepţi ai fraţilor lor mai sărmani decât ei.
Sunt perfect conştient de faptul că şi printre cei săraci se găsesc destui oameni care sunt mai degrabă un fel de animale ce nu pot fi menţinute în frâu decât cu ajutorul biciului. Dar Te întreb: cine este vinovat pentru acest lucru? După părerea mea, vinovaţi sunt tot cei care îi subjugă pe oameni, amplificând întunericul în care trăiesc şi profitând direct chiar de lipsa de inteligenţă a acestora! Prietene, cine închină în sănătatea acestor despoţi nu poate fi niciodată un Robert Blum, şi încă şi mai puţin un Iisus din Nazaret!
Există într-adevăr oameni politici care îşi iau în serios misiunea, dovedindu-se adevăraţi prieteni angelici faţă de supuşii lor. Personal, mă închin cu respect în faţa acestor lideri! În ceea ce îi priveşte însă pe tirani şi pe ucigaşii spiritului uman, pentru aceştia îmi lipsesc până şi cuvintele pentru a-i condamna îndeajuns! Eu cred că dacă există diavoli, ei nu pot fi mai răi decât aceşti oameni!
Sper că am răspuns la întrebarea Ta în maniera germană corectă şi Te implor să îmi spui care este părerea Ta! Deşi am convingeri extrem de ferme în ceea ce priveşte lucrurile pe care le consider juste, nu sunt deloc încăpăţânat şi inflexibil, şi îmi pot schimba cu uşurinţă părerile, dacă altcineva mă convinge că există o cale mai bună decât a mea!”

Capitolul 17

Domnul îi recomandă lui Robert Blum: „Supune-te autorităţilor”. Robert pune la îndoială această poruncă. El încearcă să afle mai multe în legătură cu divinitatea umană a lui Iisus.
Eu: „Ascultă-Mă, dragul Meu prieten şi frate. Nu pot să te contrazic în nici un fel, căci felul tău de a gândi şi de a acţiona Mi se pare cât se poate de corect. Atunci când între un lider politic şi supuşii săi există o relaţie de tipul celei descrise de tine, ai întru totul dreptate să gândeşti şi să te comporţi aşa cum ai făcut-o tu. Mă întreb însă: dacă situaţia ar fi diferită de cea pe care Mi-ai prezentat-o tu, ce ai mai avea de spus despre relaţia dintre stăpânitori şi supuşii lor?
Mi-ai declarat cu toată sinceritatea că tu judeci relaţia dintre cei care stăpânesc şi cei care sunt stăpâniţi exclusiv prin prisma poruncii Mele a iubirii, fără să-ţi pese nici un pic de celelalte legi care ar putea exista în

univers. În această privinţă nu pot fi de acord cu tine, din mai multe raţiuni.
Una dintre ele se referă chiar la propria Mea poruncă, care M-a făcut pe Mine Însumi să Mă supun autorităţilor lumeşti, deşi aveam puterea pentru a-i sfida, dacă Mi-aş fi propus acest lucru. Mai mult, pe când Mă aflam în templul în care se adunau impozitele, Eu le-am recomandat discipolilor Mei să îi dea Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu! La fel, le-am recomandat oamenilor, prin intermediul lui Pavel, să asculte de autorităţi, indiferent dacă acestea le impun legi foarte stricte sau mai moderate, căci nimeni nu poate deţine pe pământ o astfel de autoritate decât cu acordul Tatălui Ceresc! Ei bine, ce ai de spus în privinţa acestor porunci, date tot de Mine?”
Robert: „Spirit nobil şi umanitar, eu cred că intenţia Ta atunci când ai dat aceste porunci a fost mai degrabă un raţionament uman cât se poate de inteligent, având la bază dorinţa de a garanta în timp persistenţa doctrinei Tale şi a credinţei în Tine. Un lucru este cert: dacă Te-ai fi opus regilor atotputernici ai pământului, aşa cum a făcut Iehova în Vechiul Testament prin gura lui Samuel, sublima Ta morală nu ar fi rezistat niciodată timp de aproape 2000 de ani, sub guvernarea arogantei biserici catolice, decât cel mult prin mijloace supranaturale, despre care romano-catolicii cunosc foarte multe lucruri. Cât despre adevărul inerent acestor porunci, Te las pe Tine să judeci singur cât de mare este acesta, căci nu eu am fost martorul ororilor noului Babilon! Iată cum privesc eu lucrurile: dacă ai fi fost cu adevărat serios în ceea ce priveşte porunca de a ne supune autorităţilor, fie ele bune sau rele, ar fi trebuit să renunţi anticipat la doctrina Ta extrem de liberală. Ar fi trebui să recunoşti, de pildă, că oamenii sunt condamnaţi să rămână de-a pururi nişte păgâni care trăiesc în bezna ignoranţei, de vreme ce autorităţile le impuneau în acele vremuri să creadă în vechile zeităţi şi să nu asculte de sublima Ta învăţătură!
Ştiu că ai spus: ‚Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu’, dar nu ai precizat ce anume merită să primească Cezarul, conform ordinii naturale a lucrurilor, şi ce anume îi datorăm lui Dumnezeu. De aceea, i-a fost cât se poate de simplu Cezarului să îşi aroge fără nici un scrupul dreptul de a fi el însuşi o Divinitate, fără să-şi mai facă datoria ce deriva din funcţia pe care o îndeplinea.
Oricum, declaraţia Ta din templu a fost mai limpede decât cea a lui Pavel, care a semănat mai degrabă cu un fel de teamă faţă de autorităţi. Dacă ar fi să luăm la modul literal această declaraţie, ar însemna că omul trebuie să înceteze să mai fie un creştin de îndată ce un astfel de prinţ al lumii consideră că doctrina Ta reprezintă o ameninţare la adresa dictaturii instituite de el, aşa cum s-a şi întâmplat cu doctrina romano-catolică profană de-a lungul secolelor.
Altminteri, Pavel a fost un om cu o înţelepciune ieşită din comun, aşa că este greu de înţeles de ce a instituit această lege, care, între noi fie vorba, pare de-a dreptul absurdă în faţa bunului simţ. Căci, pe de o

parte, stă scris că: ‚Voi sunteţi cu toţii fraţi, iar Domnul este unul singur!', dar pe de altă parte omul trebuie să se supună autorităţilor care îi privesc cu dispreţ pe cei care li se supun.
Cele două afirmaţii, Prieten drag, se exclud reciproc. Poate fi adevărată ori una, ori cealaltă, dar nu amândouă simultan! Dacă omul este silit să le asculte pe amândouă, ar însemna că el trebuie să slujească la doi stăpâni, lucru absolut imposibil, aşa cum ai afirmat chiar Tu cândva, sau să-şi asume o natură dublă şi ipocrită, respectând voinţa prinţului (autorităţii), dar numai formal şi exterior, blestemând-o în acelaşi timp în sinea lui, căci spiritul îl îndeamnă să respecte partea mai liberală a doctrinei tale. Această dublă măsură ar fi foarte greu de pus în practică, uneori de-a dreptul imposibil, şi ar fi oricum foarte periculoasă.
Crede-mă, nobilul meu Prieten: eu am analizat această parte controversată a doctrinei Tale aşa cum puţini alţii au făcut-o, şi am ajuns la concluzia că trebuie făcută o deosebire între ceea ce ai predicat Tu în mod liber, aceasta fiind tema principală a învăţăturii Tale, şi aspectele pe care Tu şi prietenii Tăi aţi fost nevoiţi să le interpolaţi, date fiind timpurile periculoase în care aţi trăit. Oricum, eu sunt şi rămân cel mai fervent adorator al Tău, aşa că am înţeles cum trebuie privită doctrina Ta cea mai pură! Spuneai mai devreme că Tu Te-ai supus autorităţilor lumeşti, în pofida puterii Tale absolute. Această afirmaţie este absolut adevărată, căci ai acceptat să fii crucificat, conform deciziei puterii vremelnice a acelor timpuri.
Dacă Te-ai fi putut opune sau nu cu adevărat arestării autorităţilor cu ajutorul puterilor Tale supranaturale, acest lucru îmi depăşeşte puterea de înţelegere! Dacă miracolele făcute de Tine nu Ţi-au fost cumva atribuite în urma unei idolatrii pe jumătate păgâne, ar rezulta că, de vreme ce erai iniţiat în controlul puterilor cele mai subtile ale naturii, acestea îţi stăteau întru totul la dispoziţie. Pe de altă parte, prinderea şi executarea Ta au aruncat o lumină ciudată asupra puterilor Tale miraculoase, care ofensează raţiunea oricărui gânditor uman, indiferent cât de iluminat este el. În ceea ce mă priveşte, eu şi numeroşi alţii la fel ca mine nu am acceptat decât doctrina Ta cea mai pură, evitând orice alte ingerinţe exterioare, ce semănau mai degrabă cu nişte adăugiri exterioare păgâne.
Nu ştiu dacă am dreptate, dar sper să aflu acum de la Tine întregul adevăr. M-ar interesa de asemenea să aflu cât de autentică este Divinitatea Ta, dovedită aproape matematic de un anume Swedenborg care a trăit în secolul al XVIII-lea. Mă rog, pentru un gânditor adevărat acest lucru pare de acceptat, părând oarecum burlesc.
Gândeşte-te! Să fii o Fiinţă divină nelimitată, cu o inteligenţă, o înţelepciune şi o putere la fel de infinite! Din punct de vedere logic, ar fi imposibil ca o astfel de Fiinţă nesfârşită şi omniprezentă să se limiteze la persoana singulară a unui biet om! Mă întreb ce fiinţă cu capul pe umeri poate crede că Tu şi Divinitatea absolută puteţi fi absolut identici? Sunt de acord că poţi fi Fiul lui Dumnezeu, căci orice om are dreptul să afirme

acest lucru. Dar să pretinzi că eşti simultan om şi una cu Dumnezeu, asta mi se pare puţin cam prea mult!
Pe de altă parte, nu mă opun vehement acestui lucru, cu condiţia să îmi demonstrezi autenticitatea lui. De vreme ce între lună şi soare există atâtea lucruri pe care înţelepciunea umană nu poate nici măcar să le viseze, de ce nu ai fi Tu Fiinţa Divină supremă? Cine ştie, poate că, aşa cum spunea Hegel, Divinitatea adormită iniţial în Tine s-a trezit şi a devenit pe deplin conştientă de sine…
Sau poate a simţit nevoia să se manifeste în faţa creaturilor Sale îmbrăcând Ea Însăşi o formă umană, pentru a fi văzută şi înţeleasă de copiii Săi, fără ca cineva să interfereze în vreun fel cu înţelepciunea şi cu puterea supremă a voinţei Sale… Aşa cum spuneam, orice este posibil, mai ales în această lume, în care existenţa pare să îşi asume o natură atât de bizară.
Mă întreb însă în acest caz de ce a permis Divinitatea care s-a întrupat într-un Om Divin să fie executată în mod ruşinos de către o mână de evrei stupizi! Prietene, aşa ceva pare greu să se întâmple chiar şi între lună şi soare! Ca să înţelegi un astfel de miracol, ar trebui să cauţi ceva mai departe, între nebuloasele îndepărtate ale universului.
Eu nu cred însă că Tu ai afirmat cu adevărat aşa ceva despre Tine Însuţi, căci ştiu foarte bine ce răspuns ai dat atunci când ceilalţi Te-au întrebat dacă eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Ai dat atunci răspunsul unui om înţelept: ‚Voi (adică nu Eu) sunteţi cei care aţi afirmat acest lucru'. Cred că am înţeles perfect acest răspuns, cel puţin atât cât stă în puterea de înţelegere a omului: practic, ai recunoscut că eşti o fiinţă umană de o puritate absolută, un veritabil spirit angelic, dar nu un semizeu păgân.
Nu este însă de mirare că oamenii din acele timpuri, care credeau încă în oracolul din Delphi, ascultau profeţiile lui Thumin şi Urim, şi erau convinşi că bastonul cu o vechime de aproape o mie de ani al lui Aaron din Chivotul Înţelegerii continuă să dea roade, Ţi-au atribuit o aură divină, căci trebuie să recunosc că înţelepciunea Ta nu a fost depăşită de nimeni timp de aproape 2000 de ani! Dacă până şi romanii, care erau nişte oameni inteligenţi, credeau că orice om mare este atins de suflul lui Dumnezeu, nu mă surprinde deloc faptul că evreii, compatrioţii Tăi, care credeau orbeşte în făcătorii de miracole, Te-au considerat o fiinţă divină, de vreme ce ai făcut atâtea miracole în faţa lor, a căror bază naturală ei nu o puteau pricepe, întrucât au pierdut complet orice cunoaştere autentică, de la Avraam încoace!
Cred că am răspuns aşa cum trebuie la întrebarea Ta. Acum este rândul Tău. Te asigur că voi asculta cu nesaţ fiecare cuvânt pe care îl vei rosti".

Capitolul 18

Iisus vorbeşte despre necesitatea puterilor lumeşti. Nici o societate umană nu poate exista fără ordine şi ascultare.
Eu: „Dragul Meu frate! Nici un om care ar privi aceste lucruri dintr-o perspectivă lumească, interpretându-le cu ajutorul intelectului său

exterior, nu ar putea ajunge la o altă concluzie decât tine, cu atât mai mult dacă nu ar ţine seama de traducerea deficitară a celor patru Evanghelii şi a Scrisorilor lui Pavel, ba ar mai fi şi cochetat cu filozofia lumească a ateiştilor germani.
Eu îţi spun însă că dacă ţi-ai fi dat osteneala să citeşti cu o atenţie maximă Vechiul şi Noul Testament, căutând cele mai bune traduceri şi interpretări, cum sunt cea a lui Martin Luther şi cele ale aşa-zişilor Vulgate, precum şi Biblia grecească originală, ai fi ajuns la cu totul alte concluzii, mult mai puţin radicale decât cele actuale. Ţie îţi lipsesc complet rădăcinile, căci dogmele înţelepţilor lumeşti nu cresc pe copacul cunoaşterii decât în calitate de paraziţi. Dat fiind că ai cultivat tu însuţi copaci cât timp ai trăit pe pământ, sunt convins că ştii foarte bine cum trebuie procedat cu rădăcinile parazite. Cred că ţi-ai dat seama cât de mult valorează în ochii Mei liderii spirituali în care ai crezut!
Dacă un om începe prin a traduce Biblia în acord cu propriile sale preconcepţii, după care nu citează decât acele pasaje care vorbesc despre o interpretare dualistă, rezultată din diferite traduceri arbitrare, este cert că el va ajunge la aceleaşi concluzii ca şi cele pe care tocmai Mi le-ai argumentat.
Ascultă-Mă însă, lucrurile nu stau deloc aşa cum le-ai prezentat tu, mai întâi de toate pentru că celebra Mea afirmaţie referitoare la plata impozitelor faţă de autorităţi, dar mai ales cea adresată de Pavel romanilor şi lui Titus, nu au fost deloc identice cu cele citate de tine. Nici vorbă nu poate fi de vreun fel de teamă în faţa autorităţilor, nici din partea Mea, nici din cea a lui Pavel. De altfel, Eu am şi demonstrat în faţa lui Pilat şi a lui Irod, precum şi anterior, în faţa lui Caifa, cât de puţin Mă tem de aceşti conducători lumeşti! Cel care nu se teme de moarte, ba chiar o controlează de-a pururi, nu are cum să se teamă de aceşti arbitri relativi ai morţii fizice.
Tot atât de puţine motive să se teamă de conducătorii lumeşti avea şi Pavel. Între liderii vremelnici de la Roma, Nero a fost cu siguranţă cel mai crud, ceea ce nu l-a împiedicat pe Pavel să îşi caute protecţia în faţa evreilor malefici care îl persecutau chiar la Roma, unde a şi găsit-o, cel puţin pe durata necesităţilor sale lumeşti. Chiar crezi că el se temea de evrei? Nici vorbă! Fără să-i pese de ostilitatea lor, el s-a dus la Ierusalim, refuzând să asculte sfatul prietenilor săi.
Dacă veţi ţine cont de toate aceste argumente, îţi vei da seama că nici Eu şi nici Pavel nu am dat poruncile noastre, sau mai bine zis sfatul nostru de a asculta de autorităţi din cauza unei frici în faţa acestora, ci doar de dragul celor pe care i-am sfătuit astfel. Oamenii trebuie să se conformeze convenţiilor lumii în care trăiesc, căci nici o societate umană nu ar putea rezista vreodată fără lideri. Rezultă prin forţa lucrurilor că umanitatea trebuie învăţată să îşi asculte liderii!
Chiar crezi că marile societăţi care există la ora actuală pe pământ ar putea rezista vreodată fără lideri? Te asigur că acest lucru ar fi absolut

imposibil, ba s-ar împotrivi chiar ordinii naturale, care nu îi guvernează doar pe oameni, ci toate lucrurile pământeşti.
Ca să înţelegi mai profund aceste lucruri, te voi duce într-o călătorie prin diferitele lumi ale ordinii naturale. De aceea, cască bine ochii şi urechile!”

Capitolul 19
Despre obedienţă. Exemple preluate din lumea naturală.
„Să luăm de pildă cazul corpurilor cereşti. Acestea sunt înzestrate cu o inteligenţă naturală, fiecare în funcţie de destinul său. Toate aceste mari corpuri plutesc prin spaţiul eteric, într-o manieră invizibilă pentru voi, oamenii. De ce crezi că îşi respectă ele cu încăpăţânare, de mii de ani, aceleaşi mişcări pe orbite în jurul unui soare central, nefiind dispuse să renunţe la ele cu nici un preţ?
Deoarece orbitele lor le sunt absolut necesare, aşa cum atestă diferiţii ani buni sau proşti ai unei planete, îndeosebi în momentele de intensificare a activităţii vântului solar. Un corp ceresc de talia unei planete poate suporta o vreme un impuls de scurtă durată provenit de la soare, dar de multe ori planetele sunt nevoite să suporte de câteva ori la rând aceste încercări dureroase, care le afectează în mod natural.
Dacă, după zece sau mai multe asemenea cicluri orbitale dureroase, aceşti mari călători prin spaţiu ar obosi şi ar refuza să mai asculte de acest tratament solar matern, manifestându-şi intenţia de a părăsi soarele central în jurul căruia se învârtesc, pentru a deveni nişte călători solitari prin spaţiul nesfârşit, care crezi că ar fi consecinţele inevitabile ale acestei dorinţe de libertate absolută, cu preţul izolării totale a planetei?
Ei bine, datorită lipsei luminii şi căldurii solare, planeta ar îngheţa complet, după care s-ar autoaprinde din interior, datorită presiunii excesive a atmosferei cosmice, iar în cele din urmă s-ar dizolva complet în substanţele sale componente, murind astfel definitiv!
Planetele nu sunt lipsite de sentimente. Existenţa lor reprezintă necesitatea cea mai profundă de care ascultă. De aceea, ele rămân pe orbitele lor în jurul soarelui, păstrându-şi mişcările cu o regularitate de neclintit şi fără să le pese dacă soarele care le domină le tratează uneori într-o manieră mai brutală.
Cu siguranţă, un prieten al planetelor care gândeşte la fel ca tine ar spune: ‚Salut cu respect orice planetă care îşi doreşte independenţa absolută, iar dacă aş fi Creatorul Însuşi, l-aş pedepsi cu cea mai mare severitate pe conducătorul capricios al acestor sărmane planete’.
Ce crezi că i-ar răspunde soarele acestui prieten radical al planetelor? Probabil că i-ar spune ceva de genul: ‚Ce tot spui, suflet cosmopolit şi orb? Chiar nu îţi dai seama că eu trebuie să am grijă şi de alte planete, mai mari decât aceasta? Nu ştii că orbitele lor diferă, că există şi alte planete, mai mari sau mai mici, situate la distanţe diferite? Datorită mişcărilor lor variate, uneori cele mai multe dintre ele se găsesc pe

aceeaşi parte, silindu-mă să mă ocup cu mai mare atenţie de ele, neglijând astfel cine ştie ce planetă individuală care a rămas pe partea opusă? Chiar dacă această planetă individuală este nevoită în aceste circumstanţe să se mulţumească cu mai puţină energie decât este obişnuită să primească, ea va primi totuşi suficientă hrană pentru a putea rezista. Pot depune mărturie că de-a lungul trilioanelor de ani în care m-am învârtit eu însumi în jurul unui soare central mai mare decât mine, nici una din planetele aflate în subordinea mea nu a suferit din cauza lipsei de energie solară şi nu a pierit. Chiar dacă există comete care preferă să bântuie singure prin spaţiul cosmic, fără să asculte de ordinea mea riguroasă, eu nu pot fi învinovăţit în nici un caz dacă li se întâmplă ceva şi pier. Căci dacă o fiinţă alege calea auto-determinării, nedorind să depindă de nici un conducător mai puternic decât ea, nimeni nu poate fi învinovăţit vreodată de eventualele injustiţii care i se întâmplă. La urma urmei, aceasta a fost decizia ei – să se auto-guverneze singură! Dacă tu, liberal cosmopolit ce eşti, m-ai pedepsi pe mine, conducătorul planetelor, din cauza comportamentului meu schimbător (ca urmare a unor necesităţi precise) faţă de planetele subordonate mie, atunci mai bine ia-mi de pe-acum întreaga lumină şi strălucire, întreaga măreţie şi putere de care dispun! Descurcă-te apoi singur cu planetele şi vezi dacă, odată scăpate de „lanţul sclaviei” în care le ţin eu, acestea mai pot supravieţui’.
Cam aşa ţi-ar vorbi, prietene, ordinea naturală despre corpurile cosmice primordiale, fără jurisdicţia cărora nici o planetă nu ar putea supravieţui! Dacă aceste mari corpuri cereşti au nevoie de un lider natural, imaginează-ţi cât de mare trebuie să fie această nevoie în cazul fiinţelor mai mici, ale căror mişcări sunt restricţionate de mult mai multe condiţii, cum ar fi animalele, dar mai ales fiinţele umane, al căror liber arbitru este deplin!
Toate animalele care aparţin aceleiaşi specii au un lider natural. Ori de câte ori acesta se pune în mişcare, celelalte îl urmează în grup, ca şi cum ar fi activate printr-o comandă electrică. Priveşte de pildă o cireadă de vaci. Păstorul care îşi cunoaşte foarte bine cireada ştie care este animalul pe care celelalte îl urmează în mod natural şi îi atârnă de gât o talangă. Atunci când începe să îşi caute animalele seara, el nu face altceva decât să asculte de unde se aude talanga, după care se îndreaptă în acea direcţie şi îşi găseşte întreaga cireadă adunată în jurul liderului ei natural. Pentru a-şi aduce acasă cireada, nu trebuie decât să ia vaca de gâtul căreia a prins talanga şi să o conducă, ştiind că celelalte o vor urma. La fel procedează şi crescătorii de porci, îndeosebi în cazul animalelor care trăiesc în spaţii deschise, nu în ferme închise, sau cei care cresc capre, oi, cai, măgari, sau orice alte specii doreşti. Aceeaşi lege naturală se aplică şi în cazul insectelor şi al păsărilor, ba chiar şi al peştilor complet lipsiţi de minte şi al celorlalte animale marine.
Dar îţi propun să mergem chiar mai departe şi să ne ocupăm de natura aparent inertă.

Să analizăm de pildă ce se întâmplă cu apa, un element extrem de maleabil, care se divide cu uşurinţă în nenumărate picături, ce nu opun aproape nici un fel de rezistenţă. În starea sa liberă, acest element natural extrem de important, fără de care viaţa embrionară a animalelor şi plantelor nu ar putea fi concepută şi în interiorul căruia există forţe pe care tu nu le poţi nici măcar bănui, ascultă de aceeaşi lege inerentă a gravitaţiei. Apa se deplasează întotdeauna, fără nici un fel de ezitare, către nivelele cele mai de jos, şi nu se lasă până când nu ajunge la nivelul mării. Acest element are capacitatea particulară de a nu se lăsa cu nici un chip până când nu ajunge pe acest nivel de bază. Într-un fel, umilinţa sa reprezintă un mesaj spiritual adresat omului, căruia îi indică faptul că nu va putea ajunge vreodată conştient de adevăratul său destin decât dacă va renunţa să mai tânjească după marile onoruri exterioare, tinzând către statutul social cel mai inferior şi dând astfel dovadă de acea umilinţă pe care am recomandat-o Eu atât de des şi care nu poate fi niciodată atinsă prin comandă, ci numai prin ascultare (obedienţă)!”

Capitolul 20

Un alt exemplu: necesitatea existenţei munţilor înalţi.

Eu îmi continui astfel discursul: „Ţi-am demonstrat astfel că până şi acest element este înzestrat cu o anumită inteligenţă naturală, ascultând de ordinea divină până la ultima sa picătură, deşi în interiorul fiecăreia din aceste picături există miliarde de forme de viaţă!

Să luăm însă un alt exemplu, îndreptându-ne atenţia către locul de naştere al oricărei ape curgătoare, respectiv munţii, pentru a vedea în ce măsură sunt înzestraţi la rândul lor aceştia cu o inteligenţă care ascultă de anumite legi divine inerente.

Ascultă, prietene! Pe pământ există tot felul de munţi. Unii dintre aceştia sunt semeţi şi primordiali, alţii au o înălţime medie, fiind de tip secundar, şi în sfârşit, mai sunt şi unii de înălţime mică, un fel de coline, care sunt consideraţi de tip terţiar. Văd că zâmbeşti fericit, descoperind în Mine inclusiv un geolog! O, stai liniştit, căci Eu sunt un cunoscător la fel de bun al geologiei ca şi al cosmologiei avansate.

Dar să continui: avem aşadar de-a face cu trei tipuri de munţi. Să începem mai întâi prin a ne ocupa doar de cei mai înalţi dintre ei.

De ce crezi că există astfel de munţi pe pământ? Ei bine, scopurile lor sunt dintre cele mai diverse. Mai întâi de toate, ei sunt nişte regulatori naturali ai undelor electromagnetice, care trebuie distribuite uniform pe pământ. În al doilea rând, ei asigură stabilitatea atmosferei terestre, dată fiind rotaţia rapidă a pământului prin spaţiul cosmic. Fără această stabilitate, atmosfera pământului ar da naştere unor uragane atât de puternice încât nimeni şi nimic nu le-ar putea sta vreodată în cale. În al treilea rând, munţii înalţi atrag umezeala excesivă din atmosferă rezultată în urma combinării oxigenului cu hidrogenul, fapt care explică de ce vârfurile lor sunt mai mereu acoperite de ceaţă, fiind rareori

vizibile. Sub influenţa electricităţii abundente din aceste regiuni, cele două elemente se combină, dând naştere ninsorilor care cad pe pietrele stâncoase, acumulându-se sub formă de gheaţă. După ce aceasta atinge o dimensiune corespunzătoare, ea coboară către văile alpine, unde se acumulează sub forma gheţarilor. La rândul lor, aceştia au calitatea specială de a atrage particulele de aer toxice, protejând astfel regiunile mai joase de îngheţuri şi păstrându-le astfel fertilitatea. Pe de altă parte, gheţarii reduc excesul de electricitate, reglând astfel umezeala atmosferică şi ferind câmpiile pământului de ploi continue, care le-ar inunda.
Dacă vei ţine cont de aceste câteva comentarii, îţi vei da seama de necesitatea munţilor înalţi, fără de care viaţa nu ar putea exista pe pământ. Ori de câte ori oamenii au îndrăznit să aducă schimbări în sistemul munţilor primari, ei au fost cât de curând pedepsiţi prin distrugeri fără precedent ale mediului înconjurător. Aşa stau lucrurile, prietene! Dar să revenim la tema noastră principală de discuţie. Ascultă-Mă cu cea mai mare atenţie!
Pentru ca munţii să îşi poată îndeplini principalul scop, acela de a menţine echilibrul corpului ceresc pe care se află, localizarea lor nu este deloc arbitrară. Mai mult, datorită spiritelor care locuiesc în interiorul lor (cele care le dau forma naturală pe care o recunoaşteţi voi), putem spune că ei dispun de o anumită inteligenţă, care le permite să îşi îndeplinească sarcina pentru care au fost creaţi.
Pentru munţi, sfera de acţiune care derivă din inteligenţa lor inerentă şi indiscutabilă reprezintă o lege pozitivă, pe care ei reuşesc să o discearnă şi să o înţeleagă. Poţi să Mă crezi liniştit pe cuvânt, cu atât mai mult cu cât spuneai tu însuţi mai devreme că am fost iniţiat la nu ştiu ce şcoală egipteană în misterele naturii, pe care am ajuns să le cunosc mai bine decât orice alt savant contemporan.
De aceea, încearcă să înţelegi că un corp ceresc nu poate fi menţinut în echilibru decât prin respectarea cu cea mai mare stricteţe a legilor, fapt care nu este posibil decât datorită înzestrării acestor excrescenţe terestre ale sale (n.n. munţii de la suprafaţa sa) cu o inteligenţă inerentă, care le ajută să discearnă şi să respecte ale legi. Dacă munţii s-ar revolta împotriva acestor legi, spunându-şi: ‚Nu mai dorim să ne coborâm la nivelul dealurilor şi câmpiilor fertile, care ne sunt inferioare’, ce crezi că s-ar întâmpla cu pământul, în urma acestei neascultări montane?
Deşi aceşti munţi semeţi nu fac fructe, nefiind alcătuiţi decât din sute de kilometri pătraţi de teren nefertil, care le apare oamenilor ca fiind ‚inutil’, crezi că ar fi de dorit ca aceşti prinţi alpini să fie detronaţi şi transformaţi în câmpii fertile? Văd că murmuri: ‚Doamne fereşte!’
Ei bine, în acest caz poţi să murmuri exact aceeaşi replică şi în cazul în care s-ar pune problema dispariţiei prinţilor umani, fără de care situaţia politică pe pământ ar semăna întru totul cu cea geologică în cazul devastării munţilor naturali!

Ascultă! Dacă regii pământului şi-ar respecta menirea, ei ar trebui să fie la fel ca munţii semeţi! Înţelegi acum? Văd că îţi spui: ‚Da, înţeleg, inclusiv faptul că eşti un super-înţelept!'
Foarte bine! Dar lucrurile nu se opresc aici. Mai avem încă două categorii de munţi. Merită să vorbim puţin şi despre ele. Ascultă, deci, care este scopul şi menirea acestor munţi inferiori!"

Capitolul 21
Munţii de mărime medie şi mică – originea şi scopul lor pe planeta Pământ.
Eu îmi continui astfel discursul: „Pe vremea când pământul era încă un corp ceresc pustiu, care nu trebuia să susţină pe suprafaţa lui nici plante, nici animale, decât câteva arhetipuri primordiale ale viitoarelor forme de viaţă în apele sale, munţii primari erau de ajuns pentru a menţine echilibrul de care vorbeam mai devreme. După ce planeta s-a solidificat însă din ce în ce mai mult, de-a lungul mileniilor, deasupra nivelului mării au început să se ridice diferite grupuri de insule, iar seminţele primordiale ale vieţii (aflate iniţial în apă) au început să se răspândească şi să încolţească la suprafaţa lor, dând naştere unor numeroase specii de ierburi şi plante, care au început să aibă nevoie de suprafeţe tot mai întinse pentru a se putea dezvolta. Prin puterea focului subteran au fost astfel create noi terenuri, pe care recentele forme de viaţă să se poată dezvolta şi creşte, găsindu-şi hrana şi protecţia de care aveau nevoie. Din acest motiv, întreaga suprafaţă a planetei a fost măturată de furtuni şi de fenomene meteorologice extreme, care au condus la fracturarea fundului mării şi la ridicarea deasupra apei a noi milioane de hectare de pământ, prin jocul unor forţe misterioase, dar extrem de puternice.
Desigur, au fost necesare numeroase milenii pentru ca această mare operă să fie dusă la bun sfârşit, dar pentru Dumnezeu acest lucru nu a contat prea mult, căci un milion de ani tereştri nu înseamnă mai mult de o zi în faţa Lui! Pe scurt, acesta a fost motivul pentru care au fost creaţi munţii secundari.
La început, chiar şi aceştia erau mult mai înalţi şi mai semeţi decât la ora actuală. Timpul şi furtunile naturale le-au redus însă înălţimea, măcinându-i şi umplând astfel hăurile dintre ei. Aşa au apărut văile largi. Acestea aveau altitudini variabile, care împiedicau scurgerea regulată a apelor. De aceea, apele s-au acumulat în depresiunile cele mai adânci, dând naştere mărilor.
De atunci, aceste lacuri nu au încetat să crească, datorită ciclului permanent al apei, care se revarsă atât din porii pământului cât şi din atmosferă (sub forma ploilor, a zăpezii, a grindinii şi a rouăi), sfârşind uneori prin a ieşi din matca lor naturală. Ele şi-au erodat astfel malurile şi au dat pe afară, umplând parţial depresiunile inegale ale văilor şi dând naştere – în special în timpul marilor inundaţii – unor întregi regiuni

deluroase, proces care continuă inclusiv la ora actuală, la fel ca şi cel de ridicare a munţilor secundari sub influenţa elementului focului.
Procesul de formare a dealurilor prin acumularea de aluviuni, despre care ţi-am vorbit ceva mai devreme, a dat naştere aşa-zişilor munţi terţiari, care derivă, desigur, din cei secundari.
Aşa au apărut ultimele două categorii de munţi, fiecare derivând din cea de dinainte. În ceea ce priveşte cea de-a treia categorie de munţi (cei terţiari), motivul pentru care aceştia au trebuit creaţi este uşor de înţeles, căci pe pământ au continuat să apară tot felul de noi specii şi forme de viaţă, care aveau nevoie de un spaţiu din ce în ce mai mare pe care să îşi desfăşoare activitatea.
Solul pământului este astfel alcătuit încât să permită apariţia, viaţa şi răspândirea a tot felul de fiinţe vii, iar acest sistem ecologic natural nu ar fi putut fi constituit fără ajutorul celor trei tipuri de munţi.
Desigur, ultimele două categorii de formaţiuni muntoase nu puteau avea acelaşi destin cu munţii din prima categorie. Metoda prin care au fost create ele este complet diferită, la fel ca şi destinul şi menirea lor. De vreme ce s-au alăturat însă sistemului munţilor primari, aceste formaţiuni trebuie să respecte fără nici o ezitare aceleaşi legi pe care le respectă munţii primari – prinţii acestei lumi a munţilor, ca să spunem aşa. Acest lucru s-ar putea traduce astfel: ‚Nu este de ajuns ca voi, munţi mai mici şi mai tineri, să umpleţi văile şi depresiunile cu aluviunile voastre, pentru a da astfel naştere unor soluri fertile, unor mici deluşoare şi păduri răcoroase. Încă din prima voastră zi de existenţă, trebuie să vă asumaţi şi voi o parte din povara pe care o purtăm noi pe umeri, sprijinindu-ne în tot ce facem. În caz contrar, nu vă veţi putea îndeplini propriul destin, căci prin creaţia voastră, puterile noastre au fost relaxate, iar dacă ar trebui să ne ocupăm de coordonarea întregii ordini de pe pământ, aşa cum făceam înainte de apariţia voastră, noi am fi depăşiţi la ora actuală!’ Şi astfel, datorită inteligenţei lor inerente, noii munţi fac exact ceea ce le spun prinţii lumii geologice.
Desigur, există şi printre ei unii care nu doresc să asculte de mai-marii lor, dar ei sunt măturaţi de furtuni puternice, până când aleg una din nouă: ori încep să asculte de munţii mai mari, ori sunt complet distruşi. Înţelepţii din vechime obişnuiau să spună că aceşti munţi sunt ‚neascultători’ sau blestemaţi. În vremurile mai recente, aceşti ‚rebeli’ au ajuns să fie consideraţi munţi instabili, slabi şi care se erodează uşor. Există nenumărate exemple de astfel de munţi pedepsiţi (măcinaţi şi complet anihilaţi), atât în vremurile demult apuse, cât şi în cele mai recente”.

Capitolul 22

Nivelele de subordonare sunt necesare inclusiv în rândul oamenilor.
Eu (în continuare): „Dragul Meu prieten şi frate, după această prezentare a ordinii naturale, cred că ţi-ai dat seama de necesitatea subordonării chiar şi în rândul formelor aparent inerte şi lipsite de

inteligenţă. Ceva mai devreme ţi-am demonstrat că ea este absolut necesară în lumea animalelor, a planetelor şi a apelor. Nu cred că mai este necesar să-ţi dau alte exemple din natura aşa-zis neanimată. Aş putea face cu uşurinţă acest lucru, mai ales dacă te-aş transporta pe alte planete, unde ordinea care trebuie respectată este cu mult mai strictă şi mai rigidă decât pe pământ, o planetă oarecum dezordonată, dar în mod intenţionat, căci aceasta este planeta pe care au apărut cele mai libere dintre spirite, cele care au capacitatea de a deveni adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Constat că ai început să înţelegi în inima ta acest lucru, fapt care îmi oferă o mare satisfacţie!
De vreme ce ai început să înţelegi că până şi natura neanimată ascultă de un anumit sistem al subordonării ierarhice, ei bine, gândeşte-te puţin la situaţia omului, care este înzestrat cu un spirit absolut liber, nefiind limitat în nici un fel în procesul său de gândire, de luare a deciziilor şi în motivaţiile sale! Gândeşte-te ce ar însemna dacă fiecărui om i s-ar permite să facă orice doreşte, conform liberului său arbitru absolut, dând viaţă tuturor ideilor şi formelor care îi apar în acea anticameră creatoare a minţii sale, nu foarte diferită de puterea creatoare a lui Dumnezeu!
Adevăr îţi spun, dacă oamenilor li s-ar permite să facă ce vor, nimeni nu s-ar mai afla în siguranţă pe pământ! Pe de o parte, există spirite a căror fantezie interioară şi a căror plăcere este de a distruge tot ceea ce există. Altele nu îşi doresc decât să îi ucidă pe oameni în toate felurile posibile, în timp ce o parte dintre ele şi-ar dori să distrugă doar munţii. Mai sunt şi unii oameni care ar fi dispuşi să sape o gaură în interiorul pământului, să o umple cu praf de puşcă şi să distrugă întreaga planetă. Alţii şi-ar dori să sece toate apele pământului, sau dimpotrivă, să inunde întreaga planetă, ori să o ardă. În sfârşit, mai sunt şi unii care îşi doresc, nici mai mult nici mai puţin, decât să tragă luna pe pământ cu o frânghie!
În al doilea rând, există o sumedenie de spirite excesiv de senzoriale, a căror unică fantezie constă în a se bucura exclusiv de plăcerile vieţii. Dacă aceşti oameni nu ar fi restricţionaţi de legi, nici o femeie nu ar scăpa de pasiunea lor desfrânată, ba chiar nici băieţii sau animalele! Cunosc destui astfel de ‚prieteni ai naturii’ care ar fi dispuşi să copuleze cu toate femeile de pe pământ, dând frâu liber celor mai sălbatice fantezii erotice, la fel cum s-a întâmplat în Sodoma şi Gomora, iar când acest joc nu ar mai reuşi să le satisfacă imaginaţia, nu s-ar sfii să experimenteze inclusiv cu cele mai diverse animale.
Imaginează-ţi acum o societate umană alcătuită numai din asemenea hedonişti, în care nu ar exista nici un fel de legi morale sau juridice! Te asigur că ar fi populată de cele mai monstruoase creaturi! După câteva secole, pe pământ ar apărea fiinţe în preajma cărora nici o creatură nu s-ar mai putea simţi în siguranţă! Aşa se explică legea extrem de severă pe care a dat-o Moise, prin care asemenea hedonişti excesivi erau pedepsiţi cu moartea prin incendiere.

Au existat dintotdeauna, şi încă mai există şi astăzi, spirite profund viciate a căror pasiune desfrânată nu poate fi satisfăcută decât dacă îşi chinuiesc în modul cel mai brutal partenera de sex. Aceşti oameni nu se simt satisfăcuţi decât atunci când partenera lor îşi dă sufletul în chinuri! Nu doresc, dar aş putea să-ţi dau destule exemple în această direcţie. Este suficient însă să ştii la ce fel de fructe ar conduce o societate complet lipsită de legi.
În al treilea rând, există spirite uluitor de îngâmfate, care consideră că tot ce nu le aparţine se află sub demnitatea lor. Ele sunt orgolioase şi dominante, nu fac decât ceea ce doresc, iar toţi ceilalţi oameni trebuie să se târască în faţa lor, ca şi cum ar fi nişte viermi. Gândeşte-te la o societate alcătuită numai din asemenea indivizi: cum crezi că ar putea coabita aceştia? Adevăr îţi spun: o lume plină de tigri, de lei şi de pantere ar trăi într-o mai mare armonie decât o societate alcătuită din asemenea oameni, în măsura în care aceştia nu ar fi restricţionaţi de un sistem dur de legi morale şi juridice!
În mod similar, mai există printre oameni şi nenumărate alte deviaţii, tendinţe atât de pervertite în raport cu ordinea pozitivă încât nici măcar nu ţi le-ai putea imagina!
Dacă acestor spirite li s-ar permite să se folosească de libertatea lor interioară absolută, fie şi numai într-o mică măsură, cum crezi că ar începe să arate în cel mai scurt timp societatea de pe suprafaţa corpului ceresc respectiv? Văd că îţi spui în sinea ta: ar fi iadul pe pământ, ceva cumplit! Exact aşa stau lucrurile, prietene, nu te înşeli deloc!
Ei bine, în acest caz, doresc să te întreb: care este cel mai important lucru care poate menţine acest iad cât mai departe posibil de pământ? Şi uite-aşa, ajungem acolo unde doream să te aduc.
Înţelegi acum de ce le-am cerut lui Pavel şi celorlalţi adepţi ai Mei să se supună autorităţilor lumeşti care nu comit abuzuri? Înţelegi de ce omul trebuie să-i dea Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu?
Spune-Mi, cum vezi acum lucrurile? Ţi se par la fel de absurde ca mai înainte? Mai crezi şi acum că obedienţa justă şi umilinţa corect înţeleasă sunt nedemne de spiritul uman? Este rândul tău să vorbeşti, iar Eu te voi asculta cu cea mai mare atenţie”.

Capitolul 23

Robert este de acord cu Iisus. Răspunsul lui referitor la folosirea greşită a puterii de către stăpânitorii acestei lumi.
Robert spune: „Ce Ţi-aş mai putea spune, dragă prietene? Îmi dau seama acum că înţelepciunea şi cunoaşterea Ta le depăşesc cu mult pe ale mele. Ai întru totul dreptate, iar lucrurile stau chiar aşa cum le-ai prezentat Tu. Nu pot nega absolut nimic din cele afirmate de Tine, cu atât mai mult cu cât Tu ştii totul despre aceste lucruri, ca un om versat în cele mai ascunse secrete ale naturii! Recunosc deschis autenticitatea

tuturor adevărurilor pe care ai avut bunăvoinţa să mi le împărtăşeşti, dar rămâne totuşi o problemă care trebuie lămurită:
Prezentarea pe care mi-ai făcut-o referitoare la libertatea absolută a spiritelor umane şi la necesitatea unei legi juste şi a unui executor la fel de just al acestei legi se înţelege de la sine. Apare totuşi o întrebare: sunt oare legiuitorii şi executorii legii, aleşi şi recunoscuţi de Dumnezeu, liberi să facă ce vrea, respectiv să încalce această lege? Au oare dreptul despoţii şi tiranii arbitrari, care nu ascultă decât de puterea tronului lor mizerabil, dreptul să îşi ucidă fraţii cu miile? A avut oare Alfred (Windischgrätz) dreptul de a mă împuşca pe mine (şi pe alţii la fel ca mine) în numele împăratului său?
Dacă un astfel de stăpânitor este ferit de incidenţa legii emise de el însuşi, mă întreb cine îi dă dreptul să nu respecte porunca iubirii dată de Tine, care ar trebui respectată de către întreaga lume, fără deosebire de rang şi de caracter? De ce trebuie sute de mii de oameni să se zbată în sărăcia cea mai cruntă datorită exproprierilor nedrepte impuse de stăpânire? De ce sunt nevoiţi aceştia să poarte singuri povara legii, în condiţiile în care oficialităţile pot face ce vor, fără nici un scrupul, nici un judecător neavând dreptul să le ceară vreodată socoteală?
Desigur, nu am nimic împotriva conducătorilor corecţi şi înţelepţi, dar nu pot avea nici cel mai mic respect pentru cei care nu ştiu ce sunt şi ce vor de la viaţă. Există regi care nu fac altceva decât să stea pe tronul lor şi să sugă sângele poporului ca nişte vampiri, în loc să îşi ghideze supuşii cu ajutorul unor legi înţelepte! Spune-mi, prietene, nu are dreptul o societate sărmană şi oprimată să îi alunge de pe tronul lor pe aceşti netrebnici, pe aceşti leneşi indolenţi şi lipsiţi de sentimente, pentru a pune în locul lor alţi oameni, mai înţelepţi şi mai potriviţi pentru funcţia respectivă, cu capul pe umeri şi cu inima plină de iubire? Chiar este absolut necesar ca reşedinţa unui rege să fie un palat magnific, iar veniturile sale de ordinul milioanelor, şi acestea obţinute, desigur, prin truda neostenită a supuşilor lor? Practic, un om sărman nu are ce să aştepte dacă a avut ghinionul să se nască pe pământ; de la naştere şi până la moarte el rămâne la cheremul celor bogaţi şi puternici, fiind nevoit să îşi cedeze proprietatea şi sângele în favoarea acestora. Drept mulţumire, el este dispreţuit şi călcat în picioare, iar dacă îndrăzneşte să se revolte, riscă să se confrunte cu damnarea eternă! Spune-mi, acest lucru Ţi se pare la fel de firesc? Poţi găsi şi în această privinţă exemple din lumea naturii? Prietene, eu sunt de altă părere: acesta este iadul, a cărui unică preocupare este de a-i sărăci şi mai mult pe bieţii îngeri coborâţi pe pământ, făcând din ei nişte diavoli nefericiţi!
Este adevărat că viaţa terestră nu reprezintă decât o şcoală în vederea dobândirii perfecţiunii spirituale supreme, iar omul nu are dreptul să se aştepte la prea multă fericire din partea ei. Orice student este nevoit să asculte de profesorii săi, dar dacă stăpânitorii tiranici strâng prea tare şurubul disciplinei, transformându-i pe oameni în nişte adevăraţi diavoli,

mă întreb ce mai are de spus ordinea primordială divină în această privinţă?
Mai poate fi privită în acest caz Divinitatea drept unicul Stăpân şi Domn, iar adepţii şi adoratorii ei credincioşi mai pot fi ei consideraţi fraţi? Mai poate spune cineva în aceste condiţii: ‚Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău la fel de mult ca pe tine însuţi!?'
Ţi se pare corect din partea Divinităţii să permită transformarea unor întregi naţiuni în nişte ţarcuri de animale, tratate mai prost chiar decât câinii (din punct de vedere fizic şi moral) de către nişte stăpânitori malefici? Şi după ce oamenii sunt coborâţi la un statut atât de inferior, din cauza celor care îi conduc, mai vin şi din cer tot felul de pedepse şi de ameninţări, din partea Divinităţii cea justă. Şi toate aceste nenorociri se abat numai asupra oamenilor săraci, desigur, căci ei au fost forţaţi să devină nişte diavoli prin ‚graţia Domnului'! Toţi regii pământului, chiar şi cei mai lipsiţi de scrupule, consideră că sunt ceea ce sunt ‚prin graţia Domnului'. Şi uite-aşa, pe pământ apar foametea, epidemiile, sărăcia şi războaiele – desigur, totul prin ‚graţia Domnului'!
Ca şi cum toate aceste daruri de sus nu ar fi de ajuns, la sfârşit mai vine şi marea disperare, urmată de ‚plăcuta' damnare eternă de a arde în iad. Desigur, totul numai prin ‚graţia Domnului'! Nu-i aşa că viaţa este frumoasă? Cine a creat-o trebuie să fie foarte mândru de el însuşi!
Oricum, eu nu învinovăţesc Fiinţa divină supremă pentru nenorocirile care se petrec pe pământ, căci sunt convins că Ea are lucruri mult mai măreţe de făcut decât să se ocupe de bieţii viermi care se târăsc prin praful pământului. Drama este că aceşti viermi ai pământului nu sunt lipsiţi de sentimente şi de raţiune.
Cine ştie, poate că în calitatea lor de ‚copii ai lui Dumnezeu', oamenii de pe acest pământ se bucură de un statut special, şi anume acela de a fi cei mai blestemaţi de către Divinitatea preaplină de iubire – ‚Tatăl Tău cel sfânt', Cel care a acceptat să fii atârnat de cruce (probabil dintr-o prea mare iubire)…
Îţi spun, cu cât mă gândesc mai mult asupra acestor realităţi, cu atât mai dubioase mi se par ele. De aceea, vorbeşte din nou! Poate că vei reuşi să aduci mai multă lumină asupra acestor enigme, clarificându-le".

Capitolul 24

Un răspuns consolator pentru îndoielile lui Robert. Răutatea omului liber reprezintă o pedeapsă în sine. Lecţiile istoriei.
Eu: „Dragă prietene, la prima vedere, critica extrem de severă adusă de tine pare justă, dar ea nu corespunde decât viziunii tale actuale, extrem de limitată încă. Dacă lucrurile ar sta chiar aşa cum le-ai prezentat tu într-un mod extrem de caustic, atunci orice spirit ar plânge de mila sărmanei umanităţi terestre. Din fericire, înţelegerea ta este extrem de subiectivă, la fel ca şi criticile foarte severe care au rezultat din ea, fiind departe de realitate.

Mai întâi de toate, Divinitatea este preocupată de oamenii de pe acest pământ mai presus de orice, aproape ca şi cum nu ar mai exista în întreaga infinitate alte fiinţe care necesită îngrijirea şi graţia Ei. Ea îi ghidează personal pe toţi oamenii de pe pământ, ajutându-i să treacă de marile încercări cu care se confruntă în aşa fel încât să atingă în cele din urmă un destin infinit mai înalt şi mai sublim – acesta fiind de altfel singurul motiv pentru care au fost creaţi!
Desigur, există şi oameni care, în pofida metodelor pline de înţelepciune aplicate de Divinitate, refuză să se închine în faţa voinţei supreme a lui Dumnezeu! Aşa cum este de înţeles, în cazul acestor spirite Divinitatea este nevoită să aplice metode ceva mai dure decât de obicei pentru a le readuce pe calea cea dreaptă, având totuşi grijă să nu le diminueze cu nimic liberul arbitru. În aceste condiţii, critica ta acerbă la adresa Divinităţii mi se pare cam superficială, căci tu îi atribui Ei rezultate ale căror cauze trebuie căutate exclusiv la nivelul voinţei pervertite şi încăpăţânate a oamenilor!
Când a venit vorba de pretenţiile regilor de a stăpâni ‚prin graţia Domnului', nu păreai să te mai opreşti din sarcasme, dar ai omis totuşi să precizezi că există şi naţiuni rele care nu au devenit astfel din cauza politicii celor care le guvernează, ci dintr-o tendinţă interioară inerentă. Aş putea să-ţi demonstrez acest lucru prin nenumărate exemple, şi chiar am să o fac ceva mai târziu.
Să luăm deocamdată aşa-numita damnare eternă de după moarte, care i-ar aştepta – chipurile – pe oamenii înrăiţi de conducătorii lor lipsiţi de scrupule, fără ca ei să aibă, desigur, vreo vină! Trebuie să recunosc că deşi cunosc absolut tot ce se întâmplă în lumea spiritelor, personal nu am auzit de vreo asemenea damnare eternă. În întreaga istorie a universului nu a existat nici măcar un singur caz de vreun spirit condamnat de Dumnezeu! Îţi pot prezenta în schimb nenumărate exemple de spirite care au profitat de libertatea acordată pentru a dispreţui şi a blestema Divinitatea, nedorindu-şi cu nici un chip să depindă în vreun fel de iubirea Ei nesfârşită, întrucât se consideră ele însele domni şi stăpâni asupra universului, ba chiar asupra Divinităţii Înseşi!
De vreme ce Divinitatea nu le poate permite să se bucure de iubirea Ei infinită decât acelor spirite care îşi doresc cu adevărat acest lucru, este limpede (sper) că cei care o urăsc şi o dispreţuiesc mai presus de orice, cu tot cu iubirea Ei, bătându-şi în fel şi chip joc de Ea, nu se pot împărtăşi din acest izvor nesfârşit de iubire, iar asta nu pentru că Ea s-ar opune în vreun fel, ci numai pentru că ei înşişi îşi refuză acest lucru! Aceste fiinţe nu se iubesc decât pe ele însele, urând în schimb tot ceea ce egoul lor consideră nedemn sau mai prejos de el însuşi. În viziunea lor, iubirea de Dumnezeu şi de semeni este o oroare fără seamăn şi un blestem! Ele îl consideră pe Dumnezeu o simplă fantasmă a unei minţi tulburate, o prostie a unui intelect stupid. Cât despre aproape lor, acesta

le apare ca fiind o fiinţă atât de abjectă încât nu merită nici măcar să o scuipe în faţă.
Dacă un spirit perfect liber refuză cu încăpăţânare să se vindece singur, cramponându-se cu vehemenţă de propria sa nebunie distructivă şi preferând să suporte amărăciunea derivată din aceasta, mai degrabă decât să asculte de porunca blândă a lui Dumnezeu, spune-Mi, de ce crezi că Divinitatea este responsabilă pentru această atitudine de auto-condamnare?
Iar dacă Divinitatea, din iubirea cea mai pură, îi izolează pe aceşti rebeli de prietenii lor ceva mai binecuvântaţi, dar fără să-i priveze de cea mai deplină libertate a spiritului lor, chiar şi în această izolare, crezi că este corect să o numeşti lipsită de iubire, excesiv de severă şi de dură?
Tu spui: ‚Popoarele şi naţiunile nu pot fi condamnate dacă devin rele, căci greşeala le aparţine educatorilor lor, dar mai ales conducătorilor lor malefici, egoişti şi dominanţi, care sunt puşi pe tronurile lor din vina lui Dumnezeu!’ O, Mi-aş dori să pot spune că nu există regi răi sau naţiuni care au fost ruinate de aceştia!
Nu poţi totuşi să nu recunoşti că Divinitatea cea justă i-a pedepsit frecvent pe regii cei răi! Analizează istoria rasei umane de la începuturi şi până în prezent, şi vei descoperi că mii de regi au fost pedepsiţi cu severitate pentru felul nedrept în care şi-au tratat supuşii.
Nu este însă mai puţin adevărat că întreaga istorie a umanităţii a demonstrat de-a lungul timpului că oamenii devin mai buni şi sunt mai uşor de condus sub stăpânirea tiranilor decât a unor regi buni şi blânzi. Aşa se explică de ce Divinitatea acceptă de multe ori ca peste o naţiune să domnească un rege rău, astfel încât oamenii cei răi să aibă un bici cu care să fie ţinuţi în frâu. Datoria lor este să se căiască şi să se transforme în bine, caz în care poţi fi absolut convins că Divinitatea va avea grijă să le dăruiască regi mai buni, aşa cum a procedat de altfel întotdeauna”.

Capitolul 25

Scopul şcolii terestre. Ce este mai bine: o binecuvântare temporară sau una permanentă?
Eu îmi continui astfel discursul: „Dacă, sub influenţa unui rege bun, o naţiune care are parte numai de ani de pace binecuvântată devine însă prea indolentă şi prea senzuală, nemaigândindu-se la altceva decât cum să transforme pământul într-un fel de paradis terestru pentru plăcerile sale trupeşti, ei bine, Divinitatea nu poate tolera acest lucru, căci principala Ei preocupare este bunăstarea spirituală a omului, nu cea materială. Conform ordinii primordiale a lui Dumnezeu, paradisul trupesc atrage întotdeauna după sine moartea spiritului, aşa cum se poate observa frecvent în cazul copiilor care au parte de tot ceea ce îşi doresc încă din leagăn; aceştia trăiesc de mici în cel mai mare confort material, dar nu înţeleg nimic din realitatea spirituală. La fel se petrec lucrurile şi cu naţiunile prea prospere din punct de vedere material.

Du-te în palatele celor bogaţi şi examinează educaţia lor, şi vei vedea că orientarea inimii către Divinitate nu se află deloc la ea acasă. Du-te în schimb în coliba unui om sărac şi vei constata că acesta este înconjurat de o familie plină de iubire şi că nu uită niciodată să îşi binecuvânteze cina frugală. Acest om ştie să se roage din inima spirituală, crescându-şi copiii în acelaşi fel şi orientându-i astfel către Dumnezeu. Dumnezeul omului bogat este întotdeauna trupul său, căruia i se închină şi căruia îi satisface toate poftele. Desigur, el îşi creşte în acelaşi fel şi copiii. O asemenea educaţie nu poate fi pe placul lui Dumnezeu, căci scopul sfânt pentru care l-a creat El pe om nu poate fi atins în acest fel.
Exact la fel se petrec lucrurile şi cu populaţiile mai mari. Bunăstarea excesivă nu face decât să alimenteze hedonismul. Atunci când prosperă, oamenii uită cu uşurinţă de Dumnezeu, înlocuindu-L cu propria lor fiinţă sau cu plăcerile simţurilor lor. Aşa s-a născut dintotdeauna idolatria!
Văd că îţi spui: ‚Care mai e atunci menirea înţelepciunii şi omnipotenţei lui Dumnezeu, dacă El nu poate împiedica acest lucru?’ Adevăr îţi spun: ‚Dacă Divinitatea ar judeca spiritele înzestrate cu un liber arbitru absolut prin omnipotenţa Sa, acest lucru ar însemna sfârşitul definitiv al oricărei libertăţi interioare! Căci omnipotenţa nu poate permite existenţa unor spirite libere, ci doar a unor păpuşi trase de sfori. Ea nu ar putea tolera niciodată existenţa unor spirite perfect libere, capabile să devină ele însele nişte Dumnezei pe pământ, prin perfecţiunea pe care o ating’.
În ceea ce priveşte înţelepciunea divină, aceasta creează în mod special acele condiţii care să îi permită umanităţii rătăcite să revină pe calea cea dreaptă a destinului său. Aceasta reprezintă de asemenea o judecată, adică o coerciţie, dar ea nu afectează decât omul exterior, permiţându-i celui interior să se trezească mult mai rapid. Omnipotenţa judecă şi condamnă omul în totalitatea sa!
În aceste condiţii, gândeşte-te în ce măsură ai tu dreptul să condamni Divinitatea, ca şi cum aceasta nu ar face nimic pentru umanitate, iar dacă totuşi face ceva, raţiunile Ei ar fi lipsite de iubire, dure şi severe! Încă mai consideri viaţa pe pământ atât de deplorabilă? Dar mai presus de orice, încă îl mai consideri pe Creatorul ei o Fiinţă care nu ar trebui să se mândrească cu opera Sa?
Dacă dispui într-adevăr de o scânteie de inteligenţă şi de lumina lui Hegel, cred că va trebui să îmi dai dreptate. Numeroasele tale experienţe ar trebui să te ajute să realizezi faptul că pe pământul tranzitoriu nu poate exista o fericire durabilă, căci toate lucrurile exterioare sunt schimbătoare prin însăşi natura lor. Ele se nasc, evoluează şi în final mor! Altfel spus, sunt tranzitorii.
Numai cel care adună comori ce nu pot fi distruse de rugină şi de molii, comori spirituale, în acord cu doctrina Mea, numai el poate vorbi de o binecuvântare reală. Căci ceea ce durează de-a pururi este întotdeauna mai bun decât ceea ce poate fi distrus de colţii ascuţiţi ai timpului!
Ce ai câştigat, de pildă, tu însuţi atunci când ai alergat după bucuriile pur lumeşti? Un glonţ din plumb a pus capăt tuturor eforturilor tale. Nu

doresc să comentez acum dacă ţi-ai meritat soarta sau nu, căci am suferit Eu Însumi un destin similar, cu diferenţa că Eu M-am sacrificat pentru Dumnezeu şi pentru Spirit, iar tu pentru o presupusă fericire materială a lumii. Eu M-am sacrificat pentru fericirea eternă a oamenilor, iar tu pentru fericirea lor temporară.
Ai putea spune şi tu, aşa cum am făcut Eu la vremea Mea: ‚Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac, iar în orbirea lor, sunt convinşi că fac ceea ce trebuie!' Mă întreb însă ce ai adus cu tine în această lume eternă, din viaţa pe care tocmai ţi-ai încheiat-o. Chiar crezi că lumea din care ai plecat îţi va putea oferi vreodată ceva, în schimbul eforturilor pe care le-ai făcut pentru ea? Gândeşte-te şi spune-Mi ce intenţionezi să faci în această lume?"

Capitolul 26
Răspunsul lui Robert: „Îi voi înapoia viaţa celui care mi-a dăruit-o. Cum poate exista un Dumnezeu al iubirii care îşi tratează creaturile cu atâta duritate?
După ce se gândeşte o vreme, Robert îmi răspunde: „Dragul meu prieten şi frate! Am examinat argumentele Tale referitoare la reproşurile pe care i le-am adus lui Dumnezeu şi ordinii Sale, şi nu pot decât să îţi dau întru totul dreptate. Mărturisesc fără nici o ezitare că i-am făcut Divinităţii pline de iubire o nedreptate – în măsura în care chiar există un Dumnezeu care trebuie privit ca un Părinte preaplin de iubire, aşa cum ai susţinut Tu în faţa discipolilor Tăi.
Îmi amintesc că aceştia Ţi-au cerut odată să li-L prezinţi pe Tatăl. În mod firesc, Tu nu le-ai putut îndeplini cererea, motiv pentru care le-ai spus că Tatăl eşti chiar Tu. Sunt convins că ceea ce doreai să spui era: ‚O, evrei cu capete seci! Oare nu ştiţi că nu există un alt Dumnezeu în afara omului? Ori de câte ori Mă priviţi pe Mine sau un alt om, îl aveţi în faţă pe Dumnezeu. Tot nu v-aţi dat seama că Tatăl se află în fiecare dintre noi, iar noi ne aflăm fiecare în Tatăl?' Altfel spus: ‚Nu există un alt Dumnezeu decât cel din interiorul omului!'
Deşi aceasta este viziunea mea asupra Divinităţii, nu doresc să insist asupra acestui punct de vedere, ba aş fi chiar fericit să pot accepta existenţa unei Divinităţi dacă mi-ai putea demonstra acest lucru şi dacă mi-ai arăta-o. Toate criticile mele anterioare erau adresate exclusiv acestei Divinităţi din interiorul omului. De aceea, îmi este cu atât mai uşor să accept raţionamentul Tău, fiind convins că el se referă numai la propria noastră judecată internă, de genul: ‚Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi, şi abia apoi evaluează-ţi fiinţa şi toate condiţiile necesare pentru siguranţa existenţa tale'.
Nu pot decât să-Ţi mulţumesc din inimă pentru acest sfat înţelept, căci astfel de fructe nu ar fi putut apărea de la sine pe solul meu sărăcăcios încă multă vreme de acum înainte.
Deşi acum sunt de acord cu Tine în ceea ce priveşte înţelepciunea aplicării restricţiilor asupra liberului arbitru absolut al omului pentru ca

acesta să poată evolua în acord cu ordinea naturală a vieţii, trebuie să îţi mărturisesc că nu pot reconcilia deocamdată doctrina iubirii pure a lui Dumnezeu, respectiv a iubirii Divinităţii mai presus de orice şi a iubirii semenilor noştri la fel de mult ca pe noi înşine, cu ceea ce mi-ai spus ceva mai devreme. Mai mult decât atât, va trebui mai întâi să mă convingi că există într-adevăr o Divinitate reală!
Mai întâi de toate, Dumnezeu trebuie să existe la modul substanţial, iar esenţa şi voinţa Lui trebuie plenar recunoscute, înainte ca El să aibă dreptul să le ceară ceva oamenilor. Dacă aceştia din urmă nu acceptă existenţa lui Dumnezeu decât printr-o credinţă oarbă, deşi aceasta nu poate fi demonstrată vreodată, atunci ea se va dizolva de la sine, oricât de adevărată ar părea din punct de vedere metafizic şi teozofic.
Eu nu doresc să Te contrazic în nici un fel, căci îmi dau perfect seama de autenticitatea spuselor Tale, dar numai în măsura în care există într-adevăr o Divinitate care a creat această ordine cu scopul de a înălţa omul către statutul de fiinţă superioară, mai liberă şi mai înţeleaptă decât anterior. Dacă nu există un asemenea Dumnezeu, atunci nu mai am nici un motiv să Te contrazic, căci afirmaţiile Tale se contrazic de la sine.
La întrebarea mea anterioară: ‚Ce drept a avut Windischgräz să mă execute?’, singurul răspuns pe care mi l-ai putut oferi a fost că nu a sosit încă timpul să-mi spui în ce măsură execuţia mea a fost justă sau injustă, căci ai suferit Tu Însuţi o soartă similară, deşi Tu Te-ai sacrificat de dragul lui Dumnezeu şi al bunăstării eterne a oamenilor, iar eu doar de dragul lumii exterioare şi al bunăstării tranzitorii a umanităţii! Mai mult decât atât, mi-ai cerut în final să îţi spun ce am adus cu mine în această lume eternă din viaţa pe care tocmai mi-am încheiat-o!
Prietene, nu am nici o problemă în a-ţi răspunde la această întrebare! Dacă ar exista într-adevăr o Divinitate plină de iubire, atunci miile de ani de experienţă ne învaţă că atunci când această Divinitate îl trimite pe om în lumea exterioară pentru a trece prin aşa-numita şcoală a libertăţii, Ea îi pune la dispoziţie o viaţă complet stupidă şi lipsită de orice conţinut. Practic, omul ajunge gol şi lipsit de orice putere în această lume mizerabilă! Din câte îmi explici Tu, nici una din comorile acestei lumi nu îi aparţin cu adevărat, aşa că el trebuie să le abandoneze pentru totdeauna atunci când îşi încheie respectiva viaţă.
În aceste condiţii, ce altceva aş fi putut aduce cu mine din această lume exterioară decât propria mea persoană, fără însă să fi cerut sau să-mi fi dorit acest lucru? Singura diferenţă constă în faptul că în această lume eternă am ajuns ca o fiinţă gânditoare, deci ceva mai dezvoltată din punct de vedere spiritual, în timp ce în lumea materială am intrat ca o fiinţă goală şi complet neajutorată. Chiar şi aşa, prefer de o mie de ori pătrunderea mea în lumea materială celei în această aşa-zisă lume eternă, căci pe vremea când eram un copil întrupat nu am simţit altceva decât o foame sau o durere tăcută, care nu au contat practic deloc pentru mine, întrucât nu eram înzestrat cu o conştiinţă de sine. Dacă

mama mea pământească nu m-ar fi îngrijit cât de cât, cu toată grija Divinităţii de care îmi vorbeşti Tu, aş fi fost cu siguranţă devorat de şobolani. Un lucru este cert: Dumnezeu nu ar fi împiedicat în nici un caz acest lucru!
Singura care a avut grijă de mine a fost Divinitatea din pieptul mamei mele. În ceea ce îl priveşte însă pe Atotputernicul situat deasupra stelelor, acesta nu a dat vreun semn că ar şti ceva de existenţa lui Robert Blum până în acest moment.
Dacă ar fi să accept totuşi că sunt creaţia acestei Divinităţi atotputernice, care m-a trimis dintr-o iubire pură în acea lume a încercărilor complet gol şi neajutorat, mă întreb ce drept ar avea Ea să mă întrebe cu ce m-am întors din această călătorie în lumea exterioară? Când nu oferi nimic, nu ai nici dreptul de a cere ceva în schimb! Să înţeleg oare că în această lume a spiritelor există o lege obligatorie care te obligă să devii un debitor cuiva care nu ţi-a oferit absolut nimic?
În sine, viaţa nu îmi aparţine, căci nu eu am fost cel care mi-am dăruit-o. Te asigur că sunt dispus să îi ofer pe loc şi cu cea mai mare plăcere această viaţă, îmbogăţită cu un dram de inteligenţă, Celui care mi-a dăruit-o, cerându-i în schimb să îmi permită mie, nefericitului de Robert, să încetez să mai exist pentru tot restul eternităţii! Din înţeleptul tău discurs, am înţeles că fericirea şi viaţa se exclud reciproc. De aceea, mi se pare infinit mai bine să îmi încetez existenţa pentru totdeauna, decât să continui să fiu la fel de nefericit ca şi până acum, de când mi s-a oferit marea onoare de a exista!
Un singur lucru mai lipseşte, dragă prietene, pentru ca norocul meu să devină perfect – acela ca Tu să îmi spui: ‚Pleacă de lângă Mine, blestematule, şi arzi în focul etern al furiei lui Dumnezeu, în chinurile cele mai groaznice cu putinţă!’ În acest fel, glorioasa viaţă ar fi încununată de iubirea cea mai desăvârşită! Dacă o astfel de judecată de o severitate extremă, complet lipsită de orice fel de iubire, ar fi plasată în inima Ta de Tatăl Tău cel mult iubitor, atunci nu ştiu ce altceva aş mai putea aştepta din partea iubirii Lui nesfârşite! Nu cred însă că de pe buzele Tale a ieşit vreodată o sentinţă atât de crudă, ştiut fiind că nu i-ai condamnat nici măcar pe romanii care Te-au crucificat. Eu unul am terminat de vorbit. Acum este rândul Tău să spui ce ai de spus”.

Capitolul 27

Clarificări referitoare la evoluţia omului către statutul de independenţă totală. O şcoală doar aparent dificilă. Înţelepciunea supremă a iubirii divine.
Eu: „Ascultă-Mă cu cea mai mare atenţie, dragul Meu prieten! Se pare că îţi va mai lua ceva vreme până când vei ajunge să înţelegi conceptele spirituale. La ora actuală te cramponezi încă mult prea mult de materie şi de impresiile pe care le lasă aceasta asupra spiritului tău. De aceea, tu judeci totul prin prisma materiei, aflată sub incidenţa judecăţii, şi deci tranzitorie, lucru care te împiedică să pătrunzi tainele spirituale şi divine.

Deşi te pretinzi un mare filozof, tu nu ai reuşit încă să înţelegi un lucru simplu: dacă Divinitatea creează din Sine o viaţă liberă, Ea nu poate face altceva decât să îi asigure o libertate absolută, nu să o judece. Singura excepţie notabilă este materia, care este supusă judecăţii din necesitate, pentru a permite crearea condiţiilor necesare desfăşurării unei vieţi fizice, prin care spiritele să poată dobândi fermitatea necesară asumării vieţii spirituale născute din Dumnezeu. Atunci când un spirit dobândeşte această fermitate sau când Dumnezeu doreşte să întărească un spirit slab în vederea vieţii eterne într-o manieră diferită, fără a-l supune pe deplin tuturor încercărilor carnale, ei bine, Dumnezeu ridică povara judecăţii de pe umerii spiritului, care devine astfel complet liber. În acest fel, lui nu i se poate întâmpla nimic altceva decât ceea ce îşi doreşte el însuşi.
Cum îţi poţi imagina că Dumnezeu îţi va porunci vreodată să cobori în iad sau să te înalţi până la cer? Asemenea idei sunt complet absurde. În această lume eşti complet liber şi tot ceea ce îţi doreşti se va îndeplini. Desigur, Dumnezeu te poate ajuta să îţi îndeplineşti aspiraţiile cele mai elevate, dar numai dacă îţi doreşti cu adevărat acest lucru. Dacă nu îţi doreşti cu nici un chip ajutorul Lui, El nu te va forţa să îl accepţi, căci viaţa ta este complet liberă şi independentă de cea a lui Dumnezeu. De aceea, dacă doreşti să îţi păstrezi o autonomie deplină, să te hrăneşti şi să te susţii de unul singur, independent de ajutorul lui Dumnezeu, poţi face fără nici o restricţie acest lucru. În caz contrar, nu am putea vorbi de o viaţă cu adevărat liberă!
Pe de altă parte, dacă Dumnezeu îl trimite pe om în lumea materială complet gol şi neajutorat, El face acest lucru tocmai cu scopul de a-l obişnui pe acesta cu viaţa complet liberă şi independentă, astfel încât să îşi asume încă de la naştere propriul destin. Aşa se şi explică de ce copilul mic nu dispune de o conştiinţă de sine, fiind incapabil să gândească şi să simtă vreo durere conştientă, căci el se separă de adevărata viaţă, cea spirituală. Dacă omul ar fi conştient de ceea ce i se întâmplă atunci când se separă de adevărata viaţă, durerea i s-ar părea insuportabilă. Chiar şi oamenii întrupaţi plâng şi se jelesc atunci când îşi pierd prietenii în urma morţii fizice. Îţi poţi imagina cât de mare ar fi această durere dacă omul ar şti că este separat de Dumnezeu, de Tatăl său ceresc, cel care i-a dat viaţă, conştientizând plenar acest proces! Şi totuşi, această separaţie trebuie să aibă loc, căci fără ea nu ar putea exista nici o altă viaţă cu adevărat liberă decât cea a lui Dumnezeu.
De aceea, înţelepciunea şi iubirea profundă a Domnului fac ca această separaţie să fie dublată de o absenţă aproape completă a conştiinţei spiritului întrupat. Domnul ajută spiritul înlănţuit de El Însuşi să uite de El şi îi dăruieşte o viaţă naturală exterioară, pentru a-l face să uite astfel complet de fosta sa viaţă spirituală, în care era una cu Dumnezeu, astfel încât spiritul să se obişnuiască cu ideea separaţiei de sursa vieţii sale, şi implicit cu deliciul vieţii sale viitoare, trăită într-o independenţă desăvârşită. Spune-Mi, chiar crezi că Dumnezeu merită să fie

condamnat, sau chiar negat, pentru simplul motiv că face ceea ce îi dictează iubirea Lui supremă, înţelepciunea şi ordinea Lui?
Dacă ar fi putut exista vreo altă modalitate ca spiritele să evolueze libere, pe o cale mai puţin dureroasă, te asigur că Dumnezeu nu ar fi ezitat nici o clipă să o integreze în ordinea Sa. Însăşi natura vieţii face însă ca să nu existe o altă cale, căci lucrurile sunt aşa cum sunt. De aceea, calea care există trebuie considerată bună şi relevantă. De vreme ce aşa stau lucrurile, materia reprezintă cea mai bună dovadă vizibilă a existenţei lui Dumnezeu, căci fără El nimic nu ar putea apărea, exista sau rezista în timp.
De vreme ce existenţa lui Dumnezeu este atât de manifestă în însăşi lumea materială creată de El, de ce crezi tu că un om înţelept are dreptul să îl ia peste picior, aşa cum faci tu? Te rog să remarci, dragă prietene, cât de mare este nedreptatea pe care i-o faci tu Tatălui cel sfânt şi plin de iubire!”

Capitolul 28
Chiar şi moartea fizică reprezintă o mână de ajutor adresată spiritului de iubirea lui Dumnezeu. Chinurile morţii în vremurile de altădată şi în cele prezente.
Eu îmi continui discursul: „Ascultă, omul care moare faţă de simţurile sale exterioare trăieşte un sentiment de tristeţe şi o mare durere. Nu este de mirare că intelectul lumesc consideră acest lucru o mare nedreptate şi un act de cruzime din partea atotputernicului Dumnezeu, care ar trebui să fie mai presus de orice plin de iubire şi de compasiune. Câţi oameni nu au blestemat buna Divinitate, ba chiar i-au negat complet existenţa, numai din acest unic motiv?
Şi în acest caz avem însă de-a face cu aceeaşi necesitate absolută ca şi în cazul naşterii. Spiritul din interiorul omului nu se poate elibera de povara judecăţii care îi restricţionează libertatea decât prin renunţarea la acest înveliş exterior, temporar şi supus judecăţii. Învelişul trupesc nu îi este necesar spiritului decât până la încheierea definitivă a procesului de separaţie faţă de Dumnezeu, sursa primordială a vieţii sale. De altfel, singurul care ştie când este pregătit un spirit pentru o independenţă deplină este chiar Dumnezeu, Creatorul întregii vieţi. Când sesizează că spiritul s-a maturizat într-o suficientă măsură, El îl eliberează pe acesta de povara sa, care nu mai face acum altceva decât să îi împiedice adevărata libertate de mişcare.
La fel ca mulţi alţii, tu spui: ‚De ce nu se petrece această separaţie într-un mod lipsit de dureri?’ Dar Eu îţi răspund: ‚Dacă omul ar trăi în acord cu doctrina lui Dumnezeu, atunci moartea corpului său fizic ar fi o veritabilă stare de extaz, sau cel puţin ar fi complet nedureroasă. De vreme însă ce omul pătrunde în dezordinea materiei, în numele libertăţii sale, legându-şi spiritul cu lanţuri grele din fier şi ataşându-se de iubirea faţă de lumea exterioară, această despărţire nu poate să nu fie

dureroasă, direct proporţional cu ataşamentul său faţă de lumea exterioară supusă judecăţii.
Nici chiar această durere nu reprezintă însă o dovadă de duritate, ci mai degrabă de iubire din partea lui Dumnezeu, căci dacă Divinitatea nu ar aplica această metodă cât de cât dură (lucru care nu poate fi niciodată plăcut, desigur), spiritul ar cădea definitiv pradă judecăţii absolute, şi implicit morţii eterne, care este sinonimă cu iadul. Pentru a putea salva spiritul de la această soartă teribilă, Divinitatea este nevoită să facă apel la acest joc de putere. Spune-Mi, ţi se pare că merită Ea să fie blestemată sau negată din acest motiv? Din nefericire, la ora actuală există un număr foarte mare de spirite care nu mai doresc să audă nimic despre Dumnezeu de îndată ce îşi câştigă libertatea. Dumnezeu nu ezită însă să le conducă inclusiv pe acestea, prin aplicarea celor mai bune metode pe care le cunoaşte, către împlinirea destinului lor spiritual.
Ascultă-Mă, în antichitate oamenii atingeau vârste mult mai înaintate şi mureau uşor şi fără dureri. Acest lucru se datora faptului că separarea spiritului lor de Dumnezeu nu se producea la fel de uşor ca în cazul omului contemporan, dat fiind că pământul nu le oferea oamenilor acelor timpuri atât de multe stimulente ca şi în prezent. De aceea, ei rămâneau în mare parte interiorizaţi şi păstrau un contact mult mai intim cu Dumnezeu.
Cu timpul, locuitorii pământului au început să caute tot mai multe stimulente exterioare, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de sursa lor divină, motiv pentru care durata vieţii lor s-a scurtat foarte mult.
Când umanitatea a început să uite tot mai mult de Creatorul ei, aruncându-se din ce în ce mai intens în tumultul vieţii exterioare şi al stimulentelor oferite de aceasta, ea a început să încalce ordinea impusă de Dumnezeu, apropiindu-se periculos de mult de moartea eternă. Dumnezeu s-a văzut astfel nevoit să se apropie din nou de oameni, revelându-li-se din când în când, pentru a salva astfel umanitatea de la distrugerea totală. În aceste condiţii, mulţi oameni au acceptat să fie mântuiţi, dar şi mai mulţi încă au refuzat această mântuire – în conformitate cu liberul lor arbitru! Ce ar fi trebuit să facă în acest caz Divinitatea, văzând că oamenii refuză să asculte de iubirea Ei? Să îi judece pe oameni prin prisma omnipotenţei Sale? Acest lucru ar fi însemnat distrugerea definitivă a tuturor spiritelor de acest fel!
Ce altceva poate să facă iubirea eternă decât să spună: despărţiţi-vă de Mine, voi, cei care v-aţi separat complet de Mine, şi duceţi-vă la o şcoală de corecţie pe care am pregătit-o special pentru cei ca voi, cu scopul de a vă recâştiga! Această şcoală este focul judecăţii lumii exterioare, pe care trebuie să ajungeţi să o respingeţi, căci în caz contrar veţi fi distruşi odată cu ea!
Pentru a preveni pe cât posibil acest deznodământ dezastruos, Divinitatea trimite marile catastrofe naturale pe pământ. Spune-Mi, nu ţi se pare impresionantă iubirea Ei? Îţi pare Ea dură şi lipsită de iubire, pentru simplul motiv că procedează aşa cum consideră că este absolut

esenţial? Cum poţi crede măcar o singură clipă că Divinitatea şi-ar putea blestema şi condamna de-a pururi propriile creaturi, cărora le-a dat naştere din propria Sa Fiinţă? Ce plăcere perversă crezi tu că i-ar putea face acest lucru?
Pe de altă parte, dacă doreşte să îşi elibereze pentru totdeauna creaturile, principala Ei grijă este ca acestea să nu cadă din nou în mâinile omnipotenţei Sale, ceea ce ar însemna sfârşitul definitiv al oricărei libertăţi a lor. Gestul omnipotenţei divine ar putea fi asemănat cu cel al unui părinte care îşi strânge la piept cu toată puterea copiii mici, strivindu-i până când aceştia şi-ar pierde complet viaţa. Dacă acest lucru s-a întâmplat deja o dată, dar tatăl mai are şi alţi copii, principala lui grijă ar fi să îi avertizeze pe aceştia de imensa lui putere, evitând pe cât posibil să îi mai strângă vreodată la piept, căci experienţa l-a învăţat unde poate conduce o astfel de îmbrăţişare!
Dumnezeu nu are nevoie de o astfel de experienţă, căci înţelepciunea Lui este infinită. El este unicul şi bunul păstor al turmei Sale şi ştie cel mai bine cum să îşi protejeze oiţele de propria Lui omnipotenţă, de care nu se foloseşte decât atunci când modelează lumea fizică supusă judecăţii, dar niciodată atunci când creează un spirit complet liber din propria Lui Fiinţă! Acest proces de creaţie derivă exclusiv din iubirea şi din înţelepciunea Lui. În caz contrar, nu ar putea exista nici un fel de libertate în creaţie, şi implicit nici viaţă! Căci omnipotenţa lui Dumnezeu nu poate atrage altceva decât judecarea judecăţii!”

Capitolul 29
Semnificaţia textului din Scriptură: „Depărtaţi-vă de Mine, blestemaţilor!” Orice spirit malefic se blestemă singur. Păcatul împotriva Sfântului Duh.
Eu: „Lăudându-te cu intelectul tău ascuţit, tu te-ai grăbit să îmi citezi o frază din Evanghelie care ţi s-a părut teribilă atunci când ai citit-o pentru prima oară, deşi dacă ai fi analizat-o din punct de vedere gramatical, ţi-ai fi putut da seama cu cea mai mare uşurinţă că Dumnezeu nu poate şi nu doreşte să pronunţe o sentinţă definitivă împotriva aşa-zişilor păcătoşi, condamnându-i pentru totdeauna pe aceştia cu omnipotenţa Sa.
Într-adevăr, în Scriptură se spune: ‚Depărtaţi-vă de Mine, blestemaţilor!’ Ce rezultă din analiza precisă a acestui text? Că cei care trebuie să asculte această poruncă sunt deja blestemaţi. În caz contrar, porunca ar fi trebuit să sune altfel: ‚Aţi păcătuit întotdeauna împotriva Mea; de aceea, Eu, Dumnezeul vostru, vă condamn de-a pururi la chinurile iadului!’
De vreme însă ce cei astfel condamnaţi de Divinitate sunt deja blestemaţi, rezultă pe de o parte că Dumnezeu nu reprezintă în acest caz un judecător, ci doar un păstor nevoit să le indice cu severitate oilor pe care le are în grijă şi care s-au separat din proprie iniţiativă de el că mai există şi o altă cale. Dacă nu ar urma-o nici pe aceasta, ele ar sfârşi

direct în braţele omnipotenţei divine, lucru care ar însemna cu adevărat sfârşitul lor ultim!
În al doilea rând, merită să te întrebi: ‚Cine i-a blestemat pe aceştia?' Cu siguranţă, nu Dumnezeu! Căci dacă Dumnezeu ar blestema pe cineva, El nu ar mai face dovada iubirii şi a înţelepciunii Sale, care reprezintă însăşi esenţa Sa primordială. Dacă Divinitatea ar porni un război împotriva propriei Sale creaţii, Ea s-ar lupta practic cu Sine Însăşi, ceea ce ar însemna propria Sa distrugere, în loc să se întărească din eternitate în eternitate prin perfecţionarea continuă a operei Sale, respectiv a copiilor Săi!
De vreme ce Dumnezeu nu se poate manifesta ca un judecător cu ajutorul omnipotenţei Sale, ci doar ca un păstor plin de iubire şi de înţelepciune, este limpede că blestemul a căzut asupra acestor spirite dintr-o cu totul altă parte. Cine le-a blestemat în acest caz? Răspunsul la această întrebare este foarte uşor de dat, cu condiţia ca cel care îl dă să fie suficient de interiorizat pentru a înţelege pe de o parte că orice fiinţă dispune de o voinţă complet liberă, născută din iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte că pentru a o izola de omnipotenţa Sa (cu scopul ca ea să devină o fiinţă cu adevărat liberă), Dumnezeu este nevoit să o trimită într-o lume exterioară supusă judecăţii, într-un trup limitat. Altfel spus, o astfel de fiinţă liberă nu poate fi blestemată (judecată) decât de ea însăşi, prin separarea ei completă de Dumnezeu. Divinitatea care nu doreşte să îşi priveze creatura de libertatea pe care i-a acordat-o nu mai poate face în acest caz altceva decât să îi reveleze calea pe care ar trebui să meargă pentru a restabili puntea de legătură cu iubirea şi cu înţelepciunea lui Dumnezeu. În afara acestei punţi de legătură nu se poate vorbi de vreo libertate absolută, şi deci nici de o viaţă spirituală eternă, căci în afara acestei conexiuni nu mai există decât omnipotenţa lui Dumnezeu. Iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu sunt singurele premise care pot asigura fundamentele şi persistenţa vieţii create. Orice formă de viaţă izolată de sursa sa primordială trebuie din necesitate să piară, căci nu poate fi capabilă să opună rezistenţă puterii absolute a lui Dumnezeu.
De aceea, stă scris că: ‚Dumnezeu rezidă în interiorul luminii eterne şi inaccesibile!' Altfel spus: ‚Omnipotenţa lui Dumnezeu, respectiv puterea infinită a Divinităţii, este şi trebuie să rămână de-a pururi inaccesibilă naturii fiinţelor create, pentru ca acestea să poată continua să existe'. Căci orice conflict cu omnipotenţa lui Dumnezeu nu poate însemna altceva decât moartea fiinţei create. O fiinţă complet separată de iubirea lui Dumnezeu care s-ar confrunta cu această putere infinită a Divinităţii ar fi în mod necesar înghiţită de aceasta, nemaiputându-se despărţi vreodată de ea, la fel cum nu s-ar mai putea despărţi un fir de praf îngropat sub munţii Himalaya de povara munţilor de deasupra sa!"

Capitolul 30

Ce s-a întâmplat cu bogatul cel lacom şi cu Lazăr cel sărac în lumea de dincolo. Cine a creat iadul? Răspuns: răutatea spiritelor.
Eu îmi continui discursul: „Văd că gândeşti astfel în sinea ta: ‚Toate acestea ar fi adevărate, în măsura în care Divinitatea le-ar vorbi într-adevăr astfel spiritelor libere care s-au izolat din proprie iniţiativă în propria lor natură. Această aparentă tactică de speriere a lor nu poate compensa însă şocul primei impresii. Mă întreb care este adevărul în legătură cu povestea lui Lazăr cel Sărac şi a bogatului cel lacom care a ars în focul cel mai teribil al iadului, implorând iertarea, dar negăsind nici o ureche dispusă să îl asculte, căci între el şi graţia lui Dumnezeu a existat o prăpastie pe care nimeni şi nimic nu au putut-o umple, de-a lungul întregii eternităţi… Cum se împacă iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu cu această situaţie?’
Îţi voi răspunde Eu: dragă prietene, ştiam dinainte că îmi vei pune această întrebare. Doresc să te întreb la rândul Meu: cine l-a aruncat pe acel om lacom în iad? Crezi oare că Dumnezeu? Personal, nu ştiu ca Divinitatea să se fi ocupat cu aşa ceva!
Chiar crezi că respectivul spirit s-a întors către iubirea şi graţia lui Dumnezeu în momentul chinului său absolut necesar, în speranţa că va fi eliberat? Din câte ştiu Eu, el s-a întors către spiritul lui Avraam, nu către Dumnezeu! Deşi spiritul lui Avraam a atins perfecţiunea maximă pe care o poate atinge un spirit creat, el nu este însă totuna cu Divinitatea – singura care poate ajuta un astfel de spirit căzut. De altfel, tocmai în astfel de cazuri extreme nu trebuie spiritele să îşi întindă reciproc mâna pentru a se ajuta, căci înţelepciunea secretă şi iubirea cea mai profundă a lui Dumnezeu se află deja la lucru, acţionând în sensul eliberării spiritului căzut!
Oricum, dacă spiritul cel lacom se află într-o mare suferinţă, chiar crezi că vinovată este Divinitatea? Nu ţi s-ar părea o injustiţie ca Dumnezeu să intervină într-un asemenea caz, desfăcând ceea ce şi-a făcut spiritul cu mâna lui, din proprie iniţiativă? Vorbeşte, ce ai de spus?”
Robert îmi răspunde: „Într-adevăr, ca de obicei, ai perfectă dreptate! Dacă Divinitatea este plină însă de o iubire atât de desăvârşită, lucru de care încep să mă conving din ce în ce mai mult, îmi pun fără să vreau întrebarea: cum a fost posibil ca Ea să fi creat un loc atât de odios de pedeapsă, în care spiritul să suporte chinuri atât de indescriptibile înainte de a se apropia cât de cât de perfecţiune, scăpând astfel din iadul respectiv şi intrând într-o regiune ceva mai blândă? Chiar trebuie să existe un iad? Chiar trebuie aceste spirite să îndure aceste dureri insuportabile? Nu s-ar putea aranja altfel lucrurile, într-o manieră ceva mai puţin crudă?”
Eu: „Ascultă, dragul Meu prieten, chiar crezi că cel care a creat iadul a fost Dumnezeu? O, te asigur că greşeşti foarte tare! Iadul a fost creat chiar de spirite, şi asta încă din antichitate. Dumnezeu nu a făcut altceva decât să îngăduie această creaţie a lor, pentru a nu le îngrădi cu nimic libertatea creatoare. Nici o fiinţă din ceruri nu şi-ar putea imagina

vreodată că Dumnezeu a fost cel care a creat iadul. Dacă ar fi capabil de aşa ceva, El ar trebui să fie impregnat înainte de toate de păcat şi de vibraţii malefice, lucru absolut imposibil, căci Dumnezeu nu poate acţiona împotriva ordinii Sale eterne. De aceea, este neverosimil să crezi că Dumnezeu ar fi putut crea din El Însuşi iadul, în sensul cel mai concret al cuvântului. El îngăduie însă această creaţie pentru ca spiritele să îşi poată păstra libertatea de expresie, creându-şi circumstanţele cele mai potrivite pentru a-şi manifesta răutatea!
În întreaga infinitate, nu vei putea găsi niciodată un loc creat de Dumnezeu cu scopul de a îndeplini funcţia de iad. De fapt, nici nu există undeva vreun iad în afara omului însuşi. Pe de altă parte, dacă acesta ignoră complet cuvântul lui Dumnezeu, folosindu-şi liberul arbitru pentru a crea un iad şi refuzând să asculte poruncile uşoare date de Dumnezeu, de ce crezi că Divinitatea este cea care trebuie condamnată pentru acest lucru? De ce îl învinovăţeşti pe Dumnezeu dacă un spirit îl abandonează în mod voluntar, bătându-şi joc de El şi comiţând blasfemie după blasfemie?
De vreme ce Dumnezeu este unica viaţă şi lumina tuturor luminilor, inclusiv singura binecuvântare reală pentru toate fiinţele create de El, este normal ca ignorarea Lui să conducă la o stare absolut neplăcută, căci nu poate exista viaţă, lumină şi bunătate în afara lui Dumnezeu! Un om care îl abandonează pe Dumnezeu, alungându-L din inima lui şi refuzând să-L mai primească vreodată în ea, nu face altceva decât să îşi creeze în interior un iad, adică un univers lăuntric întru totul malefic. Dacă spiritul respectiv se complace în această stare, suferind din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului, cu siguranţă Divinitatea nu poate fi învinovăţită pentru starea lui, căci dacă Ea ar prelua controlul asupra respectivului spirit, folosindu-se de omnipotenţa Ei şi în pofida rezistenţei pline de încăpăţânare opusă de el, puterea Sa infinită ar anihila pe loc această creatură, lucru care s-ar împotrivi ordinii divine. Dacă Divinitatea ar distruge chiar şi cea mai mică fiinţă care a fost eliberată cândva de la sânul Său, acesta ar fi începutul distrugerii întregii creaţii. De vreme ce Divinitatea şi-a creat ordinea imuabilă astfel încât să nu permită niciodată distrugerea vreunei creaturi a Sa, indiferent de stadiul dezvoltării acesteia, rezultă că fiecare fiinţă îşi are asigurată (cel puţin la modul potenţial) nemurirea, şi implicit posibilitatea de a atinge o stare de binecuvântare extremă, sau de a-şi păstra nefericirea, dacă aşa doreşte ea!
Spune-Mi, dacă un om este proprietarul unei vii în care nu cresc decât soiuri nobile de viţă de vie, dar le smulge din rădăcini şi plantează în locul lor numai mărăcini şi scaieţi, pentru simplul motiv că aceste plante îi oferă o plăcere mai mare decât viţa de vie de dinainte, - tot Divinitatea este de vină pentru că acest proprietar stupid nu obţine nici o recoltă de struguri, ajungând în final să facă foamea şi să sufere, din cauza propriei sale prostii?

La fel se petrec lucrurile şi cu acele spirite care refuză să accepte ordinea lui Dumnezeu, nedorind să cultive splendida viţă de vie din interiorul fiinţei lor! Ele ajung în final să culeagă numai scaieţi şi mărăcini, dar nu văd cum ar putea fi învinovăţit Dumnezeu pentru acest dezastru… Spune-Mi ce gândeşti în această privinţă!”

Capitolul 31

Robert este întru totul de acord cu Iisus. O ultimă întrebare: „Care este adevărata natură a lui Dumnezeu?”

Robert îmi răspunde: „Mult stimate prieten! Ce ţi-aş mai putea răspunde după acest discurs al Tău, de o limpezime uluitoare? Totul mi se pare acum cât se poate de clar, uşor de înţeles şi absolut adevărat. Cu siguranţă, Divinitatea nu ar putea acţiona altfel decât aşa cum Mi-ai prezentat-o Tu, căci în caz contrar ar înceta să mai fie o Divinitate, lucru care ar pune capăt tuturor creaţiilor Sale.

Am început de asemenea să înţeleg că dacă doreşte să fie cu adevărat fericit, orice spirit trebuie să îşi cultive sensibilitatea şi percepţia cea mai subtilă cu putinţă, astfel încât nici chiar cele mai rafinate impresii să nu-i scape. Fiind un spirit viu, el trebuie să sesizeze inclusiv impresiile negative, căci altfel ar fi un spirit pe jumătate mort, sau ca şi cum ar fi anesteziat din punct de vedere spiritual, fapt care i-ar îngrădi liberul arbitru.

La rândul ei, Divinitatea nu ar putea exista de-a pururi decât în relaţie cu creaturile Sale, aşa cum mi-ai demonstrat Tu atât de impecabil. Practic, nu mai am ce să adaug la spusele Tale, căci sunt întru totul de acord cu ele.

Îmi pun totuşi o nouă întrebare de maximă importanţă: ‚Unde se află această Divinitate? În ce regiune a infinităţii şi-a stabilit Ea domiciliul?’ Un lucru este cert: trebuie să existe un loc în care să se simtă acasă în toată plenitudinea Ei. Are Ea formă, şi dacă da, care este aceasta? Sau este complet lipsită de formă, dat fiind că Fiinţa Ei este nelimitată, manifestându-se prin toate formele care există în creaţie? Ascultă, prietene, după ce am înţeles pe deplin necesitatea unei existenţe divine superioare, ceea ce mă preocupă acum este locul în care se află Aceasta şi forma Ei!

Mai întâi de toate, doresc să-Ţi mărturisesc totuşi că aş prefera o Divinitate cu formă, de preferinţă chiar una umană. Căci i-ar fi greu unui om să iubească din toată inima sa o Divinitate nelimitată prin natura Ei sau având o formă străină celei umane.

O fiinţă care nu poate fi înţeleasă sau privită nu poate fi nici iubită! Din punct de vedere matematic, forma cea mai perfectă între toate este cea sferică, dar din punct de vedere moral… Într-adevăr, este o plăcere să contempli imensele sfere cereşti, dar acest lucru se datorează luminii lor. Cum să iubeşti însă o asemenea sferă luminoasă?! Vezi Tu, în această privinţă mă tem că inima mea ar fi nevoită să păstreze tăcerea!

De aceea, dragul şi bunul meu prieten, de vreme ce pari mult mai apropiat de mult-iubita Divinitate decât mine, Te implor, răspunde-mi inclusiv la întrebările referitoare la locul în care sălăşluieşte aceasta şi la forma Ei!
De acum înainte nu va mai trebui să îmi faci demonstraţii atât de ample, căci deja m-am convins pe deplin de înţelepciunea Ta extrem de profundă, aşa că voi crede din start orice cuvânt pe care mi-l vei spune. De aceea, Te rog, nu mă lăsa în ignoranţă în privinţa acestui subiect care mă preocupă atât de tare!”

Capitolul 32
„Iubeşte-Mă pe Mine (Iisus), căci întreaga plenitudine a Divinităţii sălăşluieşte în Mine!” Robert se îndoieşte de această afirmaţie, dar este dispus să o accepte prin cultivarea credinţei sale.
Eu: „Dragul Meu prieten şi frate! Strugurii nu trebuie culeşi din vie înainte de a fi pe deplin copţi, căci sucul lor vital ar da naştere unui vin acru, lipsit de spirit. Chiar dacă ar avea vreun pic de aromă, aceasta ar fi extrem de neplăcută.
Aşa cum eşti la ora actuală, tu poţi fi asemănat cu un strugure necopt. Altfel spus, revelaţia pe care doreşti să ţi-o fac este mai presus de puterea ta de înţelegere. Vei realiza cât de curând de ce! Când te vei mai maturiza, propriul tău spirit îţi va spune ceea ce doreşti să afli acum de la Mine fără nici un pic de întârziere.
Până una alta, mai există un aspect important pe care trebuie să îl clarificăm. Dacă şi acesta îţi va deveni clar, atunci te vei maturiza mult mai rapid decât îţi imaginezi la ora actuală. Dacă nu vei fi însă de acord cu faptul că el corespunde întru totul ordinii divine, atunci îţi va lua ceva mai mult timp ca să te maturizezi.
Aşa cum ştii deja, la fel cum strugurii se coc la căldura soarelui, spiritele umane nu se pot maturiza decât prin cultivarea iubirii de Dumnezeu. Dacă nu îl poţi iubi încă pe Dumnezeu, dar totuşi doreşti să ştii unde se află Acesta şi care este înfăţişarea Lui, atunci iubeşte-Mă pe Mine cu toată sinceritatea şi puterea, căci nu cred că te mai îndoieşti de natura Mea. În acest fel, te vei apropia din ce în ce mai mult de maturitatea care îţi este necesară, căci iubirea faţă de aproape este aproape similară cu iubirea faţă de Dumnezeu. Cel puţin într-o privinţă nu cred că mai ai vreo îndoială, şi anume că Eu sunt cea mai apropiată fiinţă de tine la ora actuală…
De aceea, fă acest lucru, şi te asigur că te vei apropia în acest fel foarte mult de Divinitate. Până atunci, să trecem însă la aspectul pe care spuneam că trebuie să îl lămurim.
Dragă prietene, de vreme ce cunoşti atât de bine Epistolele lui Pavel, spune-Mi: ce crezi că a dorit să spună acesta atunci când a afirmat că ‚În Christos sălăşluieşte întreaga plenitudine a esenţei lui Dumnezeu’? Crezi că el dorea să spună că Divinitatea sălăşluieşte în întregime în Christos, respectiv în Mine, sau doar făcea o aluzie la calitatea spirituală divină a

doctrinei Mele, dată fiind şi tendinţa celor din vechime de a diviniza tot ce ieşea din comun? Spune-Mi ce gândeşti, căci sunt întru totul dispus să te ascult”.
Robert îmi răspunde: „Într-adevăr, dragul meu prieten, întrebarea Ta nu este lipsită de subtilitate! La urma urmei, cine ar putea să bănuiască la ce se referea exact bunul de Pavel? Mi se pare destul de riscant să afirm cu precizie la ce se referea acest învăţător al păgânilor. Întotdeauna mi s-a părut extrem de arogant din partea diferiţilor critici să afirme că au înţeles perfect ce a dorit să spună cutare sau cutare autor de geniu! Personal, aş prefera să păstrez o anumită smerenie în această privinţă, lăsându-i pe alţii să-şi dea cu părerea. Dacă sunt de acord cu părerea lor, atunci îi aprob; dacă nu sunt de acord, atunci îi ascult pe alţii, acţionând astfel într-un acord deplin cu Pavel, care spunea: ‚Examinaţi totul, dar nu reţineţi decât ceea ce este bun’! Eu nu pot considera însă că ceva este bun decât în măsura în care corespunde întru totul cu convingerile mele cele mai intime. Dacă Pavel s-a referit la prima semnificaţie din cele amintite de Tine, înseamnă cu siguranţă că nu s-a referit la cea de-a doua, şi invers! Acesta este singurul adevăr matematic şi logic pe care îl recunosc deocamdată.
Sper că înţelegi acum de ce doresc să evit răspunsul la întrebarea Ta, preferând să ascult părerea Ta! De aceea, fii atât de bun şi lasă-ţi înţelepciunea să-mi lămurească şi acest aspect!”
Eu: „Mă cam aşteptam la acest răspuns, prietene. Trebuia să fie un răspuns inteligent şi de bun simţ, care corespunde intelectului tău. De altfel, răspunsul nu are nimic de-a face cu supranaturalul. Dacă ne raportăm la inteligenţa cea mai pură şi mai spirituală, Pavel nu putea face referire decât la un singur lucru. Acest fapt derivă din însăşi ordinea cuvintelor folosite de el, care nu lasă nici o îndoială asupra intenţiei pe care a dorit să o comunice el. Pe scurt, nu putem avea nici o îndoială asupra faptului că el s-a referit prin cuvintele sale la prima semnificaţie din cele două amintite de Mine. Până şi inteligenţa lumească este de acord în această privinţă. Cât despre cea supranaturală, pe aceasta tu nu o cunoşti, căci Hegel, Strauss, Rousseau şi Voltaire nu au înţeles niciodată această enigmă. Cât despre tine, ca un mare admirator al acestor înţelepţi ai lumii exterioare ce ai fost dintotdeauna, este limpede că nu poţi cunoaşte o altă cale decât au cunoscut ei, care au fost mai ignoranţi decât erau romanii în ceea ce priveşte existenţa Americii, a Australiei şi a Noii Zeelande.
Dacă în calitatea ta mult lăudată de german, ai fi studiat în locul acestor filozofi Biblia în limba germană, opera lui Swedenborg şi a altor înţelepţi germani, ai şti foarte bine cum trebuie interpretat acest citat din Pavel. Fiind însă un hegelian, tu te afli încă foarte departe de inteligenţa spirituală lăuntrică, şi va mai trebui să treacă multă vreme până când te vei putea apropia de aceasta! Ascultă însă cu atenţie cele spuse de Mine! Dacă vei accepta aceste cuvinte, vei putea spune că te-ai apropiat considerabil de ţelul propus.

Ascultă, Pavel L-a considerat pe Christos, deci pe Mine, drept Fiinţa Supremă, deşi a fost cândva cel mai mare opozant al Meu. Spune-Mi acum, ce crezi de credinţa şi înţelepciunea lui Pavel?”
Robert: „Mult iubite prieten, şi la această întrebare este greu să-Ţi dau un răspuns adecvat, căci mai întâi de toate, ar trebui să dispun de o inteligenţă supranaturală care îmi lipseşte cu desăvârşire. Fără alte dovezi suplimentare, este greu să crezi în ceva în care credea Pavel, deşi trebuie să recunosc că a fost o fiinţă cât se poate de inteligentă. La fel ca toţi ceilalţi înţelepţi din antichitate, Pavel ştia foarte bine cât de precar este fundamentul teoriilor metafizice şi teozofice. Pornind de la cunoaşterea lor umană, aceşti înţelepţi şi-au dat seama cât de nefericită ar fi rasa umană dacă i s-ar explica în detaliu natura ei tranzitorie. De aceea, ei şi-au propus să conducă din nou naţiunile prin aforismele şi prin discursurile lor, uneori chiar prin predicţiile oracolului din Delphi, către o oarecare credinţă mistică, care să le ofere oamenilor cel puţin speranţa într-o viaţă viitoare. Cât despre faptul că nutreau ei înşişi o asemenea credinţă sau erau pe deplin convinşi de ceea ce afirmau, în această privinţă trebuie să îmi exprim îndoiala, cel puţin până când voi avea acces la inteligenţa lăuntrică, sau eventual un contact direct cu spiritele care propovăduiau o astfel de învăţătură.
În ceea ce mă priveşte, trebuie să-Ţi spun că nu am nici cea mai mică obiecţie să Te consider una cu Dumnezeu, cel puţin până când voi găsi o altă Divinitate! Dacă nu voi găsi nici un alt Dumnezeu de-a lungul întregii eternităţi, Tu vei rămâne singurul Dumnezeu şi Domn pe care îl voi accepta vreodată! Un lucru este sigur: dacă Dumnezeu s-ar manifesta printr-unul dintre noi doi, în mod cert Tu ai fi acela! Nu există nici cea mai mică îndoială că în mine nu poate fi găsită nici o urmă de Divinitate, cu toată înţelepciunea mea hegeliană! Totuşi, nu mai trebuie să-mi ceri să-Ţi explic de ce sunt dispus să cred din toată inima în Divinitatea Ta, căci nu Ţi-aş putea răspunde niciodată la această întrebare.
Prin excelenţă, credinţa nu are nevoie de dovezi, căci reprezintă ea însăşi fie o stare de inerţie intelectuală, fie una de obedienţă spirituală, ca să mă exprim astfel. Dacă un intelect mai activ solicită dovezi pe o temă dată, iar aceste dovezi îi sunt furnizate, nu mai putem vorbi de credinţă, ci doar de o convingere vizibilă.
În ceea ce mă priveşte, eu nu aş putea să-Ţi aduc vreo dovadă în legătură cu Divinitatea Ta, aşa că prefer doar să cred pur şi simplu în faptul că Tu eşti una cu Dumnezeu. Dacă în viitor acest lucru se va dovedi dincolo de orice îndoială, credinţa mea se va transforma cu siguranţă!
Căci eu sunt un fel de Toma Necredinciosul, având nevoie de dovezi clare înainte de a accepta o realitate ca fiind definitivă.
Mi-ai recomandat mai devreme să citesc Biblia şi pe teozoful Swedenborg; la ce mi-ar folosi însă acest lucru, dacă nu am la dispoziţie cele două cărţi? De aceea, mă voi limita deocamdată la credinţa cea mai

simplă, ceea ce mă va transforma într-un spirit chiar mai prost decât sunt – dacă acest lucru Ţi se pare posibil! Mă voi dărui aşadar în întregime acestei credinţe, şi am bănuiala că voi fi cu mult mai fericit decât până acum.
Căci orice prost este infinit mai fericit decât spiritul iluminat. În timp ce cel din urmă face investigaţii cu sudoarea frunţii, urmărind să se apropie de marea biserică pentru a-şi propovădui adevărul altor mii de oameni, făcându-i fericiţi, omul care îşi păstrează credinţa pură nu face decât să recite din inimă Pater Noster, după care se culcă netulburat, dormind un somn lin şi liniştit, la fel ca o marmotă. Pe el nu îl preocupă sfârşitul, căci şi-a plătit iertarea păcatelor la preot (de la care a primit o dispensă) şi şi-a asigurat astfel un bine cuvenit loc în Paradis, ferindu-se de iad şi de purgatoriu! Credinţa lui oarbă îl face să creadă cu tărie în toate aceste lucruri, aşa că moare cu credinţa deplină că va ajunge direct în rai. Asta numesc eu o prostie fericită, şi mai doresc să adaug ceva:
Cel care îşi petrece întreaga viaţă cercetând şi reflectând nu este decât un prost şi un măgar, căci aceste activităţi nu amplifică fericirea nici în lumea fizică şi nici în cea spirituală (cam nebuloasă, din câte constat). Dimpotrivă, ele îl fac cu atât mai nefericit cu cât setea sa de lumină şi de adevăr a fost mai mare, căci singura concluzie la care ajunge este că Divinitatea nu a creat niciodată un izvor care să îi stingă această sete. De aceea, doresc să părăsesc această cale, aruncându-mă fără rezerve în braţele moi ale celei mai stupide şi oarbe credinţe cu putinţă. Probabil că în acest fel voi reuşi să cunosc în sfârşit adevărata fericire la care are dreptul fiinţa umană…
Să luăm de pildă cazul unui prelat. Cât de fericit este el… Nu se gândeşte la nimic, nu inventează nimic şi nu trăieşte decât pe baza credinţei sale romano-catolice într-o ordine blândă, epicurian-stoică, bucurându-se de mesele sale atent selectate. Prietene, iată ce aş putea numi eu o existenţă cu adevărat fericită! Aceasta este viaţa la care conduce credinţa cea mai oarbă şi mai stupidă cu putinţă!
De aceea, fără nici un alt gând suplimentar, intenţionez să mă arunc în braţele credinţei oarbe, în speranţa că voi deveni astfel mai fericit…
Bun, am stabilit aşadar: cred în Divinitatea Ta! Spune-mi, am procedat corect? Te rog, vorbeşte, mult iubite prieten!”

Capitolul 33

Despre credinţa autentică şi despre cea falsă. Pericolele unei vieţi prea îndestulate.

Iau din nou cuvântul: „Ascultă, dragul Meu prieten! Credinţa ta este mai degrabă un fel de lene mentală. Ea se deosebeşte întru totul de adevărata credinţă, care presupune un efort fizic, psihic şi spiritual maxim. Credinţa ta nu diferă cu nimic de cea a unei broaşte, căci numai ea se mulţumeşte cu orice băltoacă, simţindu-se la fel de fericită într-un iaz sau într-o baltă de excremente. O astfel de credinţă nu poate face

nici o distincţie între iad şi rai, acceptând orbeşte numai semnificaţia literală a doctrinei.
Cum poţi considera un prelat fericit, în condiţiile în care el nu face altceva decât să se complacă în credinţa sa stupidă, bazându-se pe protectoratul Romei şi pe prostia enoriaşilor săi? Chiar crezi că o viaţă fericită pe pământ rămâne la fel de fericită şi în această lume a spiritelor? Nici vorbă, îţi spun Eu!
Cu cât omul îşi hrăneşte mai mult trupul, această închisoare a spiritului său, cocoloşindu-l în fel şi chip, şi cu cât face mai multe concesii dorinţelor acestui trup, cu atât mai ataşat devine el de acesta! Imaginează-ţi cât de greu trebuie să-i fie acestui om atunci când vine momentul separării de această închisoare! Nu ţi se pare necesar în aceste condiţii, în care fructul vieţii s-a identificat complet cu ‚mama' sa, ca sufletul şi spiritul să fie smulse cu forţa din această închisoare trupească, chiar cu riscul de a le dezmembra de tot, pentru a le separa astfel de trupul cu care au devenit una? Crezi că acest procedeu reprezintă o plăcere pentru suflet şi pentru spirit? Crede-Mă, acest chin nu poate fi comparat cu nici o altă tortură terestră, şi ştii bine că sunt destul de familiarizat cu torturile la care îşi supun oamenii semenii! De vreme ce acest hedonism terestru are în final consecinţe atât de amare, cum poţi numi această viaţă una cu adevărat fericită?
Crede-Mă, toţi aceşti umflaţi egoişti şi lipsiţi de griji, la care se adaugă şi toţi desfrânaţii şi amatorii de plăceri carnale, vor avea o mare surpriză, extrem de dureroasă, atunci când moartea fizică îi va sili să se despartă de corpul fizic!
Aceasta este ‚bucuria' la care conduce credinţa stereotipă şi dogmatică! Când ajung în această lume a spiritelor, în care fiecare impresie devine infinit amplificată, datorită unei sensibilităţi extreme caracteristică acestei lumi, aceste suflete ‚binecuvântate' devin expuse tuturor ororilor, căci nu mai sunt protejate de învelişul empiric al corpului fizic. Abia acum încep ele să simtă adevărata ‚bucurie' (mai precis durere) în vederea căreia s-au pregătit prin credinţa lor de complezenţă.
Dacă aceasta este ‚fericirea' pe care o aştepţi, nu ai decât să îţi cultivi această credinţă de operetă, în speranţa că vei deveni în curând mai fericit. Te asigur că în scurt timp vei ajunge să gândeşti cu totul altfel!
Eu Însumi le-am predicat oamenilor următorul mesaj: ‚Fiţi la fel de perfecţi cum este Tatăl vostru din ceruri!' La rândul lui, Pavel le-a cerut adepţilor săi să examineze totul cu cea mai mare atenţie şi să nu păstreze decât ceea ce este bun. Spune-Mi, ţi se pare că atât Eu cât şi Pavel am propovăduit prin aceste cuvinte o credinţă oarbă, care de altfel nici nu poate fi numită credinţă? Sau dimpotrivă, am militat pentru o credinţă autentică şi vie, care depăşeşte cu mult orice alt tip de cunoaştere? Judecă singur dacă ceea ce numeşti tu credinţă chiar reprezintă aşa ceva! Abia apoi îţi voi clarifica ce înseamnă adevărata credinţă. Este rândul tău să vorbeşti!"

Capitolul 34
Viziunea lui Robert asupra credinţei şi asupra adevăratei adorări a lui Dumnezeu.
Robert: „Prietene, mă scoţi din minţi! Ascultă, dacă ceea ce cred eu nu are nimic de-a face cu credinţa, atunci poţi să-mi smulgi şi capul de pe umeri, şi tot nu aş putea să-ţi spun altceva în legătură cu adevărata credinţă.
Simpla gândire nu este totuna cu credinţa, iar simpla privire, ascultare şi atingere încă şi mai puţin! În afara reflecţiei şi a percepţiei infailibile a simţurilor, omul nu mai dispune însă de nici un alt instrument al cunoaşterii. Pe de altă parte, dacă reflecţia, privitul, ascultarea şi atingerea sunt numite credinţă, atunci ce mai înseamnă convingerea pozitivă?
În viziunea mea, convingerea înseamnă să consideri ceva ca fiind absolut adevărat, atât timp cât această realitate nu contrazice legea raţiunii pure, chiar dacă o dogmă nu poate fi demonstrată întotdeauna cu o precizie matematică. Dacă ea poate fi demonstrată însă în acest fel, atunci avem de-a face cu sfârşitul credinţei, la fel cum speranţa – fiica cea mare a credinţei – încetează să mai existe după ce obiectul ei a fost îndeplinit!
De aceea, eu nu pot considera credinţa altceva decât acceptarea voluntară a unor dogme şi date istorice, atât timp cât acestea nu contrazic raţiunea. Dacă această definiţie nu Ţi se pare corectă, atunci aş dori să aflu de la Tine ce înseamnă credinţa.
Îmi amintesc că le-ai vorbit de mai multe ori discipolilor Tăi despre puterea miraculoasă a credinţei, spunându-le chiar că aceasta poate muta munţii din loc – afirmaţie pe care nu cred că au înţeles-o mai mult decât mine. Chiar Te refereai la o asemenea credinţă ireală? În acest caz, trebuie să recunosc că în cazul meu nu se poate vorbi de o asemenea credinţă, căci aceasta nu poate muta din loc nici măcar un fir de nisip, necum un munte!
Ascultă-mă, dragul meu prieten! Dacă eu aş fi avut o asemenea credinţă pe pământ, atunci bunul de Windischgräz ar fi sfârşit-o destul de prost. Te asigur că pe acest om l-aş fi pus în mişcare într-o manieră care Te-ar fi uimit! Să muţi munţii din loc prin puterea credinţei mi se pare un gând grandios. Din păcate, este doar un gând...
Cât despre dogma lui Pavel, care spunea că trebuie să cercetăm totul, dar să nu reţinem decât ceea ce este bun, pot să-Ţi spun că mi-am făcut din ea un moto personal. La fel, dorinţa de a deveni perfect, aşa cum este şi Tatăl nostru din ceruri (sau mai bine zis aspiraţia de a deveni la fel de perfect ca şi El) – a fost dintotdeauna forţa care mi-a motivat toate eforturile. Ce am obţinut însă în acest fel? Actuala mea stare reprezintă cel mai bun răspuns la această întrebare.
Nici Tu nu pari să ai sub tălpi un soare, până una alta. Din câte se pare, credinţa Ta miraculoasă nu a pus în mişcare nici un munte de aur, la fel

cum s-a întâmplat şi în cazul meu! Dar cine ştie ce se va mai întâmpla în continuare?
Dacă sunt dispus să cred cu toată bunăvoinţa că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu cel viu, sau chiar Fiinţa Supremă Însăşi (în măsura în care mi-ai cere să cred aşa ceva), fac acest lucru pentru simplul motiv că raţiunea mea nu descoperă nici o imposibilitate logică în această afirmaţie. Mi-ai explicat ceva mai devreme într-o manieră cât se poate de clară natura Divinităţii, care nu dispare în nici un fel dacă Aceasta îşi asumă o formă vizibilă în ochii creaturilor Sale. Nu este însă mai puţin adevărat că dacă aş primi dovezi ferme care să-mi certifice ceea ce acum doar cred, atunci credinţa mea ar înceta, fiind înlocuită de o certitudine.
Desigur, ai putea spune: ‚Iată, toţi credincioşii Mei se închină până la pământ atunci când îmi rostesc numele, adorându-Mă în acest fel. Dacă afirmi că eşti convins că Eu sunt Divinitatea Însăşi, de ce nu procedezi şi tu la fel ca ceilalţi credincioşi ai Mei?’
Ei bine, eu consider că această reverenţă faţă de Divinitate este doar un semn de slăbiciune mentală, o lipsă de raţiune dublată de o anumită doză de fanatism.
Dacă ai fi Divinitatea adevărată, ar trebui să fii de acord cu mine, căci în caz contrar ai fi o Divinitate ambiţioasă şi orgolioasă, imagine mai degrabă ridicolă decât demnă de a fi admirată! Eu ştiu însă foarte bine că astfel de gânduri de mărire nu Te-au tulburat niciodată, indiferent dacă eşti cu adevărat una cu Dumnezeu sau nu. Tocmai de aceea nu m-am grăbit până acum să mă prosternez la picioarele Tale, fiind absolut convins că o asemenea slăbiciune a raţiunii mele nu ar face altceva decât să Te ofenseze.
De aceea, nu voi proceda în acest fel, deşi sunt absolut convins că Tu eşti într-adevăr Divinitatea, căci nu pot crede că un Dumnezeu care reprezintă înţelepciunea supremă ar putea fi dependent de un asemenea comportament. Această desfătare sordidă mi s-ar părea stupidă chiar dacă cineva s-ar închina la picioarele mele, cu atât mai mult cu cât eu nu sunt decât un gânditor mediocru.
După părerea mea, singura adoraţie cu adevărat pe placul lui Dumnezeu constă în respectarea poruncilor divine, respectiv a ordinii eterne a lui Dumnezeu, fără de care nici o creatură nu ar putea supravieţui. Tot ce nu ţine direct de această ordine aparţine păgânismului cel mai orb cu putinţă!
Am admirat întotdeauna faptul că ai respins cu vehemenţă adorarea din vârful buzelor pe care Ţi-o adresau acei evrei neruşinaţi. Cred însă că nici ‚rugăciunea fără încetare’ de care vorbea Pavel nu este cu ceva mai rezonabilă, în cazul în care el făcea referire la o simplă repetare rituală a unor cuvinte, lucru care m-ar mira din partea lui Pavel, care a fost – trebuie să recunosc – un om cât se poate de înţelept.
În concluzie, eu cred că Tu eşti una cu Dumnezeu, sau cel puţin Fiul adevărat al lui Dumnezeu, aşa cum Te-ai recomandat Tu Însuţi în faţa

celor care respectau poruncile lui Dumnezeu, iubindu-L mai presus de orice. În aceste condiţii, sunt absolut hotărât să fac tot ce îmi vei cere, căci mă închin în faţa înţelepciunii Tale. Dacă îmi vei cere însă să mă aplec până la pământ şi să fac rugăciuni din vârful buzelor, numărând mătănii, Te asigur de pe acum că nu voi face aşa ceva, considerând din start o asemenea atitudine ca pe o ofensă la adresa numelui Tău drag, şi nicidecum ca pe o onorare a lui! Spune-mi, eşti satisfăcut de răspunsul meu?”

Capitolul 35

Capacitatea dual㠄 de discernământ a omului. Numai lumina spirituală poate ajunge la adevărata credinţă. Despre practică şi despre virtute.

Eu: „Atât timp cât omul nu ştie să definească realitatea în care trăieşte decât cu ajutorul raţiunii sale, el nu poate avea o altfel de înţelegere a credinţei şi a rugăciunii decât cea pe care tocmai mi-ai oferit-o tu, cu atâta sinceritate. Căci raţiunea cerebrală a omului nu poate cunoaşte altă cale decât aceea a percepţiei materiale şi a viziunii senzoriale. O credinţă spirituală, cu adevărat vie, nu-şi poate implanta însă rădăcinile în percepţia senzorială, la fel cum un bob de grâu nu poate încolţi pe o stâncă de granit. Deşi granitul îi asigură un fundament cât se poate de solid, el nu dispune de umezeala necesară pentru a dizolva bobul de grâu, silindu-l să încolţească şi să dea naştere noii mlădiţe (germenului viu din interiorul său). De aceea, bobul de grâu va rămâne pe stânca de granit exact aşa cum a ajuns pe ea, neschimbat. Cu timpul, el va muri, căci nu găseşte nici un fel de susţinere pe respectiva stâncă. La ce ţi-ar putea folosi cunoaşterea şi obedienţa ta pur mentală (căreia tu îi spui credinţă), dacă spiritul tău nu participă la acest act de credinţă? Ascultă-Mă, orice om are o dublă percepţie: una exterioară, generată de minte (adică de cap), respectiv de înţelegerea sa fizică, care nu poate înţelege însă natura lui Dumnezeu, căci ea nu i-a fost acordată sufletului decât cu scopul de a separa (pentru moment) spiritul său de Divinitate, făcându-l să uite de Ea. Dacă sufletul doreşte să îl caute şi să îl descopere pe Dumnezeu doar cu ajutorul acestei calităţii negative, el nu va face decât să se îndepărteze de scopul său, şi asta cu atât mai mult cu cât va urma mai încăpăţânat această cale.

Sufletul mai dispune însă şi de o altă calitate, care nu rezidă în capul său, ci în inima sa. Numele acesteia este intuiţia interioară, care se naşte din iubire şi dă naştere propriilor sale idei corespondente, alcătuite din iubire şi din voinţă. Atunci când intuiţia meditează asupra conceptului existenţei lui Dumnezeu, ea îl îmbrăţişează pe Acesta cu iubirea şi cu voinţa ei. Aceasta este singura credinţă autentică. Spiritul dinlăuntrul sufletului nu poate fi trezit decât cu ajutorul acestui tip de credinţă, care este prin excelenţă vie. El examinează imediat instrumentul care i-a permis să se trezească şi îi recunoaşte autenticitatea, după care explodează într-o lumină puternică născută din Dumnezeu, impregnând sufletul şi transformând în lumină tot ce atinge

(toate elementele componente ale acestui suflet). Această lumină este credinţa de care îţi vorbesc Eu, cea care permite sufletului să atingă starea de beatitudine.
Ai auzit vorbindu-se vreodată de această credinţă autentică? Văd că îmi răspunzi negativ, spunându-Mi că această credinţă îţi este complet străină, căci ţi se pare imposibil ca inima să poată gândi! Chiar aşa stau lucrurile! Pentru unul ca tine, acest lucru nu poate părea altfel decât imposibil.
Pentru a putea gândi cu inima, omul are nevoie de practică, iar aceasta constă în cultivarea constantă a iubirii de Dumnezeu. Acest proces continuu de trezire interioară (prin cultivarea iubirii de Dumnezeu) fortifică şi dilată inima, slăbind astfel cătuşele spiritului, astfel încât lumina acestuia (căci orice spirit reprezintă o lumină născută direct din Dumnezeu) să se poată dezvolta din ce în ce mai liber. Când lumina spiritului ajunge să lumineze încăperea-vieţii din interiorul inimii, ea începe să deosebească perfect între nenumăratele arhetipuri care există aici, fiecare fiind separat de celelalte prin ziduri precise, ajutând sufletul să le perceapă şi să le înţeleagă. Ei bine, această nouă vedere a sufletului în propria sa inimă reprezintă un nou tip de gândire. Sufletul începe astfel să acumuleze noi concepte şi să cultive noi idei. Altfel spus, viziunea sa se lărgeşte odată cu fiecare nouă bătaie a inimii. Bolovanii orgoliului se dizolvă direct proporţional cu tăcerea minţii sale, iar el nu mai are nevoie de dovezi. Căci lumina spiritului îi permite să vadă atât de clar formele interioare încât în el nu mai poate rămâne vreo îndoială. Cum s-ar spune, îndoielile dispar pentru totdeauna din sfera percepţiei sale.
După cum vezi, singura credinţă care poate fi considerată vie şi autentică este cea care îşi are sediul în inimă, nu în cap. Ea este autentică deoarece derivă din lumina infailibilă a spiritului, şi este vie deoarece în întreaga fiinţă a omului, singura parte care poate fi numită într-adevăr vie, în adevăratul înţeles al cuvântului, este spiritul său! Aceasta este singura credinţă în care sălăşluieşte extraordinara putere pe care o pomenesc de două ori Evangheliile.
Pentru a atinge o asemenea credinţă, singura care este cu adevărat binecuvântată, omul trebuie să procedeze aşa cum ţi-am explicat mai sus, dobândind această calitate cât mai curând posibil, prin practică. Dacă face eforturi prea mari pentru a-şi dezvolta intelectul şi pentru a-şi împlini scopurile lumeşti (urmărind să îşi îndeplinească toate dorinţele de confort în această lume), el ajunge să creadă, la fel ca şi tine, că inima nu poate avea capacitatea de a gândi.
Mai mult, el trebuie să înveţe să respecte preceptele morale, să nu fie prea indulgent cu sine, dar mai presus de orice, să evite lipsa de castitate carnală, căci aceasta fie ucide complet spiritul, fie împiedică definitiv răspândirea luminii acestuia. Aşa se şi explică de ce marii desfrânaţi ajung în final (de regulă la bătrâneţe) să îşi piardă complet

minţile, nemaigândindu-se decât la ei şi începând să tremure ori de câte ori văd o fată mai apetisantă.
Dacă nu Mă înşel, cam aşa s-au petrecut lucrurile inclusiv în cazul tău. Către bătrâneţe, ai ajuns să priveşti genul feminin cu o indulgenţă plină de lascivitate. Spune-Mi, nu aşa s-au petrecut lucrurile? Nu ai ajuns că îţi cauţi fericirea terestră exclusiv prin asemenea mijloace lipsite de onestitate? De aceea, degeaba doreşti acum să cunoşti direct beatitudinea spirituală pură, căci în fiinţa ta lipseşte fundamentul pe care poate fi construită aceasta. Aşa se explică golul din jurul tău, căci el corespunde întru totul vidului şi lipsei de substanţă din inima ta şi din camerele vieţii ascunse în ea.
Spune-Mi, te rog, de unde crezi că am putea obţine acum materialul necesar pentru a te reconstrui, făcând din tine un om complet nou? Haide, vorbeşte şi spune-Mi ce gândeşti!”

Capitolul 36
Iritarea lui Robert atunci când i se reamintesc slăbiciunile sale lumeşti. Dorinţa lui de a schimba subiectul.
Robert îmi răspunde: „Prietene pe care îl preţuiesc mai presus de orice! Constat că devii oarecum frivol şi puţin cam prea ofensiv! Recunosc cu uşurinţă acest atribut, căci le este caracteristic tuturor maeştrilor, fie ei mai mari sau mai mici. Cu toţii se dovedesc din când în când foarte severi, insinuând astfel că ei aparţin unei alte specii de animale, pline de răbdare şi de bunătate! Aceste animale nu tânjesc niciodată după sânge, ci doar după fân şi iarbă. Mă tem însă că această hrană nu contribuie prea mult la dezvoltarea creierului. De aceea, aceste animale se află în poziţia ingrată de a nu dispune de o cantitate prea mare de materie cenuşie care se află în exces în capul unora precum Socrate. Văd că nu te sfieşti deloc să-mi explici de ce există acest vid în jurul şi înlăuntrul meu, la fel ca şi vidul cerebral al acelor animale care nu se hrănesc decât cu fân şi cu iarbă (fie ele şi eterice, în lumea în care ne aflăm). Nu m-ar mira dacă în scurt timp mi-ai spune chiar că sunt un măgar, fără nici un alt preambul. Dacă într-adevăr nu găseşti în mine nici un material pentru a mă reconstrui, întrucât în capul meu nu se află mai multă substanţă decât în cel al unui măgar, cel puţin spune-mi-o pe faţă, şi te asigur că nu Ţi-o voi lua în nume de rău. Căci nimeni nu poate face din rahat bici, iar dacă nu există nici un material din care să poţi construi ceva, asta este…
Am înţeles foarte bine că acea credinţă pe care mi-ai descris-o anterior nu a existat niciodată în fiinţa mea, dar mă întreb în ce măsură pot fi învinovăţit eu de vreme ce natura adevăratei credinţe nu mi-a fost explicată niciodată de nimeni. Dacă s-ar fi găsit cineva care să mă sfătuiască aşa cum ai făcut-o Tu, atunci cu siguranţă nu aş fi devenit un hegelian, iar acum aş fi putut sta în faţa Ta la fel ca Pavel.
Nu numai că acesta nu a fost cazul meu, dar din câte cunosc, nici unui om de pe pământ nu-i poate trece prin cap de la sine că el poate gândi

inclusiv cu inima sa (ba cine ştie dacă nu cumva şi cu genunchii sau cu călcâiele!). În aceste condiţii, am fost nevoit să îmi extrag gândurile din acel loc pe care Mama-natura l-a conceput special pentru ele. Pe vremea când mă mai aflam încă pe pământ, gândeam în acest fel: fiecare membru şi parte componentă a omului are propriul său destin şi propria sa funcţie practică; astfel, picioarele nu pot înlocui mâinile, spatele nu poate înlocui partea din faţă a corpului, stomacul nu poate înlocui capul, ochii nu pot face ceea ce fac urechile, iar inima nu poate lua niciodată locul gurii. De aceea, m-am limitat să gândesc exclusiv cu capul, lăsându-mi inima să îşi vadă de funcţia sa biologică. Mă întreb cine mă poate condamna în aceste condiţii pentru faptul că am ajuns în această lume complet golit de orice conţinut?
Dacă îmi ceri să fac dovada unei cunoaşteri pe care nu am primit-o niciodată cât timp m-am aflat în lumea exterioară, înseamnă că eşti de o mie de ori mai prost de mine, în pofida înţelepciunii pe care mi-ai demonstrat-o până acum, aşa că nu-mi vei mai putea fi de vreun real folos în viitor!
La fel de stupid mi se pare să mă condamni pentru micile mele plăceri pământeşti, ofrande pe altarul lui Venus, altminteri destul de rare şi de nevinovate, ba chiar să mi le prezinţi ca fiind cauza pentru care mă aflu acum în faţa Ta atât de golit de orice conţinut. Dacă aceste plăceri, care fac parte integrantă din natura umană aşa cum face parte germenul din sământă, reprezintă un păcat în faţa Ta, mă întreb de ce ai mai înzestrat fiinţa umană cu această necesitate?
Nu spune proverbul că leul nu poate prinde muşte, căci nu stă în natura lui? Dacă eşti într-adevăr un mare înţelept, ba chiar Divinitatea Însăşi, aşa cum mi-ai dat de înţeles de mai multe ori în decursul discuţiei noastre, mi se pare de neacceptat faptul că poţi fi atât de trivial în legătură cu nişte plăceri minore, cărora, pe vremea când eram pe pământ, nu le-am acordat niciodată o importanţă prea mare.
Din punct de vedere fizic, omul este un animal. De aceea, el are necesităţi animale, pe care încearcă să şi le satisfacă, fiind mânat în această direcţie chiar de mâna de fier a naturii. Dacă el simte în interior o nevoie irezistibilă, pe care imaginaţia sa spirituală nu o poate controla în nici un fel, atunci este de datoria imperativă a spiritului să satisfacă cerinţele cărnii, tocmai pentru a se putea deplasa apoi mai liber în sfera sa spirituală.
De vreme ce spiritul simte nevoia să satisfacă cerinţele imperative ale trupului, de pildă să îl golească pe acesta de excremente şi de urină, să bea şi să mănânce, pentru a-i furniza energia de care are nevoie, sau să îi satisfacă nepotolitele dorinţe sexuale, cu scopul de a se bucura apoi de câteva binemeritate ore de linişte, - spune-mi, de ce crezi că aceste lucruri trebuie considerate un păcat, mai ales în această lume, în care sperăm cu toţii să nu mai fim tulburaţi vreodată de astfel de impulsuri naturale, dacă nu pentru alt motiv, cel puţin pentru faptul că nu mai dispunem de trup?

De aceea, îţi propun să discutăm despre alte lucruri, uitând de vechile cerinţe ale naturii umane. De pildă, haide să vorbim despre cerul înstelat! În acest fel mă voi simţi mai întărit decât dacă îmi vei reaminti continuu de slăbiciunile fostei mele naturi!
Ascultă, Prietene şi Dumnezeu mult iubit, ba chiar orice doreşti să fii în prezenţa mea: eu unul nu mă plâng deloc de actuala mea condiţie. Nu mi-e nici foame, nici sete, nu mă doare nimic, iar compania Ta îmi va fi de ajuns pentru eternitate. De aceea, dacă am schimba locul dezbaterii noastre, nu cred că vreunul din noi ar avea ceva de pierdut. Căci în această lume totul pare oarecum aerian, ca şi cum nimic nu ar avea cu adevărat substanţă! Exceptând aceşti munţi de dimensiuni mici, pe care stăm de o bună bucată de vreme, nu pare să mai existe altceva. Dacă am putea găsi o pajişte sau măcar o simplă colibă rurală în care să ne instalăm, ne-am putea continua la infinit interesanta dezbatere, cu o dispoziţie mult mai bună!
M-ar interesa în mod cu totul special să îmi spui câteva cuvinte despre sori şi despre celelalte corpuri cereşti! Să terminăm însă cu aceste subiecte dezgustătoare, care aparţin – slavă cerului ! – unui trecut demult apus şi care mă irită până peste poate, făcându-mă în cele din urmă să renunţ să mai discut ceva cu Tine! Dacă eşti de părere că am putea găsi un astfel de locşor, atunci Te implor, lasă-Ţi înţelepciunea să intre în acţiune!”

Capitolul 37
Pericolul laudei de sine. Chiar şi prinţii din lumea îngerilor au nevoie de umilinţă pentru a putea progresa din punct de vedere spiritual. Mărturiseşte-ţi cu umilinţă vinovăţia şi vei fi binecuvântat.
Eu: „Dragul Meu prieten şi frate! Deocamdată nu ne putem bucura de un asemenea confort. În această lume a spiritelor nu este posibilă decât manifestarea substanţială a realităţilor pe care le aduce cu sine sufletul în inima sa. Din nefericire, dacă această inimă este complet goală, aşa cum se întâmplă în cazul tău, în pofida tuturor protestelor tale, atunci nici măcar un petic cât de mic de pajişte nu poate să-şi facă apariţia. Mi-ai cerut ceva mai devreme să îţi povestesc despre cerul înstelat, mai degrabă decât să-ţi reamintesc de greşelile tale terestre. Mi-este foarte uşor să înţeleg această atitudine, căci orice suflet, încă din prima secundă a existenţei sale primordiale, preferă de o mie de ori să fie lăudat decât mustrat (fie şi justificat).
Crede-Mă însă când îţi spun că orice laudă, chiar dacă este binemeritată, reprezintă o otravă pentru suflet, fiind cu atât mai injurioasă pentru spirit. Dacă ţi-aş fi duşman, atunci te-aş lăuda, cu scopul de a te distruge. Din fericire pentru tine, Eu sunt prietenul tău cel mai bun din întreaga creaţie, aşa că sunt nevoit să fiu cât se poate de sincer cu tine. Un lăudător fără ruşine este cel mai mare duşman al omului, fiind de regulă un lup turbat ascuns sub blana de oaie a prieteniei. Adevăr îţi spun: nu îţi poţi face un rău mai mare decât lăudându-te singur sau

acceptând laudele altora, şi bucurându-te astfel de propria ta perfecţiune. În acest fel, nu faci altceva decât să îi dai o lovitură de moarte inimii tale.
De aceea, Eu le-am recomandat cu stricteţe tuturor discipolilor Mei să respingă a priori orice laudă, chiar dacă respectă întru totul toate poruncile lui Dumnezeu, considerându-se întotdeauna cei mai leneşi slujitori ai Acestuia.
De ce crezi că le-am cerut acest lucru discipolilor Mei? Deoarece numai Eu pot vedea cu o claritate absolută ce trebuie să facă sufletul pentru a se elibera pe sine, prin eliberarea spiritului său. În întreaga infinitate nu există decât un singur instrument prin care acest scop poate fi atins, şi anume smerenia inimii, în sensul cel mai profund al cuvântului.
Adevărata umilinţă, cea perfectă, singura care poate ajuta sufletul să evolueze, exclude cu desăvârşire orice fel de laudă de sine, oricât de minoră ar părea aceasta, căci ea reprezintă o îndepărtare de Dumnezeu, o hrană care distruge spiritul şi care nu înseamnă altceva decât adevărata moarte a sufletului.
Dacă M-aş apuca acum să te laud, deşi marea majoritate a acţiunilor tale terestre nu merită decât mustrările Mele, confirmându-ţi înţelepciunea şi respectul Meu total pentru inteligenţa raţiunii tale, Mă întreb ce s-ar alege din tine?
Să spunem însă că M-ai putea determina să fac acest lucru. Ce crezi că s-ar întâmpla atunci? Un singur lucru: Eu aş fi nevoit să Mă despart de tine, învins şi supus de puterea ta, ceea ce în lumea spiritelor se traduce prin înghiţirea duşmanului şi dispariţia completă a acestuia. În final te-ai trezi în aceeaşi izolare completă în care te-ai aflat la început, fiindu-ţi însă extrem de greu să îţi mai găseşti vreodată un alt tovarăş. Căci atunci când Eu abandonez pe cineva, el rămâne abandonat de-a pururi, iar sufletul său experimentează adevărata moarte.
Din fericire pentru tine, acest lucru se dovedeşte absolut imposibil, căci chiar cei mai înţelepţi oameni de pe stele sunt nevoiţi să se închine până la pământ în faţa înţelepciunii Mele supreme, la fel ca şi spiritele angelice cele mai sublime. Adevăr îţi spun: chiar şi cel mai mare dintre îngeri trebuie să se smerească dacă doreşte să cunoască starea de beatitudine, chit că strălucirea înţelepciunii sale ar face să pălească orice soare din universul fizic, făcându-l să intre în sfera sa de influenţă.
Îţi dai seama, sper, cât de esenţială este această umilinţă din partea ta, care eşti complet golit de orice substanţă care ţi-ar putea oferi măcar un crâmpei din adevărata existenţă. De aceea, pe viitor cumpăneşte asupra mustrărilor Mele şi nu te mai înfuria cu atâta uşurinţă. Cel mai bun lucru este să îţi mărturiseşti vinovăţia în faţa Mea şi să te smereşti. În acest fel, vei putea avansa într-o singură clipă mai mult decât într-un mileniu în care nu ai aplica acest sfat!
Reflectează la cele spuse de Mine, iar apoi comunică-Mi cum doreşti să procedăm în continuare. Te asigur că voi face exact aşa cum doreşti”.

Capitolul 38

Robert îşi aminteşte de toate încercările de care a avut parte pe vremea când trăia pe pământ. „Pedepseşte-mă, dar nu mă părăsi”.

Robert: „Prietene, se pare că vorbeşti serios. După toate aparenţele, îmi doreşti cu adevărat binele, lucru pentru care nu pot decât să-Ţi fiu recunoscător cu toată forţa mea vitală. Îmi este totuşi foarte greu să înţeleg cum se face că nu mă consideri întru totul smerit! Nu crezi că am fost umilit suficient, încă de la mizerabila mea naştere pe pământ, de către numeroasele experienţe adverse prin care am trecut?

De fiecare dată, după ce m-am ridicat din praf şi mi-am mai revenit, am trecut peste toate impedimentele şi am continuat să lupt pentru ţara mea. Nu am căutat niciodată mărirea de sine, ci doar împlinirea voinţei mele juste. Când întreaga Europă a fost zguduită de convulsii, am fost trimis la Frankfurt ca deputat şi am încercat să îmi reprezint cât mai bine alegătorii, nelăsându-mă ghidat decât de buna mea credinţă. Nu am avut niciodată intenţia de a face cuiva vreun rău cât de mic, ci doar să îmi slujesc semenii, desigur, prin acele mijloace de care eram convins la vremea respectivă că sunt cele mai bune pentru propăşirea naţiunilor. În ce măsură ar fi beneficiat cu adevărat acestea dacă proiectele mele ar fi reuşit, aceasta este o altă chestiune. Cert este că în acele vremuri nu aş fi putut acţiona altfel decât îmi dicta cunoaşterea şi conştiinţa mea, considerând că este bine ce fac. Nu pot crede altceva decât că Dumnezeu şi oamenii au considerat fiecare acţiune şi fiecare discurs rostit de mine, cu cele mai bune intenţii, ca fiind absolut juste. Eu cred că Dumnezeu priveşte întotdeauna motivaţiile care au stat la baza unei acţiuni, şi nu rezultatele în sine, care depind, oricum, exclusiv de puterea divină.

Convulsiile care au izbucnit în Austria m-au făcut la acea vreme să îmi aduc aminte de succesul pe care l-am avut anterior atunci când am provocat acea revoltă împotriva regelui. M-am gândit atunci că aş putea reuşi acelaşi lucru şi în Austria, aşa că m-am decis să mă grăbesc să ajung în această ţară.

Aici, am descoperit însă că situaţia era oarecum diferită. Oamenii erau oprimaţi şi se plângeau de promisiunile false ale împăratului. Poporul era disperat din cauza avariţiei şi minciunilor familiei regale, ale aristocraţiei, ale negustorilor şi ale evreimii care nu urmăreau decât să se îmbogăţească din ce în ce mai mult. Oamenii săraci erau etichetaţi în bloc drept proletari şi prostime, şi orice om care încerca să-i ajute pe cei săraci şi oprimaţi, deopotrivă din punct de vedere fizic şi spiritual, fie cu bani, fie cu sfaturi sau prin faptele sale, era considerat un agitator şi un rebel, fiind împuşcat fără prea multe rezerve, ‚onoare’ care a devenit inclusiv propriul meu destin tragic. După părerea mea, dacă un om întru totul respectabil şi onorabil este târât la locul execuţiei şi împuşcat ca o fiară sălbatică, eu zic că a fost suficient de umilit pentru toate eventualele onoruri pe care le-a primit mai înainte.

Sau şi acest destin Ţi se pare prea puţin umilitor? Oare ar fi trebuit să mă umilesc chiar mai mult? Mi se pare absolut imposibil, mai ales în actuala condiţie în care mă aflu, căci este greu de imaginat o suferinţă mai mare decât cea pe care o încerc la ora actuală.
Unicul lucru de care dispun în prezent este compania Ta, iubitul meu prieten. Tu eşti totul pentru mine: confortul meu, comoara mea cea mai mare, compensaţia mea pentru toate rănile şi umilinţele pe care le-am îndurat pe pământ. În loc să mă mângâi însă în durerea mea, Tu trezeşti în mine prin criticile Tale, altminteri pline de înţelepciune, noi şi noi gânduri chinuitoare, care nu fac decât să-mi amplifice şi mai mult suferinţa, în loc să mi-o reducă. Ascultă, dragă prietene, mi se pare că dai dovadă de o asprime prea mare pentru a putea fi suportată!
Nu spun însă că nu eşti bine intenţionat, şi dacă aş putea face ceea ce mă sfătuieşti, aceasta ar fi fericirea mea cea mai mare. Nu uita însă că nu sunt decât o fiinţă profund nefericită, aflată într-o enormă suferinţă. De aceea, încearcă să mă înveţi doctrina Ta înţeleaptă fără a mă intimida atât de tare, speriindu-mă şi mai mult decât în prezent!
Te asigur că nu intenţionez să mai tolerez vreodată vreun gând de laudă. Sunt de acord ca toate acţiunile mele să fie considerate de-a lungul întregii eternităţi drept rele şi demne de dispreţ. Nu îmi doresc nimic altceva decât să fiu de-a pururi ultima şi cea mai neînsemnată creatură în faţa Ta, dacă asta aştepţi de la mine.
Te implor însă: nu mă abandona, căci aceasta ar fi lovitura de graţie supremă, pe care nu aş putea-o tolera vreodată. Nu mă mai ameninţa cu plecarea Ta, ci întăreşte-mă cu promisiunea că nu mă vei părăsi niciodată, iar eu îţi promit la rândul meu cu toată sinceritatea că voi face tot ce îmi vei cere!
Indiferent cât de mult am păcătuit pe pământ, pedepseşte-mă şi umileşte-mă aşa cum consideri necesar. Te asigur însă că nu voi înceta niciodată să Te iubesc. Nu-mi mai vorbi însă de abandonarea mea de către Tine, căci aceasta ar fi pedeapsa cea mai cumplită pe care mi-ai putea-o da vreodată!”

Capitolul 39

Robert o ia pe calea cea dreaptă. O explicaţie referitoare la Ioan Botezătorul. În inima lui Robert apar zorii luminii eterne a recunoaşterii.
Eu: „Hei, hei, linişteşte-te, iubitul Meu prieten şi frate, căci nu te voi părăsi niciodată! Vom rămâne de-a pururi împreună, dar aşa cum suntem acum, acest lucru nu poate fi realizat, căci prezenţa Mea nu te-ar putea ajuta prea mult.
Sesizez însă pentru prima dată o schimbare reală în bine în inima ta, aşa că te asigur că în curând situaţia ta se va îmbunătăţi considerabil. Mai întâi de toate, trebuie să înţelegi însă ce îţi voi spune în continuare, urmărind să acţionezi apoi în consecinţă, cu cea mai mare stricteţe, ascultând, desigur, numai de ceea ce îţi porunceşte propria ta inimă. În acest fel, în curând vei ajunge să vezi mai clar lucrurile, şi multe aspecte

care la ora actuală îţi sunt imposibil de înţeles îţi vor deveni extrem de limpezi.
Ascultă, atunci când vorbeşte despre Ioan Botezătorul, Evanghelia spune, printre altele: ‚Eu sunt doar vocea care strigă în pustie, pregătind calea Domnului; eu nu sunt demn nici măcar să îi leg şireturile de la sandale Celui care va veni după mine. Eu botez doar cu apă, în timp ce El vă va boteza cu spiritul adevărului, cu Duhul lui Dumnezeu, dăruindu-vă astfel viaţa eternă! Când marele meu succesor se va înălţa, eu, Ioan, voi fi nevoit să dispar!' Ce crezi că a dorit să spună prin aceste cuvinte acest profet, mai mare decât toţi cei de dinaintea lui?"
Robert: „Of, prietene drag, ce întrebări îmi pui! Dacă aş fi înţeles acest lucru, nu aş fi ajuns în lamentabila stare în care mă aflu la ora actuală. Lipsa mea de înţelegere referitoare la texte de acest fel a fost exact motivul pentru care am început să mă îndoiesc de Divinitatea Ta, trecând la Noul Catolicism.
De aceea, ai milă de mine şi oferă-mi o explicaţie inclusiv cu referire la acest text extrem de criptic, căci de unul singur nu voi reuşi niciodată să îl înţeleg (la fel ca şi în cazul altor câteva texte din Scriptură)".
Eu: „Ei bine, ascultă-Mă! În raport cu biserica, Ioan Botezătorul reprezintă simbolic ceea ce reprezintă în interiorul omului intelectul său exterior. Aşa cum Ioan a pregătit calea în vederea venirii Mele, în mod similar, intelectul lumesc echilibrat trebuie să dispară atunci când se trezeşte intelectul inimii, căci înţelegerea acesteia are aceeaşi natură ca şi Mine. Eu Însumi sunt cel care aruncă în solul acestei inimi sămânţa înţelegerii spirituale (născută chiar din spiritul Meu), şi ca un bun semănător, o plasez în acest sol al inimii care reprezintă iubirea cea mai profundă, îngrăşat cu fertilizatorii minunaţi ai blândeţii şi ai bunătăţii.
La fel ca Ioan, intelectul lumesc reprezintă o voce care strigă în pustie, căci lumea din care îşi extrage el conceptele sale nu este altceva decât un deşert. Dacă nu ar fi aşa, nici un spirit nu ar putea fi complet separat şi eliberat de Dumnezeu. În mod similar, intelectul exterior, care îşi extrage conceptele, ideile şi judecăţile parţial din acest deşert, dar parţial din revelaţiile directe şi indirecte primite din ceruri, reprezintă „o voce care strigă în pustie", pregătind astfel calea pentru trezirea înţelegerii inimii.
Atunci când este echilibrat şi armonios, acest intelect exterior boteză sufletul cu apa smereniei şi a obedienţei voluntare. În schimb, înţelegerea inimii – în care rezidă Spiritul etern născut din Dumnezeu – boteză cu spirit (prin trezirea acestuia înlăuntrul ei), căci Spiritul lui Dumnezeu reprezintă adevărata lumină, adevărul cel mai plenar, iubirea, şi deci însăşi viaţa eternă.
Rezultă de la sine că intelectul exterior trebuie să piardă treptat din importanţă, iar în cele din urmă să fie chiar arestat şi decapitat, pentru ca adevărata înţelegere a inimii (care Mă simbolizează pe Mine) să poată înflori în interiorul fiinţei umane, crescând şi dând naştere unui copac glorios al vieţii eterne, în care rezidă recunoaşterea supremă. La

fel de evident devine în aceste condiţii şi faptul că percepţia şi cunoaşterea exterioară nu sunt demne să lege nici măcar şireturile de la sandalele înţelegerii inimii, căci ele reprezintă lumina unei lămpi lipsite de semnificaţie prin comparaţie cu lumina orbitoare a soarelui la amiază.
Nu am de gând să mă refer acum la faptele tale pământeşti – în ce măsură au fost acestea corecte sau nu – căci ele au derivat în totalitate din intelectul tău exterior, în care vocea celui care strigă în pustie nu s-a putut face auzită, căci zgomotul deşertului – căruia îi corespunde lumea pasiunilor şi a exceselor – l-a acoperit complet pe adevăratul Ioan, respectiv doctrina Mea revelată. Când deşertul este zguduit de uragane şi de tunete puternice, vocea celui care strigă în pustie este complet acoperită de aceste zgomote exterioare, caz în care Judecata şi moartea îşi pot servi prada nestingherite.
După Ioan am venit Eu, ca să salvez ceea ce mai putea fi salvat, dar nu am mers pe calea pregătită de Ioan, ci ca un fulger care străbate cerul de la Est către Vest, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tău, mai recent. Oricine acceptă lumina acestui fulger va fi salvat. În schimb, cel care nu doreşte să o accepte va pieri, adică o va apuca pe o cale pe care îi va fi imposibil să îşi îndeplinească menirea prestabilită lui de către Dumnezeu.
Tu ai sesizat foarte corect lumina fulgerului, astfel încât Mântuitorul Însuşi a venit la tine, ghidându-te către calea cea dreaptă. De acum înainte va trebui însă să îţi urmezi în mod voluntar Salvatorul, fără a mai ridica obstacole în calea Lui prin intermediul intelectului tău exterior, căci în acest caz nu vei face altceva decât să îţi amâni singur atingerea destinaţiei finale.
Spune-Mi, ce intenţionezi să faci acum, după ce ţi-am clarificat semnificaţia acestui text, care se referă la Cel pe care ar fi trebuit să îl recunoşti de la bun început?”
După ce meditează o vreme, Robert îmi răspunde: „O, prietene, Fiinţă mai presus chiar de un simplu prieten! Abia acum încep să răsară cu adevărat zorii înţelegerii în mine! O, Doamne, Doamne! Cum poţi să-ţi pierzi timpul cu mine, care nu sunt decât un simplu păcătos!?
Ce mi-a blocat oare privirea, împiedicându-mă să Te recunosc? Iubirea mea atât de mare faţă de Tine mi-a spus de la bun început că Tu trebuie să fii ceva mai mult decât a înţeles intelectul meu; dar diavolul sau altcineva mi-a ţinut ochii acoperiţi în permanenţă cu un voal! Acum recunosc însă, în sfârşit, imensul abis care mă desparte de Tine şi nu mai pot spune altceva decât: ‚O, Doamne, Dumnezeul meu adorat! Ai milă de mine, sărman păcătos lipsit de minte!’”

Capitolul 40

Odată cu trezirea Spiritului lui Dumnezeu în inima sa, Robert începe o nouă viaţă. Un nou test al libertăţii, pentru atingerea unui nivel superior de cunoaştere.

Eu: „Dragă prietene şi frate! Adevăr îţi spun: păcatele tale îţi sunt iertate, căci te-ai smerit într-o măsură atât de mare încât ai renunţat complet la intelectul tău exterior, acceptând în schimb înţelegerea inimii. De aceea, de acum înainte nu vom mai discuta vreodată despre greşelile tale pământeşti!
Poţi spune că ai început acum o nouă viaţă, în care va trebui să treci însă printr-un alt test al libertăţii. Ţi se va da astfel posibilitatea să renunţi complet la vechiul om terestru şi să te reconstruieşti în întregime din Mine.
Până acum ai fost complet singur şi nu ai avut posibilitatea să-ţi sprijini piciorul pe un sol ferm. Acest sol plăpând pe care suntem aşezaţi amândoi corespunde doctrinelor acceptate de tine în calitatea ta de Catolic Nou şi care au fost preluate din Evanghelia Mea. Eu Însumi ţi-am apărut şi am venit la tine exact aşa cum ţi-ai imaginat tu că exist, conform înţelegerii tale intelectuale anterioare, respectiv ca un învăţător înţelept din vechime. Nu am putut rămâne însă în această ipostază, ci M-am văzut nevoit să te conduc prin diferite doctrine, până când ai reuşit să Mă recunoşti singur ca fiind Cel care am fost din eternitate şi care voi rămâne de-a pururi!
Această recunoaştere nu îţi este însă suficientă. Pentru a obţine adevărata împărăţie a cerurilor, va trebui să îţi întăreşti această recunoaştere cu ajutorul iubirii celei mai sincere faţă de semenii tăi, şi implicit faţă de Mine!
De aceea, te voi duce acum într-un loc în care nu-ţi vor mai lipsi tovarăşii de toate felurile. Vei primi de data aceasta un sol substanţial sub picioare, inclusiv o locuinţă încăpătoare şi bine mobilată, şi asta într-o zonă cât se poate de pitorească. Îţi voi asigura de asemenea numeroşi servitori, care te vor asculta în toate.
Mulţi călători sosiţi de pe pământ îţi vor bate la poartă atunci când vor intra în această lume a spiritelor, făcându-ţi o vizită – prieteni şi duşmani deopotrivă. Ai grijă să îi primeşti pe toţi cu aceeaşi iubire sinceră, să le dăruieşti tot ce au nevoie, căci toţi sunt copiii Mei, şi implicit fraţii tăi. În acest fel, vei avea suficient timp la dispoziţie pentru a drege ceea ce ai stricat pe pământ, desigur, fără voia ta, ci doar dintr-o lipsă a adevăratei cunoaşteri spirituale. La momentul potrivit, voi veni din nou să te văd, şi sper să îţi pot spune: ‚Te-ai descurcat foarte bine cu această locuinţă micuţă. A sosit timpul să primeşti însărcinări mult mai măreţe!’
Fereşte-te îndeosebi de furie, de dorinţa de răzbunare şi de iubirea impură, căci te avertizez, ocaziile de a manifesta aceste sentimente nedemne nu îţi vor lipsi deloc. În acest fel, vei putea trece în scurt timp acest prim test al noii tale vieţi şi abia atunci vei putea spune că ţi-ai început adevărata viaţă eternă, trăită în beatitudine!
De asemenea, evită cu deosebire orice curiozitate, căci această calitate nu face ca spiritul să devină mai bun sau mai lucid, în schimb îl perverteşte cu uşurinţă, întunecându-l. Ori de câte ori simţi că te

părăseşte puterea, cere-Mi ajutorul, şi te asigur că acesta îţi va fi trimis de urgenţă.
Acum ai aflat tot ce trebuie să ştii. Spune-Mi dacă oferta Mea te satisface, caz în care ne vom trezi pe loc în reşedinţa de care îţi pomeneam!”

Capitolul 41
Robert: „Doresc ca voinţa Ta să îmi conducă viaţa”. Iubirea despre iubire.
Robert îmi răspunde: „O, Doamne, singura mea iubire, acum şi de-a pururi! Oricare ar fi intenţia Ta în legătură cu mine, păcătosul cel mai nedemn care a existat vreodată, sunt absolut convins că ar fi lucrul cel mai bun pentru mine. Orice destin mi-ai pregăti, nu pot decât să-l consider un semn al graţiei şi compasiunii Tale nemăsurate faţă de mine! Cine sunt eu în faţa Ta? Ce înseamnă firul de praf în faţa Celui care a creat spaţiile infinite prin puterea Sa, umplându-le apoi cu nenumăratele comori ale iubirii şi înţelepciunii Sale eterne? Voinţa Ta sfântă este însăşi viaţa mea! Cum să nu fiu mulţumit de destinul pe care mi l-ai pregătit, atât timp cât este pregătit de Tine? O, Doamne! Sfânt este numele Tău! Facă-se de-a pururi voia Ta, căci nu îmi doresc altceva decât să îmi transform viaţa în funcţie de ea!
Te asigur că voi face plin de entuziasm tot ce îmi va sta în puteri, căci acest destin mi-a fost oferit de Tine, Dumnezeul meu şi unica mea iubire! Cum să nu consider acest destin sfânt şi cum să nu îmi satisfacă el iubirea faţă de Tine?
Desigur, faptul că mă vei abandona din nou, cel puţin în ceea ce priveşte această formă vizibilă, mă cam îngrijorează puţin, dar ştiu că aceasta este voia Ta sfântă. Ştiu însă că aceeaşi voie sfântă îmi va permite cândva să Te regăsesc, atunci când inima mea va fi mai demnă să Te primească decât este la ora actuală, când simte că ar putea muri de ruşine în faţa sfinţeniei Tale indescriptibile. Încă mă mai întreb cum de a putut fi atât de oarbă şi de stupidă să nu Te recunoască de la prima vedere, întâmpinându-Te ca pe o fiinţă oarecare!
O, Doamne, prostia mea îmi paralizează limba, astfel încât abia mai pot să-Ţi vorbesc, o, Dumnezeule preasfânt. De aceea, facă-se voia Ta cât mai curând posibil!”
Eu: „Hei, hei, iubite frate…”.
Dar Robert Mă întrerupe: „O, Doamne! Numeşte-mă fir de praf şi nimic, dar nu-mi mai spune ‚frate’, căci cum ar putea fi nimicul frate cu Tine”?
Eu: „Eu ştiu cel mai bine că ai putea fi fratele Meu, şi ştiu şi ce ai de făcut în acest sens! De aceea, nu mai face din ţânţar armăsar! Constat că în inima ta tocmai a apărut un element nou. Cât despre testul libertăţii prin care trebuie să treci în noua ta viaţă, te asigur că nu vom fi atât de departe unul de celălalt pe cât îţi imaginezi la ora actuală, căci atunci când cineva începe să înflorească, dând dovadă de o iubire atât

de mare cum este cea de care dai dovadă tu acum, calea acestuia va fi scurtă şi lipsită de obstacolele orgoliului.
Ascultă, dragul Meu Robert, toate păcatele tale anterioare ţi-au fost şterse. Eu Însumi am ajuns să te iubesc indescriptibil de mult, ca răspuns la iubirea ta pentru Mine! Cum crezi în acest caz că te-aş putea părăsi vreodată? Nici vorbă de aşa ceva! Nu te teme!
De vreme ce Mă iubeşti atât de mult, nu numai că nu te voi părăsi, dar Mă voi muta chiar în noua ta reşedinţă împreună cu tine şi voi lucra alături de tine! În acest fel, voi avea grijă să înlătur inclusiv acele obstacole cu care ar fi trebuit să te confrunţi, din necesitate. Căci multe îi sunt iertate celui care dispune de o iubire atât de mare!
Aşa cum îţi spuneam, va trebui să asculţi recomandările pe care ţi le-am făcut mai devreme, dar alături de Mine! Spune-Mi acum, dragul Meu frate, dacă această ultimă ofertă ţi se pare de preferat celei anterioare?”

Capitolul 42
Un frate adevărat. Parabola trasului la ţintă. Întregul destin al omului depinde de iubirea sa faţă de Domnul.
„O, Doamne, îmi răspunde Robert după o vreme, cu ochii în lacrimi, ce uşurat m-aş simţi dacă nu mi-ai mai spune ‚frate’, mie, acest păcătos înrăit! Căci ştiu foarte bine că nu voi fi demn în întreaga eternitate de această graţie imensă”.
Eu: „Bine, deocamdată încearcă să te obişnuieşti cu acest lucru. Oare nu te-am creat după chipul şi asemănarea Mea, lucru care a devenit acum vizibil, căci prin iubirea ta faţă de Mine te afli deja în Mine, la fel cum Eu Mă aflu în tine? Prin această iubire care ne uneşte, noi am devenit astfel una. Asta înseamnă un frate adevărat – această unitate născută din iubire. Deşi suntem fiinţe separate, acest lucru nu diminuează cu nimic frăţia noastră cea mai intimă cu putinţă, respectiv unitatea noastră prin intermediul iubirii. Căci nu există decât o singură iubire şi o singură bunătate, aceste virtuţi fiind în realitate una singură şi regăsindu-se în toţi îngerii şi în toate spiritele binecuvântate, căci derivă şi sunt egale cu iubirea Mea şi cu bunătatea care rezultă din ea. Această unitate desăvârşită este definiţia perfectă a ‚frăţiei’!
În acest fel, iubirea ta sinceră faţă de Mine face din tine fratele Meu bun. Exact la fel am procedat şi în vremea când M-am aflat pe pământ, numindu-i fraţi pe toţi cei care M-au urmat prin faptele lor, nu doar dintr-o simplă curtoazie amicală, ci în deplinătatea adevărului. De aceea, te rog să nu te mai simţi tulburat dacă te numesc fratele Meu, căci tocmai ţi-am explicat de ce fac lucrul acesta!
Dar nu Mi-ai răspuns la întrebarea anterioară: preferi mai mult această a doua ofertă prin comparaţie cu prima?”
Robert: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun al tuturor oamenilor şi îngerilor, practic nu am ce să-Ţi răspund, căci nu pot face nici o comparaţie între cele două oferte. Tot ceea ce hotărăşti Tu este din start ideal, căci Tu reprezinţi bunătatea absolută. Totuşi, se înţelege de la

sine că cea de-a doua ofertă îmi este infinit mai mult pe plac decât prima, căci nici o fiinţă care Te iubeşte atât de mult ca mine nu ar putea fi la fel de încântată indiferent dacă îi stai sau nu alături în forma Ta vizibilă!
De vreme ce bunătatea Ta este atât de nesfârşită, doresc să Te întreb ce aş putea face pentru a deveni mai demn de iubirea Ta, măcar cu un dram, decât am reuşit până în prezent?”
Eu: „Iubitul Meu frate! Îmi amintesc că pe pământ îţi plăcea să joci un joc numit trasul cu puşca la ţintă. Văd că îţi spui în sinea ta: ‚Da, într-adevăr, am jucat respectivul joc în mai multe rânduri, şi chiar am câştigat nu de puţine ori!’ Bun, spune-Mi atunci cum crezi că ai câştigat? Eu ştiu că toţi participanţii la joc au intrat în competiţie pentru acelaşi premiu, plătind o anumită sumă, dar cel care a câştigat cel mai frecvent ai fost tu!
Văd că acum îţi spui: ‚Pentru că am avut norocul să lovesc ţinta chiar în centrul ei. Chiar dacă cel care mi-a înmânat premiul nu a lovit la rândul lui centrul ţintei, el a fost totuşi încântat că eu am reuşit acest lucru’.
La fel se petrec lucrurile şi în cazul Meu! Eu sunt de-a pururi Cel care înmânează premii tuturor creaturilor Mele, dar mai ales celor care au devenit copiii Mei. În cazul de faţă, ţinta este inima Tatălui Meu, iar ţintaşii sunt copiii Mei. Puştile cu care trag sunt chiar inimile lor, iar ţinta, ca să Mă exprim altfel, sunt Eu Însumi, împreună cu viaţa eternă cea mai perfectă, născută din Mine şi trăită alături de Mine!
Ce merite crezi că trebuie să aibă copiii care doresc să câştige marele premiu? Ascultă, tot ce trebuie să facă ei este să îşi ‚încarce’ inimile şi să ‚tragă’ chiar în centrul inimii Mele. Dacă îl vor nimeri, ei vor primi pe loc marele premiu. Acest joc este chiar mai uşor atunci când este practicat împreună cu Mine, căci Eu nu solicit nici o taxă anticipată, permiţându-le tuturor să îşi încerce norocul şi să tragă.
Aşa cum pe pământ ai reuşit să ajungi de multe ori campion la trasul cu puşca, şi în această lume ai reuşit să nimereşti inima Mea chiar în centrul ei. Pe scurt, ai reuşit să îţi încarci inima cu unicul lucru pe care îl solicit Eu de la copiii Mei: iubirea autentică. Acest lucru îmi este suficient pentru a te iubi la rândul Meu din toată inima, căci acesta este unicul merit pe care îl recunosc Eu. Ce alte merite crezi că ar justifica graţia Mea? De vreme ce Eu sunt deja foarte mulţumit de tine, ce altceva crezi că ai putea face tu pentru a-Mi câştiga şi mai mult admiraţia şi graţia?
Cât despre felul în care vei reuşi să împărtăşeşti pe viitor această iubire născută din Mine cu ceilalţi fraţi ai tăi, aici vei mai avea încă de lucru, ceea ce nu înseamnă că vei reuşi astfel să dobândeşti vreun merit mai mare decât cel pe care l-ai dobândit deja la ora actuală. Noua ta atitudine va atrage după sine o perfecţiune mai mare a fiinţei, şi deci o mai mare beatitudine; cum s-ar spune, nu vei lucra pentru Mine, ci în propriul tău avantaj! De aceea, îţi propun să nu mai vorbim despre merite şi despre graţia Mea, căci oricum nu poţi face altceva decât să

Mă iubeşti mai presus de orice altceva, acesta fiind de altfel singurul criteriu pe care îl cer de la tine şi de la toţi ceilalţi oameni.
Nu te mai gândi aşadar la acumularea de noi merite, căci Eu nu am nevoie de aşa ceva. Mai bine cască ochii şi vezi ce se întâmplă chiar în faţa ta!
Iată, ne aflăm încă în micuţa şi palida noastră lume, iar tu nu poţi vedea încă nimic altceva decât actuala perspectivă extrem de limitată. Când ai ajuns în această lume, ai presupus că ea este o cometă în plin proces de dezvoltare, care după câteva trilioane de ani pământeşti se va transforma într-o planetă. Ai crezut atunci că această lume s-a format ca urmare a forţei Mele gravitaţionale, care atrage către sine atomii din eterul nesfârşit din jur. Realitatea este însă cu totul alta.
Această planetă mică şi dezolant de săracă nu s-a format din Mine, ci din tine, ea corespunzând întru totul stării interioare în care ai ajuns în această lume. Viziunea Mea a fost cel mai bun lucru care s-a întâmplat pe ea. Fiinţa ta interioară este alcătuită exact ca această lume, cu tot cu imaginea Mea sărăcăcioasă şi palidă: ca un sol fragil şi slab, în care exist şi Eu undeva, dar ca un om obişnuit!
Acum că inima ta M-a recunoscut în sfârşit, aprinzându-se de iubire faţă de Mine, această lume penibilă se va transforma într-un univers mult mai stabil, mai mare, mai ferm şi mai frumos.
Dacă noua lume nu ţi-a apărut încă, acest lucru se datorează faptului că Eu îţi blochez deocamdată ecranul viziunii tale interioare, pentru ca lumina extrem de puternică a spiritului tău recent trezit să nu te orbească de tot, inundându-ţi prematur sufletul. În cel mai scurt timp voi destrăma însă acest ecran interior, la fel cum am făcut la vremea respectivă cu cortina din Templu, expunând astfel Sfânta Sfintelor. Vei putea vedea astfel o lume cu totul diferită, şi te asigur că vei rămâne cât se poate de uimit! De aceea, fii te rog atent!”

Capitolul 43

Noua şi glorioasa lume a lui Robert. Mulţumirile lui uluite şi iubirea sa arzătoare. „Această lume s-a născut din tine”. O parabolă a procreaţiei.
Robert priveşte în jur, în speranţa că va vedea o lume mai frumoasă şi mai mare, dar exact aşa cum i-am prezis, aceasta nu se grăbeşte să apară. Ducându-şi mâna la ochi, el priveşte în sus, în speranţa că va vedea această lume coborând din ceruri, conform prejudecăţii sale referitoare la coborârea Noului Ierusalim din ceruri. Noua lume nu apare însă nici din această direcţie.
După ce a aşteptat o vreme plin de speranţă fără să se întâmple nimic, el se întoarce din nou către Mine: „Stăpân suprem şi Creator al infinităţii, Părinte preaiubit! Deşi aproape că mi-au ieşit ochii din orbite, nu am reuşit să văd nici o lume nouă. Sunt convins că problema este legată de mine, dar nu-mi dau seama în ce constă ea. De aceea, Te implor din nou să-mi explici ce se întâmplă!

O, Doamne, dacă îţi face plăcere, scoate-Mi Tu vălul ce îmi acoperă ochii!”
Eu: „Ei bine, frate, îţi spun: ‚Epheta’ (‚Deschide-te’). Ei, ce ai de spus, de unde a apărut această regiune, şi cum îţi place ea?”
Robert aproape că nu-şi mai poate stăpâni bucuria şi uimirea, privind cu nesaţ în toate direcţiile. Într-adevăr, ochii lui s-au deschis, permiţându-i să vadă o pajişte sublimă, dincolo de care se înalţă nişte munţi maiestuoşi, de o mare frumuseţe. Înaintea acestora se află câteva deluşoare verzi, la poalele cărora se văd aşezări umane. Robert se freacă la ochi de uimire, nevenindu-i să creadă că acest peisaj încântător este adevărat. În imediata noastră apropiere se află o clădire mare, înconjurată de o grădină de flori şi de o livadă de pomi fructiferi. Cerul de deasupra este senin, de un albastru deschis, şi pe el se văd cele mai frumoase constelaţii de stele, cea mai mică dintre ele strălucind mai puternic decât Venus deasupra pământului în momentul ei de strălucire maximă. Din acest motiv, această regiune este scăldată într-o lumină mai puternică decât cea a soarelui la amiază pe pământ. Robert nu se mai satură savurând sublimul peisaj, care este într-adevăr de o frumuseţe care îţi taie respiraţia. După ce îl admiră o vreme cu ochi nesătui, el cade la picioarele Mele, privindu-Mă în extaz. În cele din urmă, din piept îi ies următoarele cuvinte, însoţite de suspine:
„O, Tată, o, Doamne, Creator atotputernic al lumilor miraculoase! Cum Ţi-aş putea mulţumi eu, care nu însemn nimic în faţa Ta, şi ce laudă eternă aş putea să aduc slavei Tale? Cât de mare trebuie să fie înţelepciunea şi puterea Ta, ca să creezi o minunăţie atât de mare cu o singură clipire din ochi.
Şi totuşi, Tu rămâi alături de mine, ca şi cum ai fi un om obişnuit… Această atitudine Te face încă şi mai demn de adoraţie, căci îţi păstrezi înfăţişarea exterioară a unui simplu om. Şi totuşi, atunci când vorbeşti, din gura Ta ies nenumărate lumi, sori, îngeri şi miriade de alte creaturi, una mai minunată decât alta!
O, Doamne! Cine Ţi-ar putea înţelege vreodată natura şi iubirea, înţelepciunea şi puterea infinită? O, Dumnezeul meu, eu sunt cel mai josnic dintre păcătoşi, dar nu mă pot împiedica să nu Te iubesc din toată inima mea! Slăvitul meu Iisus, ce pământean ar putea înţelege vreodată că Tu eşti Fiinţa Supremă şi eternă, şi că nimeni altcineva nu este mai presus decât Tine?
Şi totuşi, Tu stai alături de mine, de un fost puşcăriaş executat de lumea exterioară! O, iubire din iubire! O, Doamne, o, Tată, o, Dumnezeule! Şi Tu îmi spui mie, celui condamnat de lumea exterioară, fratele Tău! Nu! Eşti mult prea mare, iar iubirea Ta întrece orice închipuire! O, dă naştere în mine unor puteri care să mă facă să Te iubesc încă şi mai mult, pentru bunătatea şi compasiunea Ta, cu strălucirea tuturor sorilor din univers!”
Eu: „Dragul Meu frate! Mă bucură peste măsură faptul că Mă slăveşti astfel în inima ta, căci la urma urmei nu am făcut altceva decât să înlătur vălul de pe ochii tăi, dezvăluindu-ţi o regiune mult mai frumoasă

decât cele de pe pământ şi mult mai strălucitoare decât cea mai perfectă amiază deasupra Ţinutului Promis!
Tu îmi slăveşti pe bună dreptate iubirea, înţelepciunea, puterea şi măreţia creatoare. Te asigur că şi dacă M-ai slăvi cu limbile tuturor îngerilor din univers, nu ai reuşi să descrii nici măcar o părticică din măreţia şi perfecţiunea Mea infinită.
Slava care îmi face însă cea mai mare plăcere este faptul că Mă iubeşti cu toată puterea inimii tale! În calitatea Mea de Părinte, nimeni nu poate avea acces la Mine decât exclusiv prin iubire, lucru de care nu sunt capabili decât copiii Mei. Nimeni nu se va putea apropia vreodată de Mine prin înţelepciune. Prin comparaţie cu înţelepciunea Mea supremă, înţelepciunea tuturor îngerilor şi spiritelor din creaţia Mea este precum o picătură de rouă faţă de imensul ocean eteric ce umple spaţiile infinite. De vreme ce tu Mă slăveşti însă plin de iubire, slava ta este cât se poate de corectă, deşi te asigur că nu este deloc necesară în cazul de faţă, căci tot ceea ce vezi acum este propria ta operă. Desigur, într-un fel se poate spune că este şi opera Mea, de vreme ce tu însuţi eşti creat de Mine. Ceea ce vezi acum este însă opera ta, la fel ca diferitele lucruri pe care le-ai făcut pe pământ.
Văd că te întrebi: ‚Doamne, cum este posibil? Dacă toate acestea ar fi opera mea, cu siguranţă că ar trebui să fiu conştient de felul în care am creat toate aceste minuni şi toată această măreţie! Şi totuşi, nu am nici cea mai mică idee cum aş fi putut crea aşa ceva!’
Dar Eu îţi spun: la prima vedere, aşa stau lucrurile, dar lucrurile nu sunt atât de simple. Pe pământ nu ai conceput copii, fiecare dintre ei fiind un miracol infinit mai mare decât tot ce vezi aici cu ochii? Ai ştiut cumva, în momentul actului simplist şi banal al procreaţiei, că vei crea un miracol atât de mare, absolut incomprehensibil, în acord cu un plan prestabilit? Şi totuşi, tu şi nu Eu ai fost cel care a creat (împreună cu soţia ta) aceste miracole. Desigur, într-un fel se poate spune că şi Eu am asistat la întregul proces, căci Eu sunt cel care a planificat întreaga ordine cosmică, astfel încât actul procreaţiei să conducă la apariţia unei noi fiinţe umane. Totuşi, nici o creatură nouă nu ar putea apărea fără actul deliberat al procreaţiei, care este meritul exclusiv al părinţilor respectivei creaturi.
De aceea, nu mai fii atât de uimit când îţi spun că tot ceea ce vezi aici este opera ta, motiv pentru care îţi şi aparţine de drept! Te asigur că va veni un moment spiritual când vei înţelege în profunzime miracolul care tocmai s-a întâmplat. Dar deocamdată să trecem la altceva!”

Capitolul 44

Misiunea lui Robert în noua sa casă. Prima recepţie. Întâmpinarea unor prieteni politici ajunşi în lumea spiritelor. Robert le dă sfaturi.
Eu continui: „După cum poţi vedea, în imediata noastră apropiere se află o locuinţă foarte mare şi absolut magnifică. Aceasta este noua ta reşedinţă. Eu te voi însoţi în permanenţă şi voi răspunde la apelul tău ori

de câte ori Mă vei striga din inimă, ceea ce echivalează cu a-ţi spune că ‚voi rămâne de-a pururi cu tine!'
Oricum nu vei fi niciodată singur, chiar dacă te voi mai părăsi din când în când, pentru câteva momente. Căci în această casă vei avea mult mai mulţi tovarăşi decât ai putea găsi vreodată altundeva. De altfel, întreaga regiune este locuită, aşa cum poţi sesiza cu uşurinţă. De aceea, de acum înainte nu va mai trebui să te temi vreodată de lipsă de companie. Te avertizez însă din start că toate aceste congregaţii vor fi alcătuite în cea mai mare parte din oameni cu o natură radicală. De aceea, principala ta sarcină va fi să îi aduci pe aceşti radicali pe calea cea dreaptă pe care te-am adus Eu. Dacă vei reuşi în această lucrare, vei descoperi alte lucruri absolut uimitoare, în afara celor pe care le-ai descoperit până acum alături de Mine. Căci numai în acest fel vei putea intra în posesia comorii care îţi aparţine de drept, şi care îţi va revela minuni la care nici nu ai visat până acum!
Mai presus de orice, va trebui să te asiguri că nu vei fi dispus niciodată să renunţi la Mine de dragul celor pe care îi vei întâlni cât de curând aici! Căci aceştia nu Mă cunosc, iar credinţa lor este chiar mai insignifiantă decât era a ta atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată. Dacă vei renunţa la Mine înainte de vreme, le vei face mai mult rău decât bine acestor spirite. De aceea, fii foarte atent.
Acum urmează-Mă prin grădină, căci în holul de la intrare ne aşteaptă deja o companie foarte numeroasă!"
O iau înainte, iar Robert Mă urmează cu cea mai mare iubire, adoraţie şi smerenie posibile.
Ajungem în scurt timp într-o mare sală de recepţie, unde suntem întâmpinaţi de o mulţime mare de oameni de ambele sexe, care strigă plini de entuziasm: „Vivat! Trăiască onorabilul Robert Blum, marele prieten al tuturor popoarelor din Europa! Ne închinăm ţie, mare german care ai trăit în secolul al XIX-lea! Îţi urăm de o mie de ori bun venit, măreţ prieten al nostru şi lider curajos care te-ai împotrivit din răsputeri duşmanilor drepturilor omului! Te-am aşteptat multă vreme, dar tu nu ai dorit să îţi faci până acum apariţia, deşi ştiam foarte bine că ai ajuns aici cu mult înaintea noastră. Cât de grea este povara noastră, dorinţa noastră de a ne răzbuna sângele vărsat de acei barbari ce ne-au împuşcat ca pe nişte câini vagabonzi, numai pentru a-şi îndeplini ambiţiile dictatoriale! Ceea ce ne-a lipsit însă până acum a fost un lider politic. Din fericire, acum ai venit, însoţit de cel iniţiat în legile naturii şi bun cunoscător al lumii spiritelor. Haide, ajută-ne să ne organizăm în funcţie de capacităţile noastre, iar apoi condu-ne către împlinirea dorinţei noastre cea mai arzătoare, cea de răzbunare! Aceste fiare sălbatice îmbrăcate în haină umană vor avea mult de suferit, de îndată ce ne vom putea răzbuna pe ele!"
Robert răspunde astfel acestui salut zgomotos: „Prieteni, timpul ne va sfătui, învăţându-ne să procedăm aşa cum este mai bine! Deocamdată, îngăduiţi-mi să vă mulţumesc pentru salutul vostru cordial şi să-i aduc o

binemeritată laudă lui Dumnezeu pentru faptul că mi-a îngăduit să vă întâlnesc pe toţi aici! Mai întâi de toate, doresc să vă spun că la fel ca şi pe pământ, şi în această lume toate lucrurile necesită timp. Mărul nu cade din pom până când nu se coace. De ce să ne facem probleme înainte de timp, încercând să ne răzbunăm pe acele brute care pe pământ se considerau mai presus decât ceilalţi oameni? Haideţi mai bine să-i lăsăm să se bucure de bucuria lor mizerabilă încă o vreme, şi vă asigur că vor veni singuri la noi. Când ne vom trezi cu ei aici, ei bine, le vom spune câteva vorbe bine simţite! Cred că înţelegeţi ce vreau să spun!”

Întreaga asistenţă ţipă în cor: „Da, da, te înţelegem! Ai fost întotdeauna un om foarte deştept, aşa că nu-i de mirare că ţi-ai păstrat inteligenţa şi în această lume în care noi nu ne putem încă descurca, neştiind prea bine nici măcar cum am ajuns aici şi unde ne aflăm de fapt.

Într-adevăr, regiunea este cât se poate de frumoasă – parcă ar fi un paradis terestru. Unicul lucru pe care l-am aflat însă ne-a fost comunicat de câţiva oameni prietenoşi, care ne-au spus atunci când am ajuns aici: ‚Această casă îi aparţine onorabilului Robert Blum, împreună cu tot ceea ce vedeţi cu ochii’. ‚Chiar şi stelele de pe bolta cerească?’ am întrebat noi. ‚Da, chiar şi stelele’, ne-au răspuns cei doi bărbaţi, după care ne-au poruncit să aşteptăm în linişte aici, până când tu, proprietarul acestui domeniu magnific, vei ajunge la noi, însoţit de un alt mare şi bun Prieten. Ne-au mai spus că veţi avea voi grijă să ne explicaţi ce avem de făcut în această regiune.

Am făcut aşadar ce ni s-a spus – am aşteptat în linişte în casa ta. Când am văzut însă că ai sosit, împreună cu Prietenul tău, ne-am grăbit să îţi ieşim în întâmpinare, pentru a-ţi povesti problemele cu care ne confruntăm.

Acum fii bun şi spune-ne ce avem de făcut de fapt. Căci această leneveală indolentă va face ca în timp chiar şi cea mai frumoasă regiune să pară plictisitoare. Pe scurt, ne punem toate speranţele în seama înţelepciunii tale şi a iubirii tale frăţeşti. Căci nici un Robert Blum nu se va mai naşte vreodată a doua oară! Vivat!”

Robert: „Foarte bine! Tot ceea ce veţi dori se va îndeplini. Îmi face o mare bucurie să constat că nu sunteţi mai puţin ascultători în această lume decât aţi fost pe pământ, lucru care vă va aduce mai multe fructe aici decât în lumea exterioară. Până una alta, daţi-mi voie însă să mă instalez în noua mea casă, pentru ca, în calitatea mea de proprietar, să mă pot îngriji de toate.

De acum înainte, aş dori să nu vă mai aud strigând: ‚Trăiască!’, întrucât în această lume expresia sună oarecum stupid, de vreme ce suntem înzestraţi cu toţii cu o viaţă eternă şi indestructibilă, asupra căreia moartea nu mai are nici o putere. Ce rost mai are să ne gratulăm reciproc cu expresii precum: ‚Trăiască!’, atât timp cât am primit, prin graţia lui Dumnezeu, această viaţă superioară?

Pe viitor doresc să strigaţi o urare diferită, şi anume: ‚Slăvit fie de-a pururi Domnul Dumnezeul nostru Iisus Christos, cel pe care pe pământ L-am confundat cu un simplu om, dar care este de-a pururi unicul Dumnezeu şi Creator al infinităţii şi al tuturor miracolelor din aceasta!’ Dacă veţi proceda în acest fel, veţi enunţa astfel bucuria voastră de a fi primit o viaţă perfectă, în timp ce orice laudă adusă mie nu vă va ajuta să progresaţi nici măcar cu un milimetru!
Vă reamintesc de asemenea că Robert Blum nu este un prost, aşa că are toate motivele să proclame acum acest lucru, deşi se îndoia el însuşi de el pe vremea când trăia pe pământ! Pe de altă parte, la fel ca în acele vremuri, Blum este şi rămâne prietenul vostru cel mai bun. Dacă veţi ţine cont de aceste premise, vă va fi uşor să acceptaţi învăţătura lui. Prieteni, credeţi în ceea ce vă spun, căci ştiţi foarte bine că nu sunt un om naiv, care acceptă cu uşurinţă orice i se spune, în special atunci când vine vorba de credinţă şi de religie!”
Întreaga adunare strigă la unison: „Ştim foarte bine acest lucru! De aceea, acceptăm necondiţionat tot ceea ce doreşti să ne înveţi, ştiind că Robert al nostru nu va confunda niciodată o vacă albă cu una neagră, nici chiar în noaptea cea mai întunecată cu putinţă. Tot ceea ce afirmi tu trebuie să fie adevărat. Pe vremea când trăiam cu toţii, tu ne-ai avertizat la Viena să nu ne apropiem de linia frontului, căci duşmanul era prea puternic, iar capacitatea de apărare a Vienei prea slabă. Atunci nu te-am crezut, spunându-ne în sinea noastră: ‚Oare s-a transformat şi Robert într-un laş?’ Atunci, tu ai strigat cu putere la noi: ‚Blum nu se teme nici de o sută de mii de diavoli! Cu atât mai puţin se teme el de aceşti mercenari ticăloşi! De aceea, adunaţi-vă armele şi urmaţi-mă, ca să muriţi alături de mine!’ Am făcut ce ne-ai spus şi am învăţat astfel pe pielea noastră cât de multă dreptate ai avut!
De data aceasta, te credem pe cuvânt fără să îl mai punem vreo clipă la îndoială. Rămâi liderul şi învăţătorul nostru, căci înţelepciunea ta o depăşeşte pe a noastră, chiar dacă am fi luaţi la un loc! Iar acum, instalează-te în noua ta locuinţă, iar apoi dă-ne ceva de făcut, în acord cu puterea de care dispunem!”

Capitolul 45

Pledoaria plină de ardoare făcută de Robert în favoarea lui Christos. Mulţimea vieneză.
Robert spune: „Dragii mei prieteni şi camarazi de arme, sunt fericit să constat că îmi acceptaţi din proprie iniţiativă sfatul! Vă asigur că bunul meu Prieten vă va fi de mare asistenţă în această direcţie, la fel cum mi-a fost şi mie. Atât cât îmi va sta în puteri, vă voi oferi şi eu cele mai bune sfaturi, care vă vor ajuta să obţineţi cele mai mari beneficii în această lume a spiritelor în care viaţa este eternă şi indestructibilă şi în care aţi ajuns după ce aţi fost nevoiţi să vă părăsiţi trupurile fizice grosiere.

Desigur, vi se vor cere multe lucruri şi veţi fi nevoiţi să treceţi prin destule încercări înainte de a atinge maturitatea deplină, astfel încât să vă puteţi îndeplini menirea sublimă pentru care aţi fost creaţi de către Iniţiatorul suprem al oricărei existenţe şi căreia El i-a predestinat pe toţi pământenii, pe care îi numeşte copiii Săi.
Nu vă pierdeţi însă speranţa şi cultivaţi terenul din inima voastră printr-o iubire cât mai perfectă faţă de Tatăl nostru etern şi preasfânt! În acest fel, vom putea depăşi cu toţii orice obstacol, atingând acea maturitate care ne va permite să ne apropiem de El întru spirit şi adevăr!
O, fraţii mei! Eu, prietenul vostru cel mai bun, Robert, vă spun: am descoperit în această lume minuni pe care pe pământ nu le-aş fi bănuit nici o clipă. Nici o limbă din univers nu poate descrie tot ce le pregăteşte Dumnezeu celor care îl iubesc mai presus de orice! Tot ce vedeţi acum în faţa ochilor nu echivalează nici măcar cu o picătură de rouă prin comparaţie cu oceanul nesfârşit. Vă asigur că ceea ce ne aşteaptă pe toţi este infinit mai măreţ!
Ascultaţi-mă, un înţelept de pe pământ a spus odată într-o stare de extaz: ‚Ce bogăţii, ce comori celeste nemăsurate sălăşluiesc în micuţa inimă a singurului animal terestru care s-a ridicat în două picioare, numindu-se om! Dacă omul şi-ar putea concretiza toate ideile printr-un simplu ‚Facă-se!’ creator şi divin, ce nu ar putea realiza el! Şi totuşi, toate aceste idei şi comori ale imaginaţiei umane nu reprezintă decât o copie palidă a măreţiei şi profunzimii conceptului de Dumnezeu!’
Dacă acel înţelept a putut avea o viziune atât de măreaţă şi de sublimă asupra omului, dar mai ales asupra Divinităţii, cât de uşor ne va fi nouă să aprofundăm astfel de idei fabuloase, cu atât mai mult cu cât prin graţia lui Dumnezeu am transcens praful descompunerii, fiind chemaţi să intrăm în marea Împărăţie a lui Dumnezeu, în calitatea noastră de buni creştini!
Din nefericire, noi nu suntem nişte creştini atât de buni, ci mai degrabă nişte creştini formali. Pe când trăiam pe pământ, multora dintre noi ne era ruşine să ne numim creştini, principala responsabilitate în această direcţie purtând-o Roma, dar şi propria noastră prostie. De acum înainte această situaţie se va schimba însă. Apartenenţa la religia lui Christos va fi începând din acest moment cea mai mare onoare pentru noi!
Adevăr vă spun: ‚Christos este totul în toate! El este alfa şi omega, începutul şi sfârşitul, cel dintâi şi cel din urmă! El este singura viaţă, singurul adevăr şi singura cale – pentru toţi oamenii, pentru toate spiritele şi pentru toţi îngerii! El ţine în mâinile Sale toate cerurile, toate lumile şi toate fiinţele care trăiesc în ele. Prin credinţa în El şi în Cuvântul Lui noi putem deveni copiii inimii Sale părinteşti, devenind la rândul nostru totul în toate, în interiorul sferei Lui de influenţă. În afara Lui nu poate exista nimic de-a pururi, nici viaţa şi nici beatitudinea! – Mă credeţi, dragii mei prieteni?”
Toţi strigă la unison: „Da, te credem. Deşi nu putem înţelege pe deplin ceea ce spui, te credem fără nici o rezervă, ştiind că tu nu ne-ai învăţa

nimic dacă nu i-ai fi pătruns adevărul până în esenţa sa ultimă. Slăvit fie Dumnezeu pentru înţelepciunea cu care te-a înzestrat!
De altfel, spusele tale în legătură cu Christos ne fac o mare bucurie. Ştii, ne-am gândit foarte mult şi noi la El, desigur, în secret. Din păcate, clericii catolici propovăduiesc o imagine profund deformată asupra lui, condamnându-i la chinurile iadului pe toţi cei care nu sunt de acord cu ei. De aceea, am preferat să păstrăm tăcerea asupra sentimentelor pe care i le purtam acestui spirit sublim, fiindu-ne ruşine să le recunoaştem deschis! Un lucru este cert: nici un om cu o inteligenţă cât de cât medie nu ar putea accepta vreodată imaginea creată despre Iisus Christos de majoritatea preoţilor. Ce nevoie ar avea Christos de numărarea mătăniilor, de litanii, exorcisme, adorarea relicvelor, de toate acele confesiuni fără măsură şi fără rost, de participarea obligatorie la mise, etc., numai pentru a fi convins să te accepte în ceruri?! Frate, astfel de dogme nu mai pot fi acceptate în secolul XIX, cu atât mai mult cu cât orice muncitor cu sudoarea frunţii poate vedea cu uşurinţă cât de greu le este acestor ‚slujitori ai lui Dumnezeu' să se întoarcă în altar din cauza grăsimii excesive pe care au acumulat-o, atunci când îşi ţin misele lor.
Cât despre viziunea ta asupra lui Christos, pe aceasta o acceptăm cu cea mai mare bucurie, căci ea corespunde întru totul iubirii noastre secrete faţă de El! Suntem întru totul de acord că un asemenea Christos ar putea fi chiar una cu Dumnezeu, căci El este întruchiparea perfectă a bunătăţii, înţelepciunii şi atotputerii divine. Adevăratul Christos trebuie să fi fost cu totul diferit de imaginea pe care i-au creat-o preoţii catolici, pentru a le lua banii sărmanilor păcătoşi!
Hai, spune-ne, cum comentezi această convingere secretă a noastră? La fel, am dori să ştim şi opinia Prietenului tău, care până acum nu a scos încă nici un cuvânt: vom avea oare vreodată onoarea de a-L vedea pe adevăratul Christos, fie şi numai de departe? Ştim foarte bine că acel Christos despre care ne-ai vorbit tu nu se va revela niciodată în mod repetat unor oameni atât de păcătoşi ca noi, dar am dori să-L vedem măcar o dată, de la mare distanţă. Dacă acest lucru ar fi posibil, bucuria noastră ar depăşi orice limite imaginabile".
Robert: „Dragii mei prieteni, vă asigur că deşi reprezintă Fiinţa Supremă cea mai sfântă şi cea mai sublimă, Christos continuă să fie şi în această lume ce a fost pe pământ: un om aparent la fel ca şi noi! El nu priveşte decât către cei umiliţi şi dispreţuiţi de lumea exterioară, şi îi consideră pe cei persecutaţi de aceasta prietenii şi fraţii Lui. În schimb, tot ce onorează şi slăveşte lumea exterioară îi apare ca o oroare a tuturor ororilor!
De aceea, bucuraţi-vă, prieteni, căci îl veţi putea vedea şi iubi pe Christos oricât de mult veţi dori, şi asta nu doar o singură dată, ci de-a pururi. Credeţi-mă pe cuvânt: Christos se află deja mai aproape de voi decât aţi putea crede vreodată! Dacă mi-ar permite, v-aş putea orienta deja privirile către locul în care se află şi L-aţi putea vedea imediat.

Deocamdată nu pot face însă acest lucru, pentru propriul vostru bine. De aceea, aveţi răbdare până când vă veţi maturiza pe deplin, iar atunci miracolul se va petrece. Sunteţi satisfăcuţi de această promisiune a mea?!”
Toţi strigă într-un glas: „Pe deplin! Suntem cât se poate de fericiţi! Ştim foarte bine că noi nu suntem vrednici să-L vedem încă mult timp de acum înainte, dar vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a dobândi această virtute.
Pe vremea când trăiam în Viena, am fost nişte ticăloşi, aşa cum ştii prea bine! De aceea, nu putem solicita această graţie înainte de vreme. Dacă preoţii catolici ar avea dreptate măcar 1% cu predicile lor despre chinurile iadului, noi ar trebui să ardem chiar în cazanul central al acestuia. În schimb, dacă graţia lui Dumnezeu şi a lui Christos este mai mare decât cea proclamată de acei predicatori, nutrim încă speranţa că vom putea fi mântuiţi cândva! Vom avea însă nevoie de foarte mult timp şi de multă răbdare, aşa că suntem pe deplin satisfăcuţi de promisiunea ta şi a Prietenului tău!”

Capitolul 46
Robert se interesează de trei dintre camarazii săi de arme. Un portret al sufletului acestor prieteni ‚ai poporului’. Robert îşi sfătuieşte tovarăşii să înveţe virtutea iertării.
Robert spune: „Ştiam că va fi uşor să vă conving. Rămâneţi pe cât posibil aşa cum sunteţi acum. Păstraţi-vă puritatea şi flexibilitatea inimii, şi în acest fel vă va fi uşor să vă atingeţi menirea prestabilită de Dumnezeu!
Să vorbim acum despre o altă chestiune, prieteni: spuneţi-mi, ce s-a întâmplat cu foştii noştri tovarăşi de arme, Messenhauser, Jellinek şi Dr. Becher? Am studiat cu atenţie această adunare, dar nu i-am putut descoperi pe cei trei! Să înţeleg că au rămas în lumea exterioară? Spuneţi-mi tot ce ştiţi în legătură cu ei, după care vom intra în casă, însoţiţi de acest Prieten foarte drag al meu”.
Câţiva din mulţime îi răspund: „O, prietene, cum poţi să ne întrebi de aceşti trei ticăloşi? Ei nu fac parte dintre noi şi i-am sfătuit să nici nu se mai ţină după noi! Chiar aveam de gând să le oferim o lecţie remarcabilă în această lume a spiritelor!
Crezi cumva că aceşti trei ‚tovarăşi’ ai noştri s-au luptat pentru noi cu sinceritate, aşa cum ai făcut tu? Ei bine, află că deşi se comportau ca şi cum întreaga lume s-ar afla la degetul lor mic, unicul lor interes era profitul lor lumesc. Dacă ar fi reuşit să o şteargă în Elveţia sau într-o altă ţară din lume cu buzunarele pline, te asigurăm că nu le-ar mai fi păsat de soarta noastră! Puteau să ne mănânce câinii şi şobolanii în Viena – pentru ei era acelaşi lucru! Dat fiind însă că planurile lor au eşuat, nu au avut de ales, aşa că au rămas alături de noi, gata ‚să fure şi să se lase spânzuraţi’ alături de noi!

Nu suntem chiar siguri în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi doi, dar despre Messenhauser ştim sigur că făcea foarte mult zgomot numai pentru a-şi umple propriile buzunare! El a fost cel care ne-a furat muniţia şi le-a spus apărătorilor Vienei să se grupeze în acele avanposturi în care ameninţarea era minimă. În schimb, a ‚uitat' ca din întâmplare poarta deschisă chiar în direcţia din care au venit inamicii! O, ce perfid! Probabil că se gândea în sinea lui: ‚Aceşti vienezi stupizi cred că noi suntem eliberatorii lor, dar eu îi voi preda în mâinile lui Windischgrätz, încasând astfel răsplata binemeritată!' Ai dat însă greş, domnule Messenhauser! Nu te joci cu mareşalul! Acestuia nu i-a păsat nici o clipă de Messinghauser, trimiţându-l fără nici o ezitare în această lume cu prima ocazie. Ştim că a ajuns aici, dar habar nu avem unde se ascunde. Probabil că numai îngerii lui Dumnezeu ştiu acest lucru! Oricum, slavă cerului că nu se mai află printre noi…
La fel stau lucrurile şi cu Jellinek şi Dr. Becher, lucru care nu poate decât să ne facă fericiţi! Nu ştim nici despre ei mare lucru, decât că au şters-o englezeşte cu o rapiditate uimitoare atunci când a apărut mareşalul cu armatele lui şi că erau mari artişti ai limbii, ceea ce nu i-a împiedicat să ajungă de urgenţă în această lume a spiritelor, la fel ca şi noi. Există printre noi câţiva care au ajuns aici graţie eforturilor lui Jellinek şi Becher, dar nici aceştia nu mai ştiu nimic de cei doi.
Desigur, la ora actuală soarta lor nu ne preocupă prea tare, căci abia ne-am revenit după propria noastră moarte, dar dacă i-am mai reîntâlni pe cei trei ticăloşi, nu am ezita nici o clipă să le dăm o lecţie de box vienez! În clipa de faţă ne bucurăm că am scăpat de viaţa terestră atât de dureroasă, pe care nici un spirit onest nu şi-ar putea-o dori, dar ori de câte ori ne amintim de cei trei trădători lipsiţi de scrupule care ne-au înşelat încrederea fără nici o ruşine, încă ne mai fierbe sângele în vine. Oricum, nu ne mai pasă de ei. Cu siguranţă, Dumnezeu le va da pedeapsa cuvenită. Dincolo de toate, tu trebuie să ştii cel mai bine ce fel de oameni erau cei trei pe pământ, căci ştim că te-ai întreţinut frecvent cu Messenhauser. Cam asta este tot ce ştim".
Robert: „Dragii mei prieteni, regret sincer că cei trei nu se află printre voi, căci adevăr vă spun: în această împărăţie a păcii şi a iubirii eterne nu trebuie să judecăm pe nimeni, indiferent despre cine este vorba, căci noi nu putem dărui vreodată ceva dacă nu am primit la rândul nostru acel ceva de la altcineva. De aceea, nu-i putem condamna pe cei care au luat de la noi, ca şi cum ne-ar fi furat proprietatea; tot ce putem face este să considerăm că ei au împrumutat de la noi ceea ce am împrumutat la rândul nostru de la Altcineva. Marele Proprietar este singurul în măsură să îi judece pe alţii, căci toate îi aparţin Lui. De aceea, judecata Lui este singura în măsură să fie dreaptă.
De acum înainte vom urmări cu toţii să acţionăm aşa cum ne-a învăţat Domnul nostru Iisus Christos! Respectiv, le vom răspunde duşmanilor care ne-au făcut rău şi ne-au blestemat cu fapte bune şi cu binecuvântări, iar celor care ne urăsc le vom răspunde cu iubire. În acest

fel, vom deveni copiii mult iubiţi ai Domnului Dumnezeului nostru, iar graţia Lui ne va însoţi în permanenţă!
Oare nu ne rugăm noi tot timpul: ‚Iartă-ne nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit faţă de noi’? Atât timp cât vom face acest lucru, Domnul ne va ierta întotdeauna, indiferent cât de mari şi de frecvente ar fi greşelile noastre. Ce spuneţi de sugestia mea? Vă satisface ea?”
Toţi strigă la unison: „Întru totul! Suntem perfect de acord cu tine!”
Robert spune: „În acest caz, haideţi să intrăm în casă!”

Capitolul 47

Intrarea în casa lui Robert. Corespondenţa spirituală a etajelor. Mulţimea vieneză este avertizată. O comunicare cu Domnul prin intermediul inimii.
În continuare, Robert intră în casă, însoţit de Mine. Casa are trei etaje imense, la care se adaugă minunata terasă cu flori, de o frumuseţe maiestuoasă. Fiecare etaj este zugrăvit într-o altă culoare, după cum urmează: parterul este zugrăvit într-un verde deschis, de culoarea frunzelor, fiind ornamentat şi cu nuanţe de alb şi roşu; primul etaj este complet alb, dar prezintă câteva ornamente în culorile galben şi albastru; etajul al doilea este zugrăvit în albastru deschis, cu nuanţe violet şi trandafirii; în sfârşit, ultimul etaj este zugrăvit complet în roşu, neavând nici un fel de ornamente.
Robert se minunează de aceste culori, aşa că Mă trage deoparte şi Mă întreabă: „O, Doamne, este normal ca aceste culori şi aceste structuri ornamentale să arate astfel, sau totul ţine doar de gustul zugravilor locali? Deşi în această lume stilul ornamental arată destul de bine, majoritatea europenilor l-ar considera mai degrabă exotic, chinezesc sau chiar absurd! De aceea, Te implor, oferă-mi o explicaţie, căci mi s-a făcut dor să îţi aud gura sfântă vorbind!”
Eu: „Dragul Meu frate, mai întâi de toate, doresc să-ţi atrag atenţia să nu Mi te mai adresezi în faţa acestei mulţimi decât în inima ta, astfel încât să nu îmi trădezi identitatea înainte de vreme! Dacă aceşti oameni M-ar recunoaşte la fel ca şi tine, aş fi nevoit să plec, căci credinţa lor este încă prea puţin fermă pentru a putea suporta prezenţa Mea în imediata lor apropiere. Dacă doreşti să-Mi spui totuşi ceva cu voce tare, numeşte-Mă exclusiv prieten şi frate, nu şi Domn! În acest fel, prietenii tăi vor putea progresa destul de rapid, ceea ce reprezintă la ora actuală dorinţa Mea cea mai arzătoare!
În ceea ce priveşte întrebarea pe care Mi-ai pus-o, ştiu că eşti foarte versat în acest limbaj al culorilor şi al florilor, aşa că înţelegi exact care este semnificaţia nuanţelor şi ornamentelor din această casă. Şi din acest punct de vedere întrebarea ta se dovedeşte inutilă, cu atât mai mult cu cât Mi-ai pus-o în faţa acestor oameni, care nu ştiu cine sunt Eu. De aceea, te rog, pe viitor fii foarte atent cum Mi te adresezi, căci rişti să faci mai mult rău decât bine, cu toate bunele tale intenţii! Ştiu că te bazezi pe înţelegerea acestor prieteni ai tăi, fiind convins că ei se află

foarte aproape de perfecţiune, cu condiţia să le faci pe plac, dar Eu îţi spun că te înşeli.
Ascultă, cunosc câţiva oameni din cei de faţă, precum şi alţii care se află încă pe pământ, şi care Mă cunosc mult mai bine decât tine. Din păcate, pentru ei Eu nu însemn nimic mai mult decât o haină veche şi uzată! Puterea iubirii lor faţă de Mine este atât de mică încât chiar şi cea mai neatrăgătoare fată le-o poate consuma până la ultima picătură, aşa că trebuie să Mă străduiesc foarte tare ca să nu fiu uitat de tot de aceşti ‚adepţi' ai Mei.
Cam la fel stau lucrurile şi cu aceşti prieteni ai tăi. Ei nu sunt altceva decât nişte hedonişti şi nişte eroi de două parale, gata să se laude cu faptele lor de vitejie, comise mai mult din gură decât în realitate. Dacă nu am face altceva decât să producem miracole pentru ei, distrându-i în permanenţă şi oferindu-le cât mai multe fetiţe cu care să-şi facă de cap, atunci ar rămâne cei mai buni prieteni ai noştri, ba chiar le-am deveni indispensabili. Dacă am încerca însă să le explicăm anumite lucruri mai serioase, ai rămâne uimit să constaţi cât de repede ne-ar întoarce spatele. Te asigur aşadar că vom mai avea mult de lucru cu ei. Dacă vom proceda însă cu înţelepciune, îi vom putea câştiga totuşi de partea noastră. Îţi spun cu toată sinceritatea că o parte dintre ei vor trebui să guste din ‚deliciile' primului iad, pentru a renunţa la dorinţele lor carnale covârşitoare. Până una alta, noi vom încerca tot ce ne va sta în puteri, urmărind totuşi să nu interferăm cu liberul lor arbitru. Dacă eforturile noastre nu vor da însă rezultate, vom fi nevoiţi să trecem la măsuri ceva mai extreme! Am preferat să te avertizez în această direcţie, astfel încât să nu Mă trădezi prin vreo expresie inconştientă. Mai presus de orice, încearcă să îi pui în gardă în ceea ce priveşte pericolul senzualităţii dezlănţuite şi consecinţele acesteia, după care ne va fi mult mai uşor să ne descurcăm cu ei. Voi discuta şi Eu cu ei, dar aşa cum îţi spuneam, ei nu trebuie să afle multă vreme de acum înainte cine sunt Eu.
Ascultă însă care este – pe scurt – semnificaţia diferitelor culori în care sunt zugrăvite etajele casei tale: verdele în care este zugrăvit parterul simbolizează starea natural-spirituală, al cărei impuls vital se exprimă printr-o stare de speranţă, manifestată prin iubire şi credinţă. Primul etaj simbolizează credinţa pură şi autentică manifestată printr-o constanţă blândă. Etajul al doilea simbolizează activitatea iubirii care se naşte din credinţa pură şi căreia îi corespunde culoarea cerului terestru, ce permite recunoaşterea activităţii pline de iubire a luminii de către toţi cei care au inima trezită. Din acest motiv, etajul al doilea este decorat inclusiv în nuanţa celei mai profunde înţelepciuni celeste (violet) şi a celei mai pure iubiri faţă de aproape (trandafiriu). În sfârşit, prin roşul aprins de o mare inocenţă, care aminteşte de o fecioară şi de iubirea cea mai sublimă, în care este zugrăvit, etajul al treilea simbolizează adevăratul rai, cel în care locuiesc Eu şi toţi cei care Mă iubesc pe Mine mai presus de orice altceva. Aşa se explică de ce acest etaj nu conţine decoraţiuni suplimentare, căci natura acestei culori conţine în sine

perfecţiunea cea mai deplină, unica decoraţie de care are nevoie fiind Eu Însumi.
Aceasta este, pe scurt, descrierea semnificaţiei manierei în care este zugrăvită casa ta. De acum înainte nu mai pune întrebări pe această temă, căci pe măsură ce vei putea urca la etajele superioare, vei primi clarificări suplimentare referitoare la lucrurile pe care nu le poţi înţelege încă.
Deocamdată ne vom instala la parter, unde ne vom pregăti pentru ascensiunea la primul etaj al casei. Haide aşadar să intrăm, însoţiţi şi de ceilalţi, dacă doresc acest lucru. Cei care nu doresc să ne însoţească pot face ce vor. M-ai înţeles?”
Robert îmi răspunde: „Da, Frate, şi voi face exact aşa cum m-ai învăţat! Mi s-ar părea totuşi ciudat să existe oameni atât de încăpăţânaţi şi de lipsiţi de minte printre aceşti oameni altminteri destul de simpatici. Sincer să fiu, nimic nu m-ar uimi mai tare!”
Eu: „Da, dragul Meu frate, în această lume a spiritelor vei întâlni caractere dintre cele mai diverse, care nu vor înceta să te uimească! Vei constata de pildă că există mulţi oameni frumoşi, îmbrăcaţi în haine din lână de un alb strălucitor, care în interior se vor dovedi nişte lupi, lei, hiene, urşi şi tigri de o rapacitate greu de imaginat!
Dar iată, am ajuns deja în interiorul casei tale, iar acestea sunt sălile de recepţie de la parter. Cum ţi se pare?”

Capitolul 48

Interiorul sublim al casei. Mânia lui Robert văzând ce se întâmplă în grădină. Scene scandaloase ale căror protagonişti sunt vienezii. Domnul îşi asumă vindecarea sufletelor malefice.

Robert spune: „O, Prietene şi Frate binecuvântat! Interiorul casei mi se pare absolut sublim! Ar fi fost imposibil să-mi dau seama de afară cât de mare este strălucirea şi imensitatea spaţiului din interior. Şi cât de frumoasă este priveliştea de la aceste ferestre înalte! Cât de glorioasă este grădina, ca să nu mai vorbim de frumuseţea indescriptibilă a munţilor din zare! Şi cât de dulci sunt căsuţele ale căror coşuri fumegă pe dealurile din apropiere! Ah, această imagine depăşeşte orice imaginaţie umană legată de planul celest!
Vai de mine, ce mi-e dat însă să văd la prima fereastră? Ce este porcăria asta? Încă nu am mai văzut ceva atât de dezgustător! Priveşte, priveşte! Câţiva bărbaţi zgomotoşi tocmai dezbracă nişte femei uşoare, altminteri la fel de vesele ca şi ei! Ah, lucrurile au mers prea departe! Va trebui să-i dau afară din grădină pe aceşti nesimţiţi!”
Eu îi răspund: „Iată, aceasta este o primă scenă care îţi dovedeşte ce pot face ‚amicii tăi vienezi’! Ei au fost de acord cu tot ce le-ai spus cât timp te-ai aflat în afara casei, dar de îndată ce ne-am mutat în interior, au preferat să rămână afară şi să îşi facă de cap, bucurându-se de distracţia lor favorită. Priveşte în jur şi observă câţi vienezi ne-au urmat în interiorul casei. Nu-ţi va lua mult timp să constaţi că suntem absolut

singuri! Acele domnişoare înseamnă mult mai mult pentru ei decât noi şi instrucţiunile noastre, şi lucrurile nu se vor schimba multă vreme de acum înainte!
Dacă ai ieşi din casă şi le-ai ţine o predică, ar fi din nou numai ochi şi urechi. Adevăr îţi spun: cu greu poţi găsi păcătoşi mai greu de convertit pe calea cea dreaptă decât hedoniştii căzuţi în patima pasiunilor trupeşti, căci ei acceptă fără probleme tot ce le spui în exterior, dar numai atât timp cât aceste instrucţiuni nu interferează cu pasiunile lor desfrânate interioare. Dacă vei încerca însă să îi faci să îşi înfrâneze pasiunile, te vei minuna de câtă brutalitate şi încăpăţânare pot da dovadă. De aceea, deocamdată îi vom lăsa să ajungă singuri la punctul de saturaţie, satisfăcându-şi plăcerile sordide, şi abia apoi vom ieşi şi îi vom întreba de ce nu ne-au urmat în casă. Te asigur că nu vei înceta să te minunezi de pretextele pe care le vor inventa.
Până una alta, voi face să li se alăture câteva domnişoare absolut apetisante. Abia atunci vei vedea până unde pot împinge obscenitatea! De aceea, fii atent!”
În acest moment, mulţimii li se alătură 12 tinere dintre cele mai planturoase. Din mulţime se aud strigăte de triumf, şi toată partea masculină se aruncă asupra lor precum tigrii.
Văzând această imagine a supremei nesimţiri, Robert aproape că se sufocă de furie, pregătindu-se să iasă afară şi să facă ordine, tunând şi fulgerând. Îl împiedic să facă însă acest lucru, aşa că rămâne la fereastră, scrâşnind din dinţi.
După ce priveşte o vreme obscenităţile la care se dedau prietenii săi vienezi, ieşindu-şi din minţi de furie, Robert îmi spune: „O, Doamne, nu mai pot să suport. Mi-a trecut chiar şi starea de furie. Trebuie să recunosc că ai avut dreptate – aceste brute nu pot fi îmblânzite, aşa că îmi dau seama că m-am înfuriat degeaba.
Ştiu foarte bine că dacă ai dori acest lucru, Tu ai putea schimba într-o singură clipă situaţia, în măsura în care înţelepciunea Ta ar considera necesar. Şi totuşi, făcând dovadă de o răbdare, o iubire şi o blândeţe infinite, Tu priveşti cu seninătate acest spectacol mizerabil, fără să dai dovadă de vreun semn de iritare. Luând exemplu de la Tine, îmi propun ca pe viitor să nu mă mai las condus de mânie nici dacă aş avea de-a face cu o mie de asemenea desfrânaţi!
Singurul lucru pe care nu pot să-l înţeleg este următorul: cum este posibil ca nişte oameni altminteri rafinaţi să cadă pradă unui viciu atât de murdar? Eu însumi am fost o persoană cu sângele aprins şi nu m-am sfiit din când în când să-i dau trupului meu tributul cuvenit. Din fericire, nu am depăşit niciodată pragul viciului, căci întotdeauna m-am ruşinat de comportamentul meu, spunându-mi: ‚Robert, ce eşti tu acum? Ar trebui să fii un om virtuos în toate, dar văd că nu eşti decât un animal! Ruşine să-ţi fie, Robert, măgarule! Nu eşti un bărbat adevărat, ci un sclav al farmecelor feminine. Cum poţi fi atât de slab? Mi-e scârbă de tine! Doar animalele nu îşi pot controla instinctele, căci nu dispun de

conştiinţa necesară, motiv pentru care se tăvălesc prin băltoacă la fel ca şi porcii!
Cam aşa îmi vorbeam ori de câte ori cădeam pradă slăbiciunilor mele (nu foarte des, de altfel), mai ales atunci când, la diferite ocazii oficiale, ciocneam cam multe pahare. Aceste slăbiciuni nu s-au transformat însă niciodată într-un viciu, în cazul meu!
În schimb, aceste animale nu par să-şi controleze în nici un fel pornirile instinctuale! Dar ce mă uimeşte cel mai tare sunt libidinoşii mai vârstnici! Priveşte-i pe cei trei de colo, ţapi bătrâni care îşi fac de cap cu o demoazelă sub acel curmal! Mă întreb cum de nu îi trăsneşte cerul! Oare chiar nimic nu-i poate opri pe aceşti diavoli?”
Îi răspund: „Ai puţintică răbdare! Am de gând să le mai trimit câteva tinere, încă şi mai voluptoase decât cele de dinainte, dar totuşi ceva mai reţinute şi mai caste. Vei vedea de ce sunt în stare prietenii tăi în legătură cu acestea”.
Robert: „O, Doamne, nu trebuie să fii deloc omniscient ca să-ţi dai seama ce se va întâmpla. Aceşti desfrânaţi se vor dezlănţui mai rău decât până acum! Nici măcar nu am de gând să privesc acest spectacol sinistru. Spune-mi însă, Dumnezeule unic asupra cerurilor şi pământurilor, cum se vor sfârşi toate acestea? Oare nu vor obosi niciodată aceşti potlogari? Oare se vor transforma în nişte animale, în loc de spirite?”
Eu: „Linişteşte-te şi în curând îţi vei primi răspunsul. Deocamdată, rămâi un spectator tăcut, la fel ca şi Mine. Când voi permite ochilor tăi să se deschidă încă şi mai mult, vei înţelege cum trebuie procedat în astfel de cazuri pentru a converti aceste animale în oameni. Orice acţiune care nu derivă din iubire este automat supusă judecăţii iadului, care rezidă chiar în adâncurile sufletului respectiv. Să nu mai vorbim însă, căci demoazelele sunt pe punctul de a ajunge la eroii noştri!”
Robert priveşte o vreme pe fereastră, după care spune: „Doamne iartă-mă, trebuie să recunosc că aceste circa 20 de tinere nu arată deloc rău, din punct de vedere lumesc! Pe viaţa mea, primele trei din fruntea plutonului sunt îmbrăcate ca nişte balerine pariziene! Mă întreb ce dans le pregătesc acestor animale vieneze…
După părerea mea, apariţia a două duzini de urşi dansatori ar fi fost mult mai adecvată decât a acestor balerine drăguţe; înclin să cred că efectul de trezire al acestora asupra abrutizaţilor mei prieteni ar fi mult mai rapid decât cel provocat de curbele apetisante ale acestor balerine cu pieptul plin!
Dar ceea ce mă minunează cel mai tare este controlul pe care şi-l impun aceşti vienezi în faţa marilor frumuseţi feminine, spre deosebire de reacţia lor anterioară, când le-au atacat ca nişte fiare însetate de sânge pe bietele femei! Poate că aceste regine ale frumuseţii i-au impresionat peste măsură, de vreme ce nu îndrăznesc deloc să se apropie de ele”.

Capitolul 49

Grupul fostelor dansatoare intră în casa lui Robert, după ce au suferit foarte mult în lumea spiritelor. Fetele solicită cu umilinţă puţină pâine şi un loc de dormit peste noapte.
Nici nu a terminat bine Robert cu monologul său interior că grupul celor douăzeci şi ceva de fete a intrat în casă, una câte una. După ce au făcut o plecăciune plină de graţie, ele ne-au întrebat dacă în acest palat somptuos nu există cumva o scenă de teatru în care să dea un spectacol de înaltă coreografie.
Robert le răspunde: „Adevăratul Stăpân al casei se află lângă mine. De aceea, întrebaţi-L pe El. Eu nu am devenit proprietarul acestei case decât de foarte puţin timp, aşa că nu cunosc încă foarte bine ce conţine ea şi ce nu. Totuşi, nu pot să nu remarc cu uimire că în această lume a spiritelor, în care singura grijă a spiritelor ar trebui să fie descoperirea Domnului Dumnezeul nostru şi adorarea Acestuia mai presus de orice, care le-ar putea ajuta să devină perfecte, voi sunteţi preocupate de o asemenea artă scandaloasă! Pe de altă parte, dacă aceasta este voinţa şi plăcerea Domnului acestei case, atunci faceţi după cum vă îndeamnă inima! Aşa cum vă spuneam mai devreme, lângă mine se află însuşi Domnul!”
Primele trei fete, cele din fruntea plutonului, îi răspund lui Robert: „Cum este posibil? Cei de afară ne-au spus că tu eşti proprietarul acestui palat, iar acum vii şi ne spui că adevăratul proprietar este prietenul tău!”
Robert: „Da, şi am să vă repet de o mie de ori dacă va fi cazul: acesta este adevăratul Domn al acestei case! Cine v-a spus altceva a fost un orb şi un prost! Dar cel mai bine este să îl întrebaţi chiar pe Proprietar, căci astfel vă veţi convinge singure!”
Cele trei fete se întorc către Mine şi Mă întreabă dacă Eu sunt adevăratul stăpân al acestui palat.
Le răspund: „În lumea spiritelor fiecare este propriul său stăpân, respectiv proprietarul avuţiei sale. De vreme ce acest om este prietenul şi fratele Meu, rezultă implicit că el se află în posesiunea Mea, la fel ca şi toate lucrurile care îi aparţin. De aceea, eu sunt Domnul lui şi al întregii sale averi. Exact acelaşi lucru îl poate spune şi el în legătură cu Mine. Faptul că sunt mult mai bine familiarizat cu structura acestei case se datorează faptului că Mă aflu în această lume a spiritelor de mult mai mult timp decât prietenul Meu, aici de faţă.
De aceea, vă pot spune că în acest palat nu se află nici o sală de teatru sau de spectacole, exceptând colţul din nordul extrem al casei, în care se află un fel de scenă pentru vorbitori, în interiorul căreia se află o gaură prin care toate spiritele impure, care nu sunt dispuse să accepte ordinea lui Dumnezeu se pot scufunda în iad, unde îşi vor putea continua activitatea rebelă! Dacă doriţi să daţi o asemenea reprezentaţie pentru oaspeţii acestei case, atunci respectiva cameră a vorbitorilor, cunoscută şi sub numele de Hades, vă poate fi pusă imediat la dispoziţie! Va trebui să fiţi însă foarte atente să nu cădeţi în gaura de

care v-am povestit, căci odată ajunse în iad, vă va fi foarte greu să vă găsiţi din nou drumul înapoi către această lume! M-aţi înţeles?”
Prima dintre cele trei femei îmi răspunde: „Bine, dragă prietene, dar ceea ce spui tu este teribil! Cu siguranţă, această scenă nu este deloc potrivită pentru spectacolul pe care dorim să-l dăm noi! Arta noastră este rafinată, nu decadentă! Mă întreb dacă nu am putea să dăm spectacolul în grădina de afară!”
Eu: „Într-adevăr, afară puteţi dansa şi sălta oricât de mult doriţi. Până una alta, nici Eu şi nici prietenul meu aici de faţă nu avem nici o obiecţie în această direcţie. De aceea, întoarceţi-vă afară şi faceţi ceea ce doriţi să faceţi! În interiorul acestei case vă va fi însă imposibil să daţi un asemenea spectacol!”
O altă femeie din cele trei spune: „Dragă prietene, pe vremea când trăiam încă pe pământ ne-am descurcat foarte bine, căci eram idolii marilor oraşe. Toţi cei care aveau posibilitatea să asiste la spectacolele noastre rămâneau încântaţi. Am câştigat astfel nu doar favoarea marilor lideri ai lumii, dar şi foarte mulţi bani şi bijuterii. Când ne aşteptam însă mai puţin, trupurile noastre au căzut pradă unei boli fatale, şi astfel am murit, talentul nostru dispărând odată cu noi!
De atunci au trecut circa 30 de ani, iar noi nu facem altceva decât să bântuim fără rost prin această lume a spiritelor, pătimind teribil! Nimeni nu doreşte să ne primească în casele lor. La toate porţile la care am bătut ni s-a răspuns în acelaşi fel ca şi aici. Suntem rupte de foame, dar nu am dori să ne câştigăm pâinea muncind cu braţele, sau prin alte mijloace, încă şi mai odioase, căci suntem mult prea talentate pentru acest lucru. În mod particular, nu dorim să avem nimic de-a face cu mulţimea zgomotoasă de afară, care nu îşi doreşte altceva decât satisfacerea plăcerilor sale murdare, cu atât mai mult cu cât pe vremea când trăiam pe pământ le-am negat chiar şi prinţilor asemenea favoruri. De când am ajuns în această lume, nimeni nu ne-a dat însă nici măcar o picătură de apă. De aceea, cred că îţi imaginezi cât de nefericite suntem şi cât de tare ne chinuim!
Nu ar fi posibil să ne primeşti totuşi în această casă în schimbul vreunui alt serviciu, dându-ne puţină pâine ca să ne potolim foamea care ne macină? Te implor din toată inima, în numele tuturor prietenelor mele!”
Eu: „Ei bine, dragele Mele dansatoare, acest lucru nu depinde numai de Mine, căci adevăratul proprietar al acestei case şi al întregii regiuni este acest prieten şi frate al Meu. Dacă el doreşte să vă ofere găzduirea de care aveţi nevoie, Eu unul nu numai că nu voi obiecta, dar voi fi cât se poate de fericit. De discutat, trebuie să discutaţi însă cu el!”
Vorbitoarea se întoarce atunci către Robert, dar acesta i-o ia înainte şi îi spune: „Draga mea dansatoare, la fel ca şi voi celelalte 23, până în prezent nu ştiam despre voi decât că aveţi picioarele mai flexibile decât ale altor oameni, dar acum constat că aveţi şi nişte nasuri de vulpi! Dacă era după mine, v-aş fi arătat uşa, dar de vreme ce Prietenul meu aici de faţă este de acord să vă îndeplinească cererea, vă primesc şi eu

în casa mea, în numele lui Dumnezeu! De aceea, puteţi rămâne! În colţul acela există o măsuţă pe care se află nişte pâine şi nişte vin. Haideţi, mergeţi şi potoliţi-vă foamea. Apoi întoarceţi-vă la noi, iar noi vă vom da ceva de făcut. Va trebui să respectaţi întocmai sarcinile noastre. Haideţi, mergeţi şi faceţi aşa cum v-am spus!”. Dansatoarele nu ezită nici o clipă şi îi îndeplinesc porunca lui Robert.

Capitolul 50

Mulţimea vieneză întreabă de dansatoare. Predica dură a lui Robert. Mântuirea sufletelor aflate pe marginea abisului.

Nu toată lumea era însă mulţumită de această şedere prelungită a dansatoarelor în interiorul casei. Desfrânaţii prieteni vienezi ai lui Robert de pildă abia aşteptau ca acestea să iasă din casă, aşa că au venit la poarta de la intrare şi au început să ţipe în bloc: „Cât timp vor mai rămâne aceste fetiţe cu picioare lungi în interiorul casei, alături de voi? Robert, se pare că le păstrezi numai pentru tine şi pentru prietenul tău! Frumos, n-avem ce zice: voi vă păstraţi bucăţelele cele mai fragede, iar noi trebuie să ne mulţumim cu cele urâte şi grase! Mda, mulţumim din inimă pentru acest tratament cu adevărat prietenesc şi plin de iubire! Ascultă, îţi propunem un târg: de vreme ce tu eşti Robert Blum, poţi păstra 12 dintre fetiţe. Dă-ni-le însă pe celelalte 12, căci dacă nu, vom începe să facem un vacarm asurzitor! Dacă nici aşa nu vom obţine ceea ce ne dorim, atunci vom face ţăndări tot ce ne va ieşi în cale!”

Robert le răspunde: „Hei, hei! Adevăr vă spun: atât timp cât există un Dumnezeu etern şi cât mă mai strigaţi încă pe numele meu pământesc, Robert, nici una din aceste dansatoare nu va ieşi afară din acest palat (locul în care trăieşte adevăratul Dumnezeu, Cel care le dăruieşte tuturor exact ceea ce merită), pentru a vă satisface vouă plăcerile desfrânate!

Le-am primit în casa mea ca pe nişte fiinţe înfometate şi umilite. În clipa de faţă sunt oaspetele mele şi se bucură de întregul meu respect, la fel ca orice alt spirit decent! Dacă doriţi să violaţi acest drept sacru al oricărei case de a-şi primi oaspeţii aşa cum doreşte, nu aveţi decât să încercaţi, şi vom vedea cine va avea câştig de cauză!

Din câte am văzut privind pe fereastră, sunt absolut convins că aţi întrecut deja orice măsură cu comportamentul vostru scandalos! Nu cunosc nici un singur animal terestru care să manifeste porniri instinctuale atât de bestiale precum cele pe care le-aţi manifestat voi de când aţi ajuns în împărăţia spiritelor! Constat acum că nu vă este de ajuns că aţi păcătuit până când aţi ajuns drept în centrul iadului, ca nişte diavoli ce sunteţi, că pasiunile voastre sordide le-au făcut pe aceste sărmane suflete feminine să se simtă mai nefericite ca oricând până acum, în loc să le ajutaţi, că aţi pătat acest pământ sacru, pur spiritual, cu instinctele voastre obscene şi diabolice; constat că toate aceste lucruri nu înseamnă aproape nimic pentru insaţiabilele voastre pasiuni trupeşti!

Aceste sărmane fiinţe, care au suferit de foame, de sete şi din cauza altor suferinţe mulţi ani la rând, în conformitate cu voinţa divină supremă, au fost primite acum chiar de Dumnezeu Însuşi! După 30 de ani care trebuie să li se fi părut o eternitate, aceste biete femei se bucură în sfârşit de puţină pâine care le întremează organismele slăbite, mulţumindu-i cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu, pe care nu L-au cunoscut practic până în prezent! Iar voi vreţi să le trageţi acum în jos, în iadul în care vă complaceţi!? Până unde puteţi împinge nesimţirea?
Ştiţi măcar cine sunt acele sărmane fete de colo, de care v-aţi bătut joc fără nici un scrupul şi care acum se tânguiesc de durere, zăcând pe jumătate moarte la pământ? Ei bine, acestea au fost chiar fiicele voastre pe vremea când aţi trăit pe pământ! Ele şi-au pierdut viaţa fie datorită unor boli naturale, fie în timpul bătăliei pentru Viena, şi au ajuns în această lume fără nici un fel de educaţie spirituală, fără să-şi dea seama unde se află şi cum au ajuns aici. Providenţa divină le-a ghidat în mod natural către voi, foştii lor părinţi pe pământ. Fericite şi nutrind speranţa că în acest fel îşi vor îmbunătăţi destinul lor tragic, ele s-au grăbit să vină încoace. Aici, v-au recunoscut şi au dorit să vă strângă la piept, strigându-vă din inimile lor curate, de copii: ‚Tată!', dar voi v-aţi aruncat asupra lor ca nişte hiene furioase, după care le-aţi batjocorit onoarea şi inocenţa în modul cel mai incestual cu putinţă. Degeaba v-au strigat ele: ‚Pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem fiicele voastre. De ce ne trataţi în acest fel? Doamne! Iisus Christoase! Ce v-am făcut!?' Voi nu le-aţi auzit însă strigătele disperate, căci instinctele voastre blestemate şi diabolice v-a luat minţile, orbindu-vă mai rău decât dacă aţi fi fost nişte animale în călduri! Practic, aproape că le-aţi omorât pe bietele fete cu excesele voastre lubrice! O, ticăloşi demni de tot dispreţul! Priviţi-vă în faţă opera: cine ar putea-o descrie? Adevăr vă spun: limba mea nu mai găseşte nici un fel de cuvinte!
Când am ajuns aici însoţit de Prietenul meu şi v-am găsit pe toţi în casa mea, am fost copleşit de bucurie. Dar cel mai fericit am fost atunci când, după ce am rostit discursul meu, mi-aţi spus că dorinţa voastră cea mai arzătoare este să îl vedeţi pe Domnul Iisus Christos, măcar de departe. V-am asigurat atunci că dacă îl veţi primi în inimile voastre cu o iubire arzătoare, purificându-vă din ce în ce mai mult prin intermediul acesteia, îl veţi putea vedea de-a pururi pe El, Domnul eternităţii. Mi-aţi răspuns atunci plini de bucurie, spunându-mi că nu vă veţi simţi multă vreme de acum înainte vrednici de o asemenea graţie! Aceste cuvinte mi-au produs o satisfacţie atât de mare încât mi-au dat lacrimile.
După ce am intrat însă în casă, împreună cu Prietenul Meu, i-am mărturisit Acestuia speranţele mele în ceea ce vă priveşte, dar gura Lui înţeleaptă mi-a vorbit astfel: ‚Nu te încrede peste măsură în aceste spirite, căci sufletele lor sunt excesiv supuse pasiunilor carnale! Adevăr îţi spun: multe dintre ele vor trebui să ajungă drept în iad, căci transformarea lor va fi extrem de dificilă!' O, cât de multă dreptate a avut! Vă spun un singur lucru: voi nu mai trebuie să ajungeţi în iad, căci

vă aflaţi deja în mijlocul lui! Căci numai prin judecata iadului va mai putea reforma Dumnezeu sufletele voastre profund viciate, malefice, insaţiabile şi desfrânate!
V-am spus tot ce am avut de spus, şi fiecare din aceste cuvinte a fost aşezat în inima mea chiar de Dumnezeu. Cunoaşteţi acum care sunt faptele şi intenţiile voastre, inclusiv consecinţele lor. De aceea, nu aveţi decât să faceţi aşa cum doriţi! Sunteţi încă liberi, dar în foarte scurt timp judecata lui Dumnezeu vă va ajunge din urmă şi vă va da răsplata cuvenită! Acest lucru este valabil nu doar pentru voi, ci şi pentru acele suflete care păşesc încă pe pământ, dar nu au intenţia să asculte de avertismentele lui Dumnezeu, şi care din păcate sunt foarte numeroase în aceste vremuri!
Dacă mi-aş fi deschis eu însumi într-o măsură mult mai mare sufletul şi urechile în faţa avertismentelor primite de la Dumnezeu, nu aş fi avut parte de nici o judecată. Din păcate, eu am ţinut întotdeauna cont numai de intelectul meu însetat de faimă şi de renume, motiv pentru care am fost supus eu însumi unei judecăţi extrem de severe. Pe vremea când trăiam pe pământ eram convins că nu doresc decât binele oamenilor sărmani. Chiar şi aşa, tot am ajuns în această lume pasibil de judecată. În aceste condiţii, mă întreb ce vi s-ar putea întâmpla vouă, care nu vă doriţi altceva decât să le faceţi rău celor din jurul vostru, deşi sunteţi pe deplin conştienţi de ceea ce faceţi!?”
Ca răspuns la acest discurs extrem de convingător al lui Robert, mulţimea de rebeli s-a oprit, trăgându-se înapoi, nimeni neavând curajul să rostească măcar un singur cuvânt. Singurele murmure care se mai auzeau erau ale acelora care afirmau că nu înţeleg schimbarea care s-a produs în Robert, vocea sa fiind mai ameninţătoare chiar decât tunetul! O parte din cei aflaţi în mulţime au început chiar să aibă mustrări de conştiinţă, căindu-se plini de teamă pentru ceea ce au făcut.
Robert s-a întors atunci către Mine (în inima sa) şi Mi-a spus: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, iartă-mă dacă am fost prea dur cu aceşti prieteni vienezi ai mei! Tu ştii cel mai bine că intenţiile mele au fost bune şi că nu am dorit – prin cuvintele mele severe – decât să îi salvez pe aceşti oameni de judecata extrem de dură a iadului. După părerea mea, oricât de severă ar părea, o mustrare este incomparabil mai blândă decât chiar şi cea mai infimă scânteie din judecata infernală a iadului! Aşa se face că am tunat şi am fulgerat împotriva acestor fraţi ai mei, complet lipsiţi de educaţie spirituală, lucru care se pare că a avut efecte considerabile asupra multora dintre ei!
O, Tată, binecuvântează cuvintele mele care au pătruns în inimile lor! Poate în acest fel ele vor avea efectele dorite de mine!”
Eu: „Dragul Meu prieten, frate, iar de acum înainte fiu! Adevăr îţi spun: ‚Tu nu ai rostit nici măcar un singur cuvânt pe care să nu ţi-l fi plasat Eu în inimă!’ Eu am fost cel care a gândit şi a plasat în inima ta cuvintele pe care le-ai rostit! De aceea, nu trebuie să-ţi reproşezi în nici un fel

aparenta severitate faţă de aceşti oameni cărora le lipseşte complet educaţia spirituală. Aşadar, bucură-te!
Căci iată, spiritele care se află deja pe marginea prăpăstiei şi sunt pe punctul de a cădea trebuie prinse şi trase cu putere înapoi, aceasta fiind singura cale prin care pot fi salvate de la căderea în iad.
De altfel, te vei convinge tu însuţi în cel mai scurt timp de efectele pozitive ale predicii tale în care ai tunat şi ai fulgerat împotriva acestor spirite! Evident, la început ele vor fi cât se poate de reţinute, încercând să se prezinte pe sine ca fiind mai bune decât sunt în realitate. În cele din urmă însă, cele mai multe dintre ele vor începe să se transforme, iar minoritatea rămasă va fi nevoită să se adapteze la ceilalţi, neavând nici o altă cale de ieşire.
Deocamdată, îţi propun să le lăsăm să se odihnească puţin, pentru ca noul impuls spiritual să înceapă să fermenteze în ele. Când procesul de fermentaţie va fi suficient de avansat, la fel ca cel al vinului înainte de a distila coniacul cel fin, le vom pune în cazan, unde vor arde la focul iubirii noastre. Vom putea distila atunci cu uşurinţă esenţa lor spirituală, separând-o de învelişul terestru. Între timp, îţi propun să trecem la alte lucruri”.

Capitolul 51
Trei dintre tovarăşii de arme ai lui Robert se prezintă în faţa Domnului. Ei sunt transformaţi. Drept instrumente, sunt folosite trei dintre graţioasele dansatoare.
Eu (în continuare): „S-a vorbit aici de trei dintre prietenii tăi: Messenhauser, Jellinek şi Becher. Se pare că amicii tăi, aici de faţă, nu prea le poartă o simpatie deosebită. Deşi au fost excesiv de duri cu ei, probabil că au dreptate, într-o oarecare măsură, în sensul că aceşti oameni au fost ghidaţi de un cu totul alt spirit decât al tău. Privind lucrurile strict din perspectiva lumească, tu ai avut un ţel nobil, pe care ai încercat să îl duci la îndeplinire. Cei trei prieteni ai tăi nu au avut însă un astfel de ţel, întru totul respectabil din perspectiva lumească. În timp ce tu ai acţionat ghidat de un impuls umanitar, cei trei au avut drept scop un autoritarism cât se poate de liberal, cu foarte mici diferenţe de opinie. Nereuşind să îşi atingă ţelul, singurul scop care le-a mai rămas a fost acela de a-şi umple punga cu o mică avere, pentru a putea scăpa apoi la adăpostul nopţii de furia colegilor lor.
Norocul nu i-a ajutat însă. Primul dintre ei nu şi-a dat seama că globul de cristal al zeiţei Fortuna nu îi permitea să se îmbogăţească. De aceea, destinul lui Messenhauser a evoluat într-un sens cât se poate de defavorabil.
În ceea ce îi priveşte pe ceilalţi doi, zeiţa Fortuna a fost încă şi mai refractară, deşi ei au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a-i câştiga graţiile. Ei s-au luptat cu arma condeiului, înfierându-i în fel şi chip pe aşa-numiţii filistini reacţionari. Nici unul dintre ei nu avea însă intenţia să moară datorită rănilor produse de condei. Şi totuşi, zeiţa Fortuna s-a

încăpăţânat, impunându-le un destin deloc favorabil. Acest lucru i-a înfuriat, aşa că cei doi au renunţat la arma uşoară a condeiului, trecând la armele mai tăioase ale lui Marte. Nu au făcut însă decât să îşi înrăutăţească şi mai mult destinul. Fortuna s-a enervat, aruncând numeroase fulgere la picioarele lor şi silindu-i să se ferească de ele. În acest fel, ei au renunţat la ardoarea cu care se închinaseră până atunci zeiţei Fortuna.
După ce au căzut, cei trei eroi au părăsit scena lumii exterioare, care a fost locul lor de încercare, la fel ca în cazul tuturor oamenilor. Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tău, ei au rătăcit o vreme prin această lume nouă şi eternă, fără să uite să blesteme la infinit autorităţile lumeşti care le-au trimis aici cu poşta rapidă. La ora actuală se află aşadar în această lume a spiritelor şi nu sunt deloc departe de locul în care ne aflăm.
Văd că îţi spui în sinea ta: ‚Cu siguranţă, acest lucru este adevărat, dar probabil că mai plutesc încă prin eterul care separă pământul de cer, sau poate – cine ştie? – se află undeva ascunşi, în apropiere de această casă…'.
Dar Eu îţi spun: ei nu se află nici în eter, nici în vreun loc din apropiere, căci natura locului în care ne aflăm este întru totul similară inimii tale. Şi totuşi, ei sunt prezenţi prin amintirea plină de iubire pe care le-o porţi, motiv pentru care se află chiar în această casă! Practic, o singură uşă îi separă de tine şi de Mine. Dacă vom deschide această uşă, îi vei întâlni exact aşa cum au părăsit pământul.
Totuşi, când voi deschide uşa nu trebuie să le vorbeşti direct, ci doar să-i asculţi o vreme, alături de Mine, căci au anumite probleme de rezolvat între ei înşişi. Abia după ce vor lua o decizie vei putea să li te adresezi şi să li te arăţi. Este foarte important să respecţi cu stricteţe ceea ce ţi-am spus!
Dar mai întâi de toate îţi propun să schimbăm câteva vorbe cu dansatoarele noastre, pregătindu-le astfel pentru ceea ce va urma. Te asigur că ne vom putea folosi de ele într-o manieră infinit mai constructivă decât îţi imaginezi la ora actuală".
După acest scurt instructaj, ne îndreptăm amândoi către grupul de dansatoare, care ne întâmpină cu multă bucurie, mulţumindu-ne pentru bunăvoinţa noastră, dar mai ales pentru faptul că le-am protejat de intenţiile nu tocmai curate ale grupului de afară. În continuare, dansatoarele îl imploră pe Robert să le ierte pentru că l-au considerat lipsit de inimă, în timp ce el s-a dovedit un om plin de iubire şi cât se poate de corect.
Fără să se îmbete cu aceste laude, Robert a prins ceva mai mult curaj, aşa că li se adresează dansatoarelor pe un ton de conversaţie, deşi poate puţin prea aspru: „Dragele şi sărmanele mele surori, nu vă grăbiţi cu laudele şi cu mulţumirile, căci nu îl cunoaşteţi încă pe adevăratul Dăruitor al tuturor darurilor sublime!
Puteţi să mă credeţi pe cuvânt atunci când vă spun că nu eu sunt cel care dăruieşte, ci altcineva. Eu însumi nu sunt decât un servitor nedemn

al Acestuia, dar întru totul devotat Lui. Oricum, nu contează prea mult dacă îmi mulţumiţi mie sau adevăratului Stăpân al acestei case, căci eu nu accept ceea ce nu îmi aparţine, ci îi dăruiesc cu credinţă lucrul respectiv Domnului şi Stăpânului meu.
Să trecem acum la un alt subiect de discuţie. Spuneţi-ne, mai doriţi încă să daţi un spectacol în această casă, sau aţi renunţat definitiv la această idee bizară?”
Dansatoarele îi răspund: „O, prieten preabun al celor sărmani! O astfel de dorinţă ni se pare acum cea mai mare nebunie! De fapt, noi nu doream să dăm acest spectacol decât cu unicul scop de a câştiga ceva bani şi de a ne potoli astfel foamea care ne măcina. De vreme ce tu ai avut bunăvoinţa excesivă de a ne primi în casa ta chiar fără să dăm acest spectacol, ar fi o nebunie să ne mai gândim la el, şi asta cu atât mai mult cu cât ne-am convins că această artă terestră a noastră este privită cu oroare de ochii voştri celeşti şi puri! Dacă veţi continua să ne acordaţi şi în continuare aceeaşi graţie, cu siguranţă nu vom mai pomeni nici un cuvânt despre această artă! De acest lucru poţi fi absolut convins”.
Robert: „Aceste cuvinte mă fac fericit! Consider că aţi luat decizia cea mai justă. Mă întreb însă în ce măsură veţi accepta totuşi să daţi un mic spectacol, dacă vom avea vreodată nevoie de voi, pentru o cauză nobilă şi bună… Vă veţi menţine oare şi atunci hotărârea de acum?”
Dansatoarele: „O, prietene drag, te asigurăm că vom face tot ce ne veţi cere, căci ne-am convins definitiv că dorinţele voastre sunt cât se poate de nobile în intenţia lor. De aceea, dacă ne veţi cere acest lucru, vom dansa cu siguranţă pentru voi. Căci de acum înainte, voinţa noastră este totuna cu voinţa voastră!”
Robert: „Foarte bine, în acest caz pregătiţi-vă, căci ocazia se va ivi în cel mai scurt timp”.

Capitolul 52

Efectul pozitiv generat de spiritul lui Robert. Inima lui este zguduită de compasiunea Domnului. Efectul pozitiv generat de simpatia lui.
Îi spun lui Robert: „Dragul Meu prieten, frate şi fiu! Trebuie să recunosc că inima ta este cât se poate de flexibilă, lucru care îmi provoacă o mare bucurie. Deşi pari să vorbeşti de la tine, în realitate Eu sunt Cel care vorbeşte prin tine. Acest lucru este extrem de pozitiv aici, în lumea spiritelor. Este foarte bine atunci când gura prietenului rosteşte cu voce tare binele şi adevărul din inima aproapelui său. Inima ta percepe cu cea mai mare acurateţe gândurile Mele, ascultând întru totul de voinţa Mea. Întregul proces este opera spiritului Meu, care s-a trezit plenar în interiorul tău.
Acest spirit pur, născut din Mine, pătrunde în profunzimile Mele ultime şi extrage de aici gândurile Mele, care corespund voinţei Mele. Constat bucuros că acest proces te-a afectat şi pe tine într-o mare măsură, astfel încât ai ajuns să percepi ce gândesc şi ce doresc Eu, ca şi cum ai fi

iniţiat în tainele cele sfinte de mii de ani. Continuă în acest fel şi în cel mai scurt timp vei deveni instrumentul Meu perfect.
Acum că dansatoarele noastre ştiu ce au de făcut, vom deschide uşa de care îţi vorbeam şi ne vom întâlni cu cei trei eroi vienezi, aflaţi în plină dezbatere.
Dar mai întâi de toate doresc să te întreb dacă le consideri pe dansatoare suficient de frumoase, sau crezi că ar trebui să le facem să arate încă şi mai frumoase”.
Robert îmi răspunde zâmbind: „Doamne, cât de bun, de blând şi de plin de compasiune eşti Tu, mai presus de tot ce îşi imaginează oamenii despre Tine! Tu vorbeşti cu mine de parcă nu ai fi Domnul şi Stăpânul etern al universului, ci mai degrabă un prieten personal; ca şi cum ai avea cu adevărat nevoie de sfatul meu. Acest lucru mă face să Te consider mai măreţ chiar decât dacă ai crea în faţa mea noi universuri şi ceruri. Faptul că eşti un Domn şi un Dumnezeu atotputernic, capabil să creeze lumi întregi, mi se pare absolut normal, dar felul în care îmi vorbeşti mie, creatura Ta, cu aceeaşi încredere de parcă aş fi fratele Tău, cerându-mi sfatul şi părerea – mă umple de o adoraţie infinită faţă de Tine!
În ceea ce priveşte frumuseţea acestor dansatoare, las această decizie pe seama Ta. După părerea mea, primul grup nu arată de loc rău. Celelalte oferă însă o imagine cam jalnică, iar rochiile lor zdrenţăroase îmi amintesc de cele ale unor actriţe ambulante. Dacă le-ai putea îmbunătăţi puţin imaginea, nu cred că acest lucru ar fi ceva rău, atât timp cât nu vor deveni astfel mai orgolioase. Până una alta nu par să se simtă deloc tulburate, deşi văd că se ascund undeva mai în spate”.
Eu: „Foarte bine, dragul Meu Robert. Facă-se după cum doreşti. Dacă vei privi în colţul acela al camerei, vei vedea un dulap plin cu haine. Condu-le pe fetele cărora doreşti să le îmbunătăţeşti imaginea până la el şi arată-le rochiile din interior; te asigur că le vor veni cât se poate de bine!”
Robert trece imediat la treabă, iar dansatoarele se dovedesc extrem de fericite, schimbându-şi imediat rochiile.
Văzându-le astfel îmbrăcate, în rochii mult mai elegante decât cele pe care le aveau anterior, Robert rămâne uimit în faţa formelor lor pline, cu rotunjimi pline de graţie. El se grăbeşte către Mine şi îmi spune: „Este incredibil. Nu numai că aceste rochii celeste le vin de parcă ar fi fost croite special pentru ele, dar constat că le schimbă până şi expresia facială. Cât de frumoase arată feţele lor acum, şi cât de albe şi de graţioase sunt braţele lor, care înainte mi se păreau cam zbârcite! Ce piepturi pline le ies din decolteu, ca să nu mai vorbim de picioarele lor zvelte! O, nici un păcătos de pe pământ nu are şansa de a avea parte de o asemenea privelişte! De altfel, acest lucru mi se pare de-a dreptul salvator, căci dacă aş fi văzut cât timp mă aflam pe pământ asemenea picioare, m-aş fi aruncat asupra lor ca un lup turbat! Aici, alături de Tine,

nu fac decât să le contemplu frumuseţea, fără ca în mine să se trezească nici o poftă.
Din păcate, cele care înainte păreau mai frumoase pălesc acum prin comparaţie cu acestea. Mă tem că va trebui să le îmbunătăţeşti şi acestora imaginea!”
Eu: „Cred că ai dreptate! Du-te înapoi şi deschide acelaşi dulap! Vei constata că şi de data aceasta va fi plin cu rochiile necesare!”
Robert se grăbeşte să le dea vestea cea bună celorlalte dansatoare, care aleargă bucuroase către dulapul fermecat, îmbrăcându-se la rândul lor cu frumuseţea celestă.
Robert rămâne uluit în faţa frumuseţii divine care îi apare în faţa ochilor, nemaiputându-şi desprinde privirile de la ele. El se întoarce către Mine şi îmi spune: „O, Doamne, nici chiar cel mai perfect dintre spirite nu ar putea realiza ceea ce pentru Tine pare să fie atât de uşor! Of, cât de frumoşi sunt aceşti îngeri! Cât de cerească este graţia lor, prospeţimea şi splendoarea care par să emane din privirile lor! Ce mai, trebuie să recunosc că sunt uşor ispitit să le fur acestora un sărut! Mă tem însă că nu am dreptul să fac aşa ceva… Oricum, nimeni nu poate contesta faptul că sunt de o frumuseţe divină! Ei bine, dragii mei vienezi, înclin să cred că atunci când le veţi vedea pe aceste dansatoare, o veţi lua puţin razna! Putem să mergem acum să ne întâlnim cu cei trei eroi?”
Eu: „Da, haide să ne întâlnim cu ei!”

Capitolul 53

Demagogii Messenhauser, Jellinek şi Becher în lumea de dincolo. Opiniile lor despre Dumnezeu, despre iad şi despre soartă.
De îndată ce ajungem în faţa uşii, aceasta se deschide de la sine.
Îi vedem imediat pe cei trei stând la o masă rotundă, pierduţi în gânduri şi răsfoind diferite documente şi dosare, ca şi cum ar căuta ceva extrem de important.
După ce caută o vreme în zadar, Messenhauser începe să vorbească, oarecum agitat: „Întotdeauna am spus că acest document extrem de important, care ne-ar dovedi nevinovăţia, s-a pierdut sau poate chiar a fost distrus în timpul acelui eveniment nefericit! La ce mai folosesc aceste cercetări? Dacă nu se va găsi un geniu autentic care să încerce să ne salveze din această închisoare, mă tem că suntem pierduţi. Ar fi o nebunie să aşteptăm o graţiere din partea acestor ticăloşi care ne-au încarcerat. Ştim cu toţii foarte bine că ne aflăm în mâinile unor diavoli, nici mai mult nici mai puţin, care nu ştiu ce înseamnă compasiunea şi graţia! Veţi vedea că nu va trece mult timp până când un procuror militar va intra şi ne va citi condamnarea la moarte, cu o voce neutră, de parcă nu ar avea de-a face cu nişte fiinţe umane, ci cu nişte viermi care se târăsc prin praf şi care pot fi călcaţi în picioare fără mustrări de conştiinţă. Ascultaţi-mă pe mine: ne vor împuşca!”
Jellinek ia la rândul lui cuvântul: „Dragul meu prieten Messenhauser, lucrul de care te temi s-a întâmplat deja! Realitatea pe care o trăim

seamănă cu un delir, dar nu este un vis! Îmi amintesc foarte bine că am stat în faţa plutonului de execuţie şi că am fost împuşcat. Imediat după ce am murit, m-am trezit în această închisoare, care nu se deosebeşte prea mult de cea de pe pământ, şi te-am întâlnit aici. La scurt timp, a sosit şi amicul Becher. Este evident că trăim cu toţii un fel de viaţă spirituală a sufletului în lumea de dincolo, aşa că teama ta că vom fi împuşcaţi din nou nu are nici un temei!
Ceea ce mă impresionează pe mine în această stare cu totul ieşită din comun este altceva: această incertitudine referitoare la locul în care ne aflăm şi la ceea ce se va întâmpla cu noi în continuare. Pentru numele diavolului, dacă predicile preoţilor cu privire la focul iadului nu erau cu totul absurde, înseamnă că situaţia în care ne aflăm nu este deloc de invidiat! Atât ne-ar mai lipsi: o condamnare eternă din partea unei Fiinţe atotputernice. Singurul gând care mă linişteşte cât de cât este acela că dacă există într-adevăr, Fiinţa divină trebuie să fie infinit mai bună decât toţi oamenii de pe pământ luaţi la un loc. Cu siguranţă, ea este mai bună decât mareşalul Windischgräz, care ne-a executat fără să-i tresară măcar un muşchi de pe faţă, de parcă nu am fi fost fiinţe umane. O, dacă ne-am putea răzbuna pe acest tigru însetat de sânge, şi asta într-un mod cât mai terifiant cu putinţă… Nimic nu mi-ar da o satisfacţie mai mare decât acest lucru, nu sunteţi de acord?”
Becher îi răspunde: „Întru totul, frate. Se pare că ai dreptate în tot ceea ce spui. Prietenul Messenhauser continuă să se simtă captiv la nivel terestru, ca şi cum s-ar mai afla încă într-o închisoare din Viena, aşteptându-şi execuţia, dar eu sunt întru totul de acord cu tine. Din păcate, acesta este adevărul gol goluţ: ne-au împuşcat, deşi nu aş putea preciza exact ziua în care s-a întâmplat acest lucru, căci în această lume în care nu există zi şi noapte am pierdut orice concept asupra timpului. Oricum, nu mai contează – din punct de vedere terestru am murit cu toţii, aşa că este inutil să mai vorbim despre acest lucru.
Şi totuşi, continui să nu cred în iad, şi dacă există într-adevăr un Dumnezeu, acesta nici nu ar avea cum să existe. Pe de altă parte, dacă nu există un Dumnezeu, nu văd de ce ar exista iadul! Una peste alta, conceptul de Dumnezeu este mult prea pur, prea elevat şi prea plin de înţelepciune şi de iubire pentru ca din el să poată deriva vreodată un concept atât de impur şi de imperfect cum este iadul. La fel, dacă nu există un Dumnezeu, ci doar nişte puteri mecanice, deşi conştiente, care acţionează în univers, atunci mă întreb cum ar fi putut crea acestea un iad bine organizat!”
Jellinek ia din nou cuvântul: „O, acest lucru este uşor de imaginat! Dacă există un Dumnezeu, lucru de care nu ne putem îndoi, ne putem întreba pe bună dreptate cum a fost posibil ca această Fiinţă excesiv de bună şi de plină de iubire să fi creat un om ca Windischgräz, spre exemplu? După părerea mea, acest om-tigru este întru totul reprezentativ pentru iadul care există pe pământ, lucru care nu îl împiedică să fie creatura aceleiaşi Divinităţi perfecte. Pe de altă parte, dacă nu ar exista o

Divinitate, mă întreb cum ar fi putut crea forţele naturale inconştiente un model de talia lui Windischgräz? După cum puteţi constata, atât binele cât şi răul există indiferent dacă acceptăm sau nu conceptul de Dumnezeu, răul predominând de departe în creaţie. Din ambele scenarii nu putem deduce altceva decât că iadul există. În aceste condiţii, nu văd de ce nişte inocenţi ca noi nu ar putea ajunge după moarte în iad, aşa cum pe pământ am ajuns în mâinile unei fiinţe ca Windischgräz. Ce spuneţi de acest raţionament?”
Messenhauser: „Eu cred că ai întru totul dreptate! Am înţeles şi eu, în sfârşit, că am fost împuşcat, la scurt timp după acel om cu inima bună, Robert Blum. De când ne aflăm în această lume, am remarcat câteva lucruri.
Priviţi masa pe care se aflau hârtiile noastre atât de importante! Dintr-o dată, acestea au dispărut! Trebuie să recunoaştem că acest lucru este cel puţin uimitor! Constat de asemenea că există o uşă deschisă, deşi mai devreme nici unul dintre noi nu îşi dăduse seama că această încăpere ar avea măcar o asemenea uşă. Şi în sfârşit, constat cu uimire că închisoarea noastră s-a transformat într-o cameră destul de confortabilă, înzestrată cu ferestre şi decorată cu tot felul de obiecte! Toate aceste evenimente mă fac să cred că ne aflăm într-un fel de vis sau într-o lume a spiritelor. Singurul lucru care nu îmi este clar este ce se va întâmpla cu noi în această lume.
Frate Jellinek, spuneai mai devreme că răzbunarea împotriva lui Windischgräz te-ar face extrem de fericit. Ei bine, eu nu pot fi de acord cu acest lucru. Dimpotrivă, tind să devin din ce în ce mai fatalist. Când trăiam pe pământ, soarta ne-a rezervat destule lucruri bune şi destule lucruri rele, în egală măsură. Poate fi condamnat un tigru pentru ceea ce este? Poate fi condamnată o plantă otrăvitoare pentru efectele ei asupra omului care o înghite? Acelaşi lucru l-am putea spune şi în ceea ce îl priveşte pe Windischgräz – el nu a fost decât un instrument orb al sorţii, care l-a transformat în ceea ce este. Într-un fel, am putea spune că este demn de milă, aşa cum suntem şi noi, victimele sale.
De bine de rău, noi am trecut prin această soartă teribilă, slavă cerului, pe când el mai are încă de luptat. Cine ştie dacă soarta lui când va ajunge în această lume va fi mai bună decât a noastră! ‚Mie mi-a venit rândul astăzi; vouă vă va veni mâine!’ În ultimă instanţă, nu contează dacă trăieşti pe pământ o sută de ani sau numai zece; nici dacă trupul îţi este devorat de viermi după ce ai murit într-un baldachin sau în tranşeele în care ai fost executat. Din câte încep să îmi dau seama, nu felul în care mori contează, ci locul în care ajungi după moarte!
Eu unul constat că nu am murit de tot, ci continui să trăiesc, continuând să fiu acelaşi Messenhauser! Nu am nici o durere, nu mi-e foame şi nu mi-e sete. Mă bucur că mă aflu în compania voastră, a prietenilor mei, şi peste toate, această cameră devine din ce în ce mai luminoasă şi mai frumos decorată… Ce ne-am putea dori mai mult? Dacă această viaţă în lumea de apoi va continua în această manieră, nu putem decât să ne

felicităm reciproc, căci pe pământ nu-mi amintesc să fi avut vreodată parte de o soartă mai bună, sau de griji mai puţine. Şi cine ştie ce ne mai aşteaptă în viitor; eu unul înclin să cred că situaţia se va îmbunătăţi din ce în ce mai mult. De altfel, chiar dacă s-ar înrăutăţi, nu trebuie decât să ne amintim cât de des am oscilat între bine şi rău pe vremea când trăiam pe pământ, împinşi de soartă încolo şi încoace.
De vreme ce nu putem schimba situaţia în care ne aflăm, cred că cel mai bine ar fi să luăm lucrurile aşa cum sunt, renunţând la dorinţe deşarte, căci acestea nu s-au împlinit niciodată pe pământ, şi nu văd de ce s-ar împlini în această lume. Sunteţi de acord cu mine!?”

Capitolul 54
Jellinek demonstrează existenţa lui Dumnezeu pornind de la exemplul naturii, dar ajunge la concluzia că omul nu poate înţelege Divinitatea dincolo de aspectul natural al creaţiei.
Jellinek: „Sunt de acord cu tot ce ai spus, mai puţin cu conceptul de destin sau de soartă. În această privinţă am unele îndoieli!”
Messenhauser: „În ce sens? Fii puţin mai concret”.
Jellinek: „Ai răbdare, dragul meu Messenhauser. Lucrurile nu sunt deloc simple, dar voi încerca totuşi să-ţi demonstrez că nu există un destin. Ascultă, din câte îmi aduc aminte, pe vremea când trăiai pe pământ nu prea ai fost preocupat de ştiinţă. Ca să spun aşa, erai satisfăcut cu tabla înmulţirii, dar nu ai fost niciodată preocupat de ‚matematicile superioare’! Erudiţia nu te-a preocupat niciodată cu adevărat, aşa că nu este de mirare că natura interioară a lucrurilor ţi-a scăpat de cele mai multe ori. În acest fel, ordinea profundă care stă la baza întregii realităţi ţi-a scăpat cu desăvârşire, la fel ca şi efectele ei sublime. Nu ai fost preocupat decât de aparenţa exterioară a lucrurilor, care pare de regulă haotică sau aleatorie. În realitate, sub această aparenţă se ascund întotdeauna principii ordonate, care acţionează cu o mare precizie.
Ai văzut vreodată o casă apărând din nimic, aleator sau haotic? Văd că îţi spui: ‚Nu’, şi nu pot decât să îţi dau dreptate… Dacă soarta nu poate crea nici măcar o casă, cum crezi că ar fi putut crea ea o întreagă planetă, pe care există nenumărate minuni ale creaţiei, cea mai mică dintre ele având la bază principii ale unei înţelepciuni desăvârşite, ceea ce exclude din start orice posibilitate a unei opere oarbe a sorţii? Frate, constat că îmi dai dreptate, fapt care mă satisface pe deplin! De aceea, ascultă în continuare raţionamentul meu!
Să luăm de pildă exemplul uimitoarei structuri a plantelor! De mii de ani, acestea renasc în forma lor primordială, mereu aceeaşi, caracteristică speciei lor, fără să devieze de la ea nici măcar cu un singur atom! Imaginează-ţi cât de complexă trebuie să fie structura unei simple seminţe, ca să fie capabilă să îşi extragă din sol substanţele nutritive de care are nevoie, încolţind şi multiplicându-se apoi de nenumărate ori. Ca să nu mai vorbim de natura ei supranaturală… Cine poate înţelege

calculele divine care fac ca o singură sămânţă să conţină în sine mecanismul care îi permite să se multiplice apoi la infinit?
Dacă luăm o ghindă şi o plantăm în pământ, în scurt timp din ea va începe să crească un întreg stejar. Ani la rând, acesta va continua să producă nenumărate ghinde. Dacă am planta toate aceste ghinde, am obţine o pădure alcătuită din milioane de stejari. La rândul lor, aceştia ar produce un număr incalculabil de ghinde, şi tot aşa, la infinit! Deşi acest mecanism este invizibil, fiind ascuns de privirea noastră obişnuită, nimeni nu poate contesta că el există. Spune-mi, crezi că acest mecanism uluitor este simplul rezultat al sorţii oarbe?"
Messenhauser răspunde: „Frate Jellinek, trebuie să recunosc că eşti un teozof desăvârşit! Deşi atât de simplu, raţionamentul tău referitor la ghinde şi stejari s-a dovedit impecabil, spunându-mi mai multe decât ar fi reuşit cele mai savante discursuri. M-ai convins pe deplin că soarta (în înţelesul ei aleator şi haotic) nu poate exista, aşa că nu mai trebuie să îmi aduci şi alte dovezi suplimentare. Îmi pun însă o altă problemă: Sunt de acord că trebuie să existe un Dumnezeu înzestrat cu o putere şi cu o înţelepciune supremă, care stă la baza întregii creaţii. Din punct de vedere intelectual şi raţional, nu mai pot contesta acest lucru. Mă întreb însă cine este această Fiinţă Divină şi unde se află Ea? Poate fi Ea văzută şi înţeleasă de către fiinţele create de Ea? Îmi amintesc că pe vremea când eram elev am fost nevoit să învăţ la şcoală povestea Bibliei şi am găsit într-una din cele cinci cărţi ale lui Moise un pasaj în care scria: ‚Nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu, continuând să trăiască în acelaşi timp!' Se spunea că Moise a primit acest mesaj de la un nor de foc, când i-a cerut Divinităţii a cărei voce o auzea să se manifeste inclusiv vizual în faţa lui. Trebuie să recunosc că nici acum nu cred decât pe jumătate în existenţa lui Dumnezeu. În ceea ce priveşte însă prezenţa plenară a Divinităţii în omul numit Iisus Christos, ei bine, prieteni, vă mărturisesc că nu am crezut niciodată în acest lucru şi că nu cred nici acum în această afirmaţie.
Nu contest faptul că doctrina pură a lui Iisus conţine în sine cele mai nobile şi mai autentice principii referitoare la natura omului, pe care nimeni nu le poate nega vreodată. Cât despre faptul că iniţiatorul acestei doctrine extrem de nobilă ar fi însuşi Dumnezeu în ipostaza Sa întrupată, care a sintetizat şi a predicat principiile morale ideale pentru natura omului, ei bine, astfel de afirmaţii îmi depăşesc de departe capacitatea de înţelegere şi credinţa!
Doctrina este perfectă, dar la baza ei ar putea sta foarte bine un simplu om, de vreme ce nu include decât principiile cele mai nobile ale naturii morale a omului. Nu este neapărat necesar ca ea să provină de la o Fiinţă Divină. Dacă fiecare iniţiator al unei doctrine religioase sau ortodoxe ar fi una cu Dumnezeu, atunci pământul ar fi plin cu tot felul de Divinităţi! Chiar şi Euclid, descoperitorul geometriei, ar trebui să fi fost un fel de Dumnezeu! La fel şi cel care a descoperit instrumentele de grădinărit, care mi se par de o importanţă inestimabilă! Ce să mai

vorbim de cei care au descoperit ştiinţa numerelor, sau cea a navigaţiei, precum şi mii de astfel de lucruri extrem de utile pentru om? De vreme ce nici unul dintre aceştia nu a pretins însă să fie adorat de umanitate, mi s-ar fi părut normal ca nici iniţiatorul moralei ideale să nu aibă asemenea pretenţii exagerate! De altfel, după ştiinţa mea El nici nu a emis astfel de pretenţii ridicole, necerând nimănui să îl zeifice. Probabil, cei care L-au transformat într-un Dumnezeu au fost oamenii simpli şi superstiţioşi din acele vremuri, dat fiind că El îi întrecea cu mult în inteligenţă. Asta nu înseamnă că trebuie să credem şi noi în această afirmaţie naivă, considerându-L pe Iisus un Dumnezeu. Cel mai bine este să acceptăm că a fost un simplu om, la fel ca şi noi, chiar dacă de o calitate umană impecabilă. Eu cred că mai devreme sau mai târziu, umanitatea îşi va da seama că infinitul nu poate deveni finit; altfel spus, că Dumnezeu va rămâne de-a pururi Dumnezeu, la fel cum omul limitat va rămâne pentru totdeauna un om limitat.
Nu cred însă că trebuie să ne pierdem timpul demonstrând în prea multe cuvinte ceea ce toţi savanţii contemporani acceptă deja. Mai bine să ne întoarcem la întrebarea mea anterioară: cine este această Divinitate (a cărei existenţă nu mai pot să o contest) şi unde se află Ea? Ei bine, prieteni, doresc să aflu opiniile voastre în această privinţă!”
Jellinek spune: „Într-adevăr, dragul meu frate Messenhauser, ne-ai pus o întrebare încuietoare. Nimeni nu cred că îţi va putea răspunde vreodată la ea, căci pentru ca o fiinţă limitată să poată înţelege natura infinită a lui Dumnezeu, ea ar trebui mai întâi de toate să îl limiteze, lucru care – evident – este imposibil. Singurul mod în care ne puteam apropia cât de cât de natura infinită a lui Dumnezeu este prin folosirea comparaţiilor din natură, cum ar fi cazul exemplului meu anterior cu ghinda! De aceea, îţi propun să trecem la un alt subiect, căci dacă ne vom crampona de acesta, mă tem că nu vom avansa niciodată prea mult”.
Becher îl completează şi el: „Ai întru totul dreptate! Definirea conceptului de Divinitate ar fi ca şi cum am încerca să golim apa mării în cochilia unei scoici. De aceea, cel mai bine este să renunţăm la această discuţie care nu poate conduce la nici o concluzie, şi să ne concentrăm pe un alt subiect, cum ar fi soarta bunului nostru prieten Robert Blum în această lume, sau cea a marelui nostru duşman de pe pământ. Oare pe unde or rătăci aceştia? Mă întreb dacă duşmanul nostru nu ni se va alătura cumva în curând, caz în care ar trebui să ne pregătim să îl întâmpinăm aşa cum se cuvine!”
Jellinek: „Frate dragă, sunt întru totul de acord cu tine să ne preocupăm de soarta amicului nostru Robert, dar în ceea ce îl priveşte pe Windischgräz, aş prefera să nu mai am nimic de-a face cu acest tigru uman şi să nu îl mai văd vreodată! Dar mi se pare că aud voci dincolo de acea uşă… Haideţi să ne ridicăm de la această masă şi să vedem ce se întâmplă afară!”

Capitolul 55

Călătoria pe calea descoperirilor. Ezitările şi precauţiile eroilor noştri. Domnul apare în faţa lor, însoţit de Robert.
Cei trei se ridică de la masă şi se îndreaptă cu grijă către uşa deschisă. Ca şi cum s-ar trezi dintr-un vis, ei descoperă dincolo de micuţa încăpere în care au stat atâta vreme o altă cameră, mult mai spaţioasă şi mai magnifică. Neştiind la ce să se aştepte în această lume nouă, cei trei îşi iţesc pe rând capetele prin uşa întredeschisă, convinşi că vor avea parte de evenimente dintre cele mai memorabile.
După ce scrutează cu privirile camera în care ne aflăm Eu şi Robert (deşi oarecum la distanţă şi dincolo de raza lor vizuală), precum şi cele 24 de dansatoare, Jellinek le şopteşte celorlalţi doi:
„Prieteni, nu mi se pare că ar exista ceva periculos în această încăpere. Dimpotrivă, mi se pare că văd într-unul din colţuri o măsuţă pe care se află o sticlă îmbietoare de vin şi câteva bucăţi apetisante de pâine. De vreme ce nu par să existe alte ameninţări, nu văd de ce ne-am sfii să intrăm în această încăpere şi să ne potolim simţurile. După toate aparenţele, această cameră are chiar menirea de a ne satisface papilele gustative în această existenţă spirituală. În aceste condiţii, cred că puţină îndrăzneală nu ar avea cum să ne strice. Ce ziceţi?”
Messenhauser îi răspunde: „Frate Jellinek, sunt sută la sută de acord cu tine, deşi, spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că atunci când vine vorba de asemenea călătorii pe calea necunoscutului îmi place să fiu întotdeauna ultimul! În acest fel, în cazul unei eventuale retrageri în pripă, aş putea – evident – să fiu primul!”
Jellinek: „Bine, dragul meu frate, dar mi se pare că eşti însuşi regele laşilor! Mă întreb cum ai rezistat pe pământ, în calitatea ta de comandant de armată? Abia acum încep să mi se lămurească lucrurile: dacă ai fi dat ordine direct de pe câmpul de luptă, nu din biroului comandantului suprem, cine ştie dacă Viena ar mai fi căzut? Dar să nu reînviem morţii! Măcar de dragul onoarei tale actuale, încearcă să nu mai fii atât de laş!”
Messenhauser: „Dar, dragul meu prieten şi frate, de vreme ce constat că îţi arogi rolul de Napoleon, de ce nu vrei să joci chiar tu rolul de cercetaş pentru mine şi pentru Becher? Dacă tot te simţi la fel de curajos ca marii eroi ai antichităţii, îţi propun să fii tu liderul nostru! Cât despre mine, curajul nu a fost niciodată punctul meu forte. O singură calitate am avut întotdeauna: chiar dacă nu am avut curajul unui erou, de moarte nu mi-a fost teamă niciodată, lucru valabil inclusiv în situaţia de faţă. Totuşi, această încăpere îmi dă oarecum fiori pe şira spinării, la fel cum se tem copiii de fantome în anumite camere. Trăiesc un sentiment straniu, ca şi cum urmează să se întâmple ceva iminent, care ne va schimba pentru totdeauna cursul vieţii! Vom vedea imediat dacă acest sentiment se va adeveri sau nu, de îndată ce vom trece pragul acestei uşi. Intuiţia mă face să cred că urmează să se petreacă lucruri măreţe şi nu pot decât să sper că acest presentiment îmi va scuza lipsa de curaj în faţa voastră”.

Jellinek: „Într-adevăr, dragă prietene, situaţia arată cu totul altfel, aşa cum ne-o prezinţi acum. Trebuie să recunosc că şi pe mine mă încearcă aceiaşi fiori de care vorbeai mai devreme. Un spirit măreţ nu trebuie să se lase însă tulburat de astfel de fleacuri! Când mă uit la sticla aceea care îmi face cu ochiul şi când văd pâinea aceea albă şi bine coaptă, îmi lasă gura apă – iar stomacul meu înfometat vă poate confirma acest lucru prin ghiorăiturile sale – ei bine, tot ce pot spune este că aş prefera să mă aflu aşezat la acea masă, şi nu în compania voastră patetică! Mă întreb ce m-ar mai putea reţine aici… De aceea, curaj! La atac! ‚Un atac îndrăzneţ înseamnă o luptă pe jumătate câştigată’!”
După aceste cuvinte, Jellinek se apropie cu îndrăzneală de pragul uşii, cu intenţia să îl treacă şi să se îndrepte către masa bine garnisită cu bucate. Chiar când îşi pune însă piciorul pe prag, calea îi este blocată de Robert şi de Mine, care ne facem subit apariţia în faţa lor. Robert li se adresează pe vocea lui cea mai severă: „Hei, opriţi-vă! Cine este acolo? Nu mai faceţi nici un pas înainte de a vă identifica, prezentându-vă inclusiv intenţiile!”
În faţa acestei apostrofări severe, Jellinek dă puţin înapoi, dar îl recunoaşte imediat pe Blum, aşa că strigă uimit: „Oh, oh, zău dacă nu este chiar Blum! Robert! Pe unde ai umblat până acum? Ei, asta-i culmea! Te îmbrăţişăm şi te sărutăm de o mie de ori! – Spune-mi, chiar nu ne recunoşti? Suntem noi: Messenhauser, Becher şi cu mine, Jellinek!”
Robert îi răspunde: „Mda, într-adevăr! Sunt chiar tovarăşii mei de suferinţă şi de arme, personificaţi exact aşa cum i-am văzut ultima dată pe pământ! Ei bine, aflaţi că ştiam de mult timp că sunteţi oaspeţii mei în această casă, chiar dacă voi nu ştiaţi încă lucru. Vă asigur că temerile voastre de adineauri erau întru totul neîntemeiate şi ridicole. Haideţi, veniţi şi bucuraţi-vă. Ne vom aşeza cu toţii la masa de colo. Frate Messenhauser şi tu, frate Becher, încă vă mai este teamă să treceţi acel prag?”
Messenhauser şi Becher îi răspund într-un glas: „Te salutăm cu drag, mult stimate frate şi prietene! Te vom urma oriunde ne vei conduce – cu atât mai mult dacă destinaţia noastră este acea masă încărcată cu bucate apetisante, care ne fac cu ochiul, căci stomacurile noastre sunt cât se poate de goale!”
După care se grăbesc cu toţii să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute pe Robert. După acest moment emoţionant, ne îndreptăm cu toţii către masă.

Capitolul 56

Inima lui Jellinek se aprinde de iubire pentru prietenul lui Robert. Vinul celest. Toastul lui Jellinek şi răspunsul Domnului.

În timp ce ne îndreptăm către masă, Jellinek Mă priveşte cu o simpatie infinită şi Mi se adresează: „Dragă prietene al fratelui nostru Blum, crezi că aş putea să Te cunosc mai bine? Îmi pari o persoană infinit de bună, aşa că nu mă surprinde că te afli în compania nobilului nostru prieten”.

Eu: „Te asigur că viitorul îţi va revela tot ceea ce îţi este încă nelămurit acum. Vino cu Mine la masa Domnului şi întăreşte-ţi mai întâi trupul şi spiritul, pentru ca să poţi înţelege mai clar anumite lucruri pe care dacă ţi le-aş dezvălui acum, te-ar uimi prea tare. De aceea, vino cu Mine, dragul Meu prieten şi frate Jellinek!”
Jellinek: „O, prietene, vocea ta îmi pare extrem de prietenoasă! Fiecare din cuvintele tale îmi fac inima să tresalte într-o manieră fără precedent. Aproape că aş putea paria pe umanitatea mea că eşti un înger din ceruri! Da, da, aşa trebuie să stea lucrurile: cu siguranţă, eşti un înger din ceruri. Un singur lucru doresc să-ţi spun: eu nu mai am de gând să mă despart de tine, căci oricât de drag mi-ar fi prietenul meu Robert Blum, simt pentru tine o iubire absolut inexplicabilă, care mă copleşeşte, şi care a devenit şi mai mare după ce mi-ai vorbit! De aceea, îţi propun să ne aşezăm la masă şi să bem în cinstea noii noastre prietenii eterne! Mă îndoiesc că în această lume ar putea exista un Windischgräz sau alţii de aceeaşi teapă cu el, care să ne asedieze şi să ne tulbure liniştea…”.
Eu: „Într-adevăr, nu ai nici un motiv să te temi, nici acum, şi nici de acum înainte! Dar haide să ne aşezăm la masă, căci constat că ceilalţi închină deja în sănătatea noastră”.
Messenhauser se îndreaptă deja către Jellinek cu un pocal de cristal plin cu un vin excelent, pe care i-l întinde şi îi spune: „O, frate Jellinek, te asigur că acest vin este de o mie de ori mai bun şi mai parfumat decât cel mai bun vin pe care l-am băut vreodată pe pământ! Haide, goleşte acest pocal, în sănătatea tuturor prietenilor şi duşmanilor noştri! – Chiar şi în sănătatea lui Windischgräz! Cine ştie, poate că va veni o zi când până şi acel instrument orb al dictatorilor de pe pământ se va trezi la sentimente mai bune”.
Jellinek ia bucuros pocalul şi spune: „Dragă prietene! Aceste cuvinte ale tale îmi fac o plăcere mai mare decât toate acele dezbateri inutile pe care le-am avut împreună în micuţa cameră de dinainte, ce semăna perfect cu o celulă de închisoare, şi în care tu, frate Messenhauser, aşteptai disperat, nu cu mult timp în urmă, să primeşti ordinul de execuţie!
Ascultaţi-mă însă! Am luat decizia să îl adopt ca prieten intim al inimii mele pe amicul gazdei noastre, Robert Blum. De aceea, vă rog să mă iertaţi dacă nu mă voi atinge de această licoare divină până când nu va sorbi El mai întâi din acest pocal!”
Toţi cei de faţă acceptă cu veselie cererea lui Jellinek, care îmi dă pocalul şi îmi spune, cu o ardoare plină de iubire: „Dragă prietene, înconjurat parcă de o aură divină! Nu ezita să primeşti acest pocal din mâna unui sărman păcătos – şi a unui trădător terestru! Dacă aş avea o comoară mai de preţ decât aceasta, ţi-aş dărui-o cu cea mai mare bucurie, în semn de respect şi devoţiune! Din păcate, nu am nici un fel de aur sau argint. De aceea, îţi dăruiesc unicele lucruri pe care le posed la ora actuală: acest pocal şi o inimă plină de căldură, care te salută ca pe prietenul ei cel mai de preţ. Te implor, primeşte acest pocal pe care

ţi-l ofer! Ştiu că gestul meu este îndrăzneţ – să îţi ofer Ţie, care trebuie să fii un înger din ceruri, acest pocal în semn de prietenie şi devoţiune; dar pur şi simplu nu pot să mă abţin, căci Te iubesc din toată inima, mai ales după ce Ţi-am ascultat cuvintele pline de prietenie, de iubire şi de înţelepciune. Nu te uita că sunt un spirit impur şi nevrednic. Închide ochii Tăi celeşti şi spune-Ţi: ‚Sărmanul, atâta poate şi el!' Ştiu foarte bine că va mai trece mult timp până când voi învăţa să mă port aşa cum se cuvine cu un spirit de calibrul Tău, dar Te asigur că limba mea nu rosteşte decât cuvintele pe care i le dictează inima! Ei bine, ce zici, prietene, pot spera că nu Te-am ofensat cu acest gest al meu?"
În semn de răspuns, iau pocalul din mâna lui Jellinek, cu un gest cât se poate de amical, sorb din el, iar apoi îi spun lui Robert: „Frate, în acel dulap se află o altă sticlă, plină chiar cu vinul sufletului Meu, într-o formă personificată. Te rog, du-te şi adu-o aici, pentru a-i arăta astfel noului Meu amic cât de mult îi preţuiesc prietenia!"
Robert se grăbeşte să îmi asculte instrucţiunile şi se întoarce cu o sticlă care străluceşte ca diamantul, pe care Mi-o înmânează, vizibil emoţionat.
După ce iau sticla din mâna lui, umplu din nou cu vin pocalul, pe care i-l înmânez lui Jellinek, spunându-i: „Iată, dragul Meu prieten şi frate, ia acest pocal, bea din el şi convinge-te cât de plăcută şi de dragă îmi este prietenia ta! Ei, ce mai spui acum despre păcatele tale? Ce om mai poate considera drept păcătos pe cineva a cărui inimă este plină de o asemenea iubire? Adevăr îţi spun: în faţa Mea, apari acum ca fiind complet purificat de păcate. Iubirea ta faţă de Mine ţi-a şters complet numeroasele păcate pe care le-ai săvârşit pe pământ! Chiar dacă mai ai unele datorii faţă de lumea exterioară, aş fi un prieten indiferent dacă nu ţi-aş şterge complet aceste datorii, eliberându-te de ele! Aşadar, îndrăzneşte, frate Jellinek, şi bea această cupă în onoarea prieteniei noastre eterne!"
Mişcat până la lacrimi, Jellinek spune: „O, prieten divin! Cât de mare este bunătatea şi graţia Ta! O, dacă mi-aş putea sfâşia pieptul, mi-aş smulge inima din el şi aş aşeza-o în pieptul Tău! Bine, dă-mi această cupă".
Jellinek ia cupa, bea din ea, după care spune: „O, nu, frate divin şi angelic! Dacă prietenia Ta este asemenea acestui vin, înseamnă că nu eşti doar un simplu înger, ci chiar bunul Dumnezeu, în toată plenitudinea Lui! Căci în întreaga infinitate nu cred că poate fi găsită o licoare cu un efect atât de sublim asupra inimii şi a spiritului! Fraţilor, gustaţi şi voi şi spuneţi-mi dacă nu am dreptate!"

Capitolul 57

Efectele vinului celest. Întrebări legate de Christos şi de divinitatea Lui. Răspunsul lui Robert. Proverbul favorit al lui Jellinek.

Robert, Messenhauser şi Becher ciocnesc cupele şi beau, uluiţi peste măsură de savoarea divină a acestui vin celest.

Messenhauser spune: „Doamne, ce vin! Frate Blum, este minunat în casa ta. Ne-ar plăcea să ne stabilim aici! Dacă eşti de acord, haide să nu ne mai despărţim niciodată. Ori de câte ori va apărea vreun păcătos prin aceste părţi, îţi propun să îl primim în mijlocul nostru şi să îl omenim, aşa cum ai procedat tu cu noi, chiar dacă este vorba de cel mai crunt duşman al nostru de pe pământ!”
Robert îi răspunde: „Prietene Messenhauser, ai rostit cuvinte frumoase şi pline de demnitate. Este evident că ele au izvorât din inima, şi nu din intelectul tău. Răspunsul meu este următorul: ‚Dacă Windischgräz însuşi ar apărea la uşa mea, cerându-mi găzduire, ei bine, te asigur că va avea parte de o primire mult mai bună decât soarta pe care ne-a rezervat-o el pe pământ’”.
Toţi strigă la unison: „Noroc! Aşa să fie! Un bun creştin răspunde întotdeauna cu bine la răul făcut, şi asta cu toată sinceritatea inimii. Cine mai simte încă o stare de ranchiună şi o dorinţă de răzbunare nu va fi un spirit perfect încă mult timp de acum înainte. În schimb, cine spune: ‚Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!’, aşa cum a procedat marele şi înţeleptul învăţător al iudeilor când aceştia L-au crucificat, va avea cu siguranţă parte de o mare libertate interioară a spiritului! Cu adevărat, putem spune că un asemenea om este una cu Dumnezeu! Iar acest lucru spune totul despre divinitatea manifestată prin Christos.
Ne întrebăm unde s-ar putea afla acest Iisus (a cărui existenţă terestră nu o mai putem pune la îndoială) în lumea spiritelor. Cu adevărat, El a fost cel mai mare prieten al umanităţii! Amice Blum, nu ai avut nici o ocazie până acum să afli mai multe în legătură cu acest om atât de deosebit?”
Robert: „Dragii mei prieteni, vă dau cuvântul meu de onoare că El a fost primul spirit cu care m-am întâlnit în această lume!”
Plăcut surprinşi, cei de faţă doresc să afle mai multe: „Cum aşa? Cum s-au întâmplat lucrurile? În ce regiune s-a petrecut acest eveniment? Ce ţi-a spus El? Haide, frate, fii atât de bun şi povesteşte-ne tot!”
Robert: „Dragii mei prieteni, avem acum alte lucruri de făcut, aşa că va trebui să amânăm pentru altădată răspunsurile la întrebările voastre. Un singur lucru vă pot spune deocamdată: că El îmi va face cât de curând o altă vizită, aşa că îl veţi putea cunoaşte la rândul vostru”.
Jellinek: „Bine, dar nu ne poţi spune cel puţin dacă ai reuşit să discuţi cu El despre divinitatea Lui, pe care atât de puţini oameni i-o recunosc, şi în ce măsură a confirmat El autenticitatea acestei credinţe?”
Robert: „Ba da, dragii mei prieteni, am vorbit pe larg despre acest subiect. Deşi nu vă pot spune prea multe, întrucât nivelul vostru de înţelegere este încă foarte redus, vă pot spune totuşi că Iisus Christos este singurul Dumnezeu adevărat, de la începuturile eternităţii! El este Creatorul tuturor lumilor şi cerurilor! Deocamdată nu vă pot spune mai multe, dar vă asigur că veţi afla tot ceea ce vă interesează atunci când va veni El!”

Jellinek: „Prieten drag, nu ţi-am cerut aceste dovezi de dragul intelectului meu, ci doar dintr-o pornire a inimii. Ca să fiu sincer cu tine, dacă Iisus ar veni şi mi-ar face un semn cu mâna, L-aş urma pe dată, uitând complet de voi toţi! Îl consider cel mai bun şi mai perfect dintre toţi oamenii, aşa că îl iubesc deja mai mult decât pe tot restul umanităţii luate la un loc. Imaginează-ţi în aceste condiţii ce aş simţi dacă aş afla că El este chiar Dumnezeu! Te asigur că nu mi-ar mai păsa de alte amănunte, căci, aşa cum se spune: ‚Dumnezeu este iubire; ori de câte ori îţi simţi inima copleşită de iubire, gândeşte-te că Dumnezeu se află în ea!' Ei bine, acesta este barometrul pe care îl folosesc eu pentru a stabili prezenţa lui Dumnezeu într-o anumită persoană. De vreme ce inima mea este atât de copleşită de iubirea faţă de Christos, singura concluzie pe care pot să o trag este că Acesta este una cu Dumnezeu, căci altfel cum L-aş putea iubi atât de intens? La fel de intens îl iubesc şi pe acest frate celest, aici de faţă, aşa că bănuiesc că poartă în inima lui o mare iubire divină! Ce zici, am dreptate?"
Robert: „Întru totul! Numai inima îl poate înţelege pe Dumnezeu. Intelectul nu are şi nu va avea niciodată această putere. – Dar acum să trecem la alte lucruri, dragii mei prieteni. Vă asigur că nu ne vom îndepărta prea mult de subiectul nostru actual, iubirea.
Ascultaţi-mă! Iubirea este într-adevăr singura dovadă a Divinităţii şi a existenţei Ei imposibil de contestat. Aşa cum ştim însă prea bine, în creaţie există şi un sex feminin, plin de gingăşie, care pune de multe ori stăpânire pe inimile noastre, într-o măsură atât de mare încât uităm complet de iubirea mult mai pură faţă de Dumnezeu! Ce credeţi, Dumnezeu există în egală măsură şi în această iubire, prin excelenţă senzorială?"
Jellinek: „Evident! Dacă gingăşia lui Dumnezeu nu s-ar manifesta prin femeie, cine ar putea-o iubi? Nu este însă mai puţin adevărat că această iubire este foarte uşor de pervertit!"
Robert: „Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă v-aş prezenta acum mai multe exemplare feminine, absolut superbe şi minunat costumate, şi care, peste toate, ar manifesta o dispoziţie cât se poate de prietenoasă faţă de noi? Mai ales tu, Jellinek, mă întreb cum ai reacţiona? Căci îmi amintesc foarte bine că, pe vremea când trăiam pe pământ, aveai o anumită slăbiciune faţă de sexul feminin, în special faţă de dansatoare!"
Jellinek: „Frate, deşi trebuie să recunosc că m-ai lovit în punctul meu slab, îţi pot spune cu mândrie că la ora actuală aş fi dispus să renunţ la zece mii de dansatoare, una mai frumoasă decât alta, pentru un singur fir de păr al lui Christos, căci iubirea faţă de Dumnezeu este cu siguranţă mai mare decât cea pentru o dansatoare, oricât de frumos ar fi împodobită ea. Iubirea faţă de o femeie nu poate prevala decât în inima celui care nu crede deloc în Dumnezeu, sau, la extrema opusă, în inima celui care îl recunoaşte pe Dumnezeu în iubita sa, pe care o ia de soţie cu binecuvântarea Divinităţii. Dacă însă L-aş putea vedea direct pe Dumnezeu în persoana lui Christos, recunoscându-L şi putând să mă

adresez Lui, atunci te asigur, frate, că nu aş mai avea ochi pentru nici o dansatoare din lume! Desigur, în absenţa lui Christos, nişte forme feminine opulente ar reuşi să trezească în inima mea anumite sentimente…”.
Robert: „Frate, ai dori să-ţi prezint câteva asemenea dansatoare?”
Jellinek: „Fie! Dacă există astfel de spirite în această lume, nu ai decât să ni le prezinţi, pentru a vedea ce reacţie vom avea în faţa lor!”

Capitolul 58
Testul la care îşi supune Robert prietenii. Răspunsurile corecte ale lui Jellinek şi Messenhauser.
Ca răspuns la afirmaţia lui Jellinek, Robert se îndreaptă către partea din spate a încăperii, unde, aşa cum spuneam mai devreme, stau ascunse după o cortină cele 24 de dansatoare. Când ajunge la ele, el le şopteşte acestora, astfel încât să nu fie auzit decât de ele: „A sosit timpul, dragele mele! Haideţi, ieşiţi la iveală şi daţi un mic spectacol în faţa celor trei oaspeţi ai noştri. Urmăriţi să ne oferiţi o reprezentaţie cu adevărat artistică, fără a face în vreun fel de ruşine casa în care vă aflaţi!”
Dansatoarele se pregătesc să îl asculte, dar înainte de a ieşi de după perdea, una dintre ele îi spune lui Robert: „Te rugăm un singur lucru: dacă formele noastre opulente vor părea excesiv de provocatoare, am dori să nu ne acuzi pe noi de acest lucru! Dacă există riscul de a vă provoca o stânjeneală cât de mică ţie şi oaspeţilor tăi, atunci am prefera să nu apărem deloc în faţa voastră, căci nu dorim să provocăm nici cel mai mic rău în această casă în care ne-ai primit cu atâta căldură sufletească, învăţându-ne să fim la rândul nostru mai bune!”
Robert: „Dragele mele surori, aceste cuvinte mă bucură nespus, căci îmi dau seama că intenţiile voastre sunt dintre cele mai nobile. Nu vă temeţi, căci nobilul meu Prieten, pe care L-aţi cunoscut deja, va avea grijă ca nimeni să nu păţească ceva cu adevărat rău! De aceea, avansaţi fără teamă şi vă asigur că dansul vostru nu va avea nici un fel de efect nedorit asupra oaspeţilor noştri. Dimpotrivă!”
Auzind aceste cuvinte, dansatoarele ies de după perdea şi încep un mic spectacol artistic, făcând tot felul de mişcări graţioase, cu feţele luminoase şi cu un zâmbet pe buze. Întors printre amicii lui, Robert îl întreabă pe Jellinek: „Ei bine, frate, cum îţi plac dansatoarele din casa mea? Ai văzut vreodată, pe pământ, o perfecţiune atât de mare?”
Jellinek le priveşte pe fete cu cea mai mare concentrare posibilă, după care recunoaşte, oftând: „Ah, dragă frate, trăiesc exact aceleaşi sentimente ca şi pe pământ! Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să-ţi spun că aceste spectacole nu mi-au plăcut niciodată prea mult. Dimpotrivă, ori de câte ori mergeam la teatru, părăseam sala de spectacole cu un fel de melancolie, pe care nu reuşeam să mi-o explic. Abia acum pot spune că am înţeles în sfârşit despre ce este vorba, iar această lumină a înţelegerii îmi produce o bucurie mai mare decât

întregul spectacol. Motivul este cât se poate de simplu: toate aceste mişcări şi contorsionări ale membrelor mi se par complet inutile. Spune-mi: la ce foloseşte această artă? Îţi răspund tot eu: la nimic! În ipostaza lor cea mai nobilă, toate celelalte arte – muzica, poezia, pictura şi sculptura – au efecte sublime asupra sufletului uman, fiind capabile să îl înalţe, ba chiar să transforme un om brutal într-o fiinţă cu adevărat sensibilă, prin trezirea adevăratei iubiri în inima sa. Dacă analizăm însă arta dansului, chiar şi în ipostaza sa cea mai pură, constatăm că sentimentele pe care le aprinde ea în sufletul bărbaţilor sunt inevitabil dintre cele mai impure. După ce asistă la un asemenea spectacol, senzualitatea şi dorinţele trupeşti ale acestora se aprind şi se multiplică de o mie de ori.
Deşi acest factor explică într-o oarecare măsură sentimentul de melancolie care mă cuprinde ori de câte ori asist la un spectacol de dans, nu el reprezintă principala cauză a stării mele sufleteşti. Adevărata cauză a depresiei care mă cuprinde în faţa unor astfel de performanţe artistice este aceea că, dincolo de magia falsă a spectacolului, întotdeauna mi se pare că recunosc în aceste dansatoare nişte îngeri căzuţi!
De câte ori nu mi-am spus pe pământ: ‚Ce nu ar putea face această fată pentru inima mea! Din păcate, fiind un înger căzut, ea nu ar putea recunoaşte niciodată nobleţea unei inimi care nu şi-ar dori nimic altceva decât să o vadă înălţată din nou la valoarea ei de înger real, mai presus de această condiţie sordidă. Dumnezeul ei este însă Mamona lumii exterioare, iar în orbirea ei, ea dăruieşte în schimbul inimii primite doar picioarele ei sublime, care trezesc în sufletul bărbatului sentimentele cele mai aprinse. Ce-i pasă ei de inimile bărbaţilor către care trimite săgeţi otrăvite cu fiecare pas al său?’
Aşa gândeam ori de câte ori părăseam un spectacol de balet pe pământ, iar aceste gânduri îmi amărau inima. Ţi se pare cumva că greşeam? Ei bine, află că exact la fel gândesc şi în această lume a adevărului, aşa că cu greu m-ai putea cuceri vreodată cu ajutorul unor asemenea fete, care din fericire tocmai şi-au încheiat numărul. Cred că îmi vei da dreptate, aşa cum se pare că îmi dă şi sublimul tău prieten, care pare extrem de mişcat de cuvintele mele. De aceea, dragul meu prieten Blum, te asigur că cele 24 de artiste pe care mi le-ai prezentat, cu tot cu cele 48 de picioare ale lor, altminteri absolut splendide, nu îmi vor distrage nici măcar cu un dram iubirea mea faţă de Iisus! Dimpotrivă, ele nu au făcut decât să o amplifice, căci această iubire este infinit mai pură! Te asigur că tot ce simt pentru aceşti sărmani îngeri căzuţi nu este decât o imensă compasiune. Mi-aş da cu cea mai mare plăcere jumătate din viaţă dacă aş putea să le înalţ în acest fel de la actualul lor statut, de îngeri căzuţi, la cel de fiinţe umane adevărate! Dar să nu mai vorbim despre acest subiect, căci mă întristează prea tare! Mai bine spuneţi şi voi, Messenhauser şi Becher, ce părere aveţi despre spectacolul la care tocmai aţi asistat”.

Cei doi îi răspund într-un glas: „Spectacolul nu a fost deloc rău, dar ni s-a părut oarecum comic! Pe pământ, astfel de excentricităţi ale stupidităţii umane sunt întrucâtva acceptabile, dar aici, în împărăţia spiritelor, asemenea aberaţii ni se par mai degrabă nelalocul lor! Imaginaţi-vă cum ar fi să ne întoarcem acum pe pământ şi să le spunem prietenilor noştri că am asistat la un balet celest! Ce hohote de râs am stârni! Robert, mai bine spune-ne cum se face că ai făcut rost în această împărăţie a spiritelor de un adevărat serai alcătuit din două duzini de dansatoare. Le-ai angajat? Sau trebuie să înţelegem că acesta este raiul Noii Biserici Catolice, la care ştim că ai aderat pe pământ? Oricum ar fi, de acum înainte scuteşte-ne de prezenţa îngerilor Noii Biserici Catolice şi mai bine mai adu-ne o sticlă din acest vin cu adevărat celest! O singură picătură din acest vin face mai mult decât toate cele 48 de picioare la un loc!” Zâmbind, Robert desface o altă sticlă.

Capitolul 59

Domnul vorbeşte despre fraza frecvent invocată, dar prost înţeleasă: „Scopul scuză mijloacele”.

Jellinek se întoarce către Mine şi Mă întreabă în ce măsură Mi-a plăcut această reprezentaţie artistică.

Îi răspund: „Dragă prietene, trebuie să îţi mărturisesc cu sinceritate că în astfel de cazuri, Eu sunt preocupat mai degrabă de scop, decât de mijloace. Se întâmplă de multe ori ca mijloacele să pară ciudate, dar scopul să fie cât se poate de nobil şi de bun, din toate punctele de vedere. Aici, în această împărăţie a spiritelor, rezultatul optim justifică întotdeauna mijloacele care au condus la obţinerea lui. În sine, spectacolul artistic nu contează prea mult, dar dacă este realizat cu o intenţie dintre cele mai nobile, atunci merită să fie realizat.

Mai întâi de toate doresc însă să vă ofer câteva explicaţii legate de această afirmaţie des invocată, pe care au inventat-o iezuiţii, astfel încât să desluşim împreună semnificaţia ei spirituală, care merită să fie înţeleasă şi pusă în practică. De aceea, ascultaţi-Mă! Afirmaţia sună astfel: ‚Scopul bun justifică întru totul mijloacele folosite pentru atingerea lui!’ – dar vă propun să luăm câteva exemple pentru a vedea în ce măsură este ea adevărată:

Să spunem că un fiu care trăieşte pe pământ are un tată ce a avut ghinionul să îşi rupă un picior în timp ce lucra pământul. Rana este gravă şi nu poate fi vindecată decât de către un chirurg priceput. Vă întreb însă ce ar face fiul (care îşi iubeşte tatăl mai presus de orice) dacă tatăl său şi-ar pierde piciorul din cauza furiei unui alt om, care i-l taie cu un topor ascuţit. Cu siguranţă, el l-ar prinde pe criminal şi l-ar pedepsi pentru tot restul vieţii sale. Şi totuşi, tatăl său nu ar suferi mai mult din cauza acestui act de reavoinţă decât dacă ar fi nevoit să suporte operaţia făcută de chirurg pe piciorul său inflamat, fără nici un fel de anestezic. După cum puteţi constata, avem de-a face cu o situaţie aparent similară, la baza căreia stau însă intenţii (cauze) diferite. În mod

evident, a nu ţine cont de aceste cauze sau intenţii ar însemna să nu înţelegem nimic din realitatea în care trăim. În sine (fără o cauză nobilă care stă la baza ei), operaţia de tăiere a piciorului ar fi o oroare fără seamăn, dar dacă la baza ei stă o intenţie nobilă, ea devine dintr-o dată o binecuvântare. Astfel, fiul îi va fi de-a pururi recunoscător chirurgului care i-a salvat tatăl de la moarte, conştient că fără această operaţie, tatăl său ar fi murit din cauza infecţiei. Dar să luăm un alt exemplu!
Ce i-aţi face voi cuiva care v-ar scoate un dinte din gură cu ajutorul unui pumn? Cu siguranţă, l-aţi târî la tribunal şi i-aţi cere daune substanţiale pentru durerea pe care v-a provocat-o. În schimb, dacă aveţi o durere de măsele, cum procedaţi? Vă duceţi de bunăvoie la dentist, ba chiar îl şi plătiţi pentru a vă scoate măseaua stricată! Nimeni nu v-ar recomanda însă o persoană care scoate dinţii sau măselele altor persoane din pură plăcere sau doar pentru a se amuza. Desigur, cu totul alta este situaţia în cazul unui dentist bun, căci scopul pe care îl urmăreşte el este întotdeauna nobil, chiar dacă mijloacele folosite se dovedesc de multe ori dureroase. Cred că nu puteţi nega acest lucru: în cazul de faţă, mijloacele folosite sunt justificate de scopul cel nobil! Dar să mai luăm un exemplu!
Uciderea unui seamăn este considerată dintotdeauna unul dintre cele mai mari păcate pe care le poate comite un om. Să luăm, de pildă, exemplul unui tată care se plimbă prin pădure însoţit de fiul său. Convins că a dat lovitura, un tâlhar sare asupra tatălui şi încearcă să îl sugrume. În toiul luptei, fiul îşi ia arma de vânătoare şi îl ucide pe ticălos. Spuneam mai devreme că uciderea unui alt om reprezintă unul dintre cele mai mari păcate. Îl putem considera însă pe fiul care l-a ucis pe tâlharul care a încercat să-i omoare tatăl un păcătos? Evident, nu! Văd că aţi ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie de bun simţ: uciderea unui alt om reprezintă unul dintre cele mai mari păcate numai dacă este folosită ca un mijloc pentru a atinge un scop malefic. Dacă la baza ei a stat o cauză nobilă, această acţiune poate fi considerată la fel de nobilă şi de sacră ca şi cauza însăşi, mai ales dacă se poate demonstra că acesta era singurul mijloc prin care se putea obţine efectul respectiv.
La fel ca în cazul acestor trei exemple se petrec lucrurile şi în privinţa tuturor celorlalte acţiuni pe care le săvârşeşte un om sau un spirit. Dacă, după o examinare atentă, se dovedeşte că acesta era singurul mijloc eficient de a obţine un anumit rezultat nobil, putem spune fără a greşi că mijlocul folosit este sfinţit şi justificat întru totul, datorită rezultatului obţinut.
În acest context, dragul Meu prieten, va trebui să accepţi inclusiv dansul acestor balerine, căci ele au dansat pentru un scop nobil, care a şi fost atins de altfel, aşa cum îţi vei da seama în cel mai scurt timp. Spune-Mi, ce crezi: ar trebui să le alungăm pe aceste dansatoare, sau să le invităm să ciocnească alături de noi o cupă din acest vin minunat?”

Jellinek îmi răspunde: „O, dacă aşa stau lucrurile, atunci nu pot decât să îţi dau dreptate! Veniţi, aşadar, fete drăgălaşe, şi petreceţi alături de noi!”

Capitolul 60

Dansatoarele încearcă să obţină mai multe explicaţii în legătură cu Dumnezeu. Robert le sfătuieşte: „Căutaţi lumina din interior”. Orice căutare exterioară ascunde un pericol.

Auzind această invitaţie, dansatoarele se înclină cu respect, după care cea dintâi dintre ele spune: „O, prieteni minunaţi, sunteţi prea buni faţă de noi! Dintre toate artele, cea pe care o practicăm noi este cea mai puţin demnă de consideraţie din partea unor spirite de talia voastră. De aceea, nu putem înţelege cum puteţi fi atât de buni cu noi, sărmane fete păcătoase! Dacă ne-am afla încă pe pământ, un astfel de comportament din partea unor oameni sinceri şi buni ne-ar crea o mare obligaţie. În această lume nu suntem însă decât nişte spirite sărmane, care nu au nimic de oferit şi care nu dispun decât de ceea ce au primit din preaplinul bunătăţii voastre fără măsură. De aceea, nu vă putem oferi nimic în schimbul acestei bunătăţi nelimitate, cu excepţia iubirii şi respectului din inimile noastre. Dacă totuşi ne primiţi la masă cu voi în aceste condiţii, nu putem decât să ne alăturăm vouă cu cea mai mare bucurie posibilă. Dacă însă iubirea noastră insuficient de pură nu vă este pe plac, îngăduiţi-ne să plecăm şi să ne ducem crucea, plătind pentru păcatele noastre pământeşti!”

Jellinek: „Dragele mele, vă implor, nu fiţi mai catolice decât Papa! Cum ar putea respinge Dumnezeu iubirea, considerând-o o crimă? Ce fel de oameni ne consideraţi, ca să respingem iubirea voastră? Haideţi, veniţi alături de noi şi sorbiţi o cupă din acest veritabil vin al vieţii! Nu vă sfiiţi, căci noi nu ne dorim nimic altceva decât iubirea voastră, pe care sunteţi atât de dispuse să ne-o împărtăşiţi. Cu această ocazie, sper că v-aţi lămurit ce anume aşteptăm din partea voastră: exclusiv iubirea cea mai pură şi prietenia voastră!”

Auzind cuvintele lui Jellinek, fetele ni se alătură cu cea mai mare bucurie, spunând la unison: „Suntem servitoarele voastre. Voinţa voastră pură şi nobilă va fi de acum înainte singura poruncă de care vom asculta. Dorim totuşi să vă cerem o favoare cu totul specială: pe vremea când ne aflam încă în lumea exterioară nu am avut ocazia să aflăm prea multe lucruri despre Fiinţa Divină supremă; de aceea, am ajuns în această lume complet oarbe, cel puţin în această privinţă, care ar trebui să reprezinte principala prioritate a cunoaşterii şi credinţei umane.

Pe pământ am fost romano-catolice şi am participat la toate ritualurile pe care ni le-a cerut biserica. Din păcate, toate posturile, confesiunile şi împărtăşaniile noastre nu ne-au ajutat să ne apropiem de Dumnezeu nici măcar cu un singur milimetru. Am murit apoi de-a lungul unui interval de 10-15 ani şi ne-am reîntâlnit aici, ca din întâmplare. Cert este că ne

aflăm exact în aceeaşi stare de ignoranţă în care ne aflam atunci când am pătruns în această lume. Nu L-am cunoscut pe Dumnezeu cât timp am trăit pe pământ şi nu îl cunoaştem nici acum. Şi totuşi, suntem de părere că numai un Dumnezeu excesiv de bun, de înţelept şi de atotputernic ne-ar fi putut dărui această existenţă!
Nu dorim să dăm dovadă de o lipsă de respect, dar apelăm la voi ca la nişte prieteni foarte buni şi vă rugăm să ne oferiţi câteva explicaţii pentru a ne face o părere mai justă despre Dumnezeu. Dacă veţi face acest lucru, ne veţi dărui multă fericire.
Pe când trăiam în lumea exterioară, Divinitatea ne era întotdeauna prezentată în aşa fel încât să nu ne putem face nici o idee despre adevăratul Dumnezeu. De pildă, ni s-a spus că El este alcătuit din trei persoane, fiecare fiind un Dumnezeu în Sine, de unde nu poate rezulta decât că există trei zei supremi! Şi totuşi, aceşti trei zei se pare că nu sunt propriu-zis zei, ci alcătuiesc împreună unul şi acelaşi Dumnezeu! Pe de altă parte, fiecare din cele trei zeităţi are propria sa funcţie bine stabilită. De pildă, Dumnezeu Fiul nu poate face decât ceea ce aşteaptă de la El Dumnezeu Tatăl! În sfârşit, ni s-a spus că Tatăl şi Fiul sunt unul şi acelaşi! Cât despre Duhul Sfânt, nici nu mai ştii ce să crezi: este El mai presus decât Tatăl şi Fiul la un loc, sau mai prejos de aceştia? După toate aparenţele, se pare că El derivă din amândoi şi este simbolizat sub forma unui porumbel! – Ce să mai vorbim de miliardele de prescuri consacrate, despre care ni s-a spus că toate sunt una cu Dumnezeu! Ce părere îţi mai poţi face în aceste condiţii despre natura adevăratului Dumnezeu? De aceea, vă rugăm, nu respingeţi rugămintea noastră, căci avem nevoie de aceste explicaţii, pe care ni le dorim mult mai mult decât acest vin!”
Robert se serveşte cu o cupă din vinul divin, după care le spune dansatoarelor: „Dragele mele surori, pentru numele lui Dumnezeu, Domnul şi Creatorul infinităţii, luaţi o cupă din acest vin şi sorbiţi-o cu toată încrederea! Vă asigur că spiritul acestui vin nu seamănă deloc cu cel al vinului terestru, despre care Pavel spunea că poartă în sine spiritele lipsei de castitate şi ale poftelor desfrânate. Spiritul acestui vin reprezintă spiritul iubirii cele mai profunde şi mai pure faţă de Dumnezeu, fiind astfel echivalent cu o lumină curată şi sfântă. Cu ajutorul acestei lumini, veţi descoperi cât de curând – chiar în fiinţa voastră – răspunsul pe care doriţi să îl obţineţi de la noi.
Dorinţa voastră este cât se poate de curată, şi nici un înger nu i-ar putea găsi vreun defect. Nu căutaţi însă niciodată împlinirea ei în exterior, ci numai în interiorul inimii voastre, căci în acest fel veţi fi binecuvântate de-a pururi! Dacă aţi primi răspunsul dorit de la noi, aţi dispune astfel de o explicaţie venită din afară, care v-ar oferi un oarecare avantaj, dar numai din punct de vedere exterior, în timp ce în interior v-ar produce un mare rău, care nu va fi deloc uşor de vindecat.
O doctrină care este pur exterioară nu le poate fi de folos decât spiritelor preocupate exclusiv de lumea materială. Ea poate realiza într-adevăr o

adevărată revoluţie în aceste spirite, silindu-le uneori cu forţa să accepte adevărurile sale, până când acestea ajung la spiritul lor interior. Aşa se petrec de pildă lucrurile cu spiritele naturii, sau chiar cu sufletul natural al omului, care nu este preocupat decât de recolta exterioară, în care îşi găseşte o mare plăcere. De cele mai multe ori această recoltă este afectată însă de un dezastru: în timp ce spiritul persoanei admiră plin de încântare recolta obţinută prin seminţele pe care le-a semănat în lumea exterioară, pierzând astfel contactul cu adevăratul său sediu interior, situat într-o micuţă încăpere a inimii, şi anticipând o recoltă extrem de bogată, spiritele malefice (reziduale) ale naturii din sufletul respectiv se grăbesc să se adune, unindu-şi forţele pentru a pătrunde în camera secretă a spiritului, cu scopul de a-i bloca acestuia întoarcerea (lucru pe care îl şi reuşesc de cele mai multe ori). Când adevăratul spirit îşi pierde sălaşul, el nu mai are de ales şi încearcă să îşi găsească un sălaş nou, trăind printre spiritele naturii (din interiorul sufletului), ca un fel de servitor al unui stăpân. Furat de toate posesiunile sale, incapabil să plătească o chirie pentru sediul care înainte îi aparţinea de drept, el este furat de noul proprietar de tot ce i-a mai rămas, ba ajunge chiar sclavul şi servitorul netrebnic al acestuia, care face cu el tot ceea ce doreşte! În consecinţă, spiritul se vede nevoit să se asocieze cu cele mai impure spirite ale naturii, scufundându-se în viciu, lucru care nu poate conduce decât la moartea spirituală a omului. Adevăratul stăpân din inima sa este acum Satan, care l-a transformat într-un sclav al celor mai infernale pasiuni şi dorinţe.

De aceea, nu mai căutaţi cu atâta aviditate cunoaşterea exterioară, care nu foloseşte la nimic dacă spiritul nu o primeşte cu cea mai mare smerenie posibilă, schimbându-şi imediat întreaga viaţă în acord cu ea – sarcină extrem de dificilă pentru orice spirit. Nu uitaţi că însuşi regele Solomon, cel mai înţelept dintre iudeii vremii sale, a căzut, în pofida înţelepciunii sale. Spiritul său lăuntric s-a simţit suficient de puternic pentru a-şi părăsi sediul vieţii din inima sa, aventurându-se printre spiritele naturii, cu scopul de a le controla prin înţelepciunea sa. El a făcut acest lucru înainte de a atinge o maturitate spirituală deplină (care trebuie să vină întotdeauna din interior, şi niciodată din exterior), drept care a devenit prizonierul spiritelor naturii din sufletul său, impure şi lipsite de castitate, care nu i-au mai permis să se întoarcă în casa sa, pe care au transformat-o într-un sediu al tuturor viciilor, obscenităţilor şi idolatriei! La rândul lui, Iuda şi-a trădat Învăţătorul, pe Domnul şi Dumnezeul său, întrucât a ascultat doctrina mântuirii exclusiv cu urechile spiritelor sale exterioare, care îşi aveau sediul în intelectul său, căzând astfel pradă tuturor dorinţelor acestora. Din acest motiv, el a ratat adevărata viaţă a spiritului, care nu se poate trezi decât în sediul cel mai intim al acestuia, din interiorul inimii, şi i-a deschis larg porţile sufletului său lui Satan, care l-a luat imediat în posesiune. Consecinţele sunt binecunoscute, aşa că nu mai trebuie să le repet.

De aceea, beţi acest vin chiar acum, căci el va trezi în voi iubirea justă faţă de Dumnezeu, întărindu-vă spiritul şi făcându-l să crească. După ce acest spirit va invada toate sectoarele fiinţei voastre (dominate de spiritele exterioare ale naturii), fără a-şi părăsi însă sediul primordial, veţi găsi în acest spirit tot ceea ce acum încercaţi să aflaţi dintr-o sursă exterioară. M-aţi înţeles?”

Capitolul 61

Dansatoarele îi confirmă lui Robert că l-au înţeles. Lupta împotriva spiritelor impure ale naturii din interiorul omului. Etapele perfecţiunii. Cel Preaînalt.

Dansatoarele îi răspund lui Robert: „O, prieten înţelept, profund iniţiat în cunoaşterea celor mai ascunse secrete ale naturii umane! Te-am înţeles cât se poate de bine! Viziunea pe care ne-ai oferit-o este cât se poate de clară, deşi fără lămuririle tale nu am fi bănuit niciodată că aşa stau lucrurile. Cum ţi-am putea mulţumi pentru bunătatea ta?

Pe vremea când trăiam pe pământ am cunoscut nenumăraţi oameni cu o educaţie superioară, cinstiţi şi respectaţi de toţi ceilalţi pentru cunoaşterea lor elevată în domeniul religiei. Unii dintre ei dădeau chiar impresia că sunt iluminaţi, prin cuvintele sau prin faptele lor. Şi totuşi, toţi veneau la noi şi ne făceau propuneri dintre cele mai murdare. Ce mai, ajunseserăm să ne gândim că dacă acestea sunt consecinţele înaltelor virtuţi creştine, atunci mai bine să nu avem nimic de-a face cu acestea! În acele vremuri, toate aceste lucruri ni se păreau mistere imposibil de rezolvat, dar acum vederea ni s-a limpezit şi totul s-a lămurit în sfârşit, căci abia acum am aflat care este originea tuturor acestor rele. De aceea, haide, dă-ne vinul vieţii, şi te asigurăm că vom bea până la ultima picătură din această cupă a umilinţei!”

Robert le trece cupa, iar dansatoarele beau pe rând din ea, umplându-se de bucurie.

Jellinek, Messenhauser şi Becher sunt uimiţi să constate noua înţelepciune a lui Robert. După câteva momente de surpriză, ei i se adresează acestuia: „Frate, e prea mult! Ştii că te-am privit întotdeauna ca pe un om înţelept, dar nu am bănuit niciodată că înţelepciunea ta poate atinge astfel de profunzimi! Şi totuşi, instinctele ne spun că această înţelepciune nu a izvorât direct din tine. Oricum, nu contează! Important este că ai aprins în noi o lumină care ne permite să privim şi să judecăm lucrurile dintr-o perspectivă complet nouă.

Abia acum înţelegem de ce au trebuit să danseze în faţa noastră aceste dansatoare! Este evident că rolul lor a fost să tenteze spiritele noastre impure, încercând să le scoată afară din sediul spiritului nostru, pe care l-au ocupat pe nedrept, astfel încât acesta să îşi poată recupera rapid adevărata locuinţă de drept”.

Robert: „Aşa este! Aţi înţeles aproape perfect, dar raţionamentul vostru este încă şubred. Cum credeţi voi că spiritul vostru ar fi reuşit de unul

singur să îşi cureţe sediul vieţii de spiritele impure, reocupându-şi astfel locul de drept?
Eu unul vă spun că lucrurile s-au petrecut exact pe dos. Din fericire pentru voi (şi pentru mine, de altfel, căci şi eu am trecut prin exact aceeaşi situaţie), spiritele voastre reale se aflau deja în sediul lor de drept, căci în caz contrar nu aţi fi putut ajunge niciodată în această casă, ci v-aţi fi trezit într-un loc lipsit de lumina şi de căldura vieţii.
Spiritele voastre reale nu erau decât înconjurate şi asaltate de spiritele impure ale naturii, fiind atât de sufocate de acestea încât abia mai reuşeau să se mişte şi să vadă ceva dincolo de ele, motiv pentru care nici voi nu aţi putut ieşi din cămăruţa în care v-aţi aflat multă vreme şi din care nu aţi văzut nimic din ceea ce se petrece în această casă.
Din păcate pentru voi, spiritele voastre au fost înconjurate de un număr suficient de mare de spirite impure ale naturii, astfel încât nu aţi putut vedea lucrurile într-o lumină clară, ci doar ca printr-un fel de ceaţă. Dat fiind că aceste spirite ale naturii care înconjoară spiritul real, sufocându-l şi încercând în permanenţă să îl atragă în sfera lor de influenţă, se nasc din iubirea trupească, ele seamănă într-o oarecare măsură (deşi într-un mod pervers) cu spiritul adevăratei iubiri, născută din Dumnezeu, din inimile voastre. De aceea, ele sunt incredibil de greu de eliminat din adevăratul sediu al vieţii, căci se agaţă cu disperare de această viaţă, spre deosebire de toate celelalte categorii de spirite. Cea mai mare teamă a lor este aceea de a-şi pierde viaţa care le permite să se bucure de asemenea plăceri nesfârşite.
Aceste spirite ale naturii, extrem de încăpăţânate, nu pot fi convinse să părăsească sediul real al spiritului divin decât printr-o tentaţie cu totul ieşită din comun, astfel încât spiritul divin să îşi poată lărgi în sfârşit teritoriul, devenind astfel din ce în ce mai liber şi mai strălucitor. Ceva mai devreme, sublimul meu Prieten aici de faţă ţi-a spus ţie, frate Jellinek, că nu trebuie să te intereseze atât de mult mijloacele, cât scopul bun care poate fi atins prin intermediul lor. Ei bine, tocmai ţi-am dezvăluit care a fost acest scop în cazul vostru. Mai ai acum ceva de obiectat în privinţa mijloacelor?
Aş mai dori să remarc în treacăt că, deşi scopul pentru care au fost folosite a fost unul sublim, aceste fete nu sunt încă nişte îngeri plini de puritate, dar vom avea noi grijă să le ajutăm să devină astfel!
Cât despre mine şi aşa-zisa mea înţelepciune, trebuie să vă mărturisesc că nu mă aflu decât cu o singură treaptă înaintea voastră, dar scara care duce către destinaţia eternă este infinită. Din această perspectivă, cu greu mai putem vorbi de vreo diferenţă între noi, exceptându-L, desigur, pe Prietenul şi Fratele nostru aflat lângă tine, frate Jellinek. Acesta se află la o distanţă atât de mare în faţa noastră pe această scară a înţelepciunii încât nu cred că o să-L putem ajunge vreodată din urmă!
De ce spun acest lucru? Ei bine, veţi înţelege din ce în ce mai clar pe măsură ce îl veţi cunoaşte mai bine.

Până una alta, avem încă foarte multe de făcut, căci sunt probleme urgente pe care trebuie să le rezolvăm. În caz contrar, nu vom reuşi să ne mişcăm într-o libertate deplină prin această casă”.

Capitolul 62

Înapoi la gălăgioasa mulţime vieneză. Vindecarea miraculoasă a acestor eroi ai pasiunilor trupeşti. Robert îi invită să intre în casă.

Robert continuă: „Priviţi prin această fereastră minunata grădină care înconjoară casa noastră şi spuneţi-mi ce vedeţi în ea”.

Cei trei se apleacă pe fereastră şi privesc ce se întâmplă afară, după care se dau un pas înapoi, şocaţi. Jellinek spune: „Fraţilor, ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce sunt aceştia: oameni, animale sau diavoli? Nu m-aş fi aşteptat niciodată să întâlnesc o asemenea imagine în imediata apropiere a acestei case. Oare nu sesizează nimeni altcineva cât se hidos este acest tablou, desprins parcă din mitologia păgână cea mai sordidă şi reactualizat în faţa noastră?! Frate, te implor, blochează uşa de la intrare, căci mă tem că aceste animale ne vor devora cu tot cu păr şi cu oase”.

Robert: „Hei, revino-ţi şi nu te teme! Aceasta este doar o primă impresie. Realitatea arată ceva mai bine. Această înfăţişare sălbatică derivă exclusiv din convingerea pe care au avut-o pe vremea când trăiau în Viena, şi pe care şi-au păstrat-o inclusiv în această lume, că i-aţi trădat, predându-i lui Windischgräz! De îndată ce se vor convinge că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, îţi vor apărea din nou cu o faţă umană. În realitate, acestea sunt spiritele vienezilor care şi-au pierdut viaţa în dezastruoasa bătălie din octombrie, când au fost învinşi de armata împăratului. Ei cred că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă Messenhauser nu i-ar fi trădat. De îndată ce se vor convinge că acest lucru nu este adevărat, vom putea să-i salvăm, cu ajutorul lui Dumnezeu. Iar dacă printre ei se vor mai găsi unii care să respingă învăţătura noastră, Domnul va avea grijă, prin omnipotenţa Lui, să separe aceşti ţapi încăpăţânaţi de oile cele bune!

De aceea, vă propun să le dăm drumul în casă şi să încercăm să-i aducem pe calea cea dreaptă, în acord cu voinţa Domnului! La urma urmei, avem cu toţii o mare responsabilitate pentru stadiul în care au ajuns, căci noi i-am adus aici prin discursurile şi directivele noastre. De aceea, ne revine acum aceeaşi responsabilitate de a încerca să îi readucem pe calea cea dreaptă. Urmaţi-mă aşadar în mijlocul lor, în numele Domnului!”

Însoţit de Messenhauser şi Becher, Robert iese în grădină, îndreptându-se către vienezi şi către prostituatele epuizate şi fiicele violate ale acestora. Îi urmez la rândul Meu în grădină, însoţit de Jellinek, pentru a ne întâlni cu mulţimea aflată într-o stare vizibilă de disconfort.

Când Robert îi întreabă cum se mai simt, toţi răspund la unison: „Groaznic. Ne simţim părăsiţi şi nenorociţi! Ajută-ne să scăpăm de această viaţă de câine şi te asigurăm că vom respecta calea pe care ne-

o vei indica, indiferent care ar fi aceasta! Speranţa noastră este că nu te vei dovedi a fi însuşi diavolul! Gândeşte-te la experienţele prin care am trecut de când ne aflăm în această lume terifiantă a spiritelor, atât de murdară şi de plină de păcate. Este foarte adevărat că şi noi am exagerat, dar suntem cu toţii nişte animale şi niciodată nu am fost altceva, căci nimeni nu ne-a învăţat să fim mai buni. Principalii vinovaţi sunt de bună seamă liderii liberali pe care i-am avut pe pământ. Aşa se face că ne-am complăcut în sportul preferat pe care îl practica strămoşul nostru Adam împreună cu Eva. Curios este însă altceva: de necrezut, dar ne-am îmbolnăvit cu toţii de boli venerice! Ce blestem poate fi mai mare decât să te îmbolnăveşti în lumea spiritelor?! Of, dacă ne-ar putea ajuta cineva! Te rugăm, fii atât de bun şi ajută-ne într-un fel sau altul, sau, în caz contrar, anihilează-ne. Căci ar fi de o mie de ori mai bine să nu mai existăm deloc decât să trăim în circumstanţe atât de respingătoare!
Şi încă ceva! Spune-ne cine sunt cei care te însoţesc. Îl cunoaştem deja pe unul dintre ei, aşa-numitul Domn al casei – un om cu adevărat nobil şi divin, dar nu ştim cine sunt ceilalţi trei! Fii atât de bun şi spune-ne cine sunt ei!”
Robert le răspunde: „Sărmanii mei prieteni bolnavi, chiar sunteţi atât de orbi încât nu îi recunoaşteţi pe Messenhauser, Becher şi Jellinek?”
Câţiva dintre vienezi strigă: „Ce?! La naiba! Tâlharii aceia? Ne-ar fi fost mai uşor să ne imaginăm moartea decât că vom avea din nou de-a face cu ei, în special cu trădătorul de Messenhauser! Norocul lui că ne simţim atât de slăbiţi, căci altfel am fi ştiut noi să-i mulţumim aşa cum se cuvine pentru felul în care ne-a condus la Viena! Fiindu-ne însă imposibil să îi aplicăm manual pedeapsa cuvenită, ne vom mulţumi să îi dorim verbal acestui criminal odios tot ceea ce nu îşi doreşte el însuşi! – Ei, asta pune capac la toate! Chiar că ne aflăm în paradis…”.
Robert: „Spuneţi-mi, vă simţiţi cumva mai bine, acum că i-aţi terfelit pe prietenii mei?” Vienezii îi răspund: „Nu tocmai! Dar trebuia să le spunem acestor oameni adevărul în faţă, căci l-au meritat! Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine acest lucru!”
Robert: „Ascultaţi-mă! Haideţi să uităm trecutul! Nici unul dintre noi, cu excepţia sublimului meu Prieten aici de faţă, nu poate spune că nu a greşit niciodată! Eu cred mai degrabă că ne-am scăldat cu toţii într-un adevărat ocean al păcatelor, nici unul dintre ele nefiindu-ne străin. Ar fi o prostie să afirm că cei trei tovarăşi ai mei sunt în întregime inocenţi. Cu siguranţă, au comis şi ei păcatele lor, dar nici noi nu am fost tocmai nişte îngeraşi! Nu cred că ar însemna nici o bătaie de cap pentru Maestrul etern al vieţii să decidă care dintre noi suntem cei mai potriviţi pentru iad, dacă ar fi să vină Ziua Judecăţii! De vreme ce nici unul dintre noi nu este mai vrednic decât ceilalţi în faţa lui Dumnezeu, cred că ar trebui să încetăm să ne mai acuzăm reciproc în această lume. Cel mai bine ar fi să ne strângem mâinile într-un fel de amnistie generală, să ne iertăm toate greşelile anterioare şi să fondăm în această împărăţie a vieţii o colonie în care să nu existe decât prieteni şi fraţi! În acest fel,

fructele pe care le vom culege în viitor vor fi mult mai dulci decât dacă vom continua să ne judecăm unii pe ceilalţi, în condiţiile în care fiecare dintre noi trebuie să poarte deja pe umerii săi povara unei judecăţi considerabile! Ei, ce spuneţi de această propunere făcută cu inima curată şi cu bună intenţie?”
Toţi strigă la unison: „Da, desigur, ai perfectă dreptate! Din păcate, boala ne chinuieşte cumplit, iar un om cu trupul sau sufletul bolnav nu poate lua decizii corecte. Cât despre un vienez bolnav de o boală venerică, nici chiar un porc nu s-ar asocia cu el!”
Robert: „Hei, hei! Să lăsăm deocamdată acest lucru! Haideţi mai bine în casă, căci acolo vom găsi cele necesare pentru a vă vindeca! În această lume a spiritelor nici o boală nu poate fi vindecată din exterior, de către un medic, ci exclusiv din interior. De aceea, este absolut necesar să intraţi în casa mea, în care veţi găsi tot ceea ce vă este necesar! De aceea, urmaţi-mă!”
Auzind aceste cuvinte, toţi se ridică, inclusiv femeile, şi se târăsc către casă, fiecare sprijinindu-se de ceilalţi, până când ajung în marele salon de primire cu care suntem deja familiarizaţi şi în care pot intra fără probleme mii de oaspeţi.

Capitolul 63

Oaspeţii dau ochi cu dansatoarele. Conversaţii. Eroii baricadelor.

Nota editorului englez: paginile care urmează conţin în textul original mai multe dialoguri în cel mai pur argou vienez, aşa cum vom vedea mai târziu, chiar din explicaţiile Domnului. Expresiile nu au un „echivalent” de dicţionar şi sunt complet lipsite de vreo logică gramaticală, motiv pentru care este imposibil să încercăm să le traducem ca atare într-o altă limbă, mai puţin semnificaţia concretă la care se referă. De aceea, nu ne-am dat osteneala să traducem decât câteva paragrafe într-un argou englezesc, cu titlu de exemplu, după care am renunţat la orice efort în această direcţie, întrucât expresiile de argou şi dialectele locale sunt greu de înţeles chiar şi pentru locuitorii aceleiaşi ţări. Spre exemplu, germanii din nord nu se înţeleg aproape deloc cu cei din Swabia (Germania de Sud).
După ce intră cu toţii în salon, unul dintre ei le observă subit pe dansatoare: „Ei bine, aţi scăpat, frumoaselor! În starea în care ne aflăm, nu mai dorim să avem nimic de-a face cu voi!” Altul, de lângă el, spune: „Hei, pe cinstea mea, dar bune bucăţele mai sunt! Fragede şi apetisante, să le mănânci cu totul! Doamne, dacă nu eram bolnav, îi spuneam vreo două vorbe celei din mijloc, să mă ţină minte!”
Vecinul îi ia vorba din gură: „Hei, Franz, fii cuminte! Ai uitat că nu ne mai aflăm în lumea exterioară?” Primul îi răspunde: „Chiar deloc! Oriunde ne-am afla însă, trebuie să recunoşti că sunt nişte bucăţele pe cinste! Ar trebui să fiu de piatră ca să rămân indiferent în faţa lor!”
Al treilea spune: „Hm, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Franz s-ar ciocni de una din ele, aşa – ca din întâmplare!” Franz îi răspunde: „La naiba!

Ce tâmpenii spui! Ai uitat că acum suntem în cer? Sau crezi cumva că am ajuns în iad?” Celălalt: „Nu prea cred, căci ar trebui mai întâi să fim condamnaţi de o instanţă cerească, şi abia apoi am ajunge în cazanul cu smoală. Cert este că acest lucru nu s-a întâmplat încă! Nu prea mi-e clar unde ne aflăm, dar un lucru mi-e limpede – nu suntem în nici un caz în iad! Nu văd nici un suflet blestemat arzând în cazanul cu smoală! Mă întrebam însă de ce să nu punem mâna pe gagici în lumea spiritelor, unde sunt mult mai uşor de prins decât în lumea materială… Nu-mi daţi dreptate?”
Primul: „Ba da, ba da, ai perfectă dreptate! Prefer însă să stau în banca mea şi să nu fac nimic!” Celălalt: „Bine, bine, n-am zis să faci ceva! Mi-am pus doar problema… Mintea are dreptul să viseze, nu? Asta nu înseamnă că trebuie să trecem automat la fapte. La urma urmei, am murit cu toţii şi am ajuns în lumea spiritelor! Asta înseamnă că trebuie să ţinem ciocu’ mic şi să ascultăm ce ni se spune, fără să gândim, să spunem sau să facem altceva decât ne spune Blum. Altfel, mă tem că o să dăm de belea!” Franz: „Cred că acum ai nimerit-o! Se pare că nu eşti chiar atât de prost cum pari”.
Arată apoi cu degetul către două dintre balerine: „Priveşte-le şi pe alea de colo. Astea l-ar corupe şi pe dracu, dacă ar ajunge în iad, ha, ha, ha! Mm, ce bucăţele! Bănuiesc că aşteaptă să fie condamnate, de parcă nu ar fi deja blestemate! Ha, ha, ha! Nu-ţi vine să te repezi asupra lor?” Celălalt: „Tacă-ţi fleanca, ţap bătrân ce eşti! Nu te mai afli pe pământ, unde nu-ţi scăpa nici o studentă… Ah, fetiţo, ce ţi-aş face, dacă m-ai lăsa! Te-aş duce drept în raiul lui Christos, unde te-ar invidia chiar şi fecioarele binecuvântate! Priveşte-o şi pe aia, căreia îi plezneşte decolteul! Dacă şi-ar propune, asta ne-ar putea duce pe toţi drept în iad! Hei, puicuţo, ai grijă să nu ajungi în iad, dacă o să-ţi întinzi prea tare aripile de liliac!”

Dragă cititorule, cam aşa discută aceste haimanale vieneze ori de câte ori se strâng într-un grup mai mare. Cred că ţi-ai făcut o idee, aşa că pe viitor nu vom mai insista asupra limbajului lor, ci doar asupra substanţei ideilor pe care le schimbă între ei.

Un alt vienez li se alătură celor trei, spunând pe un ton dramatic: „Prieteni, amintiţi-vă unde ne aflăm! Gata, s-a terminat cu desfătările lumeşti! Ne aflăm acum în împărăţia spiritelor, care este cât se poate de serioasă şi în care trebuie să ne comportăm la rândul nostru cât se poate de respectabil, dacă nu dorim să fim aruncaţi pe loc în focul iadului! Nu uitaţi că în această lume nu există nici un fel de graţie sau iertare divină”. O prostituată cu o gură extrem de spurcată, aflată şi ea în preajmă, îi răspunde: „Hei, nu te ambala aşa, cap pătrat! Ce ţi se pare nefiresc în faptul că Dumnezeu nu are nici un pic de milă faţă de un butoi ambulant cu bere ca tine?” „Hei, ce tot spui acolo, vaco ce eşti? O, te asigur că vom găsi o coadă pentru acest topor chiar şi în această

lume a spiritelor! Oare chiar nu se găseşte nici un om curajos şi demn care să-i rupă gâtul acestei nesimţite?” Cealaltă: „O, nu-ţi face probleme. Dacă ar fi să-l alegem pe cel mai mare porc dintre toţi cei de faţă, cu siguranţă tu ai fi regele nostru! Mă tem însă că sarcina te depăşeşte! La urma urmei, cine te crezi, butoi ambulant cu bere ce eşti? Cred că vorbeşti aşa pentru că îţi lipsesc cumplit berăria şi fetiţele cu care erai obişnuit la Viena! Linişteşte-te însă, căci fetiţele tale te vor urma în scurt timp, iar Domnul se va milostivi atunci de tine!”
Primul: „Prieteni, haideţi să o lăsăm singură pe această nesimţită, care murdăreşte tot ce atinge cu limba sa veninoasă, la fel ca o vacă cu coada murdară de bălegar!” Cealaltă: „O, mă tem că nu eşti cu nimic mai curat decât mine, chit că ţi-ai spălat toată viaţa cerul gurii cu mii de butoaie de bere! Acest lucru valorează cu siguranţă mai mult decât cele câteva sute de spovedanii pe care le-ai făcut la preoţii tăi iezuiţi! Dacă aş fi un înger al Domnului, aş şti eu cum să te fac fericit! E simplu: aş transforma Dunărea într-un fluviu de bere şi te-aş aşeza la gura ei de vărsare în Marea Neagră, cu o păpuşică lângă tine… Sunt convins că nu ţi-ai mai încăpea în piele de fericire!”

Capitolul 64

Vienezul este mustrat de Robert. Femeia certăreaţă, care are de fapt o inimă bună, îl încurajează, dar în zadar.
Simţindu-şi onoarea terfelită, vienezul nostru se îndreaptă către Robert, dornic să-l informeze ce fel de spirite nedemne îi pângăresc prin prezenţa lor sublima casă din împărăţia cerurilor. El îl întreabă dacă nu le-ar putea da afară din casă, trimiţându-le în altă parte…
Robert îi răspunde: „Stimatul meu prieten, lucrurile nu se petrec astfel în această lume! Vezi tu, când trăiam pe pământ am încercat să obţin drepturi egale pentru toţi oamenii. A fost imposibil să realizez acolo ceea ce mi-am dorit; din fericire, am această posibilitate aici, în această lume, şi consider acest lucru un dar sublim din partea Celui Preaînalt, Creatorul tuturor cerurilor şi lumilor. De aceea, dacă doreşti să obţii fericirea eternă în această lume guvernată de constituţia extrem de liberală a lui Dumnezeu, îţi recomand să nu-ţi supraestimezi niciodată propria valoare umană. Gândeşte-te că toţi cei de faţă au drept Creator şi Părinte pe acelaşi Dumnezeu. Dacă vei proceda astfel, vei ajunge să îi iubeşti sincer pe aceşti oameni, care îţi vor răspunde cu aceeaşi iubire. În această lume, fericirea depinde de un singur lucru: iubirea. În acest fel, nu vei mai fi nevoit să apelezi la judecata onoarei, căci toate acţiunile tale vor fi justificate de ceea ce simţi în inima ta şi vor fi conformate de inimile fraţilor şi surorilor tale! În treacăt fie vorba, nu ar mai trebui să te preocupi de casa mea şi de cei care locuiesc în ea, căci am avut eu grijă de acest lucru! Sincer să fiu, trebuie să îţi mărturisesc că dacă ar fi să aleg între tine şi ea, aş prefera-o pe această femeie! La urma urmei, ea nu este altceva decât o vieneză cu gura spurcată, dar cu inima bună. În schimb, tu eşti un filozof al curţii la pensie, care aşteaptă

să fie tratat cu ‚Excelenţa voastră', fără să ţii cont că în această lume suntem cu toţii fraţi şi surori. Mai bine întreabă-te cine merită într-o mai mare măsură respectul meu în această lume: tu sau această vieneză, care cel puţin este sinceră?"
Vienezul se înclină până la pământ în faţa lui Robert şi îi spune pe un ton dramatic: „Dacă acesta este limbajul folosit în această casă şi tratamentul aplicat oamenilor de onoare, atunci te rog să îmi acorzi permisiunea să ies afară din ea; căci aici miroase a vulgaritate şi a hoit!"
Robert: „Dragă prietene, în această casă nu există nici o închisoare. Singurele cătuşe cu care te-aş putea reţine înăuntru sunt cele ale iubirii! Dacă nu doreşti să accepţi acest ‚lanţ', atunci eşti liber să pleci, la fel cum ai fost liber să intri… Doar nu te-a forţat nimeni să vii aici. Nu doresc să adaug decât că dacă vei dori vreodată să pătrunzi din nou în această casă a iubirii, îţi va fi extrem de dificil, căci la primul pas pe care îl vei face afară te vei rătăci şi nu-ţi vei mai găsi cu uşurinţă drumul înapoi. Acum ştii exact unde te afli, aşa că nu depinde decât de tine ce decizie doreşti să iei în ceea ce te priveşte".
Vienezul dă înapoi, neştiind ce să facă. Femeia i se alătură însă, spunându-i: „Hai, capul sus! Nu mai fii atât de orgolios! Uite, am renunţat la sarcasmele mele… Singurul lucru care mă deranja era faptul că nu îl creditai pe bunul nostru Dumnezeu cu nici un pic de graţie şi de bunătate. Intenţiile mele au fost de fapt cât se poate de bune, dar tu te-ai repezit asupra mea cu furie, făcându-mă în fel şi chip, ba chiar dorindu-mi să fiu pedepsită. Din fericire, domnul Blum este ceva mai inteligent decât noi amândoi, aşa că nu ai reuşit să-l convingi, ba chiar te-ai făcut de râs! Haide, calcă-ţi pe orgoliu şi rămâi! Te asigur că totul se va termina cu bine. La urma urmei, cu toţii suntem oameni supuşi greşelii. Haide să dăm dovadă de puţină răbdare unii faţă de ceilalţi. Dacă ne era atât de uşor să fim ofensaţi pe vremea când trăiam pe pământ, cu atât mai uşor este acest lucru aici, în lumea spiritelor! De aceea, treci cu vederea şi alătură-te din nou grupului. Bătrânul Franz, care ţi-a lustruit toată viaţa papucii, va avea grijă să te bine-dispună din nou. Ei, ce zici, mai eşti supărat pe mine?"
Vienezul îi răspunde: „Nu, nu sunt supărat pe tine, căci acest lucru nu m-ar onora deloc. Prin comparaţie cu mine, tu nu însemni nimic! Nu intenţionez însă să mă alătur grupului vostru, căci vulgaritatea voastră îmi repugnă. Prefer să mă alătur grupului demnitarilor. Nu ai decât să te întorci singură!" Femeia: „Ai grijă să nu te dea şi ăştia afară din cercul lor select, ţap bătrân şi îngâmfat ce eşti! Cine te crezi, de fapt? Eu sunt o vieneză simplă, dar în nici un caz o diavoliţă. Dacă însă compania mea îţi repugnă atât de tare, nu ai decât să îţi găseşti o alta! De pildă, poţi încerca la grupul de colo, alcătuit din cele 24 de dansatoare! Hai, du-te şi încearcă-ţi norocul! Te vei convinge astfel cât de mare este adevărata ta valoare!"

După care femeia se întoarce la grupul ei, iar vienezul se scarpină în nas, pretinzând că nu a auzit nimic din cele spuse de guraliva noastră eroină.

Capitolul 65

Vieneza şi ţiganul pus pe harţă. Eroina noastră apelează la Jellinek, care o trimite la Domnul.

Vieneza se întoarce aşadar la grupul anterior. Franz îi spune: „Ei bine, păpuşico, ia spune, cum au mers lucrurile cu eroul nostru cu umerii laţi? L-ai pus la punct, în stilul tău direct, specific vienezelor cu gura mare?” Eroina: „Mă tem că da! Tipul încă se mai crede un fel de ‚înălţimea sa’! Ei bine, vor avea ceilalţi grijă să îl aşeze la locul care i se cuvine. Eu una l-am avertizat! Dacă l-aţi fi auzit pe domnul Blum cum l-a expediat, v-aţi fi prăpădit de râs! Eu una nu doresc nimănui vreun rău, nici chiar acestui cap-pătrat, dar tipul spune atâtea prostii încât mi-aş dori ca Domnul să îi mai scurteze puţin aripile! Sunt convinsă că i-ar fi de folos!” Franz: „Hei, păpuşico, aşa-mi placi! Te avertizez însă că dacă o să te iei de mine aşa cum te-ai luat de tembelul ăla, nu te văd bine! Deocamdată, totul este însă în regulă. Mă înţelegi?”

(P.S. Cititorul a remarcat cu siguranţă că am renunţat să mai folosim argoul vienez, pe care aceşti revoluţionari needucaţi îl folosesc în continuare în textul original)

Eroina noastră: „Hei, doar nu suntem ţigani, să ne certăm şi să rămânem certaţi timp de şapte ani. Vienezii se ceartă, dar se împacă la loc, şi rămân cei mai buni prieteni. Apropo de ţigani: am avut odată o altercaţie cu unul şi trei ani mai târziu încă era gata să mă sfâşie de vie, dacă ar fi putut!” Franz: „Fetiţo, nu mai vorbi atât de tare, căci nu ştii cine te poate auzi! Nu ştii că ţiganii au cele mai lungi degete şi cele mai fine urechi, motiv pentru care sunt întotdeauna cei mai buni hoţi, dar şi cei mai utili informatori ai poliţiei?”

Auzind aceste cuvinte, un ţigan din apropiere, solid şi colţos, se apropie de cei doi şi li se adresează (uitându-se în special la Franz): „Ascultă, blestematule! Cine ziceai că are cele mai lungi degete şi cele mai fine urechi? Oi fi eu doar un spirit, dar nu mi-am pierdut încă auzul! Retrage-ţi cuvintele, căci altfel s-ar putea s-o păţeşti!” Vieneza: „Aoleu, Franz, acum să te văd cum ieşi din această încurcătură! Nici nu ai pomenit bine numele lupului, şi acesta a şi venit în fugă! Mă tem însă că acest lup îţi va veni de hac; s-ar putea chiar să te înghită cu totul, la cât de furios este!” Ţiganul: „Tacă-ţi fleanca, sau o să am eu grijă să ţi-o închid! Chiar crezi că ţiganii sunt proşti? Te asigur că sunt nişte oameni cât se poate de cumsecade, în timp ce tu nu eşti decât o târfă! M-ai înţeles, guralivo?” Vieneza: „Dragul meu Franz, cu ăsta ne-am găsit naşul! Dacă nu am fi într-o casă respectabilă, aş face un scandal până la cer, chiar

dacă m-ar costa viaţa mamei mele! Dar aici nu pot face nimic! Haide mai bine s-o întindem, până nu se îngroaşă gluma!”
Însoţită de alţi vienezi, eroina noastră se îndreaptă rapid către Jellinek şi cu Mine, şi fără să stea pe gânduri, se năpusteşte asupra lui Jellinek: „Hei, hei, domnule doctor, aproape că nu te-am recunoscut! Te salut cu respect! Ce mai faci, şi ce învârţi pe aici?”
Jellinek îi răspunde: „Te asigur că mă simt cât se poate de bine, infinit mai bine decât pe pământ! Dorinţa mea cea mai arzătoare este ca şi voi să atingeţi această stare de beatitudine pe care o trăiesc eu; de pildă, să nu vă mai certaţi între voi, aşa cum faceţi acum. Renunţaţi odată la acest obicei prost, căci altfel nu veţi putea cunoaşte liniştea în această lume a spiritelor. Învăţaţi de la noi cum trebuie să procedaţi pentru a vă cultiva răbdarea faţă de slăbiciunile fraţilor voştri. În acest fel, veţi ajunge să vă înţelegeţi mult mai bine unii pe ceilalţi, iar această atitudine vă va aduce beneficii infinite! Dacă veţi continua însă să vă ameninţaţi şi să vă loviţi sub centură, va mai trece încă mult timp până când iubirea celestă va putea pătrunde în inimile voastre, iar un spirit nu poate cunoaşte fericirea în afara acestei iubiri.
Renunţaţi aşadar la certurile voastre prosteşti şi deschideţi-vă inimile. În acest fel, veţi putea fi ajutaţi în cel mai scurt timp. În caz contrar, veţi mai fi nevoiţi să suferiţi încă multă vreme de acum înainte, căci ajutorul care vă va putea fi acordat va fi la fel de superficial cum este iubirea şi prietenia voastră! Gândeşte-te la faptul că în faţa lui Dumnezeu suntem cu toţii egali. Nici un spirit nu poate avea un alt avantaj asupra unui seamăn al său, cu excepţia smereniei şi iubirii din inima sa, pentru Dumnezeu şi pentru toţi fraţii săi. M-ai înţeles?”
Vieneza: „Cât se poate de bine! Din păcate, cu câteva cuvinte nu vei potoli această mulţime de haimanale! Mult mai indicată ar fi o vindecare miraculoasă. Oare nu este posibilă o asemenea vindecare în această lume a spiritelor? Ştii, de fapt noi nu avem atât inimile rele, cât gurile spurcate!”
Jellinek: „Ei bine, vom vedea ce se poate face pentru voi, dar va trebui să faceţi şi voi niscaiva eforturi, controlându-vă puţin limba! Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe acest om de lângă mine, căci El poate face foarte multe lucruri! Dacă El se va decide să vă ajute, atunci veţi fi cu adevărat vindecaţi!”
Vieneza: „Domnule Jellinek, spune-mi, te rog, acest domn înţelege argoul nostru vienez? Are o faţă atât de plăcută, şi o privire atât de bună! Mi-aş dori tare mult să îi adresez câteva cuvinte, dar nu ştiu dacă mă va înţelege!”
Jellinek: „O, te asigur că înţelege şi vorbeşte toate limbile din lume. Dar cel mai bine înţelege limbajul inimii, şi este un specialist în a citi pe faţa omului ceea ce doreşte acesta să îi ascundă. Dacă nu mă crezi, încearcă, şi te vei convinge în scurt timp că am dreptate”.
Vieneza: „Hei, ce spui acolo? Dacă poate face aşa ceva, înseamnă că e oarecum înrudit cu bunul nostru Dumnezeu! De altfel, ce rost mai are să

mai discuţi cu el, dacă ştie totul dinainte?! Oricum, am să încerc, să vedem ce iese. Mai bine spune-mi numele lui, ca să ştiu cum să mă adresez lui”.
Jellinek: „Mă tem că m-ai lovit în punctul meu cel mai vulnerabil. Bănuiala mea este că avem de-a face cu un spirit măreţ şi atotputernic, trimis să ne consilieze şi să ne înveţe calea cea dreaptă care duce către Dumnezeu. Asta este tot ce îţi pot spune deocamdată. Cât despre numele Lui şi locul pe care îl ocupă în faţa lui Dumnezeu, ştiu la fel de puţine lucruri ca şi tine! Un lucru este însă sigur: El este singurul care vă poate ajuta, căci numai El are puterea de a face acest lucru”.
Vieneza: „Hei, hei, parcă s-a aprins o luminiţă în inima mea. Ce zici, domnule Jellinek, oare nu ar putea fi acesta unul dintre apostoli? Poate chiar Petru sau Pavel? Ce spui, nu am dreptate?”
Jellinek: „Draga mea, nu pot exclude nici o posibilitate. Dar cel mai bine este să i te adresezi direct, şi vei afla astfel tot ceea ce te interesează. În ceea ce mă priveşte, mi se pare că este prea sigur de El ca să fie Petru sau Pavel. Înclin să cred că este cineva mai presus de cei doi, poate un fel de arhanghel… Oricum, cel mai bine este să îi vorbeşti direct, şi astfel te vei lămuri cât de curând!”

Capitolul 66

Eroina noastră se adresează Domnului. Sfatul Mântuitorului: „Mărturiseşte-ţi deschis problemele şi nu te sfii să îmi ceri ajutorul”. Povestea unei femei căzute.
Urmând sfatul lui Jellinek, eroina vieneză Mă priveşte o vreme, după care Mi se adresează: „Iartă-mă, stimatul meu domn, dacă te deranjez cu o întrebare. Vezi dumneata, domnul Jellinek m-a sfătuit să fac acest lucru, spunându-mi că eşti un spirit atotputernic, dispus oricând să ajute pe cineva aflat la nevoie. De aceea, fii atât de bun şi ajută-ne pe noi, această mulţime vieneză, dacă îţi stă în puteri! Priveşte, stimatul meu domn! Noi suntem oameni simpli şi proşti, cărora le lipseşte totul, aşa că am avea mare nevoie de un ajutor divin. Vezi dumneata, cât timp am trăit în lumea exterioară, noi am crescut ca nişte fiare sălbatice, fără nici un fel de educaţie, aşa că nu este de mirare că am ajuns în această lume păstrându-ne aceeaşi statut. Peste toate, mai suntem şi bolnavi. Certurile noastre sunt la fel de stupide ca un război religios care durează 30 de ani! De aceea, fii atât de bun şi fă din noi nişte spirite mai bune şi mai inteligente decât suntem acum, iar comportamentul nostru se va schimba considerabil în bine!”
Eu: „Desigur, vă pot ajuta, şi voi începe chiar cu tine! Dar mai întâi de toate trebuie să îmi mărturiseşti cu toată sinceritatea ce anume nu este în regulă cu tine. Dacă te doare undeva, trebuie să-Mi spui unde şi cum se face că ai contractat boala respectivă. Dacă ţi se pare că eşti proastă, trebuie să-Mi mărturiseşti cu toată sinceritatea ce anume te face să crezi acest lucru. În acest fel, voi şti ce pot face pentru tine, la fel ca şi pentru ceilalţi colegi ai tăi din acest grup. Haide, gândeşte-te conştient

la starea în care vă aflaţi şi la suferinţele pe care le trăiţi, după care spune-Mi cum crezi că aţi ajuns în această stare! Cât despre Mine, voi face tot ce va fi necesar pentru a vă ajuta să vă simţiţi mai bine!”
Vieneza: „O, Doamne! La grea încercare mă supui! Ar dura o eternitate să îţi povestesc tot ce este de povestit! Crede-mă, am luat odată parte la o astfel de confesiune, dar nu-ţi poţi imagina ce întrebări mi-a putut pune confesorul meu de atunci! Chiar şi cel mai depravat dintre oameni ar fi roşit până în vârful unghiilor dacă l-ar fi auzit! De altfel, dacă ţi-aş povesti acum tot ce am făcut în viaţa mea, cred că te-ai cutremura… Oricum, nu m-ar deranja acest lucru, dacă nu ar fi atât de mulţi oameni prezenţi, dar de faţă cu aceştia nu pot face nimic, căci aş muri de ruşine. Ce-ar fi să încercăm altfel? Încearcă să ghiceşti care sunt nevoile mele. Haide, ar fi de-a dreptul amuzant!! Fii atât de bun şi încearcă-ţi norocul cu mine – poate voi scăpa în acest fel fără a mă simţi atât de stânjenită!”
Eu: „Bine, draga Mea, dar cum se face că nu ţi-a fost la fel de ruşine atunci când ai comis respectivele păcate? Din câte îmi dau seama, nici atunci nu ţi-a lipsit compania altor oameni… Mi se pare chiar că nu de puţine ori ţi-ai petrecut noaptea în compania a cel puţin 12 tineri, complet dezbrăcată, spunând lucruri sordide şi lăsându-te atinsă de ei în feluri pe care nu doresc să le evoc – şi asta fără să-ţi fie deloc ruşine! Cum se face că ai devenit subit atât de sfioasă? Îmi amintesc de pildă de o altă ocazie, când ai băut câteva pahare în plus şi când ai avut un comportament atât de indecent încât chiar şi cei mai depravaţi dintre cei care au asistat la scena respectivă au rămas şocaţi! Au mai fost şi alte întâmplări de acest fel, destul de multe, în care te-ai dat în spectacol fără nici o ruşine, astfel încât nu cred că onoarea ta ar fi foarte terfelită dacă Mi-ai mărturisi deschis, de faţă cu toată această mulţime, ce anume te tulbură şi cum crezi că ai ajuns în această stare de degradare prin propriile tale greşeli”.
Şocată, eroina noastră îmi răspunde: „Vai, mi-ai spus-o! Văd că te pricepi de minune să le întinzi capcane oamenilor! Ai putea terfeli onoarea oamenilor cât să le ajungă pentru o viaţă întreagă! Dacă nu mi s-ar părea că eşti extrem de bine intenţionat, nu ţi-ar veni să crezi ce ar fi acum la gura mea! Îţi citesc însă în priviri că intenţiile tale sunt cât se poate de onorabile, aşa că nu ţi-o voi lua în nume de rău! Ca să fiu sinceră până la capăt, nu mă simt chiar atât de stânjenită în faţa celorlalţi. Ruşinea mă cuprinde doar în faţa ta. În ceea ce le priveşte pe aceste pramatii vieneze, nu m-ar deranja deloc să spun tot adevărul în faţa lor. Dacă îmi vei îngădui însă să descriu mai voalat lucrurile, cred că aş putea să-mi mărturisesc câteva păcate”.
Eu: „Foarte bine. Ceea ce contează este să nu-Mi ascunzi nimic. Mă înţelegi?”
După ce îşi drege puţin glasul, emoţionată, eroina noastră îşi începe confesiunea: „Ei bine, dacă nu se poate altfel, atunci ascultă-mă cu inima deschisă şi cu bunăvoinţă! Pe când aveam 14 ani, mi-am pierdut

virginitatea. Dacă nu mă înşeală memoria, cel care mi-a făcut acest serviciu a fost un anume Tony Pratenhuber. Ca să fiu sinceră, băiatul era foarte frumuşel, şi întrucât îmi făcea curte, mi-am zis în sinea mea: ‚Oricum, nu o să rămâi fecioară de-a pururi! Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să o faci, aşa că de ce nu ai face-o cu el?' Şi uite-aşa, l-am lăsat să mă defloreze. Ne-a plăcut amândurora, aşa că am repetat experienţa cât am putut de des. Măcar de-aş fi rămas însărcinată, cu siguranţă nu m-aş fi pervertit într-un asemenea hal… Din păcate, mi-a fost imposibil să concep un copil, caz în care Tony m-ar fi luat cu siguranţă de soţie. Convins că sunt stearpă, acesta m-a părăsit însă şi şi-a luat o altă nevastă! M-am gândit atunci, disperată: ‚Nu contează dacă iubesc sau nu! Oricum voi ajunge în iad!' Aşa că am început să trăiesc cât se poate de libertin, împingând de multe ori lucrurile până dincolo de limitele admise! Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama mea, Dumnezeu să o binecuvânteze, nu era cu nimic mai bună ca mine! Ducând acest mod de viaţă, nu este de mirare că am contactat tot felul de boli venerice, infectându-i la rândul meu pe alţii. Din fericire, a existat un homeopat care m-a ajutat de fiecare dată să mă vindec, dar şi acestuia trebuia să-i plătesc într-un fel sau altul, şi îţi poţi imagina că nu ne rugam împreună…
Mai târziu, când situaţia s-a înrăutăţit în Viena, medicul respectiv s-a implicat în revoluţie, ajutându-i pe rebeli. Fiind eu însămi o fată incisivă, n-am putut sta deoparte, aşa că mi-am găsit în scurt timp sfârşitul. Şi uite-aşa, am ajuns în această lume a spiritelor, suferind pentru că am fost prea lipsită de prejudecăţi pe pământ! Cam asta e povestea mea şi cred că am spus cam tot ce era de spus. Acum ştii cine sunt, de ce boală sufăr şi cum am ajuns să mă îmbolnăvesc. De aceea, te implor, în numele lui Iisus Christos, să mă ajuţi dacă poţi!"
Eu: „Bine, sunt satisfăcut de sinceritatea ta, aşa că voi vedea cum te pot ajuta. Doresc să-ţi spun însă, la fel de sincer, că numai inima ta bună şi lipsa de educaţie de care ai avut parte (pentru care nu te poate învinovăţi nimeni) te-au salvat de iad! Dacă inima ta ar fi fost doar puţin mai răutăcioasă sau dacă educaţia de care ai avut parte ar fi fost cu ceva mai bună, te-ai fi trezit direct în iad, nu în această lume, şi ai fi suferit acolo de cele mai cumplite chinuri! Căci stă scris: ‚Prostituatele şi adulterii nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu!' Din motivele explicate mai sus nu voi fi însă foarte sever cu tine, încercând să te ajut aşa cum pot! Mai întâi de toate doresc însă să ştiu ce crezi despre Mântuitorul Iisus?"
Eroina vieneză: „O, pe El îl iubesc mai presus de orice! Să nu uităm că El a fost cel care a salvat-o pe femeia adulteră, pe Maria Magdalena, pe care nu a condamnat-o, în pofida vieţii ei păcătoase. La fel a procedat şi cu samaritenii! De aceea, înclin să cred că dacă m-ar vedea şi dacă l-aş ruga fierbinte, nu m-ar anihila nici pe mine…".
Eu: „Bine, draga Mea, în acest caz voi vorbi în secret cu El, căci trebuie să-ţi mărturisesc că nu se află prea departe de acest loc. Cine ştie,

poate te va ierta şi pe tine, aşa cum a procedat cu Maria Magdalena… Aşteaptă-Mă aici, în linişte!”

Capitolul 67

Comentariile Domnului referitoare la motivele pentru care a acceptat să vă reveleze mărturisirea aparent ofensatoare a femeii.

Doresc să înţelegeţi că această mărturisire aparent ofensatoare a femeii de mai sus a fost făcută ad verbatim, întrucât aşa se petrec lucrurile în lumea spiritelor, atunci când aici ajung spirite inferioare, care pătrund în această împărăţie păstrându-şi obiceiurile, limbajul, viciile şi nivelul de educaţie pe care le-au avut pe pământ. Intenţia Mea a fost să îi aduc cititorului care crede în această Revelaţie dovezi cât mai palpabile ale faptului că după ce îşi părăseşte corpul fizic, omul nu se schimbă în nici un fel, păstrându-şi aceleaşi obiceiuri, acelaşi limbaj, aceleaşi păreri, înclinaţii, viziuni, pasiuni, şi acelaşi mod de a acţiona. Altfel spus, spiritul ajuns în această lume de dincolo nu diferă cu nimic de omul care a fost pe pământ – atât timp cât nu s-a născut a doua oară, întru spirit. Această stare în care ajunge spiritul imediat după moartea corpului fizic este numită „spiritualitate naturală”, în timp ce starea de „spiritualitate pură” nu poate fi atinsă decât de spiritele plenar trezite (născute a doua oară).

În cazul spiritelor naturale, care sunt caracterizate de o anumită naivitate, unica diferenţă între viaţa trăită în lumea fizică şi cea trăită în lumea spiritelor este legată de locul în care ajung acestea în lumea de dincolo, care depinde foarte mult de natura lor interioară. Această modelare a lumii în funcţie de caracterul celui care ajunge în ea este extrem de eficientă pentru trezirea spiritului respectiv, dar nu şi în cazul spiritelor mai sărmane, care au fost lipsite pe pământ de condiţii naturale şi spirituale care să permită evoluţia lor (cum ar fi educaţia, etc.). De pildă, spiritele care au beneficiat pe pământ de tot felul de bogăţii şi de bunuri terestre, de care s-au ataşat şi de care nu se mai pot despărţi, la fel cum nu se poate despărţi un polip de fundul mării, se trezesc în lumea de dincolo într-un mediu similar cu cel de care tocmai s-au despărţit. Ele rătăcesc în această stare naturală secole la rând (după calculele voastre terestre), fiindu-le imposibil să se înalţe pe un nivel superior până când în ele nu se naşte dorinţa sinceră de a experimenta o stare mai apropiată de perfecţiune.

Cred că aţi înţeles acum de ce am descris atât de detaliat scena de mai sus, cu toate amănuntele ei sordide. De aceea, vă propun să ne întoarcem la scena propriu-zisă, în care eroina noastră aşteaptă cu nerăbdare, dar şi cu anxietate, decizia lui Iisus Christos (pe care i-am promis-o Eu Însumi) în ceea ce o priveşte. Nu trebuie să uitaţi nici faptul că această scenă se petrece în lumea spiritelor chiar în această perioadă de timp, influenţând astfel direct şi substanţial evenimentele de pe pământ! Din toate aceste conversaţii atât de triviale vă puteţi da seama cu uşurinţă cam care este nivelul locuitorilor actuali ai pământului şi ce

tip de evenimente se petrec la ora actuală pe această planetă, inclusiv care vor fi consecinţele lor, lucru care va deveni evident din desfăşurarea ulterioară a acestei scene. Scopul acestor explicaţii a fost acela de a nu vă simţi ofensaţi, căci exact aşa s-au petrecut şi se petrec lucrurile în lumea spiritelor, iar acest aspect trebuie bine înţeles. Dar să revenim la scena noastră!

Capitolul 68

Eroina care aşteaptă răspunsul lui Iisus şi vienezul cu nasul pe sus. Acesta este mustrat de Domnul. În inima eroinei Helena se produce miracolul iubirii.

Extrem de nerăbdătoare, eroina noastră se apropie cu o oarecare sfială de Mine şi Mă întreabă dacă am vorbit deja cu Domnul Iisus despre ea, eventual prin cine ştie ce semne secrete cunoscute numai de Mine.
În ceea ce îl priveşte pe certăreţul de dinainte, care şi-a găsit imediat câţiva tovarăşi la fel ca el printre ceilalţi vienezi, acesta s-a înfuriat foarte tare văzând că acea femeie „de condiţie proastă”, după cum o numea el, şi-a permis să se apropie şi să Mă deranjeze pe Mine, unul din demnitarii casei! De aceea, s-a apropiat de ea, împreună cu întregul său grup, spunându-i: „Mă întreb cât timp ai să-l mai deranjezi pe Domnul acestei case cu prostiile tale, femeie netrebnică! Oare chiar nu ai nici un fel de maniere?”
Femeia îi răspunde: „Hei, cap-pătrat! Ce treabă ai tu cu ce fac eu? Valea, porc vienez ce eşti, dacă nu doreşti să-ţi spun pe şleau cine eşti! Ia uită-te la el! E mai mare vezica lui decât el, şi are tupeul să îmi spună mie cum să mă comport! Cine te crezi? Crezi că dacă în lumea exterioară aveai dreptul să porţi sigiliul cu sabia imperială, fiind un demnitar la pensie, în această lume eşti cu ceva mai bun ca noi? Of, cap-pătrat, te asigur că în cel mai scurt timp vei fi prăjit la foc mic… Norocul tău că Domnul Christos nu se află aici în clipa de faţă! Sunt convinsă că i-ar fi făcut mare plăcere să vadă un bou ca tine, arogant şi lipsit de bun simţ! Haide, valea, dispari de aici cu ochii tăi de crocodil şi cu picioarele tale de ţap, sau voi avea eu grijă să-ţi fac vânt”.
Indignat la culme, vienezul se întoarce către Mine şi îmi spune: „Bine, dragă prietene, dar cum îi poţi permite acestei creaturi odioase să folosească un asemenea limbaj trivial, pentru numele lui Dumnezeu?! Personal, sunt un om cu o anumită reputaţie şi nu accept ca aceasta să îmi fie terfelită de o asemenea făptură inferioară! Este adevărat că ne aflăm în lumea spiritelor, în care nu mai există diferenţe de statut social, dar diferenţele date de inteligenţă şi de educaţia superioară nu dispar nici chiar aici. De aceea, aceste fiinţe inferioare ar trebui să fie ţinute în frâu până când ating un anumit nivel de educaţie şi civilizaţie, astfel încât să poată comunica cum se cuvine cu cei din societatea superioară! Te implor, dragă prietene, pune la respect această creatură penibilă”.
Eu: „Dragă prietene, îmi pare rău, dar nu îţi pot satisface cererea, pentru un motiv cât se poate de simplu, verificat de când lumea, şi anume că

tot ceea ce aşa-zisa ta lume superioară consideră a fi bun, frumos, nobil şi demn de admiraţie se dovedeşte în faţa lui Dumnezeu o oroare fără seamăn! Dumnezeu este acelaşi pentru toată lumea, şi nu are nici cel mai mic respect pentru oamenii de lume care nu preţuiesc nimic altceva decât poziţia oficială sau bogăţia, etichetându-i pe toţi ceilalţi drept pramatii bune de nimic! De cele mai multe ori, ceea ce pe pământ pare inferior şi mărunt, fiind adeseori dispreţuit, ocupă un loc de cinste în faţa lui Dumnezeu! În aceste condiţii, trebuie să îţi mărturisesc că Eu, care sunt un prieten intim al lui Dumnezeu, o prefer de un milion de ori mai mult pe această ‚creatură' pe care tu o dispreţuieşti la maxim decât pe voi toţi la un loc, nobilii Mei prieteni – dacă vă pot spune aşa, căci ştiu că voi nu acceptaţi ca oricine să vă numească ‚prieteni'! De fapt, fără să-ţi dai seama, i-ai întins acestei sărmane creaturi o mână de ajutor nesperată, căci de acum înainte am să o ţin mult mai aproape de Mine, dându-i o educaţie pe care i-o vor invidia chiar şi îngerii! În cel mai scurt timp se va bucura astfel de o poziţie cât se poate de înaltă, fiind una din cele mai de preţ podoabe ale acestei case! Cât despre voi, oamenii de ‚onoare', veţi vedea cât de curând ce vă rezervă viitorul! Mă tem că acest destin nu vă va fi deloc pe plac! Oricum, dacă ţineţi la pielea voastră, vă sfătuiesc să nu o mai deranjaţi vreodată pe această sărmană femeie, căci de acum înainte ea îmi aparţine întru totul!" Mă întorc apoi către eroina noastră şi îi spun: „Ei, ce zici, draga Mea ‚Maria Magdalena', eşti satisfăcută de această decizie a Mea?"
Femeia îmi răspunde: „O, Doamne, şi încă cum! Tu eşti de zece milioane de ori mai bun decât toţi aceşti netrebnici cu nasul pe sus la un loc, care îi consideră pe oamenii nevoiaşi un fel de animale de povară. Nu sunt supărată pe ei, dar mă deranjează să văd cum îi tratează pe ceilalţi, de parcă nici nu ar exista! Fie ca Domnul să îi ierte, căci cu siguranţă nu ştiu ce fac!"
Vienezul nu se lasă nici el mai prejos: „Hei, fraţilor! Dacă aşa stau lucrurile în această lume a spiritelor, atunci putem spune că am primit o binemeritată răsplată pentru eforturile pe care le-am făcut pe pământ în vederea unei vieţi mai bune după moarte. Cel puţin, pe vremea când trăiam pe pământ, orice om învăţat, cu o anumită poziţie socială şi cu o anumită influenţă, avea posibilitatea să se apere de atacurile acestor viermi ai pământului, protejându-se împotriva lor. Aici însă ţi se urcă în cap, ba se pare chiar că în scurt timp vom fi nevoiţi să considerăm ca pe o mare favoare o privire din partea acestei târfe cu obrajii roşii! Ca să pună capac la toate, acest om care pare să deţină o poziţie înaltă în această lume preferă de departe acest măr stricat unora ca noi, ba ne spune chiar că o să-l ridice la ceruri, ca să ne facă în ciudă! Asta ne mai lipsea! Ce să mai vorbim de pretenţiile tipului, care susţine că este prieten intim cu bunul Dumnezeu! Judecând după gusturile lui şi văzând că o preferă pe această creatură inferioară, roşie în obraji, cu sânii care îi explodează din decolteu şi cu fundul cât o baniţă, mă tem că această aşa-zisă Divinitate trebuie să fie de o cruzime şi de o perversitate

inimaginabilă! Această târfă musteşte de pasiune desfrânată, iar el vrea să o educe şi să o transforme într-o podoabă a acestei case! Îţi vine să urli la cer! Nu vi se pare amuzantă toată povestea?”
Femeia îmi spune: „Ascultă ce blasfemii! Cred că ar trebui să-i spui vreo două, dar în aşa fel încât să înţeleagă despre ce este vorba!”
Eu: „Nu-ţi bate capul! Lasă-i să râdă şi să continue cu blasfemiile lor! În scurt timp vor vedea singuri ce dobândă vor primi în schimbul acestor blasfemii! De altfel, ca să le dăm un motiv şi mai mare de dispreţ, te rog ca de acum înainte să nu Mi te mai adresezi cu ‚dumneata’, ci cu ‚Tu’. De asemenea, încearcă să renunţi la aceste expresii de argou, care nu-ţi face cinste, şi să vorbeşti într-o germană curată. Vei vedea că atunci când te vor auzi, sarcasmele lor vor exploda şi mai tare, amuzându-i la infinit! Încearcă acum să vorbeşti o limbă germană ceva mai rafinată!”
Femeia simte petrecându-se în ea o transformare. Este inundată de o senzaţie incredibilă de bunăstare interioară, care îi modifică într-un sens favorabil inclusiv forma exterioară. Uimită şi fericită de această transformare a fiinţei sale, dar mai ales de faptul că nu mai simte nici un fel de durere datorată bolii, ea Mă priveşte bucuroasă şi îmi spune: „O, prieten sublim coborât din ceruri, cât de bine mă simt alături de Tine! Tot ce era aspru în fiinţa mea s-a desprins de la mine ca solzii! Însuşi modul meu de a gândi şi limbajul meu s-au schimbat, la fel cum se transformă o omidă într-un fluture splendid! Cât despre durerile pe care le simţeam înainte, acestea au dispărut la fel cum se topeşte zăpada în faţa razelor fierbinţi ale soarelui! O, cât de bine mă simt în sfârşit! Şi cui trebuie să-i mulţumesc pentru acest miracol? Ţie, Doamne, Ţie! Ţie, Măreţ şi sublim prieten al Celui Preaînalt!
De vreme ce mi-ai arătat mie, cea mai josnică dintre păcătoase, o graţie atât de mare, pe care nu o merit în nici un fel, spune-mi ce trebuie să fac? Cum trebuie să mă comport pentru a-Ţi putea mulţumi aşa cum se cuvine?”
Eu: „Mult iubita Mea Helena (acesta este numele ei celest), noi doi suntem chit! Inima ta Mă iubeşte la infinit, la fel cum te iubeşte pe tine inima Mea! Ce altceva ai putea face? Dă-mi mâna ta, în semn de iubire faţă de Mine, iar apoi sărută-Mă cu ardoare pe frunte! Cât despre ceea ce se va întâmpla în continuare, lasă totul pe seama Mea!”
Helena aproape că s-a aprins de-a binelea de iubire, aşa că nu s-a lăsat mult rugată şi M-a prins de mână, după care M-a sărutat pe frunte, cu o ardoare şi o iubire greu de egalat.
Scena îi emoţionează la culme pe Robert, Messenhauser şi Becher, dar mai ales pe Jellinek, în ochii cărora apar lacrimi. După ce Mi-a atins fruntea cu buzele, transformarea Helenei devine şi mai evidentă, trupul ei căpătând frumuseţea şi nobleţea unei fiinţe celeste. Doar hainele ei au rămas umane, dar chiar şi acestea arată acum mult mai albe şi mai curate decât înainte. Robert se apleacă şi Mă întreabă în şoaptă dacă doresc să-i aducă un rând de haine speciale Helenei, care să o pună şi

mai mult în valoare pe această floare atât de rară! Îi răspund: „În scurt timp, când îţi voi spune Eu să faci acest lucru!”

Capitolul 69

Reacţia vienezului cu nasul pe sus în faţa transformării Helenei. Diferenţa dintre vis şi realitate. Parabola lui Olaf referitoare la curtarea unei femei.

Între timp, vienezul cu nasul pe sus şi amicii săi observă şi ei transformarea Helenei. Unul dintre aceştia chiar îl trage de mânecă pe vienez, spunându-i: „Prietene, ai văzut? Creatura aceea, care înainte semăna cu un coş de gunoi plin de mizerii şi murdărie, este acum complet transfigurată! Este o adevărată plăcere să te uiţi la ea în aceste condiţii. Mă întreb dacă ciudatul tovarăş al lui Blum nu este un fel de mag egiptean, sau ceva de genul acesta!”

Vienezul îi răspunde: „Mda, am observat şi eu că s-a întâmplat ceva cu femeia, dar ştii, când o asemenea creatură se aprinde de iubire, obrajii i se îmbujorează şi pieptul pare să-i iasă în afară, transformându-se astfel într-o fiinţă aproape frumoasă. Am cunoscut pe pământ destule femei care acasă la ele păreau de-a dreptul hidoase, dar care plimbându-se duminica alături de iubiţii lor şi îmbrăcate cu hainele lor bune erau de nerecunoscut. Iubirea este singurul fenomen care poate săvârşi un asemenea miracol, înfrumuseţând o femeie, atât pe pământ, cât şi în această lume. Dacă îi iei această iubire, vei constata că faţa ei se urâţeşte imediat”.

Celălalt: „La prima vedere aş fi zis că ai dreptate, dar se pare că lucrurile continuă să evolueze. Mai întâi, acea femeie a fost complet transfigurată, căpătând o frumuseţe nefirească, după care a început să vorbească în cea mai pură şi mai nobilă limbă germană, ca şi cum nu ar fi vorbit niciodată dialectul vienez. Cred că nu o să-mi spui că tot iubirea a stat inclusiv la baza acestei transformări. Cu siguranţă, a existat un principiu mai înalt, pe care nu îl putem înţelege deocamdată. Priveşte-i cu atenţie frăgezimea obrajilor, delicateţea fără seamăn a braţelor şi a gâtului, frumuseţea neasemuită a părului ei blond, armonia trăsăturilor faciale şi îmbujorarea cu adevărat celestă a obrajilor ei! Haide, recunoaşte: aceasta nu este o transformare obişnuită!”

Privind cu atenţie, vienezul cârcotaş se vede nevoit să îi dea dreptate amicului său, căci faptele nu pot fi negate. Din grup se aude însă o altă voce, care le spune celor doi: „Prieteni demni de tot respectul meu, nici unul dintre voi nu are dreptate în cazul de faţă! După părerea mea, această transformare are o bază cât se poate de naturală. Să nu uităm că ne aflăm în lumea spiritelor, în care viaţa devine un fel de vis lipsit de orice fel de realitate intrinsecă. Trăim cu toţii într-un fel de fantezie, a cărei plăcere în clipa de faţă este de a ne pune nişte ochelari prin care percepem realitatea cu totul altfel, nu aşa cum este ea de fapt. Aceste imagini nu au mai multă substanţă aici decât aveau pe pământ cele pe

care le puteam vedea atunci când priveam prin aşa-numita lanternă magică. Aţi înţeles acum cum stau lucrurile în această lume onirică?”
Primul vienez: „Prietene, explicaţia ta este interesantă, dar are un punct slab. Dacă lumea în care ne aflăm este un simplu vis, atunci explicaţia ta face parte integrantă din el, nefiind cu nimic mai reală decât celelalte fenomene. Sau vrei să spui că explicaţia ta este singura reală în această lume onirică? Îmi amintesc că pe vremea când trăiam pe pământ aveam deseori vise cât se poate de vii, dar ce diferenţă există între acestea şi realitatea în care ne aflăm acum, în care ne păstrăm cu toţii luciditatea! În visele mele rămâneam întotdeauna într-o stare de pasivitate, în timp ce în această lume sunt pe deplin activ din punctul de vedere al lucidităţii şi al conştiinţei. În visele mele îmi era imposibil să mă interiorizez, iar dacă mi se părea că îmi amintesc ceva important, amintirea era întotdeauna vagă şi incompletă. În schimb, în această lume îmi amintesc chiar şi cele mai mici detalii ale întregii mele vieţi terestre, până la cele mai infime detalii! Spune-mi, prietene, chiar crezi că această realitate este un simplu vis?
În vise nu am simţit niciodată durerea intensă, foamea sau setea, iar formele fiinţelor care îmi apăreau în aceste stări onirice erau întotdeauna efemere şi schimbătoare, înlocuindu-se reciproc cu o asemenea repeziciune încât de regulă nu mai rămânea nimic din apariţiile precedente. Imaginile se succedau una după alta, într-o manieră aparent miraculoasă, dar niciodată în secvenţe logice. Fenomenul este incontestabil fascinant pentru un observator tăcut, dar nu poate fi comparat cu nici un chip cu ceea ce ni se întâmplă acum. Priviţi cât de logice sunt discursurile lui Blum şi ale prietenilor săi! Cât de consistentă şi de corectă din punct de vedere arhitectural este forma acestei case, şi cât de impresionant este fiecare detaliu din ea!
Cum ar putea fi toate acestea un simplu vis? Nu, prietene, eu nu cred că trăim într-un vis, ci în realitatea cea mai concretă şi mai sfântă care poate exista! De fapt, înclin să cred că cu cât vom deveni mai conştienţi de această realitate şi de legile ei, acceptându-le şi înclinându-ne în faţa lor, cu atât mai bine ne va merge în această lume. În acest context, transfigurarea subită a acelei creaturi capătă pentru mine o semnificaţie cu totul nouă! Ce spuneţi de raţionamentul meu?”
Vienezul cârcotaş: „Prietene, ai perfectă dreptate. Nu pot decât să fiu de acord cu tine. Ceea ce nu înţeleg totuşi este cum se face că spiritele se lasă cuprinse de pasiune, într-un sens sau în altul (favorabil sau defavorabil) inclusiv în această lume. De pildă, mie tot nu mi-a trecut supărarea pe acea creatură care s-a transformat între timp într-o fiinţă de o frumuseţe celestă. La fel şi pe acel prieten şi iubit al ei, la care am căutat înţelegere, dar de la care nu am primit în schimb decât mustrări şi acuze. Pe scurt, m-am simţit ofensat până în străfundurile fiinţei mele, lucru pe care un om de onoare nu îl poate niciodată trece cu vederea. De fapt, acest lucru mă intrigă cel mai tare: că inclusiv în această lume a spiritelor, despre care se presupune că este alcătuită după principiile

cele mai înalte ordini divine, sufletul se poate simţi rănit, ofensat şi chiar furios de moarte! Explică-mi, te rog, acest lucru, şi îţi voi rămâne recunoscător de-a pururi!”
Cel căruia i s-a adresat, pe numele său Max Olaf, îi răspunde: „Prietene, explicaţia este cât se poate de simplă! Ce înseamnă o ofensă? Nimic altceva decât o mustrare pentru aroganţa noastră naturală. După părerea mea, aroganţa este acel sentiment al sufletului care consideră că originea sa divină îi aparţine numai lui, nu şi celorlalţi, pe care îi priveşte ca fiind inferiori lui, ba chiar nişte viermi ai pământului! Dacă cineva sau ceva încearcă să se împotrivească acestei idei favorite a sufletului, sugerându-i acestuia că se află pe picior de egalitate cu el, sufletul percepe această opoziţie ca pe ceva dureros, un fel de obstacol care îl răneşte, căci îşi dă seama că ceilalţi nu îi recunosc calităţile ieşite din comun pe care şi le atribuie el însuşi. De altfel, această poziţie a sufletului mi se pare cât se poate de inconsistentă şi de ilogică; în realitate, dacă doreşte să se bucure de adevăratele beneficii ale originii sale divine, sufletul ar trebui să meargă exact pe calea opusă!
Pe pământ, cei care se consideră superiori au la dispoziţie tot felul de mijloace pentru a-şi impune cu forţa opiniile în faţa celorlalţi, confirmându-şi astfel singuri că orgoliul lor este justificat. În această lume, în care nu mai există bani şi nobilime, baionete şi puşti, etc., rezultatele acestei vanităţi a sufletului (care nu are nici o justificare reală) devin dintr-o dată dureros de evidente, căci este fundamental greşit ca o creatură să se considere superioară unei alte creaturi egală cu ea. De fapt, este o adevărată nebunie!
Logica şi experienţa ne învaţă că cei mai fericiţi oameni sunt cei care nu aşteaptă nimic de la semenii lor. De aceea, este absurd să încerci să îţi atingi fericirea urmărind un ideal care este imposibil de atins! Spune-mi: ce efort crezi că merită să cultive omul care doreşte să atingă starea de fericire – efortul de a-şi îndeplini toate dorinţele sufletului, care proliferează în interiorul acestuia mai rapid ca buruienele, sau efortul de a reduce aceste dorinţe la un minim absolut necesar?”
Cârcotaşul: „În mod evident, cel din urmă, căci cu cât omul are nevoie de mai puţine lucruri pentru a fi fericit, cu atât mai uşor îi va fi să devină astfel!”
Max Olaf: „Absolut corect! Exact aşa stau lucrurile, şi aşa vor rămâne ele pentru totdeauna.
În acest caz, haide să acţionăm în consecinţă, iar astfel de creaturi nu ne vor mai deranja vreodată. Ce zici, am dreptate sau nu?”

Capitolul 70

Situaţia maritală a cârcotaşului. Generalul dispus să îl ajute.
Cârcotaşul: „Frate Max, ai vorbit foarte bine! Ai rostit cuvinte adevărate şi pline de viaţă. Aşa cum ştii, eu am fost un mic nobil de ţară, la fel ca şi tine. Părinţii mei nu au făcut niciodată parte din pătura avută a societăţii, aşa că nu mi-au putut da o educaţie mai bună decât au primit

ei înşişi. Am ajuns să fac parte din rândurile armatei dintr-o simplă întâmplare. Din fericire, am fost băiat bun şi disciplinat, aşa că mi-am câştigat rapid simpatia colonelului meu. Acesta m-a trimis la colegiul militar, unde am învăţat rapid să citesc, să scriu şi să calculez. Am devenit astfel unul dintre cei mai bine pregătiţi membri ai regimentului, avansând rapid la gradele de fruntaş, caporal, sergent, iar apoi ofiţer. Desigur, dată fiind poziţia şi calităţile mele, nu am rămas indiferent nici la farmecele sexului frumos.
Din nefericire, am avut neşansa să cunosc fata unui mare aristocrat, cu ocazia unui bal pentru corpul ofiţerilor pe care l-a dat acesta. Fata mi-a plăcut, dar se pare că eu i-am plăcut chiar mai mult. Pe scurt, s-a îndrăgostit lulea de mine şi nu a făcut nici un secret din acest lucru! Prin comparaţie cu baronul, eu eram fiul unui simplu fermier extrem de sărac, neajungând ofiţer decât graţie unor avantaje fizice, mai degrabă decât unor merite personale. De aceea, familia fetei nu mă privea cu ochi buni. Pe de altă parte, iubirea nu este niciodată interesată de avere sau de rangul social!
Şi astfel, m-am lăsat prins până peste cap în această poveste de dragoste, unica preocupare a mea şi a iubitei mele fiind să ne căsătorim cât mai curând. Dar cum puteam face acest lucru? Cum să obţinem consimţământul aristocratului, inclusiv zestrea firească pe care trebuia să i-o acorde acesta fiicei sale? Am încercat tot ce mi-a stat în puteri ca să obţin simpatia tatălui. În consecinţă, mi s-a interzis politicos să mai calc în casa lor! Ce credeţi că s-a întâmplat în continuare?
Colonelul meu, care mă iubea ca pe un fiu, m-a sfătuit să îmi părăsesc serviciul, să călătoresc în Anglia şi să încerc să obţin acolo o poziţie militară impresionantă. Fiind el însuşi un om bogat, mi-a dat fără nici o rezervă banii de care aveam nevoie pentru acest demers. I-am urmat sfatul. Ca să nu lungesc vorba, în numai o jumătate de an m-am înrolat în marina britanică şi am ajuns căpitan pe un vas de război care a primit comanda de a naviga în India Orientală. Curajul nu-mi lipsea deloc, iar în curând am devenit unul dintre cei mai buni cunoscători ai artei navigaţiei.
În cel mai scurt timp, m-am distins ca ofiţer de marină şi am devenit comandant de navă. Mi-am îndeplinit riguros toate obligaţiile care mi-au fost atribuite, aşa că am primit o sumedenie de decoraţii. După circa patru ani m-am întors în Anglia foarte bogat şi am fost înnobilat. Am obţinut inclusiv şase luni de concediu, pe care le-am folosit, desigur, ca să îmi rezolv chestiunea căsătoriei.
Când am ajuns din nou în patria mea, mi-am găsit încă în viaţă părinţii şi rudele, slavă cerului, după care m-am grăbit să îmi revăd celălalt părinte, colonelul meu, ajuns între timp general-maior. Reîntâlnirea a fost emoţionantă. Prima mea grijă a fost să mă achit de datoria financiară la el, dar generalul nu a acceptat banii din aur pe care i-am aşezat pe masă, spunându-mi: ‚Iubitul meu prieten, ştii că nu am fost căsătorit niciodată şi că nu am copii. De aceea, te consider unicul meu

fiu, bucuria vieţii mele, şi implicit moştenitorul întregii mele averi. Consideră aceşti bani un simplu dar şi nu mai pomeni niciodată de ei!’
Nu cred că mai trebuie să menţionez că această declaraţie m-a mişcat până la lacrimi. Cine ar fi putut rămâne indiferent în faţa unei astfel de declaraţii, din partea unui om atât de nobil? După ce am discutat pe îndelete, m-a întrebat dacă baroneasa din cauza căreia am plecat nu mi-a scris niciodată, sau dacă nu am încercat să iau eu legătura cu ea. I-am răspuns că i-am scris de trei ori, dar nu am primit nici un răspuns. M-am gândit totuşi să-i fac o vizită şi să îi cer baronului mâna fiicei sale, asta ca un semn de preţuire pentru el însuşi (pentru general), ştiind cât de apropiat era de familia fetei.
Într-adevăr, generalul-maior a rămas foarte încântat să audă care sunt planurile mele, dar nu mi-a ascuns faptul că tatăl fetei era încă şi mai greu de satisfăcut decât înainte în ceea ce îi privea pe pretendenţii la mâna fiicei sale. Era un aristocrat extrem de bigot, aşa că nu era deloc interesat de avere sau de meritele personale ale pretendenţilor, ci doar de rangul prin naştere al acestora. Altfel spus, trebuiau să facă parte din marea nobilime. De pildă, a respins el însuşi titlul de conte, pentru simplul motiv că ar fi devenit astfel primul conte al liniei genealogice, în timp ce acum era ultimul baron al unei lungi astfel de linii genealogice.
Nu cred că mai trebuie să precizez ce impresie penibilă mi-a făcut această declaraţie. Ajunsesem eu însumi un nobil, dar cum puteam să demonstrez că am cel puţin 16 generaţii de strămoşi nobili? Generalul-maior nu şi-a pierdut însă speranţa, fiind convins că aş putea încă să îl impresionez pe bătrânul aristocrat, dacă i-aş povesti numeroasele aventuri prin care am trecut pe mare, bătăliile cu monştrii marini şi cu armatele duşmane, furtunile pe care le-am înfruntat, etc. Bătrânului îi plăceau la nebunie asemenea poveşti, aşa că mai aveam totuşi o şansă să-i câştig inima!
Am urmat sfatul prietenului meu şi am fost într-adevăr primit de bătrânul aristocrat într-un mod ceremonial, ceea ce mi s-a părut un semn bun.
Lucrul care m-a impresionat cel mai tare era faptul că Emma, fiica bătrânului şi iubita mea, părea să strălucească de fericire, purtându-mi aceeaşi iubire ca la început. Mi-a spus că a primit într-adevăr scrisorile mele, dar a fost nevoită să-mi răspundă exclusiv prin lacrimile şi prin tăcerea inimii sale. La fel ca prima oară, am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a-l convinge pe bătrânul aristocrat să îmi acorde mâna fiicei sale, dar în zadar! Pe scurt, după trei luni nu eram cu nimic mai avansat ca la prima mea vizită în acea casă.
Ce era de făcut? M-am consultat cu prietenul meu, generalul. După o vreme de reflecţie, acesta mi-a spus: ‚Nu aş vrea să-ţi dau un sfat prost, dar cred că va trebui să recurgi la o tactică mai dură. Fata are deja 26 de ani, aşa că este pe deplin matură şi poate decide singură în ceea ce o priveşte. Dacă are curajul să se mărite cu tine fără consimţământul tatălui ei, atunci nu mai ezita nici o clipă! Mi se pare că ţi-a făcut ea

însăşi o astfel de sugestie, aşa că s-ar putea să fie cât se poate de deschisă faţă de această posibilitate. Dacă planul va da greş, iar căsătoria nu se va putea încheia în Austria, atunci nu veţi avea de ales şi va trebui să fugiţi imediat în Anglia, pentru a vă căsători acolo. Desigur, veţi fi urmăriţi de autorităţi, dar lasă asta în seama mea. Voi avea personal grijă ca urmăritorii să nu vă prindă. În rest, cred că te vei descurca singur'.
Evident, mi-a plăcut foarte mult acest plan îndrăzneţ, aşa că am trecut imediat la punerea lui în aplicare. Într-adevăr, căsătoria nu s-a putut încheia în Austria, ţară în care obstacolele erau prea mari, aşa că am fugit împreună în Anglia, căsătorindu-ne chiar pe puntea fregatei mele, care ne-a transportat acolo. Cel care a oficiat căsătoria a fost capelanul vasului. Aşa cum aveam să aflu mai târziu de la prietenul meu, am fost urmăriţi, dar a avut el grijă să îi direcţioneze greşit pe urmăritori. Şi astfel, am reuşit să mă căsătoresc cu fata viselor mele într-un mod absolut legal (cel puţin din punct de vedere oficial)".

Capitolul 71
Norii se adună asupra căsniciei cârcotaşului. Mireasa îşi revelează adevărata natură.
Cârcotaşul continuă: „La vremea aceea viaţa mi se părea un paradis terestru, căci îmi îndeplinisem scopul pentru care am luptat atât de mult. În cel mai scurt timp însă, nori grei au început să se adune asupra acestui paradis iluzoriu.
Mult iubita mea Emma era tot mai chinuită de remuşcări pentru faptul că şi-a părăsit tatăl, devenind din ce în ce mai tristă cu fiecare zi care trecea, regretând pasul făcut şi blestemând clipa în care m-a cunoscut. I s-a făcut apoi dor de casă, slăbind din ce în ce mai mult şi făcându-mă să devin chiar îngrijorat în ceea ce priveşte starea ei de sănătate. Am încercat tot ce mi-a stat în puteri pentru a-i schimba starea sufletească, dar în zadar! În aceste condiţii, nu am avut de ales decât să părăsesc Anglia şi să mă întorc cu ea la Viena, ca un om particular de afaceri.
Ajunşi în capitala Austriei, am încercat mai întâi de toate să obţinem iertarea tatălui Emmei, dar am aflat că acesta trecuse în lumea celor drepţi, probabil mai mult de supărare decât datorită unei boli!
Pentru Emma, aceasta a fost ultima picătură. Rudele ei i-au reproşat amarnic moartea tatălui ei, acuzând-o direct de crimă şi spunându-i că, atunci când a murit, acesta şi-a întins disperat mâinile, strigând-o!!
Toate aceste poveşti au îmbolnăvit-o şi mai tare pe Emma, iar eu am ajuns să cheltuiesc o adevărată avere pe medici. În cele din urmă s-a făcut bine, dar a continuat să fie extrem de capricioasă, cerându-mi nu de puţine ori sacrificii pe care abia reuşeam să le acopăr financiar, dar pe care i le-am îndeplinit până la ultima, cu cea mai mare blândeţe şi înţelegere. După numai doi ani, au murit şi rudele ei, astfel încât soţia mea, devenită între timp mamă a două fete, a moştenit o avere

considerabilă. O vreme, am sperat că Emma va deveni astfel mai fericită şi mai binevoitoare faţă de mine.
Abia după ce a semnat actele moştenirii am aflat însă cine era în realitate soţia mea şi cât de mult însemnam eu pentru ea! Aparenta ei instabilitate emoţională a dispărut ca prin farmec, fiind înlocuită de o goană nebună după plăceri şi lux orbitor. Practic, Emma mea nu îşi mai refuza nimic.
I-am spus cu timiditate că o astfel de viaţă nu este tocmai nobilă şi că m-a făcut mult mai nefericit decât o făcusem vreodată eu pe ea, că în Anglia aş fi ajuns până acum amiral, dacă nu aş fi renunţat la serviciul militar pentru a veni la Viena împreună cu ea, datorită iubirii pe care i-o purtam. I-am spus toate aceste lucruri cu lacrimi în ochi, dar unicul rezultat pe care am reuşit să-l obţin a fost să dezlănţui un adevărat iad. S-a repezit ca o furie în camera ei, mi-a semnat un cec în valoare de 200 de florini (guldeni) şi mi-a spus: ‚Iată, domnul şi soţul meu (născut în familia unor crescători de porci!), la atât s-au redus cheltuielile tale cu mine. Acum părăseşte te rog această reşedinţă şi caută-ţi pe alta! Nu ai decât să le iei şi pe cele două fete cu tine, căci nu sunt dispusă să cresc două puşlamale pe care, în orbirea mea, le-am conceput împreună cu un ţăran! Adio şi n-am cuvinte! Acum suntem chit!’
După care mi-a trântit uşa în faţă, lăsându-mă consternat, în timp ce micuţele mele copile plângeau şi mă strângeau în braţe. După circa două ore am încercat să intru din nou în camera ei, dar nu mi s-a permis. Valetul personal al Emmei mi-a spus că este dorinţa baronesei să părăsesc de îndată casa. I-am spus acestuia să o anunţe pe doamna că nu am nevoie de banii şi de casa ei, şi că voi continua să îmi trăiesc viaţa şi să îmi cresc fetele folosindu-mă de averea mea legal dobândită! M-am grăbit aşadar să ajung în camera mea, chemându-mi personalul. Le-am poruncit servitorilor să îmi strângă imediat lucrurile, căci trebuie să părăsim în grabă casa. ‚Cine nu se va conforma, va fi dat imediat afară!’ Servitorii mei au făcut feţe lungi şi au căscat ochii mari de uimire, dar mi-au îndeplinit imediat porunca.
În timp ce eram ocupat cu împachetarea, cineva a bătut la uşa mea. Cine credeţi că era? Bunul meu prieten, generalul-maior, care tocmai atunci venise la Viena cu nişte probleme pe care le avea de rezolvat! ‚Hei, ce faci aici? m-a întrebat el. Te muţi?’ I-am povestit imediat totul, explicându-i că vina nu îmi aparţine deloc!
La început, generalul nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Abia după o vreme şi-a adunat gândurile şi mi-a spus: ‚Bietul meu prieten, linişteşte-te! Dacă aceasta este adevărata faţă de soţiei tale, mai bine bucură-te că ai scăpat de ea în această manieră onestă! Păstrează însă cecul pe care ţi l-a dat, de dragul copilelor tale, căci nu este înţelept să renunţi la o sumă atât de mare numai de dragul orgoliului!’
Imediat după ce am primit acest sfat de bun simţ din partea generalului, valetul Emmei a năvălit în cameră şi mi-a spus: ‚Doamna doreşte să ştiţi că nu acceptă cu nici un chip să primească înapoi banii pe care vi i-a

trimis! În schimb, dacă suma vi se pare insuficientă, este dispusă să o mărească!’ Mi-am muşcat buzele de furie, incapabil să mai rostesc vreun cuvânt. În locul meu a luat cuvântul generalul, care i-a spus valetului: ‚Comunică-i doamnei că prin comparaţie cu sacrificiile pe care le-a făcut acest om pentru ea, suma de 200 de florini nu înseamnă mai mult decât o simplă pomană pentru un cerşetor. Nu aşa se plăteşte onoarea unui ofiţer de rangul acestui domn! De aceea, spune-i doamnei să bage adânc mâna în cufărul cu bani şi să-i aloce adevărata recompensă pe care o merită soţul ei (un om fără egal, aşa cum nu va mai întâlni vreodată altul), pentru faptul că i-a călcat în picioare onoarea aşa cum a făcut-o! Spune-i doamnei că eu, prinţul N.N., tatăl adoptiv al acestui om care a devenit fiul meu preaiubit, sunt cel care solicit acest lucru de la ea! Spune-i de asemenea să nu mai îndrăznească niciodată să se afişeze în lume purtând numele soţului ei! Mă înţelegi?’ Valetul i-a răspuns: ‚Da, Înălţimea Voastră!’ ‚Atunci, dispari din ochii mei!’, a tunat generalul. Valetul s-a înclinat până la pământ, după care a şters-o ca din puşcă.

După o vreme, uşa s-a deschis şi baroneasa şi-a făcut năvalnic apariţia, frângându-şi mâinile şi implorându-ne iertarea, mie şi generalului. Ne-a adus tot felul de argumente, vorbind de temperamentul ei aprins şi de faptul că s-a pripit, ca de obicei.

Generalul a lăsat-o să termine, după care i s-a adresat cu detaşare: ‚Doamnă, l-am cunoscut foarte bine pe bigotul tău părinte şi te cunosc foarte bine şi pe tine! Aşchia nu sare departe de trunchi, aşa că nu mă aştept ca tu să fii foarte diferită de tatăl tău. Deşi fostul tău soţ nu este fiul meu fizic, l-am rugat pe împărat să-mi acorde dreptul să îl adopt sub titlul de conte şi să-i las moştenire averea mea, lucru pe care maiestatea sa l-a acceptat, ştiind că nu am copii. Dacă aş muri mâine, ar deveni prinţ, mă înţelegi? Chiar dacă alţi membri ai nobilimii vor face presiuni asupra împăratului să nu accepte să îi acorde acest titlu nobiliar, el va rămâne oricum fiul meu şi unicul moştenitor al întinsei mele averi! Drept urmare, el nu are nevoie nici de casa, nici de averea ta! M-aţi înţeles, doamnă?’ Baroneasa i-a răspuns: ‚O, Înălţimea Voastră şi dragă tată-socrule! Sunt dispusă să îţi dăruiesc întreaga mea avere, cu condiţia să mă ierţi şi să nu mi-l răpeşti pe soţul meu mult iubit!’

Generalul: ‚Aha, fetiţo! Acum că ai aflat că acest ‚crescător de porci’, după cum îi spuneai până nu demult, urmează să devină moştenitorul meu, ai început din nou să simţi pentru el o iubire fără seamăn! Nu cred că îţi va mai merge a doua oară! De aceea, întoarce-te în camera ta, căci am lucruri importante de discutat cu fiul meu’. Emma a continuat însă să îi implore iertarea, cu o ardoare şi mai mare, jurând pe tot ce avea mai scump pe lume că ar fi preferat de o mie de ori să fie ea însăşi o crescătoare de porci pentru tot restul vieţii decât să mă părăsească fie şi numai pentru un singur minut! ‚Bine, i-a răspuns generalul, vom vedea imediat care este adevărul! Mă simt îndrituit să îţi testez sinceritatea, şi vom vedea cum vei trece acest test!’ ‚Fă orice doreşti cu

mine, Înălţimea Ta, dar nu voi accepta să mă despart de soţul meu mult iubit decât dacă voi muri!’ Generalul: ‚Bine, vom vedea cât de curând, draga mea baroneasă! Ţi-am dat deja testul de care îţi vorbeam, şi nu l-ai trecut! Acum îmi iubeşti fiul, dar numai pentru că a devenit moştenitorul meu. Ei bine, acesta a fost testul: ţi-am spus această minciună ca să văd cum vei reacţiona, şi imediat te-ai îndrăgostit ‚spontan’ de el. Mare naivitate! Ţi-am spus că va deveni moştenitorul meu numai pentru a-ţi face dovada lipsei tale de nobleţe: când nu ai mai văzut în el un simplu crescător de porci, ci un prinţ, ai devenit subit foarte smerită! Ce ai zice însă dacă ţi-aş spune că totul a fost o minciună, special concepută pentru a-ţi testa iubirea faţă de soţul tău, şi că acesta (deşi îmi este într-adevăr la fel de drag ca un fiu, fiind un om minunat) nu este totuşi decât un fiu de ţăran?’
Auzind această veste proastă, Emma s-a schimbat imediat la faţă, ţipând: ‚Cum!? Aşa se vorbeşte cu fiica baronului N.N.? Aşa deci! Soţul meu nu este un prinţ, ci un simplu ţăran, devenit recent un gentleman englez! O, ce ruşine sunt nevoită să suport! Eu, o baroneasă cu o familie veche de generaţii, să fiu tratată ca o simplă muritoare de rând! Hei, valetule!’ Valetul: ‚Ce doreşte doamna?’ Emma: ‚Grăbeşte-te în camera mea şi adu-mi documentele de pe masa mea, ca să pot „repara” onoarea acestui ţărănoi ofensat!’ Generalul: ‚Acest lucru nu va mai fi necesar, doamnă! Ştiam că te vei descurca chiar mai prost la cel de-al doilea test decât la primul. Eşti cine eşti, şi aşa vei rămâne toată viaţa. Sper că înţelegi ce vreau să spun! Cât despre acest fiu al meu, el este un om cu adevărat nobil, în pofida originii lui simple! De aceea, dispari din ochii noştri!’
Auzind aceste cuvinte, Emma se întoarce din nou la 180 de grade, spunând: ‚Înălţimea Ta, spui că mi-ai încercat astfel sentimentele, dar nu ţii cont de faptul că aş fi putut juca teatru, pentru a mă convinge la rândul meu de iubirea reală a acestui bărbat. Căci trebuie să îţi mărturisesc că domnul şi stăpânul meu s-a purtat în ultimul an şi jumătate cu o răceală inexplicabilă faţă de mine, care m-a făcut să mă simt complet nefericită. I-am făcut numeroase aluzii în acest sens, spunându-i că nu mai par să însemn pentru el ceea ce însemnam odată! Dar domnul conte aici de faţă a ştiut de fiecare dată să găsească o mie de pretexte, care mai de care mai rizibil. Se pare aşadar că undeva exista o problemă!
Acum sunt bogată, aşa că dispun de mijloacele necesare pentru a testa inima soţului meu. De aceea, am dat tot felul de petreceri şi de baluri, lăsându-mă curtată de bunăvoie de alţi cavaleri şi încercând astfel să detectez o urmă cât de mică de gelozie din partea lui. Dar eforturile mele s-au dovedit în zadar! Mi s-a părut chiar că îi face plăcere să vadă alţi bărbaţi făcându-mi curte în locul lui! Mult timp, m-am simţit umilită, dar răceala dintre noi a continuat să crească, iar soţul meu a uitat cu desăvârşire calea către dormitorul nostru comun. De aceea, m-am decis

să îl supun astăzi acestui test suprem, pentru a vedea ce se ascunde cu adevărat în inima lui!
Nici acest test nu s-a dovedit însă un succes. De aceea, văzând că am pierdut pentru totdeauna iubirea lui, sunt dispusă să accept această situaţie, în numele lui Dumnezeu!
Acesta este adevărul deplin, Înălţimea Ta. Atât timp cât eram o dezmoştenită a sorţii, m-a iubit cu o ardoare greu de înţeles, dar de îndată ce am dovedit unica moştenitoare a unei mari averi, între noi s-a terminat totul. Nu numai că a renunţat să mă mai mângâie, dar a început chiar să pară enervat de această nouă situaţie, spunându-mi adeseori în faţă: ‚Banii tăi sunt un blestem pentru această casă!' De aceea, o las pe Înălţimea Ta să judece singur în ce măsură sunt o păcătoasă atât de mare pe cât pare să creadă, împreună cu fiul său adoptiv!'

Capitolul 72
Pretenţia Emmei. Generalul devine consilier marital. Feuda căsniciei.
Generalul i-a răspuns Emmei: ‚Draga mea noră! Dacă aşa stau lucrurile, atunci situaţia se schimbă. De aceea, te rog să mă ierţi. Voi avea grijă să îmi dojenesc fiul!' Emma: ‚Înălţimea ta, tot ce îmi doresc eu este dragostea dintâi! Dacă voi regăsi această iubire în inima lui, îi voi ierta totul, fără nici o rezervă!' – După care, generalul s-a întors către mine şi mi-a spus: ‚Ei bine, fiul meu, ascultă-mă, dacă este adevărat că soţia ta ţi-a făcut probleme numai din cauza ta, atunci va trebui să îţi îndrepţi greşeala! Emma nu pare să aibă decât o singură pretenţie: iubirea ta dintâi. De aceea, nu-i refuza această dorinţă!'
Eu i-am răspuns: ‚Iubitul meu tată! Iubirea mea faţă de Emma nu s-a diminuat în nici un fel de la prima noastră întâlnire şi până astăzi. Nu este vina mea că ea mi-a căutat nod în papură, deşi nu greşisem cu nimic faţă de ea. Dacă nu i-am făcut un scandal îngrozitor, mânat de gelozie, acest lucru s-a datorat exclusiv sensibilităţii mele înnăscute. Pot să-ţi spun însă că în sinea mea am simţit o mare amărăciune. Cât despre marea ei bogăţie, trebuie să-ţi mărturisesc că aceasta nu m-a impresionat niciodată în mod deosebit. De fapt, ca să fiu sincer până la capăt, imensa avere a Emmei mi-a creat chiar o stare de disconfort, ştiind că cu cât o casă este mai mare, cu atât mai multe sunt ocaziile de a păcătui! (Întorcându-se apoi către Emma): Ascultă, dacă ai fi dăruit săracilor sumele de bani pe care le-ai cheltuit cu petrecerile tale, am fi fost amândoi infinit mai fericiţi! Dar tu ţi-ai dorit să mă impresionezi şi să mă intimidezi în acest fel, iar această intenţie a ta nu a fost una lăudabilă, căci cu greu ai putea găsi un soţ mai răbdător decât mine!'
De data aceasta, Emma nu s-a mai ostenit să îmi dea vreun răspuns, chemându-şi nerăbdătoare valetul. Când acesta a venit, ducând cu el un pachet greu, ea a ţipat la el, spunându-i să lase pachetul pe masă. După care mi-a aruncat o privire caustică, spunându-mi: ‚Doresc să-mi îndrept greşeala şi ofensa pe care ţi-am adus-o, ca să te înveselesc din nou'. La

care eu i-am răspuns: ‚Draga şi buna mea Emma! Te iubesc mult prea mult ca să îţi port chiar şi cea mai mică ranchiună! De altfel, nu eu ţi-am cerut aşa ceva, ci tatăl meu, care a avut de altfel intenţiile cele mai bune. De aceea, ia-ţi înapoi hârtiile şi redevino acea Emma care m-a urmat în Anglia cu câţiva ani în urmă şi pentru care mi-am pus în pericol viaţa de o mie de ori!'
Emma a rămas oarecum uimită. După o vreme în care a păstrat tăcerea, ea a spus (cu o indiferenţă studiată): ‚Dacă tot mă iubeşti, fă-mi favoarea şi ocupă-te de aceste documente, căci, după cum ştii prea bine, o femeie nu se pricepe la bani!' Eu: ‚Asta este altceva! De aceea, sunt absolut de acord să îţi fac acest serviciu! Va trebui să ne strângem însă mâinile în semn că am redevenit prieteni, iar apoi să îmi dai acel sărut după care tânjesc de atâta vreme! Haide, Emma, fă-mă din nou fericit!' – Emma: ‚Avem destul timp pentru astfel de dulcegării! O femeie nu trebuie să fie niciodată prea liberală, dacă doreşte să îşi păstreze căsnicia. Doresc de asemenea să îţi reamintesc ceea ce ţi-am spus de atâtea ori până acum, şi anume că nu mai doresc să fiu numită Emma, ci aştept să mi se spună pe primul meu nume creştinesc, Kunigunde! De ce mi te adresezi spunându-mi tot timpul Emma, şi nu Kunigunde, un nume cu adevărat nobil, încă din antichitate, cu care au fost botezate inclusiv mama şi bunica mea? Dacă mă iubeşti cu adevărat, atunci adresează-mi-te aşa cum trebuie, pe numele meu adevărat!'
Aşa cum este firesc, această condiţie pusă în numele iubirii m-a făcut să râd. La fel şi pe general. De aceea, i-am spus Emmei: ‚Dar, draga mea soţie, am făcut acest lucru din cel mai pur respect faţă de tine! Sunt convins că ai auzit şi tu că circulă un cântecel comic despre Edward şi Kunigunde, cântat în vodeviluri şi care stârneşte hohote mari de râs din partea publicului. Ori de câte ori mă adresez ţie pe numele de Kunigunde, în minte îmi vin versurile acelui cântec stupid, dar amuzant. De altfel, numele de Emma mi se pare infinit mai frumos decât cel de Kunigunde. Totuşi, dacă insişti ca de acum înainte să fii numită Kunigunde, sunt cât se poate de fericit să îţi spun astfel, pentru numele lui Dumnezeu!' Ea mi-a răspuns cu sarcasm: „Da, da, ştiu, oamenii îşi bat joc de toate lucrurile care nu le sunt pe plac!' Eu: ‚Ce tot spui? Te asigur că nu am nici cea mai mică intenţie să îmi bat joc de tine, căci te iubesc mai presus de orice. Singura mea dorinţă este să punem capăt acestei controverse şi să ne dăm mâinile în semn de împăcare deplină! Asta dacă nu cumva îmi mai ascunzi şi alte lucruri?'
Emma: ‚O, foarte multe lucruri!' – Eu: ‚Şi care ar fi acestea, scumpa mea Em… o, te rog de o mie de ori să mă ierţi! Doream să spun Kunigunde! Haide, Kundie, spune-mi tot ce ai pe inimă!'
După această invitaţie a mea, deşi atât de laconică, ea s-a ridicat furioasă în picioare şi a bătut din picior, făcând obiectele din sticlă din cabinetul meu să se zgâlţâie, după care mi-a spus un ‚Nu' tăios şi a izbucnit în lacrimi. A urmat apoi o pauză prelungită, după care mi-a adresat o serie nesfârşită de invective care l-ar fi făcut să roşească până

şi pe cel mai înrăit veteran al unei crâşme. În final, mi-a strigat furibundă: ‚S-a terminat! Nu mai doresc să aud vreodată de tine! Ţi-ai primit plata, iar acum suntem chit! Nu suport să fiu insultată de un vagabond, fiul cine ştie cărei ţărance! Poate să te facă împăratul conte de o mie de ori – prin comparaţie cu mine, care sunt o baroneasă de viţă veche, nu însemni absolut nimic, înţelegi? Faţă de mine tu nu însemni nimic! De aceea, dispari din faţa ochilor mei!’
‚Cu fata asta nu cred că vom ajunge nicăieri, a spus şi generalul, întrucât este complet nebună! Cel mai bine ar fi să uiţi de ea, fiul meu, şi să nu-ţi mai baţi capul cu ea! Cine ştie, poate că timpul o va ajuta să se transforme. Oricum, ia hârtiile cu tine, căci s-ar putea să vină o vreme în care să-ţi folosească. Bănuiala mea este că în cel mai scurt timp Emma îşi va risipi complet averea!’
În acel moment a intrat în cameră şi valetul meu, care mi-a spus că tocmai a aflat de o reşedinţă goală, cât se poate de frumoasă. ‚Foarte bine, a spus generalul, haide să terminăm cu împachetarea’. Valetul: ‚Domnule, toate lucrurile sunt împachetate, cu excepţia celor din această cameră! De asemenea, cărăuşii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!’”

Capitolul 73
Povestea căsniciei vienezului cârcotaş continuă. Criza de nervi a Emmei şi o nouă conversaţie.
Cârcotaşul: „I-am spus atunci valetului: ‚Foarte bine! Ai procedat corect’. Acesta mi-a răspuns: ‚O asigur pe Excelenţa Voastră că se va simţi cât se poate de bine în noua sa reşedinţă, deşi aceasta nu este situată în centrul oraşului, ci într-o suburbie. Este însă o reşedinţă absolut splendidă, superb mobilată şi care nu costă aproape nimic!’
Generalul: ‚În ce suburbie se află, şi la ce etaj?’ Valetul: ‚Din motive evidente (şi indică spre soţia mea), aş prefera să nu vă comunic acum adresa exactă. Oricum, se află la etajul al doilea. Mă iertaţi pentru discreţie, dar atunci când te retragi din faţa duşmanului, nu trebuie să precizezi unde te duci!’ Generalul: ‚Bănuiesc că ai luptat şi tu împotriva duşmanilor pe câmpul de luptă, de vreme ce cunoşti atât de bine acest lucru!’ Valetul: ‚Am luptat cu două tipuri de duşmani, Înălţimea Voastră! Pe de o parte ca sergent pe câmpul de luptă, în mijlocul grenadelor, bombelor şi gloanţelor, iar pe de altă parte împotriva unui duşman mai abstract, respectiv a soţiei mele! În cazul din urmă, deşi nu am avut de-a face cu bombe, grenade şi gloanţe, am fost nevoit să mă confrunt cu nenumăratele ei blesteme! Am răbdat timp de cinci ani la rând, cu o răbdare de înger, dar nu a fost chip să mă înţeleg cu ea. De aceea, am fost nevoit să mă retrag în faţa acestui al doilea tip de duşman, căutându-mi un serviciu, pe care l-am şi găsit cât de curând – chiar aici! Dacă excelenţa sa, consoarta stăpânului meu şi doamna acestui domeniu va dori vreodată să ia lecţii de la fosta mea soţie, pot să-i comunic că va avea parte de o profesoară dintre cele mai bune!’

Auzind aceste cuvinte, Emma, care stătea la fereastră, din ce în ce mai mânioasă, s-a repezit la valetul meu, scoţându-şi mănuşile ca să îl pălmuiască. Valetul a parat însă lovitura, spunându-i cu ironie: ‚Vai, nu trebuie să vă daţi osteneala, doamnă! Dacă doresc să fiu pălmuit, pot să apelez la prima prostituată care îmi iese în cale! Mă tem că faţa mea nu este suficient de nobilă pentru a fi atinsă de mânuşiţele dumneavoastră distinse! Vă rog să vă îndepărtaţi de mine, sau s-ar putea să vă invit la un dans care vi s-ar părea cam ciudat! M-aţi înţeles, doamnă baroneasă?!’ Emma aproape că s-a sufocat de furie, strigând ca scoasă din minţi: ‚Piei din faţa mea, canalie! Dispari chiar acum, animalule! Ticălos demn de dispreţ! Cum îţi permiţi să îmi vorbeşti astfel mie… o baroneasă dintr-una din cele mai vechi linii de aristocraţi!! Dispari chiar acum, sau altfel chem poliţia!’
Valetul: ‚Vai, dar nu este deloc necesar, stimată doamnă baroneasă. Într-o jumătate de oră vom dispărea pentru totdeauna din faţa nobililor dumneavoastră ochi, slavă cerului! Şi nu vă mai înfuriaţi atât de tare, căci s-ar putea ca nervii dumneavoastră delicaţi să cedeze!’ Baroneasa a început să urle şi mai tare, ca smintită: ‚Spuneţi-i să tacă din gură impertinentului, sau îi voi arăta eu ce înseamnă să insulţi o baroneasă! Îi voi arunca drept în capul acela de maimuţă tot ce îmi va cădea în mâini!’ Un alt servitor i s-a adresat atunci valetului: ‚Hei, potoleşte-te, dacă nu vrei să avem cu toţii parte de un mic preludiu la Ziua Judecăţii de Apoi! Haide mai bine să plecăm’. Eu: ‚Da, haide s-o ştergem cât mai repede. În ceea ce mă priveşte, aş prefera mai degrabă să zbor decât să merg la pas!’
Nici nu am rostit bine aceste cuvinte, când Emma s-a repezit asupra mea, strigând: ‚Nu, nu! Ce ţi-am făcut de mă părăseşti, şi asta în bătaia de joc a servitorilor tăi impertinenţi? Ascultă, mi-am ieşit puţin din minţi, recunosc, numai Dumnezeu ştie de ce… De fapt, nu mi-a fost bine deloc, aşa că din cauza bolii te-am tratat puţin cam sever. Acum însă parcă mi s-a luat o pânză de pe ochi. Îmi dau seama că v-am insultat grav pe tine şi pe domnul general! Nu înţeleg însă cum de nu v-aţi dat seama că sărmana ta soţie Emma nu se afla în deplinătatea facultăţilor sale fizice şi mintale? O, dragul meu soţ! Fă orice doreşti cu mine, pedepseşte-mă dacă eşti de părere că merit acest lucru, dar nu mă părăsi!’
După aceste cuvinte, a căzut la pieptul meu, strângându-mă convulsiv în braţe. Servitorii mei au rămas cu gurile căscate, întrebându-mă ce trebuie să facă: să continue cu mutarea, sau să se întoarcă? Emma le-a spus: ‚Întoarceţi-vă chiar acum şi voi plăti eu chiria pentru chiria noii reşedinţe, din contul meu, ca o garanţie a bunelor mele intenţii!’
Generalul: ‚Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, doresc să îmi exprim simpatia faţă de soţia ta, care chiar mi se pare bolnavă. Desigur, în aceste condiţii, un gentleman, un bărbat şi un soţ nu îşi poate părăsi soţia suferindă. În clipa de faţă am ceva urgent de rezolvat, dar te asigur că mă voi întoarce la tine peste două ore. Te rog să îmi pregăteşti o cameră, căci intenţionez să rămân la tine pentru vreo două zile’. După

care generalul şi-a luat rămas bun, iar servitorii au început să despacheteze, nu foarte încântaţi de ultima evoluţie a evenimentelor. Emma însăşi părea complet transformată, părând să fi uitat complet cele întâmplate mai devreme! Trebuie să vă mărturisesc că mă simţeam eu însumi uşor intrigat. Să se fi transformat Emma într-un timp atât de scurt dintr-un demon într-un înger?!'"

Capitolul 74

Surprizele se ţin lanţ. Nobilul cârcotaş descoperă nişte cunoştinţe vechi. Sfatul bun al lui Olaf.

Max Olaf ia din nou cuvântul: „Dragul meu prieten, povestea căsniciei tale începe să devină extrem de neplăcută! De aceea, îţi propun să ne oprim aici, cu atât mai mult cu cât îmi este cât se poate de familiară, dat fiind că eu însumi am fost în lumea exterioară acel colonel, iar mai târziu general, care a făcut din tine dintr-un om simplu şi lipsit de educaţie o personalitate a nobilimii vieneze (chiar dacă în această lume a spiritelor mi se spune Max Olaf)! Cât despre acest prieten, aici de faţă, care a încercat mai devreme să ne convingă că transformarea acelei creaturi feminine dintr-o femeie de nimic într-un adevărat înger al cerului a fost un simplu vis, ei bine, el a fost pe pământ baronul şi tatăl acelei fete care a devenit soţia ta împotriva voinţei lui. Doreşti cumva să ştii şi cine este soţia ta în această lume a spiritelor, femeia cu care te-ai luptat pe pământ timp de mai bine de 20 de ani? Ei bine, priveşte-o pe acea creatură hidoasă, pe jumătate dezbrăcată şi slabă ca paiul, care se uită la tine cu ochi temători din spatele baronului! Ce zici de acest final surprinzător al poveştii vieţii tale? Eşti mulţumit de felul cum s-au terminat lucrurile?"

Vienezul cârcotaş: „Doamne, ce şoc! Ei bine, trebuie să recunosc că lucrurile evoluează cu totul neaşteptat! După toate aparenţele, se pare că drama vieţii mele va continua în această lume, unde urmează actul doi! Ce zici, bunul meu prieten!?"

Max Olaf: „Dragă prietene, sunt din ce în ce mai convins că va trebui să apelăm şi noi la acel Domn al casei, dacă dorim să avem parte de o continuare mai fericită a acestei drame individuale! Trebuie să îţi mărturisesc că în timp ce îţi ascultam în tăcere povestirea, nu mi-a scăpat faptul că în încăperea în care ne aflăm s-au produs anumite transformări care m-au impresionat la culme. De pildă, înfăţişarea femeii cu care te-ai certat mai înainte s-a schimbat din nou, devenind de-a dreptul angelică. Cu cât iubirea ei faţă de acel om interesant pare să devină din ce în ce mai mare, cu atât mai frumoasă şi mai înţeleaptă devine ea! Mai mult decât atât, se pare că nu este deloc singură în fericirea ei. Constat că foarte multe persoane care până recent stăteau la fel de nefericite ca şi noi s-au apropiat şi s-au ataşat de acel om, schimbându-şi instantaneu înfăţişarea, hainele şi sentimentele! Prietene, privind aceste lucruri dintr-o perspectivă lumească, nu le pot numit altfel decât miracole!

Priveşte de pildă scena de colo, pe care se află cele 24 de dansatoare; acestea arată deja de-a dreptul celeste! Iar dincolo, aşezaţi la masa aceea pe care se află pâine şi vin, se află democratul Robert Blum, Messenhauser, pe care îl cunoaştem cu toţii, doctorul Becher şi editorul Jellinek! Priveşte ce demnitate sfântă emană din privirile lor şi cât de profund a devenit limbajul lor! Cât de distins şi de nobil este comportamentul lor!
Dar mai presus de orice, cel care reprezintă centrul atenţiei tuturor este acel om minunat, care îi face practic curte femeii transformate, căci văd că nu discută decât despre iubire cu ea. Toată lumea se uită la el, şi orice şi-ar dori, toţi apelează imediat exclusiv la el. La rândul lui, el nu pare să le refuze nimic, iar voinţa lui se realizează instantaneu, ca şi cum ar avea puteri supranaturale, deşi comportamentul lui este cât se poate de simplu şi de nepretenţios, deşi nu pot să contest că are o graţie înnăscută şi celestă. Privindu-l atât de mult timp, trebuie să vă mărturisesc că am devenit eu însumi extrem de ataşat de el, iubindu-l cu aceeaşi iubire cu care îţi iubeşti cel mai bun prieten!
Dorinţa mea cea mai arzătoare a devenit aceea de a alerga la el şi de a-l mângâia la fel cum procedează un comandant de armată cu steagul duşmanului pe care a reuşit să îl cucerească şi care atestă victoria sa deplină! Spune-mi, prietene, nu simţi o dorinţă asemănătoare? Dar voi, baronule care interpretezi visele şi fiica ta, Kunigunde-Emma?”
Vienezul cârcotaş: „În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că încep să simt exact la fel ca tine. Nu ştiu însă dacă putem spune acelaşi lucru şi în privinţa fostului meu socru şi a Emmei. Poate ea ar putea să simtă ceva, căci în ultimele zile de viaţă a dat dovadă de o oarecare religiozitate. În ceea ce îl priveşte pe domnul baron aici de faţă, nu îmi dau seama ce gândeşte şi cum simte acesta. Un lucru este cert, şi anume că în această lume a spiritelor nu va ajunge prea departe dacă şi-a păstrat convingerile anterioare referitoare la superioritatea descendenţei sale nobile!”
Baronul: „Dragul meu ginere care mi-ai furat unica fiică! Te sfătuiesc să îţi faci mai întâi curăţenie în propria ogradă! Dacă mi-aş propune să le revelez celor de faţă tot ce ai făcut şi ce ai spus pe pământ, te asigur că nu ţi-ar fi uşor! Ţi-am iertat însă atitudinea ta din acele vremuri, aşa că acum suntem chit. Dacă totuşi mai păstrezi un oarecare avantaj asupra mea în această lume ce seamănă teribil de bine cu cea onirică, atunci ai decenţa şi fă dovada bunătăţii tale, pe care nu mi-ai arătat-o deloc în timpul vieţii pe pământ, când mi-ai răpit unica fiică, luându-mi astfel unicul motiv pentru care mai trăiam. Căci acolo Emma era întreaga mea viaţă, iar tu mi-ai furat-o! Te-am iertat deja pentru acest lucru, aşa că nu mai pune întrebări prosteşti legate de sentimentele noastre! Mai bine ne-ai ajuta pe mine şi pe sărmana mea fiică, în măsura în care acest lucru îţi stă în vreun fel în puteri!”
Max Olaf: „Ai vorbit foarte bine, prietene, şi ai perfectă dreptate. Ginerele tău este gata să vă ajute, căci bunăvoinţa nu i-a lipsit niciodată.

Singurul lucru care ne lipseşte în această lume este capacitatea de a face acest lucru. Sper însă ca Dumnezeu să îl ajute măcar pe unul dintre noi, pentru ca acesta să îi ajute la rândul lui pe ceilalţi!”
Baronul: „Îţi mulţumesc din inimă pentru aceste cuvinte! Adevărul este că eu şi cu Emma avem o nevoie disperată să fim ajutaţi. Timp de 20 de ani, care mi s-au părut cât 2000, am rătăcit prin această lume într-un pustiu desăvârşit. Până astăzi, nu am simţit nici cea mai mică alinare, nici cel mai mic ajutor, nici măcar o luminiţă cât de mică! Tu eşti prima fiinţă care şi-a propus să mă ajute de când mă aflu aici, în acest vis care seamănă mai degrabă cu un fel de coşmar. O, prietene, sper să duci la bun sfârşit ceea ce ai început, iar răsplata pe care o vei primi va fi însăşi viaţa şi inima mea!”
Max Olaf: „Dragi prieteni, şi tu, draga mea Emma! Urmaţi-mă cu credinţă către acel om minunat, care tocmai conversează cu doctorul Jellinek. Odată ajunşi în faţa lui, mă voi închina şi îi voi solicita ajutorul în numele meu, dar şi al vostru! Dacă îl voi convinge să ne ajute, atunci nu am nici cea mai mică îndoială că acest ajutor va veni şi va fi cât se poate de consistent! Va trebui însă să ne controlăm la sânge comportamentul în faţa lui, după câte am observat studiindu-i pe ceilalţi. Căci oricât de bun ar fi, înţelepciunea lui este pe măsură, iar gândurile noastre îi sunt cunoscute înainte chiar ca noi să fi avut timpul necesar să cumpănim mai profund asupra lor. De aceea, trebuie să fim cât se poate de sinceri, fără prefăcătorii şi ipocrizie, căci privirii sale ascuţite nu îi scapă nimic! Veniţi aşadar cu mine, şi poate ne vom găsi salvarea alături de el!”
Cârcotaşul: „Frate, ce-ar fi să te duci mai întâi tu la el şi să-i vorbeşti în numele nostru, al tuturor? Ca să fiu sincer, mi-e puţin frică de el, nu ştiu nici eu de ce!”
Baronul şi Emma rostesc aceeaşi rugăminte, aşa că generalul Max Olaf le răspunde: „Dragi prieteni, voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să vă ajut! De aceea, fruntea sus, căci intuiesc că mă voi întoarce la voi cu un răspuns pozitiv!”

Capitolul 75
Rugămintea lui Olaf de dragul prietenilor săi. Promisiunea Domnului – Pescarul de Suflete. Încăpăţânarea şi orbirea cârcotaşului.
După aceste cuvinte, Max Olaf se îndreaptă către Mine, se înclină până la pământ şi îmi spune: „Mult iubite prietene, de o nobleţe şi o înţelepciune fără seamăn! Nimic din toate miracolele care s-au întâmplat în preajma ta nu mi-au scăpat. Am observat astfel că totul pare să se învârtă în jurul tău! Cel puţin în interiorul acestei case, tu pari să fii fundamentul tuturor lucrurilor, şi după toate aparenţele, fericirea sau nefericirea noastră pare să depindă numai de tine. Din câte am observat, cine a câştigat graţia ta, a câştigat totul! De aceea, având încredere în bunătatea ta fără margini, mi-am luat libertatea să te implor din străfundurile inimii mele să îţi reverşi binecuvântarea şi graţia asupra acelor trei oameni de colo, cei doi bărbaţi şi acea sărmană

femeie! Există încă o mare doză de păcate terestre care ne acoperă pe toţi trei, de apăsarea cărora cu greu putem scăpa în această lume a spiritelor, dar îţi mărturisesc în numele lui Dumnezeu că avem cu toţii cele mai bune intenţii din lume, aşa că vom face tot ce ne va sta în puteri ca să ne corectăm comportamentul şi atitudinea, astfel încât să devenim vrednici de graţia ta”.
Eu: „Mult iubitul Meu prieten şi frate, îţi spun un singur lucru: adu-i pe cei trei la Mine! Căci ce părinte nu îşi apleacă urechea la cererea unuia care vine să îi implore graţia pentru propriii săi copii? Ascultă-Mă: nici chiar cel mai aspru părinte de pe pământ nu ar face aşa ceva; cu atât mai puţin aş putea proceda Eu în acest fel, căci în Mine sălăşluieşte în toată plenitudinea ei iubirea Tatălui Ceresc! De aceea, grăbeşte-te şi adu-i la Mine pe toţi cei care doresc să fie în preajma Mea!”
Cu inima plină de bucurie, Max Olaf îmi spune: „O, prietene, ştiam eu că paşii care m-au condus către tine nu vor fi în zadar! Îţi mulţumesc anticipat în numele lor, căci îi văd deja plângând de fericire! O, ţie îţi mulţumesc, Doamne!”
Eu: „Bine, dragul Meu prieten şi frate, dar am aşteptat ca în tot acest timp să ascult de la tine şi o cerere făcută în numele tău; şi totuşi, nu am auzit nimic în această direcţie. Nu simţi şi tu dorinţa de a deveni mai fericit decât eşti în clipa de faţă?”
Olaf: „O, prieten celest, de o bunătate infinită! Ascultă-mă: natura mea face să mă bucur mai mult atunci când îi văd pe cei dragi fericiţi decât când sunt fericit eu însumi! La fel s-au petrecut lucrurile şi când trăiam pe pământ. De aceea, uit întotdeauna să am grijă de mine, căci mă preocupă mai degrabă bunăstarea celor din jur! Te implor aşadar, mult iubite prietene, să nu fii supărat pentru că m-am mărginit să îţi implor graţia exclusiv pentru prietenii mei, căci am uitat cu totul de mine, ca şi cum eu nu aş conta deloc prin comparaţie cu cei în numele cărora am venit să intervin pe lângă tine! Ce-i drept, aş avea şi eu câteva nevoi personale, dar prefer să îi văd mai întâi fericiţi pe cei din jur!”
Eu: „Ascultă, dragul Meu prieten şi frate! Ştiam foarte bine cum este alcătuită inima ta, care se află într-o armonie perfectă cu a Mea. De aceea, scopul Meu atunci când ţi-am pus acea întrebare nu a fost acela de a afla de la tine ce anume îţi doreşti cu adevărat, ci doar de a te pregăti sufleteşte pentru o graţie pe care deocamdată nu ai putea-o înţelege. Voi avea însă personal grijă să te ajut să înţelegi cât de curând despre ce este vorba! De aceea, du-te şi adu-i la Mine pe cei care sunt atât de aproape de inima ta! Mai mult decât atât, împovărează-ţi inima şi cu alte fiinţe, căci adevăr îţi spun: toţi cei pe care îi vei aduce la Mine vor fi primiţi! Înţelegi ce îţi spun? Da, văd că înţelegi!”
Max Olaf se înclină adânc în faţa Mea, după care se întoarce la ai lui, care îl aşteaptă cu o nerăbdare vizibilă. De îndată ce ajunge printre ei, baronul se şi grăbeşte să îl întrebe cum l-am primit.
Max Olaf: „Dragii mei, adevăr vă spun tuturor: am fost primit cât se poate de favorabil! Nu numai că vă va primi pe voi, dar îi va primi în

egală măsură şi pe toţi ceilalţi din grupul nostru care vor dori să ne însoţească! De aceea, vă propun să îi întrebăm pe toţi cei din această mulţime dacă doresc să ni se alăture!”
Baronul: O, dragă prietene, priveşte-le şi pe cele două femei din spatele Emmei – ele sunt celelalte două fiice ale mele! Şi mai în spate se află soţii lor, urmaţi de câţiva servitori credincioşi. Crezi că ar putea fi primiţi şi aceştia, dacă ne-ar însoţi?” Max Olaf îi răspunde: „Adu-i chiar acum aici! Toţi cei care vor veni cu noi vor fi acceptaţi, căci am primit cuvântul Lui divin în acest sens! Aş dori să mai strângem însă câteva persoane”.
Cârcotaşul ia şi el cuvântul: „Ascultă, prietene, am o idee: îţi propun să îi întrebăm în bloc pe toţi cei pe care îi cunoaştem dacă doresc să vină cu noi. Cei care ne vor răspunde ne vor putea urma. În schimb, ceilalţi vor trebui să rămână, căci nu cred că avem dreptul să luăm pe cineva cu forţa”.
Max Olaf: „De bună seamă că nu avem de gând să forţăm pe nimeni, dar aş dori să le explicăm mai întâi de ce dorim să ne însoţească, pentru binele lor! Ţi se pare că există vreo coerciţie în această explicaţie?”
Cârcotaşul: „Depinde cum priveşti lucrurile. De pildă, o explicaţie mai superficială nu va avea nici un efect major asupra lor; în schimb, una prea fundamentată poate fi considerată foarte bine o coerciţie, căci este legată de ideea de autoritate. Cum s-ar spune, voinţa unui om convins prin asemenea mijloace nu mai poate fi considerată liberă”.
Max Olaf: „Prietene, mă tem că exagerezi cu această interpretare. Dacă tu numeşti coerciţie ceva ce îi ajută pe oameni să îşi schimbe ideile, opiniile şi concluziile, înseamnă că orice formă de educaţie este o formă de coerciţie! Eu cred, dimpotrivă, că rostul educaţiei este tocmai acela de a le impregna elevilor liberul arbitru care le lipseşte, făcându-i să adopte idei şi concepte diferite, chiar contradictorii, după primele impresii, exclusiv senzoriale, pe care şi le fac singuri. Cred, aşadar, că educaţia este ceva bun, nu ceva rău. Dacă spiritul uman poate ajunge la maturitate (deci la o stare autentică de libertate interioară) exclusiv cu ajutorul unui sistem obligatoriu de educaţie, nu văd de ce în lumea spiritelor o explicaţie detaliată ar pune în pericol liberul arbitru al omului! De aceea, dragul meu prieten, nu-ţi mai bate capul cu asemenea aspecte filozofice! Dacă totuşi lucrurile se vor sfârşi prost, îmi voi asuma singur întreaga responsabilitate în faţa Celui care mi-a dat cuvântul Lui divin, spunându-mi că îi va primi la El pe toţi cei pe care îi voi aduce cu mine. În aceste condiţii, voi începe prin a arunca plasa credinţei în mijlocul acestui banc de peşti, în speranţa că voi prinde cât mai mulţi dintre ei. Dacă voi prinde o captură bogată, cu atât mai bine! Dacă nu, vom fi nevoiţi să ne mulţumim cu ce avem!”
După aceste cuvinte, Max Olaf începe să le vorbească oamenilor, încercând să-i convingă să vină la Mine şi aducându-le tot felul de argumente în această direcţie. Îşi găseşte astfel circa 20 de adepţi, în timp ce ceilalţi mormăie: „Dacă vom avea chef să venim şi noi, ne vom

găsi singuri drumul! Nu e nevoie să fim conduşi de moşul ăsta plin de fumuri!”
Max Olaf se întoarce aşadar cu captura lui, spunând bucuros: „Priviţi, prieteni, am avut o captură bună! Haideţi acum să mergem la Acela care ne poate ajuta să ne vindecăm şi să ne simţim mai bine! Căci mi-a dat cuvântul Lui divin în această privinţă!”
Cârcotaşul: „Dragă prietene, nu înţeleg ce tot o ţii cu cuvântul lui ‚divin’! Cum crezi tu că un spirit uman, fie el şi desăvârşit, ar putea avea un cuvânt divin? Chiar îl consideri un fel de Apolo?”
Max Olaf: „Da, chiar asta cred, şi nu mă sfiesc să recunosc deschis în faţa ta acest lucru! Cuvintele pe care mi le-a adresat nu au căzut pe nisip, ci au prins imediat rădăcini în profunzimile vieţii mele! Înţelegi în ce constă această putere? Eu mi-am întrebat inima, iar spiritul din ea mi-a răspuns: ‚Aşa este! Crezi cu toată convingerea! El este Acela pe care îl iubeşti mai presus de orice, şi nu mai există nimeni în afara Lui!’ Dar să nu mai vorbim inutil, ci mai bine să mergem la El! Binecuvântaţi vor fi cei care mă vor urma!”
Cârcotaşul: „Ba te rog să mă scuzi, prietene, altminteri cât se poate de stimabil! Dacă aceasta este premisa de la care pornim, eu nu te pot urma! Să consideri un om ca fiind Dumnezeu cel unic!? Ei bine, asta e prea mult pentru mine! Nu am nimic cu înţelepciunea lui remarcabilă, îi recunosc puterea uluitoare şi bunătatea nemărginită, căci uite ce a făcut din acea femeie primitivă! Dar aş dori să încetezi cu pretenţia că el ar fi una cu Divinitatea, despre care se ştie că i-a spus lui Moise: „Nu trebuie să ai un alt Dumnezeu” şi ‚Nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu fără să moară, căci Dumnezeu este un foc care arde totul’. Chiar şi înţeleptul evreu Iisus, pe care ştiu că l-ai considerat de asemenea una cu Dumnezeu, a spus, mi se pare că în Ioan: ‚Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar cine aude şi primeşte cuvântul Lui, trăind în acord cu acesta, va primi astfel Duhul Sfânt, care va locui în el’! El nu spune însă nicăieri că un spirit uman, fie el şi născut din Dumnezeu, poate fi pus pe picior de egalitate cu Divinitatea Supremă, al cărei sălaş este lumina eternă şi absolut inaccesibilă pentru noi! De vreme ce afirmi asemenea aberaţii în legătură cu acel mag care a transformat-o pe femeia aceea, ei bine, eu nu pot veni cu tine la el!”
Max Olaf: „Dragă prietene, fă după cum doreşti! Chiar tu ai fost acela care mi-a demonstrat mai devreme că nu trebuie să forţez pe nimeni, aşa că nu voi mai încerca să te conving de ceea ce nu doreşti cu nici un chip să crezi”.

Capitolul 76

Cinstitul lustragiu. Mierl nu este întâmpinată cu bucurie. Rufele murdare ale cârcotaşului sunt expuse în văzul tuturor. Spiritul ofensat al aroganţei părăseşte grupul.
Între timp, Franz, despre care am vorbit mai sus şi care pe pământ fusese lustragiul cârcotaşului nostru, s-a îndreptat către acesta şi i-a

spus: „Deşi în această lume suntem cu toţii la fel, doresc totuşi să-i spun Înălţimii Voastre: Înălţimea Ta, nu te-ai schimbat deloc faţă de felul în care erai pe pământ, fapt care pur şi simplu nu mi se pare normal, mă înţelegi? În lumea fizică ai fost un om puternic, bogat peste măsură, în special datorită soţiei tale. Toate acestea s-au terminat însă, căci acum ne aflăm în lumea spiritelor, nu ştiu dacă mă înţelegi… Aici, toată lumea trebuie să se smerească. Domnul s-a milostivit de noi şi ne-a dăruit o oarecare luminiţă. Cred că nu ar trebui să ne batem joc de ea. Haide, vino cu noi, căci nu are ce rău să-ţi facă! Uite colo, până şi draga ta Mierl se află aici! Ştii tu, ţiitoarea pe care o aveai, pe lângă soţia dumitale! Nu cred că ar trebui să ratezi această întâlnire, mă înţelegi?”
Cârcotaşul îi dă replica, indignat: „Of, e imposibil să scapi vreodată de rufele murdare pe care le porţi după tine! Se pare că mă aflu în purgatoriu, aşa că iadul nu are cum să fie prea departe. Parcă şi-ar fi băgat dracul coada! Proasta aia de Mierl se află aici, la fel ca şi soţia mea, cu care m-am unit în faţa lui Dumnezeu! Asta-i culmea! Cum este posibil aşa ceva? Doar nevastă-mea a murit cu doi ani înaintea mea, iar eu credeam că după ce a oftat atâta după Dumnezeu în ultimii ani de viaţă şi după ce s-a stins atât de liniştită, pluteşte deja pe vreun norişor din rai pe undeva… Şi cu toate acestea, uite-o colo, ba chiar arată de o mie de ori mai nefericită decât în lumea exterioară, cu puţin înainte de moarte! Şi peste toate, a mai apărut şi metresa mea, care are o limbă mai ascuţită decât a unui şarpe. Asta mi-ar lipsi, să merg la acel om nobil într-o asemenea companie, după ce tocmai mi-a spus că trebuie să mă mai smeresc! Noroc că am mirosit pericolul, aşa că mă voi feri să merg în faţa acelui magician şi a femeii primitive pe care a transformat-o într-o zână! Doamne, ce lume sordidă! Este imposibil să nu dai peste cineva nesuferit aici! Dacă asta nu înseamnă să îţi duci crucea şi să fii blestemat, atunci nu ştiu ce ar putea însemna acest lucru! Cine ştie dacă nu vor apărea şi celelalte iubiri trecătoare ale mele de pe pământ… La urma urmei, aici te poţi aştepta la orice nenorocire!”
Deşi cârcotaşul a rostit aceste cuvinte în barbă, ele au fost auzite de toţi cei din jur, inclusiv de către soţia lui, care a venit la el şi i-a spus în şoaptă: „Johann, am ştiut tot ce mi-ai ascuns cât timp am trăit împreună pe pământ. Acesta a fost de altfel unul din motivele pentru care ne-am înţeles atât de prost în ultimii ani. Ţi-am iertat însă toate greşelile! Haide, fă un mic sacrificiu în faţa lui Dumnezeu şi a mea, soţia ta terestră care a sacrificat atâtea lucruri din pură iubire pentru tine, inclusiv dragostea pe care i-o purta tatălui ei. Nu te teme de mine, căci nu doresc să-ţi reproşez nimic. Haide, urmează-L pe Acela pe care pe pământ pretindeai că îl vei urma până la capăt! De câte ori nu m-ai acuzat de aroganţă aristocratică? Şi totuşi, în această lume a umilinţei, tu te dovedeşti de o mie de ori mai arogant decât am fost vreodată eu şi rudele mele! Cum este posibil acest lucru?”
Cârcotaşul dă un pas înapoi, limitându-se să murmure ceva în barbă, dar fără să spună nimic.

Apare apoi Mierl, care îi spune Emmei: „Îi cer de o mie de ori iertare excelenţei voastre pentru afacerea amoroasă pe care am avut-o cu soţul ei. În general vorbind, am fost o fată bine crescută şi cuminte, până când l-am întâlnit pe soţul domniei voastre, care a făcut presiuni asupra mea, jurându-se pe viaţa lui că mă va lua de soţie, lucru pe care, în naivitatea mea, l-am crezut! Ticălosul a continuat însă să mă ducă cu vorba ani la rând, şi în cele din urmă a uitat să mai pomenească de căsătorie. De altfel, habar nu aveam că este căsătorit! Abia în această lume am aflat adevărul. Oricum, am să am eu ac de cojocul lui! Nu o va uita prea curând pe draga lui Annamierl, pe care a înşelat-o cu atâta nesimţire!”
Mierl se întoarce apoi către cârcotaş, spunându-i: „Ei bine, tâlharule, om de nimic, sergent ieşit la pensie, sau ce Dumnezeu ai fost pe pământ! Cine te crezi? Ai putea avea bunul simţ să-i răspunzi doamnei tale, pe care ai înşelat-o cu atâta seninătate pe pământ! Haide, vorbeşte dacă mai ai curaj, maimuţoiule! Îmi amintesc câte gogoşi îmi spuneai pe pământ, cum că eşti necăsătorit şi că ai foarte mulţi bani… Dacă erai un domn adevărat şi un om de onoare, aşa cum ne-ai ameţit pe toţi aici, nu te-ai fi comportat atât de nedemn pe pământ! Dacă nu mi-ar crăpa obrazul de ruşine, i-aş povesti eu doamnei tale cam ce sporturi practicam împreună! Stai puţin, să apuc să-i povestesc doamnei mai multe! Simt că încep să mă ambalez, acum, când constat ce soţie cumsecade ai avut!”
Auzind aceste cuvinte, Max Olaf se grăbeşte către cârcotaş, căruia îi spune, întrerupând-o pe Mierl: „Ei bine, dragă prietene, se pare că ne-ai ascuns câteva episoade semnificative din viaţa ta pe pământ! Sincer să fiu, nu mi-aş fi imaginat niciodată asemenea lucruri despre tine. Aşadar, acestea ţi-au fost credinţa şi iubirea faţă de buna ta soţie? O, câine ce eşti, care ne-ai înnebunit pe toţi cu onoarea ta! Abia acum înţeleg de ce ţi-e atât de teamă să te mai apropii de femeia cu care te-ai certat înainte: probabil ţi-e teamă să nu iasă la iveală niscaiva secrete în plus despre viaţa ta amoroasă ascunsă de pe pământ… Nu mă mai mir că refuzi să mă însoţeşti la Acela care te cunoaşte mai bine decât te-am cunoscut vreodată eu! Prietene, dacă acesta este statutul tău marital, atunci insist chiar eu să nu mă însoţeşti la acel om preasfânt între oameni, de o puritate absolută! Ar fi înainte de toate o dovadă de lipsă de respect din partea mea să-i prezint un asemenea fariseu al virtuţii umane, capabil să o înşele şi pe maică-sa! De acum înainte, nu ai decât să faci ce doreşti, dar eu unul voi evita compania ta.
Biată Emma! Dacă aş fi ştiut ce fel de bărbat ai avut pe pământ, nu te-aş fi defăimat niciodată! Dar mai bine haide să ne prezentăm cu toţii în faţa marelui şi sfântului prieten al umanităţii, şi va avea El grijă să te recompenseze pentru toate nedreptăţile pe care ţi le-am făcut eu! Cât despre acest mizerabil, nu are decât să se ducă oriunde doreşte!”
Baronul: „Vai, nu aş fi crezut niciodată aşa ceva despre acest om! Se pare că vechiul proverb nu este totuşi lipsit de temei: ‚Cine se naşte de

proastă condiţie rămâne de proastă condiţie!’ Oricum, ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Deşi nu are nici un rost să-l judecăm noi, cert este că nu are ce căuta în compania noastră în această lume! (Întorcându-se apoi către cârcotaş): Haide, pleacă din mijlocul nostru şi evită-ne de acum înainte! Adevăratul tău loc este acolo, în mijlocul proletariatului! Cine ştie, poate vei găsi acolo câteva zeiţe cu care te-ai distrat de minune în timpul orgiilor tale terestre!”
Cârcotaşul nu renunţă însă la orgoliul său nici acum, continuând să cârtească: „Sigur, toată lumea are ceva de spus în această lume! Văd că de petrecerile neveste-mi nu mai pomeneşte nimeni nimic, deşi nu mi se pare că au fost chiar nişte seminarii de studiu a lui Ignatius de Loyola! Şi fiindcă veni vorba, nimeni nu are dreptul să-mi dea mie ordine! Oricum, nu am nevoie de nici un purtător de cuvânt. Pe viitor nu voi mai tolera asemenea critici din partea nimănui! Dacă îşi va mai permite cineva să îmi spună ceva, voi şti eu cum să procedez! Apropo, nu e nevoie să-mi mai vorbiţi de faptul că nu mă potrivesc în selecta voastră companie, căci am ajuns să-i mulţumesc eu însumi lui Dumnezeu pentru că m-a scăpat de voi şi de toate prostiile voastre, într-o manieră cât se poate de convenabilă pentru mine! Am văzut deja mai încolo câteva cunoştinţe extrem de agreabile, aşa că mă grăbesc către ele, convins că voi avea parte de o companie infinit mai plăcută decât voi, fosile aristocrate lipsite de bun simţ!”
După aceste ultime cuvinte, cârcotaşul îşi părăseşte grupul şi se îndreaptă către cunoştinţele sale. Emma încearcă să-l oprească, dar el o repede şi o dă la o parte.
Max Olaf îi spune: „Lasă-l să plece! Fiecare trebuie să îşi ducă crucea pe care o merită! Cât despre noi, ne vom ruga Domnului să continue să îşi reverse asupra lui graţia Sa! Haideţi aşadar să ne îndreptăm către Mântuitorul umanităţii!”

Capitolul 77

Intervenţia lui Olaf în faţa Domnului. Acceptarea Divinităţii lui Iisus şi abandonarea în faţa voinţei Sale. Săturarea sufletelor sărmane.

Cei circa 20 de oameni care au acceptat să îl însoţească pe Max Olaf se îndreaptă apoi către Mine. După ce se înclină adânc în faţa Mea, liderul lor spune: „Doamne şi prieten sublim. Ca răspuns la solicitarea Ta plină de graţie, am adus cu mine acest mic detaşament!
Până la urmă, unul dintre ei a renunţat să mai vină, căci din grup fac parte anumite persoane pe care le cunoaşte din vremea când trăia pe pământ şi care îl fac să simtă mustrări de conştiinţă. Sper însă să nu fie un suflet complet pierdut din această cauză. Ştiu sigur că Tu eşti Domnul real al acestei case, şi dacă l-ai primit aici înseamnă că nu poate fi un suflet complet pierdut! De altfel, cât timp a trăit pe pământ el nu a fost niciodată un suflet cu adevărat rău, în esenţa lui. Singura lui problemă au fost pasiunile trupeşti. Din păcate, a dispus de o avere însemnată, care i-a permis să îşi satisfacă toate poftele, fără să îşi

înfrâneze vreuna. Deşi acest mod de viaţă nu i-a făcut cinste, mă întreb totuşi ce poate fi făcut în privinţa lui. Răul a fost deja comis, dar eu mai sper încă în manifestarea acelor circumstanţe care să îl transforme, ajutându-l să se smerească. Cât despre judecarea şi pedepsirea lui, acestea mi se par întrucâtva prea dure şi oarecum nemeritate! Acestea nu sunt însă decât gândurile mele, Doamne, cu care nu doresc să Te influenţez în nici un fel! Căci adevăr îţi spun: o, Doamne, prieten sublim, facă-se voia Ta mai presus de orice!”
Eu: „La rândul Meu, îţi spun că gândurile tale sunt cât se poate de corecte, şi implicit extrem de utile. Se vor petrece într-adevăr anumite evenimente care îl vor ajuta pe acel spirit să atingă o mai mare maturitate interioară, şi astfel să devină mai bun. Nu doresc să comentez în nici un fel pe marginea lipsei lui de castitate în lumea terestră, deşi acest mod de viaţă ar fi suficient pentru a-l priva de viaţa eternă. Mult mai dramatică mi se pare însă aroganţa lui înnăscută, pe cât de penibilă, pe atât de distructivă! În această privinţă, mă tem că perspectivele cu care se confruntă sunt infinit mai triste decât ai putea bănui. Este destul de uşor să iei măsuri pentru recanalizarea energiilor senzoriale, dar în această lume nimic nu poate fi făcut împotriva aroganţei fără a limita implicit şi liberul arbitru al spiritului respectiv! Vom vedea însă dacă mai este ceva de făcut cu acesta.
Ce doreşti însă să fac pentru voi, cei care aţi venit să Mă vedeţi? Haide, vorbeşte-Mi deschis!”
Max Olaf: „Doamne, fă cu noi ceea ce consideri că este necesar, ţinând cont şi de bunătatea Ta infinită! Eu ştiu că înţelepciunea Ta o depăşeşte cu mult pe a noastră, că bunătatea Ta este nelimitată şi că simpla Ta voinţă ar fi de ajuns pentru a transforma un univers întreg într-un pumn de ţărână!”
Eu: „Dar, dragul Meu prieten, dacă ar fi să Mă iau după cuvintele tale, aş zice că Mă consideri Fiinţa Supremă! De unde ţi-a venit o asemenea idee? Nu ştiai că nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu fără să moară instantaneu?”
Max Olaf: „Doamne, am ajuns la această concluzie datorită Cuvântului Tău Divin! Limba unui spirit obişnuit nu ar putea rosti niciodată cuvinte atât de pline de adevăr, de înţelepciune, iubire şi putere ca ale Tale! Sunt cât se poate de conştient de faptul că Divinitatea, în aspectul Său de Fiinţă Primordială, nu poate fi văzută de nimeni fără să moară! Dar tot Ea i-a vorbit lui Moise, iar peste câteva sute de ani s-a adresat oamenilor în toată plenitudinea Ei prin intermediul Fiului Omului, Iisus Christos. Acesta a spus: ‚Eu şi Tatăl suntem una. Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl’. De vreme ce Iisus a afirmat aşa ceva, iar discipolii Săi au avut posibilitatea să îl vadă fără să-şi piardă viaţa, nu văd de ce ar trebui să ne imaginăm Divinitatea exclusiv ca pe o lumină eternă complet inaccesibilă nouă. Mai mult, mi se pare de necontestat faptul că Tu eşti acel Domn Iisus, care ne-a lăsat această doctrină! De aceea, mi se pare corect să am această credinţă. De altfel, cu cât mă uit

mai mult la Tine cu privirile, dar şi cu inima mea, cu atât mai greu îmi este să cred că mi-aş putea pierde viaţa. Sunt înclinat mai degrabă să cred că o voi câştiga! Ce zici, am dreptate, sau nu?”
Eu: „Văd că ai opinii cât se poate de ferme. De aceea, voi accepta deocamdată înalta ta părere despre Mine, iar mai târziu voi avea grijă să îţi lămuresc inclusiv aspectele de care încă te mai îndoieşti. Până atunci, doresc să te asigur de iubirea şi de prietenia Mea eternă!
Dar, spuneţi-Mi, nu vă este foame şi sete?”
Toţi răspund în cor: „O, prieten celest, ne este atât de foame şi de sete încât pe pământ am fi murit de o mie de ori! Dacă ne-am putea întări puţin sufletul, am prinde din nou puteri, iar sentimentele noastre s-ar schimba radical! De aceea, fii atât de bun şi ajută-ne să ne satisfacem această foame şi această sete!”
Le fac un semn lui Robert, Jellinek, Messenhauser şi Becher să împartă cu aceste suflete sărmane pâinea şi vinul de pe masă, iar cei patru se conformează.
Noii recruţi îmi mulţumesc şi Mi se închină de o mie de ori, în timp ce mănâncă şi beau din bucatele şi din vinul de pe masă. După ce se satură cu toţii, Max Olaf îmi spune: „O, Doamne, nu mai am nici cea mai mică îndoială în faţa Ta! Tu eşti El, şi nimeni altcineva în afara Ta nu mai poate fi una cu El, în eternitate! Ţie îţi datorăm întreaga noastră devoţiune, iubire şi slavă!”
Aceste cuvinte sunt repetate în cor de toţi cei de faţă. Robert zâmbeşte fericit văzând că aceste suflete confuze au fost readuse pe calea cea dreaptă. Doctorul Becher şi Messenhauser sunt şocaţi să constate că Max Olaf a recunoscut Divinitatea lui Iisus înaintea lor. Cât despre Helena, aceasta se prăbuşeşte la picioarele Mele.

Capitolul 78

Grija faţă de cei parţial orbi. Anunţul referitor la Consiliul Suprem celest. Măreţia, simplitatea şi bunătatea Domnului.

Le cer tuturor să nu îmi divulge în faţa celorlalţi identitatea pe care le-am revelat-o prin graţia Mea! Toată lumea înţelege şi păstrează tăcerea, căci inimile lor se deschid din ce în ce mai mult în faţa luminii.
Cel mai greu îi este să păstreze tăcerea Helenei, dar Jellinek îi spune: „Dragă soră, nu ai decât să arzi în interior până când te consumi de tot, dar controlează-ţi comportamentul exterior, de dragul celor cu inima încă oarbă, astfel încât să nu cadă pradă judecăţii. După cum mi-a revelat în secret Domnul, vom ţine în continuare un consiliu suprem. Vom face acest lucru într-o discreţie absolută, astfel încât cei care nu au aflat cât de aproape se află de Domnul vieţii să nu observe ce se întâmplă. De aceea, te rog, controlează-te şi păstrează tăcerea”.
Helena: „Ce tot spui acolo? Ce consiliu suprem? O, Doamne, o, Doamne, trebuie să fie ceva extrem de important!”
Jellinek: „Într-adevăr, va fi un eveniment extrem de important! Adevăr îţi spun: vai celor aroganţi, dictatorilor, criminalilor şi ucigaşilor de oameni,

şi vai celor care stau pe tronurile lor! Tocmai am văzut într-o viziune un mare număr de îngeri de foc care s-au repezit către pământ cu săbiile lor aprinse. Din mijlocul lor s-a auzit o voce: ‚Răbdarea Mea a luat sfârşit! Nu mai beneficiaţi de protecţia Mea, căci cei puternici nu îşi caută protecţia la Dumnezeu, ci în armele lor, în timp ce cei slabi plâng şi scrâşnesc din dinţi, dar nici ei nu se orientează către Dumnezeu, singurul de la care poate veni ajutorul dorit. De aceea, nu veţi mai beneficia de mila Mea!' Acesta va fi subiectul central al acestui consiliu, căci toate puterile cerului s-au pus în mişcare. După cum poţi constata, ai acum un dublu motiv să păstrezi tăcerea!"
Helena: „Da, da, voi avea grijă să mă abţin, dar mă întreb care va fi sfârşitul acestei poveşti… Vai, ce teribil, ce groaznic!"
Jellinek: „Într-adevăr, draga mea soră Helena, de această dată lucrurile se vor desfăşura altfel decât la Viena, unde am luptat amândoi de aceeaşi parte a baricadei, de dragul libertăţii! De data aceasta lupta se va da în adevăratul sens al cuvântului, iar oamenii vor avea de ales ‚între viaţă şi moarte', adică ‚între rai şi iad'. Domnul infinităţii, Creatorul atotputernic, se află aici, în mijlocul nostru, iar miriadele de slujitori celeşti care îl însoţesc pretutindeni nu au cum să fie departe, deşi noi nu îi vedem încă. Îţi dai acum seama cât de importantă devine astfel această începere, în care Domnul tuturor cerurilor şi al tuturor universurilor va ţine un Consiliu în mijlocul prietenilor Săi, de hotărârile acestui Consiliu depinzând întregul viitor al cosmosului, pentru întreaga eternitate! Ei, ce ai de spus, acum că ai aflat ce se întâmplă cu adevărat?"
Helena: „Ascultă, dragă prietene, eu nu sunt în măsură să înţeleg întreaga importanţă a acestui loc. În absenţa semnelor puterii divine, îmi este greu să accept că în El poate să existe o asemenea autoritate supremă! Cum poate El să surprindă cu o singură privire întreaga infinitate, de la cel mai mic atom şi până la cel mai mare univers? Văd că stă aici, în mijlocul nostru, ca şi cum noi am fi singurele fiinţe care îl preocupă! Este atât de simplu, de nepretenţios şi de bun cu toată lumea, încât mă simt copleşită! O, prietene, câtă compasiune trebuie să existe în inima Lui!
Şi încă ceva, cât de pare este diferenţa dintre El – Stăpânul atotputernic şi etern al întregii infinităţi, şi conducătorii de pe planeta pământ! Smerenia Lui este infinită şi nu am asistat niciodată la un singur moment în care să îl văd că încearcă să se ridice mai presus decât creaturile Sale! În schimb, mai-marii pământului nu ştiu ce înseamnă compasiunea şi umilinţa, după cum ştii prea bine. Ei doresc să fie cei mai mari şi să dispună singuri de toate bogăţiile pământului, iar după ei – potopul! Diavolul nu are decât să-şi facă de cap! Cu asemenea lideri, mă aştept ca în cel mai scurt timp pământul să se transforme într-un veritabil iad, din care nici un muritor nu va mai putea dobândi vreodată viaţa eternă!"
Jellinek: „Ai perfectă dreptate! Pe de altă parte, cred însă că Elohim poate face lucruri pe care nici cel mai înţelept dintre spirite nu şi le

poate imagina. Vei vedea acest lucru observând evenimentele care se vor derula, căci întreaga putere a infinitului sălăşluieşte în măreţia iubirii Sale. De vreme ce întreaga putere, măreţie şi slavă sălăşluiesc în iubirea Sa, nu trebuie să ne temem de aceste consilii supreme, chiar dacă pentru noi ele par incredibile. Gândeşte-te: tot ce realizează atotputerea iubirii nu poate fi altfel decât bun, chiar dacă în lumea exterioară această realizare capătă o aparenţă teribilă şi înspăimântătoare".

Helena: "Dragă prietene, îţi mulţumesc din suflet pentru aceste explicaţii! Trebuie să recunosc că mi-ai luat o piatră foarte grea de pe inimă! Dar, spune-mi, când urmează să înceapă acest consiliu suprem?"

Jellinek: „În cel mai scurt timp, draga mea soră! Majoritatea vienezilor, cei care nu au primit încă lumina celestă, sunt conduşi deja de către Blum într-o cameră alăturată. La consiliu nu vom participa decât noi, cele 24 de dansatoare, Blum, Messenhauser, Becher, Max Olaf cu grupul său de 20 de persoane, precum şi acel englez pe jumătate împreună cu alţi 24 de aristocraţi, care se află în partea din spate a salonului.

Priveşte acolo: tocmai şi-au făcut apariţia dintr-o cameră alăturată 12 bărbaţi cu o înfăţişare extrem de înţeleaptă, urmaţi de alţi şapte. Probabil vor participa şi aceştia la marele consiliu. În sfârşit, te rog să remarci că acest salon tinde să devină din ce în ce mai spaţios şi că în mijlocul lui a apărut deja o mare masă rotundă. Aşadar, totul este pregătit. Să ne bucurăm, căci conferinţa este pe punctul de a începe".

După ce primeşte aceste instrucţiuni de la Jellinek, Helena, plină de remuşcări, aproape că se prăbuşeşte de tot la picioarele Mele, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt de teamă. O prind însă de braţ, spunându-i: „Iubita Mea fiică Helena, ce e cu această faţă lungă? De ce anume te temi atât de tare? Stai liniştită, căci sunt lângă tine! Cum te poţi teme alături de Mine?"

Helena: „O, Elohim, dragul meu Învăţător! Cine s-ar putea teme de Tine, care eşti prietenul tuturor? Pe de altă parte, când omul îşi aminteşte de Divinitatea Ta înnăscută, de care nici un păcătos nu se poate apropia fără să moară, este imposibil ca el să nu se teamă puţin, la gândul că Te-ai putea mânia în faţa nenumăratelor noastre păcate, distrugându-ne pe toţi într-o singură clipă! Până să aflu cine eşti cu adevărat, nu mă temeam atât de tare de Tine! Te consideram un om înţelept şi bun, prieten apropiat al lui Elohim, care ar putea interveni pe lângă Acesta în favoarea mea. Ce şoc a însemnat însă pentru mine să aflu că Tu eşti de fapt Elohim Însuşi! O, vai nouă, cum să nu ne temem? Iar peste toate, văd că ai convocat acest consiliu suprem, care va fi probabil Ziua Judecăţii de Apoi… Cum să nu mă tem, ştiind cât de păcătoasă apar în faţa Ta?"

Îi răspund Helenei pe un ton cât mai blând: „Aşadar, de asta ţi-e frică! Ei bine, dacă te temi atât de tare de Mine, trebuie să înţeleg că nu Mă mai iubeşti la fel de mult? Ce Mă voi face Eu dacă vei rupe legătura noastră de prietenie sub pretext că Eu sunt Cel Atotputernic? Helena,

spune-Mi dacă Mă mai iubeşti la fel de mult ca înainte, când Mă considerai doar un fel de Petru sau Iosif!”

Oarecum uşurată, Helena îmi răspunde: „O, Elohim şi iubitul meu Învăţător! Ce întrebare poţi să-mi pui! Dacă Te îngrijorează iubirea mea pentru Tine, pătrunde în inima mea şi vezi dacă mai există loc în ea şi pentru iubirea faţă de altcineva! Eu nu Te iubesc decât pe Tine, aşa că nu trebuie să Te temi că această iubire ar putea înceta vreodată. Teama mea se naşte numai din păcatele cu care mă prezint în faţa Ta!”

Eu: „Ei, ei, draga Mea Helena, se pare că până la urmă ne vom înţelege. Haide, îmbrăţişează-Mă şi sărută-Mă din nou, aşa cum ai făcut mai devreme!”

Helena îşi şterge ochii de lacrimi, după care îmi spune cu vocea tremurând de iubire: „Hm, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, date fiind sentimentele pe care Ţi le port, dar cum rămâne cu sfinţenia şi cu atotputerea Ta?”

Eu: „O, nu ţine cont de ele! Fă ceea ce îţi porunceşte inima şi te vei convinge astfel că sfinţenia şi atotputerea Mea nu îţi vor muşca nici măcar vârful nasului!”

În faţa acestei încurajări, teama o părăseşte complet pe Helena, care se aruncă la pieptul Meu şi îl sărută. După o vreme, ea spune: „O, Elohim, o, Elohim! Ce bine mi-ar părea dacă aş putea rămâne la pieptul Tău pentru eternitate! Cum este însă posibil, iubitul meu Învăţător Elohim, să îţi conteşti astfel propria esenţă (n.n. teribilă)? Aşa ceva nu mi-aş fi imaginat niciodată pe pământ! Tu eşti atât de blând, de bun şi de amabil cu noi toţi! Cine nu se topeşte de iubire pentru Tine nu poate fi om!”

Eu: „Ei, se pare că ne-am împăcat din nou, şi acest lucru îmi face cea mai mare plăcere! Haide, vino şi aşează-te la masa rotundă a consiliului! Te voi aşeza chiar lângă Mine şi aştept de la tine să ne spui părerea ta în legătură cu pământul: ce putem face pentru a salva această planetă de toată răutatea care există pe ea?”

Helena: „Nu, nu, aşa ceva este imposibil! Eu – să îţi dau Ţie vreun sfat?! Mă tem că lumea s-ar duce de râpă…”.

Eu: „Hei, draga Mea Helena, te asigur că nu îţi vom cere sfatul cu forţa. Dacă prin minte îţi va trece însă vreo idee sclipitoare, nu te sfii să Mi-o împărtăşeşti la ureche. Chiar dacă nu vei îndrăzni să vorbeşti cu voce tare, voi avea Eu grijă să le-o transmit celorlalţi membri ai consiliului”.

Helena: „O, mult iubitul meu Învăţător Elohim! Cine Te priveşte şi Te ascultă vorbind atât de simplu şi de direct n-ar crede că Tu eşti Însuşi Elohim cel Atotputernic! Şi totuşi, Tu eşti El, iar de acest lucru îmi dau seama acum mai bine ca oricând! O, iubirea mea pentru Tine s-a aprins atât de puternic încât simt că aş putea exploda! Sper că nu o să-mi reproşezi acest lucru, căci pur şi simplu nu mă pot abţine! Cum se face că eşti atât de bun, de simplu, de blând şi de modest?”

Eu: „Poţi să Mă iubeşti oricât de mult doreşti! Acest lucru nu Mă deranjează absolut deloc. Te asigur însă că oricât de mare ar fi iubirea ta pentru Mine, iubirea Mea pentru tine o întrece cu mult! Nu contează

însă. Este normal ca Elohim să aibă o capacitate mai mare de a iubi decât spiritele pe care le-a creat, tocmai pentru că este infinit!”
Helena: „Te implor, nu mai fii atât de bun cu mine, căci simt că aş putea muri din iubire pentru Tine!”
Eu: „O, nu-ţi face probleme în această privinţă! Chiar dacă ar fi să leşini de iubire, te asigur că dispun de întăritorul necesar pentru a te readuce din nou la viaţă. Haide mai bine să ne îndreptăm către masa rotundă a marelui consiliu. Vino aşadar cu Mine şi aşează-te chiar lângă Mine”.
Helena Mă urmează cu sfială şi se aşează lângă Mine, roşie de ruşine, în timp ce toată lumea îşi ocupă locurile. După o vreme, se obişnuieşte şi ea cu situaţia, aşteptând cu nerăbdare începerea marelui sfat.

Capitolul 79
Începe venerabilul consiliu. Întrebarea Domnului: „Ce se va întâmpla cu pământul?” Iau cuvântul Adam, Noe, Avraam, Isac şi Iacov.
După ce, o vreme, toată lumea păstrează tăcerea, Helena Mă întreabă: „Doamne, cine va vorbi primul? Cine este bărbatul atât de venerabil care stă aşezat lângă mine, de cealaltă parte faţă de Tine?”
Îi răspund în şoaptă: „Draga Mea, Eu voi fi cel care va începe discuţia, de îndată ce voi simţi că toată lumea este pregătită. Cât despre bărbatul care stă lângă tine, acesta este patriarhul Adam, care arată exact aşa cum a trăit pe pământ, acum circa 6000 de ani, fiind primul om creat de Mine. Lângă el se află Noe, apoi patriarhul Avraam, urmat de Isac şi de Iacov. Urmează apoi Moise şi David. Cei 12 înţelepţi care urmează după ei sunt cei 12 apostoli ai Mei (inclusiv Matei din Acte 1:26). În spatele lor stau alţi doi apostoli: Pavel şi Iuda, cel care M-a trădat. Pe ceilalţi îi cunoşti. Acum cred că te-ai lămurit în privinţa companiei în care te afli. Cât despre sarcina acestui consiliu, aceasta îţi va deveni evidentă la sfârşitul discuţiilor. Acum fii atentă, căci toţi cei de faţă s-au liniştit din punct de vedere emoţional, aşa că voi începe să vorbesc. Chiar dacă voi rosti uneori cuvinte dure, nu trebuie să te temi, inclusiv dacă îşi vor face apariţia anumite viziuni nu tocmai plăcute. Dacă te vei simţi speriată, apucă-Mă de braţ şi vei fi imediat întărită!”
Mă adresez apoi adunării cu următoarele cuvinte: „Ei bine, copiii Mei! Prietenii Mei! Eu, Părintele vostru, al tuturor, Dumnezeul, Domnul şi Creatorul tuturor lumilor, vă întreb: cum vă place ce se întâmplă la ora actuală pe planeta pământ? Şi ce doriţi să fac cu această planetă?”
Adam îmi răspunde primul: „Doamne, Tu, care eşti iubirea eternă! Pământul nu s-a aflat niciodată într-o situaţie mai nefericită ca acum, dar nici graţia Ta nu a fost vreodată mai mare! De aceea, procedează în acord cu această graţie! Priveşte, oceanul pământului, care reprezintă ochiul planetei, a orbit. Aprinde acest ochi cu flacăra Ta şi luminează astfel abisul, pentru a-i speria pe toţi monştrii care trăiesc în el, făcându-i să piară de spaimă, ca o răsplată pentru faptele lor malefice! Aşa văd lucrurile eu, primul om creat pe această planetă”.

Ia apoi cuvântul Noe: „Doamne, m-am rugat întotdeauna Ţie cu mare credinţă, păstrându-mi nezdruncinată credinţa şi iubirea faţă de Tine! Acum circa 4000 de ani, fratele meu Mahel a privit în jos de pe înălţimile sacre şi şi-a propus să facă o călătorie la Hanoh, locul în care Drohut şi Fungar-Hellan semănau teroarea în inimile oamenilor. M-ai chemat atunci şi m-ai instruit să îmi construiesc o arcă suficient de încăpătoare pentru a-mi salva familia şi animalele pământului, care au fost conduse către arcă prin puterea Ta.
Am făcut aşa cum m-ai învăţat, Doamne, iar viitorul mi-a revelat cât de bine am procedat ascultându-Ţi sfatul. La vremea respectivă, umanitatea era complet decăzută, făcând numai fapte rele, care profanau creaţia ieşită din mâinile Tale. Şi totuşi, nici chiar în acele zile aceste fapte malefice nu se petreceau haotic, ci în acord cu o anumită ordine prestabilită şi foarte riguroasă; minciunile, aroganţa şi pornirile dictatoriale ale oamenilor nu erau nici pe departe atât de copleşitoare cum au ajuns să fie astăzi, influenţând întreaga umanitate care trăieşte pe pământ.
Într-adevăr, oamenii erau cruzi şi în acele vremuri, iar o parte din faptele lor nu şi-ar putea găsi un echivalent nici chiar în zilele noastre, dar oamenii moderni s-au transformat în hiene şi în tigri, comiţând cruzimi care fac să se cutremure întregul univers. În acele vremuri Tu ai trimis o inundaţie teribilă asupra muritorilor, înecându-i astfel pe toţi făcătorii de rele. Mă întreb cum o să procedezi acum, Doamne… Din fericire, cunosc foarte bine măreţia iubirii Tale, inclusiv faptul că ai regretat atunci faptul că ai fost nevoit să îneci aproape întreaga umanitate, căci printre cei care au pierit atunci au fost numeroşi copii ce sugeau încă la pieptul mamei lor. Mă întreb aşadar dacă vei mai purifica odată, printr-un foc puternic, acest pământ care a ajuns de o mie de ori mai murdar decât era în acele timpuri, făcându-l astfel demn să primească din nou pe suprafaţa lui picioarele Tale sfinte”.
După ce Noe şi-a încheiat discursul, a luat cuvântul patriarhul Avraam, care Mi-a cerut permisiunea să vorbească. I-am răspuns: „Vorbeşte, căci tu eşti cel căruia i-am făcut cândva promisiunea, iar aceasta trebuie respectată!”
Avraam: „Doamne, în faţa Ta, un singur an nu diferă cu nimic de 000 de ani, căci timpul şi spaţiul au izvorât din Tine, iar Tu Te afli mai presus de ele. Trecutul cel mai îndepărtat şi viitorul pe care nimeni nu îl poate bănui sunt pentru Tine istoria unei singure zile! Natura Ta este iubirea, iar înţelepciunea Ta este bunătatea! Sentimentele Tale sunt la fel de catifelate ca lâna, iar inima Ta este la fel de blândă ca o briză plăcută de seară. Calea Ta este compasiunea, dar şi dreptatea inimii.
Atunci când m-am certat cu fratele meu pentru pământul din ţara Canaanului, Tu mi-ai încercat inima şi ai descoperit că aceasta este plină de îngăduinţă. De aceea, ai trezit în sufletul meu dorinţa de a mă împăca cu Lot, căruia i-am spus: ‚Frate, alege după placul inimii, căci acest ţinut este nesfârşit. De ce să ne certăm pentru posesiunea lui?

Dacă doreşti, poţi să te desparţi de mine, iar dacă preferi, poţi rămâne aici! Dacă te vei îndrepta către apus, eu o voi lua către răsărit, astfel încât pacea şi unitatea să domnească între noi şi între cei care ne vor urma. Pe de altă parte, dacă doreşti să rămâi, nu ai decât să îmi indici direcţia în care doreşti să o apuc, iar eu voi respecta voinţa ta. Cert este că împreună nu mai putem trăi, căci tu nu doreşti pacea!'
Lot a ascultat cuvintele mele şi mi-a răspuns: ‚Frate, doresc să merg către apus. Aceasta este opţiunea mea. Cât despre cine va rămâne şi cine va fi nevoit să plece în celelalte direcţii, către miazănoapte, către răsărit sau către miazăzi, tu eşti cel care trebuie să decidă! Indiferent pe ce cale o vei apuca, nu îl uita însă pe Lot'. Ne-am binecuvântat apoi unul pe celălalt şi ne-am îndreptat fiecare în direcţia aleasă: el către asfinţit, iar eu către răsărit.
Cei care l-au urmat pe Lot au construit Sodoma şi Gomora, devenind din ce în ce mai sălbatici. I-am trimis mesageri lui Lot, avertizându-l că încalcă voinţa Ta, dar în zadar. O parte dintre ei au fost ucişi, iar cei care s-au întors mi-au adus veşti dintre cele mai neplăcute. Mi-ai încercat atunci din nou inima şi Ţi-ai dat seama că aceasta este curată în faţa Ta. De aceea, mi-ai trimis mesageri celeşti care m-au informat în privinţa intenţiilor Tale legate de Sodoma şi de Gomora. Auzind aceste veşti teribile, eu m-am întristat şi Te-am rugat să îi salvezi măcar pe cei drepţi, dar ochiul Tău a cercetat acel popor şi nu a găsit nici un om drept, cu excepţia lui Lot. Şi într-adevăr, pe acesta l-ai salvat, Doamne! Cât despre Sodoma şi Gomora, acestea au fost distruse de focul trimis de sus!
După ce cele două oraşe, împreună cu populaţia lor şi cu animalele care trăiau acolo, s-au scufundat în mlaştină, ştiu că inima Ta a privit cu compasiune către ele, întristându-se în faţa teribilei judecăţi la care a fost nevoită să le supună. Ai făcut atunci un legământ cu mine, promiţând umanităţii o mare graţie.
Până în prezent, Ţi-ai respectat întru totul această promisiune. Nu este mai puţin adevărat că o promisiune a Ta este eternă, deci depăşeşte momentul prezent. O, Doamne! Adu-Ţi aminte de legământul şi de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, acum mai mult ca oricând, căci umanitatea se află într-o stare de agitaţie maximă! Tu îi cunoşti pe duşmanii copiilor Tăi şi ştii cât de mare este lăcomia şi încăpăţânarea lor! Priveşte cât de mult s-au înmulţit lupii, hienele şi tigrii pe această sărmană planetă, făcând ravagii printre turmele Tale de miei, pe care îi sfâşie cu colţii lor ascuţiţi! O, Doamne! Procedează din nou ca pe timpul Sodomei şi Gomorei, şi prinde aceşti lupi, aceste hiene şi aceşti tigri, sacrificându-i pentru toate faptele rele pe care le-au făcut şi pentru toate chinurile la care i-au supus pe copiii Tăi! Cruţă în schimb sângele celor drepţi, şi mai ales pe cel al copiilor Tăi!"
În continuare, se ridică Isac, care spune: „O, Doamne! Eu sunt prima frunză care a crescut pe marele copac al vieţii, în acord cu promisiunea pe care i-ai făcut-o părintelui meu Avraam. Sărmanul copac era în acele

timpuri izolat şi gol, căci el era copacul vieţii din grădina iubirii, iar pământul era ocupat numai de progeniturile şarpelui! Doamne, Tu ai privit atunci cu compasiune către copacul uscat al copiilor Tăi, pe care l-ai regenerat de la rădăcină către vârf, dându-i un nou impuls vital! Şi iată, eu am fost prima frunză verde care a crescut pe el.
Văzând această primă mlădiţă vie a speranţei, Avraam a fost copleşit de fericire, dar a fost plăcerea Ta, Doamne, să îi suprimi această bucurie şi să îi încerci credinţa. I-ai poruncit aşadar să mă ucidă şi să mă sacrifice arzându-mă pe rug. Ai făcut acest lucru numai pentru a-i arăta şarpelui cât de mare este credinţa fiului Tău, Avraam! Când Avraam şi-a demonstrat credinţa, ascultând cuvântul Tău, l-ai învăţat să dea drumul unui ţap prin tufişurile muntelui, ca o imagine vie a lui Satan şi a dorinţei lui de a domina pământul. Într-adevăr, ţapul şi-a prins imediat coarnele în tufişurile dese, semn al încăpăţânării, neascultării, aroganţei şi dorinţei sale avide de dominaţie. Tata a prins apoi ţapul, l-a înjunghiat şi l-a pus în locul meu pe altarul sacrificial care ardea.
O, Doamne, procedează şi astăzi la fel ca atunci: condu ţapul lumii exterioare către tufişuri şi fă-l să îşi încurce coarnele în acestea. Aşează-l apoi pe altarul de foc, ca simbol al pocăinţei. Deşi ţapul părea doar un simbol al acelor vremuri, la fel cum eu eram doar un simbol al venirii Tale în lume şi al celei de-a doua creaţii care avea să apară în urma marii Tale acţiuni de mântuire, trebuie să recunoaştem că ţapul a crescut totuşi fără măsură, ajungând să împungă cu coarnele sale chiar şi cerurile Tale. De aceea, aprinde acum altarul sacrificial pe pământ! Prinde acel animal neruşinat, care şi-a încurcat coarnele în tufişurile dese ale pasiunilor lumeşti, iar apoi înjunghie-l şi aruncă-l în focul sacrificiului!
O, Doamne, nu mai ezita, căci lăcomia nesăţioasă a acestui animal va devora în curând toate frunzele verzi din copacul vieţii. Respectă-Ţi promisiunea, Tată preasfânt, căci iată, a sosit timpul, iar copiii Tăi ne asurzesc cu strigătele lor: ‚Părinte preasfânt, ridică-Ţi mâna dreaptă! Ia în ea toporul dreptăţii Tale şi ucide animalul care începe să atace cu coarnele sale chiar şi împărăţia cerurilor. Amin!”
În continuare, ia cuvântul Iacov: „O, Doamne, Tu Te-ai luptat cu mine, nelăsându-mă să îmi continui călătoria. Când m-am revoltat împotriva Ta, Tu m-ai lovit şoldul, făcându-mă să şchiopătez pentru tot restul vieţii! Această lovitură nu mi-a făcut însă nici un rău, căci eu m-am luptat cu Tine din iubire. Toţi copiii mei au avut însă acelaşi semn din naştere, purtând urmele luptei noastre şi suferind din cauza lui. Din păcate, această suferinţă a ajuns astăzi aproape insuportabilă. De aceea, te implor, Doamne, eliberează-i pe aceşti copii de consecinţele trecutului: de urmările loviturii pe care mi-ai dat-o atunci, şi de durerea care derivă din ea!
Am aspirat timp de 14 ani la graţiile divinei Raşela, dar Tu mi-ai dat-o de soţie pe urâta Lea. Am acceptat fără să crâcnesc, deşi am fost nevoit să suport apoi persecuţiile Raşelei, timp de alţi 14 ani. Abia atunci ai fost

de acord să o iau de soţie, dar cu condiţia să rămână gravidă, aşa că am fost nevoit să-i înlocuiesc pântecul, ca să poată primi sămânţa mea, dându-i viaţă. O, Doamne, am acceptat şi de această dată înţelegerea cu Tine, deşi mi-a fost foarte greu.
Te implor, renunţă acum la această severitate! Ia fertilitatea Leei şi dăruieşte-i-o Raşelei, pentru ca pământul să scape de progeniturile şarpelui, iar pe solul său să nu mai păşească decât copiii celeşti ai Raşelei. Sau lasă-i pe Iosif şi pe Beniamin să se nască simultan din pântecul Raşelei, şi opreşte izvorul Leei!”

Capitolul 80
Domnul potoleşte nerăbdarea Helenei. Iau cuvântul Moise şi David. Intervenţia Helenei şi cuvântul final al lui David.
Helena îmi şopteşte la ureche: „Bine, Doamne, scumpul meu Iisus, dar nu spuneai că Tu vei fi primul vorbitor? Văd că toată lumea ia cuvântul, dar Tu nu faci nici un comentariu; mai mult, nu am văzut nici una din acele apariţii în legătură cu care m-ai avertizat. Ce trebuie să înţeleg din toate acestea? Te implor, explică-mi ce se petrece”.
Eu: „Draga Mea Helena, ai puţintică răbdare, căci toate lucrurile îţi vor deveni clare în cel mai scurt timp. Oricum, nu uita că Eu am fost cel care a deschis conferinţa, punându-le celor de faţă o întrebare extrem de importantă. Acum este rândul lor să răspundă, căci au datoria să îşi aducă o contribuţie la această discuţie. De îndată ce vor termina, voi lua din nou cuvântul.
De altfel, nu contează prea mult când voi lua cuvântul, căci Eu sunt întotdeauna primul vorbitor, iar discursul Meu este întotdeauna întâiul, pentru simplul motiv că Eu sunt Cel Dintâi! Înţelegi ce îţi spun? Haide, linişteşte-te şi ascultă cu atenţie discursul lui Moise! Cât despre apariţii, acestea se vor produce mai târziu, când voi lua Eu cuvântul. Priveşte, Moise s-a ridicat deja în picioare; haide să-l ascultăm!”
Helena pare să se fi calmat cât de cât. Moise îşi începe discursul cu o atitudine demnă: „Doamne, când poporul Tău pătimea sub tirania egiptenilor, Tu m-ai trezit pe mine şi m-ai transformat în eliberatorul poporului Tău. Am trăit la curtea Faraonului, aşa că ştiam totul despre planurile brutale pe care le avea acesta în privinţa poporului Tău. Furia lui s-a manifestat prin uciderea tuturor întâilor născuţi, dar nu s-a potolit deloc. M-am rugat de multe ori în acele vremuri, în secret, să îţi eliberezi în sfârşit poporul de tirania jugului său greu – dar pe vremea aceea nu îţi aplecai atât de uşor urechile la rugăciunile celor care Te iubeau!
Văzând că furia regelui devine din ce în ce mai mare şi nemaisuportând să asist la o nouă schingiuire a unui israelit, l-am dezarmat pe călău, l-am ucis şi l-am îngropat în nisip. Aflând ce s-a întâmplat, Faraonul a dispus căutarea şi uciderea mea, dar am reuşit să scap, fugind la mideeni. Aici, am fost primit şi adăpostit de preotul Reguel, care avea şapte fiice. Aşa se face că în scurt timp m-am trezit soţul uneia dintre

ele, pe numele ei Zippora. Tatăl fetei m-a numit atunci păzitor al turmelor fratelui său, Jethro!
Odată, pe când păzeam turmele lui Jethro la poalele muntelui Horeb, mi-a apărut unul din îngerii Tăi, care m-a chemat într-un loc în care ardea un tufiş. Am auzit atunci vocea Ta, care mi-a poruncit să îmi scot sandalele din picioare, căci pământul pe care mă aflam era sfânt. Mi-ai poruncit apoi să plec în Egipt şi să îţi eliberez poporul. Mi-ai dat în acest scop şi un baston, cu ajutorul căruia am putut să îl învinge pe Faraon, a cărui inimă ai împietrit-o de şapte ori, căci a refuzat să Te recunoască.
O, Doamne, la ora actuală conducătorii mari şi mici ai pământului au inimile mult mai împietrite decât o avea Faraonul. Ei nu se mai limitează doar la sacrificarea întâilor născuţi pentru întărirea puterii lor, dar trimit oamenii cu miile pe câmpurile de luptă, punându-i să se omoare unii pe ceilalţi într-o manieră infinit mai brutală decât o făceau păgânii ignoranţi de altădată. Şi totuşi, aceştia sunt botezaţi în numele Tău şi cunosc perfect Cuvântul Divin şi porunca Ta: ‚Să nu ucizi!' Asta nu îi împiedică însă să continue cu crimele lor, căci au devenit orbi şi surzi, şi nu mai aud vocile disperate ale sărmanilor lor fraţi şi nu mai văd greaua suferinţă a celor năpăstuiţi!
O, Doamne, cât timp vei mai putea suporta să contempli aceste orori? Ridică-Te, Doamne, chiar acum, aşa cum ne-ai promis cândva! Dă-mi înapoi bastonul cu care l-am învins pe Faraon, eliberându-Ţi astfel poporul! Eu, credinciosul Tău Moise, sunt gata să cobor din nou pe pământ şi să-i lovesc cu el pe toţi cei răi şi intransigenţi, eliberându-Ţi copiii de greul lor jug! O, Doamne, ascultă-l pe bătrânul Tău slujitor Moise, dar şi plânsetele copiilor Tăi chinuiţi! Sfinţească-se numele Tău şi facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi, precum în cer, aşa şi pe pământ!"
După Moise se ridică David, care spune: „Doamne, Spiritul Tău mi-a vorbit odată mie, servitorului Tău, spunându-mi: ‚Aşează-te la dreapta Mea până când îi voi doborî pe toţi duşmanii tăi la picioarele tale!' Doamne, tot ce mi-ai revelat atunci s-a împlinit, dar constat că duşmanii Tăi nu sunt complet subjugaţi, iar aroganţa şi roadele ei malefice nu au dispărut de pe pământ, ci dimpotrivă! Deşi Spiritul Tău mi-a revelat atunci toate aceste lucruri – ele nu s-au îndeplinit! Umanitatea nu s-a schimbat deloc: nouă zecimi din ea este rea, şi numai o zecime este bună!
Văzând că poporul Tău păcătuieşte neîncetat, cerându-Ţi peste toate un rege, Tu le-ai dat oamenilor regele dorit, dar cu mânie. Constat că această mânie a Ta continuă şi astăzi, fără să se potolească deloc, căci toate popoarele au astăzi regi, inclusiv cele păgâne, şi toţi aceşti regi sunt imaginea perfectă a aroganţei nesăţioase şi a orgoliului cel mai odios!
O, Doamne, când vei ridica oare cumplitul blestem pe care l-ai aruncat asupra planetei pământ, introducând din nou străvechea şi sfânta constituţie a patriarhilor? Vezi şi Tu cum se târăsc neruşinaţii profitori, complet lipsiţi de scrupule, la picioarele despoţilor, tămâindu-i şi

lăudându-i în fel şi chip, numai pentru a obţine beneficii personale. Dacă cineva îndrăzneşte să îi spună regelui adevărul curat, el este condamnat la moarte, deşi orice rege are nevoie de adevăr într-o mai mare măsură decât de lumina ochilor. Toţi cei care încearcă să proclame adevărul pe pământ sunt condamnaţi instantaneu pentru înaltă trădare, fiind expediaţi de urgenţă pe lumea cealaltă.
O, Doamne! Şi pe vremea domniei mele existau multe lucruri rele pe pământ, dar nici pe departe atât de rele ca astăzi! Cel puţin, eu îi preţuiam pe înţelepţii care îmi spuneau adevărul; dar astăzi toate lucrurile s-au întors cu susul în jos! Cei înţelepţi sunt persecutaţi de parcă ar fi nişte fiare sălbatice; în schimb, mincinoşii şi lichelele sunt decoraţi şi au parte de toate onorurile!
Doamne, lucrurile nu mai pot continua în acest fel! Trimite-i în iad pe cei a căror natură este pur malefică, dar nu lăsa iadul să se instaleze cu drepturi depline pe pământ! Te implorăm cu toţii să pui în sfârşit capăt domniei iadului pe această sărmană planetă oropsită de milenii! Dăruieşte-le oamenilor regi aşa cum am fost eu, pentru ca oamenii să nu se transforme complet în nişte diavoli, profanându-Ţi numele! Căci cine Te laudă pe Tine în iad, şi ce diavol Te slăveşte pe Tine?! Haide, ridică-Te, Doamne, şi nimiceşte-Ţi duşmanii! Facă-se voia Ta! Amin”.
Încântată la culme de discursul revoluţionar al lui David, Helena nu se mai poate stăpâni, ridicându-se veselă în picioare şi aplaudându-l la scenă deschisă pe antevorbitor: „Bravo, bravo, domnule David! Ai fost într-adevăr un rege cât se poate de înţelept cât timp ai trăit pe pământ. Dacă ar mai exista şi astăzi asemenea regi, supuşii lor ar trăi într-o fericire continuă! Regii de astăzi nu mai ştiu însă ce înseamnă omul şi care este adevărata lui valoare; ei se consideră zei pe pământ, impunându-le oamenilor nu doar nişte impozite exorbitante, ci chiar să-i adore la scenă deschisă, în timp ce alţii se comportă ca nişte animale rapace! Domnule David, nu este deloc greu să îţi imaginezi ce simt sărmanii oameni care sunt conduşi de astfel de lideri! Eu sper din toată inima ca Domnul nostru atotputernic şi Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire Iisus să îi pună la locul lor pe aceşti conducători nedemni, care cred că ei sunt Dumnezeu pe pământ, în timp ce supuşii lor sunt nişte simpli viermi! Am dreptate sau nu?”
David îi răspunde cu prietenie Helenei: „Dragă Helena, deşi eşti o descendentă foarte tânără a poporului meu, nu pot să nu recunosc că ai perfectă dreptate şi să nu-ţi laud înţelepciunea, căci dorinţa ta este cât se poate de dreaptă şi de justă.
Regii nu trebuie să dispară de pe pământ, dar ei trebuie să coboare de pe tronurile lor aurite în mijlocul popoarelor lor, devenind ei înşişi oameni printre oameni şi împărţind în rândul populaţiei adevărata dreptate! La rândul lor, popoarele au datoria să nu le ceară regilor lor decât ceea ce este drept şi bun, fără să exagereze în nici un fel. Din păcate, hăţurile sunt strânse acum de ambele părţi, aşa că este greu să

dezamorsezi situaţia fără ca ele să se rupă! Regii au tendinţa să îşi subjuge popoarele, iar popoarele să îşi alunge regii.
Singurul care mai stă astăzi între regi şi popoarele lor, fiind capabil să restabilească ordinea prin mijloace care nouă ni se par misterioase, este Domnul nostru, Iehova-Sabaot! Marea operă îi aparţine numai Lui! Acesta este adevărul, draga mea”.
Helena: „Aşa este! Eşti într-adevăr un rege foarte înţelept. Ce mai, ai perfectă dreptate!”

Capitolul 81
Discursul dur al lui Petru referitor la biserica romano-catolică. Răspunsul înălţător al lui Pavel referitor la graţia divină.
Următorul vorbitor care se ridică este Petru, care ia cuvântul în numele tuturor apostolilor: „O, Doamne, iubirea mea şi viaţa mea! În Roma, străvechea capitală a păgânilor, domneşte astăzi un tiran. Domnia lui a durat aproape o mie de ani, iar tirania lui include elemente păgâne şi iudaice, amestecate cu doctrina Ta sfântă. Acest tiran îşi spune Papă şi se consideră reprezentantul Tău pe pământ. Mai mult, el numeşte tronul pe care stă scaunul ‚meu’, şi se consideră el însuşi succesorul meu!! Pretinde că dispune de întreaga putere a Duhului Tău Sfânt, dar ori de câte ori este supus unor presiuni lumeşti din partea celor pe care îi conduce, nu apelează niciodată la această putere, ci doar la ceilalţi lideri politici ai pământului. Acest papă se află la ora actuală în încurcătură şi o invocă deschis pe Maria – chipurile, unica lui susţinătoare – pentru protejarea şi restaurarea regatului lui. Evident, el nu refuză nici ajutorul celorlalte puteri terestre, deşi se face că protestează împotriva lor, ca lumea să creadă că dispune de o protecţie mai mult decât suficientă din ceruri, aşa că nu mai are nevoie şi de cea lumească. Când, în sfârşit, acceptă totuşi ajutorul puterilor terestre, el sugerează că acestea sunt inspirate discret de atotputernica regină celestă, pentru a salva astfel Biserica lui Dumnezeu de capcanele iadului! – Ei bine, Doamne, ce spui Tu de atâta ipocrizie?
Fratele Pavel a creat această biserică, punându-i bazele pe principiile adevărului şi purităţii, care s-au menţinut timp de câteva secole în forma lor primordială. În ultimii aproape o mie de ani, această comunitate s-a transformat însă într-o organizaţie păgână şi malefică, care nu urmăreşte nimic altceva decât să obţină tot mai mult aur şi argint, tot mai mult prestigiu, dar mai ales o putere dictatorială asupra tuturor popoarelor pământului. Pentru a-şi atinge scopurile, ea îşi trimite misionarii educaţi după principiile sale perfide în toate colţurile lumii! – Spune, Doamne, chiar nu ai de gând să pui odată capăt acestor abuzuri îngrozitoare?
Priveşte, popoarele care au acceptat să fie legate la ochi prin această credinţă în aşa-zisa fiică a cerului (n.n. biserica romano-catolică) i-au smuls în sfârşit acesteia masca strălucitoare. Ea încearcă la ora actuală să aline lacrimile, dar pe obraz îi curg propriile sale lacrimi. Doamne,

facă-se voia Ta! După părerea mea, această poveste stupidă a durat prea mult! Sunt de părere că ar trebui să o scoţi pe această creatură din cartea vieţii, transferându-i numele în cartea morţii!
Căci dacă îi vei permite să prindă puteri, ea nu numai că nu va transforma pe nimeni, dar va îmbrăca hainele strălucitoare ale unei prostituate, pentru ca cei care cred în Tine să fie ispitiţi de pântecul ei masiv şi senzual, închinându-se ei, astfel încât în final nu vei avea de ales decât să procedezi la fel ca în cazul Sodomei şi Gomorei.
Nu este mai puţin adevărat că această super-prostituată a născut numeroşi copii minunaţi, bucurându-se astfel de răbdarea Ta infinită şi de compasiunea Ta timp de mai bine de o mie de ani, motiv pentru care eu şi fraţii mei ne-am bucurat peste măsură.
La ora actuală ea a rămas însă din nou însărcinată, datorită marii ei depravări, aşa că nu va mai putea naşte decât foarte puţini copii minunaţi. De aceea, eu cred că a sosit timpul ca ea să îşi primească răsplata cuvenită. Facă-se însă voia Ta sfântă, şi nu a mea, acum şi de-a pururi, şi în vecii vecilor, amin!”
Îi spun lui Pavel: „Frate Pavel, spune-ne şi tu în ce măsură eşti de acord, în calitatea ta de fost învăţător al păgânilor, cu aceste discursuri şi cu aceste sugestii? Căci părerea ta referitoare la păgâni are importanţa ei bine stabilită. Aşa cum ţi-am promis cândva, de tine depinde acum judecarea naţiunilor pământului!”
Pavel se înclină în faţa Mea şi spune: „O, Doamne, i-am abordat pe păgâni din toate unghiurile şi le-am predicat cuvântul Tău, pe care l-au primit cu mare bucurie, devenind astfel părtaşi la graţia Ta, chiar dacă erau născuţi din părintele tuturor minciunilor şi al aroganţei. Să nu uităm că cei care l-au crucificat pe înaltul mesager al lui Dumnezeu, fără să-L recunoască, au fost chiar copiii lui Avraam! De aceea, Te întreb: cine merită într-o mai mare măsură graţia Ta, păgânii sau descendenţii lui Avraam? Ce avantaj mai au astăzi evreii în faţa păgânilor? Este oare meritul lor că Dumnezeu le-a vorbit cândva liderilor lor, sau este graţia pură a lui Dumnezeu? La urma urmei, câţi evrei mai cred astăzi că Dumnezeu le-a vorbit strămoşilor lor? Din păcate, justiţia sau meritele nu mai pot fi găsite astăzi pe pământ, nici în rândul evreilor, nici în cel al păgânilor. Singurul care este drept şi just este Domnul Dumnezeul nostru! Cât despre oameni, indiferent dacă sunt evrei, păgâni sau creştini, cu toţii sunt ipocriţi şi nedemni în faţa lui Dumnezeu!
Pe de altă parte, de vreme ce injustiţia păgânilor se închină în faţa justiţiei lui Dumnezeu, pe care o slăveşte, cum ar mai putea fi judecaţi aceştia? Te mai poţi mânia Tu pe ei, Doamne? Nu pot să-mi imaginez nici o clipă aşa ceva, căci atunci ai deveni nedrept, Tu, Dumnezeul dreptăţii, iar acest lucru ar fi imposibil! Cine ar mai putea susţine această lume dacă Dumnezeu Însuşi ar adopta căile omului?
Ce merit avem noi dacă strigăm: ‚Doamne, ia seama la nedreptatea creaturilor Tale?’ Cu siguranţă, nici unul! Noi ştim foarte bine că toţi oamenii sunt păcătoşi în faţa lui Dumnezeu, întrucât stă scris: ‚Nimeni

nu este drept în faţa lui Dumnezeu!’ Dat fiind că ştim acest lucru, cum ţi-am putea cere noi Judecata de Apoi a celorlalţi, de vreme ce noi înşine nu suntem fără de păcat în faţa Ta?
Spune-mi: cu ce merite se poate lăuda în faţa Ta femeia frumoasă care îţi stă acum alături? Ce virtuţi a acumulat ea în faţa lui Dumnezeu? Dacă ea se află acum la dreapta Ta, acest lucru se datorează exclusiv graţiei Tale! La rândul meu, ce merite am avut eu, după ce i-am persecutat atâta vreme pe cei care credeau în Tine? Nici unul, căci eu am fost o personificare a răului şi a nedreptăţii. Dar Tu, Doamne, nu ai privit păcatele mele, ci m-ai chemat la Tine, ca şi cum aş fi fost un om drept. Din fericire, eu am ascultat chemarea vocii Tale, iar graţia Ta m-a mântuit! Cine Te poate acuza pe Tine de injustiţie pentru că mi-ai absolvit păcatele prin graţie?
Care dintre voi poate spune în faţa lui Dumnezeu că are o inimă înţelegătoare şi înţeleaptă? Vă răspund eu: ‚Nici unul!’ Cu toate acestea, fiecare dintre cei de faţă a încercat să îl convingă pe Domnul să impună o Judecată de Apoi! Care dintre noi poate spune că nu s-a despărţit cândva de Dumnezeu, devenind astfel o oroare în ochii Lui? Adevăr vă spun: nici unul dintre noi nu este cu ceva mai bun decât ceilalţi oameni! Şi totuşi, toţi cei care au vorbit înaintea mea au încercat să îl convingă pe Dumnezeu: ‚O, Doamne, priveşte marea răutate care domneşte la ora actuală pe pământ şi pedepseşte-i pe oameni!’
Gândiţi-vă, ce am face noi dacă Domnul s-ar ridica astăzi şi ne-ar vorbi la fel cum s-a adresat evreilor din Ierusalim, atunci când i-au adus femeia adulteră?! Nici măcar unul dintre noi nu i-ar putea spune: ‚Doamne, am practicat întotdeauna binele şi nu am comis niciodată vreun păcat!’ Numai un nebun ar putea spune aşa ceva, aşa cum a procedat fariseul din templu care L-a lăudat pe Dumnezeu pentru că i-a permis să devină atât de virtuos! Noi ştim însă că Domnul nu a acceptat lauda sa de sine, ci a ascultat rugăciunea celuilalt păcătos, colectorul de impozite!
De vreme ce cunoaştem cu toţii aceste lucruri, cum se face că îi cerem Domnului să acţioneze în acord cu ideile noastre, de parcă am fi mai înţelepţi decât El? Ce virtuţi avem noi, pe care nu le-am primit direct de la El? De ce ne lăudăm cu ele, cum şi cum ar fi ale noastre, nu ale Lui, strigându-i la ureche şi asurzindu-L: ‚Priveşte, priveşte, Doamne!’, ca şi cum ar fi orb şi surd, sărac cu duhul şi slab de înger?! Spuneţi-mi, prieteni, am păşit noi vreodată pe o cale care să nu fi fost schiţată mai întâi de degetul Lui?
De vreme ce tot ce avem noi vine de la El, de vreme ce nu putem fi nimic decât întru şi prin El, cum putem spune atunci: ‚Doamne, fă să se îndeplinească ce ne-ai promis cândva şi anihilează-i pe toţi făcătorii de rele de pe pământ!’? Personal, această atitudine mi se pare o impertinenţă!
Gura omului a fost întotdeauna un mormânt deschis! Limba lui a rostit întotdeauna minciuni, iar picioarele sale l-au condus numai către

vărsarea de sânge! Căile omului sunt inevitabil presărate cu obstacole, accidente, încercări, suferinţe şi dureri de toate felurile imaginabile. Nici un muritor nu a cunoscut vreodată adevărata cale a păcii în toate profunzimile ei, căci teama de Dumnezeu este percepută de el ca un fel de vis!
Noi ştim foarte bine că legea este valabilă numai pentru cei care se supun ei, nu şi pentru cei care se situează deasupra ei, sau care nu au auzit niciodată de ea! De aceea, noi suntem şi vom rămâne de-a pururi datornicii lui Dumnezeu! Trupul nu poate fi justificat prin lege în faţa lui Dumnezeu, oricât de corect ar acţiona şi oricât de mult ar respecta această lege! Căci legea nu poate conduce decât la recunoaşterea păcatului, dar cel care recunoaşte acest păcat este născut el însuşi din păcat, deci este una cu el.
În aceste condiţii, noi am primit o revelaţie nouă, prin care ni s-a spus că umanitatea poate ajunge la acea puritate care îi este plăcută lui Dumnezeu fără să mai respecte legea. Atunci de ce strigăm cu toţii în cor: ‚Doamne, judecă-i şi pedepseşte-i pentru păcatele lor, şi şterge-le numele din cartea vieţii!’ Am văzut că toţi cei de faţă şi-au încheiat cuvintele cu un răsunător: ‚Facă-se voia Ta!’, dar acest lucru nu justifică ce se află în inimile lor! – Adevăr vă spun: personal, aş prefera să văd moartea cu ochii decât să îi spun Domnului: ‚Doamne, fă cutare sau cutare lucru!’ Oare noi am fost cei care i-am dăruit Domnului mintea Sa, sau El a fost cel care ne-a înzestrat pe noi cu o minte? Şi totuşi, noi vorbim de parcă El ar avea cu adevărat nevoie de părerea noastră! Aş înţelege un asemenea comportament din partea unor copilaşi care încă mai sug la pieptul mamei lor, dar noi, locuitorii cerului, ar trebui să ştim care este locul nostru real şi care este al Domnului!
Cine doreşte să judece păcatul ar trebui să fie el însuşi fără de păcat, căci nici un păcătos nu poate judeca un altul. De vreme însă ce toţi oamenii sunt nişte păcătoşi în faţa lui Dumnezeu, şi deci incapabili să împartă dreptatea, după ce criterii pot ei judeca?
Noi am acumulat, într-adevăr, anumite merite, care sunt autentice în faţa lui Dumnezeu, dar acestea nu rezultă din recunoaşterea sau nerecunoaşterea păcatului, nici din respectarea legii, ci din credinţa în El şi din iubirea noastră pură faţă de El! Altfel spus, aceste merite sunt rodul graţiei şi compasiunii divine!
În faţa lui Dumnezeu nu există diferenţe între oameni, căci toţi sunt la fel de păcătoşi şi nici unul dintre ei nu poate sta demn în faţa Divinităţii! Abia după ce sunt primiţi de Dumnezeu ca urmare a credinţei lor devin ei drepţi şi lipsiţi de păcat, dar acest merit nu le aparţine lor, ci exclusiv graţiei lui Dumnezeu, care derivă direct din marea Lui operă a mântuirii. Aşa cum noi nu L-am ajutat pe Dumnezeu să creeze imensa Lui creaţie, noi nu putem face nimic pentru a-L ajuta să mântuiască această lume! Noi nu putem juca nici un rol în această a doua creaţie, reînnoită, mai bună şi mai frumoasă decât prima, întrucât noi înşine suntem cei mântuiţi… Cum putem pretinde în aceste condiţii că putem participa la

judecata lui Dumnezeu (domeniul exclusiv al Acestuia), de vreme ce am fost noi înşine iertaţi de păcate şi mântuiţi?
Ştiţi voi care este Scaunul Judecăţii lui Dumnezeu? Acesta este Christos, în care sălăşluieşte de-a pururi plenitudinea Spiritului Divin! Din fericire pentru umanitate, Scaunul Judecăţii lui Dumnezeu a devenit un scaun al graţiei prin opera Lui, care îi permite să îşi arate compasiunea faţă de oricine doreşte!
Care sunt în schimb meritele noastre? Ce lege ne poate permite nouă să îi judecăm pe alţii? Se poate vorbi oare de o lege în afara păcatului, sau de un păcat în afara legii?
Aşa cum spuneam mai devreme, noi dispunem într-adevăr de anumite merite şi de o anumită puritate în faţa lui Dumnezeu, dar acestea nu au nimic de-a face cu legea, ci exclusiv cu graţia Lui, care ne-a permis să participăm alături de El la opera mântuirii, direct proporţional cu credinţa noastră în El! Aceste merite şi această puritate nu ne dau însă dreptul să stăm alături de El pe Scaunul Judecăţii, căci în faţa Lui noi suntem aceiaşi păcătoşi care am fost cândva, chiar dacă ne aflăm aici ca spirite mântuite.
De vreme ce am acumulat aceste merite în faţa lui Dumnezeu ca urmare a credinţei noastre în El, şi nu a respectării legii, putem spune oare că această credinţă aboleşte legea? Nici vorbă! Dimpotrivă, credinţa întăreşte legea şi o face să devină vie. Invers însă, lucrurile stau altfel: legea nu stimulează credinţa, ci o ucide, dacă nu a căpătat mai întâi de toate viaţă prin această credinţă!
Adevărata viaţă a credinţei este iubirea, iar legea cea vie este ordinea iubirii! Atunci când credinţa este justă, întreaga ordine devine divină. În schimb, atunci când credinţa este falsă, iubirea devine la rândul ei falsă, iar ordinea ei este anihilată!
Ce spirit poate fi binecuvântat dacă are parte de o credinţă falsă, izvorâtă dintr-o doctrină falsă? Adevăr vă spun: cei care cred cu sinceritate într-o doctrină, fie ea şi falsă, au parte de o credinţă autentică, aşa că vor avea parte de graţie! În schimb, vai celor care propovăduiesc doctrine false, căci ei sunt adevăraţii făcători de rele şi cei care încalcă ordinea divină! Nici chiar pe aceştia nu îi putem judeca însă noi, ci numai Domnul!
Când cel mai mare şi cel mai pur dintre spirite s-a luptat cu Satan pentru trupul lui Moise, lucru pe care tu îl cunoşti foarte bine, frate Moise, atotputernicul spirit nu l-a judecat pe Satan, ci i-a spus: ‚Domnul te va judeca'. Dacă nici chiar un înger de talia lui Mihail nu a îndrăznit să îl judece pe Satan, cum îi putem judeca noi pe fraţii noştri, sau cum îi putem cere Domnului să îi judece El? O, nu avem nici un drept să facem aşa ceva!
După părerea mea, Domnul a luat deja toate măsurile necesare, fără să mai aştepte în nici un caz părerile noastre! De aceea, toate aceste discursuri sunt complet inutile. În schimb, dacă El ne va spune: ‚Faceţi cutare şi cutare', atunci va trebui să acţionăm cu toţii în acord cu voinţa

Lui! Căci cuvântul Domnului înseamnă o sarcină deja îndeplinită în inimile noastre.
Îţi mulţumesc, Doamne, pentru că ai plasat aceste cuvinte în gura mea! Sper ca ele să aducă cele mai bune roade asupra pământului, dar şi în ceruri! Slăvit fie numele Tău de-a pururi! Amin”.
Eu: „Pavel, tu eşti braţul Meu drept şi ochiul Meu drept. Eu te-am ales pe tine să îmi fii armă, iar acest rol îl vei păstra pentru eternitate. Ai avut perfectă dreptate în tot ce ai spus, iar lucrurile stau exact aşa cum le-ai numit tu!
Asta nu înseamnă însă că nu trebuie să le cerem părerea şi acestor nou veniţi. Abia la sfârşit vom formula deciziile corecte.
Robert Blum, este rândul tău să vorbeşti! Te întreb şi pe tine: ce trebuie să facem cu această planetă care s-a scufundat de tot în sângele celor nevinovaţi? Cum putem să-i tragem la răspundere pe cei puternici, inclusiv pe cei care te-au executat pe tine”?

Capitolul 82

Blum şi Jellinek îşi spun părerea. Răspunsul Domnului.
Robert: „O, Doamne, personal, nu mai am nici un cont de reglat cu pământul, această planetă pe care trăiesc oamenii cei orbi şi în esenţă răi! Dacă ar fi totuşi să-Ţi adresez o cerere, aceasta ar fi: ‚Iartă-i, Doamne, căci nu ştiu ce fac! Trimite în inimile lor pacea, smerenia şi iubirea, căci numai în acest fel va putea redeveni pământul – altminteri, o planetă atât de frumoasă – o mamă iubitoare, sărutându-i cu iubire şi dăruindu-le acea plenitudine a vieţii născută din graţia şi compasiunea Ta!’ Aceasta este singura rugăminte pe care Ţi-o adresez în legătură cu pământul, Doamne.
Nu doresc să insist însă cu această rugăminte, Doamne, căci pornesc de la premisa că cererile şi dorinţele mele sunt la fel de imature în faţa Ta cum sunt eu, posesorul lor! Eu cred că cel care încearcă să facă mai mult decât poate nu este decât un naiv, dar cel care îşi îngroapă crucea, în loc să o ducă în spinare, nu merită nici măcar să fie pedepsit, căci este un om slab şi nevolnic! În schimb, dacă cineva descoperă ceva bun şi frumos în inima sa şi încearcă să scoată la lumină această comoară, în beneficiul tuturor fraţilor săi, atunci consider că această acţiune a sa este bună şi nobilă. Căci intenţia bună şi consecinţele sale benefice nu pot izvorî decât din adevărata iubire faţă de aproape – prima poruncă pe care le-ai dat-o Tu, Doamne, oamenilor!
Desigur, nu exclud posibilitatea ca ceea ce consider eu a fi bun pentru semenii mei să aibă consecinţe opuse. Spre exemplu, dacă văd un om bolnav şi am un remediu care întotdeauna a dat rezultate în astfel de boli, ce pot face eu dacă sărmanul suferind îmi cere ajutorul? Iubirea mea faţă de acest frate care suferă mă determină să încerc să îl ajut. De aceea, îi dau remediul, dar, spre surpriza mea, starea lui de sănătate se deteriorează şi mai mult. Trebuia oare să îi refuz remediul, sub pretext că acesta i-a făcut rău? Nici vorbă! Acest rezultat nu ar trebui să mă

împiedice ca şi pe viitor să încerc să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a face ceea ce conştiinţa mea consideră că este bine! Roadele acţiunilor mele nu depind însă de mine, ci de voinţa Ta, Doamne! De aceea, eu nu pot fi făcut răspunzător pentru rezultatele lor. Cam aşa am procedat şi pe vremea când am trăit pe pământ, la Viena, şi când am încercat să îmi ajut concetăţenii oprimaţi. Din păcate, rezultatele acţiunilor mele nu au fost cele scontate de mine. Cu toate acestea, consider că nu am greşit în nici un fel, căci eu le-am dorit acestora numai ceea ce am crezut că era cu adevărat bun pentru ei!
În mod similar, înclin să cred că există şi la ora actuală numeroşi oameni care fac ceea ce consideră ei că este bine. Trebuie oare aceştia executaţi dacă faptele lor nu aduc roadele scontate de ei? Nu cred, Doamne! Mai bine dăruieşte-le lumina cea justă şi trezeşte inimile lor, astfel încât să fie mântuiţi de rău!
Ştiu că există pe pământ şi foarte mulţi oameni încăpăţânaţi, ale căror creiere au fost spălate de ideologiile lor (singurele lucruri în care cred), mergând până acolo încât ar prefera să lase pământul să piară decât să renunţe măcar la una din ideile lor penibile. Ştiu însă la fel de bine că Tu, Doamne, dispui de o mare vâlvătaie, care poate topi această încăpăţânare dură ca piatra, la fel de uşor ca şi ceara! Dacă o singură scânteie din acest foc divin ar ajunge în inimile lor împietrite, acestea s-ar topi imediat, devenind cât se poate de flexibile!
Aceasta este părerea mea, dar şi dorinţa mea cea mai arzătoare! Nu ştiu însă cum o vei privi Tu, aşa că las rezolvarea întregii probleme în mâinile Tale!”
Eu: „Dragul Meu frate şi prieten, şi tu ai pus punctul pe i. Din gura ta a ieşit adevărul cel mai curat. De aceea, voi face şi din tine o armă a Mea! Sugestia ta a fost cât se poate de nobilă, de benefică şi de corectă, şi doresc să te asigur anticipat că voi acţiona întru totul în acord cu ea (de altfel, am şi făcut deja acest lucru). Doresc însă mai întâi ca şi fratele Jellinek să îşi aducă contribuţia la această discuţie, pentru a vedea în ce măsură este de acord cu cele spuse de tine. Ei bine, dragul Meu frate Jellinek, aşteptăm să îţi spui părerea!”
Jellinek: „O, Doamne, fratele Robert Blum a spus deja tot ce gândesc, la fel ca şi marele Pavel înaintea lui, al cărui discurs a fost precum o mare de foc şi de adevăr. Ce altceva aş mai putea adăuga eu? Singurul lucru pe care îl pot spune este: ‚Doamne, facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi, căci numai astfel va putea înflori ordinea divină pe sărmana planetă pământ!’ Cât despre cele rostite de preaînţelepţii părinţi patriarhi înainte, ei bine, cuvintele lor mi-au depăşit complet puterea de înţelegere! Bănuiesc că intenţiile lor au fost la fel de bune ca şi ale mele sau ale lui Robert Blum. Mi-e greu să înţeleg totuşi de ce au insistat atât de mult asupra promisiunilor pe care le-ai făcut cândva în faţa lor, prezentându-Te astfel ca şi cum ai fi un Dumnezeu ezitant! Nu doresc să îi critic însă, căci, aşa cum spuneam, nu am înţeles prea clar ce doreau să spună. De altfel, nu pot să nu mărturisesc că mă bucur nespus pentru

faptul că am putut cu această ocazie să îi cunosc personal, căci m-am îndoit adeseori de existenţa lor reală! Îmi dau seama acum că feţele lor au într-adevăr ceva sfânt şi nobil întipărit pe ele… Dar nu mai doresc să insist deocamdată pe această temă!”
Eu: „Ascultă, dragul Meu frate Jellinek, în această împărăţie a cerurilor vouă vă este foarte uşor să spuneţi: ‚Doamne, facă-se voia Ta!’, dar pe pământ lucrurile stau cu totul altfel, căci oamenii care trăiesc pe această planetă nu dispun de adevărata libertate a vieţii, aşa cum este cazul vostru! La fel ca şi voi, ei dispun în trupurile lor de un suflet nemuritor şi de un spirit liber, dar voi sunteţi conştienţi de acestea, pe când ei nu sunt. Acest suflet şi acest spirit al lor îşi doresc să se dezvolte liber, nu în sclavia la care îi supune pumnul de fier al regilor lor. De aceea, ei se ridică pretutindeni la luptă, încercând să îşi alunge regii de pe tronurile lor. Nici aceştia nu stau însă cu mâinile în sân, încercând să îşi ţină supuşii într-o strânsoare de fier. Ei au jurat să îşi ucidă toţi opozanţii şi nu se sfiesc să îşi măcelărească popoarele, fără nici un fel de compasiune faţă de fraţii lor. De aceea, cei care caută libertatea Mă strigă pe Mine, cerându-Mi răzbunare împotriva regilor lor nemiloşi, în timp ce regii îmi cer să-i ajut împotriva popoarelor lor revoltate!
Ce trebuie să fac Eu în aceste condiţii? Nici una din părţi nu este dispusă să cedeze. Regii sunt hotărâţi să guverneze cu orice preţ, iar căutătorii libertăţii doresc la rândul lor să se bucure de libertate, indiferent cât de mare ar fi costul plătit. Nimeni nu mai doreşte astăzi să asculte de altcineva sau să se mai supună!
Marea întrebare este aşadar: cum trebuie să procedez Eu? Dacă îi voi ajuta pe regi, aceştia vor continua să răspândească neadevărul şi minciuna în rândul popoarelor lor, făcând aproape imposibilă dezvoltarea liberă a spiritelor oamenilor şi amplificând la infinit ura acestora împotriva lor. Pe de altă parte, dacă voi ajuta popoarele să se elibereze de regii lor, acestea se vor răzbuna cumplit pe aceştia, renunţând astfel complet la doctrina Mea, în care şi-aşa aproape că nu mai cred, datorită maşinaţiunilor bisericii Romei şi ororilor pe care le-a săvârşit aceasta. În final, popoarele se vor trezi astfel cu o doctrină exclusiv lumească, fără nici un element spiritual autentic!
Vedeţi, aşadar, dragii Mei prieteni, că aşa cum se desfăşoară la ora actuală lucrurile pe pământ, Eu nu pot ajuta cu adevărat nici una din cele două părţi aflate în conflict. Ce este de făcut în aceste condiţii? Dacă voi lăsa lucrurile să evolueze în acelaşi fel, aceşti duşmani de moarte vor ajunge să nu se mai tolereze deloc, căci ura şi furia dintre ei a ajuns prea mare. Dacă ar fi să-i ajut, vă întreb cu toată seriozitatea: pe cine ar trebui să ajut? Se pare că indiferent dacă voi acţiona sau nu, ambele alternative sunt la fel de greşite! Cum trebuie aşadar să procedez?
Frate Jellinek, ţie îţi este uşor să spui: ‚Doamne, facă-se voia Ta!’, căci asta nu te obligă la nimic… Robert Mi-a sugerat să trimit o scânteie din bunătatea celestă în inimile prinţilor pământului, ca să devină astfel mai

flexibili şi mai înţelepţi. În esenţă, această sugestie Mi se pare corectă, dar Mă întreb în ce măsură vor mai avea încredere în ei popoarele lor, a căror amărăciune a ajuns astăzi la apogeu? Să nu uităm că un copil care s-a ars o dată nu va mai avea niciodată încredere în foc! Nimic nu este mai greu de regăsit ca încrederea, odată pierdută!
Văd că vă gândiţi cu toţii că aş putea plasa o astfel de scânteie şi în inimile popoarelor, şi astfel ordinea ar fi restabilită. Desigur, aceasta ar fi calea uşoară, dar dacă aş proceda în acest fel, nici regii şi nici popoarele lor nu ar mai fi liberi! Oamenii ar cădea pradă judecăţii, fiind transformaţi într-un fel de animale umanoide, incapabile să acţioneze vreodată liber. O astfel de soluţie ar pune capăt pentru totdeauna adevăratei umanităţi. Oamenii ar deveni animale, sclavi ai puterii noastre imposibil de cucerit! După cum vedeţi, nici această soluţie nu poate fi aplicată!
Pe scurt, va trebui să găsim o soluţie diferită! Spune-Mi, dragul Meu Becher, ce crezi tu că trebuie făcut pentru a le acorda pământenilor ajutorul cel mai just?”

Capitolul 83
Recomandările radicale ale lui Becher. Instrucţiunile Domnului. Natura rasei umane aflată pe pământ este condiţionată de cea a întregii creaţii.
Becher îmi răspunde ridicând din umeri: „O, Doamne, dacă Ţie îţi lipsesc ideile în privinţa locuitorilor pământului, deşi eşti omnipotent şi omniscient, ce pretenţie poţi avea de la mine sau de la oricare altul dintre cei de faţă? De vreme ce afirmi că mijloacele coercitive interioare sunt nepotrivite în acest caz, de dragul libertăţii spirituale a oamenilor, atunci apelează la mijloacele coercitive externe, respectiv la foamete, epidemii, şi aşa mai departe, inclusiv la apariţia anumitor forme pe cer, astfel încât oamenii să se târască înapoi către cruce! Dacă nici această soluţie nu poate fi aplicată, în virtutea aceleiaşi necesităţi a respectării liberului arbitru al omului, atunci lasă-i pe oameni să se lupte şi să se ucidă între ei, până când se vor sătura! După părerea mea, toată această dezbatere referitoare la răutatea oamenilor care trăiesc pe pământ este oarecum exagerată. Eu cred că ciuma terestră ar trebui exterminată cu totul, fiind înlocuită cu o umanitate mai bună şi mai nobilă. Oamenii actuali nu se vor transforma niciodată în bine, dacă nu vor fi expuşi celor mai mari suferinţe şi celor mai mari nenorociri şi catastrofe naturale! Căci diavolul a pus stăpânire pe această planetă, deopotrivă pe regi şi pe popoarele lor, şi cum poate fi îmblânzit diavolul? Eu cred că orice efort în această direcţie ar fi din start zadarnic! De aceea, extermină această ciumă şi înlocuieşte-o cu o altă umanitate. Aceasta este umila mea părere. Oricum, este doar o părere personală; nu trebuie să ţii neapărat cont de ea!”
Eu: „Dragul Meu prieten Becher! Dacă popoarele pământului ar putea fi ajutate în acest fel, ar fi foarte bine! Din păcate, este absolut imposibil să procedez în această manieră, decât cel mult local, căci dacă aş aplica

metoda ta la modul general, aş produce un dezastru absolut nu doar pe pământ, ci şi în întregul univers!
Rasa umană care trăieşte la ora actuală pe pământ nu îşi aparţine sieşi, ci planetei care i-a dat naştere, având aceeaşi natură şi aceleaşi atribute cu aceasta. De aceea, exterminarea completă a tuturor popoarelor care trăiesc pe pământ nu ar anihila dezordinea în sine, căci am fi nevoiţi atunci să înlocuim actuala umanitate cu o alta, născută din aceeaşi materie a pământului, iar aceasta nu ar diferi cu nimic de actuala umanitate, de vreme ce natura ei ar fi aceeaşi, la fel cum fructele de anul acesta ale unui pom nu diferă cu nimic de fructele de anul trecut. În aceste condiţii, ar trebui să anihilez întregul pământ, înlocuindu-l cu altul, lucru care al încălca grav ordinea creată de Mine! Dacă un copac dă roade rele, grădinarul îi poate înlocui scoarţa şi îl poate altoi, obţinând astfel roade bune, dar nu se poate atinge de rădăcina lui, căci dacă o va distruge pe aceasta, întregul copac se va veşteji şi nu va mai da vreodată fructe, nici bune, nici rele. Pământul este esenţa arborelui vieţii; într-un fel, aş putea spune că el este principala rădăcină a întregii creaţii! Dacă l-am distruge complet, am abandona astfel nu doar această planetă, ci şi întregul cosmos vizibil, lăsându-l pradă disoluţiei finale, eveniment care ar fi prematur, căci până la producerea lui mai trebuie să aşteptăm încă multe miliarde de ani tereştri.
De aceea, sfatul tău Mi se pare complet inutil, prietene Becher! Să vedem însă dacă fratele Messenhauser nu va veni cumva cu o idee salvatoare. Haide, prietene, vorbeşte şi spune ce anume gândeşte inima ta!”
Messenhauser: „O, Doamne, mă faci să mă simt extrem de stânjenit! Ce sfat Ţi-aş putea da eu, când cele mai mari spirite care au trăit vreodată pe pământ nu au reuşit să ajungă la nici o concluzie? Cu siguranţă, nu aş reuşi decât să mă fac de râs!
Doamne, ar fi o prostie să încerc să dau înţelepciunii Tale infinite un sfat legat de corectarea marii răutăţi a pământului! Pe de altă parte, ştiu foarte bine că Tu dispui de mult mai multe soluţii benefice decât numărul stelelor de pe cer. Aplic-o pe cea mai neînsemnată dintre ele şi ordinea Ta va fi restabilită instantaneu! Dăruieşte-le conducătorilor pământului adevărata lumină, Doamne, iar supuşilor lor dăruieşte-le răbdarea şi bunătatea, astfel încât să-şi ducă crucea împăcaţi… În acest fel, ordinea divină va fi restabilită pe pământ. Dacă adepţii lui Satan şi-au înălţat prea mult nasurile, atunci trimite-le vreo două trăsnete, ca să le mai reducă din orgoliu. După părerea mea, această soluţie ar mai diminua o parte din aroganţa puternicilor pământului, de talia lui Windischgräz, lucru care nu poate decât să le fie extrem de folositor. Să nu uităm că mai există pe pământ şi destui oameni cu bune intenţii. De ce ar trebui să fie aceştia pedepsiţi, odată cu adepţii lui Satan? Eu spun cu totul altceva: ‚Binecuvântaţi fie toţi cei cu inima curată care trăiesc pe pământ!’ Pe de altă parte, celor care cred că statutul de om nu începe decât odată cu titlul de baron nu le-ar strica puţină umilinţă.

Departe de mine de a le dori răul chiar şi acestora… Tot ce doresc eu este ca ei să îi recunoască şi pe supuşii lor ca oameni, nu ca o simplă carne de tun!
Desigur, regii nu trebuie să dispară cu totul, căci fără ei şi fără un set de legi înţelepte societatea umană nu ar putea exista. Aceşti conducători trebuie să înţeleagă însă că ei există de dragul popoarelor lor, şi nu invers. Mai mult, trebuie să aplice adevărata justiţie pe pământ, trăgând sabia din teacă numai atunci când popoarele lor sunt ameninţate din afară, nu împotriva lor. Singura sabie pe care ar trebui să o folosească asupra popoarelor lor este cea a iubirii, nu cea a puterii.
Desigur, acestea sunt doar câteva dorinţe pioase pe care le nutreşte inima mea. Tu singur eşti adevăratul Domn al creaţiei, iar căile Tale sunt misterioase şi incognoscibile pentru noi. De aceea, nu am nici o îndoială că vei găsi soluţia cea mai potrivită! Cu siguranţă, lucrurile nu mai pot continua ca până acum, dar schimbarea trebuie să se producă numai pentru că aşa vrei Tu. În caz contrar, lucrurile nu se vor schimba în bine pe pământ. Cel puţin, aşa văd eu lucrurile. Facă-se însă numai voia Ta! Amin!
Eu: „Ascultă, frate, sugestiile tale nu sunt deloc lipsite de valoare, dar există o mică problemă în privinţa luminii pe care ar trebui să o dăruiesc Eu conducătorilor lumii şi răbdării şi bunătăţii pe care ar trebui să le dăruiesc popoarelor lor. Să nu uităm totuşi că Evanghelia Mea le-a fost deja predicată oamenilor de pe pământ. Eu le-am dăruit acestora izvorul cu apă vie al lui Iacov. Dacă oamenii doresc lumina şi cunoaşterea adevărului, nu au decât să extragă apa cea vie din acel izvor. Dacă nu doresc acest lucru, noi nu îi putem forţa în nici un fel, căci nu le-am face astfel prea mult bine; în schimb, le-am face foarte mult rău.
Cu totul altfel ar sta lucrurile dacă regii şi popoarele lor Mi-ar cere personal acest lucru. Ei ar obţine atunci toate lucrurile pentru care se roagă în numele Meu! Vai însă! Urechile Mele nu aud astfel de rugăciuni! Când şi când, mai aud câte o rugăminte de genul: ‚Doamne, protejează-ne tronurile, sceptrele şi coroanele, şi îngăduie-ne să îi învingem pe cei care se ridică împotriva noastră!’ Pe ici pe colo mai aud şi câte o rugăciune din partea câte unui om din popor, dar niciodată la nivel colectiv (din partea întregului popor). Din păcate, Eu nu pot îndeplini o rugăciune izolată, chiar dacă este făcută în numele întregii naţiuni. Fiecare individ va primi ceea ce cere. O naţiune nu poate primi însă ceea ce cer diferiţi indivizi în numele ei!
De aceea, dragul Meu prieten Messenhauser, altele trebuie să fie soluţiile pentru a restabili armonia pe planeta pământ! Punţile de legătură între noi şi oameni au fost deja create, dar ele nu sunt încă suficient de ferme. Din fericire, am trezit deja noi spirite, care vor juca un rol covârşitor în această privinţă. Va fi nevoie însă de o curăţenie teribilă, pentru a separa astfel grâul de neghină!
Nu am auzit însă părerea Helenei. Cred că are şi ea dreptul să-şi spună părerea! Haide, scumpa Mea Helena, spune-ne, ce crezi tu că trebuie să

se întâmple pentru ca viaţa pe pământ să devină din nou tolerabilă? Cine ştie – poate că sfatul cel bun va veni de la tine… Haide, renunţă la sfială şi vorbeşte!”

Capitolul 84

Părerea Helenei despre îmbunătăţirea destinului umanităţii terestre.

Helena: „O, Doamne, floare minunată a vieţii născută din inima mea! Viaţa mea! Priveşte în inima mea care Te iubeşte mai presus de orice şi ochiul Tău atotvăzător va şti imediat ce gândesc! O, Doamne Iisuse, Dumnezeul meu cel blând, cel nobil, cel bun, cel înţelept şi cel puternic! Comoara mea! Sunt mult prea îndrăgostită de Tine, aşa că nu pot spune nimic mai mult decât că Te iubesc! Există însă foarte mulţi alţii care stau la această masă, ascultându-ne. Poate că vor dori şi ei să îşi spună părerea. Ce v-aş putea spune eu, în condiţiile în care iubirea mea pentru Tine mi-a răpit complet minţile? Nu îmi vine să cred nici acum că eu, o vieneză oarecare, fără nici o valoare în faţa Ta, stau acum la aceeaşi masă de consiliu cu Tine, Domnul etern al cerului şi al pământului! Şi peste toate, Tu îmi ceri mie părerea!! Asta este deja prea mult! De aceea, Te implor, lasă-i pe ceilalţi să vorbească… Poate între timp îmi va veni vreo idee demnă de a fi rostită la această masă!”

Eu: „Da, mult iubita Mea Helena, ştiu foarte bine că Mă iubeşti mai presus de orice, şi nimic nu Mi-ar putea produce o bucurie mai mare! Cât despre ceilalţi oaspeţi, îţi spun un singur lucru: cine soseşte primul, se uzează primul! Oricum, te asigur că nu vor fi lăsaţi nici ei pe dinafară, fără să-şi spună părerea, dar rândul lor va veni mai târziu. Doresc însă ca tu să vorbeşti prima, tocmai pentru că Te afli alături de Mine, iubindu-Mă atât de mult! De altfel, ştiu că ai luat parte la bătălia de la Viena, pierzându-ţi cu acea ocazie viaţa terestră, pe care nu o mai puteai suporta. Haide, vorbeşte despre toate acele lucruri care te-au măcinat atât de mult. Adună-ţi curajul şi spune ce ai pe cuget, fără să mai stai pe gânduri! În rest, lasă pe Mine, căci voi şti Eu ce am de făcut şi cum să Mă folosesc de cuvintele tale”.

Helena: „O, iubitul meu, iubitul meu Iisus! Dacă Tu doreşti ceva, acest lucru trebuie să se întâmple, chiar dacă cerul şi pământul ar fi puse în pericol. Am totuşi o problemă: îmi amintesc că apostolul Pavel, care spunea mai devreme că Tu ai fost cel care a plasat cuvintele în gura lui, i-a învăţat pe oameni că o femeie nu ar trebui niciodată să ia cuvântul la o adunare oficială, căci numai bărbaţii au acest drept. Cum aş putea îndrăzni în aceste condiţii eu să vorbesc în compania atâtor bărbaţi înţelepţi, cu atât mai mult cu cât sunt singura femeie aşezată la această masă, în această companie selectă? Sunt convinsă că nu ai dorit decât să mă testezi, ştiind că sunt ca o moară stricată… De când Te iubesc însă, am devenit ceva mai deşteaptă, aşa că nu mă voi lăsa păcălită. O, gură spurcată, potoleşte-te, dacă nu vrei ca Pavel să te pună la punct cu severitate!”

Nici chiar Pavel nu se poate abţine să nu zâmbească auzind acest simpatic pretext al Helenei.
Dar Eu îi spun: „Draga Mea Helena, afirmi că nu vei cădea în această capcană a Mea, dar Eu cred că deja te-am prins în ea, aşa că nu vei scăpa cu uşurinţă. Vei fi nevoită să vorbeşti, şi asta chiar în acord cu cererea lui Pavel, ca să nu mai vorbim de a Mea, care este mai presus de cea a lui Pavel! Ascultă, într-una din epistolele lui Pavel adresată romanilor, el le-a poruncit să vorbească unei anume Phoebe, care se afla în serviciul meu în cadrul comunităţii cencreene, apoi Priscillei, unei anume Maria, care făcuse foarte multe lucruri bune în serviciul Meu, ca să nu mai vorbim de Tryphena şi Tryphosa, precum şi de mult iubita lui Persis, care a făcut foarte multe fapte bune în numele Meu.
Iată, deci, draga Mea Helena, că Pavel nu le-a interzis acestor femei să vorbească în cadrul comunităţilor lor, ci doar celor care nu doreau să ocupe o poziţie în cadrul comunităţii creştine decât cu scopul de a deveni cineva, vorbind fără a-Mi cunoaşte Spiritul şi fără a-Mi înţelege doctrina, doar pentru a dovedi că şi ele s-au născut din acest Spirit al Meu! În schimb, dacă Spiritul Meu coboară asupra unei femei (El fiind întotdeauna acelaşi, indiferent dacă se manifestă printr-un bărbat sau printr-o femeie), ea are dreptul şi chiar obligaţia să vorbească, spunând ceea ce îi transmite Spiritul Meu.
Apostolii Mei au reprezentat prima comunitate creştină din lume şi cea mai importantă între toate, căci a fost fondată chiar de Mine! Când M-am ridicat din morţi a treia zi, pe cine am trimis Eu ca să proclame fraţilor Mei învierea Mea? Ei bine, pe o femeie, deşi aceasta nu avea un standard moral foarte diferit de cel pe care l-ai avut tu pe pământ! Dacă porunca lui Pavel ar fi imuabilă, adresându-se tuturor femeilor din lume (inclusiv celor în care sălăşluieşte Spiritul lui Dumnezeu), cum crezi tu că ar fi îndrăznit vreodată Maria Magdalena să accepte să fie mesagerul Meu trimis primilor Mei apostoli?
De altfel, îţi reamintesc că Eu le-am spus saduceilor că în Împărăţia lui Dumnezeu toate diferenţele terestre dispar cu desăvârşire, inclusiv cele legate de sex. Toţi cei care ajung în această împărăţie devin precum îngerii, bucurându-se de acelaşi drept unic, şi anume de a fi numiţi copiii lui Dumnezeu.
Exact aceasta este situaţia ta actuală, draga Mea Helena! De aceea, deşi marea ta modestie Mă bucură nespus, va trebui totuşi să vorbeşti, căci şi tu ai acelaşi drept de a vorbi ca şi Adam, care stă aşezat lângă tine, de cealaltă parte a Mea. Aşadar, te invit să începi!”
Helena: „Ei, ei! Văd că nu Te pot prinde cu nimic! Hm, ciudat! Înţelepciunea Ta este foarte diferită de a noastră! De fapt, cele două tipuri de înţelepciune nu pot fi comparate în nici un fel între ele. Este imposibil ca omul să aibă câştig de cauză în faţa Ta, oricare ar fi pretextele cu care ar veni! Mă întreb însă dacă nu aş avea mai mult succes cu o mică rugăminte cât se poate de sinceră!”

Eu: „Draga Mea Helena, oamenii pot obţine foarte multe lucruri de la Mine dacă îmi adresează o rugăciune sinceră, dar nu chiar orice! De pildă, dacă cuiva îi place atât de mult viaţa pe pământ încât şi-ar dori să trăiască de-a pururi acolo, adresându-Mi o rugăminte fierbinte în acest sens, Eu nu i-aş putea îndeplini această rugăminte, căci ea se împotriveşte ordinii Mele! La fel şi în cazul de faţă: oricât de mult m-ai ruga, Eu nu pot să dau înapoi. De aceea, haide, deschide-ţi gura frumoasă şi spune ce gândeşti!”
Helena: „Bine, de vreme ce insişti atât de mult, iubirea mea mai presus decât viaţa, atunci voi vorbi! Dacă vezi însă că îmi ies numai prostii pe gură, Te rog să mă tragi imediat de mânecă, astfel încât să nu mă fac cu totul de râs în faţa acestor mari spirite care au trăit pe pământ! Iar acum, voi încerca să îmi transmit opinia mea:
Pe pământ, un număr mic de oameni au prea multă putere şi posedă prea multe avuţii. Din această cauză, cea mai mare parte a umanităţii nu dispune de aproape nimic, prin comparaţie cu cei bogaţi şi puternici! Consecinţele sunt cât se poate de fireşti: cei puţini şi suspuşi îi privesc pe cei mulţi cu dispreţ, dar se tem ca aceştia să nu se unească între ei, punându-le în pericol statutul şi bogăţiile. Pentru a împiedica acest lucru, ei nu se dau în lături de la nimic. Mai presus de orice, urmăresc să suprime spiritul celor săraci prin toate mijloacele posibile – prin amăgirea bisericii, prin minciunile presei controlate de ei, prin împiedicarea tipăririi cărţilor de valoare, ba chiar şi prin intermediul Bibliei. Cei care îndrăznesc să încalce dispoziţiile lor sunt pedepsiţi şi torturaţi până când nu mai ştiu de ei. Cine ar mai putea atinge starea de trezire spirituală în aceste condiţii?!
Pe de altă parte, puternicii pământului permit tot ceea ce ucide spiritul: ei tolerează prostituţia de orice fel, chiar dacă autorităţile fac uneori acţiuni oficiale împotriva acestui flagel, desigur, numai de ochii lumii. Masele largi şi nedisciplinate sunt încurajate să consume cât mai mult, să acumuleze bunuri prin orice mijloace, inclusiv necinstite, şi să se întindă mai mult decât le permite plapuma, căci acest mod de viaţă este profund dăunător pentru spirit. Spectacolele culturale şi filmele sunt deochiate şi licenţioase, lucru pe care cenzura îl permite fără rezerve, atât timp cât ele nu se transformă în satire politice şi cât nu critică establishment-ul oficial. Micile comedioare deşuchiate sunt permise, căci ele contribuie decisiv la amorţirea spiritului maselor.
Dacă se găseşte vreun spirit care să ignore aceste mijloace de hipnoză în masă, ridicându-se şi chiar revelându-şi originea divină, autorităţile trec la măsuri mai drastice. Pe scurt, ele silesc spiritul divin care a coborât pe pământ să plătească un preţ foarte mare pentru actul său de curaj. Becher şi ceilalţi revoluţionari de faţă ştiu foarte bine cum răspund mai-marii pământului oricărei tentative de revoltă a spiritelor libere. Metodele lor sunt cât se poate de simple. Ei îşi spun: ‚Hopa, a apărut un alt umanist coborât din ceruri! Să ne grăbim şi să-l trimitem înapoi în împărăţia din care a coborât, cu toate onorurile (adică cu o

salvă trasă de plutonul de execuţie)!’ Dacă un spirit liber îndrăzneşte să le spună adevărul în faţă este etichetat pe loc drept o lichea şi o scursoare, punându-se imediat o recompensă uriaşă pe capul lui. După ce îl prind, au ei metodele lor să îl facă să îşi dorească să nu se fi născut niciodată.
Iată, Doamne, cam aşa se petrec în prezent lucrurile pe pământ, şi aceasta este starea sărmanei umanităţi! Este de-a dreptul surprinzător că ea nu se ridică, odată pentru totdeauna, împotriva celor care au chinuit-o secole la rând. Dacă tot m-ai silit să vorbesc, atunci afirm pe şleau că umanitatea are la ora actuală dreptul deplin să se revolte împotriva stăpânitorilor ei, să le smulgă din mâini averile şi posesiunile, iar apoi să-i izgonească definitiv de pe suprafaţa pământului! După părerea mea, a sosit timpul ca cei mari să coboare din turnurile lor de sticlă şi să îşi împartă averile în exces cu fraţii lor săraci! Spaţioasele lor castele ar trebui să devină aziluri pentru sărmani, iar ei înşişi ar trebui să se transforme din nou în oameni! Săracii au şi ei dreptul la şcoli şi la instruire, dar mai presus de orice la iluminarea născută din Spiritul Tău, Doamne; în caz contrar, lucrurile nu se vor îmbunătăţi vreodată pe pământ, ci dimpotrivă, se vor înrăutăţi pe zi ce trece. Căci cei mari şi suspuşi devin din ce în ce mai tiranici, strângând tot mai tare şurubul, în timp ce ura popoarelor lor creşte la fel ca o avalanşă. Dacă Tu Însuţi, Doamne, nu vei porni o reformă decisivă pe pământ, atunci umanitatea este sortită pieirii, cel puţin pe planeta pământ (în dimensiunea fizică), în ţările pe care le cunosc… Mi-e greu să cred, Doamne, că aceasta ar putea fi voinţa Ta!
Cum poţi să suporţi, Doamne, imaginea oamenilor care se sfâşie reciproc precum fiarele sălbatice, omorându-se cu miile? Şi asta numai pentru că cei bogaţi şi puternici refuză să împartă cu ei imensa lor avere şi puterea lor dictatorială, chiar dacă preţul plătit se numără în milioane de vieţi curmate. Teama că odată cu averea şi-ar putea pierde şi capetele este după părerea mea nefundamentată. Eu am convingerea că dacă cei bogaţi ar coborî în mijlocul celor săraci, vorbindu-le cu prietenie, aceştia din urmă i-ar purta pe palme! Nu este însă de mirare că şi-au pierdut complet această încredere, căci la ora actuală ei nu fac altceva decât să accepte anumite concesii vagi, şi asta numai după ce popoarele lor se ridică cu miile, din pură disperare, luptând împotriva lor cu sălbăticie şi ameninţându-i în fel şi chip, cel puţin până când armatele celor dintâi reuşesc să îi pună cu botul pe labe, după care nu îşi mai respectă promisiunile făcute la presiunea străzii. De vreme ce încrederea între popoare şi conducătorii lor nu mai poate fi restabilită la ora actuală, după părerea mea nu mai rămâne decât soluţia de a elibera popoarele de regii care le conduc de secole, înlocuindu-i cu conducători inspiraţi de puterile celeste, cu oameni perfecţi, capabili să îşi privească semenii ca pe nişte fraţi, făcând tot ce le stă în puteri pentru a trezi spiritul din inimile lor. Dacă nu vei proceda astfel, Doamne, mă tem că vei avea parte de aceeaşi problemă pe care ai avut-o cu noi, care

continuăm să stăm ca vieţii la poarta nouă, în pofida imensei graţii pe care ai revărsat-o asupra noastră! Mai devreme sau mai târziu, va fi imposibil să nu oboseşti în faţa tuturor acestor suflete umane care sosesc la fiecare minut în această lume, unul mai stupid şi mai orb decât celălalt, prezentându-se ca vitele în faţa Ta!
De aceea, arată-ţi bunătatea faţă de pământeni aşa cum ne-ai arătat-o nouă şi nu mai îngădui crucificarea adepţilor Tăi de către cei care nu ar ezita nici o clipă să Te crucifice din nou dacă ai apărea pe pământ, aşa cum au făcut acum două milenii, când Te-ai întrupat ca om printre oameni. Procedează şi astăzi, Doamne, aşa cum ai procedat atunci cu fariseii. Ridică-Te din nou, Doamne; ară pământul şi seamănă-l cu graţia Ta, în toată plenitudinea ei, căci altfel această planetă se va transforma în cel mai scurt timp într-o oroare absolută! Ascultă, scumpul meu Iisus, Tu Însuţi spuneai adineauri că eu sunt iubita ta Helena. De vreme ce m-ai făcut demnă de acest nume sacru, fă-mi această favoare, ca unei iubite adevărate!
La fel ca toţi antevorbitorii mei, nu îţi voi recomanda nici eu să faci ceva anume, dar doresc să insist asupra gravităţii situaţiei şi asupra faptului că trebuie făcut cu orice preţ ceva decisiv! Tu singur dispui însă de o înţelepciune infinită şi numai Tu poţi vedea în detaliu ce se va întâmpla în continuare! De vreme ce eu una nu voi putea beneficia vreodată de înţelepciunea Ta, nu pot nici să-Ţi dau un sfat adevărat. Eu percep situaţia exclusiv dintr-o perspectivă lumească, iar viziunea mea nu poate găsi nici o altă soluţie salvatoare. În schimb, Tu cunoşti o infinitate de căi şi metode; de aceea, fă aşa cum consideri necesar!
Dacă distinsa adunare aici de faţă este de părere că am spus numai prostii, nu cred că este vina mea, căci Te-am rugat să mă tragi de mânecă şi nu ai făcut-o! Am văzut chiar că mi-ai zâmbit de câteva ori! Să înţeleg oare că nu am spus numai prostii? Acest lucru m-ar mira sincer, căci dată fiind educaţia spirituală pe care am primit-o pe pământ, nimeni nu are dreptul să se aştepte să mă transform spontan într-o veritabilă Caterina din Sienna! La urma urmei, de-abia am reuşit să Te recunosc pe Tine, într-o măsură minimală şi numai cu ajutorul graţiei Tale!
Sper că am satisfăcut astfel voia Ta, aşa că îmi închei aici cuvântul. Slăvit să fii de-a pururi, Domnul şi Dumnezeul meu! Dacă am mai zbârcit-o pe alocuri, Doamne, nu mă îndoiesc că graţia Ta va avea grijă să îndrepte lucrurile. O singură rugăminte mai am, comoara mea: să nu îţi diminuezi în vreun fel iubirea faţă de mine din cauza prostiilor pe care le-am debitat! Şi cu aceasta, depun la picioarele Tale, Doamne, întreaga mea iubire, viaţa şi existenţa mea, acum şi de-a pururi. Amin”.

Capitolul 85

Domnul critică sugestiile Helenei. Pământul nu trebuie să devină un paradis, căci nu este altceva decât o şcoală şi un poligon de testare a sufletelor.

Eu. „Draga Mea Helena, din perspectiva experienţei şi viziunii tale spirituale ai prezentat lucrurile cât se poate de corect, iar dorinţele pe care le-ai exprimat sunt întru totul meritorii. Voi avea chiar grijă să împlinesc o parte din ele. Cred totuşi că ai exagerat pe alocuri. Îmi dau şi Eu seama că o parte din conducătorii de pe pământ sunt potriviţi pentru orice alte îndatoriri, mai puţin pentru a-şi conduce popoarele, dar ce este de făcut?
Ca să Mă înţelegi mai bine, îţi voi spune o parabolă, care te va ajuta să-ţi dai seama singură în ce măsură poate fi îndeplinită dorinţa ta. Aşadar, ascultă-Mă!
După o călătorie obositoare, mai mulţi călători se hotărăsc să se stabilească într-un mic paradis terestru pe care l-au descoperit în calea lor, o mică oază cu un teren fertil şi plin de vegetaţie din mijlocul unui deşert. Desigur, prima lor prioritate este să îşi construiască o locuinţă în care să se adăpostească. Lemnul se găseşte din abundenţă în jur; la fel şi pietrele pentru construcţie. Ei încep aşadar lucrul, şi în scurt timp construiesc o colibă spaţioasă, capabilă să îi protejeze de frig, de căldura excesivă şi de animalele sălbatice.
Unul din călători ia însă cuvântul şi spune: ‚Dragii mei prieteni, această colibă este bună şi utilă, şi ne va proteja cu siguranţă o vreme de frig, de căldură şi de fiarele sălbatice. Mă întreb însă în ce măsură va rezista ea dacă ne va ataca vreun duşman uman, care s-ar putea ascunde de pildă dincolo de acele dune… Ce s-ar întâmpla dacă unul din triburile deşertului ne-ar ataca peste noapte, distrugând coliba şi omorându-ne pe toţi? Credeţi că această colibă ne va putea asigura o protecţie permanentă?’ După ce se gândesc o vreme, ceilalţi îi răspund: ‚Ai dreptate. Coliba noastră nu este suficient de puternică pentru a rezista în faţa unui asemenea atac. De aceea, haide să săpăm un şanţ lat în jurul ei, iar dincolo de acesta să înălţăm o fortăreaţă de circa patru metri. În plus, vom pune la ferestre bare de fier, şi astfel nu ne vom mai teme de potenţialii noştri duşmani. Vom construi de asemenea o poartă la intrare cât se poate de solidă, capabilă să reziste la orice atac’. Toată lumea este de acord cu aceste sugestii, aşa că ele sunt puse imediat în aplicare.
După ce termină lucrul, toţi se simt satisfăcuţi şi mulţumiţi, dar această stare nu durează prea mult, căci unul dintre ei remarcă: ‚Dar, dragii mei prieteni, viaţa pe pământ este pretutindeni aceeaşi, mai mult sau mai puţin. În ţările civilizate din Europa, în care există regi mândri care au armate puternice, oamenii nu sunt nevoiţi să îşi construiască fortăreţe în jurul caselor lor, căci nimeni nu se teme de duşmani. Tot ce trebuie să facă ei este să se supună legilor stăpânirii, adoptându-le ca şi cum ar fi ale lor, după care se pot mişca pe întreg teritoriul respectiv, sub protecţia autorităţilor care îl guvernează. Noi nu trebuie să ne supunem nici unei legi şi nimeni nu ne îngrădeşte puterea. Putem spune orice dorim, slavă cerului, dar mă întreb – la ce ne foloseşte acest lucru? Ce-i drept, nu avem impozite de plătit, dar trebuie să muncim din greu

întreaga zi pentru a aduna fructele necesare pentru a ne asigura traiul, care nici măcar nu prea sunt pe gustul nostru. Mai mult, ne-am clădit o adevărată fortăreaţă pentru a ne proteja de nişte eventuali duşmani, pe care nici măcar nu îi cunoaştem, şi asta tocmai aici, în ţara deplinei libertăţi. Noaptea suntem nevoiţi să ne baricadăm în casă, pentru a ne apăra. Parcă am fi nişte agitatori revoluţionari din Paris!! Pe scurt, vă invit să decideţi singuri dacă această libertate absolută de care ne bucurăm ne face să ne simţim mai bine decât cel mai umil muncitor din cea mai cruntă dictatură europeană! Noi trăim aici ca nişte comunişti desăvârşiţi, dar dacă e să fim corecţi până la capăt, nici fiarele sălbatice nu trăiesc animate de un alt spirit! Singura lege pe care am adoptat-o este cea a prieteniei noastre. În schimb, trebuie să muncim necontenit pentru a ne satisface stomacul, astfel încât palmele noastre au ajuns la fel de scorojite ca şi scoarţa copacilor în care ne căţărăm. Desigur, nu suntem obligaţi să plătim impozite pentru muncitorii pe care i-am angajat (căci nu avem astfel de muncitori), dar suntem nevoiţi să facem totul cu mâinile noastre, căci nu consumăm cu nimic mai puţin decât ceilalţi oameni din ţările civilizate. Nu avem nici preoţi care să ne ameninţe cu focul iadului, dar dacă stăm să ne gândim, s-ar putea ca iadul să fie ceva mai ispititor decât acest aparent paradis! Ei bine, ce ziceţi? Cum am putea să ne mai colorăm puţin existenţa mizerabilă, făcând-o ceva mai tolerabilă?’

Ceilalţi ridică din umeri, spunând: ‚Cine ar fi crezut aşa ceva? Practic, este imposibil să scapi de necazuri, oriunde te-ai afla. Nici nu ai scăpat bine de un necaz că apare altul, ca din senin! De vreme ce ne aflăm aici, nu mai putem schimba lucrurile. De aceea, cel mai bine este să continuăm să fim la fel de activi, şi poate că lucrurile se vor schimba în bine cu timpul’.

Draga Mea Helena, această parabolă te poate ajuta să înţelegi ce este de făcut în continuare cu pământul, care trebuie să continue să rămână o cale spinoasă a spiritului uman, dacă acesta doreşte să descopere adevăratul paradis!

Dacă aş alunga prin puterea Mea toţi conducătorii de pe pământ, lăsându-i pradă populaţiei dezlănţuite, oamenii ar ajunge în scurt timp să se conducă singuri – dar la ce le-ar folosi acest lucru? Toată lumea ar dori atunci să conducă şi nimeni nu ar mai fi dispus să asculte de altcineva. Dacă popoarele ar fi lăsate să se conducă singure şi să îşi stabilească propriile legi, Mă întreb cine le-ar putea sili să asculte vreodată – în caz de pericol sau de urgenţă – chiar aceste legi, create de ele însele? Adevăr îţi spun:

Va veni o vreme când pe pământ va domni democraţia, dar aceasta va fi complet diferită de cea pe care şi-o imaginează la ora actuală oamenii. Şi vom vedea cât de curând dacă ei nu vor plânge la fel ca israeliţii în deşert, atunci când nu şi-au mai putut fierbe carnea pe vetrele lor.

Vă reamintesc tuturor că pământul nu poate fi un paradis, căci el este şi trebuie să rămână un poligon al tuturor încercărilor pentru spiritul care

sălăşluieşte în trupul păcătos al omului. Fără aceste încercări, nici un spirit nu ar putea cunoaşte vreodată adevărata viaţă, cea eternă, lucru de care vă veţi da seama cât de curând.
Dar adevăratul motiv al slăbiciunii din ce în ce mai mari a regilor şi al orbirii tot mai accentuate a naţiunilor este altul decât cel pe care vi-l imaginaţi voi. Îl vom cunoaşte în curând pe unicul vinovat de această situaţie şi vom avea grijă să îl încarcerăm, eliberând astfel popoarele pământului de lanţurile sale, caz în care lucrurile se vor îmbunătăţi de la sine, fără să mai fie nevoie ca noi să intervenim într-o manieră directă şi teribilă!
Adevăr îţi spun, draga Mea Helena, când această adunare va ajunge la concluzia finală, vei fi cu adevărat mulţumită de Mine. Deocamdată este necesar să lăsăm spiritele de pe pământ să devină conştiente de sine şi să dobândească o viziune spirituală mai amplă, căci la ora actuală aceasta le lipseşte cu desăvârşire!
Când acest lucru se va realiza, nu va dura decât o singură clipă ca pe pământ să fie instaurată o nouă ordine!
Dragul Meu Max Olaf, Mi se pare că tu nu ai scos încă nici un cuvânt. Haide, apropie-te puţin de Mine şi spune ce gândeşti şi care sunt dorinţele tale în legătură cu pământul!”

Capitolul 86
Înţelepciunea lui Olaf. Toastul celest. Noua lumină şi puntea iubirii născută din graţia Domnului.
Max Olaf se apropie şi îşi începe astfel discursul: „O, Doamne, după ce a vorbit înţelepciunea Ta este foarte greu ca cineva să îşi mai exprime vreo dorinţă, căci Tu ai prevăzut şi ai declanşat deja tot felul de acţiuni, care vor pune cu siguranţă capăt actualei stări de fierbere de pe pământ în cel mai scurt timp! De altfel, aceasta este chiar principala mea dorinţă, căci nu i-aş dori nici chiar diavolului ceva rău; ce să mai vorbim de fraţii mei umani!
Nu este necesar nici să-Ţi descriu ce se întâmplă pe pământ, o, Doamne, căci Tu poţi vedea nu doar faptele odioase care se petrec pe această planetă, dar şi inimile celor care le comit, inclusiv impulsurile bune sau rele care au stat la baza lor. Mai mult decât atât, Tu îţi dai seama şi cum au ajuns aceste gânduri şi dorinţe negative în inimile oamenilor, aşa că este evident că nu ai nevoie ca vreun spirit creat de Tine să îţi spună ce este de făcut. De altfel, Tu ne-ai putea spune, pe bună dreptate: ‚Ascultaţi! Iată cum voi proceda în continuare!’, şi nici unul dintre noi nu ar avea dreptul să crâcnească în faţa Ta, căci Tu singur eşti Domnul, aşa că poţi face orice doreşti!
De aceea, sunt convins că Tu cunoşti perfect ce se întâmplă pe pământ şi de ce permiţi ca aceste lucruri să se întâmple, chiar dacă nici unul dintre noi nu-şi dă seama care este motivaţia Ta. Nimeni nu are dreptul să îţi spună Ţie: ‚Doamne, oare ai devenit surd şi orb, de vreme ce ne laşi să pătimim din cauza tuturor acestor nenorociri?’ Eu cred,

dimpotrivă, că Tu ridici pe oricine care Te strigă şi care are încredere în Tine. Trebuie să recunosc însă că celor care nu cred în Tine, ci doar în armele lor puternice, nu le-ar strica o mică lecţie, care să-i umilească în faţa Ta, o, Doamne, şi în faţa întregii lumi. Cât despre cei mici şi cei smeriţi, aceştia au toate motivele să se bucure, căci Tu eşti adăpostul şi refugiul care îi protejează, şi ştiu că nu vei îngădui niciodată ca ei să fie umiliţi de puternicii acestei lumi! Dimpotrivă, mă aştept să îi umileşti în cel mai scurt timp pe cei puternici în faţa celor mici, desigur, după ce le vei scoate masca făţărniciei! Căci la ora actuală ei joacă un joc perfid cu naţiunile pe care le conduc!
Am toată încrederea că tot ce vei face Tu va fi bine făcut! Sunt de asemenea perfect conştient de laşitatea acelor oameni! Ştiu că la momentul potrivit, Tu îi vei lovi pe aceşti ‚duşmani' ai oamenilor de rând, care vor dispărea de parcă nu ar fi existat niciodată, cu poziţiile lor înalte cu tot! De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Tău sfânt!
Trăiesc totuşi un sentiment ciudat! Deşi nu văd şi nu aud nimic, am senzaţia că pământul a primit o lovitură puternică. O, Doamne, ce se întâmplă?!"
Eu: „Dragul Meu Max Olaf! Adevăr îţi spun: astăzi, astăzi, astăzi! Ei îşi doresc pauză de noapte şi vor avea parte de ea, dar noaptea îi va înghiţi! Îşi doresc moartea duşmanilor lor, dar vor fi surprinşi ei înşişi de ea! Îşi doresc lux, faimă şi onoare, fiind dispuşi să ucidă mii de semeni ai lor de dragul acestor orori! Le voi dărui tot ce îşi doresc, dar luxul lor îi va cutremura, faima lor va fi una teribilă, iar onoarea de care vor avea parte îi va îngropa! Îşi doresc să conducă! Bine, vor conduce, dar domnia lor va fi ca o ciumă, ca un dragon prins în cuşcă şi ca un monstru care zace în mâlul de pe fundul mării! Le place minciuna, căci adevărul li se pare o oroare! De aceea, nu se vor ridica niciodată în lumina orbitoare a adevărului! Îşi doresc chiar şi un Dumnezeu, dar unul de care să se poată folosi aşa cum le convine lor! De aceea, nu îmi vor vedea niciodată faţa! Îşi doresc viaţa, dar numai pentru ei înşişi; ceilalţi nu au dreptul la viaţă decât dacă aceasta le foloseşte celor puternici! De aceea, vor trăi de-a pururi în singurătate! Pe scurt, vor obţine tot ce îşi doresc, dar sufletul lor va fi cuprins de o tristeţe sfâşietoare, pe care vor încerca să o alunge prin orice mijloace, dar în zadar! Căutarea lor va fi inutilă, căci nimeni nu va putea ridica piatra de moară de pe mormântul sufletului lor! O, îi cunosc foarte bine, şi le cunosc poftele desfrânate şi faptele neruşinate! I-am numărat pe toţi regii pământului şi pe foarte puţini i-am găsit drepţi în faţa Mea! De aceea, cu toţii vor avea parte de soarta lui Nabucodonosor! Pe cei puţini care sunt drepţi am să-i ajut chiar Eu, în mod miraculos, astfel încât să strălucească printre toţi regii şi toate popoarele de pe pământ ca nişte stele strălucitoare pe firmamentul întunecat.
Iar judecata va începe astăzi, astăzi, astăzi! Mulţi dintre ei vor fi loviţi chiar astăzi! Mulţi diavoli vor pieri astăzi, iar Satan nu va mai putea scăpa de capcana pe care i-am întins-o.

Iar acum, dragul Meu Robert, du-te şi adu vinul cel mai bun, vinul vieţii, al iubirii şi al adevărului, ca să putem bea în sănătatea sărmanilor noştri fraţi de pe pământ, binecuvântându-i! Aşa să fie!”
Robert se grăbeşte să aducă preţiosul vin, aşa cum i-am poruncit. După ce îl aşează pe marea masă a conferinţei, îl binecuvântez, după care îi spun lui Robert: „Dragul Meu Robert, dacă am spus că doresc vin, este evident că trebuia să aduci şi pâine, căci una nu merge fără cealaltă. De aceea, du-te şi adu-ne cea mai bună pâine, căci în această casă poţi găsi orice doreşti, din abundenţă!
Împarte-le inclusiv celor 24 de balerine din vin şi din pâine, şi spune-le să îşi pregătească picioarele, căci va veni din nou vremea să danseze! Dacă doresc să se bucure inclusiv de fructele cele mai nobile, atunci deschide-le uşa cabinetului de vizavi şi lasă-le să se bucure de ceea ce vor găsi înăuntru!
Adu de asemenea un număr suficient de mare de cupe în care să putem turna vinul – câte o măsură întreagă pentru fiecare mesean. Haide, du-te şi îndeplineşte-Mi dorinţa!”
Robert se grăbeşte fericit să îmi ducă la îndeplinire porunca.
După ce totul este pregătit conform ordinii dorite de Mine, le servesc Eu Însumi mesenilor pâinea şi vinul, spunându-le: „Copiii Mei, luaţi şi mâncaţi! Beţi şi închinaţi în sănătatea copiilor şi fraţilor noştri de pe pământ, care sunt nevoiţi să suporte mari persecuţii, simţindu-se slăbiţi şi îngrijoraţi! Vă asigur că vor fi ajutaţi în cel mai scurt timp! Fie ca fiecare picătură de vin băută de noi să se transforme într-o binecuvântare înmiită pentru toţi cei cu inima curată! Adevăr vă spun tuturor: ceea ce le vom dori astăzi, se va îndeplini de o mie de ori! Inimile lor şi faptele lumii vor adeveri aceste adevăruri! Pe pământ vor apărea oameni care le vor revela semenilor lor ceea ce s-a întâmplat astăzi aici, cuvânt cu cuvânt, şi felul în care avem grijă de sărmanul pământ!
Nu trebuie să-i uităm însă nici pe cei orbi şi surzi! Numai cei împietriţi vor trece prin foc – prin acest element capabil să distrugă diamantul şi rubinul. Căci cei care nu sunt dispuşi să îşi îmblânzească inimile prin puterea Cuvântului Divin, vor fi nevoiţi să şi le îmblânzească prin puterea focului! Prin puterea loviturilor de ciocan ale înţelepciunii Mele, ei vor deveni precum fierul înroşit, care poate fi prelucrat apoi în unele utile pentru casă (altfel spus, se vor transforma în biserica celestă). Desigur, se vor agita şi vor face mult zgomot, se vor sfătui şi vor face planuri, dar încercările lor vor fi zadarnice, căci planurile lor vor avea întotdeauna rezultate opuse celor scontate de ei! Căci Eu singur sunt Domnul şi numai Eu am puterea de a rupe sceptrele şi coroanele, ridicându-i pe cei mulţi şi oropsiţi, cu condiţia ca ei să îşi întoarcă faţa către Mine. Dacă nu şi-o vor întoarce însă, vai lor!
Îi voi ridica de asemenea pe regii care îşi vor întoarce faţa către Mine, dându-le adevărata înţelepciune şi puterea care derivă din ea! În final, popoarele lor vor striga: ‚Binecuvântat fie regele nostru dăruit de

Dumnezeu! Ce este al nostru este şi al tău! Singura constituţie pe care o acceptăm este înţelepciunea şi bunătatea ta! Voinţa noastră este cuvântul tău, iar legea noastră este voinţa ta! Vai celor care vor îndrăzni vreodată să se atingă de capul tău uns cu mir!’
Îi ameninţ însă de trei ori pe toţi acei regi, duci şi prinţi care îşi calcă întotdeauna cuvântul, care înşeală credinţa semenilor lor, umplându-le inimile cu minciuni şi cu amăgire! Adevăr vă spun: aceştia se vor prăbuşi ca frunzele uscate duse de vânt! Căci am intenţia să curăţ pământul de toate buruienele sale!
Când pământul va fi curăţat, voi construi o punte de aici şi până acolo, astfel încât locuitorii planetei să poată trece mult mai uşor în lumea noastră atunci când vor dori acest lucru, căci acum nu au la dispoziţie decât scara şubredă a lui Iacov, pe care numai îngerii mai pot urca şi coborî.
Această punte va fi largă şi uşor de urcat, la fel cum este să navighezi pe o mare liniştită, pe care nu există nici un val. Puntea nu va avea gardieni nici la început, nici la mijloc şi nici la sfârşit, care să-i verifice pe cei slabi, bolnavi sau întristaţi. Toţi oamenii vor fi liberi să urce pe ea, pentru a obţine din lumea noastră sfatul şi îndrumarea celor de aici, din adevărata lor patrie!
Tot pe această punte vom coborî şi noi – din nou – pe pământul pe care l-am părăsit de mult, pentru a-i ridica noi înşine pe copiii noştri, învăţându-i, ghidându-i şi conducându-i cu înţelepciune, astfel încât să restabilim astfel paradisul pierdut!
Acum îmi cunoaşteţi voinţa şi decizia! Comparaţi-le cu discursurile voastre anterioare, cu opiniile şi dorinţele pe care le-aţi exprimat – şi veţi constata că am ţinut cont de toate! Nici unul dintre voi nu va putea spune că a vorbit în zadar.
De aceea, haideţi să mâncăm şi să bem în sănătatea copiilor şi fraţilor noştri de pe pământ! Căci acum aţi aflat ce vom face şi cum îi vom ajuta pe copiii pământului, aşa că nu mai rămâne decât să trecem la fapte!”

Capitolul 87
Masa celestă. Toată lumea închină în sănătatea omului terestru. Rochia şi coroniţa de mireasă ale Helenei – o analogie.
După această invitaţie a Mea, toţi oaspeţii se ridică cu respect de la masă, spunând: „O, sfânt, sfânt, sfânt eşti Tu, Doamne, singurul nostru Dumnezeu şi Părinte preaplin de iubire! Lăudat fie de-a pururi numele Tău sacru!”
Extrem de emoţionată, Helena începe să suspine, spunând: „O, Iisuse al meu! Cum se face că mă aflu aici, chiar lângă tine, eu, cea nedemnă? Tu eşti Dumnezeu cel viu şi etern, Creatorul atotputernic al cerului şi al pământului, iar eu nu sunt decât o servitoare de la bucătărie, murdară şi plină de păcate şi de obscenităţi! Nu, este imposibil! O, Doamne! Abia acum îmi dau seama în toată profunzimea ce păcătoasă iremediabilă sunt şi cât de nedemnă sunt să stau alături de Tine! De aceea, Te

implor, îngăduie-mi să mă aşez lângă acele dansatoare, cu care am cu siguranţă mult mai multe în comun decât cu sfinţenia Ta infinită!”
Eu: „Hei, hei, ascultă ce spui! Dacă te-ai fi opus voinţei Mele, atunci ţi-aş fi găsit cu siguranţă un alt loc decât cel de faţă! De vreme însă ce Mă iubeşti atât de mult, prefer de o mie de ori să te am lângă Mine, decât să te ştiu în altă parte. Crezi că Eu nu mă gândesc toată ziua la nimic altceva decât la statutul Meu de ‚Domn şi Dumnezeu’ al vostru? Dacă da, atunci te înşeli foarte tare! Dacă M-aş fi împăunat cu acest titlu al Meu, atunci cu siguranţă nu aş fi acceptat niciodată să fiu crucificat de dragul vostru, ba nici măcar să Mă fi întrupat. Dat fiind însă că natura Mea este blândeţea şi bunătatea, Eu îmi împart statutul Meu uman cu voi toţi, aşa că poţi să rămâi fără probleme alături de Mine. Haide, fii bună şi păstrează-ţi locul! Mănâncă şi bea după pofta inimii, căci adevăr îţi spun: ne vom înţelege împreună cât se poate de bine”.
Această nouă încurajare a Mea o transfigurează complet pe Helena. Iubirea ei se aprinde ca o vâlvătaie, transformându-i fiinţa, care începe să strălucească de o frumuseţe fără seamăn. Chiar şi Adam, aflat de cealaltă parte a ei, remarcă: „Nu diferă cu nimic de Eva înainte de căderea din paradis! După căderea noastră, singurele femei pe care le-am mai văzut pe pământ de o frumuseţe atât de mare au fost Gamela şi preoteasa Purista. Trebuie să recunosc însă că această fiică extrem de tânără a noastră seamănă perfect cu amândouă. Cu siguranţă, are un spirit splendid! – Helena, mă tem că va trebui să-mi acorzi şi mie puţină atenţie! Ascultă, într-un fel, şi eu îţi sunt ca un părinte, cel puţin trupeşte şi sufleteşte. Şi eu îmi iubesc toţi copiii, deci inclusiv pe tine. Nu trebuie să te ruşinezi de mine numai pentru că sunt strămoşul tău ancestral, patriarhul primordial Adam! Din punct de vedere spiritual suntem amândoi egali în faţa lui Dumnezeu, aşa că nu avem motive să ne ruşinăm unul de celălalt. Căci omul rămâne om, indiferent dacă a păşit pe pământ cu mii de ani în urmă sau abia mai recent! Înţelegi ce îţi spun?”
Helena îi răspunde: „Ah, sunt extrem de onorată de faptul că părintele Adam mi-a făcut cinstea să îmi adreseze câteva cuvinte! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că el poate fi atât de amabil şi de bun la suflet. Dacă bunul părinte este de acord, atunci îl rog să îmi povestească ceva din timpurile de altădată, căci îmi plac la nebunie astfel de istorii”.
Adam: „O, copila mea, nu numai că am să-ţi povestesc, dar îţi pot chiar arăta foarte multe lucruri!”
Eu: „Helena, văd că ai uitat să mănânci şi să bei! Priveşte, toţi cei de faţă mănâncă şi beau în sănătatea fraţilor lor suferinzi de pe pământ, dar tu nu te-ai atins nici de pâine, nici de vin. Să înţeleg că nu îţi pasă deloc de fraţii noştri tereştri, aşa cum le pasă celorlalţi?”
Helena: „O, iubitul meu Dumnezeu şi Mântuitor Iisuse! Celui care Te iubeşte pe Tine mai presus de orice, aşa cum este cazul meu, nu-i mai este foame şi sete! Căci Tu eşti pâinea vieţii, care fortifică spiritul, şi vinul cel mai nobil, care aprinde iubirea din suflet! Dacă aş putea mânca

de-a pururi din această pâine de pe masă şi dacă aş putea bea continuu din vinul acesta, dar nu aş putea să dispun plenar de iubirea Ta, singura în care este ascunsă întreaga putere a vieţii, atunci cu siguranţă nu aş putea ajuta pe nimeni, nici măcar pe mine însămi. Nu această pâine şi nu acest vin pot ajuta pe cineva, oricât de spiritualizate ar fi ele, ci numai Tu, iubitul meu Iisus! De aceea, nu pot să cred că fac ceva rău dacă nu m-am atins încă de mâncare şi de băutură! Oricum, am să-mi dau osteneala şi am să mănânc şi am să beau, dar asta numai datorită iubirii mele pure pentru Tine! Te implor, nu fii supărat pe mine!”
Eu: „O, mult iubita Mea Helena, cum aş putea fi supărat vreodată pe tine? Cum te poţi gândi măcar la aşa ceva? Ascultă, ştiam foarte bine că nu poţi mânca şi bea din cauza iubirii pe care Mi-o porţi! Ţi-am pus totuşi această întrebare, dar numai cu scopul ca această distinsă adunare să poată auzi răspunsul tău. De vreme ce ai vorbit, exprimând întocmai sentimentele Mele, cred că ai dreptul să porţi o rochie şi o coroniţă purpurie, căci acum ai devenit mireasa Mea dragă şi meriţi să vii îmbrăcată cu iubirea cea mai pură, pentru totdeauna. Frate Robert, du-te şi deschide dulapul acela din aur. Vei găsi în el rochia potrivită pentru această mireasă a inimii Mele. Adu-o, ca să o pot îmbrăca Eu Însumi cu ea!”
Robert se grăbeşte fericit să aducă rochia de mireasă. Când deschide dulapul, rochia din interior aproape că îl orbeşte cu strălucirea ei celestă, căci ochii lui nu sunt încă obişnuiţi cu slava divină. Văzând această rochie, dansatoarele nu îşi pot înăbuşi un strigăt de uimire, plecându-şi privirile din faţa ei pentru a nu orbi, căci rochia străluceşte mai puternic decât un apus sublim de soare.
Chiar şi cârcotaşul nostru, alungat de noua sa companie şi refugiat într-un colţ îndepărtat, nu se poate stăpâni şi îl întreabă pe Robert cui îi este destinată această rochie imperială. Robert îi răspunde pe un ton obişnuit de conversaţie: „Pentru fosta femeie primitivă!” Auzind acest lucru, cârcotaşul îi spune pe un ton furios: „Hm, se pare că se pricepe de minune să sucească chiar şi minţile celor mai înţelepţi eroi ai cerului! Mă rog, nu vreau să mai comentez, căci sunt convins că o să-i vină cât se poate de bine, dar spune-mi, prietene Blum, cum se face că cel mai înţelept dintre spiritele de faţă a căzut în capcana acelei femei cu limba ascuţită şi veninoasă, făcând din ea o adevărată regină a cerului?”
Robert: „Prietene, dacă doreşti să afli răspunsul la această întrebare, va trebui să îl întrebi chiar pe El, iar El îţi va explica! Eu unul nu sunt suficient de iniţiat în tainele celeste. El singur este Domnul, aşa că poate face orice doreşte. Aceasta este voinţa Lui, aşa că trebuie să se îndeplinească. Acum ştii tot ce trebuia să ştii. Eu unul trebuie să plec, căci El îmi face semn din ochi să mă grăbesc!”
Robert se întoarce în grabă în camera de consiliu, ducând în braţe rochia strălucitoare. O iau şi i-o dau Helenei, care abia dacă îndrăzneşte să o atingă, tremurând toată de iubire şi recunoştinţă faţă de Mine. Respectul

ei este atât de mare încât refuză să şi-o pună pe ea, simţindu-se prea nedemnă de o asemenea îmbrăcăminte celestă.
De aceea, îi spun: „Iubita Mea Helena, ştii bine că Eu nu admit nici un fel de refuz, căci voinţa Mea trebuie îndeplinită cu orice preţ, chiar dacă acest lucru ar presupune distrugerea întregii creaţii! De altfel, în calitatea Mea de Creator al slavei nesfârşite a cerului şi a lumilor, Eu prefer de o mie de ori o mireasă frumoasă şi minunat împodobită uneia urâte. În faţa Mea, toate lucrurile trebuie să se afle în echilibru. Dacă cineva îşi purifică perfect părţile interioare, înfăţişarea sa exterioară trebuie să corespundă întru totul acestei purităţi interioare, intrând într-o armonie desăvârşită cu ea. Rochia de faţă corespunde perfect fiinţei tale interioare. De aceea, va trebui să o îmbraci!”
Auzind aceste cuvinte, Helena îmi spune: „O, mult iubitul meu Dumnezeu şi Doamne Iisuse! Ştii foarte bine că inima mea este ataşată de Tine, nu de o simplă rochie. Căci dacă am parte de Tine, nu mai am nevoie de toate cerurile şi de toată slava lor, care nu ar face decât să mă dezguste în absenţa Ta. De vreme însă ce insişti atât de mult, îmi voi pune rochia, iar inima mea plină de iubire îţi va arăta de-a pururi recunoştinţa ei. Facă-se voia Ta sfântă! – O, sfântul şi iubitul meu Iisus! Tu singur eşti inima mea, viaţa mea, fericirea mea şi întreaga mea comoară!”
După aceste cuvinte spuse din inimă, ea ia rochia, dar imediat după ce o atinge cu mâinile, se trezeşte îmbrăcată cu ea. Uimită, Helena spune: „Cum a fost posibil? Nici nu am atins bine această rochie că m-am şi trezit îmbrăcată cu ea! O, şi cât de bine îmi vine! Parcă mi-ar fi luat cineva măsurile! O, scumpul meu Iisus, Tu ai puterea să înnebuneşti complet omul de atâta fericire! Vai, cât de frumoasă arăt acum! Ştiu că nepreţuita rochie era minunată în sine, dar nici chiar ea nu justifică frumuseţea celestă care m-a învăluit dintr-o dată!
O, scumpul, iubitul, dulcele şi frumosul meu Iisus, ce pot face acum ca să-mi arăt aprecierea şi recunoştinţa faţă de Tine?”
Eu: „Draga Mea Helena, ai făcut deja tot ce era de făcut. Te asigur că nici cel mai puternic dintre arhangheli nu ar putea realiza vreodată ceva mai înălţător decât iubirea Mea mai presus de orice. De aceea, continuă să faci ce ştii mai bine, căci nimic altceva nu Mi-ar face o plăcere mai mare, şi nu-Mi mai cere o altă sarcină… Îţi spun un singur lucru, iubirea inimii Mele: cine Mă iubeşte aşa cum o faci tu poartă în sine o comoară mai sublimă decât ar putea să înţeleagă vreodată toate cerurile la un loc, căci Eu Mă aflu deja în inima sa! În interiorul Meu cresc deja noi şi noi ceruri, care mai devreme sau mai târziu vor deveni manifeste!
Dar să nu mai vorbim deocamdată despre aceste lucruri! Haide, draga Mea Helena, dă-Mi din nou un sărut just, după care ne vom continua sfatul, ocupându-ne de bunul mers al universului”.

Capitolul 88
Răsplata supremă a iubirii divine pure – Nunta cu Divinitatea

Helena Mă întreabă: „Doamne, spuneai să îţi dau un sărut just, dar cuvântul ‚just’ mă cam încurcă! Căci eu nu cunosc nici un alt sărut decât cel născut din iubire. De altfel, nici nu Ţi-am dat până acum vreun alt tip de sărut. Dacă un sărut născut din iubirea cea mai pură nu este un sărut just, atunci nu ştiu ce fel de sărut ai dori să primeşti!”
Eu: „Bine, scumpa Mea Helena, ce fel de sărut ar mai putea exista în afara celui născut din iubirea cea mai pură şi mai autentică? Ca să aprofundăm lucrurile, pot să-ţi spun că există două tipuri de săruturi: unul născut mai degrabă din respect decât dintr-o iubire foarte pură, şi altul născut exclusiv din iubire. Ei bine, Eu consider un sărut adevărat doar acest al doilea tip de sărut, dat pe gură, nu doar pe frunte. Până acum, tu mi-ai dat doar săruturi pe frunte, născute din respectul cel mai deplin, deşi Mi-am dat seama încă de atunci că ele derivau mai degrabă din iubirea ta, decât din respectul tău faţă de Mine. De vreme ce între timp respectul tău a fost copleşit întru totul de iubirea pe care Mi-o porţi, poţi să îmi dai liniştită un sărut pasional pe buze, ceea ce va însemna un sărut adevărat! Înţelegi ce ţi-am spus, iubita Mea Helena?”
Helena îmi răspunde cu faţa roşie ca focul: „O, foarte bine, dar nu crezi că ceilalţi vor crede că am împins prea departe lucrurile? De altfel, cui îi pasă?! De vreme ce Tu, Doamne şi Dumnezeul meu, eşti Cel care doreşte acest lucru, este evident că nu poţi greşi, iar iubirea nu poate greşi nici atât! Dacă Te consider pe Tine Creatorul tuturor lumilor, iar pe mine doar o creatură slabă şi nedemnă, ar fi cu totul ieşit din comun ca eu să Te sărut pe Tine pe gura din care au ieşit cândva cuvintele sfinte: ‚Facă-se!’, urmate de manifestarea întregului univers! Ştiu însă că Tu doreşti ca inima mea să fie cuprinsă de beatitudinea supremă. De aceea, îţi voi îndeplini această dorinţă, care este de mult timp şi dorinţa mea secretă cea mai arzătoare!”
După aceste cuvinte, ea îmi dă un sărut de modă veche, după care îi spun: „Abia acum ai atins perfecţiunea şi ai realizat marea operă de reconciliere între Mine şi întregul pământ! – De acum înainte, te vei afla în permanenţă alături de Mine, bucurându-te de beatitudinea supremă, născută din iubirea Mea, respectiv de beatitudinea derivată din cerul iubirii Mele cele mai înalte şi mai pure, în care sălăşluiesc numai acei îngeri care Mă iubesc aşa cum o faci tu! Adevăr îţi spun: nu sunt foarte mulţi ca ei! Sunt numeroase spiritele care Mă iubesc, dar numai în calitatea Mea de Dumnezeu, Domn şi Părinte al lor. Tu însă, la fel ca şi Maria Magdalena, ai fuzionat pe deplin cu Mine, astfel încât inimile noastre au devenit una, unindu-se într-o căsnicie perfectă a tuturor cerurilor. Prin această căsnicie ai devenit însăşi soţia lui Dumnezeu, şi astfel una cu Mine. De aceea, de acum înainte te vei bucura de întreaga beatitudine care derivă din Mine. Ce spui, eşti satisfăcută!?”
Helena îmi răspunde cu vocea tremurândă de preaplinul ardorii pe care o simte: „O, o, o! Preasfântul meu Iisus! Eu, o păcătoasă nedemnă, să fiu soţia Ta, o, Doamne, ce spui acolo?! Cu siguranţă, acest lucru ar fi imposibil! – Şi totuşi, ai rostit aceste cuvinte chiar Tu, Adevărul etern,

aşa că nu ai cum să Te înşeli! Bine, dar ce mă voi face eu cu toată această beatitudine supremă, de o profunzime pe care nimeni nu o poate cuprinde cu mintea? Cum voi putea să o suport? Oare nu voi ameţi, precum o păcătoasă care priveşte în jos, către pământ, de pe cea mai înaltă dintre stele? Oare voi fi capabilă să mă acomodez vreodată cu o asemenea înălţime? O, scumpul meu Iisus, ce-ai făcut din mine! Mă simt acum ca o nenorocită norocoasă, sau ca o nefericită fericită! Parcă aş fi, şi totuşi n-aş fi!”
Eu: „Iubita Mea, linişteşte-te! Adevăr îţi spun: îţi vei găsi în cel mai scurt timp pacea interioară, căci în cerul Meu cel mai înalt lucrurile sunt cum nu se poate mai simple şi mai umile! Acolo nu există splendori exagerate, nici vreun lux deşănţat, ci doar cea mai sublimă modestie, dublată însă de o bucurie fără seamăn, constantă şi neîntinată de nimic! Tu manifeşti deja aceste virtuţi, aşa că nu vei avea nici o problemă să te adaptezi perfect în această lume. Priveşte însă pe fereastră, în direcţia răsăritului, şi spune-Mi ce vezi acolo!”

Capitolul 89
Pământul şi ororile sale. Spiritul lui Antichrist. O manifestare simbolică.
Helena se grăbeşte să ajungă la fereastră şi priveşte afară. După o vreme, îşi loveşte palmele, şocată. Se întoarce rapid către Mine şi îmi spune: „Bine… dar… Doamne, Dumnezeul meu! Iisuse! O, dar este teribil ce se întâmplă!”
Eu: „Ei bine, scumpa Mea Helena, ce anume te-a şocat atât de tare? Ai văzut oare vreun diavol sau vreo altă apariţie la fel de înspăimântătoare? Haide, revino-ţi şi spune-ne ce ai văzut!”
Helena îşi adună puterile şi spune: „O, scumpul meu Iisus! Cred că prin comparaţie cu ororile pe care le-am văzut adineauri, diavolul nu este decât un biet poznaş! Pentru prima dată de când am murit am văzut din nou pământul şi toate atrocităţile care sunt comise pe el, ca şi cum ar fi fost învăluite de ceaţă! Ciudat, dar am văzut Austro-Ungaria şi toate ţările din jur ca pe un fel de hartă pe care toate obiectele erau vizibile, de la cele mai mari şi până la cele mai mici. Vai, cumplită imagine! Oraşele erau cuprinse de flăcări, de obscenităţi şi de cele mai odioase lucruri! Râurile, lacurile şi mările erau pline de sânge! Armate teribile se înfruntau, şi nu puteam vedea altceva decât crime, trădări şi noi crime! Popoarele se sfâşiau reciproc, mai rău decât fiarele sălbatice! De partea Imperiului am văzut inclusiv un mare număr de ruşi. Din rândurile armatei austro-ungare făceau de asemenea parte numeroşi polonezi, precum şi alte popoare din întreaga Europă. Şi toată lumea striga: ‚Moarte despoţilor! S-a terminat cu graţia şi cu iertarea! Blestemat să fie cel care se gândeşte la iertare!’ Bieţii imperialişti nu au putut face nimic, în pofida eforturilor lor, căci erau nevoiţi să se lupte cu un număr de zece ori mai mare de oameni, aşa că nu aveau cum să facă faţă. O, Doamne, pune capăt acestui genocid odios şi nu-i lăsa pe cei slabi să

piară în luptă! Trimite-le ungurilor şi austriecilor un spirit al reconcilierii, căci ceea ce fac compatrioţii mei mă îndurerează peste măsură!”
Eu: „Iubita Mea Helena, ce ai văzut este adevărul curat! Inimile oamenilor au fost luate în posesiune de un spirit malefic, pe care noi îl numim spiritul Antichristului! El este cel care divide umanitatea, punându-i pe oameni să se omoare reciproc de parcă ar fi tigri, hiene şi dragoni. Te asigur însă că în cel mai scurt timp, aceste desfăşurări de trupe vor fi oprite într-o manieră cum nu a mai fost văzută vreodată pe pământ!
Iată, pe această masă vei putea vedea un vas care va creşte ca o plantă, direct din masă. În el vei vedea măsura tuturor ororilor care se petrec pe pământ. Îţi vei putea da astfel seama în ce perioadă de timp ne aflăm. Iată, a început să apară. Priveşte în interiorul lui şi descrie-ne ce vezi acolo!”
Fascinată, Helena priveşte apariţia miraculoasă a vasului fabulos. După câteva secunde, ea strigă: „Bine, Doamne, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de formă este aceasta? La început mi se părea un fel de plantă naturală, nu foarte diferită de nuferii de pe pământ. Din ea a crescut însă o tulpină rotundă şi groasă, în vârful căreia a apărut un boboc. În scurt timp, frunzele s-au veştejit, iar bobocul s-a desfăcut, dar nu s-a transformat într-o floare, ci în tripla coroană papală (tiara), aşezată însă cu susul în jos, astfel încât tripla cruce aşezată pe un măr să fie aşezată invers. Această tiară se află acum în faţa mea, de parcă ar fi o cupă de băut, fiind aşezată – curios lucru! – pe un fel de trepied, care s-a născut din tulpină. Această cupă ciudată are interiorul complet negru, la fel ca cea mai întunecată dintre nopţi. Din pietrele preţioase cu care este încrustat exteriorul tiarei curge foarte mult sânge, amestecat cu tot felul de murdării şi de viermi, care au capul la fel ca fierul înroşit şi trupuri de dragon. Aceste bestii sorb cu nesaţ sângele, astfel încât cupa nu se poate umple, în pofida fluxului extrem de bogat. De aceea, conţinutul ei nu se poate revărsa în afară; mă cutremur numai la gândul a ce ar putea conţine acesta… O, cu câtă lăcomie sorb aceste bestii sângele! Priveşte, acum văd mai clar una dintre aceste bestii! Ea are şapte capete, pe fiecare dintre ele crescând câte zece coarne ca nişte săbii, fiecare dintre coarne fiind încununat cu o coroană strălucitoare. Ori de câte ori se scufundă în sânge, acesta începe să şuiere, părând că o să se reverse în afară, lucru care nu se întâmplă însă niciodată, căci bestia îl soarbe cu lăcomie, în timp ce sângele neconsumat încă se transformă în abur şi fum! – O, Doamne, leagă fălcile bestiilor şi ia-le coroanele strălucitoare, pentru ca această cupă să se poată umple în sfârşit! O, ce privelişte înspăimântătoare!”
Eu: „Ei bine, iubita Mea Helena, începi să înţelegi în sfârşit ce se întâmplă, mai ales dacă vei compara imaginea pe care ai văzut-o pe fereastră cu cea de pe masă?”

Helena: „O, Doamne, nu prea! De aceea, Te implor să ne revelezi Tu semnificaţia corectă a acestor două fenomene, dacă aceasta este voia Ta sfântă şi înţeleaptă!”
Eu: „Foarte bine, draga Mea Helena, voi face acest lucru din toată inima! Ascultă-Mă deci cu atenţie! Când ai privit pe fereastră, ai putut vedea marea răutate care există pe pământ, iar pe această masă ţi-am revelat simbolic care este cauza ei! Când ai privit pe fereastră, ai putut vedea consecinţele naturale, iar pe această masă cauzele care au stat la baza lor, de la A la Z.
Pe această masă poţi vedea simbolul absolut al răului: o tiară inversată, a cărei împărăţie sângerează din interior, astfel încât în curând va ajunge pe moarte. Vârfurile ierarhiei încearcă să ascundă sângele, pentru ca reputaţia lor exterioară să nu aibă de suferit din cauza ororilor interioare, dar eforturile lor nu vor avea rezultatul scontat de ei. În acest scop, Eu am fost Cel care a întors tiara cu susul în jos, pentru ca toată lumea să poată vedea cu ochiul liber care este conţinutul ei. Orice ar face de acum înainte aceşti oameni, ei nu vor mai putea întoarce tiara în poziţia sa normală, autodistrugându-se şi consumându-se din interior. Înţelegi ceva din ce îţi spun?”
Helena: „O, Doamne şi Dumnezeul meu! Înţeleg într-o oarecare măsură, dar nu chiar pe deplin. Căci nimeni în afara Ta nu poate înţelege care este semnificaţia sângelui şi a bestiilor rapace care se târăsc pe suprafaţa vasului. De aceea, Te implor, revelează-mi în câteva cuvinte în ce constă această semnificaţie!”
Eu: „Ei bine, ascultă-Mă! Sângele care curge din aceste pietre preţioase cu care este încrustat exteriorul tiarei simbolizează tirania prin care guvernează bogaţii pământului. Ei pretind în exterior că îşi doresc doar libertatea deplină a popoarelor lor şi drepturi egale pentru toată lumea, dar în interior nu simt decât o dorinţă de răzbunare şi o sete de sânge faţă de cei care nu le recunosc deplina suzeranitate tiranică. Aminteşte-ţi de Inchiziţie şi compară ororile ei cu cele ale timpurilor prezente, şi îţi vei da astfel seama de ura şi furia celor puternici, precum şi de persecuţiile de toate felurile la care îi supun ei pe cei slabi, de crimele şi de sângele de care se fac vinovaţi, chiar dacă acestea nu ies întotdeauna la vedere, căci sunt foarte grijulii să le scundă de ochii mulţimilor, ceea ce face ca dorinţele şi intenţiile lor secrete să fie cu atât mai odioase!
Creaturile care se târăsc, consumând cu nesaţ sângele, astfel încât popoarele oarbe să nu îl poată vedea, sunt toţi acei ipocriţi revoltători care ocupă poziţiile de putere în cadrul ierarhiei conduse de mai-marii pământului, lingându-i şi tămâindu-i cu orice chip pe aceştia, numai pentru a-şi păstra poziţiile şi privilegiile. În orice societate umană există astfel de fiinţe respingătoare şi decăzute. Ei sunt duşmanii popoarelor lor şi nu se iubesc decât pe ei înşişi. De aceea, sunt oricând gata să îi trădeze pe cei de binele cărora pretind că se ocupă, dacă pot obţine astfel cel mai mic profit personal. Căci orice om care a trădat o dată va

continua să trădeze ori de câte ori va considera că va putea extrage în acest fel vreun profit. Aceasta este semnificaţia simbolică a femeii romane (n.n. bisericii catolice). Ea nu îi iubeşte decât pe ipocriţi, pe complotişti, pe cei care se laudă pe sine, pe denunţători, pe spioni, pe mincinoşi şi pe cei lipsiţi de inimă, care inventează cele mai variate mijloace pentru a-i înşela pe oameni fără nici un fel de scrupul. Dar chiar aceştia vor fi judecătorii săi nemiloşi şi cei care o vor trăda primii.
Ei, iubita Mea, acum înţelegi care este semnificaţia sângelui şi a creaturilor care se târăsc? Văd că înţelegi. A mai rămas să vorbim de animalul ciudat cu şapte capete. Ca să înţelegi mai limpede la cine se referă acesta, va trebui să creăm o nouă apariţie.
Priveşte din nou către vasul de pe masă şi fii atentă la ceea ce îţi va revela el. descrie-ne apoi tot ceea ce vezi, în cele mai mici detalii”.

Capitolul 90
O nouă desfăşurare a imaginii timpurilor. De ce tolerează Dumnezeu toate ororile pământului?
Helena priveşte din nou vasul şi constată că în centrul acestuia apare un tron pe care stă aşezat un conducător îmbrăcat în aur şi purpură. Văzându-l, ea se înspăimântă, dar apoi începe să vorbească cu timiditate: „O, mult iubite Mântuitor al tuturor oamenilor! Priveşte ce se întâmplă! Pe tronul acela stă aşezat un conducător minuscul, dar cu o mină atât de arogantă încât îmi dă fiori pe şira spinării!
Acum din vas apar un mare număr de fiinţe umane îmbrăcate frumos, care se închină până la pământ în faţa acestui conducător minuscul. El îi priveşte scrutător cu ochii săi de bazilisc, făcându-i să se cutremure de spaimă. Cei care se închină mai tare sunt aduşi mai aproape de tron şi decoraţi cu ordine şi medalii. Cei care se închină mai puţin sunt scuipaţi în faţă şi alungaţi de lângă tron. O, iată, acum micuţul conducător îi alungă chiar şi pe cei decoraţi. Deşi aceştia continuă să se aplece până la pământ în retragerea lor, el îi blestemă, până când ei îi întorc spatele, după care scuipă pe urmele lor. Doamne, mare arogant!
Constat însă că încăperea în care se află regele devine din ce în ce mai mare, iar în ea apar nişte piticanii umane, care de care mai chinuită. Îi regăsesc printre aceştia chiar şi pe eroii slugarnici de dinainte, care au acum chipurile schimonosite de expresii tiranice. Sărmanele creaturi chinuite sunt nevoite să se întindă pe jos, pentru ca eroii slugarnici să poată păşi pe capetele lor. Cei care strigă de durere sunt luaţi imediat de paznici şi aruncaţi într-o gaură neagră. O, priveşte! Priveşte! Unii dintre ei sunt spânzuraţi cu capul în jos! O, ciudate lucruri se mai întâmplă!
Remarc de asemenea un grup de oameni care sunt complet striviţi şi călcaţi în picioare. Trupurile lor sângerează din multiple răni. Ei avansează totuşi către tron, cerându-i regelui să le îndeplinească petiţia şi să ia măsuri împotriva opresorilor lor. Regele se răsteşte însă la slujitorii săi: ‚Hei, pe viaţa voastră, nu îi lăsaţi pe acei viermi să se

apropie de tron!’ Slujitorii regelui se adresează astfel petiţionarilor: ‚Regele este ocupat şi nu vă poate primi. Duceţi-vă la funcţionarii lui şi lăsaţi petiţia voastră la ei!’ Petiţionarii le răspund: ‚Bine, dar tocmai împotriva lor am venit să ne plângem regelui; ei sunt cei care ne-au călcat fără milă în picioare!’ ‚A, da? – Ei bine, în acest caz lucrurile se schimbă! Bine, atunci întoarceţi-vă în linişte la casele voastre, iar noi vom avea grijă ca cererea voastră să ajungă la rege! Spuneţi-ne însă numele voastre, căci în caz contrar nu vă vom putea ajuta, căci nu vom şti cu cine avem de-a face!’ Sărmanele creaturi îşi scriu numele pe o listă, iar servitorii regelui o iau, aparent cu bune intenţii. După ce mulţimea pleacă, convinsă că va fi ajutată, un mesager este trimis de urgenţă la oficialii regelui, cu misiunea clară de a-i călca şi mai rău în picioare pe toţi cei care au îndrăznit să se plângă. O, iată, porunca este dusă la îndeplinire! Oamenii sunt luaţi chiar din casele lor! Vai, este prea cumplit ca să mai pot privi! Acum servitorul regelui îi povesteşte acestuia cum i-a dus la îndeplinire porunca, iar regele îl laudă, decorându-l cu o medalie.
O, Doamne! un rege adevărat nu s-ar comporta niciodată în acest fel! Trebuie că inima şi mintea acestui tiran sunt luate în posesiune de Satan!”
Eu: „Ai perfectă dreptate! La început, toţi aceşti regi se pretind de partea poporului, dar mai devreme sau mai târziu se transformă în astfel de diavoli. Dar continuă să priveşti! După ce viziunea va lua sfârşit, îţi voi explica semnificaţia ei!”
Helena continuă: „Ah, ce se întâmplă?! Văd că au apărut foarte mulţi lupi! În aparenţă, ei seamănă cu nişte oameni îmbrăcaţi în haine lungi şi negre, dar în interior arată exact ca lupii feroce îmbrăcaţi în blănuri de oi pentru a-şi masca astfel natura bestială. Vai, cât de frumos se poartă aceşti lupi cu oamenii! Dar în scurt timp, ei îşi scot măştile, înfigându-şi colţii în gâtlejurile celor pe care păreau să îi ocrotească! Vai, ce fiinţe înspăimântătoare! Priveşte! Tronul regelui este păzit chiar de aceste fiinţe! Cei din faţă poartă coroane minunate şi sceptre, sunt îmbrăcaţi în catifea purpurie şi se pleacă până la pământ. Regele, care este complet orb din punct de vedere spiritual, se bucură nespus văzându-i pe aceşti monştri care îl tămâiază. Câţiva dintre ei îi prezintă regelui cele mai recent create arme de război.
Pe la spate, aceste fiinţe nu ezită însă să îşi clănţănească colţii! În locul coroanelor, sceptrelor şi armelor, ele ţin în mâini lanţuri şi cătuşe alcătuite din şerpi strălucitori! – O, rege, trezeşte-te din somnul tău de moarte şi ridică-te de pe tron, acest sediu al invidiei şi al urii, şi priveşte-i în faţă pe duşmanii tăi clandestini, care te mint cu neruşinare în faţă, prin cuvintele şi faptele lor, în timp ce pe la spate încearcă să îţi uzurpeze puterea!
O, Doamne, de ce permite bunătatea şi înţelepciunea Ta infinită petrecerea unor astfel de orori? Cum este posibil să existe astfel de fiinţe înspăimântătoare? Nu ar fi mai bine în aceste condiţii să nu mai

existe nimeni în afara Ta, în loc ca în mijlocul fiinţelor bune, născute din Tine, să existe astfel de creaturi odioase, care nu au nimic de-a face cu persoana Ta?”

Capitolul 91

Explicaţia laturii întunecate a vieţii. Contrastele sunt esenţiale pentru ca omul să poată atinge libertatea spirituală

Eu: „Ei bine, scumpa Mea Helena, îmi dau seama că nu poţi înţelege deocamdată de ce trebuie să existe astfel de fiinţe. Totuşi, pentru a te linişti şi pentru a te ajuta să-ţi formezi o imagine mai clară în legătură cu aceste aspecte, doresc să-ţi ofer câteva exemple!

Gândeşte-te puţin la foc! Cât de mare este puterea distructivă pe care o conţine acest element aprig şi pe care acesta o poate declanşa oricând, dacă nu este utilizat cu cea mai mare atenţie! Cât de mare este distrugerea pe care o poate provoca el! Şi totuşi, nu există un alt element mai binefăcător pentru om, în măsura în care este folosit cu înţelepciune.

La fel, gândeşte-te la apă. Ce daune poate provoca acest element atunci când inundă văile şi câmpiile! Nimeni şi nimic nu îi poate sta în cale… Crezi cumva că ar trebui să anihilez elementul apă numai pentru că este capabil de asemenea distrugeri, provocând moartea oamenilor şi mari daune materiale? Spune-Mi sincer: crezi că pământul şi tot ceea ce există pe el ar putea exista dacă ar fi lipsit de apă?

Gândeşte-te acum şi la greutatea naturală a corpurilor materiale. Ce distrugeri poate provoca o avalanşă atunci când zăpada se prăbuşeşte la vale de pe versantul unui munte înalt! Sau un bolovan care cade de sus – cine i-ar putea opune rezistenţă? Oare nu ar fi fost mai bine dacă aş fi înzestrat pământul cu greutatea unei pene? În acest caz, oamenii s-ar fi putut juca cu bolovanii la fel cum se joacă copiii cu o minge. Te întreb însă: ce forţă ar fi putut susţine atunci pământul laolaltă? Şi cum ar fi rezistat oamenii, animalele şi plantele pe pământ, dacă nu ar fi fost înzestrate cu o greutate? Cred că îţi dai seama cât de necesar este acest atribut aparent malefic pentru existenţa corpurilor materiale!

Aşa cum aceste elemente sunt absolut necesare pentru ca natura să poată exista, la fel, în lumea spirituală trebuie să existe contraste pentru ca spiritele să poată obţine – prin înfruntarea şi rezolvarea acestor contradicţii aparent ostile – acel atribut pentru care le-am predestinat Eu Însumi, şi anume viaţa eternă desăvârşită şi libertatea absolută!

Libertatea nu poate exista fără constrângere, la fel cum constrângerea nu poate exista fără libertate. Altfel spus, libertatea se naşte direct din constrângere (care nu este altceva decât ordinea eternă supusă judecăţii), la fel cum constrângerea se naşte din libertatea Mea primordială!

Aşa se explică manifestările pe care le-ai văzut mai devreme, care sunt absolut malefice în sine, dar care se dovedesc totuşi absolut necesare pentru o vreme, în vederea atingerii şi susţinerii libertăţii spirituale a oamenilor, la fel cum fulgerele şi trăsnetele sunt absolut necesare

pentru susţinerea vieţii elementelor aerului şi pentru distrugerea vaporilor otrăvitori ai acestuia, emanaţi din măruntaiele pământului din cauza supraîncălzirii solului (fenomen care se petrece periodic). Toate aceste forţe sunt esenţiale pentru susţinerea vieţii pe pământ, influenţându-se reciproc.
Numai de noi depinde reorientarea elementelor către ordinea lor naturală, atunci când unul sau altul dintre ele începe să predomine excesiv, manifestându-şi în mod devastator caracteristicile. Dacă reuşim să facem acest lucru, operând cu cea mai mare atenţie, atunci totul revine la normal, generând fructe cât se poate de utile.
De pildă, stingerea unui incendiu este o acţiune cât se poate de utilă. La fel, apele trebuie controlate prin stăvilare, diguri şi ecluze, iar versanţii munţilor trebuie proptiţi. După o furtună puternică, copacii rupţi trebuie curăţaţi şi în locul lor trebuie plantaţi alţii; şi astfel, totul revine la normal. Rezolvarea tuturor acestor probleme printr-o singură lege ar însemna automat distrugerea întregii creaţii!
După aceste explicaţii, te rog să continui să priveşti cu cea mai mare atenţie ce se va întâmpla în continuare. Haide, spune-ne ce vezi!”

Capitolul 92
Cele şase animale aflate în conflict. Efectul provocat asupra oamenilor-lup şi asupra regelui

După această pauză, Helena continuă: „Hm, ce ciudat! Aceste creaturi stranii se înmulţesc în jurul tronului mai ceva ca firele de nisip de pe fundul mării. Principalii slujitori ai regelui de-abia mai reuşesc să îşi facă drum printre aceste mase. Mai mult, constat că mulţi dintre ei sunt corupţi de oamenii-lup, care îi determină să îl influenţeze pe rege în sensul dorit de ei. De altfel, în jurul tronului s-a lăsat un întuneric din ce în ce mai dens, astfel încât este dificil să mai faci ceva la vedere. După toate aparenţele, acest întuneric provine direct de la aceste fiinţe pe jumătate oameni, pe jumătate lupi, ale căror ochi strălucesc puternic, iluminând inclusiv obiectele pe care le privesc.
Remarc acum în fundal o fiinţă ciudată, care seamănă cu un bou. Chiar lângă ea se află o alta, care seamănă cu un leu şi care încearcă să o înghită pe prima. O, dar lângă leu apare o altă creatură, care seamănă cu un rinocer, cu platoşa sa grea care îi acoperă trupul, şi care încearcă să ucidă deopotrivă leul şi boul. Între timp, leul – care înainte încercase să mănânce boul – s-a împrietenit cu acesta, încercând să scape împreună de cornul ascuţit al rinocerului. Priviţi! A apărut şi o a patra creatură! O, dar este un şarpe uriaş, care se încolăceşte în jurul primelor trei animale, încercând să le strivească prin puterea sa! Boul, leul şi rinocerul se luptă din răsputeri, încercând să scape din strânsoarea şarpelui, dar nu par să aibă un câştig prea mare de cauză. Deşi toate trei sunt animale puternice, şarpele îi înlănţuie strâns între inelele sale, şi îmi pot da seama ce simt, căci le aud gemetele. Dar cel mai ciudat mi

se pare cât de mare este plăcerea pe care le-o provoacă această luptă oamenilor-lup!
Iată, un al cincilea animal li s-a alăturat primelor patru – de data aceasta, este vorba de un vultur imens. Acesta zboară pe deasupra ghemului format din cele patru animale, încercând să le separe cu ghearele sale uriaşe. Aproape rupt în două de puternicele gheare, şarpele încearcă să se elibereze, dar inelele sale sunt mult prea contractate, fiind ţinute strâns de puterea ghearelor vulturului, aşa că nu reuşeşte să facă nimic. Primele tei animale încearcă să ajute şarpele, dar atotputernicul vultur se ridică în aer, ducându-şi cu el prada. Undeva în spate apare acum un fel de deşert şi un râu, către care se îndreaptă vulturul. Iată, acesta coboară din nou la pământ, în plin deşert, şi se pregăteşte să îşi mănânce victimele.
O, iată, din râu iese un crocodil imens, care se îndreaptă către celelalte animale. Şarpele îl întâmpină cu fălcile căscate, dar crocodilul îl muşcă de falca de jos. Vulturul încearcă să îşi ia zborul, dar crocodilul îl împiedică. De aceea, vulturul renunţă la prada sa şi coboară asupra crocodilului, încercând să-i smulgă ochii cu ciocul, dar fără nici un rezultat aparent. Între timp, celelalte trei animale – rămase libere – o iau la goană, încercând să scape.
Văd acum un ihneumon[2] repezindu-se la crocodilul uriaş. În faţa acestui duşman de moarte al său, crocodilul lasă să-i scape şarpele din gură, iar acesta se grăbeşte să dispară, şerpuind în convulsii dureroase. La rândul lui, crocodilul se scufundă în apă. Singurul care rămâne pe câmpul de luptă este vulturul, nemulţumit că nu şi-a putut consuma prada. Ihneumonul preferă însă să urmărească crocodilul în apă.
Vulturul urmăreşte la rândul lui ihneumonul de sus, încercând să-l prindă, dar acesta dispare într-o crăpătură din sol, lăsând vulturul să zboare fără nici un fel de pradă. Şi astfel, toate animalele au scăpat practic neatinse, doar cu anumite răni şi vânătăi. Singurul care a fost rănit mai grav a fost şarpele, şi este greu de spus dacă nisipul fierbinte va reuşi să îl vindece. Cât despre ihneumon, numai Tu, Doamne, poţi şti dacă îşi va primi răsplata pentru că a despărţit acest grup de animale ostile...
O, dar constat că numeroşii oameni-lup fac nişte feţe lungi, deloc mulţumite. Scrâşnetul dinţilor lor îmi dă de înţeles că nu sunt deloc mulţumiţi de rezultatul acestei bătălii între animale! Această imagine îmi face plăcere, căci aceşti oameni de o răutate extremă mi se par infinit mai respingători decât lupta animalelor, care până la un punct este de înţeles, datorită instinctelor lor. De fapt, singurii care mi se par cu adevărat bestiali sunt aceşti oameni-lup.
Constat de asemenea că regele, aflat încă pe tronul său, dă şi el semne de nervozitate. Nici el nu pare prea în largul lui, dar ce poate face? Îşi păstrează puţina putere care i-a mai rămas pentru a încerca să îşi salveze tronul. Dacă nu va reuşi să îşi păstreze această putere, mai

[2] Mamifer carnivor cu coada lungă, considerat sfânt de vechii egipteni.

degrabă va abdica la tron, decât să încerce să se unească cu poporul său prin iubire, bunătate şi răbdare! Dimpotrivă, oamenii nu îndrăznesc să crâcnească sub pumnul lui de fier, căci ar risca să aibă soarta vulturului de mai înainte, care a fost nevoit să îşi părăsească prada şi să fugă. Banii regelui sunt tocaţi de soldaţi, iar oamenii nu îşi mai pot plăti impozitele decât cel mult cu preţul vieţii lor.
O, Doamne, manifestarea începe să pălească acum, dar trebuie să-Ţi mărturisesc că tot nu m-am lămurit în privinţa hidrei cu şapte capete. Dacă voia Ta sfântă nu are nimic împotrivă, Te implor să îmi oferi câteva lămuriri!”
Eu: „Ascultă, mult iubita Mea, de vreme ce toţi cei de faţă au văzut aceeaşi manifestare ca şi tine, îl voi ruga pe Robert să îţi explice. De ce să monopolizăm numai noi doi discuţia? Doar şi ceilalţi au guri! Aşadar, dragă Robert, oferă-i dragii noastre Helena lămuririle pe care le aşteaptă de la tine!”

Capitolul 93

Explicaţiile lui Robert. Iubirea egoistă de sine şi aroganţa reprezintă rădăcina tuturor relelor. Voinţa imuabilă a lui Dumnezeu

Auzind îndemnul Meu, Robert se ridică în picioare şi spune: „O, Doamne, Iubire Supremă, Prieten al celor sărmani, Înţelepciune mai presus de orice! Lucrurile sunt cât se poate de limpezi, sensul lor fiind ilustrat chiar de cele văzute. Desigur, de vreme ce Helena nu a aprofundat încă subiectul corespondenţelor, care i-ar fi permis să înţeleagă cu uşurinţă imaginile privite anterior, acestea trebuie să îi fie lămurite.
Aşadar, ascultă, preaiubita mea soră Helena! Tot ce ai văzut mai înainte reprezintă spiritul aroganţei. În faţa ferestrei ai văzut luptându-se între ele spiritele depravării, care nu au ezitat să se trădeze reciproc, atunci când interesele personale le-au cerut-o! Iată, aceasta este opera aroganţei, a cărei sursă primordială este iubirea egoistă de sine. Aşa cum iubirea pură faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele tău reprezintă fundamentul bunăstării interioare, al fericirii, armoniei şi unităţii, la fel, iubirea egoistă de sine reprezintă fundamentul urii faţă de toate lucrurile care nu fac parte integrantă din ea (care îi apar ca fiind exterioare sieşi), inclusiv al dispreţului şi persecutării tuturor celor care îndrăznesc să se opună acestui atribut malefic.
Iubirea pură împărtăşeşte tot ce are, dar nu sărăceşte niciodată; dimpotrivă, devine din ce în ce mai bogată şi mai puternică. Căci ori de câte ori dăruieşte ceva, ea primeşte înapoi de o mie de ori. În schimb, iubirea egoistă de sine încearcă tot timpul să fure şi să ia ceva de la alţii, dar pierde de o mie de ori ceea ce a luat. Neavând o putere sau o autoritate în sine, ea este nevoită să fure această putere din altă parte. Numai aşa reuşeşte ea să se menţină o vreme în lumea exterioară, dând chiar impresia de măreţie şi de strălucire. Preţul plătit este însă mult prea mare pentru ea, aşa că în final sărăceşte de tot, dovedindu-şi adevărata faţă, cea de vierme care se târăşte şi se contorsionează prin

praf. Deşi se mai zbate o vreme, acest lucru nu îi mai serveşte la nimic, nefăcând altceva decât să îi accelereze pieirea definitivă.
Care este sursa care alimentează întotdeauna războiul? Ascultă, aceasta este iubirea egoistă de sine, mama aroganţei, care nu îşi doreşte altceva decât să domine! Cine este în acest caz duşmanul ei de moarte, cel care i se opune în permanenţă, învingând-o de fiecare dată? Aceasta este iubirea pură, din care derivă judecata dreaptă şi justiţia divină! Iubirea egoistă de sine face tot ce îi stă în puteri pentru a-şi menţine puterea şi pentru a se răzbuna împotriva justiţiei divine, dar acest efort continuu se dovedeşte de fiecare dată zadarnic, nefăcând altceva decât să îi secătuiască şi mai rău forţele, spre deosebire de iubirea pură, a cărei putere se înzeceşte în urma acestei lupte.
Tiara inversată care a apărut mai devreme din acea plantă crescută în noroi arată în mod clar în ce constă fundamentul splendorii lumeşti. Faptul că tiara era inversată pe acel trepied a reprezentat un simbol al orientării demoniace a puterilor lumeşti, cu toată gloria, strălucirea lor aparentă şi notorietatea de care se bucură, căci ele se opun purităţii celeste. Trepiedul simbolizează iubirea egoistă de sine, cele trei picioare ale sale fiind falsitatea, viclenia şi amăgirea. În interiorul tiarei ai putut vedea tot felul de creaturi dezgustătoare şi însetate de sânge, a căror semnificaţie ţi-a explicat-o Domnul. Singura nelămurire care ţi-a mai rămas se referă la hidra cu şapte capete. Dacă te vei raporta la ştiinţa corespondenţelor, vei recunoaşte cu uşurinţă semnificaţia acestei imagini simbolice. Haide, încearcă, iar noi vom încerca să te ajutăm! Multe depind de tine, căci Domnul va acţiona în funcţie de înţelegerea ta! Adevăr îţi spun: totul depinde de felul în care vei şti să îmbrăţişezi acea creatură cu iubirea ta arzătoare. Domnul va acţiona apoi în strictă concordanţă cu felul în care ai înţeles tu imaginea, precum şi cu înţelegerea noastră! De aceea, încearcă să faci o treabă cât mai bună, căci soarta întregii lumi depinde de discernământul tău!”
Auzind că destinul şi bunăstarea întregii lumi depind de înţelegerea ei referitoare la hidra cu şapte capete, Helena rămâne şocată. Ea se întoarce rapid către Mine şi Mă întreabă: „Doamne, iubirea vieţii mele, este adevărat ce spune Robert?”
Eu: „Cât se poate de adevărat! Există o profeţie indiană (indienii sunt unul din cele mai vechi popoare care au trăit pe pământ) care spune: ‚Ascultaţi, oameni păcătoşi! O femeie a fost cea care a dus la căderea acestei lumi, şi tot printr-o femeie va fi înălţată ea în graţia lui Dumnezeu. La sfârşitul timpurilor, va exista o femeie prin intermediul căreia întreaga lume va fi judecată, dăruindu-i-se fie viaţa, fie moartea, în funcţie de înţelegerea femeii!’ Ascultă, tu eşti acea femeie de care vorbeşte străvechea revelaţie! De aceea, gândeşte-te bine ce spui, căci soarta pământului se află în mâinile tale!”
Helena: „O, nu, nu, este imposibil! Nu sunt deloc încântată să aflu aşa ceva; dimpotrivă, mă simt îngrozitor de împovărată. De aceea, o,

Doamne, eliberează-mă de această povară, căci nu mă simt în stare să discern între bine şi rău!”
Eu: „Iubita Mea Helena! Îmi cunoşti deja imensa iubire faţă de tine, dar ştii de asemenea că în ceea ce Mă priveşte, îndeosebi în această împărăţie a luminii, a vieţii şi a adevărului imuabil, odată ce am pronunţat un cuvânt, nu Mi-l mai pot lua înapoi. De aceea, va trebui să faci ceea ce ţi-am cerut. Ce crezi că s-ar întâmpla cu această creaţie şi cu ordinea divină dacă aş începe dintr-o dată să devin alunecos, acum spunând una, şi peste un minut făcând cu totul altceva?! Ar fi suficientă o singură clipă în care intenţia Mea să devină neatentă pentru ca întreaga creaţie să înceapă să se dizolve şi toate formele ei să devină distorsionate, ca nişte caricaturi efemere. De vreme ce natura Mea este imuabilă, într-o manieră pe care nimeni nu o va putea înţelege vreodată pe deplin, toate lucrurile şi fiinţele create îşi păstrează de-a pururi esenţa şi forma, aşa cum au fost create de la bun început.
Eu sunt Cel care te-a ales pe tine pentru această sarcină, şi asta încă de la începuturile timpului. De aceea, va trebui să faci ceea ce îţi cer, ascultând de iubirea ta pură faţă de Mine. Numai în acest fel îţi vei putea dezvolta acea independenţă absolut necesară sferei tale vitale, rămânând de-a pururi cea care eşti, ca şi cum nu ai depinde decât de tine însăţi, nefiind supusă vreunei influenţe exterioare.
Ceea ce îţi cer acum nu are legătură în primul rând cu lumea materială, care oricum este supusă judecăţii, cât cu esenţa sufletului tău. Aceasta este şansa ta supremă de a atinge adevărata libertate, care îţi va permite să te bucuri de cea mai înaltă fericire şi de extazul cel mai deplin! – Acesta este nucleul şi rădăcina întregii manifestări şi a întregii deveniri. Noi nu lucrăm aici pentru lumea exterioară, ci pentru ceruri. De aceea, haide, draga Mea Helena, fă ceea ce ţi-a cerut fratele Robert”.

Capitolul 94
Interpretarea dată de Helena monstrului cu şapte capete, luptei dintre animale, oamenilor-lup şi regelui

Helena îmi răspunde: „Ei bine, dacă aşa stau lucrurile în această lume şi în întreaga infinitate, este evident că nu mai am de ales, aşa că va trebui să mă descurc. Sper totuşi că bunăstarea sau anihilarea pământului nu depind cu adevărat de măsura prostiei mele. Sper, iubirea vieţii mele, că vei menţine creaţia infinită chiar şi după interpretarea pe care o voi da eu hidrei cu şapte capete…”.
Eu: „Iubita Mea Helena, în ceea ce Mă priveşte, totul este măsurat cu o precizie desăvârşită, dar sunt situaţii în care nici o amânare nu mai este posibilă. Într-adevăr, Eu pot menţine creaţia şi fără înţelegerea ta, dar aşa cum ţi-am explicat deja, problema nu se pune să menţin universul aşa cum este, ci să creez un univers celest perfect, eliberat de toţi cei care au sosit recent în această sferă din lumea de dincolo. Nu trebuie să uiţi nici o clipă acest lucru, căci el te va ajuta în mare măsură să faci ceea ce ţi-am cerut. Ai înţeles?”

Helena: „Da, Doamne, acum lucrurile îmi sunt mult mai clare! De aceea, voi încerca, cu ajutorul Tău, să explic semnificaţia monstrului cu şapte capete.
Aşa cum înţeleg eu lucrurile, acest monstru simbolizează actualul spirit al Anticristului şi domnia sa pe pământ, unde trăieşte în mijlocul propriilor sale excremente. Viermele reprezintă imensa neruşinare care emană din dorinţa sa de dominaţie, de acaparare, din ipocrizia şi minciunile sale. Cele şapte capete ale sale amintesc de cele şapte vicii principale ale omului, din care derivă cele şapte păcate capitale: aroganţa, tirania, gelozia, invidia (dublată de meschinăria care ucide sufletul), ura ireconciliabilă, trădarea şi nu în cele din urmă crima! Din aceste vicii se nasc pasiunile desfrânate, urâţenia sufletească, lăcomia, lipsa de castitate, adulterul, absenţa iubirii faţă de aproape şi persecutarea tuturor celor care îndrăznesc să respire liber, neruşinarea şi infamia, lipsa totală de scrupule, şi în sfârşit neascultarea şi lipsa de respect faţă de Dumnezeu! Aceste zece păcate care derivă din primele şapte (cele principale) sunt simbolizate de cele zece coarne de pe fruntea celor şapte capete ale bestiei. Fiecare din aceste coarne avea deasupra o coroană strălucitoare, prin care se evapora sângele ori de câte ori acesta ameninţa să umple vasul şi să se reverse. Aceste bijuterii false simbolizează tirania cea mai deplină, care reprezintă o oroare în faţa Ta, o, Doamne, dar căreia i-au căzut pradă inimile celor mai mulţi dintre oamenii de pe pământ. În viziunea mea, cea mai bună corespondenţă pentru aceste coroane este indicată de viaţa politică, un paravan al tuturor promisiunilor dincolo de care nu se ascunde decât ipocrizia şi moartea. Dacă cineva îndrăzneşte să se atingă de acest văl al minciunilor, el trezeşte furia tiranului, care se dezlănţuie pe loc împotriva lui şi a maselor oarbe.
De aceea, eu cred că singura cale pentru ca umanitatea terestră să poate cunoaşte starea de pace interioară, evitând pentru totdeauna vărsarea de sânge, constă în înlăturarea tuturor coroanelor, a spadelor, a celor şapte capete, adică a întregului monstru, şi implicit a ajutoarelor sale şi a tiarei. Numai după ce acestea vor fi eliminate de pe pământ vor înceta oamenii să se mai lupte între ei, precum animalele.
Am intuiţia profundă că două lucruri ar trebui să se petreacă pe pământ pentru ca pacea să fie reinstaurată pe această planetă: fie va trebui ca nouă zecimi din umanitate să fie eliminată de Tine, o, Doamne, prin intermediul îngerilor morţii, astfel încât zecimea rămasă să se poată bucura de conducători mai înţelepţi; fie, alternativ, ar trebui ca pământul să crească de zece ori, iar în fiecare din ţările sale să apară un munte de aur. Căci numai printr-o distribuire generalizată şi egală a acestui metal al iadului i-ar scădea acestuia valoarea, până la nivelul valorii calcarului obişnuit, iar umanitatea nu va mai fi preocupată de el.
Aşa văd eu lucrurile: ori umanitatea va trebui să-şi reducă dramatic numărul populaţiei, ori cantitatea de aur şi de argint va trebui să crească la fel de dramatic pe pământ. În caz contrar, lucrurile nu se vor

schimba niciodată în bine pe această planetă. Dorinţa oamenilor de a acumula şi lăcomia lor trebuie să treacă dincolo de pragul de saturaţie, căci altfel ei nu vor renunţa niciodată la iubirea egoistă de sine, sursa aroganţei şi a tuturor tendinţelor dictatoriale!
La ce foloseşte puterea boului (popoarelor) şi ghearele leului (puterea dinastică), sau greutatea imensă a crustaceului (coerciţia impusă de tirania despotică a prinţilor pământului)? Ce efect benefic ar putea avea asupra umanităţii puterea şarpelui (politica inchizitorială, bazată pe serviciile secrete, care încearcă să sufoce popoarele, aflând chiar şi cele mai intime secrete ale oamenilor)? La ce serveşte rapacitatea vulturului liber (democraţia socială)? Care sunt motivele reale care stau la baza acţiunii aligatorilor reacţionari, dornici de răzbunare? În ultimă instanţă, sărmanul ihneumon, cel mai slab dintre animale (masele sărace) anihilează toate aceste puteri, alungând animalele corespondente fără ca acestea să-şi fi potolit foamea! În fond, la ce a folosit lupta lor? Dacă ihneumonul s-a dovedit cel mai bun dintre toate la sfârşitul luptei, de ce nu i-ai acorda lui puterea, de la bun început? Chiar trebuie să sufere pământul din cauza sărăciei?
O, Doamne, Creatorule preaînţelept şi preaplin de iubire! Din câte îmi dau seama, degeaba Te implorăm şi ne sfătuim noi, fiinţele create de Tine, căci indiferent ce dorim noi, Tu vei acţiona oricum aşa cum vei dori, în conformitate cu înţelepciunea Ta supremă, din care derivă întreaga justiţie şi întreaga bunătate. De altfel, chiar aşa şi trebuie să se petreacă lucrurile, căci dacă ai permite ca voinţa Ta să fie influenţată de slăbiciunea noastră, întreaga creaţie s-ar duce de râpă! Din fericire, Tu, Doamne, reprezinţi fundamentul întregii lumi, căci întreaga ordine agregată a acesteia reprezintă doar un gând în conştiinţa Ta, ce-i drept, un gând atotputernic din perspectiva noastră, a creaturilor Tale. De aceea, consider că ar fi inutil să continui să divaghez pe această temă.
Cât despre oamenii-lup care au apărut în viziunea finală, aceştia reprezintă o organizaţie dezgustătoare, pe care întreaga lume o condamnă la unison. Această organizaţie secretă şi filialele ei a fost dintotdeauna sursa întregului rău planetar, neurmărind altceva decât propria sa dominaţie asupra pământului. De aceea, nu cred că mai trebuie să fac alte comentarii în legătură cu ea.
În ceea ce îl priveşte pe rege şi disperarea cu care se agaţă el de tron, cred că acesta reprezintă un exemplul foarte ilustrativ al setei de putere care domneşte la ora actuală pe pământ. Toată lumea doreşte să conducă, dar nimeni nu acceptă să se supună, decât cel mult dacă obţine în schimbul supunerii sale dividende cât mai grase. Dacă nu obţine aceste dividende, chiar şi cel mai supus servitor se transformă pe loc într-un socialist care urăşte guvernul sau într-un aşa-zis republican roşu, care nu îşi doreşte altceva decât să le bage pe gât oamenilor fericirea cu forţa, prin executarea conducătorilor lor, neuitând în decursul acestui proces să îşi umple cât mai mult propriile buzunare. Această înclinaţie tiranică pare să fie principala cauză care divide

umanitatea, la fel ca o sabie cu dublu tăiş, conducând-o la ura cea mai aprinsă!
Iubirea adevărată a dispărut de mult de pe pământ. Nimeni nu îşi mai iubeşte aproapele ca pe un frate întru Tine, Doamne, ci cel mult din perspectiva unui eventual câştig de pe urma lui. Dacă A poate obţine vreun profit de pe urma lui B, el îi zâmbeşte cu cea mai mare prietenie posibilă. Dacă B nu îi satisface însă cererea, A îşi pierde orice interes faţă de el, şi nu l-aş sfătui în nici un caz pe B să îi ceară vreodată ajutorul lui A, în cazul în care acesta din urmă s-ar îmbogăţi fără ajutorul lui şi ar dispune de mijloacele necesare pentru a-l ajuta. Pentru A, B reprezintă un ne-prieten (dacă nu cumva chiar un duşman), întrucât nu l-a ajutat la vremea respectivă, chiar dacă se poate demonstra negru pe alb că B nu a avut posibilitatea să facă acest lucru. De altfel, chiar dacă B l-ar fi ajutat pe A să ajungă la actualul său statut social de putere şi bogăţie, în cazul în care B ar avea necazuri şi ar căuta ajutor la cel pe care l-a ajutat cândva (A), acesta s-ar scuza amabil, încercând să scape apoi de B, care nu-i mai foloseşte la nimic. Iată, Doamne, cum am ajuns să îi văd eu pe oameni, şi cred că le-am surprins destul de corect esenţa.
Ce se poate face însă pentru a le schimba caracterul şi destinul? La această întrebare, cred că singurul în măsură să dea un răspuns eşti numai Tu, căci nici un înger creat de Tine nu are cum să cunoască răspunsul. Oricât de mult ne-am consulta noi aici, chiar dacă toţi sorii din univers s-ar stinge, nu cred că am putea ajuta vreodată în mod eficient umanitatea oarbă de pe pământ. În schimb, ar fi suficient un singur cuvinţel plin de iubire, de forţă şi de înţelepciune din partea Ta pentru ca întregul pământ să fie vindecat, la fel ca servitorul centurionului de acum 2000 de ani, din perioada când Te-ai întrupat pe pământ, atunci când stăpânul lui Te-a implorat să îl vindeci! O, mult adoratul meu Domn şi Dumnezeu Iisus, ai milă şi purifică pentru totdeauna pământul de tot ce este malefic şi demoniac pe suprafaţa lui! Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi!”

Capitolul 95

Domnul explică procesul de dezvoltare a fiinţelor independente. Cheia înţelegerii vieţii terestre
Eu: „Trebuie să recunosc, iubita Mea Helena, că Mi-ai dat un sfat foarte bun, pe care îl voi pune imediat în practică. Adevăr îţi spun: partea feminină a umanităţii poate fi mândră de tine!
Ai exagerat totuşi puţin în două privinţe: atunci când Mi-ai cerut să anihilez nouă zecimi din umanitate sau să măresc pământul de zece ori, precum şi atunci când Mi-ai cerut să înlătur complet orice conducere politică de pe pământ. În aceste două cazuri Mi-ai părut puţin cam dură, cu atât mai mult cu cât o astfel de soluţie nu poate fi aplicată în mod natural, ci doar pe calea judecăţii, care reprezintă adevărata moarte spirituală pentru orice suflet asupra căruia se abate!

Ascultă, Eu sunt omnipotent, aşa că orice gândesc trebuie să se manifeste instantaneu, dacă aşa doresc Eu. De pildă, dacă Mi-aş dori ca în faţa Mea să apară un milion de oameni, aceştia ar apărea fără nici o întârziere. Mai mult, dacă aşa aş dori, aceştia ar vorbi şi ar acţiona la fel de înţelept, şi ar arăta la fel de perfect ca şi cel mai frumos dintre serafimi. Aceste spirite ar fi pline de iubire şi ar sluji creaţiei în o mie de feluri, dar ar fi în întregime moarte, căci tot ce ar spune sau ar face ar fi derivat din propria Mea voinţă. Altfel spus, ele nu ar fi înzestrate cu o viaţă în sine, excepţie făcând voinţa Mea, pe care le-am împrumutat-o pe o durată determinată şi limitată. De pildă, dacă va veni vreodată o vreme când nu voi mai dori existenţa acestor fiinţe aparente, ele ar dispărea pe loc, la fel cum au apărut!
Pe de altă parte, dacă aş dori să le dăruiesc acestor creaturi o viaţă reală şi liberă în sine, independent de atotputerea Mea, nu aş putea face acest lucru decât într-un singur fel: prin despărţirea lor de Spiritul Meu (de Voinţa Mea), lăsându-le să se descurce singure şi să înveţe lecţiile iubirii. Pentru a realiza acest lucru, ar trebui să ascund Spiritul Meu divin de vederea lor interioară, ţinându-l captiv în interiorul unui înveliş material (un trup exterior). Le-aş transforma astfel în nişte entităţi izolate (rupte de Mine) şi aş fi nevoit să le dau anumite legi pe care să le respecte. Mai mult decât atât, ar trebui să le dau diferite oportunităţi şi stimulente, silindu-le astfel să acţioneze în mod voluntar în acord cu propria lor cunoaştere şi cu propria lor voinţă, pentru a vedea în ce măsură sunt de acord să respecte poruncile Mele, sau preferă să le încalce. Chiar şi aceste porunci ar trebui alese cu grijă, astfel încât să fie pline de înţelepciune, dar şi de bunătate. În cazul în care nu ar dori să respecte aceste legi, spiritele ar trebui să suporte pedeapsa cuvenită, care nu poate fi decât una singură: aceea de a le fi prelungită captivitatea până când vor fi dispuse să respecte poruncile Mele din propria lor voinţă. Abia atunci aş putea elimina Eu restricţiile exterioare care limitează respectivul spirit uman, lăsându-l să se bucure de o libertate deplină şi de o viaţă perfectă, care nu mai este supusă judecăţii exterioare. După cum îţi poţi da cu uşurinţă seama, acest lucru nu este posibil decât după ce sufletul respectiv a atins starea necesară de maturizare interioară, prin folosirea liberului său arbitru în sensul respectării depline a poruncilor Mele pline de iubire şi de înţelepciune. Din acest exemplu, îţi poţi da seama că sunt nevoit să respect – conform propriei Mele ordini divine – acţiunea liberă a oamenilor de pe pământ, acesta fiind testul suprem al libertăţii lor, cu consecinţele de rigoare, bune sau rele, pe care vor trebui să le suporte. Dacă i-aş sili să asculte de omnipotenţa Mea, ei ar muri instantaneu din punct de vedere spiritual, nemaifiind capabili să facă ceva din propria lor voinţă. Dacă aş dori ulterior să îi eliberez din nou, aş fi nevoit să repet acelaşi proces, respectiv să Mă separ pe Mine de ei, lăsându-i să se descurce în mod liber, dar ţinându-i în aceeaşi captivitate naturală; altfel spus, ar trebui să îi supun aceluiaşi test al libertăţii.

Dacă vor trece de acest test, în conformitate cu ordinea prestabilită, ei vor putea ajunge, aşa cum s-a întâmplat cu voi, în această lume a spiritelor, ducând aici o viaţă pe deplin liberă. Dacă acţiunile lor se împotrivesc însă ordinii divine, ei vor trebui în mod necesar să îşi continue captivitatea inclusiv în această lume a spiritelor, până când vor ajunge să îşi dezvolte într-o măsură suficient de mare viziunea interioară astfel încât să se poată apropia de Mine, Creatorul lor, fără ca acest lucru să le facă rău. Abia după ce vor începe să Mă iubească pe deplin, ca pe un Domn şi Frate al lor, vor deveni ei cu adevărat liberi, aşa cum sunt şi Eu, în sensul că îmi vor îngădui din proprie voinţă să acţionez, să gândesc, să simt şi să judec în interiorul lor ca un al doilea sine perfect! Aflaţi în această stare de conştiinţă perfectă, ei pot primi de la Mine o cunoaştere încă şi mai desăvârşită şi o putere infinit mai mare, fără ca acest lucru să le afecteze în vreun fel libertatea individuală. Mai mult, pot deveni la fel de perfecţi ca şi Mine, aceasta fiind eliberarea finală şi starea supremă de extaz spiritual.
Ascultă, este uşor să spui: ‚Doamne, fă cutare sau cutare! Judecă naţiunile rele, condamnă-i pe regi şi pe tiranicul papă! Distruge-i pe toţi cei cu inima arogantă! Fă un miracol! Condamnă-i definitiv pe toţi ticăloşii umani şi lasă-i să putrezească în iadul etern, căci ei sunt răi până în măduva fiinţei lor!’ – Drama este că dacă M-aş grăbi să-i judec şi să-i condamn pe toţi oamenii de pe pământ, datorită comportamentului lor aberant şi nelegiuit, toată munca Mea de până acum ar fi în zadar. Deşi suntem nevoiţi să ne ocupăm de ceea ce se întâmplă pe pământ, având grijă ca ordinea divină să fie respectată, căci aceasta este calea cea mai uşoară care conduce către viaţa eliberată şi divină, trebuie să dăm totuşi dovadă de o răbdare infinită, privind cu egală detaşare chiar şi cele mai perverse dintre faptele oamenilor, la fel ca şi pe cele bune şi virtuoase. Căci principala condiţie a dezvoltării omului liber este ca el să devină conştient de sine într-o deplină separare de Mine Însumi, acţionând în mod corect, dar din propria sa voinţă (fără să fie obligat de Mine)! Indiferent dacă acţionează corect sau incorect, dacă face bine sau rău, omul nu trebuie forţat niciodată, căci în caz contrar şi-ar pierde liberul arbitru, iar calea care duce către eliberarea sa spirituală ar fi blocată definitiv. De aceea, trebuie să respectăm întru totul aranjamentele şi descoperirile oamenilor de pe pământ, influenţându-i, desigur, în bine, dar cât mai discret cu putinţă. Dacă am apărea brusc în faţa lor, noi am distruge astfel această şcoală a noii umanităţi spiritualizate, iar ridicarea celor căzuţi şi conducerea lor către măreţul destin care le este predestinat ar deveni infinit mai dificilă. De aceea, singura soluţie care ne rămâne este să îi ajutăm pe oamenii de pe pământ în tăcere, supraveghindu-i discret şi sprijinindu-i să evolueze gradat către lumină. După această primă perioadă de dezvoltare, vom avea la dispoziţie alte nenumărate căi prin care îi vom putea conduce pe cei care nu s-au dezvoltat încă suficient către adevăratul lor destin.

Evident, ori de câte ori încălcările ordinii divine depăşesc orice imaginaţie, punând în pericol însăşi dezvoltarea umanităţii potrivit destinului ei prestabilit, către libertatea supremă, putem interveni în mod natural, provocând pe pământ diferite fenomene generatoare de teamă, precum epidemiile, foametea, războaiele, inflaţia, etc. Aceste pedepse sinonime cu judecata divină nu trebuie să afecteze însă niciodată mai mult de 10% din umanitate, pentru a nu afecta definitiv libertatea umană (condiţia supremă care poate conduce la libertatea spirituală), condamnând astfel întreaga umanitate la o judecată definitivă, adică la moartea spirituală!
Iată aşadar care este viziunea Mea. Ce părerea ei? Spune-Mi dacă ţi se pare bună şi perfect justă, sau consideri că ar putea exista o cale alternativă".
Helena: „O, iubire mai presus de oricare alta şi bunătate supremă! O, Doamne, o, Tată ceresc, o, Iisuse al meu! Cine ar putea aduce vreo obiecţie unui asemenea raţionament? Felul în care ne-ai prezentat acum crearea umanităţii şi evoluţia ei către destinul suprem care îi este predestinat, cel al libertăţii perfecte şi al vieţii trăite în lumină, depăşeşte tot ce şi-ar fi putut imagina vreodată ochii şi urechile noastre limitate!
Abia acum înţeleg pe deplin ce înseamnă omul, cum a fost creat el, ce trebuie să facă şi cum trebuie să fie ghidat pentru a fi condus fără greş către destinul măreţ care i-a fost prestabilit! Iar Tu îmi ceri să îţi ofer o opinie alternativă? Cu greu îmi pot imagina o prostie mai mare! – Nu, preaiubitul, preaînţeleptul, preabunul, infinit răbdătorul şi desăvârşitul meu Domn Iisus! Nu vei obţine o altă opinie de la mine nici dacă ai aplica asupra mea întreaga Ta omnipotenţă! Numai un om arogant şi lipsit de minte ar îndrăzni să mai adauge ceva la cele spuse de Tine! Chiar dacă Petru sau Pavel însuşi ar îndrăzni să mai scoată un cuvânt în plus faţă de ce ne-ai transmis Tu adineauri, m-aş vedea nevoită să revin la temperamentul meu aprins de până nu demult şi să le scot ochii din cap, ca răsplată pentru acest comportament nedemn! Din fericire, constat că toată lumea păstrează tăcerea, căci toţi îşi dau seama de adevărul celor spuse de Tine, şi asta într-o măsură mult mai mare decât mine!
Domnul şi Dumnezeul meu, mă simt atât de profund impregnată de adevărul cuvintelor Tale încât îndrăznesc să adaug că nici chiar Tu Însuţi nu ai reuşi să găseşti o soluţie alternativă la cele deja spuse! Aceasta este opinia mea irevocabilă, pe care nu intenţionez să mi-o mai schimb vreodată, în eternitate, iubindu-Te simultan pe Tine mai presus de orice!"

Capitolul 96
Domnul vorbeşte despre copiii lui Dumnezeu şi despre copiii lumii exterioare. Parabola livezii şi a copacului fără fructe

Eu: „Mult iubita Mea Helena, sunt pe deplin satisfăcut de cuvintele tale. Iar lauda pe care Mi-ai adus-o Mă face să nu îmi mai doresc nimic în inima Mea. Căci numai adevărul poate recunoaşte şi slăvi adevărul, la fel cum nimeni nu Mă poate recunoaşte şi nu Mă poate iubi pe Mine în calitate de Dumnezeu dacă nu este deja una cu Mine!
Toţi aceşti oameni s-au născut direct din Mine, deşi există în creaţie şi fiinţe create doar indirect de Mine. Adevăraţii copii ai lui Dumnezeu sunt numai cei născuţi direct din Mine, în inimile cărora rezidă iubirea cea mai pură a lui Dumnezeu, singura care permite recunoaşterea negreşită a Acestuia. Fiinţele create indirect sunt copii ai lumii exterioare; părintele lor este Satan, iar lumea lor este iadul. Chiar şi aceştia sunt chemaţi însă de Mine către adevărata recunoaştere şi către iubirea cea pură. De fapt, ei reprezintă principalul motiv pentru care am demarat marele Meu proiect al mântuirii, care se află în plină derulare în lumea exterioară şi în numele căruia am convocat acum acest consiliu celest. Mai mult, el Mă obligă să ţin cont de circumstanţele excepţionale care există pe pământ şi să aduc anumite schimbări esenţiale stilului general al creaţiei Mele.
Ca să înţelegi mai bine, îţi voi spune o parabolă. De aceea, ascultă-Mă: Proprietarul unei livezi a plantat tot felul de copaci, mai mari şi mai mici, pomi fructiferi şi arbori altoiţi. Toţi copacii erau plantaţi pe acelaşi sol de calitate al livezii, iar cei mai comuni dintre ei au beneficiat inclusiv de îngrăşăminte. Proprietarul s-a ocupat de toţi pomii săi cu aceeaşi dăruire, dar unii dintre copacii comuni au crescut mai rapid şi s-au dezvoltat mai frumos decât cei atent selectaţi. În special unul dintre ei a crescut extraordinar de puternic, remarcându-se între toţi ceilalţi. El i-a atras astfel atenţia grădinarului, care şi-a revărsat întreaga iubire asupra lui, ocupându-se în mod special de el. Au trecut astfel anii, dar în timp ce ceilalţi copaci dădeau roade abundente, pomul preferat al grădinarului a continuat să rămână sterp, neproducând altceva decât frunze. În cele din urmă, proprietarul livezii s-a enervat şi le-a spus servitorilor săi: ‚Ştiţi cât de mult m-am îngrijit de acest copac de-a lungul anilor, şi totuşi refuză să dea fructe. De aceea, tăiaţi-l de la rădăcină şi faceţi din el lemne pentru foc, căci este sterp şi nu îmi mai produce nici o bucurie! Plantaţi în locul lui o salcie, ca semn că în acest loc a trăit cândva un copac care mi-a înşelat încrederea şi iubirea de-a lungul anilor!’ – Servitorii i-au sugerat: ‚Stăpâne, haide să-l mai lăsăm un an. Îi vom tăia doar una din crengile principale şi o vom planta pe un sol nou. Dacă tot nu va produce fructe, vom face după voia ta’. – Stăpânul livezii le-a lăudat răbdarea şi i-a lăsat să facă aşa cum doresc. Au mai trecut astfel doi-trei ani, dar copacul a continuat să nu facă fructe. În schimb, a început să înflorească, de parcă ar fi dorit să îi dea speranţe grădinarului că va produce în sfârşit fructele dorite de el, ca o răsplată finală a răbdării sale. Cât despre roadele propriu-zise, nici vorbă să producă vreunul.

Ei bine, ce crezi că ar trebui să se întâmple, scumpa Mea Helena, cu acest copac sterp? Crezi că ar trebui să fie tăiat, sau nu? Căci, trebuie să-ţi mărturisesc, grădinarul nostru a început să fie foarte iritat în privinţa lui.
Aşa cum ţi-ai dat seama, copacul cel sterp îi simbolizează pe toţi oamenii care sunt copiii acestei lumi exterioare. Ei beneficiază de toată atenţia şi iubirea Mea, dar nu produc altceva decât frunze şi florile lor amăgitoare, nu şi fructele iubirii, blândeţii şi obedienţei, întrucât minţile şi inimile lor sunt mult prea adânc îngropate în viaţa lumească a trupului lor. Spune-Mi, ce ar trebui să fac cu aceşti copaci umani care nu produc nici un fel de fructe, nici bune, nici stricate, nefiind altceva decât nişte paraziţi în livada Mea plină cu pomi fructiferi care produc roade (mai bune sau mai rele)? Ei nu doresc altceva decât să se bucure de viaţă, dar nu acceptă să facă vreodată ceva creator cu ceea ce li s-a dat. Chiar dacă par uneori să acţioneze, acest lucru reprezintă o simplă amăgire, căci mintea lor nu diferă cu nimic de iubirea lor, care este sinonimă cu hedonismul”.
Helena: „O, Doamne Iisuse, Dumnezeul meu! Îmi pui din nou o întrebare la care îmi este greu să-Ţi răspund! Totul depinde probabil de legea creaţiei Tale, aşa cum mi-ai descris-o adineauri, care constă în evoluţia spirituală a creaturilor Tale către o ordine mai perfectă, care reprezintă destinaţia lor supremă. Aceşti oameni nu practică neascultarea din propria lor voinţă, ci doar din ignoranţă şi dintr-o lipsă de educaţie. Sunt alţii mai răi decât ei, în sensul că sunt profund nerecunoscători şi îţi încalcă în mod deliberat poruncile, insensibili la avertismentele Tale, pe care le iau în râs prin cuvintele şi acţiunile lor. Pentru aceştia, trupul unei femei este infinit mai dulce decât Cuvântul Tău Divin. Dacă îşi aruncă privirile pofticioase asupra unei prostituate tinere şi apetisante, ei sunt dispuşi mai degrabă să îi dăruiască acesteia o sută de inimi – dacă ar putea – decât să îţi dăruiască Ţie o singură inimă. Ei nu se tem de pedeapsa Ta pentru faptele lor, dar eu cred că aceşti desfrânaţi nu ar merita altceva decât o secure ascuţită care să taie de la rădăcină copacul sterp al vieţii lor animalice!
O, dacă ai şti cât de bine i-am cunoscut pe aceşti oameni – de genul cârcotaşului de mai înainte – pe vremea când trăiam pe pământ! O, Doamne, astfel de oameni nu sunt capabili să producă nici măcar cele mai stricate fructe. Nimic nu-i poate transforma, căci putregaiul nu mai poate fi transformat în aur. De aceea, îngăduie să fie tăiaţi de la rădăcină şi aruncaţi în foc. Măcar aşa şi-ar putea dovedi utilitatea!”
Eu: „Ai perfectă dreptate, şi chiar aşa stau lucrurile! Dacă un om respinge educaţia primită de la Mine şi oferită lui cu toată răbdarea, bunătatea şi blândeţea, după ce aproape că l-am purtat pe braţele Mele, preferând în schimb să se scufunde şi mai mult în mlaştina fetidă a simţurilor sale, în pofida tuturor avertismentelor Mele – el nu merită o soartă mai bună. Avem câteva astfel de suflete chiar aici, printre noi. Cârcotaşul de colo este unul dintre ele, iar în camera alăturată mai sunt

câteva zeci. Printre ele se numără şi unele care au practicat incestul, sau unul care a violat două fetiţe gemene în vârstă de zece ani de peste o sută de ori într-un singur an, până când cele două şi-au pierdut viaţa, ratându-şi astfel şansa unei vieţi de educaţie spirituală trăită pe pământ. Şi totuşi, aceşti ţapi bătrâni se află aici, printre noi, într-o stare liberă şi nesupusă judecăţii! Te întreb, ce ar trebui să se întâmple cu astfel de suflete în viitor?"
Helena: „De vreme ce tot au ajuns aici, ar trebui să încercăm să vedem dacă se mai poate face ceva pentru aceste suflete! Dacă există vreo cale de a fi transformate în bine, consider că nu ar trebui să precupeţim nici un efort pentru a le ajuta în această direcţie. Dacă însă toate eforturile noastre se vor dovedi în zadar, din cauza minţii lor arogante, atunci sfatul meu este să procedezi cu ei la fel cum ai procedat cu smochinul de acum 2000 de ani, care a refuzat să producă fructe în prezenţa Ta divină, pe vremea când Te aflai pe pământ, obosit şi înfometat: lasă-i să se usuce de tot!"

Capitolul 97
Despre senzualitate şi aroganţă. Lui Robert i se cere să-l aducă pe cârcotaş. Filozofia hedonistului
Eu: „Mi-ai dat un sfat cât se poate de bun! Exact aşa vom proceda. Dacă vom reuşi, aceste suflete îşi vor păstra viaţa, dar dacă nu vor fi dispuse să se transforme, atunci fie blestemate în veci! Vom trece imediat la treabă, căci până când aceste arhetipuri umane respingătoare nu vor fi transformate sau distruse, pe pământ nu vor putea creşte copaci care să producă fructe bune şi coapte.
Este mult mai uşor să te lupţi cu aroganţa decât cu această ciumă! Dacă oamenii au devenit aroganţi, orgolioşi şi dominanţi, ei pot fi domoliţi cu ajutorul războaielor, al epidemiilor şi al sărăciei, care îi vor ajuta rapid să se întoarcă la calea cea dreaptă a smereniei. Un hedonist nu poate fi tulburat însă de nimic! Chiar dacă a luat toate bolile venerice din lume, astfel încât aproape că nu mai poate să meargă datorită slăbiciunii, în timp ce moartea îi rânjeşte şi îl bate pe umăr, el tot nu se simte tulburat. Singurul lucru pe care şi-l mai doreşte este să găsească o prostituată, oricât de hâdă, care să îl accepte aşa cum este! Atunci când adoarme, ultimul gând care îi trece prin minte este la plăcerile trupeşti, iar când se trezeşte din somn, primul gând care îi revine în minte este tot la aceste plăceri. Între cele două momente, îşi petrece întreaga zi gândindu-se la pasiunile sale desfrânate, pe care încearcă să şi le satisfacă cu orice preţ! Mintea acestui om nu cunoaşte altceva decât desfrâul, iar iubirea şi prietenia lui sunt sinonime cu satisfacerea simţurilor; pe scurt, întreaga sa viaţă se rezumă în întregime la plăcerile trupeşti!
Şi cât de mare este aroganţa născută din această atitudine, care îşi arată colţii ori de câte ori cineva încearcă să tulbure această inconştienţă derivată din delirul simţurilor, dându-i un avertisment prietenesc! Sfatul bun al acestuia pare un veritabil ghimpe în ochiul celui

lipsit de castitate! Aceasta este starea în care se complac aceste suflete în lumea exterioară, şi tot în această stare ajung ele aici!
Acum, că aţi înţeles aceste lucruri, vă propun să face cu toţii o încercare cu cârcotaşul nostru, iar rezultatul pe care îl vom obţine ne va arăta dacă merită să ne continuăm eforturile sau nu”.
După aceste cuvinte, îl rog pe Robert să se ducă la cârcotaş şi să îl invite cu toată politeţea să ni se alăture.
Robert îşi apleacă fruntea cu respect şi prietenie, după care îmi spune: „Doamne, acolo unde acţionează mâna Ta, este imposibil ca rezultatul final să fie altfel decât unul fericit! Cred totuşi că în cazul de faţă sarcina noastră nu va fi deloc uşoară. Ce-ar fi să le trimitem pe cele 24 de dansatoare în altă parte, către răsărit, acolo unde se află scena lor? La ora actuală, se pare că întreaga atenţie a cârcotaşului nostru şi a grupului din care face parte se îndreaptă către acestea! Priveşte-l pe cârcotaş: aproape că a început să saliveze, în speranţa că se va putea bucura de favorurile fetelor, chit că acestea nu prea îl bagă în seamă! Ce spui, le trimitem pe dansatoare în locul de care vorbeam mai devreme?”
Eu: „Dragă frate, Eu susţin orice intenţie corectă. Dacă cineva îşi dă seama că o acţiune este corectă, dar nu trece la fapte, el păcătuieşte împotriva inimii sale. De aceea, fă tot ceea ce consideri că poate fi de ajutor în cazul de faţă!”
Robert se îndreaptă grăbit către dansatoare şi le roagă să se ducă în altă parte. Fetele îl ascultă imediat.
Intervenţia lui nu îi face însă nici o plăcere cârcotaşului, care îl apostrofează furios pe Robert: „Ce-ţi veni?! Până acum, nimeni nu le-a spus nimic acestor fete, ce să facă şi unde să stea, dar tocmai când mă pregăteam să le cunosc mai bine, te-a trimis diavolul să le îndepărtezi de mine! Aş fi crezut că toţi acei înţelepţi din jurul mesei rotunde, care stau cuminţi ca nişte mieluşei şi printre care se spune că s-ar număra Adam, Avraam, Moise şi mai ştiu eu cine, ar trebui să te satisfacă! Văd că printre ei se află şi Emma-Gundl a mea, ba chiar şi Mariandl, ca să nu mai vorbim de femeia primitivă, care s-a transformat între timp într-o zână! Ha, ha! Bănuiesc că nu prea eşti satisfăcut de situaţia actuală, căci pseudo-mântuitorul Iisus pare mult mai apropiat de fete decât tine. Oricum, e limpede că eşti îndrăgostit până peste cap de acea Aurora, aşa că nu-ţi rămâne decât să accepţi situaţia cu exasperare!
O, nătâng ridicol ce eşti! Cât timp ai trăit pe pământ ai fost un biet măgar, iar aici ai ajuns un bou! În această privinţă, nu te deosebeşti prea mult de vitele care se spune că au asistat la naşterea lui Christos! Foarte bine, nu ai decât să te complaci în această situaţie! Evreu saxon, cu pretenţii de mare intelectual, chiar crezi că nu am tras cu urechea şi nu am auzit că puneţi ţara la cale, ţinând un sfat divin pe tema sorţii infinităţii? Am văzut cu această ocazie şi ce păreri au contat cel mai mult în luarea deciziilor finale. Se pare că frumoasa Aurora a avut cuvântul cel mai greu de spus, iar voi, vite şi măgari ce sunteţi, v-aţi

închinat cu toţii în faţa ‚înţelepciunii’ ei nemăsurate, ca nişte căţeluşi care dau din coadă atunci când îi mângâie pe cap stăpânul! O, frumos spectacol ne-a mai oferit marea Divinitate!!
Iar acum doreşti să mă atragi şi pe mine în această capcană, conducându-mă la marea masă a conferinţei pe care o prezidează femeia primitivă, care a rămas neschimbată, dincolo de fardurile strălucitoare ce i-au fost aplicate pe faţă, şi care îşi dă cu părerea în toate privinţele, luând – nici mai mult nici mai puţin – decât decizii fundamentale în ceea ce ne priveşte pe noi, oamenii, de parcă ar dispune de inteligenţa necesară!? Ei bine, prietene, dacă eşti de părere că mă vei putea atrage în acest joc penibil, mă tem că vei mai avea de aşteptat o vreme! Frăţioare, întoarce-te şi spune-le glorioşilor tăi tovarăşi că numai un netot ar putea cădea în capcana întinsă de o astfel de creatură, cu tot cu acel măgar care se consideră Iisus. Oricum, transmite-le tuturor salutările mele!”
Şocat de această reacţie vehementă, Robert îl priveşte mânios pe cârcotaş, cumpănind ce trebuie să facă în continuare. După ce îşi recapătă calmul, el îi spune: „Prietene, te-ai grăbit să mă condamni fără milă, dar nici măcar nu ai ascultat ce am venit să îţi spun! Îngăduie-mi mai întâi de toate să-ţi spun ce am de spus şi abia apoi judecă dacă am venit să îţi cer ceva sau nu!”
Dar cârcotaşul îi ia vorba din gură: „Prietene, chiar dacă nu am urechile la fel de lungi, căci nu sunt un măgar la fel ca şi tine, auzul meu este totuşi destul de fin, astfel încât am putut asculta tot ce aţi discutat la aşa-zisa voastră conferinţă celestă, inclusiv tot ce aţi decis acolo. Cu această ocazie, am auzit şi decizia voastră legată de nefericiţii care şi-au permis în lumea exterioară să cedeze în faţa simţurilor lor, în strictă conformitate cu legile naturii.
O, nebuni care vă pretindeţi înţelepţi ai cerului! Cine este cel care a creat natura, înzestrând-o cu legile sale imuabile, chiar cu propria sa mână omnipotentă? Îţi spun eu: Divinitatea! Cum poate păcătui în acest caz un vierme, care nu face altceva decât să acţioneze în conformitate cu instinctele sale naturale? După părerea mea, singurii înţelepţi sunt cei care se folosesc de legile naturii în avantajul lor, trăind la unison cu ele! Cine crede că se poate ridica deasupra acestor legi, aspirând către nu ştiu ce beatitudine supranaturală, care nu există nicăieri altundeva decât în creierul lui spălat, nu este decât un netot! Eu unul am trăit exclusiv în acord cu aceste legi, aşa că nu văd ce Dumnezeu m-ar putea judeca pentru faptele mele!”
Păstrându-şi tonul măsurat, Robert îi răspunde: „Ascultă, prietene, îmi dau seama că eşti încă supărat din cauza distanţei cuvenite pe care am pus-o între tine şi cele 24 de dansatoare, absolut necesară însă, din cauza simţurilor tale încă impure. Îţi cer însă să te calmezi şi să judeci situaţia cu discernământ, pentru a-ţi da seama dacă acţiunea mea a avut la bază o motivaţie bună, rea sau stupidă!

Văd că insişti la nesfârşit pe tema legilor naturii, încercând să mă faci să cred că trebuie să fii nebun ca să nu te foloseşti de aceste legităţi pentru a-ţi justifica pasiunile desfrânate. Dar eu te întreb, prietene: cum justifici faptul că după o viaţă trăită în astfel de plăceri, care nu durează niciodată prea mult, omul se scufundă într-o mare suferinţă fizică şi morală, absolut incurabilă, din care nici chiar Dumnezeu nu îl mai poate salva, ca să spun aşa? Natura sa devine amorţită, sufletul său se întunecă, iar spiritul său este ucis treptat.
Spune-mi, nu crezi că acest om ar fi putut duce o viaţă mai sănătoasă şi mai frumoasă din punct de vedere fizic şi spiritual dacă nu ar fi urmat cu atâta fidelitate aceste aşa-zise legi ale naturii (în realitate, ale instinctelor sale inferioare), atrăgându-şi astfel iadul asupra sa? Nu eşti de părere că, respectând o legitate inferioară, el încalcă o altă lege, la fel de naturală ca şi prima, dar superioară? Dacă ţi-ai consacrat viaţa cu atâta credinţă respectării primei legi, de ce nu ai făcut nimic pentru a o respecta şi pe a doua?
Tu spui: ce Dumnezeu m-ar putea judeca pentru că am respectat legile naturii? – Dar eu te întreb: nu a stabilit Dumnezeu Însuşi o altă lege, mai represivă decât prima, ca o consecinţă a respectării cu prea mare stricteţe a primei legi?
Recunosc că Dumnezeu a fost cel care a creat toate legile naturii, dar tot El l-a înzestrat pe om cu raţiune şi bun simţ, astfel încât să îşi poată controla instinctele trupeşti primordiale, aplicându-le doar moderat şi în condiţiile respectării ordinii divine, adică în cadrul instituţiei sacre a căsătoriei. Tot El a stabilit însă pedepse severe pentru încălcarea legilor morale, veghind ca oamenii să nu cadă pradă exceselor.
Experienţa ne învaţă că singura cale care conduce către fericire este calea de mijloc. Cum poţi, în aceste condiţii, să-i numeşti măgari pe cei care trăiesc la unison cu ordinea divină?
La urma urmei, ce plăcere reală ai experimentat tu în decursul vieţii tale terestre, iar mai recent în timpul vieţii spirituale care ţi-a fost acordată? Cât timp ai trăit pe pământ, nu ai făcut decât să te certi neîncetat cu soţia ta. Prostituatele ţi-au mâncat toţi banii, băgându-te în datorii din care nu ai mai reuşit apoi să ieşi. Cu doi ani înainte să părăseşti planul fizic, o prostituată italiană ţi-a transmis o boală venerică, înjunghindu-te astfel pe la spate. Te-ai lăsat apoi pe mâna doctorilor, care şi-au bătut şi mai tare joc de trupul tău suferind, ciopârţindu-l în fel şi chip! În loc să te ajute, starea ta de sănătate s-a înrăutăţit şi mai mult, lucru care nu te-a împiedicat să îi îngropi în aur, în speranţa că îţi vor alina suferinţele. Ar fi continuat să te păcălească astfel ani la rând, dacă nu ar fi venit episodul cu bătălia de la Viena, care ţi-a întrerupt viaţa mizerabilă! Spune-mi, ce părere ai în aceste condiţii despre cea de-a doua lege, cea morală, şi cum ţi se pare fericirea de care te bucuri în această lume?”

Capitolul 98
Cârcotaşul pune întrebări legate de Iisus. Zorii cunoaşterii de sine

Cârcotaşul nostru începe să se simtă tulburat şi spune ezitând: „Mda, n-aş putea spune că nu ai deloc dreptate! Dacă privim astfel lucrurile, n-aş zice că mi-ai prezentat o poveste prea frumoasă! Se pare că aici e buba! Am respectat legea numărul 1, dar nu şi legea numărul 2… Mda, cam aşa e! Cât despre fericirea mea în această lume a spiritelor, nu i-aş dori-o nici celui mai crunt duşman al meu! De când am venit aici, nu am avut parte decât de foame, de sete şi de mânie, ca să nu mai vorbim de ruşinea de a-mi fi expuse toate păcatele lumeşti, şi asta chiar în faţa celor de care aş fi preferat să îmi ascund slăbiciunile! În această lume nimic nu poate fi ascuns, nici chiar lucrurile care te stânjenesc cel mai mult! Ai zice că şi-a băgat dracu coada! Cât timp am trăit în lumea exterioară am dat impresia unui om corect, căci foarte puţine persoane (în care aveam o încredere absolută) îmi cunoşteau micile plăceri ascunse. În această lume toate au ieşit însă la iveală, revelându-mă aşa cum sunt, şi asta chiar în ochii celor care mă preţuiau cel mai mult pe pământ: Max Olaf, baronul şi scumpa mea soţie. Ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, m-am trezit simultan în compania tuturor cunoştinţelor feminine cu care mi-am făcut de cap pe pământ – femei de condiţie proastă, a căror plăcere supremă este să trâmbiţeze sus şi tare toate slăbiciunile mele, în faţa feţelor lungi ale foştilor mei prieteni. Să-ţi vină să intri în pământ de ruşine! Mda, trebuie să recunosc că întreaga poveste este teribilă!
Dacă tot purtăm această conversaţie tristă, haide, vorbeşte-mi puţin despre aşa-zisul mântuitor Iisus! Ce fel de om este? Este posibil să schimbi vreun cuvânt inteligent cu el? Chiar este capabil să îi conducă pe cei de teapa mea pe o pajişte ceva mai verde? Are el vreo legătură supranaturală cu Dumnezeu, aşa cum se spune? Cred că îţi dai seama că nu aş putea crede nici o clipă că este el însuşi… Nu, nici măcar nu pot pronunţa aceste cuvinte! Înţelegi, oricum, ce vreau să spun! Nu cu mult timp în urmă, Max Olaf susţinea sus şi tare divinitatea deplină a acestui Iisus, dar te întreb, ce spirit inteligent ar putea accepta vreodată acest lucru? Haide, oferă-mi câteva indicii, prietene!”
Robert îi răspunde: „Dragul meu prieten, demn de toată mila! Tot ce îţi pot spune deocamdată este: du-te la El şi convinge-te singur!”
Cârcotaşul, căruia îi vom spune deocamdată Patheticus: „Da, şi de această dată cred că ai dreptate! Dar gândeşte-te puţin la reputaţia mea şi la toată acea mulţime care mă priveşte cu antipatie, şi îţi vei da seama că nu mi-e deloc uşor! Neplăcută treabă! Să mă aflu în prezenţa acelei femei primitive, care între timp a căpătat aparenţa unui înger, a soţiei mele, a fostului meu lustragiu, Franz, şi a lui Max Olaf; ca să nu mai vorbim de teribila Mariandl! Mai sunt apoi Adam şi toţi ceilalţi înţelepţi, mergând până la Pavel, cea mai ciudată adunătură de spirite din întreaga istorie! Ei bine, nu cred că toţi aceştia ar privi cu ochi buni pe unul de teapa mea! – Nu am nimic împotrivă să vorbesc cu El, dar să mă confrunt cu toţi ceilalţi… Ăştia au nişte limbi suficient de ascuţite ca să transforme bunele mele intenţii într-o stare de ruşine şi de furie!”

Robert: „Ei bine, dragă prietene, mă tem că va trebui să te pregăteşti pentru o umilinţă dramatică, căci în caz contrar nu cred că te vei putea transforma vreodată în bine! Dimpotrivă! Adună-ţi tot curajul de care dispui şi dezvăluie-ţi slăbiciunile în faţa Domnului Iisus Christos. Amplifică-ţi credinţa în El, dar mai ales iubirea faţă de El, iar El ţi-ar putea uşura mult calea, iertându-ţi numeroase păcate! Cu cât te vei crampona însă mai tare de aşa-zisa ta respectabilitate, cu atât mai umilit vei fi în faţa celorlalţi. Însuşi Domnul şi Dumnezeul nostru, Iisus Christos, este pe cât de bun cu cei care se apropie de El cu inima smerită, pe atât de sever cu cei care îi testează la nesfârşit răbdarea şi bunătatea infinită!
Deocamdată, El încă te mai aşteaptă plin de iubire, dar te avertizez că răbdarea Lui s-ar putea termina, după care nu vei mai avea parte decât de avertismentul biblic: ‚Vai celor care cad în mâinile Dumnezeului cel viu!' Adevăr îţi spun: nu mai ai foarte mult timp la dispoziţie ca să te decizi! Desfrânaţii şi adulterii nu vor cunoaşte Împărăţia lui Dumnezeu! – Infinită este bunătatea, graţia şi compasiunea Lui, dar nimeni nu poate scăpa de judecata Lui. În această privinţă, voinţa Lui este imuabilă! De aceea, gândeşte-te bine cum doreşti să te prezinţi în faţa Celui Atotputernic şi ce ai de făcut în continuare! Căci după mine nu îţi va mai fi trimis nici un alt mesager!"
Patheticus: „Ei bine, cred că va trebui să-mi înfrunt soarta. La urma urmei, nu cred că situaţia va fi chiar atât de groaznică, dacă mai există vreo urmă de umanitarism în voi! Dar dacă Dumnezeul tău, Iisus, împreună cu apostolii Săi şi cu voi ceilalţi, vă veţi dovedi mai inflexibili chiar decât judecătorii păgâni din lumile subterane, mă tem că gluma se va îngroşa şi nu voi mai avea de ales decât să mă supun voinţei voastre! Dar ce poate face un individ izolat împotriva unei puteri concertate împotriva lui? Deci, înţeleg că eşti cât se poate de serios atunci când spui că trebuie să mă prezint în faţa aşa-zisului Dumnezeu Iisus!"
Robert: „Cât se poate de serios! În caz contrar, vei fi pierdut pentru veşnicie!"
Cârcotaşul: „O, pentru numele diavolului! Prin comparaţie cu această distracţie, chiar şi purgatoriul roman mi se pare un paradis!
Nu, prietene, nu pot să te însoţesc! Abia acum îmi dau seama cât de mari şi de neiertat îmi sunt păcatele. De aceea, nu mai contează, indiferent dacă Iisus este sau nu Dumnezeu! Eu nu sunt decât un animal prin comparaţie cu acele spirite alese, aşa că nu mă pot prezenta în faţa lor! Nici nu-mi dau seama cum de am ajuns să îmi realizez atât de pregnant greşelile. Parcă dintr-o dată mi s-ar fi luminat mintea!
O, sărmana mea Emma, prin comparaţie cu mine, tu ai fost un înger pur, chiar şi atunci când erai cuprinsă de furie! Cât despre mine, eu am fost doar un diavol, lipsit de iubire, de recunoştinţă şi de respect! Nu, prietene, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai clar îmi dau seama că nu am fost niciodată altceva decât un ticălos de cea mai josnică speţă! De aceea, nu mă pot apropia de acea companie selectă, căci este

prea mare diferenţa între noi. Am avut parte de femeia cea mai bună din lume, dar nu mi-am găsit mulţumirea decât în compania celor mai sinistre prostituate! O, trup animalic, blestemat de Dumnezeu! Acum te mănâncă viermii! Ca să îţi satisfac poftele neruşinate, m-am îndepărtat de acest înger şi m-am transformat într-un diavol! Acest gând mă omoară!
O, oameni de teapa mea, renunţaţi la demonii voştri carnali, căci în scurt timp va veni vremea să vă aflaţi în faţa judecătorilor voştri, care vă vor deschide inimile! Nu Dumnezeu vă va judeca, ci propriile voastre inimi, care vă vor blestema de-a pururi, şi asta pe bună dreptate! Căci voi v-aţi degradat singuri prin ticăloşiile voastre! De aceea, renunţaţi la imensa voastră orbire, căci aceasta vă va pierde! Frate, îndepărtează-te de mine, căci eu sunt cel mai mare dintre păcătoşi! Spune-mi mai bine să mă alătur porcilor!”

Capitolul 99
Robert îl încurajează pe cârcotaş. Temător, păcătosul ezită. Cârcotaşul Dismas prinde curaj şi îl urmează pe mesagerul lui Dumnezeu
Robert îi răspunde cârcotaşului: „Hei, frate Dismas, mă bucur sincer că ai devenit mai conştient, făcând astfel primul pas către realizarea vieţii perfecte a spiritului, trăită întru Dumnezeu! Nu trebuie să te limitezi însă la acest pas, lamentându-te din cauza condamnării propriei tale inimi. Mai bine ridică-te şi grăbeşte-te către Domnul!
Crede-mă, nici mie nu mi-a fost deloc uşor să îl recunosc şi să îl accept ca singurul Dumnezeu şi Domn al infinităţii. A fost nevoie de multă muncă de lămurire din partea Lui pentru a mă convinge să renunţ la doctrina lui Hegel şi a lui Strauss, în care credeam mai presus de orice, ca să nu mai vorbesc de propriile mele tendinţe către dominaţie şi către lipsa de castitate. După ce, prin graţia Lui, ochii mei s-au deschis însă faţă de adevărata lumină a spiritului, mi-am putut percepe greşelile în toată plenitudinea lor, recunoscându-L pe unicul Dumnezeu al cerului şi al pământului în Mântuitorul nostru Iisus Christos! Haide, fă şi tu acelaşi lucru!
Ţie îţi este mult mai uşor să avansezi pe cale, având un ghid experimentat ca mine. Mie mi-a fost infinit mai greu, căci nu am avut pe nimeni care să depună mărturie pentru Iisus. Am fost nevoit să cred pur şi simplu în cuvintele Lui şi am ajuns singur la concluzia, pornind de la înţelepciunea Lui, că El este Fiinţa Divină. La fel ca şi tine, am ajuns şi eu în această lume covârşit de dorinţe trupeşti. După ce m-am convins însă de adevărul profund al Cuvântului Divin al lui Christos, am descoperit în mine o mare forţă interioară, cu ajutorul căreia am reuşit să îmi transcend simţurile, cucerindu-mi astfel – cu ajutorul graţiei Domnului – slăbiciunile carnale pe care le-am adus cu mine din lumea exterioară.
Cea care m-a judecat a fost propria mea inimă, care se simţea sufocată, negăsindu-şi pacea interioară; ea nu avea nici o speranţă şi nu vedea

nici o altă certitudine decât aceea a morţii eterne. Din fericire, Domnul m-a ajutat să ies din această fundătură a spiritului, care ameninţa să mă ucidă de-a pururi. Mi-am cultivat o iubire arzătoare faţă de El, care m-a ajutat să îmi purific inima, creând astfel spaţiul necesar pentru a primi graţia Sa. În acest fel, am beneficiat de o mare beatitudine, care de atunci nu a încetat să se amplifice! Prin acelaşi proces poţi trece şi tu. Dacă vei trece testele îndoielii, aşa cum am procedat şi eu la vremea mea, te vei regăsi şi tu într-o stare de beatitudine comparabilă cu a mea! De aceea, nu mai ezita! Ridică-te şi grăbeşte-te către El, căci nimeni altcineva nu te poate ajuta!”
Cârcotaşul Dismas: „Nu-mi doresc nimic altceva, dar îmi lipseşte curajul! Unde aş putea găsi acest curaj? Ascultă-mă, am început într-adevăr să cred că Iisus este Fiinţa Divină supremă, dar odată cu credinţa mea s-a amplificat în mine şi o stare de teamă proporţională cu aceasta! Cine m-ar putea elibera de această teamă?”
Robert: „Prietene, fii recunoscător Domnului pentru această teamă, căci ea nu demonstrează altceva decât că El şi-a pus mâna pe inima ta, focalizând astfel în ea viaţa ta spirituală, care până acum a fost risipită în toate cele patru vânturi. Acest impuls divin din inima ta, venit direct de la Domnul, îţi stimulează spiritul, orientându-l către trezire, proces care intră în contradicţie cu impulsurile tale egotice anterioare, generând această senzaţie obositoare de teamă. De aceea, înarmează-te cu tot curajul de care dispui şi însoţeşte-mă la El, iar în cel mai scurt timp vei scăpa definitiv de această teamă! De vreme ce acest sentiment vine (indirect) de la Domnul, tot El te va putea mântui de el. De aceea, haide, ridică-te şi urmează-mă la Cel care te poate elibera!”
Dismas: „Foarte bine, voi risca totul pe această carte, mizând pe cuvintele tale, bunul meu prieten Robert! Facă-se aşa cum spui! Îmi asum orice consecinţe posibile, convins fiind că le merit pe deplin! Nu mai aştept nici un fel de respect din partea nimănui, căci ochiul lui Dumnezeu este atotvăzător, şi ştiu că în faţa Lui sunt întru totul nedemn! De acum înainte, stindardul meu va fi ruşinea şi umilinţa! Dacă pe pământ nu am respectat spiritul divin din fiinţa mea, deşi acesta era cel care îmi dădea şi îmi susţinea viaţa, ce respect mai pot cere acum din partea Celui pe care l-am neglijat atâta vreme, ignorându-L cu dispreţ?
Dumnezeu mi-a dăruit din El Însuşi viaţa Sfântului Său Duh, dar eu am refuzat să recunosc sfinţenia acestei vieţi, slăvind-o prin respectarea ordinii şi disciplinei divine. Am refuzat să caut şi să descopăr adevărata cunoaştere, cea spirituală, şi m-am transformat într-o fiinţă cu nimic mai presus decât un animal, comportându-mă ca un câine în călduri! Acum mă aflu în faţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor Lui, neavând cu ce să-mi acopăr goliciunea interioară, aşa că trebuie să suport ruşinea pe care o merit pe deplin! De aceea, nu voi înceta să repet: ruşine, ruşine ţie, suflet nedemn!”

Dismas rosteşte aceste cuvinte cu voce tare, nedumerindu-şi prietenii, care îl întreabă şocaţi: „Prietene Dismas, ce se întâmplă cu tine? De ce te condamni singur? La urma urmei, nu suntem şi noi la fel ca tine? Condamnându-te singur pentru comportamentul tău, ne condamni implicit şi pe noi, şi nu putem trece atât de uşor acest lucru cu vederea. Lămureşte-ne ce se întâmplă, căci nu vei putea scăpa de noi cu una cu două!”
Dismas le răspunde: „Nu cumva căutaţi şi voi respectul de sine în această lume a spiritelor? O, nu vă mai pierdeţi timpul, căci nu îl veţi găsi niciodată! De fapt, ce am făcut noi în lumea exterioară care să justifice respectul lui Dumnezeu faţă de meritele noastre? Lumea în care ne aflăm acum este o lume a adevărului, şi toate măştile pe care le-am purtat în lumea materială au văzut de pe feţele noastre. Suntem percepuţi aici în adevărata noastră lumină, şi nimeni nu ne mai poate salva de umilinţa publică! De aceea, renunţaţi la pretenţiile voastre ridicole, căci măştile din aur şi argint cu care obişnuiesc oamenii de pe pământ să îşi acopere ruşinea interioară nu folosesc la nimic în această lume. Aici, doar adevărul gol-goluţ poate conduce la lumina zilei eterne a lui Dumnezeu. De altfel, oricât de mult aţi dori, nu veţi putea ascunde niciodată acest adevăr. În aceste condiţii, sfatul meu este să procedaţi întocmai ca şi mine, salvându-vă exact atâta onoare câtă meritaţi şi câtă vă poate mântui, revelându-vă calea către adevărul divin! Dacă nu veţi proceda în acest fel, în scurt timp şansa de a mai ajunge vreodată la viaţa divină vă va fi luată definitiv, fapt care va echivala cu moartea eternă! Aşadar, vă repet: ruşine, ruşine nouă, căci numai prin această smerire de sine vom mai putea salva onoarea adevărului etern ce sălăşluieşte în inimile noastre, trezindu-ne astfel spiritele divine!”
Auzind aceste cuvinte neaşteptate din partea lui Dismas, amicii acestuia se dau un pas înapoi, scărpinându-se încurcaţi după ureche. Singur Robert pare încântat de discursul plin de forţă al lui Dismas, căruia îi şi spune: „Ei bine, dragul meu frate, constat că te îndrepţi deja cu paşi gigantici către mântuire! Trebuie să recunosc că eu însumi am avansat mult mai lent decât tine. Bucuria mea este însă cu atât mai mare! Din câte îmi dau seama, nu mai ai de gând să arunci cu nisip în ochii Domnului. De aceea, vino cu mine, căci de-abia aştept să ascult cuvintele pe care le vei rosti în faţa Lui!”

Capitolul 100

Dismas îşi mărturiseşte vinovăţia în faţa Domnului, dar nu cere graţia Acestuia, ci o pedeapsă justă. Consecinţele acestei cereri greşite
Dismas se îndreaptă aşadar către Mine, Domnul vieţii, însoţit de Robert. Ajuns în faţa Mea, se închină până la pământ, după care îmi spune: „O, Doamne! Mă plec în faţa Ta, nevrednic să îţi privesc faţa sfântă, târându-mă ca un vierme nedemn prin praful ruşinii mele. Recunosc acum în faţa Ta că sunt o fiinţă josnică, incapabilă să îşi stăpânească pornirile desfrânate şi care a comis fapte de adulter demne de tot

dispreţul. Te rog un singur lucru: acordă-mi pedeapsa cuvenită pentru toate greşelile mele pământeşti. Facă-se voia Ta!”
Eu: „Dismas, cine eşti tu şi ce îmi ceri? Socoteşti că ar fi corect ca Eu să răspund cererii tale, după măsura cuvintelor tale? O, vai ţie, dacă aş face acest lucru! Dacă doreşti într-adevăr să devii încă şi mai imperfect decât eşti, atunci du-te la prinţul întunericului, căci el este cel care judecă şi pedepseşte prin foc. Eu nu judec şi nu pedepsesc niciodată pe nimeni, şi nu am de gând să îmi schimb acest obicei odată cu venirea ta. Dacă doreşti într-adevăr să trăieşti, atunci cere-Mi viaţa, nu moartea eternă! Ce plăcere crezi că Mi-ar putea face moartea copiilor Mei? O, nerodule! Ce fel de Dumnezeu Mă consideri, al vieţii, sau al morţii? Ascultă-Mă: întreaga eternitate şi infinitatea cerurilor Mele stau mărturie că Eu sunt un Dumnezeu al vieţii, nu al morţii. De ce doreşti să Mă transformi într-un Dumnezeu al morţii?
Mai bine spune-Mi cine eşti, ca să îmi dau seama cât de mare este perversiunea care sălăşluieşte în tine. Oare nu au fost faptele tale terestre suficient de rele şi demne de tot dispreţul? Doreşti să continui şi aici, chiar în faţa Mea, cu această viaţă de păcat? Dar Eu ştiu foarte bine cine eşti şi ce anume îţi doreşti! De aceea, te voi scuti de acest răspuns dificil pentru tine! Haide, ridică-te şi schimbă-ţi atitudinea, căci nu vei ajunge nicăieri cu ea. Adineauri Mi-ai cerut pedeapsa cuvenită, ca şi cum ai fi fost sclavul Meu, iar Eu stăpânul tău absolut. În realitate, inima ta nu aşteaptă altceva de la Mine decât graţia Mea! Spune-Mi, pe cine trebuie să ascult: pe tine, sau dorinţa arzătoare a inimii tale?”
Dismas: „O, Doamne Iisuse, unicul Dumnezeu care există! Ai răbdare cu mine, suflet sărman care depinde încă de plăcerile demoniace ale trupului! Ştiu foarte bine că sunt cel mai mare dintre păcătoşi şi nu reuşesc încă să rostesc măcar un singur cuvânt înţelept în faţa Ta. Nu mă judeca după cuvintele mele, ci după inima mea bolnavă. Lasă-Ţi graţia infinită să o vindece, iar limba mea nu va mai înceta vreodată să Te laude! O, Doamne, dacă şi Tu mă vei părăsi, cine mă va mai accepta vreodată şi cine mă va ajuta să mă înalţ?”
Eu: „Bine, dar nu ai atât de mulţi prieteni? De ce nu te ajută aceştia? Aminteşte-ţi că ai trăit 60 de ani pe pământ fără să apelezi la ajutorul Meu, ci doar la cel al prietenilor tăi, care ţi-au dat tot felul de sfaturi. Îmi amintesc că nu erai deloc nefericit în acea vreme, exceptând momentele în care soţia ta te privea cu tristeţe, iar tu sesizai acest lucru. Ori de câte ori încerca cineva să îţi vorbească despre Mine şi despre neplăcerea Mea în faţa modului tău de viaţă, râdeai de el cu gura până la urechi. Acum te-ai prăbuşit în faţa Mea, cerându-Mi simultan viaţa şi moartea! Ce anume ar trebui să aleg? Moartea nu ţi-aş putea-o dărui chiar dacă Mi-aş propune acest lucru, iar viaţa nu ţi-o doreşti plenar, căci cuvintele tale nu se potrivesc cu dorinţa cea mai arzătoare a inimii. De altfel, acest lucru nu este de mirare, căci nici una din faptele vieţii tale trăite pe pământ nu a purtat în ea sămânţa vieţii! De aceea, îţi

cer să îţi faci singur o introspecţie amănunţită şi să îmi spui exact ce anume aştepţi de la Mine!”
Dismas: „Doamne, ce om cu capul pe umeri Te-ar putea contrazice? Cu atât mai puţin aş putea face eu acest lucru, căci eu sunt plin de păcate în faţa Ta şi a semenilor mei! Ştiu însă că mila şi compasiunea Ta sunt nelimitate, şi că Tu poţi ierta chiar şi greşelile celui mai mare dintre păcătoşi, dacă doreşti acest lucru! La fel de adevărat mi se pare însă şi faptul că Tu eşti justiţia divină imuabilă, căci în faţa Ta nici chiar îngerii nu par nepătaţi. De aceea, numai Tu poţi ierta păcatele oamenilor, eliberându-i şi dăruindu-le astfel viaţa divină, sau dimpotrivă, îi poţi lăsa cu păcatele lor, condamnându-i astfel la moartea eternă, în strict acord cu justiţia Ta absolută!
Căci justiţia se află sub incidenţa ordinii puterii! Oricine se află în posesia ei are dreptul suveran de a decide aşa cum doreşte, fără ca cineva să-i poată contesta această decizie. De vreme ce puterea şi justiţia Ta sunt absolute şi imuabile, cum ar putea un păcătos neputincios să creadă că are vreun drept cât de mic în faţa Ta? Orice face puterea este just, şi oricât de mult s-a împotrivi neputinţa în faţa puterii, acţiunile sale vor rămâne de-a pururi injuste.
Exact aceasta este conjunctura în care mă prezint acum în faţa Ta, o, Doamne! Tu Te afli într-o situaţie de omnipotenţă, iar eu într-una de neputinţă absolută! Orice cuvinte aş rosti eu în faţa Ta, numai de Tine depinde decizia pe care o vei lua în final în privinţa mea, căci numai Tu eşti cel atotputernic. De aceea, singurul lucru care îmi mai rămâne de făcut este să spun: ‚Facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi!’ Mi-aş putea dori o mie de lucruri, dar nu o fac, ci mă abandonez în întregime în faţa voinţei Tale divine, indiferent care vor fi consecinţele acestei atitudini. Dacă voi deveni infinit mai fericit decât sunt acum, foarte bine. Dacă mă vei condamna însă să merg în iad, asta este! Neputinţa nu poate crâcni şi nu se poate revolta vreodată în faţa omnipotenţei! De aceea, fă cum mine după cum ţi-e voia, Doamne, iar eu voi accepta necondiţionat decizia Ta! Sper că am reuşit să exprim cât mai clar ceea ce simt, recunoscându-mi neputinţa în faţa omnipotenţei Tale. Acesta este răspunsul meu sincer în faţa cererii Tale, Doamne. De acum înainte, fă cu mine orice doreşti!”
Eu: „Foarte bine! Dacă eşti de acord să te supui de-a pururi voinţei Mele, acceptând justiţia Mea, te condamn să rămâi de-a pururi în acel colţ, unde vei fi chinuit pentru eternitate de o insectă care te va înţepa cu acul ei otrăvit! Haide, du-te în colţul pe care ţi l-am indicat, căci aşa doreşte omnipotenţa Mea!”
Îngrozit, Dismas îmi răspunde: „O, Doamne, deşi nu îmi doresc altceva decât să mă supun voinţei Tale divine, Te implor totuşi să renunţi la pedeapsa cu insecta, căci ar fi teribil să fiu chinuit de o asemenea insectă, stând în acelaşi loc, o veşnicie întreagă!”

Eu: „Ştiu foarte bine acest lucru, dar chiar tu spuneai că voinţa Mea este justificată de omnipotenţa Mea! Să înţeleg că nu mai doreşti să te supui voinţei Mele atotputernice?”
Dismas: „O, Doamne, ştiu că eşti omnipotent, dar la fel de bine îţi cunosc şi bunătatea infinită! De aceea, mă întorc acum către aceasta din urmă şi îţi implor graţia divină! Iartă-mă, Doamne, de pedeapsa cu insecta!”
Eu: „Aha, văd că de îndată ce apele morţii au început să se adune spumegând în jurul tău, Mi-ai descoperit bunătatea şi graţia! Aş dori totuşi să-Mi limpezesc acest aspect: cum se face că adineauri zăceai prăbuşit la picioarele omnipotenţei Mele, declarând sus şi tare, cu propria ta gură: ‚Doamne, facă-se voia Ta!’, iar de îndată ce Mi-am exprimat această voinţă, ţi-ai schimbat subit decizia, nemaipărând să accepţi voia Mea, care ţi se pare cât se poate de neplăcută?! Cum trebuie să înţeleg această indecizie? Constat că îţi menţii acelaşi obicei prost: una îşi doreşte inima ta şi cu totul altceva afirmă buzele tale! Drept cine Mă iei? Crezi că sunt un fel de clovn al creaţiei? O, te asigur că te înşeli foarte tare în această privinţă!
Ascultă, Eu nu Mă comport cu copiii Mei aşa cum procedează părinţii lipsiţi de minte de pe pământ! Aceştia încearcă de multe ori să îşi sperie progeniturile, ameninţându-le în fel şi chip, deşi ştiu foarte bine că nu au de gând să se ţină vreodată de cuvânt. Copiii observă în cel mai scurt timp acest tip de comportament, ajungând în final să se amuze copios de el, nemaiţinând seama de argumentele părinţilor lor, atunci când aceştia îi ceartă. Eu nu procedez niciodată în acest fel! Fiecare cuvânt al Meu este de o sinceritate absolută, căci Eu trebuie să veghez asupra întregului univers, iar pentru Mine viaţa unui fir de praf este la fel de importantă ca şi cea a unui înger! De aceea, voinţa mea nu diferă cu nimic de cea a unei pietre, în sensul că este de o soliditate absolută. Cine încearcă să o clintească din loc (simţindu-se ofensat de ea) nu va face decât să se rănească singur, iar dacă se prăbuşeşte asupra cuiva, poţi fii sigur că această piatră îl va strivi, făcându-l fărâme!
De aceea, te avertizez că atât timp cât cuvintele tale nu vor ieşi direct din inima ta, vei avea mari probleme cu Mine! Căci Eu nu accept ca cineva să îmi vorbească cu două limbi diferite. Eu nu doresc să ascult decât vocea sinceră a inimii, şi răspund întotdeauna cu cea mai mare onestitate şi graţie acestei voci. Omul trebuie să asculte necondiţionat de sfinţenia Mea, dar numai el poate decide ce anume i se pare mai sfânt în natura Mea. Dacă singurul lucru care te impresionează pe tine în privinţa naturii Mele divine este atotputerea voinţei Mele (aşa cum afirmă gura ta), atunci va trebui să te supui acestei voinţe. În caz contrar, vei deveni un rebel în faţa justiţiei Mele supreme.
Află însă că nu doar Eu, în calitatea Mea de Dumnezeu, dispun de un liber arbitru (adică de o voinţă absolut liberă), ci şi fiecare spirit creat de Mine după chipul şi asemănarea Mea. De aceea, voi puteţi face orice doriţi. În aceste condiţii, nu te pot obliga să asculţi de puterea Mea

absolută, făcând ceea ce ţi-am poruncit să faci, în calitatea Mea de judecător sever. Tu ai libertatea de a te opune acestei voinţe, făcând aşa cum doreşti. Cât despre fructele pe care le vei atrage astfel în viaţa ta, acestea numai viitorul ţi le va putea revela. Aşadar, procedează aşa cum doreşti!”

Capitolul 101

Cuvintele prosteşti rostite de Dismas în apărarea sa. Prietenii lui se dovedesc cei mai severi critici ai săi

Auzind aceste cuvinte, Dismas se întoarce către Robert Blum şi îi spune: „Prietene drag şi extrem de nobil, lucrurile se petrec exact aşa cum am bănuit! Este imposibil să porţi un dialog flexibil cu acest Iisus! Cu cât se închină şi se umileşte mai mult omul în faţa Lui, cu atât mai dificil devine. Practic, nici nu ştii cum să îl mai abordezi! Concluzia mea este că unicul lucru care îmi mai rămâne de făcut este să mă îndepărtez de El, încercând să îmi rezolv singur problemele acestei vieţi mizerabile, pe care – oricum – nu i-am cerut-o eu lui Dumnezeu! Supus unei coerciţii atât de severe, personal nu mai dau doi bani pe o asemenea viaţă blestemată, trăită numai spre amuzamentul unei insecte divine! Îmi dau seama că neputinţa mea nu se va putea compara niciodată cu omnipotenţa divină, dar nici nu pot să-i mulţumesc tiraniei divine pentru o astfel de viaţă chinuită!

Am venit în faţa Domnului şi am încercat să fiu cât mai supus posibil, sperând în sinea mea să fiu primit la fel ca femeia primitivă. Ce diferenţă există însă între tratamentul aplicat ei şi cel aplicat mie! Pe ea a tratat-o ca pe un înger, iar pe mine m-a condamnat la chinurile eterne, ca pe un blestemat! La urma urmei, cu ce am greşit eu mai mult decât ea? Am iubit viaţa alături de prostituate, este foarte adevărat, dar ea însăşi a fost una dintre ele!! Cine nu îşi dă seama cât de capricioasă este această Divinitate trebuie că nu are ochii deschişi! Cât timp trăieşte pe pământ, omul este sclavul simţurilor sale. Când ajunge însă în această lume, el este privit ca un fel de monstru demn de dispreţ! Asta înseamnă viaţa pentru care ar trebui să-i mulţumesc lui Dumnezeu? Pentru numele diavolului, când i-am cerut eu lui Dumnezeu să îmi dăruiască o viaţă?! Şi care sunt condiţiile contractuale prin care am acceptat să devin o fiinţă independentă?

Divinitatea m-a creat exact aşa cum sunt, dar mi-a dat apoi porunci imposibil de respectat, căci natura mea nu era constituită în acord cu ele! Iar acum sunt condamnat pe vecie, întru distracţia acestui Creator capricios şi tiranic, pentru simplul motiv că – datorită naturii mele – nu am reuşit să acţionez aşa cum şi-ar fi dorit El… Pe scurt, am ajuns să cred că între Dumnezeu şi diavol nu există nici cea mai mică diferenţă! Cei atotputernici se joacă cu cei neputincioşi precum pisica cu şoarecele pe care l-a prins! Exact aşa procedează şi Divinitatea cu umanitatea pe care a creat-o. Înălţător destin, n-am ce zice! Oricum, nu-mi mai pasă! Fie, accept pedeapsa divină! Unde este acel colţ în care trebuie să mă

retrag pe vecie, pentru a fi chinuit de insectă? Intenţionez să mă retrag acolo, lăsându-mă torturat de o mie de ţânţari, dacă va fi cazul, pe care mi-i va trimite ‚sfântul şi dreptul' vostru Iisus! Evident, recunoştinţa mea faţă de El va fi nelimitată! După toate aparenţele, dreptatea lui Dumnezeu nu înseamnă altceva decât o tiranie capricioasă! Ei bine, cât timp voi mai fi înzestrat cu o gândire liberă, nimeni nu mă va putea împiedica să o critic, încercând să-i deschid astfel ochii! Cu cât mă va chinui mai tare, cu atât mai insistent o voi denunţa! Gata, am plecat în colţul ruşinii mele, pregătit să încep o lungă viaţă trăită în blesteme!"
Robert: „Prietene, în faţa acestui limbaj îmi este imposibil să continui să vorbesc cu tine! Singurul care îţi mai poate răspunde acum este Domnul, Cel împotriva căruia ai declanşat un război atât de total! Noi, spiritele graţiei Sale, nu putem face altceva decât să încercăm să recâştigăm sufletele pierdute, încercând să le atragem din nou – prin iubirea şi înţelepciunea divină pe care le revarsă El asupra noastră – în împărăţia vieţii eterne, conducându-le astfel în faţa Lui. Ajunse aici, aceste suflete sunt inundate de lumina Sa pură, care le trezeşte la această viaţă eternă, echivalentă inclusiv cu libertatea supremă. – Noi nu suntem însă decât nişte spirite slabe, iar dacă sufletele câştigate de noi se dovedesc în final nişte demoni imposibil de transformat, atunci nu mai putem face nimic pentru ele, şi nici nu ne mai dorim acest lucru. De aceea, te rog să nu mai aştepţi vreodată ceva de la mine. Singurul care te va răsplăti în funcţie de meritele tale va fi de acum înainte numai Domnul!"
După care Robert îi întoarce spatele lui Dismas, îndreptându-se către prietenii acestuia, extrem de mânioşi ei înşişi din cauza neruşinării lui Dismas. Rudele acestuia discută aprins, şocate de încăpăţânarea sa inflexibilă. Apostolii Domnului sunt şi ei plini de amărăciune, în timp ce patriarhii pământului se cutremură de oroare văzând în ce hal a ajuns această progenitură îndepărtată a lor. Cât despre Helena, aceasta de-abia mai reuşeşte să îşi stăpânească furia şi să nu se repeadă asupra acestui ‚drac împeliţat', după cum îl numeşte ea.
Cu ochii în lacrimi, Max Olaf îşi frânge mâinile şi spune: „O, Doamne, o, Doamne! Cum se poate ca pasiunile trupeşti să transforme un om, altminteri rafinat şi bun cunoscător al Scripturii, într-un demon atât de întunecat? Cine ar fi putut crede vreodată acest lucru? Cât de orbit trebuie să fii ca să te prezinţi în faţa lui Dumnezeu şi să continui la infinit cu nimicnicia pe care ţi-o doreşti?! O, Iisuse, Părinte preasfânt, preabun şi preaplin de iubire! Inima mea geme de durere văzând cât de nedemn eşti judecat şi cât de grosolan eşti insultat de acest vierme mizerabil, şi asta chiar în faţa noastră, copiii Tăi pe care i-ai iertat de păcate prin graţia Ta infinită! O, Doamne, Părinte suprem, răzbună-Te pe acest nenorocit! Căci el îţi calcă graţia blândă în picioarele sale demoniace şi îndrăzneşte să Te sfideze în faţă!"
Mariandl, despre care am mai vorbit mai devreme, îşi face şapte cruci deasupra frunţii, gurii şi sânilor, adresându-se în acelaşi dialect vienez

greu de desluşit (dar pe care noi îl vom traduce în germană) lui Franz (fostul lustragiu), înlemnit el însuşi de oroare: „Ai auzit ce a spus porcul acela venit din infern? (Urmează o expresie imposibil de reprodus, din motive de decenţă)... A mai auzit oare vreun suflet uman decent aşa ceva? Eu însămi sunt o mare păcătoasă şi sunt perfectă conştientă că nu merit altceva mai bun decât iadul, dar simt că mă topesc de iubire în faţa Domnului nostru Iisus Christos, dată fiind bunătatea Lui fără egal. De altfel, dacă aş fi beneficiat de o educaţie mai bună pe pământ, aşa cum a avut parte acest diavol, cu siguranţă nu aş fi devenit o păcătoasă atât de mare! Când de gândeşti însă că acest demon necurat a avut parte de cea mai bună educaţie posibilă, că a citit de nenumărate ori Scriptura şi alte cărţi sfinte, făcându-şi prietenii să creadă că va ajunge drept în rai! Abia acum şi-a revelat el adevărata faţă, renunţând definitiv la masca pe care a purtat-o atâta vreme! Aşteaptă puţin, neruşinatule, şi îţi vei cunoaşte adevărata valoare atunci când vei ajunge în iad! Auzi, ce tupeu! Să vorbeşti astfel în faţa preaiubitului nostru Domn Iisus! Nu cred că a mai îndrăznit vreodată cineva aşa ceva!”
Franz îi răspunde: „Aşa este! Nici chiar cel mai întunecat dintre diavoli nu ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel Domnului! Dacă acest nenorocit nu va sfârşi prin a ajunge în cazanul cu smoală, înseamnă că până şi cel mai josnic demon are dreptul la beatitudine! Mă cunoşti bine şi ştii că nu am dorit niciodată răul cuiva, dar, crede-mă, l-aş putea privi liniştit pe acest nemernic prăjindu-se în iad, fără să simt vreun pic de compasiune!”
Un alt prieten al lui Franz ia şi el cuvântul: „Ascultă, Franz, ce-ar fi să-i facem noi un serviciu Domnului, prinzându-l pe mitocan şi făcându-l fărâme, ca să nu se mai chinuiască singur, făcând de ruşine întreaga creaţie?”
Franz: „Dacă Domnul nu are nici o obiecţie în această privinţă, nu va trebui să-mi spui de două ori! Sunt suficient de furios ca să îl fac singur fărâme, cu propriile mele mâini! Dar haide să facem linişte! Se pare că mult iubitul nostru Domn Iisus se pregăteşte să ia cuvântul, probabil ca să îl trimită pe mitocan drept în iad!”

Capitolul 102

Dismas începe să se trezească, implorându-i cu sinceritate Domnului graţia şi compasiunea

Auzind aceste comentarii, Dismas se simte şocat, dar spiritul lui începe să se trezească. De aceea, el se întoarce către Mine şi îmi spune: „Doamne, îmi dau seama că Tu eşti singurul Dumnezeu şi Creator al tuturor lucrurilor! Cunoaşterea, voinţa şi acţiunile creaturilor Tale au fost de la bun început perfecte, căci ele erau opera Ta. Un Spirit absolut perfect nu ar fi putut crea niciodată ceva imperfect, şi deci malefic. Din perspectiva Ta, păcatul nu poate exista, şi deci nici păcătosul. Pe de altă parte, Tu l-ai creat pe om astfel încât acesta să-şi dorească să se izoleze de Tine, pentru a-şi cuceri astfel adevărata independenţă, urmând calea

cunoaşterii, dar numai în cadrul ordinii pe care ai creat-o Tu Însuţi cu atâta înţelepciune, pentru a menţine astfel coerenţa creaţiei. De aceea, dincolo de nenumăratele cunoştinţe pe care le acumulează de-a lungul evoluţiei sale pe calea care duce înapoi către Tine, omului îi este foarte uşor să greşească – din cauza izolării sale de sursa lui divină, adică de Tine – încălcând ordinea pe care i-ai revelat-o Tu şi devenind astfel un păcătos în faţa Ta. Din fericire, în faţa omniprezenţei Tale infinite, astfel de încălcări a ordinii divine nu înseamnă nimic.
Fiind Creatorul plin de înţelepciune al tuturor oamenilor, Tu înţelegi, Doamne, de ce acţionează oamenii aşa cum o fac, de cele mai multe ori împotriva voinţei lor. Ei sunt mânaţi parcă de un impuls irezistibil, care îi forţează să nu îşi găsească nici o clipă odihna până când nu îşi satisfac aceste dorinţe ale lor!
Fiind absolut conştient de tot ceea ce se petrece în creaţia Ta, încă de la începuturile eternităţii şi până în prezent, este evident că Tu nu doreşti, Doamne, să judeci faptele mele cu aceeaşi severitate cu care le-ai condamna dacă aş fi o fiinţă perfect liberă, adică un al doilea Dumnezeu ca şi Tine, deşi ele reprezintă incontestabil violări aberante ale ordinii Tale divine. În inima Ta părintească şi sfântă, Tu ştii foarte bine că păcătosul care ajunge în faţa Ta, slab şi neputincios în faţa puterii Tale nelimitate, a fost, este şi va rămâne de-a pururi doar o fiinţă umană care nu dispune de altă putere decât de cea primită de la Tine, căci Tu eşti totul în toate. De aceea, în sine, omul nu poate fi altceva decât ceea ce este: o umbră efemeră a suflului Tău preasfânt!
De aceea, Te implor, Doamne, revarsă asupra acestei umbre care stă acum în faţa Ta graţia şi compasiunea Ta! Mă declar sus şi tare un mare şi nefericit păcătos în faţa Ta, dar sper simultan că, dată fiind imensa Ta înţelepciune, bunătate şi putere, nu vei considera că păcatele mele cad în întregime în responsabilitatea mea, o, Doamne, Creator şi Părinte al întregului univers! Îmi dau acum seama că dacă există într-adevăr un iad, acesta a jucat la rândul lui un anumit rol în influenţarea mea! Recunosc de asemenea că toate cuvintele mele anterioare au reprezentat blasfemii în faţa Ta, trezind – pe bună dreptate – justa mânie a prietenilor Tăi aici de faţă. Simt că mă cuprinde însă acum o căinţă profundă, aşa că îţi implor, în nimicnicia mea, iertarea şi graţia! Ştiu din Scriptură că le-ai spus odată ucenicilor Tăi că în faţa lui Dumnezeu, totul este posibil! – De aceea, sper că mai este încă posibil să obţin acum iertarea Ta pentru păcatele mele, lăsându-mă apoi, în graţia Ta infinită, să mă hrănesc cu fărâmiturile de la masa prietenilor Tăi!”
Eu: „Dragă Dismas, acest discurs îmi este mult mai mult pe plac, spre deosebire de cel anterior, când nu doreai decât să te certi cu orice preţ cu Mine. Mărturisirea şi căinţa ta au închis din nou poarta iadului care se deschisese larg în faţa ta. Din partea Mea, toate păcatele îţi sunt iertate. După cum vezi însă, la această masă sunt multe spirite la care ai mari datorii! Cum intenţionezi să rezolvi această problemă? Căci stă scris: ‚Nu

vei intra în Împărăţia lui Dumnezeu până când nu îţi vei plăti datoriile pe care le ai faţă de fraţii tăi, până la ultima centimă'. Ei bine, cum intenţionezi să rezolvi această chestiune?"
Dismas: „O, Doamne, Tu ştii foarte bine că mă aflu aici sărac şi gol, aşa cum nimeni nu s-a prezentat probabil vreodată în faţa Ta până acum. În cazul în care creditorii mei s-ar baza în exclusivitate pe solvabilitatea mea, mă tem că ar rămâne cu buzele umflate, căci nu le-aş putea plăti datoriile o întreagă eternitate. Nutresc totuşi în inima mea o speranţă secretă: ‚Dacă ar fi voia Ta, o, Doamne, probabil că nu mi-ar fi prea greu să îmi plătesc şi aceste datorii, apelând din nou la compasiunea şi la graţia Ta'.
Tot ce pot face de unul singur este să le cer tuturor iertare, în faţa Ta, mărturisind deschis că am păcătuit grosolan în faţa lor, aşa cum am făcut de altfel şi în faţa Ta! Dacă vei accepta însă să îmi acorzi această şansă, Te asigur că voi face toate eforturile pentru a mă recompensa în faţa lor.
Cele mai mari datorii pe care le am rămân, desigur, cele faţă de scumpa mea soţie şi faţă de bunul meu prieten Max Olaf! De aceea, imediat după cererea adresată Ţie pentru iertare, doresc să le adresez şi lor cereri similare, asigurându-i cu toată sinceritatea că voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a îndeplini ceea ce îmi vor cere, în numele Tău sfânt. Te implor însă, Doamne, întăreşte inima mea şi dăruieşte-le lor înţelepciune, astfel încât să putem îndrepta împreună răul făcut, în conformitate cu voia Ta sfântă!"
Eu: „Foarte bine, voi pune un cuvânt pentru tine în faţa creditorilor tăi, rugându-i să te ierte. Vom vedea însă ce alte lucruri aşteaptă aceştia de la tine. Până atunci, pacea fie cu tine!"

Capitolul 103

Emma şi Olaf îl iartă pe Dismas, debitorul lor. Despre spiritul paulian al lui Dismas. O poruncă divină

Mă întorc aşadar către Emma, care acum arată mult mai surâzătoare, şi către Max Olaf, şi îi întreb: „Ei, aţi auzit cuvintele debitorului vostru?" – Cei doi îmi răspund la unison: „Da, Doamne, Părinte preasfânt, le-am auzit perfect, spre marea noastră bucurie!"
Eu: „Bun! Cum doriţi să procedaţi în acest caz? Doriţi să îl condamnaţi sau să îl iertaţi, primindu-l înapoi în inimile voastre?" – Cei doi: „O, Părinte preabun şi preaplin de iubire! L-am iertat amândoi încă cu mult timp în urmă şi suntem întru totul dispuşi să îl primim înapoi în inimile noastre, cu toată iubirea, păstrându-l în ele pentru totdeauna, dacă acest lucru nu se împotriveşte cumva voinţei Tale preasfinte!"
Eu: „Tot ceea ce este corect pentru voi, în numele Meu, este nu doar just în ochii Mei, dar îmi face şi o plăcere nemăsurat de mare! De aceea, adevăr vă spun: inima Mea este copleşită de bucurie că acest spirit a putut fi câştigat înapoi, cu atât mai mult cu cât în creaţie există foarte puţine spirite de talia lui. El are un puternic spirit paulian şi ar putea

deveni o armă extrem de puternică împotriva duşmanilor Mei, luptându-se cu ei cu o fermitate comparabilă cu încăpăţânarea cu care s-a războit până acum cu Mine.
Nu vi-l pot însă înapoia imediat, căci am o sarcină extraordinară pe care doresc să i-o dau. Dacă o va îndeplini în mod satisfăcător, voi veţi fi răsplata lui, iar el vă va aparţine întru totul!”
Max Olaf: „O, Doamne, dar eu nu-Ţi pot fi de nici un folos? Te implor, acordă-mi şi mie şansa de a face ceva în numele Tău!”
Eu: „Dragul Meu frate! Mai întâi de toate, tu Mi-ai făcut deja un mare serviciu. În al doilea rând, te asigur că vei avea cât de curând ocazia să îmi mai faci un serviciu la fel de important. Cât despre fratele Dismas, aici de faţă, este absolut necesar pentru actuala lui evoluţie să realizeze un act de iubire sinceră faţă de Mine. De aceea, îl voi trimite acum să prindă o captură de peşte în numele Meu, care sper să fie cât mai bogată”.
Max Olaf se linişteşte, iar Eu Mă întorc către Dismas, spunându-i: „Dragul Meu Dismas! De vreme ce ţi-ai schimbat atât de profund inima, punând-o la unison cu ordinea Mea divină şi smerindu-te deopotrivă în faţa Mea şi a celor pe care, nu cu mult timp în urmă, îi mai considerai încă nişte ghimpi în coasta orgoliului tău arogant, consider că meriţi să fii recompensat cu o mare onoare. În viziunea Mea, orice onoare depinde însă de o faptă nobilă şi bună. De aceea, îţi cer acum să faci o astfel de faptă şi te asigur că foarte multe lucruri depind de succesul tău. Indiferent dacă vei avea sau nu succes, nimeni nu te va trage însă la răspundere, căci singurele merite care contează cu adevărat în faţa Mea sunt bunăvoinţa, bunele intenţii şi idealul motivat de iubire!
Succesul în sine nu trebuie să te preocupe, căci el depinde întotdeauna exclusiv de voinţa Mea! Chiar şi cele mai active şi mai curajoase spirite au uneori parte de eşecuri răsunătoare, inclusiv atunci când acţionează în numele Meu, lucru pe care îl îngădui cu scopul de a le învăţa că nici un spirit din întreaga creaţie nu poate face vreodată ceva fără ajutorul Meu, fiind nevoit să colaboreze cu Mine de-a pururi. Succesul nu poate fi absolut sigur decât prin această acţiune la unison cu voinţa Mea, ceea ce nu înseamnă că el nu îi este atribuit apoi spiritului respectiv, ca un merit personal.
Dincolo de această lege, trebuie să înţelegi că orice spirit perfect dispune de propria sa putere, extrem de mare şi cu ajutorul căreia poate realiza foarte multe lucruri. Pe de altă parte, tot ce realizează el exclusiv în numele său personal nu poate fi considerat drept un merit, căci el nu acţionează decât pentru a-şi consolida propria casă. Atunci când acţionează însă bazându-se pe puterea Mea, el devine un lucrător în casa Mea, iar acţiunea lui poate fi considerată, pe bună dreptate, drept un merit personal (câştigul cuvenit de drept lucrătorului). Cred că ai înţeles din această descriere cum trebuie să acţioneze spiritele în această împărăţie a vieţii eterne, dacă doresc să acumuleze merite personale!

Iar acum, îţi voi spune ce ai de făcut. Ascultă, deci! Atunci când ai venit la Mine, ai lăsat în spate grupul tău de prieteni. Este vorba de 30 de suflete, 10 femei şi 20 de bărbaţi. Tu le cunoşti cel mai bine modul de a gândi şi de a fi, căci el nu diferă prea mult de cel pe care îl aveai tu atunci când ai venit la Mine. De aceea, doresc să îţi încredinţez pe deplin aceste suflete, inclusiv puterea de a le influenţa aşa cum consideri potrivit. Du-te aşadar la ele, înarmat cu această putere a Mea, şi încearcă să le cucereşti în vederea vieţii eterne, apoi adu-le la Mine, iar Eu Mă voi ocupa de restul. Dacă te vei întoarce încununat de succes, vei fi înveşmântat instantaneu cu o robă de onoare, care va sta mărturie a acestui succes al tău. Te sfătuiesc totuşi să procedezi cu atenţie şi să abordezi aceste suflete din unghiul corect, căci altfel vei fi nevoit să depui eforturi foarte mari!”
Dismas îmi răspunde: „O, Doamne! Veşmântul păcătosului este suficient de onorabil pentru mine, chiar dacă aş avea succes! Ce rost mai are să primesc o robă a succesului? Este evident că dacă voi avea succes, întregul merit îţi va aparţine Ţie, iar dacă nu voi avea succes, acesta va fi un semn evident al incapacităţii mele de a mă pune la unison cu voinţa Ta, caz în care oricum nu aş merita nici un veşmânt de onoare! Doamne, voi face tot ce îmi va sta în puteri ca să fiu la înălţimea graţiei pe care ai revărsat-o asupra mea şi am convingerea fermă că voi reuşi, dar numai cu ajutorul Tău. Te implor însă, nu răsplăti în nici un fel acest efort mărunt al meu, ci permite-mi doar să Te slăvesc pe Tine cu toată puterea mea, căci Tu şi numai Tu vei fi adevăratul autor al potenţialului meu succes. Un păcătos nu merită să primească în nici un context vreo distincţie de onoare!”
Eu: „Hei, hei, dragul Meu Dismas, trebuie să recunosc că ai început deja cu dreptul! Oricine doreşte să fie primul în faţa Mea trebuie mai întâi să rămână ultimul. Căci cel care îşi propune să rămână pe ultimul loc, onorându-şi mai întâi de toate fraţii, iubindu-i şi acordându-le întâietate, acela va fi întotdeauna primul alături de Mine. În schimb, cine doreşte să dobândească viaţa bazându-se numai pe propriile sale eforturi o va pierde. La fel, cel care îşi urăşte şi respinge propria sa viaţă individuală (bazată pe egoism), căutând în schimb viaţa Mea (adevărată şi eternă), va avea din plin parte de ea. De aceea, haide, du-te şi procedează aşa cum te-am sfătuit!”
După ce se înclină până la pământ în faţa Mea şi a celorlalţi prieteni ai Mei, Dismas se grăbeşte către grupul foştilor săi tovarăşi.

Capitolul 104

Dismas şi foştii săi prieteni. Încercarea acestora de a-l convinge să renunţe la noua sa cale. Vindecarea încăpăţânaţilor necredincioşi prin intermediul foamei

Câteva clipe mai târziu, el se alătură grupului, dar este primit cu răceală. Perfect conştient de acest lucru, Dismas se adresează astfel grupului: „Constat că nu v-aţi schimbat deloc în această lume; aţi rămas la fel

cum eraţi pe pământ. Şi acolo obişnuiaţi să îi respingeţi pe adevăraţii voştri prieteni; în schimb, nimic nu vă încânta mai tare decât să acceptaţi laudele duşmanilor voştri cei mai înverşunaţi, care vă tămâiau cu neruşinare, ştiindu-vă slăbiciunea. Dacă cineva îndrăznea să vă indice adevărul, îi arătaţi uşa; în schimb, pe cei care vă periau cu viclenie, la fel cum face vulpea cu puii pe care doreşte să îi atragă în capcană, îi primeaţi cu căldură, considerându-i prietenii voştri cei mai apropiaţi. Cât timp v-am cântat în strună, m-aţi acceptat în rândul vostru, considerându-mă demn de prietenia voastră. Din fericire, m-am îndepărtat însă de voi, după ce mi-am dat seama – prin graţia Domnului – cât de deşartă este natura voastră, orientându-mă în direcţia adevărului etern şi a loialităţii, şi alegând implicit calea luminii şi a vieţii eterne. Acum, când m-am întors înapoi la voi, încercând să vă aduc pe calea cea dreaptă, îmi oferiţi o primire mai rece decât cea mai friguroasă noapte polară care întâmpină noua zi!
O, nebuni fără minte! Ce intenţii aveţi cu viaţa voastră? Unde v-a condus până acum această orbire? De ce avantaje vă bucuraţi în această lume? Priviţi cum arătaţi voi, şi apoi comparaţi-vă cu prietenii lui Dumnezeu. Cât de fericiţi par ei, şi cât de nefericiţi arătaţi voi! Chiar vă doriţi sincer acest statut mizerabil, numai de dragul orgoliului vostru prostesc? De ce vă condamnaţi singuri, atâta vreme cât Dumnezeu Însuşi doreşte ca voi să fiţi fericiţi?! Deschideţi-vă ochii şi faceţi loc cuvintelor mele în inimile voastre, permiţându-i astfel lui Dumnezeu să vă ajute. Cât de uşurat mă simt eu, acum că Dumnezeu m-a ajutat să scap de toată suferinţa care mă apăsa! Nu credeţi că vă doresc acelaşi lucru, dovedindu-mă astfel prietenul vostru cel mai bun? Atunci de ce vă întoarceţi cu dispreţ şi mânie feţele de la mine? Citiţi în ochii mei dacă vă doresc cu adevărat binele sau nu! Dacă vi se pare că încerc să vă înşel, atunci blestemaţi-mă în numele lui Dumnezeu! În schimb, dacă descoperiţi în privirile mele că sunt un prieten onest, atunci întâmpinaţi-mă ca atare şi îngăduiţi-mă să fiu ghidul vostru pe calea care conduce către fericirea cea mai perfectă!”
Unul din cei 30 îi răspunde: „Prietene, cândva erai un om inteligent, dar acum ţi-au spălat complet creierul! Cine era cel mai bun om de ştiinţă pe pământ, dedicându-şi întregul timp calculelor şi cercetărilor sale? Eu, iar uneori şi tu, atunci când mă însoţeai. Şi ce am realizat noi cu aceasta? Singura noastră concluzie a fost că, oricât de mari ar fi eforturile omului, el nu poate cunoaşte absolut nimic despre natura universului.
Prin comparaţie cu Dumnezeu, noi, oamenii, însemnăm infinit mai puţin decât reprezintă un păduche prin comparaţie cu puterea unui om. Iar tu doreşti ca noi, sărmane infuzoare provenite de pe planeta numită pământ, care nu înseamnă nimic mai mult decât un fir de praf la scara universului, să socializăm cu Dumnezeu, ca şi cum i-am putea înţelege natura şi am putea discuta cu El de pe picior de egalitate?

Sărmane frate, cât de mult ai decăzut! Cum poţi să atribui – chiar şi în glumă – Divinitatea infinită acelui omuleţ numit Iisus, altminteri un om cu totul deosebit, nu spune nimeni… Haide, încearcă să-ţi revii şi redevino acel căpitan foarte inteligent pe nume Dismas!”
Dismas: „Prietene, corpul pe care îl avem aici nu este format din carne şi oase, ci dintr-o substanţă spiritual-eterică, care ne permite să avem acces la o cu totul altă cunoaştere decât pe pământ. În acest fel, putem deveni conştienţi de adevărul tuturor cuvintelor pe care le-a proclamat marele învăţător Iisus pe vremea când a trăit pe pământ. Însăşi povestea cu viaţa trăită în lumea de apoi, pe care nu o credeam în fosta noastră viaţă terestră, s-a adeverit. Iată că ne amintim cu toţii de viaţa pe care am trăit-o pe pământ; mai mult decât atât, constatăm că am ajuns în această lume neschimbaţi, fiind practic aceiaşi. În acest caz, de ce ne-am îndoi de celelalte învăţături ale marelui învăţător al vieţii, primul maestru care a deschis ochii oamenilor muritori, la fel cum procedează soarele strălucitor atunci când alungă tenebrele nopţii. El a fost primul care le-a vorbit oamenilor despre adevărata lor patrie nepieritoare şi despre adevăratul lor Tată ceresc, iar aceste cuvinte nu pot fi considerate altfel decât adevărul cel mai pur, mai presus de părerile oricui altcuiva! Mi se pare corect să pornim de la premisa că El a fost primul care i-a condus pe oameni către adevăratul lor destin, care ni se revelează acum – când am ajuns noi înşine spirite – ca fiind exact aşa cum ni s-a descris El! Dacă nu avem încredere în cuvintele Lui, atunci în cine să avem încredere?
Mai mult, priveşte faptele pe care le realizează El, prin propria Sa voinţă! Orice îşi doreşte El devine instantaneu realitate, şi totul se petrece exact aşa cum spune El! El nu are nevoie de sfatul nici unuia dintre noi, iar dacă totuşi ni-l cere din când în când, face acest lucru numai pentru a ne demonstra o dată în plus cât de puţin înseamnă înţelepciunea omului în faţa înţelepciunii Lui infinite şi cât de bine ne-ar fi dacă ne-am baza de-a pururi exclusiv pe înţelepciunea Lui, renunţând definitiv la a noastră! Dacă veţi pune cap la cap toate aceste informaţii şi îl veţi privi pe Iisus în această nouă lumină, încercând să vă raportaţi la El cu inimile, nu cu minţile voastre, vă veţi da pe loc seama că El nu este doar un învăţător foarte înţelept al umanităţii, aşa cum nu a mai existat altul, ci este chiar Cel care ni s-a revelat a fi! Nici o minte raţională nu poate crede, pe de o parte, că El deţine această înţelepciune infinită şi incomparabilă, iar pe de altă parte, că a avut orgoliul prostesc de a se prezenta pe Sine în faţa discipolilor Săi ca fiind Dumnezeu cel etern, considerându-se El Însuşi ca atare şi acceptând veneraţia lor. Chiar Satan însuşi a fost nevoit să asculte de El, închinându-se în faţa voinţei Sale. După umila mea părere, toate acestea nu pot fi interpretate decât într-un singur fel: întreaga lume naturală creată este nevoită să se supună întru totul voinţei Lui atotputernice, dacă nu doreşte să fie judecată de puterea Cuvântului Lui!

De vreme ce poate exista o Fiinţă care dispune de o înţelepciune atât de desăvârşită, de care nu ascultă doar oamenii, ci şi natura moartă, cum vă mai puteţi îndoi de faptul că Ea reprezintă Fiinţa Divină, în pofida asemănării Ei cu forma noastră umană? La fel cum se manifestă plenar prin Iisus, Ea poate înlătura orice îndoială a voastră, trezind în voi adevărul cel mai strălucitor al Fiinţei Sale supreme. De aceea, lăsaţi-vă înălţaţi de această credinţă! Îngăduiţi-mi să vă conduc la Iisus, iar El va şti să vă demonstreze că El este Acela în faţa căruia toate puterile cerului şi pământului trebuie să se închine până la pământ, pline de devoţiune.
Mă cunoaşteţi cu toţii şi ştiţi foarte bine că nu sunt eu omul care să accepte orice afirmaţie gratuită. Mi-am păstrat convingerile mele atât timp cât a fost necesar, dar după ce am primit lumina necesară, în urma unui test foarte dificil, am acceptat integral şi fără rezerve tot ce mi-a revelat noua mea viziune legată de Iisus, mai strălucitoare decât soarele. Dacă am ajuns eu însumi, cel mai încăpăţânat dintre voi toţi, să îl mărturisesc pe Iisus ca fiind una cu Dumnezeu, mi s-ar părea normal ca acelaşi lucru să îl faceţi şi voi, chiar mai uşor decât mi-a fost mie, căci credinţa voastră în El a fost mai puternică decât a mea, pe vremea când trăiam cu toţii în lumea exterioară!”
Primul vorbitor: „Prietene, te asigur că cea care te-a forţat să îţi schimbi convingerile a fost foamea! În ceea ce ne priveşte, noi nu suntem încă atât de înfometaţi! Probabil că atunci când foamea ne va solicita acest lucru, vom prefera şi noi să îl considerăm pe acel magician negru una cu Dumnezeu, numai ca să scăpăm de teribila senzaţie!”
Dismas: „Of, polip cretin crescut în noroiul cel mai jegos! Cum m-ar fi putut sili foamea să îl consider pe Iisus drept una cu Dumnezeu? Aţi privit cu toţii de departe ce s-a întâmplat la acea masă, şi nu cred că m-aţi văzut băgând ceva în gură până acum. Cum poţi afirma în aceste condiţii că cea care m-a făcut să mă schimb a fost foamea? Abia acum îmi dau seama că voi aparţineţi cu toţii diavolului! Da, foamea m-a condus către El, dar nu cea a stomacului, ci cea care m-a făcut să tânjesc după Acela care mi-a dăruit viaţa pe care o iubeam atât de mult, dar care rămânea un mister de nerezolvat în absenţa Lui! – Acum, această foame şi această sete mi-a fost potolită pentru totdeauna, iar sfinxul a fost în sfârşit cucerit. Şi totuşi, stomacul meu a rămas la fel de gol ca mai înainte!
Văd că îţi spui în sinea ta: ‚Noi nu cunoaştem această foame sfântă a inimii’. Această afirmaţie pune capăt discuţiei noastre, căci atestă boala incurabilă de care suferiţi şi care este cauza ei. Aşteaptă însă puţin şi vei cunoaşte o foame aşa cum nu ai mai trăit vreodată. Vom vedea atunci ce mai ai de spus”.
Purtătorul de cuvânt al grupului: „Da, da, prietene, foamea este totul! Pentru cel înfometat, Dumnezeu este întotdeauna cel care îi dă să mănânce. Cât despre cei cărora nu le este foame, sau – altfel spus – care nu mai au nevoi obiective sau subiective, aceştia sunt foarte puţin

interesaţi de Dumnezeu şi de împărăţia Lui. Spre exemplu, dacă cineva este cuprins de o letargie generală şi cade pradă somnului, pierzându-şi complet conştiinţa senzorială, poţi să îi predici până mâine despre morală şi despre virtute, căci poţi fi sigur că nu va auzi nici măcar un singur cuvânt, dat fiind că simţurile lui sunt prea leneşe, iar spiritul lui prea adormit!
Dacă doreşti cu adevărat să obţii vreun rezultat în ceea ce priveşte această persoană, va trebui mai întâi să o vindeci de boala de care suferă (de letargie şi somnolenţă), să creezi în sufletul său nevoia vie faţă de ceea ce doreşti să-i oferi, după care poţi fi sigur că va primi cu aviditate ceea ce îi dăruieşti. Fără această lucrare pregătitoare, nu vei ajunge nicăieri cu pacientul tău. Spune-mi, de pildă, crezi că rasa umană ar fi continuat să se propage dacă Cel care a creat-o nu i-ar fi înzestrat natura (altminteri, destul de amorţită) cu un impuls atât de puternic al procreaţiei, care echivalează cu o senzaţie aproape insuportabilă de foame?! Ce crezi că ar mai însemna femeia pentru bărbat dacă acestuia i-a lipsi această tendinţă înnăscută?
Din acest exemplu, îţi poţi da seama cu uşurinţă că dacă nu dispune de o forţă de motivaţie extrem de puternică, omul nu va arăta nici un interes activ faţă de un domeniu sau altul.
Cam aşa se petrec lucrurile şi în cazul nostru. Pur şi simplu, nu ne interesează ceea ce ai de spus pe tema acestui subiect. Suntem pe jumătate morţi şi nimic nu ne mai poate bucura în această viaţă de câine pe care o ducem. De vreme ce viaţa însăşi nu ne atrage, cum crezi că ne-ai putea trezi interesul cu doctrina vieţii pe care o predică maestrul tău, Iisus? Mai întâi trezeşte în noi senzaţia de foame, sau dacă nu, scuteşte-ne de prostiile tale! În ceea ce ne priveşte, Iisus al tău poate fi nu una, ci zece Fiinţe divine la un loc. De vreme ce nu avem nevoie de El, căci suntem complet lipsiţi de sentimente, la fel ca nişte pietre, ce mai poate însemna El pentru noi? Dăruieşte-ne mai întâi viaţa, dorinţa de a aspira către El, şi abia apoi judecă-ne în funcţie de comportamentul nostru în ceea ce-L priveşte. Cine ştie, s-ar putea chiar să ai o surpriză…”.
Acest discurs l-a pus pe gânduri pe bietul Dismas, care a cam rămas fără inspiraţie. Din fericire, i-am transmis în inima lui să se folosească de puterea pe care i-am acordat-o pentru a trezi în aceste suflete amorţite şi pe jumătate moarte o senzaţie puternică de foame (pentru început, doar la nivelul stomacului), astfel încât să înceapă să se trezească la viaţă.
Într-adevăr, de îndată ce Dismas aplică această putere în numele Meu, grupul devine subit ceva mai animat. Câţiva dintre membrii săi încep chiar să îşi frece stomacurile, spunându-i purtătorului lor de cuvânt: „Prietene, întreabă-l dacă nu putem obţine ceva de mâncare. În caz contrar, te vom consuma chiar pe tine, cu tot cu piele şi păr!”
Vorbitorul: „Proştilor, şi eu sunt la fel de flămând ca voi. Mă simt de parcă aş fi o vită silită să postească înainte de tăiere! Cum credeţi că v-

aţi putea sătura cu mine? Mai bine vorbiţi direct cu Dismas, care tocmai a devenit bun prieten cu acel Iisus, despre care se spune că a hrănit cândva 5000 de persoane cu numai câteva pâini! Poate că i-o fi rămas ceva şi pentru noi! De aceea, adresaţi-vă direct lui!”
După aceste cuvinte, întregul grup începe să se roage de Dismas, cerându-i de mâncare.
Dar Dismas le răspunde: „Prieteni, îmi cereţi ceva ce nu am. La acea masă stă însă Acela care satură întreaga infinitate cu preaplinul Său! Duceţi-vă la El, mărturisiţi-vă greşelile, smeriţi-vă şi lăsaţi inimile voastre să se umple de iubire faţă de El. În acest fel, puteţi fi absolut siguri că veţi primi hrana de care aveţi nevoie!”
Din ce în ce mai înfometaţi şi mai înfuriaţi, foştii prieteni ai lui Dismas se reped la acesta: „O, tâlharule, dacă ai fost capabil să trezeşti în noi această foame insaţiabilă de îndată ce ne-ai dorit acest lucru, cum se face acum că nu eşti în stare să ne-o potoleşti? De vreme ce ai putut declanşa acest fenomen, cu siguranţă îl poţi şi inversa. Haide, alină-ne foamea şi stinge-ne setea! În caz contrar, vai de pielea ta!”
Dismas: „Dragii mei prieteni, vă sfătuiesc, pentru binele vostru, să nu o luaţi razna! Mi-a fost, într-adevăr, foarte uşor să vă dăruiesc această senzaţie de foame şi de sete, pentru simplul motiv că în această lume oricine le poate dărui fraţilor săi lucrurile de care dispune el însuşi. Eu însumi sunt foarte înfometat şi cred că aş putea mânca pe loc o sută de boi; de aceea, mi-a fost uşor să împărtăşesc acest surplus cu voi. Dacă aş fi sătul, v-aş putea împărtăşi şi această senzaţie; din păcate, în această privinţă sunt la fel de sărac ca şi voi. V-am explicat în schimb unde trebuie să mergeţi pentru a vă sătura pentru eternitate; de ce nu faceţi aşa cum v-am învăţat? Numai aşa vă veţi putea potoli foamea, apelând la Acela care hrăneşte prin voinţa Lui întreaga creaţie. Dacă nu se va întâmpla aşa cum vă spun, vă puteţi întoarce oricând doriţi aici şi puteţi face cu mine orice doriţi – dar nu înainte! Dacă nu doriţi să ascultaţi sfatul meu, nici o problemă, dar în acest caz nu mă puteţi învinovăţi pe mine pentru foamea voastră!”
Cei înfometaţi şi însetaţi i se adresează la fel de răstit lui Dismas: „De fapt, de ce ai venit? Te-am chemat noi? Nu de dorinţa noastră ai ascultat tu atunci când ai venit la noi, ci de porunca Dumnezeul tău, Iisus. Dacă acesta ţi-a dat puterea de a ne lovi cu această senzaţie de foame şi de sete, de ce nu-ţi acordă inclusiv puterea de a ne sătura?”
Dismas: „Dragii mei prieteni, cine credeţi că are puterea de a-i forţa mâna lui Dumnezeu? El este singura Fiinţă omnipotentă şi poate face orice doreşte. De multe ori, El le trimite oamenilor tot felul de amărăciuni, prin intermediul apostolilor Lui, dar numai cu scopul de a-i atrage că El, pentru a primi întreaga dulceaţă a vieţii direct din mâna Lui. În acest fel, oamenii îşi dau seama că nu se pot baza pe ajutorul semenilor lor, ci numai pe graţia lui Dumnezeu. De aceea, nu aşteptaţi nimic bun de la mine! De vreme ce eu însumi sunt la fel de rău ca şi voi, ce lucru bun v-aş putea oferi eu? – Binele nu poate fi oferit decât de

Acela care reprezintă El Însuşi Binele Suprem! De aceea, duceţi-vă la El!”
Cei înfometaţi şi însetaţi: „Dacă tot ce derivă de la El este bun, cum se face că noi suntem răi? Nu se spune că ne-a creat pe noi după chipul şi asemănarea Lui?”
Dismas: „Răutatea noastră nu derivă de la El. La baza ei stă liberul nostru arbitru, care ne face să ne îndepărtăm de El, în speranţa că vom deveni noi înşine zei, fără să mai depindem în vreun fel de adevăratul Dumnezeu. Acest lucru nu corespunde însă voinţei lui Dumnezeu. De aceea, el le permite acestor zei pretinşi să se izbească de tot felul de ziduri, până când încep să îşi dea seama că nu sunt cine credeau că sunt, ci doar nişte simpli oameni, neputincioşi şi stupizi, atât timp cât nu apelează la El. Nu mai uitaţi niciodată acest lucru şi puteţi fi absolut siguri că veţi beneficia de graţia Lui!”
Cei înfometaţi şi însetaţi: „Ce înţelegi prin ‚graţia Lui’? Prostule, oare nu te-ai dus şi tu la El, atunci când te-a mânat de la spate Blum? Şi, te-a ajutat în vreun fel? Vedem că îţi sticlesc ochii de foame, la fel ca şi nouă! În ce fel te-a săturat El? Asta numeşti tu ‚graţie’?
O, caricatură ridicolă a unui apostol, eşti demn de milă! Întoarce-te la noi numai când îţi vom citi în priviri că eşti sătul! Abia atunci vei deveni credibil în ochii noştri. Atât timp cât oricine îţi poate citi pe faţă insatisfacţia şi dorinţa neîmplinită, nu vei putea convinge pe nimeni că eşti un spirit beatific, care trăieşte în preaplin!
Haide, Dismas, dispari din ochii noştri. Atât timp cât te vei afla exact în aceeaşi stare ca şi noi, nu vei reuşi niciodată să ne convingi de beneficiile credinţei în Divinitatea ta. Dacă ne vei aduce însă ceva de mâncat şi de băut, vom veni cu tine până la capătul lumii. Simpla ta înţelepciune nu ne este de ajuns, căci ea nu poate fi înfulecată. Gândeşte-te puţin cât eşti de nerod: tu le recomanzi altora ceva ce nu cunoşti tu însuţi! Probabil că lui taică-tău îi plăcea foarte mult carnea de porc, dacă a reuşit să aducă pe lume un fiu atât de tembel!!”
Dismas: „Prieteni, chiar dacă nu v-am putut demonstra într-o manieră convingătoare fericirea pe care am experimentat-o într-un timp atât de scurt, trebuie să recunoaşteţi totuşi că nu v-am dorit decât binele. Nu cred că există cineva printre voi care să creadă că am acţionat într-un mod nedemn sau ipocrit faţă de voi. De aceea, m-aş fi aşteptat la puţină curtoazie din partea voastră, nu la o impoliteţe atât de crasă! Am tras eu pe cineva de păr, ca să-l duc forţat către Domnul? V-am rugat să faceţi acest lucru, dar numai dacă doriţi şi dacă sunteţi de părere că puteţi beneficia în urma acestui demers. Altminteri, nimeni nu vă obligă la nimic. Aşadar, nu aveţi motive să fiţi nepoliticoşi şi mitocani. Dacă vă este atât de foame şi de sete, singurii vinovaţi sunteţi voi, nu eu. Voi sunteţi aceia care mi-aţi spus mai devreme că mai întâi trebuie să trezesc această senzaţie de foame în voi, pentru a începe să simţiţi ceva. De altfel, nu eu, ci Domnul a fost cel care v-a provocat intensa senzaţie de foame, prin intermediul cuvântului meu. Cât despre mine, v-

am indicat imediat unde vă puteţi potoli foamea! Mă întreb de ce nu o faceţi? Îmi spuneţi mie că sunt un nerod pentru că l-am urmat pe Blum, sub pretext că această călătorie nu mi-a adus nimic bun! Dar eu vă răspund că lucrurile stau exact pe dos: totul s-a schimbat pentru mine în urma acestei călătorii! Deşi stomacul meu continuă să fie gol, inima mea este plină de iubire faţă de Dumnezeu, simţind o saţietate deplină. Este de o mie de ori mai preferabil să îţi saturi inima decât o sută de stomacuri (dacă ai avea atâtea!). Cine îşi satură stomacul în detrimentul inimii, plăteşte preţul cuvenit, care este foarte mare, căci inima sa moare. – De aceea, faceţi cum doriţi! Eu nu mai am de gând să joc rolul prostului în faţa voastră. Dacă doriţi să rămâneţi la stadiul de animale, foarte bine! Dacă alegeţi în schimb să vă duceţi la Domnul, Cărarea Vieţii vă stă la dispoziţie, aşteptându-vă!”

Aceste cuvinte îi lasă pe membrii grupului cam ezitanţi, neştiind ce să facă.

La îndemnul lor, purtătorul de cuvânt al grupului iese din nou în faţă, spunând: „M-am gândit mult la misiunea lui Dismas pe lângă noi şi la discursul pe care ni l-a adresat. Am ajuns la concluzia că are dreptate, într-o oarecare măsură. De aceea, cred că ar trebui să facem ceea ce ne-a povăţuit. La urma urmei, oricât de mult am dezbate aici problema, făcând glume pe seama lui, nu cred că vom ajunge vreodată la o concluzie mai bună decât cea pe care ne-a recomandat-o bunul nostru Dismas.

De fapt, ce ne împiedică să ne ducem la acel om care pretinde că este însăşi Divinitatea, intrând şi noi în rândul celorlalţi, care trebuie să recunoaştem că arată cu toţii foarte fericiţi? Nu există decât două posibilităţi: dacă acel Iisus este într-adevăr Dumnezeu, în pofida neîncrederii noastre, atunci atitudinea noastră de respingere faţă de El echivalează cu un act de nebunie curată. Pe de altă parte, dacă nu este Cel care pretinde că este, aşa cum consideră Dismas şi celelalte suflete beatifice din preajma Lui, cu siguranţă nu avem nimic de pierdut apropiindu-ne şi împrietenindu-ne cu El. De vreme ce celorlalţi le este atât de bine alături de El, de ce ne-am crampona noi de actuala stare mizerabilă în care ne aflăm, când nu depinde decât de noi să ne ducem la El şi să îi câştigăm prietenia? Chiar dacă nu vom reuşi, tot nu vom avea nimic de pierdut, căci ne vom întoarce de unde am plecat. Pe scurt, nu avem decât de câştigat, căci cine nu are nimic de pierdut, aşa cum este cazul nostru, nu are cum să piardă ceva, ci cel mult să câştige. De aceea, haideţi să mergem împreună la Domnul şi Stăpânul acestei case, şi vom vedea mai târziu ce va ieşi din această conversaţie cu Christos. Ce ziceţi?”

Ceilalţi îi răspund la unison: „Ai perfectă dreptate. De fapt, este un simplu joc de copii, care nu ne solicită nici un fel de efort. Doar nu o să ne taie capetele pentru că ne-am dus la El! Pe de altă parte, ni se pare mult mai uşor să trecem acum la acţiune, după discursul tău, decât după cuvintele bombastice şi exagerate ale lui Dismas! Nu spunem că

Dismas a bătut câmpii, dar un discurs stufos nu are niciodată acelaşi efect ca unul sensibil şi lucid!”
Unul dintre ei a continuat: „Totul ar fi în regulă dacă am avea nişte haine ceva mai prezentabile! Îndeosebi sărmanele femei care ne însoţesc arată lamentabil! Trupurile lor indiferente de-abia dacă sunt acoperite cu câteva zdrenţe murdare, care atârnă de pe ele! De altfel, nici noi, bărbaţii, nu arătăm cu mult mai bine. De aceea, cred că ar trebui mai întâi să ne îmbrăcăm cu nişte haine mai decente, şi abia apoi să mergem la masa festivă. Căci în prezenţa Domnului am face o impresie mai degrabă nefavorabilă!”
Primul vorbitor: „Prietene, acestea sunt hainele de care dispunem la ora actuală, iar altele nu avem! Dacă le este ruşine, doamnele pot merge în spatele nostru. În faţă o pot lua cei mai prezentabili dintre noi. În acest fel, poate că vom avea o şansă în plus. Oricum, cel mai bine îmbrăcat dintre noi este Dismas, care ne va conduce oricum”.
Ceilalţi: „Foarte bine, atunci să mergem!”

Capitolul 105
Calea intelectului şi calea inimii. Dismas îi conduce pe sceptici către Domnul

Dismas: „În sfârşit, aţi ales calea vieţii, şi bine aţi făcut! Dacă vom face aşa cum doreşte Domnul, nu ne vom mai rătăci niciodată de pe această cale. Calea intelectului este îngustă şi abruptă. Intelectul este rece şi lipsit de căldură; de aceea, cine urmează exclusiv calea intelectului sfârşeşte într-o mare de gheaţă, fiindu-i aproape imposibil să rămână în picioare. În schimb, cel care ascultă sfaturile vii ale inimii sale ajunge rapid la pajiştea cea verde, respectiv la speranţă şi viaţă. Aceasta este situaţia actuală în care ne aflăm noi. Am acceptat cu toţii sfatul inimilor noastre, şi am convingerea fermă că într-un timp foarte scurt ne va fi infinit mai bine!
Gândiţi-vă puţin la hăţişul de legi pe care l-a creat intelectul nostru cât timp am trăit pe pământ. La ce ne-au folosit toate aceste legi? Prin comparaţie, gândiţi-vă la toate operele măreţe pe care le-au realizat oamenii pe pământ, respectiv la marile opere de artă ale pictorilor, muzicienilor şi poeţilor! Toţi aceşti artişti au fost ucenicii inimilor lor, iar operele lor se înalţă cu mult deasupra ochilor orbi ai intelectului, care încearcă apoi să explice marile lucrări artistice inventând o mie de reguli şi de legi la care artiştii nici măcar nu au visat!
Întrebaţi-vă dacă legiuitorii pământului au reuşit vreodată să creeze ceva atât de frumos, de strălucitor şi de viu ca o mare operă de artă. Operele lor sunt întotdeauna uscate şi rigide, căci lucrările intelectului ascund un blestem, în timp ce cele ale inimii – oricât de minore ar părea – sunt întotdeauna inestimabile în ochii oricărui om care trăieşte cu adevărat.

De aceea, vă propun să renunţăm pentru totdeauna la intelect şi la lucrările sale, urmând exclusiv calea inimii. În acest fel, putem fi siguri că vom avea parte de o viaţă infinit mai bună decât cea actuală.
După aceste considerente preliminarii, eu cred că ne putem îndrepta cu inima voioasă către Domnul, unde ne vom putea bucura – datorită atitudinii noastre mentale transformate – de întărirea binemeritată a stomacurilor şi a inimilor noastre. Aşadar, urmaţi-mă în ordinea pe care aţi stabilit-o voi înşivă, sub pretextul lipsei voastre de prezentabilitate!”
Ascultând cuvintele adevărate şi corecte ale lui Dismas, întregul grup se îndreaptă cu timiditate către Mine. Când toată lumea a ajuns în faţa Mea, Dismas se închină până la pământ şi spune: „O, Doamne! Eu nu sunt decât un păcătos, şi dacă am reuşit să duc la bun sfârşit această misiune sfântă, acest lucru s-a datorat exclusiv graţiei Tale şi ajutorului primit de la Tine. Toate cele 30 de suflete m-au urmat, în numele Tău. În continuare, facă-se voia Ta în ceea ce le priveşte, la fel cum s-a făcut şi în cazul Meu! Dar Te implor, nu-mi acorda nici o robă de onoare! Întreaga onoare îţi aparţine numai Ţie, acum şi de-a pururi!”
Eu: „Dragul Meu Dismas, ţi-ai îndeplinit foarte bine misiunea, înălţându-te astfel în numele Meu. De aceea, doresc să-ţi acord acum ceea ce ţi-am promis. La fel, toţi cei pe care i-ai câştigat pentru împărăţia Mea îşi vor primi cuvenita răsplată, fiecare după inima sa”. – Mă întorc apoi către Robert şi îi spun: „Robert, du-te şi mai adu pâine şi vin, precum şi o haină mai potrivită pentru fratele Dismas! Cât despre ceilalţi 30, va trebui mai întâi să port o discuţie cu ei. Aşa să fie!”

Capitolul 106

Discursul purtătorului de cuvânt al grupului, Bruno, şi răspunsul Domnului. Umilinţa lui Bruno îi atrage graţia Domnului

Purtătorul de cuvânt al grupului alcătuit din 30 de suflete face un pas înainte, se închină în faţa Mea şi a tuturor celor aflaţi la masă, după care spune, plin de curaj: „Doamne, Creator, Susţinător şi Stăpân absolut al întregii Tale creaţii! Am venit cu toţii în faţa Ta, care reprezinţi totul în toate, complet goi şi lipsiţi de vreun conţinut sufletesc, în căutarea graţiei şi compasiunii Tale! Ştim că nu avem dreptul la această graţie, căci nu o meritǎm, întrucât suntem slabi şi păcătoşi. Ştim însă la fel de bine că Tu eşti un Dumnezeu preaplin de iubirea cea mai perfectă, care a acceptat chiar să fie bătut în cuie pe cruce numai de dragul mântuirii păcătoşilor la fel ca noi. Tu şi numai Tu eşti speranţa celor slabi, Mântuitorul celor suferinzi, susţinătorul celor căzuţi. A fost o vreme când ai rostit Tu Însuţi următoarele cuvinte: ‚Veniţi la Mine, voi, cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar Eu vă voi lua această povară de pe umeri!’
Iată, am venit şi noi la Tine, cocoşaţi de povara insuportabilă a vieţii. Ia această povară de la noi, în acord cu compasiunea Ta infinită, o, Doamne! Din păcate, nu îţi putem oferi în schimbul acestui act de graţie decât 30 de suflete păcătoase, care nu îşi doresc nimic mai mult decât

să Te iubească pe Tine mai presus de orice, dar nu îndrăznesc să facă acest lucru. Iubirea sinceră nu ţine însă cont de alte argumente, decât de vocea inimii.
De aceea, fă cu noi după cum îţi va fi voia, Doamne! Nu privi la faptele noastre, care sunt în întregime rele. Priveşte numai în inimile noastre, care, deşi impure, tânjesc totuşi după inima Ta părintească, la fel ca iarba uscată după o picătură de rouă!”
Eu: „Trebuie să recunosc, dragul Meu Bruno, că cele rostite de tine în numele fraţilor şi surorilor tale sună foarte frumos, adevărat şi sincer. Nu este însă mai puţin adevărat că desfrânaţii şi adulterii nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu, după cum susţin Scripturile! Cu toţii faceţi parte din această categorie, şi peste toate, aţi acţionat întotdeauna plini de egoism. Adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu este însă graţia Mea, după cum puteţi vedea. De aceea, cel mai bine este să vă întrebaţi cum puteţi obţine această graţie şi această compasiune a Mea!”
Bruno: „O, Doamne, îngăduie-i unui păcătos nedemn să deschidă gura în faţa Ta. Cu siguranţă, nu stă în natura Ta să împiedici un păcătos să se căiască şi să îţi implore iertarea păcatelor sale! Deşi Sfânta Scriptură este cât se poate de fermă în privinţa acestei judecăţi extrem de severe, nu am uitat totuşi că l-ai acceptat chiar şi pe criminalul de pe crucea alăturată în împărăţia Ta. Mai mult, nu ai judecat-o şi nu ai condamnat-o pe adultera din templu, nici pe Maria Magdalena, şi ai acceptat să intri în casa lui Zaharia. De altfel, mulţi dintre cei de faţă au avut acces la preafericire tot prin graţia Ta, căci nu erau cu nimic mai buni decât suntem noi acum. O, te implor, nu ne trata nici pe noi cu mai multă severitate!”
Eu: „Hm, ai dreptate, dar nici unul dintre cei de faţă nu a păcătuit atât de greu cum aţi făcut-o voi!”
Bruno: „O, Doamne, nici păcatul şi nici virtutea nu pot părea mari sau mici în faţa Ta, căci singura măreţie şi singurul bine real eşti Tu! Prin comparaţie cu Tine, nimic altceva nu are vreo valoare! O, Doamne, Tu le permiţi să trăiască, prin graţia Ta, chiar şi leilor, tigrilor, hienelor şi panterelor, deşi cu greu am putea găsi exemple de cruzime mai mari în întregul regat al animalelor! De aceea, Te implorăm, îngăduie-ne şi nouă acest lucru, măcar pe măsura acestor animale!”
Îi fac un semn lui Robert să aducă pâinea şi vinul. Bruno îl priveşte pe Robert cu uimire, neştiind exact la ce să se aştepte.

Capitolul 107
Marea masă celestă a graţiei. Testarea inimii duşmanului, în căutarea iubirii

Robert pune pe masa din faţa Mea pâinea şi vinul, după care se înclină şi se aşează la locul lui. Iau bucata de pâine în mâna Mea şi îl întreb pe Bruno dacă ştie ce este aceasta.

Bruno: „Doamne! Aceasta este pâinea din ceruri, singurul aliment care conferă viaţa eternă şi iertarea păcatelor. Binecuvântat este cel care are parte de ea!”
Eu: „Ai răspuns foarte bine! De vreme ce crezi acest lucru, ia şi mănâncă din ea oricât de mult vei dori!”
Bruno: „O, Doamne! Lângă mine se află 29 de suflete, multe dintre ele chiar mai flămânde decât mine! Te implor, îngăduie-mi să le ofer mai întâi lor din această pâine, fiecăruia în funcţie de nevoile sale, şi abia la sfârşit să mă satur eu însumi, cu ceea ce va mai rămâne!”
Eu: „Fă aşa cum îţi cere inima!”
Mulţumindu-Mi cu lacrimi în ochi pentru pâine, Bruno o împarte celor 29 de suflete, până când nu mai rămâne nimic din ea. Profund mişcate, acestea o consumă pe loc. Unul dintre ele observă însă că Bruno a uitat complet de sine, neoprindu-şi nici o bucată de pâine. De aceea, se duce către el şi îi spune: „Bine, prietene, dar ai uitat complet de tine, împărţindu-ne nouă tot ce ţi-a dat Domnul. Uite, eu nu am apucat încă să îmi mănânc bucata mea. De aceea, ia-o şi mănânc-o, căci ştiu că eşti la fel de flămând ca şi mine”.
Bruno: „Dragul meu prieten, păstrează şi mănâncă bucata de pâine pe care ţi-am dat-o, în numele Domnului! Fericirea pe care o simt văzând cum vă săturaţi cu pâinea divină îmi umple inima până la refuz, aşa că nu mai simt nevoia să mănânc altceva. De aceea, nu îţi face probleme în ceea ce mă priveşte. Am convingerea fermă că alături de marele Dăruitor, nimeni nu trebuie să îşi mai facă vreodată probleme în privinţa senzaţiei de saţietate”.
Acest comportament exemplar al lui Bruno aduce lacrimi de fericire în ochii tuturor celor de faţă, inclusiv în ai Mei! Căci în întreaga creaţie nu există imagine mai nobilă şi mai emoţionantă decât aceea a unui om mort de foame care îşi ia de la gură pentru a le dărui bucata sa de pâine fraţilor săi la fel de flămânzi ca şi el, uitând complet de sine. Astfel de suflete fac paşi uriaşi către centrul inimii Mele, acolo unde sălăşluieşte iubirea cea mai pură!
Voi, oameni de pe pământ, ar trebui să luaţi aminte la acest comportament, înscriindu-l cu litere de aur în inimile voastre!
Iau apoi vinul, i-l dau lui Bruno şi îl întreb dacă ştie ce reprezintă el. Profund mişcat, Bruno îmi mulţumeşte şi îmi spune: „O, Doamne, acesta este vinul cel preţios obţinut din presa cea sfântă a inimii Tale Părinteşti şi Dumnezeieşti! Îndrăznesc să îl iau din mâna Ta divină cu o mare smerenie şi recunoştinţă, iar dacă îmi vei îngădui acest lucru, îl voi împărţi pe loc fraţilor mei însetaţi”.
Eu: „Ţi-am spus, fă aşa cum îţi cere inima ta nobilă, iar Eu nu voi obiecta niciodată. Iată, acest vin îţi aparţine în întregime. Fă cu el orice doreşti”.
Bruno îmi mulţumeşte cu vocea înecată în lacrimi, după care împarte pe loc vinul prietenilor lui. De data aceasta, fraţii săi refuză însă să bea din vin până când nu o va face el primul. Dar Bruno insistă şi îi convinge, aşa că toată lumea îşi bea cupa cu vin până la fund. La fel ca în cazul

pâinii, el nu păstrează nici o picătură de vin pentru el, dar inima lui plezneşte de fericire văzându-şi fraţii sătui şi mulţumiţi. Instantaneu, înfăţişarea acestora se schimbă în mod miraculos în bine.
Eu: „Ei bine, dragul Meu Bruno, spune-Mi, cum ţi-au plăcut pâinea şi vinul Meu? Te simţi mai întărit acum?”
Bruno îmi răspunde cu entuziasm: „Doamne, eu nu am decât o singură gură, un singur stomac şi o singură inimă. În schimb, alături de mine am 29 de guri, 29 de stomacuri şi 29 de inimi. De vreme ce am reuşit să satur nu un singur om, ci 29, pe care îi port în inima mea ca şi cum ar fi 29 de alter ego-uri ale mele, mă simt cu siguranţă mai întărit, ba chiar de 29 de ori mai mult decât dacă aş fi băut şi aş fi mâncat de unul singur, căci fericirea de a-mi fi săturat fraţii şi surorile îmi umple inima ca un balsam! De aceea, nu îţi pot da decât un singur răspuns la întrebarea Ta: da, pâinea şi vinul Tău sacru m-au întărit nespus, făcându-mi un mare bine! Pentru toate acestea, îţi mulţumesc, acum şi de-a pururi!”
Eu: „Dragul Meu prieten Bruno! Ascultă-Mă: pe pământ ai păcătuit mult şi grav, dar datorită iubirii tale sincere şi altruiste faţă de fraţii tăi, multe îţi vor fi iertate! Căci în această lume orice suflet care le face bine fraţilor şi surorilor sale este iertat, întrucât a practicat el însuşi compasiunea. De aceea, vă iert toate păcatele, deopotrivă ţie şi fraţilor şi surorilor tale, căci în această lume funcţionează principiul: ‚Unul pentru toţi şi toţi pentru unul!’
În lumea terestră există binefăcători ipocriţi care se dovedesc plini de compasiune faţă de fetele tinere şi sărace, dar dacă vreo văduvă sau un om bătrân le cere ceva de mâncare, ei scapă rapid de aceştia, ţinându-le o predică scurtă şi aruncându-le câteva monede. Deşi se consideră foarte buni, astfel de binefăcători nu se vor bucura de prea multă compasiune din partea Mea! Căci cel care face fapte de compasiune numai cu scopul de a obţine beneficii pentru sine, satisfăcându-şi astfel propria plăcere, dar care devine la fel de dur ca o piatră în cazul în care nu reuşeşte să îşi satisfacă plăcerea respectivă, nu face parte din familia Mea, ci din cea a diavolilor! Da, chiar şi diavolii fac fapte bune, dar numai acelora de la care speră să obţină anumite beneficii, în scopul satisfacerii propriei plăceri.
Cât despre tine, tu ai dat dovadă de compasiunea cea mai pură şi nu am reuşit să detectez în inima ta nici cel mai necurat motiv. De aceea, vei primi la rândul tău graţia Mea supremă! Înainte de a revărsa însă această graţie în mod plenar asupra ta, doresc să te supun unui test al inimii! Dacă vei trece cu bine acest test, graţia Mea te va copleşi cu totul!
Iată, acolo, către asfinţit, poţi vedea o uşă pe jumătate deschisă. Pătrunde prin ea în încăperea alăturată şi îi vei găsi acolo pe duşmanii tăi cei mai înverşunaţi. Încearcă să-i câştigi de partea Mea şi adu-i apoi la Mine, iar în acest fel vei deveni perfect în faţa Mea. Căci cel care le face bine doar prietenilor săi nu şi-a câştigat nici măcar dreptul de a-Mi

spune: ‚Doamne, nu sunt decât umilul şi nedemnul Tău servitor'. Iar cine nu poate rosti aceste cuvinte în faţa Mea nu este demn de Mine! De aceea, du-te şi fă ce ţi-am cerut!"
Bruno: „O, Doamne, facă-se voia Ta sfântă! Voinţa Ta este însăşi viaţa mea, mântuirea mea şi fericirea mea supremă! O, ce plăcere nemărginită îmi oferă gândul de a acţiona în casa Tatălui meu etern şi atotputernic! O, duşmani ai mei, sărmanii mei fraţi care l-aţi înţeles greşit pe fratele vostru care se ascundea în inima mea şi care vă iubea mai presus de orice, vin la voi în numele Dumnezeului, Domnului şi Părintelui meu ceresc, pentru a vă binecuvânta şi pentru a vă ajuta, uitând astfel pentru totdeauna orice nedreptate pe care mi-aţi provocat-o!
O, ce fericire îmi umple inima, care se simte astfel suficient de puternică pentru a se umili în faţa celor mai egoişti duşmani ai ei! Abia acum încep să înţeleg intuitiv ce trebuie să fi simţit inima Ta părintească şi divină atunci când ai strigat pe cruce, în faţa duşmanilor Tăi cei mai crunţi: ‚Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!' O, ce măreţie infinită, de care numai o inimă cu adevărat divină poate fi capabilă!
Într-adevăr, este o acţiune înălţătoare şi drăguţă atunci când un frate îşi ajută un alt frate, fără să aştepte nimic de la el! Dar nici chiar cerul nu îşi poate imagina o faptă mai sublimă decât să îi binecuvântezi pe cei care te-au blestemat şi să le faci bine celor care te urăsc, te dispreţuiesc şi te persecută!
De aceea, mă voi îndrepta acum către duşmanii mei, căci numai ei mă pot ajuta să îmi transform inima, făcând-o perfectă în faţa lui Dumnezeu!" – După aceste cuvinte înălţătoare, care nu pot fi auzite decât rarisim în gura oamenilor, Bruno se grăbeşte către uşa pe care i-am indicat-o.

Capitolul 108

Eroul iubirii este înconjurat de duşmanii săi. Iubirea lui Christos poate învinge orice obstacol

Deşi încearcă să intre în camera duşmanilor săi, nu reuşeşte, căci mai mulţi dintre aceştia îi blochează calea, stând în pragul uşii şi strigându-i cu ură: „Du-te înapoi, ticălosule! Ce legătură avem noi cu tine? Nu te-ai purtat tu cu noi mai rău ca moartea, şi nu reprezinţi tu principalul obiect al urii şi al dispreţului nostru? De ce încerci acum să ni te alături în acest iad? Du-te înapoi la diavolii tăi, fiinţă dezgustătoare ce eşti, dacă nu doreşti să te călcăm în picioare!"
Bruno le răspunde împăciuitor: „Dragii mei prieteni, ce v-am făcut, de mă trataţi cu atâta asprime? Am venit acum la voi cu intenţia de a ne împăca, oricare ar fi preţul!"
Brutele din pragul uşii îi strigă însă: „Tu eşti o creatură mizerabilă, un animal cu faţă umană, aşa că nu vei putea face nimic pentru a ne schimba părerea pe care o avem despre tine! Nu dorim nimic altceva de la tine decât să pleci. Simpla ta apariţie este suficientă pentru a ne

înrăutăţi şi mai mult starea în iadul în care trăim! De aceea, grăbeşte-te să pleci, dacă nu doreşti să te facem fărâme”.
Bruno: „Prefer să mă las crucificat de voi, numai cu condiţia să ne împăcăm. Unicul lucru pe care îl aştept de la voi este să nu îmi mai purtaţi ranchiună de acum înainte!”
Brutele: „Chiar crezi că acest lucru ne-ar face vreo plăcere? Dacă te-am crucifica, ruşinea noastră ar deveni insuportabilă! Unica răsplată decentă pe care ai merita-o pentru tot ce ne-ai făcut în lumea exterioară ar fi să te trântim la pământ şi să te lovim cu picioarele, ca pe un câine jigărit! În rest, nu merită să ne batem capul cu tine! De aceea, grăbeşte-te să dispari din ochii noştri şi nu ne mai tulbura cu prezenţa ta sinistră”.
Bruno: „Mă uimiţi, prieteni! Ştiu că m-aţi urât întotdeauna, persecutându-mă în toate felurile care v-au stat în putinţă! Oricât de mult am încercat să ajung la o înţelegere cu voi, mi-a fost imposibil. Pe vremea când trăiam pe pământ, obişnuiaţi să mă persecutaţi pentru simplul motiv că nu mă suportaţi. În această lume ne-am schimbat însă cu toţii foarte mult. Eu însumi nu mai gândesc la fel ca pe pământ şi am devenit o persoană cu totul diferită. Este imposibil ca acest miracol să nu se fi petrecut într-o oarecare măsură şi cu voi!
Mai bine spuneţi-mi ce v-am făcut în lumea exterioară, de mă urâţi atât de mult? Mă aflu acum într-o poziţie care îmi permite să vă recompensez de o mie de ori pentru orice rău pe care vi l-am făcut pe pământ, chiar fără să-mi fi dat seama. Nu vă cer în schimb decât un singur lucru: să mă iertaţi şi să fiţi mai prietenoşi faţă de mine. Eu însumi vă ofer prietenia mea! Nu vă cer chiar să mă iubiţi, căci îmi dau seama că ar fi prea mult dintr-o dată, ştiut fiind că sunteţi duşmanii mei declaraţi! Vă rog însă să încetaţi cu această ostilitate, de vreme ce mă consideraţi prea insignifiant pentru a mă crucifica!”
Brutele: „La ce foloseşte toată această vorbărie inutilă şi tot acest spectacol? Nu eşti decât un ticălos, şi aşa vei rămâne de-a pururi! Ca de obicei, încerci mai întâi să ne câştigi încrederea, dar numai pentru a ne trăda mai târziu, înjunghindu-ne fără milă pe la spate! Pe vremea când lucrai la bursă, ne-ai prezis întotdeauna numai prăbuşiri ale acţiunilor, speriindu-ne de moarte şi făcându-ne să ne retragem investiţiile, după care te grăbeai să ne cumperi acţiunile la preţuri mici, îmbogăţindu-te astfel peste măsură pe spinarea noastră! De aceea, nu mai face acum pe inocentul, bestie, căci te cunoaştem prea bine! Nu cumva ţi-au scăzut acţiunile în această lume, de vreme ce ne cauţi prietenia cu atâta insistenţă?”
Bruno: „Aha, asta era! O, prieteni, dacă acesta este motivul dispreţului vostru faţă de mine, sper că vom putea regla lucrurile, redevenind prieteni! Vă asigur că ura voastră faţă de mine este complet lipsită de temei. Gândiţi-vă mai întâi de toate că puterea mea de a prezice urcarea sau căderea acţiunilor nu era cu nimic mai mare decât a voastră; în al doilea rând, nu puteţi dovedi că eu am fost cel care a cumpărat acţiunile pe care le-aţi vândut în pierdere, profitând astfel de

pe urma lor. Vedeţi cât de fragil este terenul urii voastre faţă de mine? V-am forţat eu vreodată să cumpăraţi sau să vindeţi vreo acţiune? Cine a fost acela care v-a convins să vă vindeţi acţiunile la cel mai mic preţ şi să cumpăraţi întotdeauna la preţul cel mai mare, ieşind de fiecare dată în pierdere? Nici eu, şi nici altcineva, ci propria voastră lăcomie şi prostie, chiar dacă nu sunteţi dispuşi să recunoaşteţi acest lucru în sinea voastră, aruncând întreaga anatemă asupra mea! Orice speculaţie reprezintă un păcat, pentru care este infinit mai uşor să blamezi apoi pe altcineva, de pildă pe un speculator care a avut mai mult noroc decât voi! Prieteni, vă faceţi de râs! De ce credeţi că am râvnit întotdeauna numai acţiunile voastre? Am cumpărat şi am vândut şi eu acţiuni, la fel ca şi voi! Nu a fost nimic nelalocul lui în acest comportament al meu. Cum de aţi ajuns atunci la această ură faţă de mine? Doar nu am răspândit niciodată zvonuri false şi nu am încercat în nici un caz să vă înşel în mod deliberat".
„Bun, îi răspunde una din brute, să spunem că ai acţionat aşa cum pretinzi. Acest lucru nu reduce cu nimic ura şi dispreţul nostru faţă de tine, căci atât timp cât am trăit cu toţii în lumea exterioară, ai acţionat întotdeauna foarte diferit de ceea ce spuneai. De pildă, dacă spuneai că situaţia este albă, puteam fi siguri că în realitate era neagră, şi invers! Ori de câte ori aveai ceva de spus, situaţia reală se dovedea a fi exact pe dos. În prostia ta, nici măcar nu ţi-ai dat seama că noi inversam întotdeauna predicţiile tale. Ce-i drept, nu ne ieşea întotdeauna pasienţa, căci aşa funcţionează jocul bursei, dar dacă ne-am fi luat după anunţurile tale, am fi ajuns demult în stare de faliment. Exact aşa au stat lucrurile, şi ele explică inclusiv ura noastră justificată faţă de tine! Haide, dovedeşte-ne că am greşit, şi ne vom cere chiar iertare, devenind pe loc cei mai buni prieteni ai tăi".
Bruno: „Perfect! Nu voi uita aceste cuvinte. Răspundeţi-mi mai întâi la câteva întrebări: mai întâi de toate, m-am dus eu la bursa de valori mai des decât voi? Am fost eu directorul ei, sau măcar un consultant, un broker, un secretar sau un contabil?" Grupul îi răspunde la unison: „Nu, ai fost un simplu speculator, la fel ca şi noi".
Bruno: „Aha! A doua întrebare: cine sunt cei cu adevărat iniţiaţi în secretele financiare ale bursei?" Răspuns: „Cei care lucrează în bănci şi în casele de schimb valutar". – „Perfect! A treia întrebare: credeţi că speculatorii obişnuiţi, aşa cum am fost eu şi voi, primesc informaţii reale de la cei cu adevărat iniţiaţi?" Răspuns: „Nu! Nimeni nu poate şti dinainte când se vor prăbuşi acţiunile". – „Aşa este! Acum, a patra întrebare: de unde credeţi că puteam cunoaşte eu adevărul în acest caz?" – Răspuns: „Datorită corupţiei. Un om corupt până în măduva oaselor va afla întotdeauna informaţii care rămân secrete în faţa oamenilor oneşti!" „Bun, pasărea se cunoaşte după ciripitul ei! Acum aduceţi-i la mine pe toţi funcţionarii băncilor şi ai caselor de schimb valutar şi întrebaţi-i dacă mi-au furnizat vreodată informaţii secrete în schimbul unor sume de bani! Din câte ştiu eu, voi înşivă aţi dat cu o

anumită ocazie o mie de guldeni de aur unui astfel de iniţiat pentru a vă dezvălui o informaţie, în urma căreia aţi vândut tot ce aveaţi în mare pierdere, după care aţi făcut o tranzacţie secretă în străinătate, pierzând astfel încă şi mai mulţi bani! Spuneţi-mi, v-am convins eu să procedaţi în acest fel? Am fost eu ipocrit faţă de voi? – Ei, v-am convins?”
Mulţimea furibundă păstrează un moment de tăcere, nemaiştiind ce să zică. De aceea, Bruno îşi continuă pledoaria: „Prieteni, tot eu am fost cel care v-a sfătuit să vă zidiţi banii (000 de guldeni din aur) în acea pivniţă subterană? Când s-a dat legea marţială la Viena, soldaţii au năvălit în casa voastră şi au făcut o percheziţie. Şi-au dat imediat seama după sunetele goale ale zidului pivniţei că acesta ascunde ceva, aşa că l-au spart şi v-au confiscat averea până la ultima centimă. Tot ipocrizia mea a stat la baza acestei pierderi pe care aţi suferit-o? Ce să mai lungim vorba: pierderile voastre financiare s-au datorat întotdeauna propriilor voastre greşeli, pe care le-aţi proiectat apoi asupra mea, considerând că fac speculaţii secrete şi că vă trădez pe la spate. Cum aş fi putut face acest lucru, de vreme ce nu v-am deranjat niciodată cu prezenţa mea, exceptând momentele în care ne întâlneam la bursă? Nu am jucat nici cel mai mic rol în nenorocirea voastră, Dumnezeu mi-e martor! Dacă sunteţi în continuare convinşi că nefericirea voastră mi s-a datorat mie, demonstraţi-mi acest lucru în faţa lui Dumnezeu, şi vă asigur că voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a vă recompensa de o sută de ori”.
După îndelungi deliberări, unul din membrii grupului spune: „Până acum, lucrurile s-au dovedit aşa cum le-ai afirmat! Dar dacă nu ai jucat nici un rol în acea dramă a noastră, cum se face că ştii atât de bine ce s-a întâmplat atunci? Cum de cunoşti aceste lucruri de parcă le-ai fi organizat personal? Probabil că au mai existat şi alţi ghinionişti în Viena, la fel ca noi. Să înţelegem că le cunoşti şi lor dramele?”
Bruno: „Nu pe toate, dar cunosc destule asemenea întâmplări. Nu eraţi şi voi la curent cu toţi cei care erau târâţi în faţa tribunalului şi cu motivele pentru care erau acuzaţi, fără să fi fost neapărat informatori ai poliţiei? Cum puteţi crede că nu eram la rândul meu informat de tot ceea ce se întâmpla în lumea Bursei, de vreme ce eram atât de interesat de aceasta? Multă lume află atunci când se întâmplă o tragedie, dar nimeni nu îi poate acuza pe aceşti oameni că au contribuit personal la drama respectivă. Spuneţi-mi: de când a devenit informaţia o ofensă şi o crimă?”
Grupul recalcitrant păstrează tăcerea. Nimănui nu-i trece prin minte vreo replică. Furia oamenilor începe să se risipească treptat. Din inerţie, ei şi-ar dori să îşi păstreze indignarea, dar nu mai au ce face. De aceea, încep să îl privească pe Bruno fără duşmănie, supăraţi pe ei înşişi că nu mai simt nici un fel de ură sau de dispreţ faţă de acesta.
După o vreme, unul dintre ei păşeşte în faţă şi spune: „Sună stupid, dar nu mai avem ce critici să-ţi aducem. Ne-ar fi plăcut să te strivim, dar nu am reuşit să găsim nici un argument sensibil pentru a te acuza de ceva! Ai fost întotdeauna mult mai inteligent decât noi, aşa că nu te putem

prinde cu nimic! Peste toate, mai trebuie să-ţi devenim şi prieteni! La urma urmei, ce altceva mai doreşti de la noi?”
Bruno: „Prieteni, vedeţi acea mare masă de conferinţă din camera alăturată, şi pe cei adunaţi la ea, care pun la cale soarta creaţiei infinite?”
Vorbitorul anterior: „Nu vedem nici o cameră alăturată, şi încă şi mai puţin o masă de conferinţă. Tot ce vedem este această cameră întunecată, în care ai apărut tu însuţi, nu ştim nici noi de unde! Nici măcar nu ne dăm seama dacă există vreo ieşire din această cameră. De fapt, ce doreai să spui cu întrebarea anterioară, cam lipsită de sens, după părerea mea?”
Bruno: „Nu doream decât un singur lucru: să vă conduc pe toţi către Domnul Iisus, pentru ca El să vă purifice şi să vă dăruiască fericirea eternă. Acesta este scopul pentru care am fost trimis la voi. Urmaţi-mă cu inima curată la Cel care m-a trimis, iar ochii voştri îşi vor recăpăta lumina naturală!”
Vorbitorul: „Acest lucru se va dovedi destul de dificil, căci mai întâi de toate nu te bucuri încă de încrederea noastră completă, astfel încât să te urmăm orbeşte, ca şi cum ai fi prietenul nostru dintotdeauna, iar în al doilea rând noi aparţinem credinţei Noului Catolicism, aşa că nu îl privim pe evreul Iisus ca pe un zeu, aşa cum au procedat cândva grecii cu Hercule al lor şi cu ceilalţi eroi ai antichităţii. De aceea, va trebui să găseşti un argument mai inteligent, dacă doreşti într-adevăr să ne conduci într-un alt loc, ţinându-ne de mână ca pe nişte copii”.
Bruno: „Prieteni, credinţa romano-catolică este stupidă şi superficială în multe privinţe, dar aşa-zisul vostru Nou Catolicism este încă şi mai aberant. Nu vi s-a spus pe vremea când trăiaţi pe pământ că nu există o viaţă a sufletului după moarte? Şi nu continuaţi voi să fiţi vii, deşi v-aţi pierdut de mult trupul fizic? Acest argument ar trebui să fie suficient pentru a vă da seama cât adevăr ascunde Noul Catolicism. Mai mult, acesta nu numai că neagă Divinitatea evidentă a lui Christos, dar potrivit lui Hegel şi lui Strauss, contestă orice fel de Divinitate! Cine poate crede sincer în această doctrină, îndeosebi aici, în lumea eternă a spiritelor, de vreme ce a ajuns la concluzii atât de eronate în ceea ce priveşte continuitatea vieţii sufletului!? Cu siguranţă, nu puteţi crede mai degrabă în această doctrină stupidă decât în viaţa eternă a sufletului! Dacă principala axiomă a unei credinţe se dovedeşte greşită, este evident că şi celelalte aspecte care derivă din ea sunt la fel de eronate. De aceea, renunţaţi la doctrina Noului Catolicism ca la o prostie oarecare şi urmaţi-mă acolo unde doresc să vă conduc! Vă garantez că dacă veţi proceda aşa, vă veţi bucura în scurt timp de o viaţă infinit mai bună decât cea pe care o aveţi la ora actuală”.
Vorbitorul: „Prietene, ai o inteligenţă diabolică! Este imposibil să nu fim de acord cu tine, indiferent dacă acest lucru ne convine sau nu! Deşi nu pot spune că regret sincer că te-am întâmpinat cu atâta asprime ceva mai devreme, te rog totuşi să ne ierţi! Adu-ţi aminte în acest sens că

întreaga educaţie pe care am primit-o pe vremea când trăiam la Viena – din partea bisericii, a oficialilor publici, etc. – era special concepută pentru a adormi spiritul uman, scufundându-l în noaptea cea mai întunecată. În aceste condiţii, ar fi fost imposibil să avem acces la o cunoaştere mai elevată. Mai târziu, am ajuns în această lume exact aşa cum am părăsit-o pe cealaltă: orbi, surzi şi cu sufletele complet amorţite. De aceea, ai răbdare cu noi şi condu-ne în numele lui Dumnezeu acolo unde afirmi că putem beneficia de o lumină ceva mai puternică”.
Bruno: „Foarte bine. Sper că nu mai trebuie să vă demonstrez că am venit la voi cu inima curată şi plină de răbdare. V-am iertat de mult toate greşelile voastre anterioare şi am devenit cel mai bun prieten al vostru, în modul cel mai sincer cu putinţă. De aceea, cred că nu mai există nici un obstacol care să ne împiedice să pornim la drum, de-a lungul singurei căi care poate conduce către libertatea supremă şi către viaţa eternă, deci inclusiv către fericirea cea mai deplină a sufletului! Aşadar, luaţi-vă inima în dinţi şi urmaţi-mă cu toată încrederea! Căci întreaga creaţie se bucură de prezenţa Celui către care doresc să vă conduc, singurul care vă poate ajuta cu adevărat. La urma urmei, nu m-a trimis degeaba la voi. Sper să mă urmeze cât mai mulţi dintre voi, căci toţi cei care mă vor urma vor fi ajutaţi!”
Cei din faţă: „Nu suntem decât vreo 20 care te cunoaştem de la bursă, dar în spatele nostru se află o întreagă mulţime de spirite comune, necunoscute ţie. Nu ştim dacă acestea vor fi dispuse să te urmeze. De fapt, ne cam îndoim de acest lucru, căci ele se află în bezna cea mai neagră. Dacă doreşti, poţi încerca să le convingi să vină cu tine. Pe noi nu ne deranjează în nici un fel”.
Cei din spate: „Nu suntem nici pe departe atât de proşti precum cred distinşii domni din faţă! De aceea, ne simţim liberi să te urmăm cu încredere, şi te asigur că suntem cu miile! Dacă există într-adevăr Cineva care să vă ajute pe voi, cu siguranţă nu ne va arăta nici nouă uşa! De aceea, haideţi să pornim cu încredere la drum, în numele şi întru slava lui Dumnezeu!”

Capitolul 109

Capacitatea inimii de a simţi este sinonimă cu vederea spirituală. Mulţimea spiritelor oarbe din cauza pasiunilor lor lumeşti ajunge în faţa Domnului. Povestea vieţii lui Bruno, prezentată pe scurt
Câţiva dintre foştii duşmani ai lui Bruno le răspund: „O, nu vă mai formalizaţi din cauza noastră. În această lume, orice diferenţă legată de statutul social a dispărut. Există destul loc pentru toţi în spaţiul infinit al creaţiei. De aceea, ne puteţi însoţi fără probleme acolo unde doreşte să ne conducă Bruno!”
Unul din spate spune: „Iată în sfârşit o afirmaţie plăcută pentru urechile noastre! În faţa lui Dumnezeu, toţi suntem egali: prinţii şi cerşetorii, lupii şi mieii. Aici, prinţul nu mai are dreptul să se uite de sus la cerşetor, iar

lupul nu mai poate pofti la carnea fragedă a mielului. Dacă toţi simţim această egalitate între noi, fără să ne considerăm unii mai presus decât ceilalţi, la fel vom apărea noi şi în faţa lui Dumnezeu. Dacă vom învăţa să ne ştergem reciproc datoriile pe care le-am notat în registrele noastre, ne vom şterge implicit şi datoriile pe care le avem şi care sunt înscrise în marea carte a vieţii. De aceea, dacă mai aveţi ceva împotriva noastră, puneţi cruce respectivelor datorii, aşa cum am făcut şi noi atunci când am ajuns aici".
Vorbitorul din faţă: „Aţi procedat foarte corect! La fel am făcut şi noi, astfel încât acum ne considerăm cu toţii prieteni, fraţi şi surori! – Dar văd că prietenul Bruno ne face semn cu mâna. De aceea, haide să păstrăm tăcerea şi să-l urmăm!"
După acest schimb de cuvinte, toată lumea îl urmează cu bucurie pe Bruno.
Câteva momente mai târziu, însoţit de marea caravană care îl urmează, Bruno îmi spune: „Doamne, i-am adus pe cei care erau captivi în camera alăturată. Mi-am îndeplinit astfel misiunea. În continuare, facă-se voia Ta sfântă! Deocamdată, toţi sunt orbi. De aceea, dăruieşte-le Tu, Doamne, lumina ochilor, ca să Te poată vedea aşa cum Te vedem noi, cei de faţă, în toată splendoarea iubirii şi bunătăţii Tale părinteşti şi divine!"
Unul din mulţime spune: „Bruno, prietene, am ajuns oare la capătul scurtei noastre călătorii? Cu cine vorbeai adineauri?" Bruno îi răspunde: „Într-adevăr, am ajuns la capătul călătoriei noastre! Cel căruia m-am adresat este Însuşi Domnul, Iehova Savaot, Dumnezeul nostru, al tuturor, căruia noi îi spunem Iisus! Lui trebuie să îi cereţi lumina, aşa cum L-am rugat şi eu adineauri, în numele vostru, iar El v-o va dărui pe loc, astfel încât îl veţi putea vedea!"
Un altul spune: „Oare nu cumva ne aflăm în acel antreu imens din care am fost alungaţi în acea încăpere întunecată de către saxonul Robert Blum, care nu s-a purtat tocmai cu mănuşi faţă de noi, ce-i drept, din cauza nesimţirii noastre care a depăşit toate limitele?"
Bruno: „Ba da, ne aflăm exact în acel antreu, iar fratele Robert nu este nici el prea departe". Vorbitorul: „Dacă îmi amintesc bine, înţeleg că Domnul Iisus era şi El de faţă, deşi pe vremea aceea nu credeam nici unul în El. Se pare aşadar că L-am putut zări o dată. Ce putem face acum pentru a-L vedea din nou?"
Bruno: „Motivul pentru care nu-L puteţi vedea la ora actuală are legătură cu simţurile voastre dezlănţuite, cărora le-aţi căzut pradă. Această senzualitate exacerbată nu permite vederea şi înţelegerea spirituală, lucru pe care îl cunosc chiar din propria mea experienţă, ţinând cont de diferitele etape ale vieţii mele spirituale.
Pe vremea când eram încă un copil în creştere şi locuiam în casa părinţilor mei din Viena, îmi amintesc că am avut tot felul de viziuni, una mai glorioasă decât alta. De multe ori, după ce îmi rosteam rugăciunile de dimineaţă şi de seara, mi se părea că în jurul meu zboară fiinţe angelice, care trezeau în mine sentimente atât de extatice încât mă

simţeam deja în Paradisul lui Dumnezeu. Tot în acea perioadă am avut nenumărate vise, unul mai sublim decât altul, care mi-au permis chiar să prezic anumite evenimente ce aveau să se petreacă în cercul rudelor noastre. După ce am mai crescut, am părăsit însă casa părinţilor mei (doi oameni extrem de pioşi), aruncându-mă în vârtejul simţurilor şi al atracţiilor lumii exterioare. Acesta a fost sfârşitul viziunilor mele celeste. M-am înconjurat de prieteni zănateci, care m-au atras în lumea distracţiilor fără sfârşit, făcându-mă să mă ruşinez de modul meu de viaţă anterior. Am devenit astfel din ce în ce mai hedonist, iar experienţele din copilărie au devenit o amintire tot mai îndepărtată. Abia spre sfârşitul vieţii am început să primesc din nou anumite mesaje şi avertismente, dar am preferat să nu ţin cont de ele decât atunci când a fost prea târziu. Acum înţeleg pe deplin de ce mi-a fost dat să trăiesc acele viziuni şi de ce au dispărut ele. În această lume spirituală, vederea interioară depinde exclusiv de capacitatea de a simţi a inimii sufletului. Dacă aceasta mai descoperă încă în străfundurile ei o oarecare cunoaştere pură şi o anumită voinţă superioară, ea va învăţa mult mai uşor să se descurce în această lume. Dacă se dovedeşte însă complet amorţită, totul i se va părea amorţit în jur, ca şi cum ar fi o inimă moartă într-un peisaj la fel de mort. Pornind de la acest mărunt exemplu, pe care l-am preluat chiar din propria mea viaţă mizerabilă, vă puteţi da cu uşurinţă seama de ce sunteţi cu toţii orbi din punct de vedere spiritual. De aceea, întoarceţi-vă cu sinceritate inimile către Domnul nostru Iisus Christos şi rugaţi-L cu ardoare să vă dăruiască lumina spirituală. Numai în acest fel vă veţi putea recăpăta vederea!”
Întreaga mulţime începe să mediteze la cuvintele lui Bruno, şi nu sunt puţini cei care îşi plasează mâinile pe piept şi pe inimă.

Capitolul 110
Domnul vorbeşte despre captura de suflete. Pâinea, vinul şi hainele celeste

Dar Eu îi spun lui Bruno: „Dragul Meu Bruno, trebuie să recunosc că eşti un pescar foarte bun. De la prima încercare, ai reuşit să prinzi o plasă plină cu suflete. Este un act de mare măiestrie, care merită o răsplată pe măsură! Desigur, rămâne încă de văzut în ce măsură ne vom putea folosi de toţi aceşti peşti şi pe care dintre ei vom fi nevoiţi să îi aruncăm înapoi în marea din care au provenit, din cauză că sunt prea mărunţi. Indiferent de rezultatul final însă, meritul tău în faţa Mea nu mai poate fi redus, căci sortarea peştilor nu te priveşte pe tine, ci pe Mine personal. Sarcina ta şi a oricărui pescar de suflete constă în a prinde o captură cât mai bogată. Această sarcină încetează numai atunci când plasa lui se umple, după care el nu mai trebuie să se preocupe de calitatea peştilor prinşi. Numai Eu, în calitatea Mea de Domn al universului, pot decide care peşti sunt potriviţi şi care nu.
De aceea, du-te la Robert, iar el te va hrăni cu pâine şi vin. În plus, îţi va dărui o robă de onoare”.

Bruno: „O, Doamne, eu nu merit nici măcar cea mai măruntă dintre graţiile Tale! Cum aş putea-o accepta pe aceasta, care mă copleşeşte de tot? Doamne, dacă doreşti să îmi dăruieşti într-adevăr ceva, atunci dăruieşte-le acelor peştişori pe care îi consideri prea mărunţi pentru a fi păstraţi. Cât despre mine, lasă-mă aşa cum sunt. Atât timp cât mă aflu în preajma Ta, nu simt nici foamea, nici setea, iar cea mai preţioasă robă de onoare pe care o pot purta este Cuvântul Tău!”
Eu: „Bucuria Mea întrece orice măsură văzându-ţi umilinţa şi sinceritatea. Chiar şi aşa însă, va trebui să asculţi porunca Mea. Ascultă, nici Petru – aici de faţă – nu a acceptat cândva să îi spăl picioarele. Când i-am explicat însă motivul pentru care fac acest lucru, şi-ar fi dorit să îi spăl întregul corp, ceea ce era o altă exagerare! La fel stau lucrurile şi cu tine în cazul de faţă. Este absolut necesar să te fortifici cu ajutorul pâinii şi vinului celest, iar apoi să te purifici cu ajutorul veşmântului celest, tocmai pentru a-ţi amplifica sfera spirituală, cu ajutorul căreia îi vei putea prelua în grijă pe aceşti peştişori, hrănindu-i la rândul tău şi dându-le viaţă. Dacă nu îţi vei amplifica în mod corespunzător această sferă spirituală, nici aceşti peştişori pe care ţi i-am dat în grijă nu vor putea progresa în vreun fel. Motivul îl vei înţelege abia mai târziu. De aceea, fă ce ţi-am spus, pentru a putea începe sortarea acestor peşti”.
Auzind această explicaţie, Bruno se luminează la faţă şi îmi răspunde cu bucurie: „O, Tată ceresc! Dacă aşa stau lucrurile, atunci voi mânca şi voi bea cât pentru o mie de spirite, şi mă voi lăsa înveşmântat cu o robă de onoare care străluceşte ca soarele!”
Eu: „Deocamdată mănâncă şi bea ceea ce ţi se va da, şi pune-ţi pe tine veşmântul care îţi va fi înmânat, căci numai atunci vor putea primi aceşti peştişori – care depind întru totul de tine – lumina vederii, putându-ne vedea pe Mine şi pe toţi cei de faţă!”
După aceste cuvinte, Bruno se închină până la pământ în faţa Mea, iar apoi se grăbeşte către Robert, care îi dă o bucată zdravănă de pâine şi o cupă de cristal plină cu vin. Bruno înfulecă dintr-o singură înghiţitură pâinea – ca să spunem aşa – fără ca foamea lui să pară că s-a diminuat cu ceva, după care soarbe imediat cupa cu vin. Robert nu dă însă semne că ar dori să repete gestul său, limitându-se să îi dea un veşmânt de onoare, pe care Bruno şi-l pune pe loc, sperând că se va simţi ceva mai sătul, lucru care nu se întâmplă însă. Dimpotrivă, foamea şi setea lui se amplifică atât de tare, încât nu se mai sfieşte şi îi cere lui Robert o nouă bucată de pâine şi o altă cupă de vin.
Dar Robert îl trimite la Mine, spunându-i: „Numai Domnul ne poate dărui ceea ce ne lipseşte. Haide, pleacă! Eu nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului”.

Capitolul 111
Foamea şi setea lui Bruno continuă. Câteva indicii legate de ordinea celestă

Bruno se îndreaptă rapid către Mine, îmbrăcat cu o togă albă, decorată cu panglici roşii, şi îmi spune: „Doamne, ştiu că sunt un sărman păcătos, dar doresc să îţi mulţumesc pentru graţia nepreţuită pe care ai revărsat-o asupra mea, fără ca eu să o merit în vreun fel. Fericirea mea întrece orice limite, dar trebuie să îţi mărturisesc că nu mi-a trecut deloc foamea şi setea. Oricum, nu contează prea mult, căci beatitudinea care ţâşneşte din Tine, inundându-mi întreaga fiinţă, îmi ţine simultan de foame şi de sete. Mă simt incredibil de fericit, iar inima mea simte pentru prima dată în viaţa ei o iubire cu adevărat celestă, de o puritate infinită, faţă de Tine, precum şi faţă de aceşti sărmani fraţi ai mei. O, Doamne, un muritor de pe Terra aproape că nu-şi poate imagina o iubire comparabilă cu aceasta, căci chiar şi cei mai buni oameni de pe pământ se iubesc mai mult pe sine decât pe prietenii lor cei mai buni. Ce să mai vorbim de duşmanii lor… Ceea ce numesc ei iubire pe pământ este o iubire blestemată!
Totuşi, trebuie să îţi mărturisesc că deşi inima mea este plină cu această iubire celestă de o puritate nemaicunoscută de mine până acum, iar sufletul meu îşi doreşte sincer să le ierte tuturor păcătoşilor păcatele lor, nu simt totuşi nici cea mai mică compasiune pentru ticăloşii complet lipsiţi de scrupule, ba chiar m-ar bucura să îi văd arzând în iad până când se vor căi pentru ticăloşenia lor, până la ultima picătură. Nu doresc răul nimănui, dar nu le doresc oamenilor nici binele, în măsura în care nu s-au căit încă pentru greşelile lor, devenind astfel vrednici de sfânta Ta prezenţă. Sunt convins că în această captură amestecată de suflete există destule vipere şi şerpi veninoşi, care au făcut cele mai grave abuzuri senzoriale pe vremea când au trăit pe pământ, dar Te implor totuşi să îţi reverşi graţia şi compasiunea asupra lor, căci cei mai mulţi dintre ei nu au ştiut nici o clipă ce făceau. Pe de altă parte, există şi unii care sunt pe deplin conştienţi chiar şi acum de ticăloşia lor. Acestor nemernici nu le doresc altceva decât să guste până la capăt din judecata Ta cea mai severă!”
Eu: „Dragul Meu Bruno, ştii de ce continuă să îţi fie foame şi sete? Tocmai pentru că în inima ta mai există încă această judecată a semenilor tăi! Deşi este o judecată cât se poate de corectă, ea nu face parte integrantă din ordinea Mea!
Dacă doreşti să te integrezi plenar în ordinea Mea divină, va trebui să renunţi complet la această judecată a inimii. Numai atunci va înceta complet în cazul tău senzaţia de foame şi de sete. Căci, crede-Mă, Eu sunt singurul judecător cu adevărat bun şi drept, înzestrat cu întreaga plenitudine a autorităţii şi puterii. Cu toate acestea, Eu nu judec pe nimeni, căci fiecare se judecă singur, în funcţie de iubirea lui. Dacă aceasta este pură şi bună, judecata sa de sine va fi pe măsură. Dacă iubirea lui este însă impură şi rea, la fel va fi şi judecata sa de sine. Dacă Eu nu judec pe nimeni, deşi sunt înzestrat cu întreaga autoritate în acest sens, cu atât mai puţin ar trebui să îţi judeci tu semenii!

Nimeni nu cunoaşte mai bine decât Mine natura acestor vienezi şi spiritul care îi animă. Ei şi-au aşternut patul fără să ţină cont de Mine, iar acum se odihnesc aşa cum şi-au aşternut. Cât timp au trăit pe pământ, au practicat toate tipurile de incest posibile; de aceea, patul în care se odihnesc este pătat cu sânge. Într-adevăr, acest sânge strigă la cer după răzbunare, dar Eu nu sunt de acord să-l răzbun, ci mă limitez doar să asist la maniera în care aceste suflete decăzute se sfâşie reciproc precum tigrii, oferindu-şi unul altuia răsplata pe care o merită fiecare în parte. Această atmosferă de divizare şi de ură în care trăiesc este măsura cea mai plenară a iadului. Nu există nicăieri în creaţie un iad mai teribil decât cel care se naşte în inima omului, din cauza egoismului său. Dacă există cineva care nu se auto-condamnă, nu îl vom condamna nici noi. Dar pe cei care se auto-condamnă din cauza răutăţii inimii lor, îi vom lăsa aşa cum sunt, în iadul în care s-au auto-exilat singuri! Pe scurt, fiecare va primi exact ceea ce îşi doreşte. De vreme ce acesta este destinul pe care şi l-au pregătit singuri, cu siguranţă aceasta este şi justiţia cea mai dreaptă pe care o pot merita ei. Desigur, asta nu înseamnă că vom rămâne de piatră; le vom explica tuturor care este calea cea dreaptă, fiecăruia în funcţie de nivelul său de înţelegere, şi vom încerca astfel să îi conducem către un destin mai bun, oferindu-le o învăţătură corectă. Dacă vor dori să o apuce pe noua cale, foarte bine. Dacă nu vor dori însă, noi nu le vom rezerva nici un fel de pedeapsă, ci îi vom lăsa să se ‚bucure' de ceea ce îşi doresc cu atâta ardoare. În acest fel, vor avea parte exact de judecata şi de pedeapsa pe care o merită! Totuşi, dacă în decursul timpului vor dori să o apuce totuşi pe calea cea dreaptă, nimeni nu îi va împiedica să facă acest lucru, ridicându-le în cale obstacole inutile; dimpotrivă, îi vom ajuta să avanseze pe noua cale.
Iată, aceasta este adevărata ordine celestă a iubirii pure izvorâte din inima Mea! Dacă te vei integra în această ordine, vei deveni la fel de perfect ca şi Mine şi nu vei mai cunoaşte nici un fel de presiune interioară, sub forma senzaţiei de foame sau a oricărei alte senzaţii de disconfort lăuntric. Trăind în această stare de preaplin, îţi va fi uşor să îi ajuţi cu adevărat pe toţi cei pe care i-ai adus cu tine, din bogăţia inimii tale, indiferent de nevoile pe care le-ar putea avea. Le vei putea potoli foamea şi le vei putea stinge setea. Îi vei putea îmbrăca pe cei goi şi îi vei putea elibera pe cei captivi. Le vei putea alina inimile celor suferinzi şi îi vei putea vindeca pe bolnavi. Le vei putea deschide ochii celor orbi şi îi vei putea ajuta pe cei surzi să audă cuvântul vieţii. Aşadar, întoarce-te la peştişorii tăi şi deschide-le ochii, urechile şi inimile, acum şi de-a pururi!"

Capitolul 112

Bruno se întoarce la mulţimea pe care o are în grijă. Întrebări legate de renaştere şi de liberul arbitru. Explicaţiile lui Bruno

Auzind această doctrină, Bruno se simte profund transformat, aşa că se întoarce la peştişorii săi şi începe să le-o predice.
După ce termină de prezentat doctrina, unul din noii catolici îi spune: „Prietene, ţi-ai ales cu grijă cuvintele, dar cum se împacă ele cu întreaga înţelepciune teologică? Iată, de pildă, ce spune Moise în Geneza: când Dumnezeu şi-a început marea operă a creaţiei, pretutindeni era un întuneric desăvârşit. Dar Dumnezeu a spus: ‚Să fie lumină', iar lumina a inundat spaţiile nesfârşite! Abia după ce spaţiul a fost luminat s-a apucat Spiritul atotputernic al lui Dumnezeu să separe apele (haosul primordial, în care se aflau toate lucrurile, într-o stare nediferenţiată), deasupra cărora colindase până atunci, scoţând la iveală tot ce conţineau acestea. Această acţiune a fost cu adevărat înţeleaptă, demnă de un Dumnezeu. Pe de altă parte, tu ne-ai luat de departe. Ne-ai explicat foarte multe lucruri, într-o manieră cât se poate de logică, despre Christos şi despre unitatea Lui cu Dumnezeu, despre iubirea, bunătatea şi compasiunea Lui, precum şi despre faptul că El se află în imediata noastră apropiere, dar la ce ne folosesc toate acestea dacă nu avem ochi să-L vedem, judecând singuri în ce măsură este El cu adevărat sau nu?
De aceea, spune-ne şi tu, dacă ai puterea Divinităţii: ‚Să fie lumină', şi totul va intra în normal, de îndată ce vom beneficia de o vedere purificată. Dacă nu faci decât să ne vorbeşti de ceea ce vezi tu, în timp ce noi nu vedem nimic din toate acestea, cum ţi-am putea da crezare? Haide, porneşte cu începutul, cu lucrul de care avem cel mai mult nevoie, în speranţa că nu vei acţiona astfel împotriva ordinii divine, de vreme ce aceasta condiţionează existenţa întregii creaţii!
Nu putem înţelege în ruptul capului de ce vedem acum mai puţin decât atunci când am ajuns pentru prima dată aici. La început am putut vedea acest antreu şi pe presupusul Mântuitor Iisus, precum şi pe Robert Blum, pe Messenhauser, Jellinek, Becher, Leanderl, pe cârcotaşul Dismas, pe prietenul acestuia Max Olaf, precum şi pe câteva din drăguţele dansatoare. Acum nu mai vedem însă nimic şi pe nimeni. Ce s-a întâmplat?
Până acum nu ne-ai explicat nimic în legătură cu aceste lucruri, limitându-te să ne promiţi că Domnul Dumnezeu Iisus ne va deschide personal ochii. Dar nici acest lucru nu s-a întâmplat! Haide, rezolvă această problemă, şi toate celelalte se vor rezolva singure".
Bruno: „Prieteni, aveţi puţintică răbdare şi dorinţa voastră cea mai arzătoare se va îndeplini. Amice, ai descris foarte corect cum a procedat Dumnezeu atunci când a creat această lume şi ordinea Lui divină. Comparaţia este însă exagerată, căci eu nu trebuie să procedez la fel ca Dumnezeu atunci când Acesta a separat apele primordiale ale ideilor Lui eterne, ci doar ca o moaşă cu un copil nou-născut. Atunci când se naşte un copil, deschiderea ochilor lui este ultimul lucru care o preocupă pe doică. La fel stau lucrurile şi în cazul vostru. Mai întâi de toate trebuie să rupem cordonul ombilical care vă mai leagă încă de corpul matern al

senzualităţii! Abia atunci vom vedea câtă lumină divină vor putea suporta ochii voştri! Aşa vom face, în numele Domnului!”
Un alt vorbitor, cu privirea mult mai şireată şi cu limba foarte ascuţită, spune: „Bravo, dragule, înţeleg că ai ajuns acum şi o moaşă celestă! Păcat că Sfinţii Părinţi Ligorieni de pe pământ nu au aflat încă acest lucru! Cu siguranţă ţi-ar fi ridicat o statuie din lemn, pe care ar fi intitulat-o Hebammius Coelestis, după care s-ar fi închinat ei şi ar fi ţinut slujbe în cinstea ta pentru femeile care doresc să rămână gravide, desigur, în schimbul a o sută de monede de argint! Doamne, şmecher mai eşti! Te pricepi de minune să te fofilezi atunci când ţi se cere ceva! Mă întreb însă, de vreme ce ai ajuns sfântul patron al tuturor naşterilor, de câte ori trebuie să se nască un suflet înainte de a putea spune în sfârşit: ‚Slavă cerului, asta a fost ultima dată când a trebuit să ies afară dintr-un trup matern, iar acum pot vedea de-a pururi lumina zilei!’ Aşa cum îţi imaginezi tu cerul, cred că nici un suflet nu va putea spune vreodată acest lucru. Nu-i de mirare că Nicodim L-a întrebat odată pe Christos, care îi vorbea de renaşterea spirituală, dacă aceasta presupune să revenim în corpul matern! – Haide, spune-ne cinstit, cât ai de gând să ne mai moşeşti înainte de a putea obţine vederea celestă! Lumina, prietene Hebammius, asta ne interesează! Dacă vom obţine această lumină, totul va intra în normal, fără să ne mai moşeşti atâta! În schimb, în absenţa luminii, toate discursurile tale savante rămân pentru noi vorbe goale! Ai înţeles?”
Bruno: „Prietene, în această împărăţie a spiritelor nici un suflet nu poate progresa cu ajutorul grosolăniei. Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl afli. Asta nu înseamnă că am vreo intenţie să te judec în vreun fel, ci doar că această atitudine te va îndepărta treptat de adevăratul ţel al destinului tău. De ce mă întrebi de câte ori va trebui să renaşti dintr-un pântec matern înainte de a obţine lumina eternă a adevărului? De altfel, la o asemenea întrebare, răspunsul nu poate fi decât unul singur: de sute de ori, dacă vei păstra această atitudine încăpăţânată şi acest sarcasm nelalocul lui!
Chiar îţi este atât de greu să renunţi la propria ta voinţă, înlocuind-o cu cea care corespunde ordinii divine şi centrându-te ferm în ea? Dacă ai fi făcut acest lucru pe vremea când trăiai pe pământ, ai fi putut spune deja că te-ai născut pentru ultima dată dintr-un pântec matern, descoperind încă cu mult timp în urmă lumina spirituală cea mai pură şi mai strălucitoare! Constat însă că nu te tentează deloc să renunţi la vechiul tău mod de viaţă. De aceea, va trebui să mai înduri o vreme starea de orbire, la fel ca toţi cei la fel ca tine care refuză să se schimbe. Caută mai întâi voinţa lui Dumnezeu şi vei găsi în final inclusiv lumina adevărului! Dacă nu doreşti însă decât ceea ce îţi convine ţie, fără să fii dispus să plăteşti preţul cuvenit, te asigur că îţi va mai lua încă foarte mult timp pentru a te transforma în bine! Înţelegi cuvintele mele?”

Mitocanul: „Sigur, frăţioare, cum să nu! Dar crede-mă, Sfinte Moşenius, spui vorbe fără noimă, care nu au nici cap, nici coadă, şi chiar dacă au un cap, acesta este un cap de peşte uscat!
Spune-mi, cine poate renunţa la propria sa voinţă, adoptând în schimb în sufletul său o voinţă străină? Mi se pare ciudat că, deşi te pretinzi un spirit înzestrat cu ochi, nu îţi dai seama că o voinţă străină nu poate fi adoptată decât de propria voinţă a sufletului! Dacă acesta nu ar avea o voinţă personală, mă întreb cum şi-ar mai putea dori el acea voinţă străină, pe care altcineva doreşte să i-o impună! Întotdeauna mi-ai părut puţin cam sărman cu duhul, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că poţi fi atât de prost! – Auzi, ce idee! Să nu dispui de o voinţă personală, şi totuşi să-ţi doreşti să respecţi voinţa altcuiva! Această afirmaţie sună chiar mai ciudat decât dacă ai dori să îţi donezi proprietatea unei alte persoane în condiţiile în care tu nu deţii nici măcar un capăt de aţă! Spune-mi, ai obţinut cumva această înţelepciune sfătuindu-te du Sfântul Ignatius de Loyola, sau ţi-ai stors singur creierii?
Dincolo de glumă, mă întreb sincer dacă eşti într-adevăr atât de prost, sau doar îţi baţi joc de noi, pentru propriul tău amuzament. Ascultă, un om lipsit de voinţă nu diferă cu nimic de un ceas mecanic organic, lipsit de pendul sau de arc. Înţeleg că pot exista oameni care sunt dispuşi să îşi abandoneze temporar voinţa personală de dragul altora, acceptând să facă ceea ce doresc aceştia, indiferent dacă acest lucru se dovedeşte în final înţelept sau nu; dar să renunţi complet la propria ta voinţă, la fel ca o femeie gravidă la rodul pântecului ei, pentru a-ţi insera apoi în suflet o altă voinţă străină, asta depăşeşte orice imaginaţie! Taie-ţi mâinile şi picioarele, după cum spune Evanghelia, şi grefează-ţi altele în loc, să vedem atunci cum te descurci! Prietene, dacă ai vreo putere reală, acţionează în acord cu ea, dar scuteşte-ne pe viitor de cuvintele tale goale, Lord Brunissimus!”
Sărmanul Bruno încearcă din răsputeri să îşi păstreze calmul, dar nu reuşeşte să se detaşeze pe deplin de mitocanul cu gura spurcată. Abia după o vreme, când se mai linişteşte cât de cât, îi răspunde el mojicului: „Prietene, mi-am dat seama, ţinând cont de observaţiile tale foarte ofensive, că nu ai înţeles nimic din cuvintele mele. Tot ce v-am cerut eu este să aveţi răbdare, căci fără această calitate nimeni nu poate obţine vreun rezultat notabil. V-am explicat apoi că omul nu poate avansa către un ţel stabilit dinainte decât dacă renunţă la voinţa sa limitată şi încearcă să adopte voinţa altui om mai înţelept decât el; altfel spus, el trebuie să facă tot ce îi stă în puteri pentru a renunţa să mai asculte de voinţa sa pervertită, urmărind să respecte criteriile unei voinţe străine, mai bună ca a lui, şi încercând să o adopte pe aceasta ca putere ce acţionează în interiorul lui.
Mi-am imaginat că lucrurile sunt cât se poate de clare, dar văd că tu interpretezi această adevăr esenţial ca pe o prostie, pornind de la premisa că omul trebuie să se golească mai întâi complet de propria sa voinţă pentru a adopta astfel o voinţă străină de a lui. Cine ţi-a spus ţie

aşa ceva? Ştiu şi eu, la fel de bine ca şi tine, dacă nu chiar mai bine, că omul nu poate adopta o voinţă străină decât cu ajutorul propriei sale voinţe, căci dacă ar fi lipsit de aceasta, el nu ar fi decât o maşinărie mecanică sau o statuie. De aceea, credeam că se înţelege de la sine că nimeni nu îşi poate abandona voinţa personală în faţa altcuiva decât atunci când propria sa voinţă doreşte intens acest lucru, supunându-se de bunăvoie celeilalte voinţe.
Voinţa nu este altceva decât braţul activ al nevoilor umane. De aceea, cel care doreşte să îşi schimbe voinţa trebuie mai întâi să îşi modifice necesităţile interioare. Dacă un suflet îşi dezvoltă în timp indiferenţa, care devine pentru el o necesitate interioară, aceasta acţionează apoi invers, asupra sufletului, impunându-i să nu mai facă nimic pentru a se transforma. Dacă sufletul îşi cultivă dorinţa de a-şi satisface simţurile trupeşti, sufletul se vede nevoit să facă tot ce îi stă în puteri pentru a-şi satisface aceste simţuri. Din fericire, omul dispune şi de o cunoaştere superioară, care îl ajută să discearnă efectele negative pe care le au dorinţele lui inferioare. Cu ajutorul ei, el se poate lupta cu aceste dorinţe impure, respingându-le şi eliminându-le treptat din fiinţa lui, şi înlocuindu-le cu altele, mai bune şi mai sublime, pe care le-am putea numi divine. În asta constă procesul de înlocuire a voinţei materiale cu voinţa divină! Acesta este singurul lucru pe care îl aştept de la voi, în numele Domnului.
De vreme ce nu vă silesc să faceţi nimic, ci doar vă doresc să vă transformaţi în bine, de ce mă tratezi în această manieră grosolană, insultându-mă în acest fel grotesc?”
Mitocanul: „Dacă ne-ai fi vorbit la fel de inteligent şi mai înainte, nu ţi-aş fi vorbit astfel. Tu ne-ai ţinut însă un discurs atât de exaltat şi de ortodox, încât nici unul dintre noi nu a înţeles ce doreşti să spui cu adevărat, motiv pentru care m-am simţit obligat să te trezesc la realitate cu câteva remarci mai caustice, în numele fraţilor mei. Acum retrag însă tot ce am spus, căci am ajuns să-mi dau seama că nu eşti atât de sărac cu duhul cum credeam. În sfârşit, acţiunile noastre la bursa celestă au început să crească, iar noi am început să înţelegem observaţiile tale referitoare la răbdare şi la transformarea voinţei umane. Într-adevăr, acum simt că aş putea trece la treabă, deşi un cal bătrân este mai greu de dresat decât unul tânăr; dar, aşa cum spuneai, cu răbdarea treci marea!”

Capitolul 113

Discursul mitocanului pe tema distorsionării religiei de către preoţime
Mitocanul continuă: „Nici un Dumnezeu din lume nu are însă dreptul să ne reproşeze nouă, oamenilor, că suntem atât de proşti şi de ignoranţi, îndeosebi în ceea ce priveşte înţelegerea religiei lui Christos! Căci ierarhia bisericii – atât înalţii prelaţi, cât şi cei de rang mai mic – a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a transforma frumoasa doctrină a lui Christos într-o învăţătură personală, punând accentul exclusiv asupra

sărăciei (mult iubită de Dumnezeu!), iubirii, răbdării şi ascultării necondiţionate, desigur, mai întâi de toate a bisericii şi a slujitorilor ei ‚divini', iar mai apoi a statului, dar numai în măsura în care acesta favorizează această biserică – singura menită să îi asigure omului botezat starea de fericire celestă! Acest lucru este atât de evident încât chiar şi o turmă de porci l-ar putea înţelege!
Pe vremea când trăiam pe pământ, obişnuiam să discut adeseori despre acest subiect cu oamenii simpli, constatând că aceştia privesc trucurile murdare ale bisericii în acelaşi fel ca şi mine. Mulţi dintre ei mi-au spus că religia nu este altceva decât un instrument convenabil de orbire a sărmanei umanităţi, pentru a-i menţine pe oameni într-o amăgire diabolică, deşi frumos poleită. Preoţilor nu le-a plăcut niciodată munca, aşa că aveau nevoie de alţii care să lucreze pentru ei, şi cum ar fi putut realiza mai bine acest lucru decât făcându-i pe oameni să se teamă de iad şi să îşi dorească din răsputeri raiul, ei fiind singurii mijlocitori care le puteau asigura ‚paşaportul' către una din cele două regiuni celeste! I-au menţinut astfel pe oameni în lanţurile ignoranţei, tratându-i mai rău ca pe câini, desigur, totul numai întru ‚gloria şi slava lui Dumnezeu'!
Singura concluzie pe care o putea trage un om raţional din toată această poveste era fie că Iisus nu a existat niciodată, fie că El nu a fost Fiul lui Dumnezeu! Este de la sine înţeles că orice om de bun simţ care contemplă înţelepciunea naturală a creaţiei, după care o compară cu fundamentele ‚spirituale' ale bisericii romano-catolice, ‚singura' biserică autentică a lui Dumnezeu care poate conduce la preafericirea sufletului, dar care îţi cere să crezi exclusiv ceea ce îţi spune ea, indiferent cât de stupide sau de contradictorii sunt explicaţiile sale, ba pretinzându-ţi chiar să crezi că singura doctrină creştină pură este cea romano-catolică, - ei bine, este evident că un asemenea om nu poate trage altă concluzie decât că la baza acestei doctrine aberante nu poate sta acelaşi Dumnezeu care a creat cu atâta înţelepciune restul creaţiei. Numai oamenii simpli şi lipsiţi de educaţie ar putea crede altceva, Bruno! Cum am fi putut crede noi, cei din clasa superioară, în doctrina creştină, în condiţiile în care cunoşteam toate stupidităţile, minciunile şi amăgirile bisericii catolice? Şi cu ce ochi îl puteam privi pe omul care a iniţiat această doctrină, acceptând apoi ca ea să fie transformată şi distorsionată în fel şi chip, fără ca Divinitatea să intervină în vreun fel? Se spune că papalitatea şi doctrina cea pură a lui Christos au tot atâtea lucruri în comun ca şi o cizmă murdară cu Venus din Medeea. Această afirmaţie nu îmi modifică însă în nici un fel convingerea mea în legătură cu creştinismul şi cu fondatorul acestuia, căci ceea ce derivă de la Dumnezeu nu ar trebui să poată fi transformat de egoismul uman. Chiar dacă o fi divină doctrina lui Christos, ea trebuie să aibă totuşi ceva diabolic, de vreme ce oamenii au fost capabili să o transforme după bunul lor plac, adaptând-o în funcţie de dorinţele lor egoiste. Oare aceasta a fost intenţia Divinităţii, să le îngăduie oamenilor să îi transforme doctrina într-o prostituată, numai de dragul liberului lor

arbitru? Dacă aşa stau lucrurile, îngăduie-mi să-mi iau rămas bun de la această Divinitate, prietene! Căci chiar şi un orb îşi poate da seama că o astfel de doctrină modificată este mai rea chiar decât absenţa oricărei doctrine!
După părerea mea, toţi oamenii ar trebui să respecte o doctrină pur divină mai presus de orice, aşa cum se închină soarelui care răsare dimineaţa, dăruindu-le căldura şi lumina fără de care nu ar putea trăi; cu atât mai mult ar trebui să îl respecte ei pe iniţiatorul acestei doctrine. Ce se întâmplă însă cu ipocriţii care calcă în picioare doctrina divină, transformând-o într-o viziune pur umană, născută din aspiraţiile lor dictatoriale şi egoiste? Ei creează astfel o doctrină perfect opusă celei originale. Dacă nici chiar propria ei preoţime nu o poate respecta ca atare, promovând exclusiv sacramentele ei deşarte (ritualurile exterioare, lipsite de orice conţinut spiritual autentic), ce altă concluzie ar putea trage omul de bun simţ decât aceea că această doctrină nu este de origine divină?! Chiar şi vitele respectă ordinea lui Dumnezeu! Cu atât mai mult ar trebui să facă acest lucru omul!
Cine poate privi răsăritul soarelui fără să se cutremure în faţa măreţiei Divinităţii? Cine nu se simte emoţionat la vederea peisajului maiestuos al munţilor înalţi? Cine poate privi întinsul nesfârşit al mării fără să se simtă mişcat în inima sa? Cine nu se simte cutremurat atunci când aude zgomotul asurzitor al unui tunet? Iată, acestea sunt aspecte naturale care i-l evocă omului pe Dumnezeu, făcându-l să se închine cu respect în faţa Acestuia. Nu putem spune însă acelaşi lucru în ceea ce priveşte presupusul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ce măreţie divină conţine acesta? Dacă până şi slujitorii bisericii l-au transformat într-un fel de cremă de ghete, de ce ar trebui să ne simţim impresionaţi în faţa lui noi, cei laici, care nu suntem experţi în ştiinţa divinităţii?
De vreme ce omul inteligent nu mai simte nevoia, în aceste condiţii, să asculte de această doctrină, te surprinde faptul că el îşi creează propriile sale reguli de viaţă, în funcţie de necesităţile sale naturale, trăind şi bucurându-se astfel într-un mod echilibrat de viaţa pe care i-a dăruit-o Divinitatea?
Personal, nu am nimic împotriva afirmaţiilor de bază din doctrina lui Christos. Sunt întru totul de acord că acestea sunt utile şi corespund necesităţilor de bază ale umanităţii. Mă întreb însă la ce folosesc ele de vreme ce bunilor catolici nu li se permite să le practice? Se spune că Divinitatea susţine întreaga fire; în aceste condiţii, mă întreb de ce nu îşi protejează Ea propria doctrină în faţa acestei grave distorsionări a ei. Cunoşti tu, prietene, vreun exemplu că şi-a protejat Ea vreodată doctrina? Eu nu cunosc nici unul!
Dacă aşa stau lucrurile, explică-ne de ce ar trebui să considerăm doctrina lui Christos ca fiind divină, de vreme ce chiar cei care ar trebui să o cunoască cel mai bine o consideră o aberaţie, schimbându-i sensul în toate direcţiile posibile, astfel încât a ajuns să fie privită cu dispreţ de către întreaga umanitate!

Dovedeşte-ne originea divină a doctrinei lui Christos, iar noi vom crede la rândul nostru în responsabilităţile despre care afirmi că El le solicită oamenilor să le respecte. Dacă vom constata că am păcătuit împotriva lor, ne vom căi atunci cu dragă inimă şi vom încerca din răsputeri să ne schimbăm în bine!
Până atunci, va trebui însă să ne demonstrezi că omul poate păcătui în condiţiile în care nu dispune de nici o poruncă divină. Căci noi, oamenii inteligenţi, nu am beneficiat practic de nici o astfel de lege divină, din motivele explicate mai sus, şi cu atât mai puţin de vreo poruncă a lui Dumnezeu, cu excepţia celor inerente naturii noastre, pe care le-am respectat întotdeauna. Nedispunând de astfel de legi, nici nu le-am putut respecta! Haide, prietene, vorbeşte-ne pe înţeles despre aceste lucruri, iar dacă nu vei reuşi să ne convingi, îngăduie-ne să ne ducem încotro ne mână simţurile noastre!”

Capitolul 114
Răspunsul lui Bruno, inspirat de Domnul. Dovada originii divine a doctrinei lui Christos: preaplinul şi diversitatea ei inepuizabilă
După acest discurs al mitocanului, altminteri plin de luciditate, Bruno se întoarce către Mine, rugându-Mă să îl inspir, astfel încât să le poată da un răspuns eficient vorbitorului şi tovarăşilor acestuia.
Eu îi răspund: „Vorbeşte, şi nu te gândi la cuvintele care îţi ies pe gură. Vei descoperi astfel că limba ta rosteşte exact cuvintele care trebuie!”
Liniştit de această asigurare divină, Bruno se întoarce din nou către vorbitor şi îi spune: „Prietene, dacă vei avea răbdare şi mă vei asculta cu atenţie, voi fi fericit să răspund provocării tale”. – Mitocanul: „Să auzim ce ai de spus! Te asigur că nici eu şi nici cei de faţă nu vom pierde nici măcar un singur cuvânt. Ai grijă totuşi să nu te lungeşti la infinit, ca pelteaua”.
Bruno: „Foarte bine, dragii mei prieteni! Discursul meu va fi scurt şi la obiect. De aceea, ascultaţi-mă:
Toate darurile temporale pe care le oferă Divinitatea omului cad sub incidenţa raţiunii naturale a acestuia. Fiind limitată prin însăşi natura ei, aceasta nu le poate aprecia ca atare, criticându-le constant. De pildă, sunt oameni cărora soarele li se pare prea fierbinte vara, preferând o primăvară eternă. Alţii consideră că iernile sunt prea friguroase, preferând o vară eternă. Unii sunt de părere că viaţa omului este prea scurtă, în timp ce alţii se plictisesc atât de tare încât ar dori ca ea să fie mai scurtă (unii chiar şi-o scurtează într-o manieră nenaturală, punându-şi capăt zilelor!). Mulţi oameni şi-ar dori ca pământul uscat şi fertil să acopere într-o mai mare măsură planeta, în timp ce un englez, de pildă, ar prefera ca marea să se întindă la nesfârşit. Unii preferă câmpurile, alţii pajiştile, sau grădinile, ori pur şi simplu nu sunt dispuşi să îşi părăsească vreodată oraşele lor. Şi aş putea continua astfel la infinit! Câţi oameni – atâtea păreri! Este aproape imposibil să găseşti doi oameni care să îşi dorească exact aceleaşi lucruri.

Această umanitate veşnic nesatisfăcută nu lasă darurile divine neschimbate, ci intervine constant asupra lor, după bunul său plac, astfel încât să le adapteze cerinţelor şi necesităţilor sale. Oamenii capturează animalele, le măcelăresc şi le consumă carnea. Altoiesc pomii şi modifică genetic plantele. Ordinea divină nu l-a satisfăcut niciodată pe om, care a preferat dintotdeauna să îşi confecţioneze propria sa ordine personală. Aşa cum a fost creat, omul ar fi trebuit să hoinărească gol pe planetă, bucurându-se de aerul curat în timpul verii şi adăpostindu-se în peşteri şi grote în timpul iernii. Nesatisfăcut de această ordine divină, el a preferat să îşi confecţioneze haine luxoase şi să îşi construiască tot felul de locuinţe.
De ce nu-şi găsesc oamenii liniştea în sublima creaţie a lui Dumnezeu, arătându-i astfel Divinităţii că nu sunt satisfăcuţi cu ordinea Ei? Noroc că stelele sunt prea departe pentru ei, căci altfel şi-ar fi schimbat demult locul pe cer! Există ceva în creaţie pe care omul să îl poată atinge cu mâinile şi cu simţurile sale, şi care să rămână neschimbat? Vă răspund eu: nu există! Ce ar fi trebuit să facă Dumnezeu în aceste condiţii, ştiind anticipat că omul nu va lăsa nimic din creaţia Lui neatins de mâinile sale neîndemânatice: să nu mai creeze nimic? Prietene, răspunde-mi mai întâi de toate la această întrebare, după care vom continua să vorbim despre doctrina lui Dumnezeu!”
Vorbitorul: „Hm, trebuie să recunosc că ai început cu dreptul! Cam bănuiesc unde va conduce această discuţie, ba chiar încep să cred că ai putea să ne explici în sfârşit pe înţeles învăţătura lui Christos. Haide, continuă, căci este foarte interesant ce spui”.
Bruno: „Foarte bine, dacă ai înţeles cum stau lucrurile până acum, voi continua să îţi explic căile Domnului:
Lucrurile nu diferă cu nimic în ceea ce priveşte doctrina lui Dumnezeu faţă de restul creaţiei Sale. În viziunea intelectului lumesc, această doctrină nu înseamnă altceva decât o aberaţie stupidă, care nu corespunde deloc acelei ordini fireşti pe care el o numeşte logica naturală. Lucrările miraculoase prezentate aici sunt amestecate cu doctrinele morale, la fel ca varza şi sfecla. Ba citeşti de o minune pe care a făcut-o Christos, ba urmează o mustrare pe care a adresat-o el unuia sau altuia. Din această perspectivă, Scriptura conţine un cod moral minunat, care pare însă complet lipsit de coeziune, fiind întrerupt în permanenţă de un şir interminabil de miracole şi de întâmplări, care par la fel de dezlânate ca şi florile amestecate de pe o pajişte. Acest lucru nu reprezintă însă o contradicţie faţă de ordinea divină, ci dimpotrivă, o confirmare a acesteia. În acest fel, Divinitatea sileşte natura inerent indolentă a omului să caute în permanenţă adevărul, orientând-o către contemplarea continuă, astfel încât să descopere singură, în interiorul ei, adevărurile care par atât de dezordonate şi de lipsite de logică din doctrina exterioară.
Ce aţi crede voi despre Dumnezeu dacă acesta ar fi împărţit pământul în zone stricte de demarcaţie, astfel încât în fiecare zonă să crească numai

un singur tip de pom fructifer, după criterii matematice precise? Ce s-ar alege de gospodăriile oamenilor dacă aceştia ar semăna şi alte tipuri de pomi fructiferi în grădinile lor, dar nu ar putea culege roadele scontate, căci respectivii pomi nu ar putea creşte în aria desemnată?
În înţelepciunea Lui, Creatorul a avut grijă să le dăruiască oamenilor inclusiv o ordine foarte strictă, dar numai în acele cazuri în care aceasta este cu adevărat necesară şi absolut benefică pentru ei. În rest, El a creat o aparentă dezordine, care colorează manifestarea, oferind astfel spiritului liber al omului posibilitatea să îşi exerseze anumite atribute care condiţionează în această împărăţie a spiritelor pure întreaga existenţă şi activitatea iubirii.
În mod similar, doctrina divină le este astfel oferită oamenilor încât fiecare spirit să poată extrage din ea numai substanţele nutritive care îi sunt cu adevărat necesare pentru a-i susţine creşterea spirituală, şi implicit calea către perfecţiune.
Aşa cum două plante diferite pot creşte fără probleme în acelaşi ghiveci, la fel, spiritele care au convingeri şi necesităţi spirituale diferite pot extrage substanţele de care au nevoie din aceeaşi doctrină spirituală, fiind conduse astfel către aceeaşi perfecţiune, fără a ţine cont de calea aleasă de celelalte spirite.
Imensa diversitate a cultelor şi credinţelor de pe pământ este cea mai bună dovadă a originii divine a doctrinei lui Christos, inclusiv a Fondatorului şi Susţinătorului ei! Dacă doctrina creştină ar fi o simplă lucrare umană, ea ar putea fi comparată cu o imitaţie de copac, care nu ar da niciodată rod şi din care dacă ai rupe o creangă, plantând-o apoi în pământ, ea nu va creşte niciodată, transformându-se într-un alt copac. Dimpotrivă, dacă ea se dovedeşte autentică şi vie, fiind rostită chiar de gura divină a Creatorului, copacul astfel plantat de Acesta îşi va păstra forţa vitală chiar dacă va fi manipulat de mâna neîndemânatică a omului, dând naştere altor mlădiţe care vor continua să crească inclusiv în alte soluri, producând rod bogat şi bun, la fel ca şi planta-mamă.
În schimb, gândeşte-te la doctrinele inventate de oameni, cum ar fi filozofia, matematica, şi celelalte. Acestea pot fi comparate cu o maşinărie care are întotdeauna aceeaşi formă şi care generează inevitabil aceleaşi efecte. În lumea matematicii nu pot apărea secte, căci doi ori doi fac întotdeauna patru. Logica lui Aristotel nu este diferită de cea a lui Wolff, Leibniz, Fichte, Kant sau Hegel, căci toţi aceşti copaci sunt plantaţi de om, deci sunt din start morţi!
Nu la fel stau însă lucrurile cu doctrina lui Christos. Orice creangă desprinsă din aceasta şi plantată în pământ prinde rădăcini, după care continuă să înflorească, dând din nou rod bogat. Aceasta este marea distincţie între opera lui Dumnezeu şi cea a omului, precum şi cea mai bună dovadă a originii divine a doctrinei creştine: oriunde ai transplanta-o, în orice sectă şi în orice cult, ea va produce de fiecare dată – dacă va fi îngrijită cu iubire şi cu dăruire – aceleaşi fructe ale vieţii.

Dacă mai ai obiecţii şi după această explicaţie, nu ai decât să le exprimi. Poţi fi convins că nu te voi lăsa să aştepţi un răspuns, în numele Domnului”.

Capitolul 115
Critica adusă Romei. Explicaţiile lui Bruno. Beneficiul nopţii
Vorbitorul: „Prietene, ne-ai prezentat dizertaţia ta respectând cele mai stricte criterii ale logicii, motiv pentru care mă văd nevoit să îţi mulţumesc în numele tuturor celor de faţă! Rămâne totuşi o chestiune fundamentală care mai trebuie lămurită. Dacă răspunsul tău va fi şi de această dată la fel de convingător, ne vei câştiga definitiv de partea ta, iar noi te vom alege liderul grupului nostru. Iată, aşadar, în ce constă această chestiune:
Dacă, aşa cum afirmi tu, Christos este Domnul care guvernează cerul şi pământul, merită să ne punem întrebarea: care din numeroasele secte de pe pământ este cea mai apropiată de adevăr? Şi ce crede Christos Însuşi despre biserica romano-catolică? Căci cine nu cunoaşte numeroasele aberaţii şi dictatura instaurată de această pretinsă deţinătoare a unicului adevăr divin? Ea se foloseşte de Cuvântul lui Dumnezeu ca de un stindard, ceea ce nu a împiedicat-o să îl schilodească şi să îl minimizeze în fel şi chip, ascunzându-se în spatele lui ca un lup care îşi ascunde dincolo de blana de oaie pe care a îmbrăcat-o întreaga rapacitate. Nici o furtună care s-a abătut vreodată asupra pământului nu a reuşit să smulgă vreodată acest stindard din fălcile încleştate ale lupului romano-catolic! Acest Moloh, acest dragon cu şapte capete, această prostituată eternă continuă să vegeteze indestructibilă pe pământ, continuându-şi fără ruşine profesiunea, fără ca trăsnetele divine să o lovească vreodată!
Dacă Iisus Christos, care a respins cu fiecare prilej pe care l-a prins ipocrizia clerului evreiesc, este într-adevăr una cu Dumnezeu, aşa cum pretinzi, atunci spune-ne: cum se face că permite El aceste orori de mai bine de 15 secole, privind imperturbabil cum aceşti magicieni negri care se cred slujitorii lui Dumnezeu abuzează de Acesta mai rău decât au făcut-o pe timpuri romanii care L-au bătut în cuie pe cruce? Mai mult de patru cincimi din creştinătate este conştientă de această aberaţie, spunând: ‚Catolicii sunt cea mai veche sectă de pe pământ, deci ar trebui să cunoască cel mai bine doctrina lui Christos; dar prin comportamentul lor ipocrit, ei nu fac altceva decât să ateste că nu au crezut niciodată cu adevărat în această doctrină, şi deci nici în Christos. Biserica romano-catolică nu face altceva decât să prospere pe spatele lui Christos, dar nu ar ezita nici o clipă să îl condamne la chinurile iadului, dacă El ar îndrăzni vreodată să aibă vreo relaţie cu o altă sectă’. Din această cauză, toţi susţinătorii doctrinei Sale sunt tulburaţi, preferând în cele din urmă să îşi întoarcă spatele acestei doctrine. Spune-mi, dacă există într-adevăr un Christos, oare nu vede El ce se întâmplă pe pământ, sau preferă să se uite în altă parte? Este oare

voinţa Lui ca biserica romano-catolică să îşi vadă liniştită de treburile sale neruşinate? Este El sincer încântat de lucrările ei? Oare a uitat El orice altă limbă cu excepţia celei latine, iubind sacramentele deşarte ale bisericii mai presus de orice altceva? – El, care cât timp a trăit pe pământ nu a respins nimic altceva cu atâta asprime ca ipocrizia şi făţărnicia! – Haide, prietene, rezolvă pentru noi acest mister, şi ne vom închina cu toţii Dumnezeului tău”.
Bruno: „Prietene, obiecţiile tale referitoare la biserica romano-catolică sunt cât se poate de întemeiate, şi cu greu am putea găsi ceva autentic în această biserică. Şi totuşi, dacă preferă să o lase să îşi vadă liniştită de treburi, înseamnă că Domnul are motivele Lui. Este foarte adevărat că până şi musulmanii şi evreii privesc cu mult mai mult respect Cuvântul lui Dumnezeu decât catolicii, care l-au transformat aşa cum au dorit, distorsionându-i sensurile în funcţie de interesele lor ipocrite, de dorinţa lor de dominaţie şi de lăcomia lor.
Străvechiul copac al vieţii (n.n. doctrina) a continuat astfel să degenereze, la fel ca acel nuc bătrân care mai poate fi văzut încă la poalele vulcanului Etna, a cărui vârstă se apropie de o mie de ani şi al cărui trunchi s-a uscat şi a putrezit de tot. Datorită rădăcinilor sale puternice şi coroanei falnice pe care şi-a creat-o în tinereţea lui, în timpurile din urmă între rădăcini şi crengi a crescut un trunchi nou, separat de primul. S-a format astfel un copac multiplu, derivat din cel original, care era cândva sănătos, şi care nu mai are în comun cu primul decât coroana, deşi trunchiul şi rădăcinile nu mai sunt de mult aceleaşi. Din când în când, acest copac continuă să producă fructe, dar acestea sunt lipsite de savoare, fiind practic necomestibile. Motivul este cât se poate de simplu: copacul şi-a pierdut de mult esenţa primordială a vieţii. Pe el au crescut alte forme de viaţă, care şi-au dezvoltat propriile rădăcini şi propriile ramuri. Trunchiul original al copacului, singurul care poate da roade comestibile, este sufocat de noile mlădiţe, nemaifiind alimentat de rădăcinile sale. La ora actuală, acest copac este privit de oameni ca o simplă curiozitate istorică, nu ca un arbore real şi util. Oamenii simpli i-au atribuit tot felul de legende (aşa cum se întâmplă cu tot ceea ce este vechi), iar cei mai proşti dintre ei îl adoră chiar ca pe o relicvă sfântă. În realitate, singura funcţie utilă pe care şi-a mai păstrat-o este că îi mai poate proteja încă pe călătorii rătăciţi de intemperiile vremii.
La fel se petrec lucrurile şi în privinţa mult fracturatei biserici romano-catolice. Aceasta nu mai are de mult un miez viu. Privită din exterior, ea poate fi confundată cu un copac al vieţii, dar a încetat de mult timp să mai fie astfel, la fel ca şi bătrânul nuc sicilian, care pare să mai trăiască încă, dar care nu mai produce de mult fructe. El continuă să aibă o viaţă vegetativă prin ramurile sale, ba chiar mai reuşeşte să înflorească din când în când, dând inclusiv fructe, dar care nu mai sunt comestibile, fiind tari şi lipsite de savoare. De aceea, el este privit ca o curiozitate de către călătorii curioşi. Aşa cum bătrânul copac sicilian a încetat de mult

timp să mai fie în viaţă, perioada dezintegrării lui totale apropiindu-se cu paşi repezi, la fel se petrec lucrurile şi cu străvechiul copac spiritual al bisericii romane. Ca să nu lungim vorba, pot să îţi spun că în cel mai scurt timp, aceasta nu va mai exista decât în cărţile de istorie!
Sunt foarte mulţi copaci tineri şi sănătoşi care îi pot lua locul, dar dacă Dumnezeu preferă totuşi să îi mai îngăduie bătrânului copac să vegeteze încă o vreme, El are cu siguranţă motivele Lui, care nu ar trebui să ne preocupe pe noi, căci, oricum, nu ne afectează în nici un fel! În treacăt fie vorba, mie unul mi se pare că biserica romano-catolică poate fi comparată cu o credinţă a nopţii, căci întunericul din orice instituţie de acest fel este atât de mare încât nici o slujbă nu poate fi ţinută fără a aprinde lumânări, chiar dacă se ţine în plin miez al zilei! Ce semn mai bun ar putea exista că noaptea domneşte în sufletele acestor oameni? Şi totuşi, nu trebuie să uităm că până şi noaptea serveşte la ceva, întrucât le permite celor obosiţi de activităţile de peste zi să se odihnească. Şi unde se pot odihni mai bine cei obosiţi din punct de vedere spiritual, dacă nu în bisericile întunecate ale credinţei romano-catolice? Aici, aceşti oameni nu mai simt nevoia să gândească, să caute sau să avanseze, ci doar să se împărtăşească din laptele matern al mamei lor (biserica), care le permite apoi să doarmă în pace! Ori de câte ori sunt treziţi însă de vreo lovitură morală sau politică, aceştia sunt oamenii care caută cu cea mai mare aviditate lumina, tocmai pentru că se trezesc într-un întuneric deplin!
Cam aşa îmi explic eu motivele pentru care Domnul continuă să tolereze această ‚noapte' catolică, la fel cum tolerează noaptea ce alternează cu ziua naturală, tocmai pentru ca oamenii să îşi dezvolte într-o mai mare măsură dorinţa de a căuta apoi lumina! Eu unul am fost întotdeauna de părere că cei orbi se bucură mult mai mult atunci când descoperă lumina decât cei care văd. De aceea, nu este exclus ca dintre toate sectele creştine care există la ora actuală pe pământ, cei care vor căuta în final cu cea mai mare perseverenţă lumina, bucurându-se cu atât mai intens atunci când o vor găsi, să fie tocmai membrii acestei biserici a nopţii. Sper că ai început să înţelegi acum de ce o tolerează Domnul pe bătrâna prostituată catolică şi care este menirea ei!"

Capitolul 116

Distorsionarea mesajului pur al Evangheliei de către liberul arbitru al omului. Sfârşitul îndelungatei suferinţe a Domnului

Vorbitorul: „Prietene, am ajuns cu toţii la concluzia că doctrina lui Christos nu poate fi altfel decât divină, în pofida folosirii ei abuzive de către biserica romano-catolică. Nu putem înţelege însă cum de a fost de acord Domnul ca biserica Lui apostolică să se scufunde în întuneric, ajungând astăzi în faza în care nu mai reprezintă deloc o biserică, după cum se exprimă chiar Evanghelia. Toate slujbele sale ţinute în latină, aşa-zisele confesiuni şoptite la ureche, sacrificiile făcute în timpul miselor şi toate celelalte ‚taine sfinte', ca să nu mai vorbim de celibatul

pe care îl impune preoţilor săi, care este complet împotriva naturii, sunt fenomene binecunoscute, de care chiar şi sectanţii cei mai rigizi încep să îşi bată joc pe faţă, la fel ca şi cultele religioase cele mai idioate. Şi totuşi, această casă de nebuni cu pretenţii de grandilocvenţă este tolerată de Domnul, a cărui doctrină ar trebui să fie însuşi soarele central al pământenilor! În realitate, ea a ajuns bătaia de joc a tuturor! Prietene, lămureşte-ne, te rog, asupra acestui aspect!”
Bruno: „Dragă prietene, problema ridicată de tine trebuie înţeleasă în contextul sacru al liberului arbitru al omului, fără de care acesta ar fi un simplu animal sau o maşinărie. De vreme ce trebuie să dispună de o voinţă perfect liberă pentru a deveni un om, datorită căreia poate face orice doreşte, este evident că el are posibilitatea de a accepta sau de a respinge după bunul lui plac orice doctrină, inclusiv una pur divină. Aşa se explică de ce, în timp, doctrina pură a lui Christos s-a transformat într-un fel de magie neagră practicată de papalitatea întunecată.
Oare nu existau chiar pe vremea apostolilor negustori care făceau comerţ cu doctrina miraculoasă a lui Christos? Unul dintre ei L-a însoţit tot timpul, trădându-L în cele din urmă pentru câţiva arginţi! De ce nu ar fi apărut astfel de negustori şi în timpurile ulterioare, de vreme ce doctrina lui Christos s-a dovedit tot timpul o vacă bună de muls, care putea aduce profituri uluitoare?! Oamenii lacomi au fost întotdeauna conştienţi de acest lucru, aşa că nu s-au sfiit niciodată să transforme sfânta doctrină într-o marfă pe care au comercializat-o în toată lumea şi de pe urma căreia au scos profituri bunicele! Dacă nu ar fi fost decât asta, tot era ceva! Din păcate, când negustorii (romano-catolici şi alţii ca ei) au constatat că îşi pot vinde mai bine marfa dacă o poleiesc după modelul doctrinelor asiatice (mult mai pompoase), ei s-au grăbit să o modifice după bunul lor plac, astfel încât să o vândă mai bine în rândul popoarelor din Orient. Şi astfel, comerţul lor s-a relansat.
Aceasta este perioada în care s-a produs prima mare alterare a doctrinei pure a lui Christos, urmată de descoperirea purgatoriului, a indulgenţelor, frăţiilor şi alte asemenea aberaţii. În această a doua epocă s-au produs marile cruciade, extrem de profitabile pentru negustorii lacomi din Roma. Mai târziu, când oamenii au început să-şi dea seama cine sunt singurii beneficiari ai mult lăudatelor indulgenţe, acestea au căzut în desuetudine. Tot atunci s-a aflat că negustorii din Roma avuseseră înţelegeri de afaceri cu caracenii, ca să justifice astfel noile cruciade împotriva acestora. Nu-i de mirare că bieţii cruciaţi (sărmane marionete în mâinile profitorilor romano-catolici) erau întâmpinaţi aşa cum se cuvine de către caracenii bine informaţi dinainte!
După ce sărmanii oameni au trecut prin toate aceste decepţii, biserica romano-catolică a inventat practicile aşa-zis mistice, de fapt simple acţiuni de magie neagră, creând tot felul de instituţii de binefacere şi apelând la diverse imagini făcătoare de minuni. Ea nu a mai acceptat să predice decât în latineşte, a ‚descoperit’ tot felul de relicve miraculoase

şi a construit temple uriaşe, în care a introdus altare şi icoane făcătoare de minuni, pe care continuă să le comercializeze inclusiv la ora actuală. Din nefericire pentru ei, oamenii s-au săturat de invenţiile lor şi nu mai arată respectul de altădată ‚slujitorilor lui Dumnezeu', aşa că aceşti farisei au cam început să dea faliment. Ei nu mai ştiu ce să inventeze pentru a-şi vinde marfa la fel de profitabil ca odinioară.
Dar, prieteni, de data aceasta nu le va mai merge ca pe timpuri! Biblia, şi numeroase alte lucrări de mare valoare spirituală, au început să circule pe scară largă, devenind din ce în ce mai bine cunoscute de oameni. Cât despre aceşti negustori, lăcomia lor a devenit prea evidentă. Nici chiar icoanele din lemn ale Mariei şi ale lui Christos nu mai dau randamentul de altădată, semn foarte rău pentru aceşti profitori. Aproape că mi-aş pune pe pariu beatitudinea recent câştigată că, în cel mai scurt timp, adevărata faţă a acestor lupi îmbrăcaţi în blănuri de oi li se va revela oamenilor, la fel ca fata care îmbracă tot timpul rochia ei de fată pioasă şi cuminte, până când este prinsă că se prostituează. Este tot mai dificil să faci afaceri bune cu doctrina divină în timpurile moderne, şi orice nouă tentativă nu face decât să îţi dea arama pe faţă. Aşadar, la momentul potrivit, Domnul va avea grijă să îşi purifice doctrina, într-o manieră care se va răspândi cu viteza luminii printre popoare! Până atunci, El acceptă încă să fie haina de ploaie a prostituatei romano-catolice, nu de dragul ei, ci al mieluşeilor catolici, care îi sunt încă foarte credincioşi, încălzindu-i inima. În rest, marea revoluţie este pe punctul de a se declanşa!
Slăvit fie de-a pururi Cel care îşi conduce turma la fel de protector cum face cloşca cu puii săi! Sper că acum v-aţi lămurit pe deplin în ceea ce o priveşte pe prostituata din Roma. Întoarceţi-vă acum faţa exclusiv către Iisus Christos, pentru ca adevărata lumină să se reverse asupra voastră, o dată pentru totdeauna".

Capitolul 117

Foştii necredincioşi capătă încredere în Domnul, dar se sfiesc să se apropie de Acesta. Discuţia dintre un fost cleric şi un fost ateu. Umorul în împărăţia spiritelor

Vorbitorul care a luat cuvântul înainte de cel pe care l-am numit până acum „mitocanul" spune: „Atât eu, cât şi colegul meu care a luat cuvântul după mine, suntem foarte impresionaţi de expunerea ta, concisă, dar extrem de lucidă. Este imposibil să nu fii convins de adevărurile pe care le-ai exprimat. Sunt de acord inclusiv cu profeţiile pe care le-ai făcut. Se pare aşadar că evreul pe nume Iisus este cu adevărat Cel pe care îl indică tradiţia şi pe care ni L-ai descris tu. Din păcate, acest lucru ne îngreunează şi mai mult situaţia, căci ne vine mult mai greu acum să ne întoarcem faţa către El. Am fost cu toţii mari păcătoşi pe pământ, şi nici unul dintre noi nu i-am respectat doctrina! În aceste condiţii, mă întreb dacă nu ne va repezi pe toţi: ‚Plecaţi de la Mine, făcători de rele, căci nu v-am cunoscut niciodată!'"

Cel de-al doilea vorbitor: „Alo, din ce cer ai mai picat şi tu? Tot mai crezi în iad şi în purgatoriu? Mie nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la asemenea prostii. Am convingerea că Iisus este mult mai înţelept şi mai bun decât noi doi la un loc. Spune-mi, ai fi tu însuţi capabil, cu toată inima ta împietrită, să condamni pe cineva la chinurile iadului (dacă ar exista într-adevăr un iad), şi asta pentru totdeauna? Ca să faci aşa ceva, ar trebui să fii un diavol de cea mai joasă speţă. De fapt, ce imagine ai tu în legătură cu Christos, de vreme ce te poţi aştepta la aşa ceva din partea Lui?”
Primul vorbitor: „Ai perfectă dreptate, dar să nu uităm că El Însuşi a spus cândva că adulterii, desfrânaţii, hoţii şi criminalii, sperjurii, mincinoşii, avarii şi cei cu inima împietrită nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură spune clar: ‚Cel care crede şi este botezat va fi binecuvântat’. – Noi am fost botezaţi, dar nici unul dintre noi nu am crezut cu adevărat decât în ceea ce puteam atinge cu mâinile noastre. De aceea, mă îndoiesc că am putea apărea în faţa lui Christos făcându-i o impresie prea favorabilă. Ştiu că este de o bunătate infinită, dar sfinţenia Lui este pe măsură, la fel ca şi justiţia pe care o întrupează! În aceste condiţii, mă întreb sincer cum vom face faţă acestei justiţii divine!”
Al doilea vorbitor: „Bine, dar nu ai auzit ce ne-a spus bunul nostru prieten şi ghid Bruno în legătură cu situaţia în care ne aflăm? Cel care l-a trimis la noi a fost însuşi Domnul Christos, care i-a dat misiunea de a ne recâştiga de partea luminii şi de a ne aduce înapoi la El! De ce mai trebuie să complicăm lucrurile, acum, că ne-a recâştigat? Ştim cu toţii că în faţa lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu valorează nici cât o ceapă degerată, dar dacă El doreşte să îşi manifeste graţia şi compasiunea faţă de noi, de ce trebuie neapărat să ne dăm ochii peste cap ca o fecioară la nunta unui ţăran? Dacă Domnul doreşte într-adevăr să ne dăruiască ceva, cea mai firească atitudine din partea noastră ar fi aceea de a primi darul oferit cu amândouă mâinile, nu de a face tot felul de fiţe iezuite!”
Primul vorbitor: „Of, dacă ţi-ai şlefui puţin cuvintele! Întotdeauna ai avut o limbă foarte ascuţită! Mă întreb dacă ai de gând să îi vorbeşti la fel şi Domnului, sau sfinţilor Lui prieteni? Bănuiesc că, odată ajuns în faţa lor, vei tremura ca o frunză în mijlocul unui uragan!”
Al doilea vorbitor: „Ha, ha! În spatele acestor cuvinte ipocrite recunosc o întreagă frăţie iezuită! Tot nu ai înţeles ce ne-a spus Bruno? Nu a fost el destul de clar atunci când n-a vorbit despre înşelăciunea romano-catolică? Văd că te comporţi ca un preot onctuos care mimează extazul! Să mori de râs, nu alta! Uite, amicul Bruno se strâmbă numai când îţi vede faţa bovină, care arată ca cea a unui birjar vienez atunci când preotul îi sfinţeşte caii în Sfânta Vineri! Ar trebui să-ţi fie ruşine de prostiile pe care le rosteşti în această împărăţie a spiritelor! Personal, am convingerea că Iisus Însuşi ar muri de râs dacă ţi-ar vedea faţa comică!”

Primul vorbitor: „Prietene, te rog să-ţi controlezi limba ascuţită! În caz contrar, mă tem că vei sfârşi drept în iad! Poţi fi convins că există un iad, aşa cum există un rai. Chiar nu-ţi poţi controla puţin limba, înainte de a fi blestemat pe vecie?” – Al doilea vorbitor: „Prietene Bruno, fă-ne o favoare şi linişteşte-l pe acest individ, căci am impresia că îşi va uda în curând pantalonii, lucru destul de ruşinos chiar şi în lumea fizică, darămite în cea spirituală în care ne aflăm la ora actuală! Deja au apărut primele semne!”
Întregul grup izbucneşte într-un hohot de râs, dar primul vorbitor îi dă imediat replica: „Bruno, prietene, nu poţi face nimic pentru a-l opri pe acest nesimţit să îmi mai terfelească numele? Ce treabă are el cu faptul că, pe pământ, am fost un prieten apropiat al slujitorilor lui Dumnezeu? Nu-i mai permite să mă facă de râs în faţa celorlalţi!”
Bruno: „În acest caz, trezeşte-te, şi nimeni nu va mai râde de tine! Dacă vei continua însă să vii cu prostiile astea iezuite, încercând chiar să mă atragi şi pe mine de partea ta, mă tem că amicul Niklas va avea tot dreptul să te fiarbă puţin la foc mic! Cine crezi tu că este cu adevărat bun sau drept în faţa lui Dumnezeu, şi cine se poate lăuda cu vreun merit în faţa Celui Atotputernic? Oare nu a spus chiar El: ‚După ce aţi făcut tot ce era posibil, consideraţi-vă nişte servitori leneşi!’? De vreme ce acesta este mesajul Său pentru noi, ce rost are să ne lăudăm cu meritele noastre în faţa Lui? La fel, dacă El doreşte să reverse graţia Lui asupra noastră, de ce ne-am opune noi? Nu crezi că această atitudine este deşartă? Cu toţii suntem răi, şi singurul care este cu adevărat bun este Dumnezeu. Dacă, în virtutea acestei bunătăţi infinite, El doreşte totuşi să ne dăruiască ceva, eu cred că avem datoria să procedăm la fel ca păcătosul Zaheu, pe care Domnul l-a pus să se dea jos din copac şi să intre cu El în casă, pentru a servi masa împreună. Haide aşadar să ne comportăm cu demnitate, aşa cum a făcut Zaheu!”

Capitolul 118

Bardo nu se lasă. Mustrarea lui Niklas. Grupul celor o mie de păcătoşi, uniţi întru spirit, primeşte graţia Domnului

Primul vorbitor, pe nume Bardo, nu se lasă şi continuă să riposteze: „Bine, dacă aşa stau lucrurile, cedez. Dar Niklas ar trebui să recunoască la rândul lui că spiritul lui nu este deloc rafinat şi că nu are nici un motiv să se mândrească cu faptul că aparţine Noului Catolicism, cult despre care se ştie că nici măcar nu crede că Domnul Iisus Christos. Aceşti oameni au încercat să transforme pământul într-un paradis terestru şi obişnuiau să ne numească pe noi, catolicii, nişte capete pătrate. Acum, în această lume a spiritelor, şi Niklas, împreună cu cei din credinţa lui, şi noi, cei care am aparţinut vechiului catolicism, ne aflăm practic în aceeaşi barcă. De aceea, nu cred că Niklas are motive să ne spurce pe noi aşa cum îi vine pe limbă”.
Niklas îi răspunde zâmbind: „Stimatul meu prieten Bardo! Nu mi-o lua în nume de rău dacă m-am cam încins niţel! În esenţă, intenţia mea a fost

bună, lucru pe care nimeni nu îl poate contesta. Spune-mi: există vreun romano-catolic care se roagă lui Dumnezeu dacă nu doreşte să obţină ceva de la El? Toţi se roagă pentru una sau alta, dar nimeni nu se închină în faţa lui Dumnezeu cu veneraţie, pentru simplul motiv că El este Fiinţa perfectă. Prietene Bardo, mi-aş pune rămăşag beatitudinea pe care nu am dobândit-o că nu există catolic care să se roage altfel decât pentru un interes egoist. De aceea, scuteşte-ne pe viitor de blândeţea ta onctuoasă şi de ipocrizia ta catolică! Apropo, cred că a sosit timpul să respectăm sfatul lui Bruno, căci ne-am scos destul ochii până acum, fără nici un motiv!”
Bardo: „Nu ai dreptul să spui că nu am avut nici un motiv să te critic, după toate jignirile pe care mi le-ai adus!”
Niklas: „Şi ce dacă? Dacă mitocănia mea te calcă pe nervi, răspunde-mi cu aceeaşi monedă, ca să fim chit. Tot nu ai înţeles până acum că Domnul Iisus Christos ar trebui să ne preocupe la ora actuală mai mult decât onoarea noastră, pe care ne-am terfelit-o reciproc? În fond, la ce foloseşte onoarea personală dacă fiinţa este lipsită de Dumnezeu?! De aceea, prietene Bardo, termină cu prostiile astea, specifice doar pământenilor. Haide mai bine să facem cum ne-a învăţat Bruno: să ne unim şi să ne rugăm Domnului Iisus să ne dăruiască lumina, graţia şi compasiunea Sa! – Eu voi conduce rugăciunea, iar voi ceilalţi repetaţi cu voce tare ceea ce voi spune eu, încercând însă să simţiţi în inimile voastre aceste cuvinte!” – Bardo: „Hm, de ce m-aş lua eu după tine? Crezi că nu sunt capabil să îmi formulez singur o cerere?” – Niklas: „Foarte bine! Nu ai decât! La urma urmei, fiecare îşi cunoaşte cel mai bine propriile afaceri! Eu îmi voi rosti totuşi rugăciunea cu voce tare, iar cei care doresc să o repete după mine, nu au decât să facă acest lucru!” Mulţimea celor o mie de suflete îi răspunde la unison, cu o voce de tunet: „Haide, începe, Niklas, iar noi te vom urma!”
Bardo: „Eu totuşi mă voi ruga singur. Ştiu eu mai bine de ce”. – Niklas: „Fă cum doreşti, dar nu ne mai tulbura rugăciunea colectivă. De aceea, te rog, roagă-te în tăcere!”
Imediat după aceste cuvinte, toate spiritele, cu excepţia lui Bardo, simt că de pe ochi li se ia o pânză şi încep să vadă. Eu Însumi Mă aflu faţă în faţă cu Niklas, în imediata apropiere a mesei de conferinţă, în jurul căreia se află în continuare compania de care am vorbit mai sus. Spiritele care şi-au recăpătat vederea de-abia îndrăznesc să privească pe furiş în jur, şi nu încetează să se minuneze de măreţia şi splendoarea încăperii în care ne aflăm, precum şi de frumuseţea şi nobleţea întipărite pe feţele distinşilor meseni.
Bruno, care se află şi el în faţa Mea, se închină cu respect şi îmi spune: „O, Doamne! slăvit şi adorat fie de-a pururi numele Tău! Servitorul Tău leneş îţi înmânează acum această turmă de oiţe, care îţi aparţin deja, căci şi-au deschis inimile în faţa Ta!”
Eu: „Ai procedat foarte corect! Imensa răbdare şi blândeţea de care ai dat dovadă te-au ajutat să desăvârşeşti această primă lucrare pe care ţi-

am dat-o într-o manieră exemplară. De aceea, vei primi în curând noi sarcini, mult mai importante, iar prietenul tău Niklas îţi va sta alături, căci a contribuit el însuşi în mod decisiv, către finalul conversaţiei de dinainte, la mântuirea acestor suflete, cu excepţia unuia singur, mai recalcitrant, mântuire pe care am realizat-o Eu, Dumnezeul, Domnul şi Părintele lor!
Adevăr îţi spun, nici o întoarcere a unui spirit pe calea cea dreaptă nu este mai benefică precum aceea care se realizează prin cuvinte înţelepte şi în numele unei doctrine divine. Tu ai câştigat această turmă de oi prin cuvintele tale şi prin explicarea doctrinei Mele, la unison cu voinţa şi cu ordinea Mea. De aceea, aceste spirite sunt acum pe deplin libere, fără să fi fost influenţate de diverse fapte miraculoase, care le-ar fi menţinut încă sub incidenţa judecăţii. În aceste condiţii, ele pot primi pe loc o graţie chiar mai înaltă, fapt care îmi produce o mare plăcere. Desigur, răsplata ta va fi pe măsură!
Grupul anterior a venit la Mine abia după ce l-am silit Eu Însumi să facă acest lucru, prin senzaţia de foame şi de sete pe care le-am indus-o membrilor săi (deci printr-o acţiune miraculoasă). Voi însă nu cunoaşteţi această senzaţie, exceptându-l pe Bardo, care este extrem de însetat. Motivul este cât se poate de simplu: voi v-aţi lăsat convinşi exclusiv prin puterea cuvântului, iar aceasta este maniera cea mai corectă, care corespunde perfect ordinii Mele!
Voi doi, Bruno şi Niklas, mergeţi la Robert, iar el vă va da veşminte noi. Cât despre Bardo, de el Mă voi ocupa Eu Însumi, dându-i exact ceea ce îşi doreşte: o hrană amară sau dulce, după inima lui!”
Plin de iubire şi de recunoştinţă, Niklas ar dori să mai spună ceva, dar Eu îi tai vorba din gură: „Prietene, te-am auzit deja, căci Eu cunosc perfect limbajul inimii. De aceea, du-te împreună cu Bruno, şi primeşte darul oferit de Mine. Te asigur că odată înveşmântat cu noua ta robă, vei mai avea foarte multe de spus şi de făcut. Aşa să fie!”

Capitolul 119

Vindecarea sufletului lui Bardo. Discursul lui Niklas referitor la ghidarea lui Dumnezeu. Jurământul celest de prietenie

Cei doi se îndreaptă către Robert, care îi întâmpină cu o expresie cât se poate de amicală. Între timp, Mă adresez lui Bardo, care continuă să nu Mă poată vedea: „Trezeşte-te, personaj tragic, şi spune-Mi care este motivul care stă la baza aroganţei tale!”
Instantaneu, Bardo începe să vadă, dar se simte speriat, mai ales că Mă recunoaşte în faţa lui. Încearcă să spună ceva, dar limba nu îl ajută, bâlbâindu-se la fel ca cineva copleşit de somn după ce şi-a făcut prea multe griji. Se simte îngrozit în inima lui, fiind convins că îl voi condamna pe loc la chinurile iadului.
Dar Eu îi spun: „Orbule! Cât de deşartă este frica ta! Când am condamnat eu pe cineva, mai presus de propria sa auto-condamnare? Eu am venit să te ajut, nu să te judec şi să te condamn! Constat însă că

suferi de o boală fatală, numită aroganţă! Prin urmare, pentru a te vindeca de ea, te invit să îmi explici care sunt motivele care stau la baza ei. Nu fac acest lucru pentru a Mă lămuri pe Mine Însumi, căci Eu cunosc tot ceea ce există încă de la începuturile eternităţii, ci doar pentru a te ajuta să te vindeci de ea, eliberându-te astfel de povara inutilă pe care o duci în spate.
Ascultă, atunci când prietenul tău Niklas şi-a propus să conducă el rugăciunea colectivă, în numele întregului grup de spirite, tu nu ai dorit să participi, propunându-ţi să te rogi individual. Şi ce Mi-ai cerut? Nu Mi-ai cerut mare lucru pentru tine, ci doar să îi umilesc pe cei care te-au ofensat, dar mai ales pe Niklas, care ţi-a contestat capacitatea de a-i reprezenta pe oameni, ba chiar a avut curajul să-ţi arunce câteva adevăruri dureroase în faţă.
Gândeşte-te puţin: este corect să îi ceri lui Dumnezeu să îl umilească pe cel mai bun prieten al tău, pentru simplul motiv că a îndrăznit – în calitatea lui de prieten – să îţi spună adevărul în faţă? Nu crezi că ar fi trebuit să soliciţi mai degrabă graţia divină pentru acela care a încercat să te salveze din această aroganţă distructivă şi din acest egoism feroce?
Crezi că în această împărăţie a adevărului nedisimulat lucrurile continuă să fie la fel ca pe pământ, unde orbii se înconjoară numai de cei care îi periază, considerându-i prietenii lor cei mai apropiaţi, în timp ce îi resping pe cei care le spun adevărul în faţă, considerându-i duşmani – aşa cum au procedat evreii cu Mine, când am avut îndrăzneala să le flutur adevărul gol-goluţ în faţă?
O, dragul Meu Bardo, te asigur că în această lume lucrurile se petrec cu totul altfel. Aici numai adevărul contează, şi iubirea pură care îl însoţeşte! Orice altceva este o oroare în faţa Mea şi nu poate avea acces în împărăţia Mea. De aceea, haide, recunoaşte deschis că ai acţionat nedrept faţă de Niklas şi împacă-te cu el! Apoi întoarce-te la Mine, iar Eu voi avea grijă să ţi se întâmple ceea ce meriţi!”
Auzind aceste cuvinte ameninţătoare din gura Mea, Bardo începe să reflecteze în sinea sa: „Da, Atotputernicul Dumnezeu a vorbit! Cine are dreptul să nu ţină cont de înţelepciunea şi de puterea Lui? Desigur, are perfectă dreptate! Omul este cel mai mare duşman al adevărului, mai ales dacă acesta se apropie prea mult de el. Greşeşte însă, căci viaţa lui se întinde cu mult dincolo de limitele mormântului, iar în această lume eternă singurele criterii sunt – după câte înţeleg – tocmai adevărul şi iubirea! – Domnul Însuşi mi-a explicat acest lucru, aşa că va trebui să procedez după cum m-a învăţat El, indiferent cât de greu mi-ar fi. Mă voi duce aşadar la prietenul Niklas şi îi voi mărturisi totul cu curaj, după care îl voi ruga cu umilinţă să îmi ofere prietenia lui!” – După aceste cuvinte, porneşte imediat la drum, dornic să ducă la bun sfârşit această sarcină.
Niklas nu mai aşteaptă însă ca el să se umilească în faţa lui. Îmbrăcat cu haina sa nouă, el îl întâmpină cu braţele deschise şi îl îmbrăţişează,

spunându-i: „Prietene, cât timp trăieşte pe pământ, omul orb doreşte dovezi, căci nu înţelege puterea voinţei. În această lume lucrurile stau însă cu totul altfel: ochii deschişi văd imediat sinceritatea voinţei inimii, aşa că nu mai simt nevoia să primească alte dovezi. Dacă această voinţă este la unison cu ordinea divină, toate celelalte lucruri se aranjează de minune. În împărăţia spiritelor, singurul lucru care ne mai aparţine este voinţa (intenţia). Întreaga acţiune îi aparţine exclusiv Domnului!
De aceea, de acum înainte vom fi cei mai buni prieteni din lume, căci am pus cruce pentru totdeauna tuturor diferendelor noastre pământeşti! Îl vom iubi de asemenea pe amicul Bruno din toată inima, considerându-l prietenul nostru cel mai apropiat, căci lui îi datorăm salvarea noastră; fără răbdarea lui infinită, dar mai ales fără bunătatea, blândeţea şi compasiunea fără egal a Domnului, am fi căzut cu siguranţă în iadul cel mai de jos! Domnul a fost şi va rămâne de-a pururi temelia primordială a oricărui act de mântuire! Mai sunt, desigur, câţiva prieteni cărora va trebui să le dovedim recunoştinţa noastră, căci ei au acţionat asupra noastră ca un magnet, încă de pe vremea când trăiam pe pământ, dovedindu-se inclusiv în această lume resortul care a permis mântuirea noastră în casa lor.
Mai presus de orice trebuie să îi mulţumim însă Părintelui nostru divin, Iisus Christos, cu inimile pline de iubire şi adoraţie, pentru că ne-a condus paşii astfel încât să putem ajunge la destinaţia pe care ne-a rezervat-o dintotdeauna, potrivit ordinii divine, şi asta în pofida convingerilor noastre rigide şi orbirii noastre pline de încăpăţânare!
Cu adevărat, sfaturile Lui sunt impenetrabile, iar căile Lui insondabile! Omul rătăceşte ca o navă lipsită de cârmaci pe ocean, condusă încolo şi încoace de vânturi. Cine ar putea crede în aceste condiţii că acest vehicul este ghidat în permanenţă dintr-o lume invizibilă, urmând un plan ideal? Cel mai adesea, omul speriat uită că vânturile depind şi ele de Dumnezeu, primindu-şi direcţia şi puterea direct de la El. Şi uite-aşa, nava rătăcită ajunge la ţărm, ca şi cum ar fi fost condusă de cel mai experimentat dintre cârmaci. Aceasta este lucrarea Domnului, căruia îi datorăm întreaga noastră adoraţie şi slavă!
Aşa ne-a condus inclusiv pe noi Domnul, astfel încât, în pofida păcatelor noastre cumplite, să ne găsim calea către El. O, cât de mare trebuie să fie bunătatea şi înţelepciunea Lui, dar mai ales iubirea care îi umple inima! La ora actuală, suntem mântuiţi pentru totdeauna. De aceea, îţi propun să ne adunăm tot curajul şi să îl punem în slujba Lui, plini de cea mai arzătoare iubire pentru El, marele Mântuitor!”
După aceste cuvinte pline de simţire, cei doi se îmbrăţişează, după care se duc şi îi îmbrăţişează pe rând pe Bruno, pe Dismas şi pe Max Olaf, cel care l-a ajutat primul pe Dismas să se trezească; dar mai ales pe Robert, cel care a contribuit decisiv la marea transformare a lui Dismas.
După această scenă emoţionantă, Niklas se întoarce la Mine împreună cu Bardo şi îmi spune: „Doamne, noi doi avem acum o singură inimă.

Iartă-ne şi Tu, aşa cum ne-am iertat noi unul pe celălalt, astfel încât să Te putem iubi mai presus de orice, din inima noastră comună!”
Eu: „Dacă v-aţi rezolvat reciproc conflictele, ajungând la reconciliere, vă puteţi considera împăcaţi inclusiv cu Mine! De aceea, orice datorie din cartea vieţii voastre este ştearsă! Mergeţi acum la Robert şi la prietenii săi, care vă vor da veşminte mai potrivite pentru aceste o mie de spirite sărmane. Luaţi-le şi distribuiţi-le oamenilor, căci bieţii de ei se simt aproape goi. Apoi întoarceţi-vă înapoi la Mine, astfel încât să vă pot binecuvânta, conducându-vă pe toţi în împărăţia luminii. Aşa să fie!”

Capitolul 120
Veşmintele din lumea de dincolo. Domnul binecuvântează spiritele. Blum şi prietenii lui sunt trimişi să facă ordine în sufragerie. Uimitoarele lor experienţe
Cei doi se îndreaptă către Robert, care îi conduce la marele dulap din aur, pe care îl deschide, scoţând din el un mare număr de veşminte celeste. După ce toată lumea se schimbă, întreaga mulţime se transformă, toate spiritele arătând dintr-o dată mult mai armonioase şi mai strălucitoare.
În împărăţia spiritelor există o diferenţă fundamentală între cei care se orientează către Mine dintr-o pură intuiţie interioară, mânaţi exclusiv de iubirea lor faţă de Mine, şi cei care sunt trimişi la Mine de alţii, prin instrucţiunile lor pline de înţelepciune. Primii primesc veşminte noi de la sine, ca şi cum s-ar fi transformat singuri, în timp ce ceilalţi sunt nevoiţi să îşi scoată vechile haine lumeşti şi să-şi pună apoi noile veşminte celeste, primite – cum s-ar spune – din exterior. Am ţinut să fac această clarificare pentru ca nimeni să nu se simtă ofensat mai târziu văzând că anumite spirite se trezesc subit îmbrăcate în haine noi, la fel ca un copac care înfloreşte primăvara, în timp ce altele, precum cele din scena anterioară, sunt nevoite să primească veşminte noi şi să se îmbrace cu ele, la fel cum procedau pe pământ.
Revenim acum la scena noastră, în care toată lumea este îmbrăcată în haine noi, ca de sărbătoare. Toţi Mă slăvesc în inimile lor, deşi nu toată lumea este capabilă să înţeleagă plenar imensa graţie pe care am revărsat-o asupra lor, în compasiunea Mea nesfârşită. Alţii îi privesc pe patriarhi şi pe apostoli cu un fel de timiditate plină de devoţiune. Dar Petru le indică tuturor să vină mai întâi la Mine, pentru a primi binecuvântarea promisă, după care vor putea fi conduşi mult mai uşor către înţelepciune. Toţi reacţionează spontan, alergând către Mine pentru a-Mi mulţumi pentru frumoasele haine dăruite şi pentru a-Mi cere binecuvântarea.
De aceea, îmi ridic braţele deasupra tuturor şi le spun: „Primiţi binecuvântarea promisă şi întăriţi-vă astfel iubirea şi înţelepciunea încă slabe. Fără această binecuvântare, v-ar fi imposibil să intraţi în împărăţia Mea celestă! Abia acum, după ce aţi primit binecuvântarea Mea părintească, puteţi intra în ea. Pe vremea când trăiaţi pe pământ,

priveaţi adeseori stelele, întrebându-vă: ‚Ce reprezintă acestea, şi ce se ascunde în spatele lunii şi al soarelui?’ Şi fiecare dintre voi dădea un răspuns diferit la aceste întrebări. Acum nu mai contează însă, căci aţi transcens definitiv planul terestru, stând fericiţi în faţa Mea, Dumnezeul, Părintele şi Mântuitorul vostru. În noua voastră calitate, de copii perfecţi ai Mei, aveţi acum dreptul să cunoaşteţi măreţele şi nenumăratele lucrări ale Tatălui vostru ceresc. De aceea, pregătiţi-vă, căci abia de acum înainte începe adevărata voastră iniţiere în măreţul Meu plan, care a reprezentat o ghicitoare imposibil de rezolvat pe vremea când trăiaţi în dimensiunea fizică!
Această casă, în care aţi ajuns în urma căderii voastre, dar care v-a permis să vă înălţaţi din nou, vă va servi ca sediu general, în care Mă veţi putea găsi oricând, ori de câte ori vă veţi simţi obosiţi din cauza marii călătorii pe care vă pregătiţi acum să o întreprindeţi, şi în care vă veţi putea odihni.
Atunci când experienţa vă va permite să acumulaţi o iubire nemăsurată faţă de Mine, fiecare dintre voi îşi va putea construi înlăuntrul fiinţei sale o locuinţă personală, în care va putea sălăşlui pe vecie, în starea cea mai beatifică cu putinţă.
Pentru a vă putea începe marea călătorie prin împărăţia Mea pe deplin fortificaţi, vom împărtăşi mai întâi împreună o masă festivă a vieţii. Robert, du-te împreună cu principalii tăi fraţi şi deschideţi uşa din mijloc care dă către miazăzi şi care vă va conduce într-o nouă încăpere. Veţi găsi acolo numeroase scaune şi mese. Aranjaţi-le în ordine şi aşezaţi pe mese pâine şi vin! Îi voi conduce apoi personal pe aceşti oaspeţi ai noştri în marea încăpere a păcii şi a odihnei, pentru ca toţi să mănânce şi să se regenereze. Haideţi, faceţi aşa cum v-am învăţat!”
Robert şi prietenii săi se îndreaptă către camera indicată, care seamănă cu un salon uriaş de bal, având un număr foarte mare de mese, mai mari şi mai mici, distribuite într-o mare dezordine, care corespunde simbolic acelei stări sufleteşti a unui spirit în care, deşi acesta a luat tot felul de hotărâri înţelepte, el nu reuşeşte să şi le ordoneze, astfel încât să le poată folosi pentru scopurile sale sublime; altfel spus, acelei stări sufleteşti în care, datorită lipsei discernământului spiritual, el nu îşi dă încă seama ce are de făcut mai întâi, apoi în al doilea rând, în al treilea rând, şi aşa mai departe. De aceea, spiritele mai evoluate (în cazul de faţă Robert şi prietenii săi) trebuie să le-o ia înainte şi să aşeze mesele în ordine, căci acestea reprezintă fundamentele impulsurilor caritabile. Odată acestea aranjate în ordine, îmi fac Eu Însumi apariţia, conducându-i pe oaspeţi în camera lucrărilor bune, unde aceştia pot primi o graţie încă şi mai înaltă, beneficiind de ordinea superioară în care au ajuns.
Văzând numeroasele mese distribuite în cea mai mare dezordine posibilă, Robert se adresează prietenilor săi: Messenhauser, Becher, Jellinek, Max Olaf, Dismas, Niklas, Bardo şi alţi câţiva voluntari care li s-au alăturat: „Prieteni, ne va lua ceva timp pentru a face ordine în acest

dezastru. Principala problemă de care ar trebui să ne ocupăm este aranjarea meselor şi scaunelor pe ordine de mărime, căci unele sunt înalte, iar altele joase, unele sunt înguste, iar altele foarte scurte. De aceea, munca noastră nu va fi deloc uşoară! Ce fel de proprietar mai sunt şi eu, de vreme ce nu ştiu nici măcar ceea ce există în propria mea casă, ca să nu mai vorbim de ordinea în care ar trebui aranjate aceste lucruri?! Mare dezastru! Oare ce putem face?”
Messenhauser: „Mda, ciudat! În camera din care tocmai am ieşit aveam cu toţii impresia să suntem oameni înţelepţi, iar acum ne dăm seama că nu cunoaştem nici măcar tabla înmulţirii! Tot ce trebuie să facem este să aranjăm sistematic aceste mese, bănci şi scaune, dar nu ştim de ce să ne apucăm mai întâi. Care este cel mai important lucru, ca să începem cu el, apoi care este al doilea ca importanţă, al treilea, etc.? Cum să potrivim mesele înalte cu cele scunde, sau pe cele înguste cu cele late?”
Becher: „Prieteni, nu îmi doresc nimic altceva mai mult decât să vă ajut, dar nu îmi cereţi un plan precis! Căci adevăr vă spun, în această sală imensă mă simt la fel de prost ca atunci când am ieşit pentru prima dată din pântecul mamei mele!” – Jellinek adaugă şi el: „Cred că ceea ce avem acum de făcut este mai important decât ne imaginăm noi! Chiar credeţi că Domnul ne-ar fi lăsat să facem lucrurile după capul nostru? Eu zic că cel mai bine este să ne întoarcem la El şi să îi cerem un plan de acţiune. În caz contrar, riscăm să ne frecăm frunţile o jumătate de eternitate, fără să ajungem la nici o concluzie! Ca să spun aşa, aranjarea a o mie de mese şi câteva mii de scaune şi de bănci reprezintă o problemă care ne depăşeşte. De aceea, haideţi să trimitem pe cineva la Domnul, ca să îl întrebe cum trebuie să procedăm!”
Robert: „Mă voi duce eu însumi. Tu rămâi şi admiră celelalte minuni din acest salon!”
După care, Robert se întoarce în camera alăturată, dar rămâne şocat să constate că aceasta este complet goală. Decorul a rămas neschimbat, dar nu se aude nici un sunet. Robert nu vede pe nimeni, şi deşi deschide alte câteva uşi, nu găseşte ceea ce caută. Iese chiar în curtea exterioară, dar nici aici nu se mişcă nimic. Dându-şi seama că cercetările sale nu îl conduc nicăieri, el se întoarce deprimat la prietenii săi, care nu sunt nici ei într-o dispoziţie mai bună.
Robert: „Slavă cerului că v-am găsit măcar pe voi! În rest, întreaga casă pare pustie, la fel ca cei doi poli ai pământului! Domnul a dispărut, la fel ca şi ceilalţi oaspeţi ai noştri. Nu i-am găsit nici în camerele alăturate, şi nici chiar în grădina exterioară. Un om mai slab de înger ar da probabil în apoplexie! Ei bine, mă întreb ce putem face în aceste condiţii?”
Jellinek îi răspunde, la fel de uimit: „Asta este! Facă-se voia Domnului! Haideţi să încercăm să punem în ordine aceste mese, aşa cum ne-om pricepe! După ce vom termina de aranjat mesele şi vom aşeza pe ele pâinea şi vinul, ne vom lămuri probabil dacă am făcut bine sau nu”.

Robert îl cheamă la el pe Max Olaf şi îi spune: „Frate, ştiu că pe pământ ai fost deopotrivă marinar, inginer şi matematician. De aceea, cred că eşti cel mai în măsură să ne indici un sistem după care am putea aranja aceste mese şi aceste bănci. Gândeşte-te bine, căci nu mai avem altceva de făcut decât să ascultăm de porunca Domnului, aşa cum ne-a sugerat şi fratele Jellinek!”
Max Olaf: „Cu siguranţă, Dumnezeu nu ne-ar cere niciodată mai mult decât suntem capabili să facem! De aceea, sunt convins că ne vom descurca cu mesele. Vom începe prin a le alătura pe cele mari, de aceeaşi înălţime, în centru, după care vom aşeza alături de ele mese din ce în ce mai mici şi mai înguste. Am putea crea astfel un mare dreptunghi din mese de diferite mărimi, sau chiar o cruce, dat fiind că această sarcină pe care am primit-o chiar seamănă cu o cruce pe care o avem de dus. Vom proceda apoi în mod similar şi cu băncile şi cu scaunele. După ce vom termina de aranjat totul, vom afla dacă Domnul va apărea, însoţit de ceilalţi oaspeţi, aşa cum ne-a promis. Dacă nu va apărea, nu vom avea de ales decât să ieşim afară din casă, căutându-L prin lumea largă. De aceea, haideţi să trecem la treabă, în numele lui Dumnezeu!”
Toată lumea este de acord, aşa că se apucă de lucru. După o bună bucată de timp, mesele, băncile şi scaunele încep să capete o structură ordonată, în formă de cruce. În final, Robert deschide mai multe dulapuri, din care scoate pâine şi vin. Ca de obicei, pâinea este rotundă, iar vinul este aşezat în cupe aurii. Cu ajutorul prietenilor săi, Robert aşează pâinea şi vinul pe mese.
După ce totul este gata, Robert spune: „Doamne, Tu, care eşti omniscient, cu siguranţă poţi vedea că am terminat cu credinţă sarcina pe care ne-ai desemnat-o. La plecare, ne-ai promis că de îndată ce vom termina, vei veni însoţit de ceilalţi oaspeţi, pentru ca aceştia să poată prinde puteri, fiind binecuvântaţi pentru noile lor misiuni celeste! De aceea, Te implor, vino la noi, căci inima noastră este grea şi ne lipseşte prezenţa Ta dătătoare de viaţă!”
Ceilalţi se roagă şi ei la fel ca Robert, dar nu se întâmplă nimic. Fără să-şi piardă răbdarea, întregul grup aşteaptă cu răbdare o lungă perioadă de timp.
Văzând însă că nimeni nu-şi face apariţia, Robert sfârşeşte prin a spune: „Foarte ciudat! Oare avem parte de o încercare din partea Domnului, sau ne facem vinovaţi de vreo greşeală? Să fi fost toată povestea asta un simplu vis? Într-adevăr, foarte ciudat! Oare ce trebuie să facem? Prieteni, haideţi să ne punem minţile la contribuţie, căci în caz contrar mă tem că întreaga poveste se va sfârşi prost!”

Capitolul 121
Opinii şi păreri. Dismas sugerează ca toată lumea să îşi pună inima în ordine. Recunoştinţa lui Robert. Binecuvântarea iubirii faţă de aproape

Bardo se îndreaptă şi el către Robert, căruia îi spune: „Prietene, nu contest că dispariţia subită a Domnului împreună cu grupul larg de oaspeţi mi se pare un semn de rău augur, dar eu privesc astfel lucrurile: chiar dacă povestea pe care am trăit-o anterior ar fi fost un simplu vis, cert este că suntem cu toţii liberi şi putem face orice dorim. De aceea, avem libertatea să facem ce este mai bine pentru noi, căci nici o putere străină nu ne mai poate împiedica. Pe de altă parte, dacă ceea ce am experimentat în această lume a fost real şi autentic, mai ales revelarea Domnului nostru Iisus Christos, pe care îl considerăm Dumnezeul nostru suprem, atunci este evident că actuala noastră stare de confuzie nu este altceva decât o încercare menită să ne facă să evoluăm şi mai mult. Graţia şi iubirea Domnului continuă să se reverse asupra noastră în această manieră particulară, cu scopul de a ne ajuta să devenim încă şi mai independenţi, punându-ne în ordine motivaţiile – altfel spus, de a deveni mai solari, mai masculini, ca să mă exprim astfel, mai pe picioarele noastre. De aceea, am convingerea că tot ce avem de făcut este să ne amplificăm şi mai mult iubirea noastră faţă de Domnul Iisus Christos, aşa cum ne-a învăţat chiar El atunci când ne-a ridicat şi ne-a binecuvântat cu mâna Sa atotputernică de Creator, iar El va apărea în scurt timp în mijlocul nostru, împreună cu dragii noştri fraţi şi cu dragele noastre surori! Acesta este sfatul meu. Dacă altcineva are o idee mai bună, îl rog să iasă în faţă şi să ne-o comunice!”
Niklas: „Frate, trebuie să recunosc că ai pus punctul pe i! Lucrurile stau exact aşa cum le-ai prezentat tu, şi este imposibil să stea altfel! Chiar dacă eu am fost primul care am acceptat revelaţia lui Bruno, îţi recunosc acum superioritatea şi admit faptul că ai putea să ne fii lider. Aşa este! Iubirea noastră faţă de Domnul este încă deficitară, motiv pentru care El ne-a pus acum la încercare. Cu siguranţă, preafrumoasa Helena se află şi acum alături de El, şi asta pentru că îl iubeşte mai presus de orice, nu ca noi! De ce s-a ajuns în această situaţie? E simplu: pentru că ea a ştiut de la bun început să îl ‚lovească’ în punctul Său ‚slab’: inima Lui! În ceea ce ne priveşte, noi ne-am imaginat, ca nişte veritabili negustori ai înţelepciunii, că întreaga împărăţie celestă ne aparţine deja, şi uite-aşa, ne-am trezit în actuala conjunctură, ca nişte vite lipsite de minte!
De aceea, aceasta este soluţia: mai multă iubire! Nu îl putem atrage pe Domnul, determinându-L să vină la noi, decât dacă ne vom sacrifica intelectul în favoarea iubirii! Abia atunci vom putea spera că nu ne va mai părăsi niciodată! Dacă vom continua însă să ne imaginăm că, pentru simplul motiv că am îndeplinit o misiune dată de El, noi suntem ambasadorii Lui divini, şi nu simplii beneficiari ai graţiei Sale, la fel ca şi ceilalţi, cu siguranţă vom mai avea parte şi de alte experienţe, la fel de bizare ca şi aceasta. Părerea mea este că experienţele noastre nu fac decât să reflecte propria noastră stare confuză de spirit. Ce ziceţi, nu am dreptate?”

Toţi îi răspund la unison: „Ai întru totul dreptate! Greşeala este a noastră! Din fericire, Domnul ne cunoaşte prostia şi se dovedeşte plin de răbdare cu noi!”
Dismas iese la rândul lui în faţă şi spune: „Dragii mei prieteni, îngăduiţi-mi să spun şi eu două cuvinte. În ceea ce priveşte răbdarea pentru greşelile noastre, mă tem că ne aflăm pe un teren alunecos. Dacă este adevărat că totul depinde de dobândirea perfecţiunii de către spiritul uman, prin desfăşurarea propriei sale puteri, respectiv urmând calea către perfecţiune indicată de Domnul, prin recunoaşterea ordinii divine şi progresul pe cale, folosindu-se de propria sa putere vitală, - s-ar putea ca răbdarea ce ne este acordată să nu dureze la infinit.
La ora actuală, noi suntem înzestraţi cu foarte multă putere şi avem la dispoziţie doctrina divină. Nu depinde decât de noi să ne continuăm activ evoluţia, în acord cu ordinea divină pe care am început să o recunoaştem! – Prima lege pe care trebuie să o respectăm este cea a iubirii libere, în acord cu capacitatea inimii noastre. Ar fi o nebunie să încercăm să îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât poate suporta inima noastră. În schimb, ar fi o neglijenţă criminală să îl iubim mai puţin decât îşi doreşte inima noastră, căci această lipsă de iubire conduce mai devreme sau mai târziu la statutul de moarte spirituală. Dacă vom reuşi să ajungem la măsura justă a iubirii noastre, vom dispune inclusiv de înţelepciunea şi de puterea care îi corespund acesteia, cu ajutorul cărora ne vom putea continua calea, acţionând la unison cu voinţa lui Dumnezeu şi asumându-ne-o în mod conştient, în calitatea noastră de spirite libere. Indiscutabil, Dumnezeu reprezintă în sine ordinea cea mai înaltă. Dacă dorim să înţelegem însă această ordine, avem datoria mai întâi de toate să ne punem ordine în propria noastră fiinţă, căci în caz contrar nu vom putea spera niciodată să accedem la adevărata libertate spirituală, cea desăvârşită.
Faptul că Domnul ne-a pus să aranjăm în ordine aceste mese şi aceste scaune reprezintă o manieră simbolică în care El ne-a indicat ce avem de făcut în continuare în propriul nostru suflet, pentru a deveni cu adevărat demni să ne aflăm în prezenţa Lui sfântă. Mai departe, nu depinde decât de noi să trecem la fapte, făcând ceea ce aşteaptă Domnul de la noi.
Dacă ne vom rezolva problemele interioare, renunţând la orice aroganţă reziduală, la amintirile noastre referitoare la fostele vicii pe care le-am avut, dar mai presus de orice, dacă vom începe să aplicăm practic principiile bunătăţii, pe care deocamdată le cunoaştem mai mult teoretic, cu siguranţă vom putea avansa pe calea perfecţiunii, aşteptând cu răbdare întoarcerea Domnului, aşa cum trebuie să procedeze orice spirit perfect, aflat la unison cu ordinea divină. Dacă nu vom face însă decât să ne punem întrebări în legătură cu această întoarcere, considerând-o un fel de scamatorie divină, mă tem că vom rămâne încă foarte departe de ţelul nostru!

Nu este suficient să facem ceea ce ne-a cerut Domnul, ca nişte maşinării vii, ci trebuie să descoperim înlăuntrul fiinţei noastre impulsurile care ne mână să procedăm astfel, căci numai aşa ne vom putea integra în mod conştient în ordinea divină. Aceasta nu are aproape nimic de-a face cu ordinea exterioară a lucrurilor. Adevăratul scop pentru care ne-a trimis Domnul aici nu a fost să aranjăm aceste mobile, ci o atenţionare din partea Lui că trebuie să ne punem ordine în cea de-a doua cameră a inimii noastre, aceea a înţelepciunii divine. Dacă altcineva dintre voi are o idee mai bună, să iasă în faţă şi să o spună, în numele Domnului!”
Robert: „Sunt de-a dreptul copleşit de înţelepciunea ta. Parcă nu ar fi trecut atât de puţin timp de când respingeai cu vehemenţă divinitatea lui Christos, silindu-ne să depunem mari eforturi pentru a te readuce pe calea cea dreaptă. Ne-ai dat multă bătaie de cap, iar acum ne-o iei înainte cu o jumătate de eternitate! Ne-ai revelat adevăruri atât de profunde încât îţi mărturisesc că, personal, nu aş fi ajuns să le descopăr nici de acum într-o mie de ani fără ajutorul tău. Frate, ne-ai făcut în acest fel un mare serviciu!
Ascultă, această casă mi-a fost dăruită de Domnul pentru totdeauna, dar eu nu cunosc aproape nimic din comorile pe care le conţine. Dacă îţi doreşti însă acest lucru, sunt de acord să ţi-o dăruiesc integral! Cuvintele pe care ni le-ai spus au fost atât de sacre încât parcă ar fi ieşit direct din gura lui Dumnezeu. O, un singur cuvânt de acest fel este mai valoros decât o sută de mii de astfel de case! De aceea, te rog, acceptă darul meu! Aceasta este cea mai mare posesiune de care dispun în această lume, excepţie făcând iubirea mea faţă de Domnul şi faţă de voi toţi. Frate mult iubit, cât de drag ne-ai devenit în scurt timp tuturor! Cât de îndepărtate par vremurile în care te priveam de sus, cu condescendenţă… Acum ne depăşeşti cu mult. De aceea, te implor să ne mai ridici nivelul spiritual cu câteva cuvinte!”
Dismas: „Dragii mei fraţi, oare nu aţi auzit că o mână spală pe alta? Iubirea voastră frăţească m-a purificat, ridicându-mă din prăpastia depravării mele; căci trebuie să vă spun că până nu demult am fost un cetăţean al iadului cu drepturi depline. Din fericire, voi aţi ştiut cum să scoateţi la lumină partea cea mai bună din mine, şi în acest fel m-aţi salvat. Vă asigur că voi nu aţi suferit decât în mică măsură imensa tulburare pe care am simţit-o eu în această cameră, ca urmare a testului pe care ni l-a dat Domnul, cu scopul de a ne ajuta să ne punem ordine în lumea noastră interioară. De aceea, am simţit nevoia să spun câteva cuvinte, pe care le-am extras din străfundurile fiinţei mele, iar acestea au avut efectul dorit, Domnul fie lăudat!
Acest gest neînsemnat nu mă face însă deloc demn să primesc casa ta, Robert dragă, căci Domnul a construit-o chiar în inima ta. De aceea, chiar dacă am dori amândoi acest lucru, mă tem că acest transfer nu s-ar putea produce în nici un caz. Ascultă-mă: această casă şi toate comorile pe care le conţine ea corespund întru totul inimii tale. Folosind ca materiale de construcţie iubirea ta faţă de Dumnezeu şi faţă de

semenii tăi, Domnul a săvârşit această lucrare minunată. De aceea, dacă aş accepta această casă ca dar de la tine, te-aş deposeda chiar de inima ta, şi implicit de viaţa pe care o ai, căci ea nu reprezintă altceva decât iubirea inimii tale.
În schimb, îmi este cât se poate de uşor să trăiesc din punct de vedere spiritual în interiorul casei tale, căci orice om cu adevărat nobil are întotdeauna câţiva prieteni dragi pe care îi acceptă cu drepturi depline în inima sa, neprecupeţind nimic de dragul lor şi dăruindu-le întotdeauna ce are mai bun. Acest lucru este cu atât mai uşor de realizat în această lume, căci Domnul are grijă să scoată la vedere toate acele lucruri care în lumea terestră rămâneau la stadiul de dorinţe active. În împărăţia spiritelor, acest univers interior tinde să se exteriorizeze, căpătând o realitate palpabilă, dar asta nu înseamnă că el reprezintă altceva decât în lumea exterioară: o inimă cu toate comorile ei născute din iubire. Aşa cum, pe pământ, adevăraţii copii ai lui Dumnezeu nu îşi doresc nimic mai mult decât să îşi dăruiască inima fraţilor lor, la fel şi tu, frate preaiubit, doreşti acum să îmi dăruieşti mie inima ta, ca un dar nepreţuit. Gestul tău este de o nobleţe absolută, dar nu poate fi realizat efectiv în această lume spirituală. De altfel, ar fi şi inutil, căci atunci când iubirea frăţească şterge hotarele între ‚al meu' şi ‚al tău', orice dispute legate de frontiere şi linii de demarcaţie dispar pentru totdeauna. Nici o altă lege din lume nu ne poate dărui întregul univers aşa cum o face iubirea faţă de semeni, datorită căreia toată lumea le dăruieşte celorlalţi tot ceea ce posedă. De aceea, în această lume este absolut imposibil ca cineva să trăiască în lipsuri, atât timp cât se bucură de iubirea fraţilor săi.
Noi locuim acum cu toţii înlăuntrul tău, la fel cum tu locuieşti înlăuntrul nostru. Care dintre noi ar putea spune, în aceste condiţii: ‚Fraţilor, nu am destul'? Necesităţile tuturor sunt astfel îndeplinite, şi cu cât le dăruim mai mult celor din jur, cu atât mai mult primim înapoi. În această lume, inimile noastre sunt precum mările – deşi se scurg constant unele în celelalte, nici una nu rămâne vreodată fără apă. De aceea, nu trebuie să îmi dăruieşti casa ta, căci mă bucur deja de ea de parcă ar fi a mea. În mod similar, îţi pun la dispoziţie tot ceea ce am, aşa că nu va trebui să îmi ceri vreodată ceva din ceea ce îmi aparţine.
Dar, hei, ascultă! Aud voci în camera alăturată. Haide să mergem să vedem ce se întâmplă!"
Robert: „Îţi mulţumesc, dragul meu frate, pentru această prelegere de o rară frumuseţe, care mă face să nu-mi mai doresc nimic altceva! Da, aud şi eu voci, aşa că ar trebui să verificăm ce se petrece. Cât despre tine, iubitul meu frate, mergi alături de mine, căci mi-ai devenit de-a dreptul indispensabil".

Capitolul 122
Victimele războiului pătrund în casă cu forţa. Discursul liderului lor. Apelul lui la rugăciune

Toată lumea se îndreaptă către uşa de la intrare, aruncând în treacăt o privire în marea anticameră, în speranţa că îl vor vedea pe Domnul şi pe oaspeţii Săi. Din păcate, nu zăresc pe nimeni! În schimb, un mare număr de spirite năvălesc cu forţa în casă, întrebând agresiv cine este stăpânul acestui palat.
Robert îi spune lui Dismas: „Frate, iată o surpriză neaşteptată! În loc să dăm de Domnul, ne-am trezit pe cap cu această mulţime de barbari, care întreabă cu tupeu cine este stăpânul casei. Întâmplarea face ca acel stăpân să fiu chiar eu! Mă întreb oare ce vor? Or fi şi hoţi, şi criminali printre ei? Mda, se pare că Împărăţia lui Dumnezeu a mai crescut niţel, îmbogăţindu-se cu câteva specimene pe cinste! Priveşte-le ochii însetaţi de sânge! Aş pune pariu pe orice că toată această gloată a venit direct din iad! Cum crezi că trebuie să procedăm? Aceşti indivizi ar fi în stare să ne dea afară din propria noastră casă, chiar şi în acest regat celest! Doamne, şi par să nu se mai sfârşească! Holul este deja plin, dar atât cât îmi dau seama, privind prin uşa întredeschisă, aceştia sunt doar avangarda! Întreaga grădină de afară este înţesată de lume. Dacă vor continua să năvălească aşa, în scurt timp ne vor strivi. Până şi nările mele simt mirosul stătut de transpiraţie al acestei gloate de animale. Aşa cum spuneam, iată o surpriză neaşteptată! Oare ce trebuie să facem?”
Dismas îi răspunde: „Deocamdată nimic! Ei nu ne pot vedea nici pe noi, nici această uşă, aşa că nu pot pătrunde în încăperea în care ne aflăm noi. Se pare că sunt nişte suflete care abia au pătruns în această lume, din care nu înţeleg nimic încă, venite probabil de pe câmpurile de luptă din Ungaria sau Italia, căci îi aud înjurând şi blestemând în ungureşte. Propunerea mea este să îi lăsăm să se instaleze confortabil. În acest fel, probabil că se vor mai potoli. Abia apoi ne vom face apariţia. În starea lor actuală de furie nu se poate face nimic, aşa că nu are rost să bravăm. Până una alta, îţi propun să ascultăm ce spun, ca să ne lămurim ce fel de suflete sunt!
După cum poţi vedea, cei trei lideri de care ascultă sunt cei din faţă. Orice vor decide aceştia, mulţimea din spate îi va asculta. De aceea, haide să păstrăm tăcerea, şi sunt convins că vom auzi lucruri uimitoare! Cel din mijloc se adresează deja mulţimii, cerându-i să facă linişte. Probabil că urmează să le ţină un discurs, care va fi de maxim interes inclusiv pentru noi. Să fim aşadar atenţi! Mulţimea se linişteşte deja. Văd că acum îşi drege glasul… Gata, a început să vorbească!”
Liderul noilor sosiţi se adresează astfel mulţimii: „Dragii mei tovarăşi de arme! Am murit cu toţii pe câmpul de luptă, unde am fost măcelăriţi ca vitele într-un abator! Şi ce am realizat în acest fel? Ne-am luptat cu toţii pentru libertate şi am căzut în acest infern! Am luptat ca nişte eroi, fără să ne temem de moarte, fără să credem în lumea de apoi şi luând în râs aşa-zisele Evanghelii, iar acum ne-am trezit în iadul cel mai deplin, care nu este în nici un caz un vis. În semn de recunoştinţă pentru faptele noastre eroice, cine ştie ce diavol ne-a permis să descoperim acest

palat, conducându-ne către el. Acum suntem cu toţii înghesuiţi în interiorul lui, ca sardelele dintr-o conservă. Suntem înconjuraţi de întuneric din toate părţile, ca şi cum ne-am afla într-o peşteră, şi nu vedem nici o luminiţă la capătul tunelului. Casa pare complet părăsită, aşa că o putem considera răsplata binemeritată pentru eforturile noastre!
O, dacă am avea posibilitatea să le comunicăm sărmanilor noştri camarazi din lumea exterioară ce fel de răsplată îi aşteaptă în această lume! Cu siguranţă, nici unul dintre ei nu s-ar mai hazarda vreodată să păşească pe ‚câmpul de onoare'. În această lume nu am găsit nimic bun până acum. În schimb, avem parte de toate relele imaginabile: foame, sete, frig şi căldură excesivă, toate la un loc. Durerea ne macină din interior, ca un vierme intestinal, iar ochii noştri nu percep nici un fel de lumină. O, frumoasă răsplată pentru toate suferinţele şi privaţiunile la care ne-am supus în lumea exterioară, îndeosebi pe ‚câmpul de onoare'! Aşadar, aceasta este soarta care îl aşteaptă pe mândrul combatant al pământului: să fie mâncat de viu şi aruncat în bezna cea mai deplină, disperat şi doar pe jumătate conştient! O, viaţă blestemată! Ce mai înseamnă astăzi să fii erou? Dar ce putem face? Părerea mea este că am blestemat destul. Ce-ar fi să mai schimbăm placa şi să încercăm să ne rugăm? Poate că o rugăciune nu ne-ar strica. Ştie cineva pe de rost vreo rugăciune, oricare ar fi ea?"
Un individ din mulţime spune: „Domnule căpitan, ştiu eu una, pe care am învăţat-o de la Kossut!" – Comandatul: „Asta ne-ar mai lipsi, boule! Kossut şi-a pierdut viaţa, deşi s-a rugat, aşa că la ce ne-ar folosi nouă rugăciunea lui? Mai ştie cineva o altă rugăciune?"
Un italian îi răspunde: „Signore Generale! Eu ştiu o rugăciune foarte frumoasă di santa Maria, şi încă una de lo santo Giuseppe!"
Comandantul: „Tacă-ţi fleanca, italian prost! Numai de prostiile tale nu am avea nevoie în această lume! Să vină cineva cu o rugăciune mai sensibilă! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ştie nimeni dintre voi rugăciunea care începe cu: ‚Tatăl nostru carele eşti în ceruri'?" – Unul dintre soldaţi face un pas în faţă şi spune (într-un dialect puternic, pe care noi nu-l vom reproduce aici): „Domnule general, când eram copil, mama m-a învăţat Rugăciunea Domnului. Este absolut minunată, simplă, dar de o mare frumuseţe! Nu mi-o mai amintesc în întregime, dar o voi spune atât cât mi-o amintesc!" – Generalul: „Haide, dă-i drumul. Lăsaţi-l să se roage, oricât de mult doreşte!"
Soldatul începe să conducă grupul de rugăciune, spunând: „Repetaţi după mine: ‚Tatăl nostru carele eşti în ceruri!' – Staţi aşa! Oare ce urmează? – A da! ‚Sfinţească-se numele Tău! Facă-se voia ta, precum în cer, aşa şi pe pământ!' – Şi, mai departe? – Îmi pare rău, domnule general, că mă descurc atât de prost! Dar aveţi răbdare, sunt sigur că îmi voi aminti până la urmă. Aha! Mi-am amintit! ‚Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne nouă astăzi… Şi nu ne conduce pe noi în ispită!'"

Altul îl completează: „Hei, ai uitat ceva: ‚Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi le iertăm celor care au greşit faţă de noi!’” – Primul soldat: „Te rog să continui! Eu nu mi-o amintesc prea bine”. Al doilea soldat: „Urmează apoi: ‚Şi nu ne conduce pe noi în ispită, şi ne izbăveşte de ticăloşi, căci nimic nu este mai rău decât aceştia! Amin!’” – Primul soldat: „Hei, nu era aşa! Finalul suna astfel: ‚Şi ne izbăveşte de cel rău şi viclean! Amin!’ Oricum, înţeleg perfect ce-ai vrut să spui: ştiu că te-ai referit la mine, dar nici tu nu eşti cu ceva mai bun, deşi te crezi atât de deştept! Părerea mea este că adevăratul ticălos eşti tu! În sfârşit, ţi-am spus ce cred despre tine!”
Generalul le taie vorba din gură: „Terminaţi cu sfada! Suntem şi-aşa suficient de nefericiţi, din cauza unei puteri mai presus decât noi, pe care nu o putem învinge! Ce rost are să ne înrăutăţim singuri situaţia, acuzându-ne reciproc? De altfel, la ce mai foloseşte o rugăciune, dacă nu ţi-o aminteşti decât pe jumătate? Să iasă în faţă cineva care îşi aminteşte integral rugăciunea! Dacă nu o ştie nimeni perfect, mai bine să nu ne rugăm!”
O femeie iese în faţă şi spune: „Mister general, ştiu eu această rugăciune, dar nu cunosc prea bine germana. De aceea, aş prefera să o spun în engleză sau în franceză!”
Generalul: „Stimată doamnă, când o faci în particular, roagă-te şi în chineză, dacă doreşti, dar majoritatea celor de faţă nu cunosc decât germana, aşa că nu se pot ruga decât în această limbă! Întreb din nou: este cineva capabil să spună integral Rugăciunea Domnului într-o limbă germană corectă? Dacă da, să iasă în faţă şi să o facă!”
În sfârşit, un pastor iese în faţa grupului şi spune: „Domnule general, dacă nimeni nu are nici o obiecţie în faţa faptului că sunt luteran, aş putea rosti eu rugăciunea!” – Generalul: „În ceea ce mă priveşte, nu-mi pasă dacă eşti luteran, catolic sau turc. Din păcate, marea majoritate a celor de faţă sunt catolici, aşa că s-ar putea simţi ofensaţi dacă ar fi nevoiţi să se roage repetând cuvintele unui luteran. De aceea, mă văd nevoit să declin oferta ta, la care nu voi apela decât în cazul în care nu voi găsi nici un romano-catolic capabil să rostească această rugăciune. Până atunci, nu te îndepărta prea mult de mine”.

Capitolul 123

Un călugăr doreşte să ţină o slujbă divină… dar pentru bani! Generalul face spume, criticând cu asprime biserica romano-catolică. Robert simte dorinţa de a-i ajuta pe oameni. Sosirea Domnului.

Generalul continuă astfel: „Chiar nu există nici un credincios din rândurile confesiunii romano-catolice în toată această companie mizerabilă, capabil să rostească de la un cap la altul Rugăciunea Domnului, într-o germană fluentă?”
Un călugăr înveşmântat în roba sa neagră iese în faţă şi spune: „Domnule general, eu cunosc foarte bine această rugăciune, dar mă tem că ea nu ne va fi de nici un folos, căci am murit cu toţii nespovediţi şi

neîmpărtăşiţi, şi nu ne-am confesat în faţa preotului, aşa că la ora actuală ne aflăm în afara stării de graţie! Ne-am putea ruga până mâine, dar acest lucru ar însemna vanitate pură, căci Dumnezeu ne-a condamnat deja pentru vecie! Va trebui să aşteptăm în această stare Judecata de Apoi, după care o trâmbiţă teribilă ne va chema înapoi în trupurile noastre, pe care le vom îmbrăca din nou, apărând în ele în faţa inexorabilului scaun al judecăţii lui Dumnezeu, pentru a primi astfel în mod oficial condamnarea eternă, fiind aruncaţi în focul teribil al iadului! Nu cunosc decât o singură cale prin care am mai putea fi încă mântuiţi, iar aceasta este Sfânta Misă, singura care este pe placul lui Dumnezeu. Deşi nu am Biblia şi celelalte instrumente necesare la mine, contra unei mici taxe din partea acestor credincioşi cred că aş putea să ţin o slujbă aşa cum mi-o amintesc, fapt care ne-ar putea mântui pe toţi. Căci numai sfânta Misă ne mai poate salva la ora actuală. Celelalte rugăciuni sunt complet inutile!”
Genberalul: „Tacă-ţi fleanca, tâlhar fără inimă! Dacă afirmi cu tupeu că singura cale de mântuire este Misa, dar nu eşti de acord să ţii această slujbă decât contra unei sume de bani – deşi ştii foarte bine că am ajuns cu toţii în această lume fără nici o leţcaie –, înseamnă că eşti mai rău decât toţi criminalii, hoţii, desfrânaţii şi adulterii de pe pământ, luaţi la un loc! Ai rămas şi în această lume ceea ce erai pe pământ: un fariseu care face comerţ cu Dumnezeu! Piei din ochii mei şi citeşte-ţi în altă parte prostiile latineşti, iar pe noi scuteşte-ne pe viitor de prezenţa ta funestă! Căci noi suntem în marea noastră majoritate germani şi slavi, aşa că nu ştim să ne rugăm decât în germană sau în slavonă. Hai, stânga-mprejur! Marş înainte!”
Călugărul bate în retragere, neîndrăznind să încalce porunca superiorului său. Cât despre general, aceste face acum apel la slavi, întrebându-i dacă printre ei există cineva care cunoaşte Rugăciunea Domnului.
Imediat, un polonez iese în faţă şi spune: „Generale, eu o cunosc perfect, în cinci limbi!” – Generalul: „Foarte bine. Atunci, spune-o mai întâi în germană, iar apoi în slavonă, dar cu voce tare şi cât mai limpede”.
Polonezul rosteşte rugăciunea aşa cum i s-a spus, iar grupul o repetă la unison. Numai călugărul şi alţi câţiva ca el refuză să ia parte la rugăciunea colectivă, supăraţi că generalul i-a împiedicat să îşi ţină slujba în limba latină. Cei din preajmă remarcă însă atitudinea lor plină de dispreţ, precum şi faptul că atunci când grupul mare rosteşte cuvintele: „Vină împărăţia Ta”, călugărul completează: „Nu o să ajungeţi în nici o împărăţie! O să ajungeţi cu toţii în iad!” Şocaţi de atâta nesimţire, ei îi înşfacă pe „sfinţii” slujitori ai lui Dumnezeu şi îi duc pe toţi în faţa generalului, ca să le facă raport.
Furios la rândul lui pe „slujitorii Domnului”, generalul încearcă totuşi să calmeze spiritele, spunându-le celorlalţi: „Hei, liniştiţi-vă! Ştim cu toţii ce făceau pe pământ aceşti clerici ipocriţi, cu rare excepţii: orice, numai ce

spuneau nu! De aceea, nu trebuie să vă surprindă dacă până şi un porc s-ar dovedi în cocina sa un creştin mai bun decât un astfel de cleric! – La urma urmei, cine au fost cei care l-au crucificat pe Iisus? Preoţii! Ca să nu-şi iasă din mână, au inventat Misa, care nu înseamnă altceva decât o repetiţie rituală a adevăratei crucificări a lui Iisus. De aceea, este evident la ce ne putem aştepta din partea lor. Dacă cineva judecă un altul, înseamnă fie că este mai puternic decât cel pe care îl judecă, fie că şi-a arogat singur această putere, acţionând ca un domn arogant asupra celui pe care îşi imaginează că îl judecă. Şi totuşi, clericii îl judecă zilnic pe Christos, înviindu-L din morţi numai pentru a-L ucide din nou, căci nu ar şti niciodată ce să facă cu un Christos veşnic viu! În acest fel, ei îşi arogă dreptul de a fi mai presus decât Dumnezeu! Cine ar putea nega faptul că aşa stau lucrurile în ‚singura' biserică apostolică şi capabilă să conducă la beatificare, respectiv biserica romano-catolică? Dacă această gloată infernală de magicieni negri îşi arogă dreptul de a-L condamna la moarte pe Însuşi Dumnezeu, de ce ne-ar mai mira faptul că ne-au condamnat şi pe noi la chinurile iadului?!

În timpul vieţii mele terestre, am studiat istoria şi am descoperit faptul că în culisele tuturor marilor războaie şi revoluţii ale umanităţii, care au provocat atâta vărsare de sânge, s-a aflat întotdeauna preoţimea, alături de politicieni! Cine i-a instigat pe oameni să iasă în stradă sau să meargă la luptă? Preoţii!

Ultima revoluţie a început în Elveţia şi s-a răspândit apoi în toate direcţiile. De aceea, s-au făcut mari presiuni asupra papei să răzbune această ‚oroare' la modul global, în întreaga Europă, căci elveţienii au avut tupeul să devalizeze depozitele burduşite cu provizii şi pivniţele pline cu vinuri vechi ale preoţilor, pe care slujitorii lui Dumnezeu nu doreau cu nici un chip să le împartă cu prostimea, în numele iubirii creştine faţă de aproape! De aceea, această oroare i-a măcinat atât de tare încât au început să-i agite pe oameni, întărâtându-i unii împotriva celorlalţi, astfel încât să aducă blestemul asupra întregului pământ. Trebuie să recunoaştem că au reuşit de minune, deşi în acest fel şi-au făcut singuri o rană pe care nici o plantă terestră nu o va mai putea vindeca vreodată! Cred că aţi înţeles ce vreau să spun! De aceea, nu vă pierdeţi cumpătul, chiar dacă aceşti satanişti vă vor condamna de o mie de ori la chinurile iadului!

Dacă doreşti să cunoşti pe cineva, tot ce trebuie să faci este să îi priveşti acţiunile, căci omul se cunoaşte după faptele sale. Se spune că nu este bine să legi prietenie cu măcelarii şi cu ucigaşii de oameni. Mă întreb în aceste condiţii cât de bine poate fi să legi prietenie cu ucigaşii lui Dumnezeu?

Istoria, îndeosebi cea a Spaniei, atestă cât de barbar s-au comportat slujitorii lui Dumnezeu cu mieii pe care îi aveau în grijă. De aceea, lăsaţi-i pe aceşti oameni în negru, cu trupul, sufletul şi spiritul la fel de negre, să plece şi să blesteme oricât de mult vor dori! Cât despre noi, ceilalţi,

de acum înainte vom acţiona ca nişte fraţi adevăraţi, ajutându-ne şi sfătuindu-ne reciproc atât cât vom putea!
Părerea mea este că dacă există într-adevăr un Dumnezeu, lucru pe care mi-ar fi greu să-l contest, văzând că există viaţă după moarte, şi dacă judecăm lucrurile ţinând cont de înţeleapta Lui creaţie, El trebuie să fie mai bun decât aşa-zişii Lui slujitori, aşa cum ne-a demonstrat El Însuşi atunci când s-a întrupat pe pământ în persoana lui Iisus Christos, cel care a expus adevărata faţă a preoţimii vremii Sale! De aceea, suntem îndrituiţi să sperăm că judecarea noastră de către El va fi mai bună decât cea pe care a proferat-o această gloată sinistră de clerici!”
Întreaga mulţime răspunde cu ovaţii acestui discurs critic al generalului la adresa castei preoţeşti. Cât despre preoţi, aceştia îşi strâmbă iritaţi feţele, în timp ce fostul călugăr, incapabil să îşi mai controleze furia dezlănţuită, începe să invoce deschis iadul, invitându-l să îi înghită pe aceşti profanatori odioşi. Dar mulţimea nu mai este dispusă să îi suporte aberaţiile, aşa că îl prinde de ceafă şi îl aruncă afară din casă, unde rămâne o vreme la pământ, leşinat.
În acest timp, aflat în continuare în pragul uşii care duce în cea de-a doua încăpere, Robert îi spune lui Dismas: „Mi-a plăcut enorm discursul şi atitudinea generalului, mai puţin ieşirea lui foarte aspră împotriva clericilor! Mi-aş dori foarte mult să îi pot ajuta cu ceva pe aceşti oameni!”
Dismas îi răspunde: „Ai puţintică răbdare, prietene, căci lucrurile se vor rezolva de la sine. Avem cu toţii nevoie de Domnul, dar intuiesc că venirea Lui este foarte aproape! Priveşte pe fereastră: a sosit deja, împreună cu ceilalţi oaspeţi, pe care îi cunoaştem deja! Haide să ne grăbim să le ieşim în întâmpinare! O, da, El este… El este!”

Capitolul 124

Exuberanţa lui Robert. Domnul este îngrijorat de soarta călugărului. Stăpânul casei, Robert, obţine ajutorul Helenei. Nunta celestă

Toţi cei opt bărbaţi se grăbesc aşadar să îi iasă în întâmpinare Domnului. Mă găsesc într-adevăr, preocupat de soarta călugărului leşinat, care îşi revine încet, fără să Mă recunoască, evident.
Cu lacrimi în ochi, Robert Mi se adresează astfel: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preaiubit! Unde ai fost în tot acest timp, de nu Te-am putut găsi, deşi Te-am căutat pretutindeni? O, cât de tristă şi de goală ni s-a părut această casă atunci când nu Te-am mai putut găsi nicăieri în ea! Şi cât de greu ne-a fost să aranjăm în ordine mesele! Pe scurt, situaţia ni s-a părut de-a dreptul insuportabilă fără Tine. Dar acum, că Te-ai întors la noi, pe proprietatea Ta, totul ni se pare din nou o desfătare! Simt că îmi ies din minţi de fericire, deşi cea căreia îi vine să danseze este inima mea, nu picioarele mele! Cât de adevărate sunt cuvintele pe care le-ai rostit cândva: ‚Fără Mine nu puteţi face nimic!’ Eu aş merge chiar mai departe, spunând: ‚Fără Tine, Tată preaiubit, nu există nimic, nicăieri!

Tot ce rămâne este un mare gol şi o tristeţe imposibil de depăşit!’ O, Tată, sper că nu mai intenţionezi să ne părăseşti vreodată în viitor…”.
Eu: „Nu te-am părăsit nici cu această ocazie, poţi fi convins de acest lucru! Nu am făcut altceva decât să-i însoţesc pe oaspeţii tăi, respectiv pe copiii Mei, într-o plimbare prin grădină, în timpul căreia le-am arătat diferite plantaţii aşa cum nu au văzut vreodată pe pământ şi care le-au produs o mare desfătare. În tot acest timp, voi aţi făcut o treabă foarte bună, aranjând de minune mesele din sufragerie, fapt care Mi-a făcut o mare plăcere. Ce contează dacă nu M-aţi putut vedea cu ochii voştri timp de câteva momente scurte, câtă vreme Eu v-am însoţit în permanenţă prin iubirea Mea? Eu sunt Cel care a plasat acele cuvinte pe limba lui Dismas, astfel încât să continui instruirea voastră. Acum M-am întors la voi în forma Mea vizibilă şi am intenţia să intru în casă, ca să îi vindec pe cei care suferă de dorul vieţii!
Iată, avem un prim pacient chiar în faţa noastră, sub forma acestui călugăr, care este complet orb, surd, mut şi lipsit de inteligenţă, toate în acelaşi timp! El are cea mai mare nevoie de ajutorul nostru, şi tot el ne va ajuta apoi să îi trezim pe ceilalţi. Generalul l-a atacat cu prea multă asprime, acuzându-l de crime pe care sărmanul om nu le-a comis niciodată, fapt pe care îl cunoaşte prea bine. Din acest punct de vedere, generalul s-a înşelat, deşi în general este un spirit însetat de adevăr şi lumină. Omul de faţă nu diferă cu nimic de ceilalţi de teapa sa, aşa că trebuie ajutat. În fond, orice om care se naşte în religia romano-catolică devine surd, orb, mult şi lipsit de inteligenţă spirituală, prin forţa lucrurilor, fapt pentru care nu poate fi condamnat. Pe de altă parte, tratamentul de care a avut parte i-a fost cât se poate de benefic, căci i-a mai domolit puţin aroganţa preoţească. Acum are deja mustrări de conştiinţă, căci îşi dă seama că a încercat să îi facă pe ceilalţi să creadă în nişte lucruri în care nu credea el însuşi, folosindu-se de sperietoarea iadului şi încercând să-i atragă cu promisiunea raiului, deşi el însuşi nu a crezut niciodată în aceste realităţi. Pentru el, religia nu a însemnat niciodată altceva decât un instrument mitologic cu ajutorul căruia oamenii de pe pământ pot fi ţinuţi mult mai bine în frâul legilor lumeşti. A ţinut o sumedenie de slujbe divine, dar numai cu scopul de a ameţi şi mai tare masele oarbe, pentru care nu a avut niciodată nici un respect. La fel ca acel papă pe care îl cunoaşteţi cu toţii, şi-a spus şi el în barbă de multe ori: ‚În fond, străvechea legendă a lui Christos nu este deloc rea, căci poţi face cu ea orice doreşti! În plus, le aduce slujitorilor săi mulţi bani şi un mare prestigiu. În rest, nu foloseşte la nimic, vechile legende greceşti fiind infinit mai elocvente decât ea!’
Dar Eu vă spun: nimic din toate acestea nu contează, căci în marea lui orbire, acest călugăr a fost de trei ori sclavul Romei! Cine are însă dreptul să pedepsească un sclav pentru că i-a permis stăpânului său să îi scoată ochii şi să îi astupe urechile? De aceea, frate Robert, grăbeşte-te să intri din nou în casă şi adu-ne nişte pâine şi nişte vin! Căci acest spirit are nevoie de ele mai presus de orice altceva, pentru a-şi întări

astfel spiritul, putând să primească apoi de la noi sfaturi înţelepte, întorcându-se astfel pe calea cea dreaptă. Haide, fă ce ţi-am spus!”
Câteva clipe mai târziu, Robert se întoarce cu o sticlă mare de vin şi cu o pâine întreagă. El îmi spune: „Doamne, am adus ce mi-ai cerut! Mă întreb însă cum i-am putea da călugărului aceste întăritoare câtă vreme zace la pământ ca mort. Oare nu ar trebui mai întâi să îl ajutăm să se trezească?”
Eu: „Dragul Meu Robert, ai puţintică răbdare! Simpla noastră prezenţă îl va ajuta să se trezească în cel mai scurt timp. Acest tip de pacienţi este mult mai periculos decât cei pe care i-am tratat până în prezent, aşa că va trebui să investim mai mult timp şi mai multă răbdare cu ei. Văd că şi cantităţile de pâine şi de vin pe care le-ai adus ţi se par cam grele. Iată, buna noastră Helena te priveşte cu simpatie! Nu ai dori să îţi dea o mână de ajutor? Nu crezi că gospodăria ta ar avea foarte mult de câştigat dacă ar avea o stăpână ca ea?”
Zâmbind sfios, Robert îmi răspunde: „Totul ar fi perfect, dacă nu ar fi atât de frumoasă! Oricum, nu mi-ar strica o mână de ajutor, asta-i sigur! O, Doamne, un astfel de cadou din partea Ta ar face din această casă un paradis echivalent cu zece mii de ceruri! Dar, aşa cum spuneam, frumuseţea ei mi se pare prea ieşită din comun, prea glorioasă şi prea orbitoare pentru mine”.
Eu: „Bine, dar parcă nimic nu îţi plăcea mai mult pe pământ decât ceea ce era simultan frumos şi util! Îmi amintesc chiar că obişnuiai să îţi spui: ‚Frumosul trebuie să fie util, iar utilul frumos!’ De altfel, se întâmplă să fiu întru totul de acord cu tine. Aceasta este fundamentul oricărei acţiuni a Mea, încă de la începuturile eternităţii. De aceea, lucrările Mele sunt întotdeauna simultan frumoase şi utile. Utilitatea corespunde înţelepciunii şi adevărului Meu, iar frumuseţea iubirii şi bunătăţii Mele eterne. Practic, în această împărăţie a spiritelor nu vei găsi niciodată ceva util care să nu fie simultan şi frumos, şi invers! Cu cât descoperi ceva mai frumos în această lume, cu atât mai util se va dovedi el! Într-adevăr, Helena este de o frumuseţe extremă, ceea ce, în virtutea legii pe care ţi-am transmis-o adineauri, echivalează cu a spune că utilitatea ei este incredibil de mare. De aceea, nu te lăsa copleşit exclusiv de frumuseţea ei. Nu vei putea deveni o fiinţă umană perfectă şi un înger al Meu decât devenind una cu voinţa ei, caz în care va deveni ea însăşi chiar mai frumoasă, mai perfectă şi mai utilă decât este la ora actuală! De aceea, iată, ţi-o dăruiesc acum să îţi fie soţie celestă, astfel încât să puteţi deveni amândoi mai înţelepţi, mai fericiţi şi mai binecuvântaţi. Haide, dă-i mâna şi strânge-o la piept! Împliniţi această dorinţă a Mea şi veţi fi amândoi binecuvântaţi de-a pururi!”
Strălucind de fericire, Robert îmi spune: „O, Doamne, iartă-mi imensa slăbiciune, dar nu pot să nu-Ţi mărturisesc că niciodată în viaţă nu mi-a făcut atâta plăcere să îţi spun: ‚Facă-se voia Ta!’ Haide, vino la pieptul meu, preafrumoasă şi celestă Helena! Ceea ce mi-a dăruit acum Părintele Iisus şi Domnul nostru al tuturor, Iehova Savaot, ţi-a dăruit

simultan şi ţie, prin mine! De aceea, haide să fim amândoi una în toate, uniţi întru fericirea noastră, întru iubirea, adevărul şi faptele noastre de caritate, căci numai astfel vom putea deveni una întru Dumnezeu, Părintele nostru preaiubit!”
Strălucind de frumuseţe şi de iubire, Helena îi răspunde: „Numele Domnului fie lăudat de-a pururi! Facă-se voia Lui sfântă! De acum înainte, voinţa ta îmi va deveni de asemenea sacră, pentru eternitate, căci ştiu că nu mai ai în inima ta altă voinţă decât cea a Tatălui ceresc al tuturor oamenilor şi îngerilor! – Dacă vreodată inima ta va simţi un moment de slăbiciune, în urma marelui efort depus în numele iubirii, ea îşi va putea găsi oricând un sprijin în iubirea mea abundentă. La fel, dacă inima mea va simţi vreodată o slăbiciune, considerând că voinţa divină slăbeşte în ea, voi apela fără rezerve la inima ta pentru a mă întări din nou, în numele Tatălui nostru preasfânt. De aceea, accept acum, în numele aceluiaşi Părinte divin, să devin soţia ta legiuită şi celestă, care va locui de acum înainte în casa şi în inima ta, cu care va fi una, acum şi de-a pururi! Fie ca înţelepciunea, iubirea, graţia, ordinea şi voinţa Tatălui nostru ceresc să ne binecuvânteze pentru totdeauna!”
Mişcat până la lacrimi, Robert o strânge pe Helena la pieptul său şi o sărută pe frunte de trei ori. La rândul ei, Helena îl sărută pe gură tot de trei ori, după care îi ia din mâini pâinea şi vinul, spunându-i: „Acum, că sunt soţia ta de-a pururi, îngăduie-mi să iau asupra mea o parte din povara pe care o porţi! Este suficient că te ocupi de întreaga organizare a acestei case, în numele Tatălui nostru ceresc! De acum înainte, eu voi fi braţul tău drept!”
Eu: „Foarte bine, foarte bine, copiii Mei dragi! Acum sunteţi una şi binecuvântaţi de Mine, şi aşa veţi rămâne pentru totdeauna!
Asta nu ne rezolvă însă sarcina. Dimpotrivă, a sosit timpul să trecem la fapte! Din fericire, de acum înainte ne vom putea mişca mai rapid şi mai eficient, căci tu, dragul Meu Robert, eşti deja un cetăţean cu drepturi depline al împărăţiei celeste, dispunând nu doar de puterea de a acţiona în numele adevărului Meu divin, ci şi de aceea a iubirii aflată la unison cu voinţa Mea, pe care nu trebuie să o foloseşti însă decât atunci când înţelepciunea în sine nu va fi suficientă! De aceea, haideţi să ne aplecăm asupra acestui bolnav şi să suflăm asupra lui, ca să se poată ridica din somnul său, iar noi să ne putem începe procesul de vindecare!”

Capitolul 125

Trezirea spirituală a călugărului. Dialogul său cu sine – o oglindă a sufletului său. Christos, ancora vieţii pentru cei naufragiaţi
Robert se apleacă şi suflă asupra călugărului leşinat. Instantaneu, acesta începe să dea semne de viaţă, la fel ca cineva care se trezeşte din somn.
După ce se ridică de la pământ, călugărul începe să poarte acest dialog cu sine însuşi, rostit cu voce tare: „Cine a fost cel care mi-a insuflat

această viaţă în străfundurile fiinţei? Doar am fost ucis de duşmanii mei!” (Menţionez că în lumea spiritelor, atunci când eşti aruncat afară dintr-o casă, rămâi o vreme ca mort, aceasta fiind senzaţia pe care o percepi.) – „Unde mă aflu acum? Oriunde aş privi, nu văd decât întuneric şi beznă! Urechile mele nu aud nici un zgomot. Nu simt absolut nimic. Nici măcar nu îmi dau seama dacă sub picioarele mele există vreun sol. O, dacă aş simţi o vibraţie cât de mică!
În lumea exterioară am fost preot şi mi-am îndeplinit atribuţiile cu mult zel, desigur, mai mult de dragul intereselor mele lumeşti, căci credinţa mea a fost întotdeauna mică. Totuşi, nimeni nu mă poate acuza că nu mi-am îndeplinit corect sarcinile preoţeşti. Şi ce răsplată am cules acum, în această împărăţie a morţii? O, Doamne, dacă exişti, iar dacă nu, o, soartă inexorabilă! De ce a trebuit să mă nasc ca fiinţă conştientă de sine? De ce a trebuit să trec prin toate acele experienţe nenaturale ale vieţii, să fiu împovărat de toate blestemele posibile? Cine mi-a putut dori un destin atât de crud? Oare este vina copilului că se naşte orb şi nu găseşte nici un medic care să-l vindece? O, soartă crudă, unde te ascunzi, ca să te pot găsi şi blestema? Întreaga mea viaţă de până acum nu a fost altceva decât un blestem necontenit. De aceea, nu voi mai blestema pe nimeni de acum înainte, căci însăşi fiinţa mea reprezintă un blestem în sine”.
Îi spun lui Robert: „Acum suflă peste urechile sale!” – Robert face ce i-am spus.
Călugărul ascultă o vreme, după care spune: „Oare unde am ajuns? Acum aud nişte zgomote, ca un fel de vuiet al mării, dar şi ciripitul unor păsări! Ciudată asociere! Oare urmează să fiu luat de ape, iar păsările să cânte deasupra cadavrului meu? O, soartă nedreaptă, dacă îmi e dat să mă înec, de ce trebuie să aud mai întâi sunetele destinului care mă aşteaptă? Nu poţi veni pe furiş, ca un hoţ, răpindu-mi astfel sufletul neputincios? Dar de ce mă mai plâng? Oare nu fac acelaşi lucru pe pământ judecătorii care le citesc răufăcătorilor condamnarea lor la moarte, înainte de a-i ucide efectiv? Împietrirea şi cruzimea oamenilor nu sunt satisfăcute numai cu condamnarea la moarte a fraţilor lor lipsiţi de apărare; ei doresc mai întâi să îi chinuiască. Dacă oamenii procedează în acest fel, de ce s-ar purta soarta mai delicat cu noi?”
Îi spun lui Robert: „Acum suflă peste ochii lui”. Robert face ce i-am spus.
Călugărul începe să se frece la ochi, după care spune: „Ce-a fost asta? Am simţit că cineva suflă peste ochii mei, după care am început subit să văd ca prin ceaţă, iar pământul de sub tălpile mele a devenit solid. Iată, mă aflu în faţa casei din care am fost aruncat afară de către duşmanii mei! Este neschimbată, iar în locul vuietului cumplit de dinainte aud acum distinct vocile lor! Cât despre ciripitul păsărilor, acesta era real, căci în apropiere sunt o sumedenie de copaci. Curios totuşi că nu văd nici o pasăre cântătoare.
Am început din nou să cred în Dumnezeu! Generalul care a refuzat – nu tocmai pe nedrept – să asculte slujba mea, avea dreptate să îl slăvească

pe Dumnezeu din toată inima, nu aşa cum am încercat să i-l prezint eu! La urma urmei, mi-am primit răsplata cuvenită! Au avut dreptate să mă arunce afară! Of, cine m-o fi pus să mai şi cer bani pentru a ţine acea slujbă? Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba (nici măcar în această lume a spiritelor!)".
Îi spun lui Robert: „Acum suflă deasupra gurii şi pieptului său". – Robert face ce i-am spus.
Călugărul: „O, ce briză delicată şi suavă mi-a trecut peste buze! Să mă fi sărutat oare un înger? Cu siguranţă, aşa trebuie să sărute îngerii! Am simţit inclusiv în piept o căldură care mi-a cuprins inima, iar asupra mea a coborât viaţa şi fericirea. Numai un înger ar putea face un asemenea miracol! Iar această lumină care mi-a invadat întregul corp devine din ce în ce mai strălucitoare! Chiar şi membrele mele au devenit mai viguroase, şi simt o vibraţie plăcută în ele, ca şi cum energia vieţii s-ar fi amplificat subit în mine!
Mai mult, întregul peisaj a devenit mai luminos! Chiar şi casa de dinainte pare mai bine structurată. Ah, dar este un adevărat palat! Şi câte etaje are! Şi toate acele arcade splendide, ca să nu mai vorbesc de balconaşele de sub ferestre! Ce măreţie! Cred că trăiesc într-un vis. Doar am văzut şi mai devreme aceeaşi casă, când am ajuns aici cu generalul, dar nu-mi amintesc să fi avut o splendoare atât de neasemuită.
Mă tentează ideea să mă întorc înăuntru, dar mă tem că voi fi aruncat din nou afară. De aceea, cred că ar fi mai bine să rămân deocamdată aici, în aer liber, şi să admir din exterior grandioasa clădire, care pare să devină din ce în ce mai mare pe măsură ce lumina dimineţii se amplifică. Doamne, ce bucurie mi-a inundat inima! Da, voi rămâne aici, unde mă simt atât de bine!
Ce nu reuşesc să înţeleg totuşi este de ce mă simt atât de în largul meu, de parcă aş fi ajuns acasă. Doar nu am văzut niciodată această regiune, care nu îmi este deloc familiară. Ah, ce splendoare fără margini! Ce armonie desăvârşită! Ce frumos se îmbină această grădină superbă cu munţii maiestuoşi din zare, care se ridică semeţi către răsărit, în timp ce spre miazănoapte peisajul devine din ce în ce mai nivelat, scăzând în înălţime. – O, este indescriptibil!
În apropiere zăresc un pavilion minunat! Ce-ar fi să mă urc pe el? În acest fel, m-aş putea bucura de o privelişte şi mai sublimă a acestei regiuni. Picioarele mele sunt cât se poate de viguroase acum. Urcuşul nu este uşor, dar cred că voi face faţă! – Dar mai bine nu, căci s-ar putea să îl supăr pe proprietar. Totul este atât de desăvârşit aici. Curios însă, cu toată lumina pe care o simt în interior, constat că foamea şi setea nu au dispărut nici chiar în această împărăţie a spiritelor! Ah, ce bine mi-ar prinde o bucată de pâine şi ceva de băut, care să îmi satisfacă şi mai mult spiritul!"
Îi spun lui Robert: „Dă-i nişte pâine şi o cupă de vin". – Robert ia pâinea şi vinul de la Helena şi le plasează în mâna călugărului. Acesta rămâne

uluit să vadă că dorinţa i s-a împlinit pe loc, dar nu-şi dă seama cine i le-a plasat în mână.
Privind o vreme pâinea şi vinul, el îşi spune: „Slavă Domnului! Acum nu îmi mai pot dori nimic în plus! Deci aşa se desfăşoară lucrurile în lumea spiritelor! Încântătoare perspectivă pentru un stomac flămând! Asta-i viaţa care-mi place! Sper că s-a terminat pentru totdeauna cu noaptea şi cu întunericul, căci a fost înspăimântător!
Mi-aş dori să ştiu însă cine este cel care îmi satisface chiar şi cea mai mică dorinţă. Cu siguranţă, este un spirit bun sau un înger! Mă întreb însă de ce nu îl pot vedea? Probabil că sunt încă mult prea nedemn şi prea păcătos pentru a putea suporta strălucirea unui înger al lui Dumnezeu! Şi totuşi, văd perfect această pâine şi acest vin! Mă rog, fie ce-o fi, probabil că va veni o vreme când lucrurile se vor lămuri de la sine! Deocamdată, voi începe să mă înfrupt din această pâine, după care voi savura cupa cu vin! Sper ca Dumnezeu să le binecuvânteze, slăvit fie numele Lui!”
Călugărul rupe acum o bucată mare de pâine şi o mănâncă, uimit de gustul ei incredibil de savuros. Încântat, termină întreaga pâine, după care spune satisfăcut:
„Slavă Domnului! Această pâine are o savoare minunată, care îmi aminteşte de ananasul brazilian! Iar acum să trecem la vin, în numele lui Dumnezeu! Este o cantitate cam mare, dar nu-mi fac probleme, doar obişnuiam deseori, şi când trăiam pe pământ, să întrec uneori măsura, atunci când eram invitat la botezuri sau la nunţi! O, ce culoare minunată are, în nuanţe de auriu!”
După care dă cupa peste gât, înghiţind vinul până la ultima picătură. La fel ca în cazul pâinii, rămâne uluit de buchetul şi savoarea sa ieşite din comun. Încântat la culme, călugărul continuă să repete la infinit, cu sinceritate şi devoţiune: „Domnul fie lăudat! Domnul fie lăudat!”
După ce rămâne o vreme visător, el îşi revine şi spune: „Doamne, ce putere mi-a dat această masă. Cu siguranţă, această pâine şi acest vin nu au nimic de-a face cu echivalentele lor terestre! Acestea trebuie să fie pâinea şi vinul celeste, căci pâinea mi-a hrănit sufletul, iar vinul mi s-a părut însăşi viaţa! Abia acum simt că trăiesc cu adevărat, de parcă moartea m-ar fi părăsit pentru totdeauna. Cine ştie, poate că străvechiul mit al cinei cea de taină pe care le-a oferit-o Christos ucenicilor Săi, transmiţându-le astfel viaţa eternă, nu a fost o simplă prostie, aşa cum susţin clericii ‚atotcunoscători’ de pe pământ!
Există, desigur, şi contradicţii în această doctrină a lui Christos, pe care un spirit sănătos nu le poate digera la fel de uşor cum am digerat eu această masă delicioasă! La fel de adevărat este însă că ea conţine şi multe lucruri adevărate, care te duc cu gândul că cel care a lansat-o nu putea fi un simplu om obişnuit, ci un Dumnezeu pe pământ. Iar acum, această pâine şi acest vin mi-au oferit cea mai bună dovadă că Iisus Christos chiar a existat cândva pe pământ, fiind cu adevărat Fiul lui

Dumnezeu, fapt pe care aproape nici un cleric terestru nu îl mai crede de mult timp.
Cine ştie, poate chiar voi avea vreodată prilejul fericit de a-L cunoaşte pe acest Spirit măreţ! O, dacă se va întâmpla acest lucru, îl voi ruga pe Christos să îmi îngăduie să le fac o vizită inopinată papei şi cardinalilor săi, ca să le explic cine este cu adevărat Duhul Sfânt şi care va fi soarta celor de teapa lor! Evident, îmi dau seama de inutilitatea acestui demers, dar aş simţi o satisfacţie vie să le pot demonstra acestor anticrişti îmbrăcaţi în violet că Iisus Christos nu a fost un simplu mit, aşa cum propovăduiesc ei, ci a existat în realitate, făcând tot ce descrie Sfânta Scriptură. Sunt convins că le-ar ieşi ochii din orbite ca la melci! Dar mi se pare că aud nişte voci omeneşti în imediata apropiere, iar lumina dimineţii continuă să crească. – De aceea, ar fi mai bine să păstrez tăcerea, poate-poate voi distinge ce spun!”

Capitolul 126
Călugărul ascultă doctrina sfântă a lui Iisus. Fostul orb îl recunoaşte pe Domnul şi graţia Lui
În continuare, călugărul aude aceste cuvinte, rostite şoptit la urechea lui: „Iisus, Cel crucificat, este singurul Dumnezeu care guvernează asupra tuturor cerurilor şi asupra întregului spaţiu infinit. El este unicul Creator al întregii creaţii, al tuturor lucrurilor, îngerilor, oamenilor, animalelor, plantelor, şi al întregii materii. El este Tatăl ceresc, manifestat sub forma Iubirii primordiale şi necondiţionate; Fiul etern, manifestat ca înţelepciune absolută; şi Duhul Sfânt, manifestat ca putere şi forţă infinită.
Întoarce-ţi inima către acest Iisus, cu credinţă mare şi cu sinceritate, iubeşte-L pe Cel care te-a iubit dintotdeauna, atât de mult încât – de dragul vostru, al tuturor oamenilor – a îmbrăcat trup de om şi a acceptat sacrificiul suprem, numai pentru ca voi să puteţi avea parte de viaţa eternă!
Oamenii nu pot cunoaşte viaţa beatifică, echivalentă cu cea a lui Dumnezeu, decât prin intermediul Lui, Cel care le-a dăruit-o ca pe o comoară infinită, tuturor creaturilor Sale. Tot ce trebuie să faci pentru a obţine această viaţă este să îţi deschizi inima în faţa acestui cadou suprem al Tatălui ceresc şi să-l accepţi plin de iubire şi de recunoştinţă, după care vei putea trăi de-a pururi în compania lui Dumnezeu, devenind tu însuţi un mic Dumnezeu la fel ca şi El.
Dumnezeu, care este totuna cu Iisus Christos, Părintele nostru, al tuturor, reprezintă iubirea cea mai pură, care nu judecă pe nimeni şi care nu îşi doreşte altceva decât ca toată lumea să fie fericită. Singura condiţie pe care o pune în acest sens este ca omul să îl iubească şi să se pună la unison cu voinţa Lui. Căci Dumnezeu nu sileşte pe nimeni să facă ceea ce doreşte El, iar acest lucru este cu atât mai valabil în această lume a spiritelor, în care toată lumea primeşte exact ceea ce îşi

doreşte, nici mai mult nici mai puţin. Acest lucru îl vei primi şi tu: exact ceea ce îţi doreşti!
Pe de altă parte, trebuie să înţelegi că în afara iubirii pure a lui Dumnezeu nu există altă viaţă şi altă fericire. Cine trăieşte la unison cu această iubire pură, nedorindu-şi nimic altceva decât îşi doreşte Ea, va trăi de-a pururi în fericirea cea mai deplină”.
Auzind aceste şoapte, călugărul rămâne uimit, după care îşi spune: „Uimitor! Iată o doctrină complet nouă despre Dumnezeu! Până la urmă, se pare că n-ar fi vorba de trei Persoane diferite! Dacă ai rosti aceste cuvinte pe pământ, ai fi considerat cel mai mare eretic, iar romano-catolicii te-ar excomunica fără scrupule! – Dar ceea ce mă surprinde cel mai tare este că spiritul care mi-a şoptit din lumea sa invizibilă aceste cuvinte nu a făcut nici o referire la Sfânta Fecioară Maria sau la ceilalţi sfinţi, fără intervenţia cărora se spune că nu poţi ajunge în nici un caz la Dumnezeu. Probabil că cel care mi-a şoptit la ureche această doctrină este exact spiritul care mi-a dăruit mai devreme pâinea şi vinul.
Ca să fiu sincer, cred că până şi diavolul ar deveni beatific dacă ar auzi o asemenea doctrină. Cu siguranţă, pâinea pe care tocmai am mâncat-o nu a fost gătită în iad, şi nici vinul nu a fost îmbuteliat acolo! De vreme ce pâinea şi vinul mi s-au părut atât de celeste, nu pot decât să trag concluzia că şi doctrina este de acelaşi calibru, aşa că intenţionez să o accept! Dacă aşa stau lucrurile, am să le fac o bucurie papei şi cardinalilor săi! Am să le bântui puţin sufletele, ha, ha… Am să îl rog pe Iisus să îmi permită să fac acest lucru, după care am să aprind în curia lor romană o lumină care o să-i facă să tremure! Dar gata cu fanteziile astea! Deocamdată, a sosit timpul să mă întorc din toată inima către Domnul Iisus Christos. Restul va veni de la sine”.
Îi spun lui Robert: „Atinge-i acum ochii!” – Robert face ce i-am spus, iar călugărul rămâne uimit să se trezească în compania celor preafericiţi, în mijlocul cărora Mă aflu Eu, deşi el nu Mă recunoaşte încă. Ne priveşte pe rând, frecându-se la ochi ca un om care a dormit prea mult şi parcă ar mai rămâne niţel în pat.
După o vreme, călugărul devine mai conştient şi îl întreabă cu timiditate pe Robert, care stă cel mai aproape de el: „O, celestul meu prieten, fii atât de bun şi spune-mi unde mă aflu. De asemenea, dacă întrebările mele nu te plictisesc prea tare, spune-mi cu cine am onoarea şi graţia nemăsurată de a comunica?”
Robert îi răspunde: „Te afli pe un teritoriu celest, iar această casă glorioasă, splendidă şi maiestuoasă este locuinţa mea divină, acum şi de-a pururi. În ceea ce mă priveşte, eu sunt spiritul beatific al celui care a fost cândva nefericitul Robert Blum, de care sunt convins că ai auzit pe pământ. Această femeie de o mare frumuseţe, care se află lângă mine, este soţia pe care mi-a încredinţat-o pentru eternitate Domnul Dumnezeul nostru. Acum ştii cu cine vorbeşti. De aceea, spune-ne care este dorinţa ta cea mai arzătoare”.

Clătinându-şi capul de uimire, călugărul spune: „Tu eşti Robert Blum? Marele eretic Robert Blum a ajuns în ceruri?! – Doamne, surprizele se ţin lanţ! Iar acestea sunt casa şi proprietatea ta celestă? Să înţeleg că până şi în cer există case şi proprietăţi? Eu credeam că cerul este alcătuit doar din norişori suavi pe care plutesc locuitorii celeşti ca nişte îngeri ai cerului, privindu-L pe Dumnezeu faţă în faţă şi cântând continuu: ‚Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot! Cerul şi pământul se închină în faţa gloriei Lui! Slăvit fie de-a pururi Dumnezeul nostru, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh! Amin!' – Nu văd însă nimic din toate acestea! Cum ar putea fi acesta cerul? O fi poate un cer al Noilor Catolici, pe care graţia lui Dumnezeu îl îngăduie până la Judecata de Apoi, pentru a te răsplăti astfel pentru faptele tale bune pe care le-ai făcut pe pământ. Cu siguranţă va veni o vreme când acest cer va dispărea şi se va transforma într-un iad. Această casă trebuie să fie construită pe un nisip foarte fragil, nu pe o stâncă fermă, aşa că va veni probabil o vreme când se va prăbuşi şi se va face fărâme.
Nu mai înţeleg nimic. Dacă acesta este raiul, spune-mi: unde se află Dumnezeu, cu îngerii Săi şi cu ceilalţi sfinţi?"
Robert: „Dacă îl vei privi pe Cel de lângă mine, îl vei putea recunoaşte pe Domnul Iisus, Dumnezeul nostru, al tuturor! În spatele Lui se află patriarhii primordiali ai pământului, începând chiar cu Adam!"
Călugărul priveşte în jur cu timiditate şi îl recunoaşte instantaneu în Mine pe Iisus Cel Crucificat, după care îi recunoaşte treptat pe apostoli, după robele pe care sunt înscrise atributele lor. Se prăbuşeşte imediat la picioarele Mele, spunându-Mi: „Doamne Iisus Christoase! Dacă Tu eşti într-adevăr Acela, ai milă de mine, sărmanul păcătos, căci sunt conştient că în întreaga Ta creaţie nu există un nevolnic mai mare ca mine".
Eu: „Thomas, îţi spun: ridică-te şi bucură-te de viaţa eternă! Căci Eu sunt alfa şi omega, cel dintâi şi cel din urmă! De ce te îndoieşti de Mine şi de adevărul cerului Meu?"
Călugărul Thomas: „O, Doamne, îmi pui această întrebare de parcă ar exista ceva ce nu cunoşti dinainte! Priveşte în inima mea şi vei găsi în ea înscrisul Tău primordial, gravat în ea chiar de atotputernica Ta mână dreaptă. Numai în bătăile inimii mele vei putea regăsi nesfârşita Ta măreţie şi slavă, singurele prin intermediul cărora Te-aş fi putut recunoaşte. Neavând inima trezită, mi-a fost însă imposibil să mi Te imaginez în alt fel. Conceptele egoiste şi triviale ale minţii nu şi-au găsit niciodată loc în inima mea, motiv pentru care nu am putut accepta niciodată divinitatea lui Iisus Christos, Cel uns de Dumnezeu, deşi nu am respins niciodată pe deplin această posibilitate. Ca să pot avea acces la adevărul înscris în inima mea, aş fi avut nevoie de o prezenţă mai directă a Ta în viaţa mea, aşa cum s-a întâmplat în cazul apostolilor. Numai în acest fel aş fi putut fi convins – cu forţa – să accept dreapta credinţă. Din motive pline de înţelepciune, cunoscute numai de Tine, acest lucru nu s-a întâmplat însă niciodată. De aceea, curia romano-catolică au făcut din Tine orice au dorit, lucru pe care Tu l-ai îngăduit.

Ce spirit care nu cunoaşte decât teologia catolică ar putea bănui vreodată că această doctrină suspectă poate fi într-adevăr de origine divină? De-a lungul vieţii, mi-am preparat cu mâna mea cel puţin o mie de Chrişti din aluat, pe care i-am mâncat apoi, conform ritualului creştin. Spune Tu: ce om cu bun simţ ar putea crede vreodată într-o asemenea doctrină, de care orice chinez sau oriental ar râde cu gura până la urechi? De multe ori, după o slujbă de duminică, obişnuiam să mă gândesc adesea amuzat, privind soarele de pe cer sau miriadele de stele din timpul nopţii, că toate aceste miracole ale naturii au fost create de Cel pe care tocmai L-am modelat din făină de porumb, transformându-L într-o pastilă de pâine, după care L-am mâncat în timpul aşa-zisului ritual al consacrării! O, Doamne, ce muritor ar fi putut rezolva acest mister, cu mintea sa slabă? Cine crede cu adevărat în asemenea prostii nu are motive să fie felicitat de nimeni, căci este evident că nu este în deplinătatea minţilor sale, sau mai bine zis a unei scântei cât de mici din spiritul care sălăşluieşte în el! De aceea, am continuat să ţin slujbele mele, de ochii lumii, pe care o consideram oarbă, dar fără să cred o boabă din acea doctrină, căci Sfânta Scriptură înscrisă în inima mea şi în întreaga creaţie îmi spunea cu totul altceva!
Şi astfel, am ajuns în timp să îl discreditez de tot pe adevăratul Christos, cel din inima mea, neputând să înţeleg de ce tolerează El aceste aberaţii. O, Doamne, sunt convins că Tu poţi înţelege cu uşurinţă acest mecanism al gândirii! Acum am ajuns să cred din nou în Tine, din toată inima mea, căci Te afli în faţa mea, la fel cum Te-ai aflat atunci când ai păşit pe pământ. Cât despre Christul din făină, nu voi mai crede în el cât timp voi mai avea de trăit!
Vezi Tu, Doamne, aceasta este povestea vieţii mele, înscrisă în inima mea. Ea îmi este revelată acum în toată puritatea ei deplină. Îmi dau, desigur seama, că nu Ţi-am spus nimic nou, căci Tu – Cel omniscient – cunoşti încă de la începuturile eternităţii povestea exactă a vieţii mele, pe care aceste cuvinte neinspirate nu au reuşit să o redea decât parţial şi inexact. De aceea, facă-se voia Ta sfântă în ceea ce mă priveşte!”
Eu: „Bine, dragul Meu Thomas! Tot ce Mi-ai spus este absolut corect. Totuşi, cred că eşti nedrept atunci când îmi reproşezi că nu i-am dat bisericii romano-catolice destule semne care să ateste că ritualurile şi doctrina ei reprezintă o oroare în faţa Mea. Oare diviziunea şi scindarea care există în sânul ei nu reprezintă un astfel de semn? Toate sectele şi cultele care s-au desprins din ea arată putreziciunea ei. Dacă nu am dorit totuşi să judec încă marele balaur, acest lucru s-a datorat iubirii Mele pentru mieluşeii care încă mai credeau în Mine! Gândeşte-te apoi la răspândirea Cuvântului Meu odată cu apariţia tiparului! Acesta a fost un nou semn, dar nici acesta nu a condus încă la prăbuşirea şi judecarea balaurului, datorită aceleiaşi iubiri despre care ţi-am vorbit! Îţi reamintesc de asemenea de recenţii profeţi, pe care i-am trezit în ultima vreme. Toate aceste semne au fost extrem de puternice, dar fructele lor încă nu se văd cu ochiul liber pe pământ, din motivul amintit ceva mai

devreme (iubirea Mea nu a îngăduit încă judecarea bestiei!). Am umilit prostituata catolică în o mie de feluri, dar nu am permis până acum judecarea ei cu asprime, căci iubirea Mea a fost mult prea mare!
De acum înainte însă, te asigur că lucrurile se vor schimba radical în ceea ce o priveşte pe prostituata romană! Puterea ei globală va fi serios zdruncinată, iar un lanţ o va înconjura de pretutindeni. Dacă nici aceste măsuri drastice nu o vor determina să se schimbe, atunci balaurul va fi judecat, căci a abuzat prea multă vreme de îndelungata Mea suferinţă. Sper că am reuşit astfel să înlătur acuzaţia ta de neglijenţă. De aceea, alătură-te Mie din toată inima şi vino să iei parte la masa pe care am pregătit-o deja!”
Thomas: „O, Mântuitor etern al tuturor sufletelor şi spiritelor bolnave! Nu sunt demn să stau la masă cu Tine, la fel ca slujitorii Tăi virtuoşi şi nobili! Graţia ar fi prea mare pentru mine, căci eu nu am făcut altceva cât timp am trăit pe pământ decât să păcătuiesc încontinuu. Sunt de acord să intru în casă alături de Tine, dar nu voi îndrăzni niciodată să iau parte la un asemenea festin celest, căci singura soartă pe care o merit este cea a lui Iuda Iscarioteanul, care trebuie să fi fost absolut teribilă!”

Capitolul 127
Thomas îl slăveşte pe Dumnezeu. Instrucţiunile Domnului despre simplitatea iubirii

Eu: „Dragul Meu Thomas, eşti încă foarte naiv! Eu nu i-am cerut lui Iuda să îşi bage bucata de pâine în mâncarea Mea, căci ştiam foarte bine că acest lucru nu va face decât să atragă judecata asupra lui, întrucât era nedemn să împărtăşească pâinea vieţii cu Mine! În schimb, pe tine te-am invitat personal să faci acest lucru, căci te consider întru totul demn de această favoare. De aceea, nu trebuie să ai rezerve, de vreme ce Eu Însumi sunt cel care ţi-a cerut acest lucru. De altfel, în această lume nu putem vorbi de o judecată ulterioară, căci aici fiecare faptă îşi poartă cu sine consecinţele, manifestându-se direct, ca realitate a spiritului care a comis-o. De vreme ce fiecare spirit este în această lume propriul său judecător, experimentând exact realitatea care corespunde faptelor sale, nu trebuie să te temi că vei putea fi vreodată influenţat din afară. Aici, poţi face orice doreşti, căci vei fi judecat în funcţie de faptele tale, dar exclusiv de voinţa ta, care reprezintă forţa de motivaţie ce se ascunde în spatele oricărei fapte.
De aceea, pe viitor renunţă la aceste scrupule nelalocul lor! Dacă ţi-e foame şi ţi-e sete, cu siguranţă îţi doreşti să mănânci şi să bei. Pe de altă parte, dacă refuzi să mănânci şi să bei, nu ai decât să suporţi consecinţele foamei şi setei. Doreşti cumva să te auto-pedepseşti singur, pentru nu ştiu ce păcate imaginare? Sper că nu!
Ceea ce nu-ţi doreşti ţie, cu siguranţă nu le vei dori nici fraţilor tăi, căci iubirea din inima ta nu te va lăsa să-i răneşti în vreun fel. Nu uita că aici, în împărăţia spiritelor, legea este de aşa natură încât orice faptă care

are consecinţe asupra unui alt spirit se întoarce asupra celui care a comis-o, cu o intensitate egală.
Acum ştii cum stau lucrurile în această lume. De aceea, sper că vei face ceea ce ţi-am cerut, pentru propriul tău bine, fără să mai eziţi vreodată! Ascultă, dacă Mi-aş propune aşa ceva, te-aş putea forţa să faci instantaneu ceea ce doresc de la tine. De vreme ce nu te forţez însă, prin puterea Mea, să faci ceea ce este bine pentru tine, limitându-Mă doar să îţi întăresc inima, intelectul şi voinţa prin instrucţiunile Mele blânde, cu atât mai puţin Mi-aş putea propune vreodată să te forţez să faci ceva rău. Mai presus de orice, Eu respect liberul arbitru al omului. De aceea, poţi îndrăzni liniştit să îmi îndeplineşti voinţa, căci aceasta derivă din iubirea Mea supremă faţă de tine, în calitatea Mea de Dumnezeu, Creator şi Părinte al tău!”
Thomas: „O, Tată preaiubit! Orice ezitare a dispărut deja din inima mea! De acum înainte, toate dorinţele Tale vor fi porunci sacre ale inimii mele! Mă întreb: ce inimă ţi-ar putea rezista Ţie? Cât de binecuvântat mă simt acum, când îmi este permis să Te urmez şi când ştiu că Tu eşti alături de Mine, conducându-mă personal în împărăţia vieţii eterne! O, sfântă este casa în care intră Dumnezeu! Ce cuvinte ar putea slăvi îndeajuns festinul sacru pe care Dumnezeu Însuşi l-a pregătit pentru copiii aleşi de inima Sa părintească? O, fraţii mei binecuvântaţi, sesizaţi voi în toată profunzimea ei măreţia Învăţătorului care ne conduce, şi care este Dumnezeu Însuşi? – Gândiţi-vă că ne aflăm alături de Dumnezeu, de marele Creator al infinităţii, de Tatăl nostru! O, spuneţi-mi: vă daţi voi seama de întreaga măreţie a Celui care ne conduce acum în interiorul acestei case?”
În timp ce intrăm în casă, Eu îi răspund lui Thomas: „Ai dreptate, dragul Meu fiu Thomas! Îmi face mare plăcere să constat că ai aprins în inima ta o flacără ce seamănă cu cea a heruvimilor şi a serafimilor, atunci când aceştia Mă slăvesc, ei – care sunt purtătorii voinţei Mele în întreaga eternitate. Deşi aceste gânduri de slavă sunt extrem de elevate, puţini fiind cei care le pot pătrunde măreţia, plăcerea Mea devine încă şi mai mare atunci când copilaşii inimii Mele îmi spun în faţă: ‚Tată’. Acest apelativ simplu, venit din inimă, îmi provoacă o plăcere infinit mai mare decât orice imn de slavă al unui înger. Deşi sunt atât de strălucitoare, aceste imnuri de slavă nu reuşesc să ajungă nici măcar până la tivul veşmintelor Mele, în timp ce copilaşii Mei – chiar şi cei mai obişnuiţi dintre ei – se joacă beatific cu inima Mea şi cu gândurile Mele, bucurându-se de-a pururi de pâinea adevăratei vieţi, la masa Mea! Ascultă, cei care îmi slăvesc atotputerea, lăudând măreţia eternă a lui Dumnezeu, se situează automat în afara inimii Mele, ca şi cum Eu şi ei am fi două entităţi diferite, nu una singură. Ei Mă privesc din exterior, la fel cum făceai tu atunci când te adresai pe pământ cerului înstelat, minunându-te de măreţia lui infinită, dar neştiind ce se ascunde în spatele lui. În schimb, toţi cei care îmi spun: ‚Dragă Tată! Dragul meu Frate Divin!’ – îmi sunt nu doar alături, ci sunt chiar una cu Mine! Ei Mă

slăvesc la fel cum îşi adoră copilaşii adevăratul Părinte şi nu se raportează cu sfială la măreţia Mea infinită, ca şi cum s-ar afla la o mare distanţă faţă de Mine, ca şi cum ne-ar despărţi de-a pururi o prăpastie imensă. Indiferent cât de sublimă ar fi lumea în care îi conduc, ei continuă să se bucure că sunt însoţiţi de Tatăl lor, savurând astfel o realitate pe care marii cântăreţi ai măreţiei Mele divine o ignoră complet.
Înţelegi importanţa acestei distincţii? Dacă simţi acum această fericire fără precedent, acest lucru se datorează tocmai faptului că te raportezi la Mine ca la un Părinte, nu doar ca la Dumnezeul şi Creatorul tău. Aceasta este atitudinea corectă, cea care îmi face cea mai mare plăcere posibilă, căci corespunde întru totul ordinii Mele. În scurt timp te vei afla la dreapta Mea, ascultând cuvinte de o măreţie incredibilă şi asistând la fapte atât de miraculoase, încât dacă ai continua să repeţi la infinit ce spuneai mai devreme: ‚Cine poate sesiza întreaga măreţie insondabilă a lui Dumnezeu?', ceilalţi copilaşi ai Mei ţi-ar râde în nas şi ţi-ar spune: ‚Hei, frate Thomas, de ce te comporţi ca un copil slab de înger? Ce o tot lungeşti la infinit cu măreţia Domnului? La urma urmei, ce spirit ar putea spune vreodată că înţelege pe deplin esenţa lui Dumnezeu? Cum ar putea înţelege creatura limitată ceea ce este nelimitat? Dumnezeu este Părintele nostru, al tuturor, iar noi îl iubim mai presus de orice! El este Cel care ne ghidează, iar noi îl putem vedea alături de noi! Acest lucru ne este suficient, aşa că nu mai simţim nevoia să îi înţelegem întreaga profunzime! Ce este mai important: să fii scufundat în gânduri, dar să nu observi un frate care trece pe lângă tine, sau să îl laşi să gândească în locul tău pe Tatăl ceresc şi să îţi întâmpini sărmanul frate cu prietenie, încercând să-l ajuţi? De aceea, îţi propunem să lăsăm măreţia să-şi poarte singură de grijă şi să ne ancorăm micuţul nostru sine în marea iubire, căci în acest fel vom fi infinit mai fericiţi decât dacă ne vom închina o întreagă eternitate măreţiei şi slavei divine!'
Cam aşa ţi-ar vorbi fraţii tăi, Thomas. De aceea, îţi propun să rămânem împreună, căci contemplarea întregului cer înstelat nu necesită ochi de aceeaşi mărime ca şi cerul! Înţelegi ce ţi-am spus?
Da, văd că înţelegi! De aceea, îţi propun să ne continuăm drumul către marele festin, căci marea sală de festivităţi este deja pregătită".

Capitolul 128

Intervenţia lui Thomas în favoarea foştilor săi duşmani, aflaţi în continuare în anticamera sălii de festivităţi. Thomas primeşte un veşmânt de onoare şi o pălărie a înţelepciunii. Prima lui misiune
Thomas este uimit să constate că am ajuns deja în marea salvă de festivităţi, împreună cu toţi ceilalţi oaspeţi, în faţa noastră aflându-se un număr mare de mese, aşezate în formă de cruce, conform dorinţei inspirate a lui Max Olaf.
Complet uluit de ceea ce vede, Thomas îmi spune: „Doamne şi dragă Tată, cât de măreaţă este această sală de festivităţi şi cât de sublime

sunt ornamentele care o împodobesc! O, Doamne, dimensiunile acestei săli sunt atât de mari încât ar încăpea în ea de o sută de ori populaţia pământului! Priveşte acest şir de coloane, care se îndreaptă în toate direcţiile, şi al cărui capăt nici măcar nu îl pot vedea, până într-atât sunt de numeroase. Ce să mai vorbim de înălţimea lor, care pare să atingă cerul! Tavanul în formă de dom este împodobit cu ornamente ce strălucesc mai tare decât soarele, iar galeriile triunghiulare sunt de o maiestuozitate infinită. Ferestrele au vitralii care strălucesc în toate culorile, iar podeaua de aur mă face să mă cutremur în faţa acestei măreţii. Mă întreb cine ar fi putut să construiască o clădire atât de miraculoasă? O, ce întrebare stupidă! Parcă aş fi orbit din nou! Numai Tu puteai construi ceva atât de măreţ! Nici chiar spiritul strălucitor al unui heruvim, a cărui natură este creată din înţelepciunea Ta cea mai profundă, nu Te-ar putea iubi şi slăvi îndeajuns pentru întreaga Ta glorie! Ce să mai vorbim de mine, care nu sunt altceva decât un vierme care se târăşte prin praful de la picioarele Tale? O, ce privelişte sublimă! Strălucirea acestei săli depăşeşte de milioane de ori chiar şi ceea ce şi-ar fi putut imagina un arhanghel!
Avea dreptate înţeleptul din antichitate care, zguduit de bunătatea Ta, a exclamat: ‚Tată, să nu încetezi niciodată cu binecuvântările Tale! Ori de câte ori pedepseşti un copil al Tău, pedeapsa Ta este limitată, căci nu ea reprezintă scopul suprem al creaţiei Tale. În schimb, atunci când începi să binecuvântezi copilul purificat în urma acelei pedepse, binecuvântarea Ta nu are limite! O, Tată, bunătatea, blândeţea, graţia, iubirea şi compasiunea Ta depăşesc cu mult ceea ce poate suporta un biet spirit sărman!’”
Eu: „Ai perfectă dreptate, dragul Meu Thomas, deşi nu ar fi cazul să te agiţi atâta! Ce ţi se pare atât de măreţ în faptul că am permis manifestarea acestei case splendide, în acord cu inima proprietarului ei de drept? Tot ce vezi în faţa ochilor corespunde perfect cu conţinutul inimii lui Robert Blum, cel care pe pământ nu a avut parte decât de nefericire, şi te asigur că nu aceasta este sala cea mai strălucitoare din întreaga casă! Vei avea în curând parte de alte privelişti, infinit mai glorioase. Mă întreb ce vei spune atunci… Deocamdată, haideţi să ne aşezăm cu toţii la masă!”
Aruncând o privire timidă uşii care face legătura cu anticamera marii săli de festivităţi, Thomas îmi spune: „O, Doamne, Tată preasfânt, priveşte, te rog, dincolo de acea uşă! Acolo se află înghesuite toate acele suflete amărâte! Oare nu am putea face nimic pentru ele? Aproape toate acele spirite sunt mai bune decât am fost eu vreodată, ceea ce şi explică de ce m-au aruncat afară din casă, căci eu eram oaia cea neagră a grupului. De altfel, le-am iertat de mult acel gest, pe care l-am binemeritat. O, Tată de o bunătate supremă, nu vrei să îi ierţi şi pe ei, astfel încât să poată lua şi ei parte la masa noastră festivă?”
Eu: „Mult iubitul Meu Thomas, dacă asta îţi preocupă inima, Mă tem că în curând îmi vei spune şi tu: ‚Tată! Încetează cu binecuvântările Tale,

căci sunt prea mic pentru a le putea suporta!’ – Ascultă, prin această dorinţă sinceră a inimii tale ai reuşit să îţi ştergi în faţa Mea toate păcatele anterioare. De aceea, ţi-ai căpătat dreptul de a îmbrăca pe loc un veşmânt nou, din fir de aur curat, la care se va adăuga şi o pălărie ce va străluci mai puternic decât soarele! Robert, în dulapul de colo, dinspre miazăzi, vei găsi o robă ţesută cu fir de aur şi o pălărie similară. Du-te şi adu-le! Căci acesta este veşmântul tuturor celor care combină în mod inspirat înţelepciunea cu iubirea, în părţi egale!”
Robert se grăbeşte să facă ce i-am spus şi, spre uimirea tuturor celor de faţă, aduce un veşmânt ce străluceşte chiar mai puternic decât cel al Helenei, la care se adaugă o bonetă asemănătoare cu cea a unui cardinal, cu singura diferenţă că străluceşte mai puternic decât un soare.
Văzând uluitoarele veşminte, Thomas îmi spune, tremurând de emoţie şi de fericire: „Vai, Tată! Tată! Cum poţi să împodobeşti cu asemenea veşminte o fiinţă păcătoasă ca mine?! O, Doamne, o, Iisuse al meu! Este prea mult! Ce strălucire orbitoare! Chiar trebuie să-mi pun pe mine aceste haine?”
Eu: „Da, căci ele corespund perfect inimii tale, care îmi este întru totul pe plac! Haide, grăbeşte-te, căci avem multe de făcut”. – Thomas abia apucă să atingă roba şi boneta că acestea îl îmbracă instantaneu, dovedindu-se că i se potrivesc impecabil (un nou aspect care îl uimeşte la culme!).
Văzându-l astfel îmbrăcat în haine noi, îi spun: „Acum, dragul Meu frate, te poţi considera un spirit perfect, asupra căruia s-a revărsat plenar graţia, iubirea şi înţelepciunea Mea! Pe de altă parte, masa este pregătită, iar oaspeţii invitaţi s-au prezentat la festin. Pe de altă parte, aşa cum bine ai precizat, în anticamera alăturată se află circa 3000 de suflete sărmane, conduse de un general pe care tu îl cunoşti foarte bine. Acest om are o inimă bună şi înţelegătoare, iar cuvintele sale impun respect celorlalţi. De aceea, du-te în anticameră, împreună cu fratele Dismas, pe care generalul l-a cunoscut foarte bine în lumea exterioară, şi încearcă să câştigi acest spirit drept de partea Mea, dar numai în acord cu liberul arbitru al inimii sale. Procedează în mod similar şi cu celelalte suflete, care îl vor urma oricum. Dacă îţi vei duce la bun sfârşit această primă misiune pe care ai primit-o în lumea spiritelor, vei primi după festin alte misiuni, infinit mai măreţe. Căci adevăr îţi spun: în împărăţia Mea există încă multe alte nivele ierarhice, pe care nici măcar nu le poţi bănui. De aceea, grăbeşte-te, împreună cu Dismas, care te va asista cu înţelepciunea lui”.
Thomas: „O, Tată preabun şi preaplin de iubire! Cât de mare este grija Ta faţă de oiţele pierdute, faţă de banul rătăcit şi faţă de fiul risipitor! Slăvit să fii de-a pururi, Tată, pentru iubirea şi graţia Ta!”

Capitolul 129

Thomas şi Dismas ajung în faţa generalului şi a celor 3000 de suflete. Clarificări legate de Iisus Christos şi de calea mântuirii Sale. Discursul generalului. Domnul întâmpină mulţimea noilor suflete mântuite chiar la intrarea în marea sală de festivităţi

Ca răspuns la aceste cuvinte, Thomas îl ia cu prietenie de mână pe Dismas şi cei doi se îndreaptă către anticameră.

Generalul şi cei care îl însoţesc rămân uimiţi să îl vadă în spatele lui Dismas pe călugărul Thomas, îmbrăcat în haine strălucitoare şi cu o mină foarte prietenoasă. Fără nici un fel de ranchiună, el le strânge amândurora mâinile, spunându-le: „Vă salut, dragii mei prieteni! Vă salut cu o mare bucurie în inimă! Dar, prietene Thomas, cât de diferit arăţi! Ceva mai devreme, când această mulţime te-a aruncat pe uşă afară, împotriva voinţei mele, din cauza slujbei pe care doreai să o ţii pe bani (dar să nu mai insistăm asupra acestui subiect penibil!), erai îmbrăcat în veşminte negre şi ponosite, în timp ce acum străluceşti mai ceva ca soarele! Cum a fost posibil să te înalţi până la acest statut? Oare ai reuşit să ajungi aici numai prin citirea slujbei şi a rugăciunii Domnului în limba latină? Sau ai descoperit în alt fel Divinitatea? Haide, povesteşte-ne calea pe care ai mers ca să ajungi la o asemenea binecuvântare!”

Thomas: „Stimatul meu prieten, promite-mi că vei crede fără să te îndoieşti ceea ce îţi voi spune, şi în acest fel te vei trezi în aceeaşi situaţie în care ne aflăm eu şi fratele Dismas, aici de faţă, pe care îl cunoşti foarte bine”.

Generalul: „Îmi dau foarte bine seama, după strălucirea voastră, că aţi ajuns în lumea adevărului curat. Minciuna nu poate străluci ca soarele, căci este deşartă şi lipsită de conţinut. De aceea, intenţionez să cred orice ne veţi spune. Sincer să fiu, ard deja de nerăbdare să ascult adevărul pe care îl vor rosti buzele voastre!”

Thomas: „Foarte bine! Ascultaţi-mă! Iisus, Cel crucificat, nu este doar Fiul viu al lui Dumnezeu, ci şi Dumnezeu cel Atotputernic, în toată plenitudinea omnipotenţei Sale! Nici un spirit nu poate avea parte de mântuire şi nu poate descoperi adevărata viaţă eternă decât prin El. Întoarceţi-vă cu toţii inimile către El şi veţi primi imediat ajutor! El este Cel care ne-a ajutat pe mine şi pe acest frate al meu, căci El este de o bunătate nesfârşită şi nu judecă pe nimeni. Dimpotrivă, le dăruieşte tuturor după dorinţele inimilor lor. Orice om de bună credinţă primeşte o graţie nemăsurată, în acord cu bunele sale intenţii! Acum ştiţi tot ce este de ştiut, aşa că puteţi face după cum doriţi! Singurul vostru judecător va fi voinţa inimilor voastre”.

Generalul: „Tu ce ai de spus în această privinţă, prietene Dismas?” – Dismas îi răspunde: „Nu pot decât să repet întocmai ce a spus fratele Thomas, căci cuvintele sale corespund întru totul adevărului cel mai desăvârşit!”

Generalul: „Două mărturii similare sunt mai mult decât suficiente pentru mine! De aceea, cred fiecare cuvânt pe care l-aţi rostit. Îngăduiţi-mi acum să adresez câteva cuvinte acestei mulţimi de suflete!”
Generalul se întoarce apoi către mulţime şi spune: „Ascultaţi cu cea mai mare atenţie ceea ce doresc să vă spun. De când am ajuns în această lume, am simţit cu toţii cât de jalnică este condiţia în care ne aflăm. Ne-am plâns şi ne-am lamentat, dar nimeni nu ne-a alinat suferinţa. Am căutat, dar nu am găsit. Am blestemat, dar nici un abis nu s-a deschis ca să ne înghită. Am încercat să ne rugăm, dar nu am găsit formula cea mai potrivită, aşa că nu am primit – în aparenţă – răspuns la rugăciunile noastre. Pe scurt, nu am avut parte decât de o disperare fără limite. Personal, am încercat să vă alin suferinţa aşa cum m-am priceput, dar rezultatele mele au fost slabe, căci mă simţeam eu însumi mai rău decât voi!
Exact atunci când speranţa m-a părăsit cu totul, Divinitatea – pe care am respins-o cu toţii atât de multă vreme şi în care am refuzat să credem – ne-a trimis doi mesageri ai mântuirii, cât se poate de familiari nouă! Aceştia afirmă că putem fi mântuiţi cu toţii dacă ne vom deschide inimile în faţa lui Iisus Christos, Cel crucificat, despre care susţin că este unica Divinitate! Mă întreb, aşadar, ce ne-ar împiedica să îi credem pe aceşti doi prieteni ai noştri, atât de plini de lumină? Cu siguranţă, nimic rău nu ni s-ar putea întâmpla, căci ne aflăm deja într-un iad desăvârşit, aşa că nu avem unde să coborâm mai jos de atât! În schimb, există speranţa reală că ne-am putea îmbunătăţi cu adevărat soarta, ceea ce nu înseamnă puţin lucru, dată fiind starea în care ne aflăm.
De aceea, vă invit să meditaţi asupra celor spuse de mine şi să acţionaţi în consecinţă. Cu siguranţă, nu are cum să vi se întâmple ceva rău. Cea mai bună dovadă a acestui lucru este chiar unul din cei doi purtători ai mesajului divin, fostul părinte pe care l-aţi aruncat pe uşă afară şi care acum s-a întors înapoi, într-un gest de mare prietenie faţă de noi. După ceea ce i s-a întâmplat înainte, este puţin probabil că ar mai încerca să ne înşele, mai ales că a împărtăşit alături de noi crudul nostru destin, pe care îl cunoaşte foarte bine. – De aceea, vă invit, prieteni, să vă deschideţi inimile faţă de Iisus Christos, indiferent care vor fi consecinţele! Dacă nici El nu ne va ajuta, atunci suntem cu siguranţă pierduţi!”
Întreaga mulţime strigă la unison: „Aşa este, dragul nostru general, suntem întru totul de acord cu tine! De aceea, vom face tot ceea ce ne vei spune. Fie ca Iisus Christos să ne ajute, căci altfel suntem pierduţi pentru totdeauna!”
Generalul i se adresează în continuare lui Thomas: „Prietene, bănuiesc că titlurile pe care le-am purtat cu toţii în lumea exterioară nu mai contează în această împărăţie a spiritelor! De aceea, îţi voi spune de acum înainte prietenul şi fratele meu scump! Ai auzit cu urechile tale cum întreaga mulţime de suflete, până la ultimul, şi-a declarat credinţa în cele spuse de tine! Cât despre mine, afirm cu toată convingerea că

Iisus a ajuns să reprezinte totul pentru mine, aşa cum reprezintă şi pentru tine! Ce trebuie să facem în continuare, pentru a deveni mai demni de Iisus Christos, Domnul eternităţii?”
Thomas îi răspunde: „Stă scris: ‚Cel care crede în Fiul lui Dumnezeu va fi binecuvântat!’ De vreme ce aţi ajuns să credeţi în El, veţi fi binecuvântaţi cu toţii, prin graţia Lui directă! Vă mai lipseşte totuşi un lucru, după câte mi-am dat seama, ţinând cont de afirmaţiile voastre, cam lipsite de entuziasm! Acest lucru se referă la iubirea faţă de Domnul Iisus! De aceea, deschideţi-vă inimile şi aprindeţi în ele flacăra iubirii faţă de Dumnezeu. Abia atunci se va manifesta El în faţa voastră, primindu-vă la pieptul Lui şi ghidându-vă mai departe! Căci bunătatea, iubirea şi compasiunea Lui nu cunosc limite!”
Generalul: „Prietene, chiar dacă declaraţia noastră ţi s-a părut lipsită de entuziasm, te asigur că ea a venit direct din inimile noastre! De aceea, te asigurăm că inimile noastre bat cu putere acum de dragul Domnului Iisus Christos, într-o măsură mult mai mare decât inimile celor care gândesc profund şi rostesc cuvinte înălţătoare, dar nu simt nimic din ceea ce spun. Dispunem şi noi de un oarecare intelect, desigur, nu foarte erudit, dar limba noastră descrie doar ce simt inimile noastre, lucru care nu poate fi deloc neplăcut pentru Domnul slavei. Te asigurăm aşadar din nou de iubirea noastră faţă de Domnul Iisus Christos, pe care îl considerăm cu toţii unicul Dumnezeu, iubire care nu este cu nimic mai mică decât credinţa noastră în El! Spune-ne, ce ne mai lipseşte în acest caz?”
Dismas ia la rândul lui cuvântul: „Nu vă mai lipseşte absolut nimic. Haide, spune-le oamenilor să îşi deschidă ochii şi să privească în direcţia uşii deschise care face legătura între această anticameră şi marea Sală a Vieţii. Iată, Domnul se află deja acolo, cu braţele deschise, gata să vă primească în marea împărăţie a graţiei şi compasiunii Sale!”
Generalul îşi întoarce imediat privirile către uşa deschisă, în pragul căreia Mă aflu Eu. El Mă recunoaşte instantaneu. – Copleşit de o bucurie nestăvilită, el strigă cu o voce puternică, de comandant de armată: „O, Doamne, Creator al cerurilor şi al pământurilor! Câtă compasiune, să ne întâmpini chiar Tu, Cel Preaînalt! O, sfânt, sfânt, sfânt eşti Tu, Doamne! – Fraţilor, ridicaţi-vă ochii şi priviţi! Domnul Dumnezeul Iisus, cel care şi-a sacrificat viaţa pe cruce, ca un veritabil Erou, dar s-a ridicat din morţi a treia zi, prin propria Sa putere, ca un cuceritor şi învingător al morţii, a venit să ne întâmpine personal! Haideţi, căderi în genunchi şi slăviţi-L pe El din străfundurile inimilor voastre! Repetaţi după mine, cu toată ardoarea inimii: ‚O, Tată preasfânt, care ai coborât din cerurile Tale de dragul nostru, al celor mai nevrednici dintre păcătoşi, lăudat şi slăvit fie numele Tău! Iartă-ne nouă greşelile noastre şi nu ne pedepsi din cauza faptelor noastre rele, ci lasă-Ţi graţia sfântă să se reverse asupra noastră, după măsura compasiunii Tale, şi nu a judecăţii Tale severe! Căci Ţie îţi datorăm, o, Doamne, întreaga noastră iubire, acum şi de-a pururi, şi-n vecii vecilor, amin!”

Capitolul 130

Mulţimea ajunge în faţa Domnului. Călătoria de o viaţă a generalului Theowald către Dumnezeu. Secretul vieţii pământeşti este revelat în lumea de dincolo. Cuvintele pline de iubire şi de lumină ale lui Iisus

Auzind cuvintele generalului, toată lumea îşi întoarce privirile către marea uşă, căzând în genunchi în faţa Mea. Fiecare din aceste suflete sărmane a încercat astfel să Mă slăvească după puterile şi priceperea sa, căci toate erau suflete purtătoare ale unui spirit relativ curat, nepătat de fapte prea rele, întrucât au dus o viaţă mai degrabă emoţională decât intelectuală. De aceea, am preferat să le las o vreme în această stare înălţătoare de adoraţie, astfel încât sufletele lor să aibă posibilitatea să se coaguleze în jurul sinelui lor.

În schimb, i-am cerut generalului să vină la Mine. Deşi a încercat la început să se opună, spunându-Mi că nu este demn să se apropie mai mult de Mine, i-am răspuns cu o referire la Zaharia din Biblie, în casa căruia am intrat, deşi era un mare păcătos, pentru a sta la masă împreună cu el.

Prinzând ceva mai mult curaj, generalul s-a apropiat de Mine cu o atitudine de respect maxim, spunându-Mi: „O, Doamne, iartă-ne mie şi nouă tuturor îndrăzneala de a Te privi în faţa Ta sfântă! Ce putem face noi, sărmane creaturi, dacă relaţia dintre noi şi marele nostru Creator este una atât de nefericită? Noi toţi la un loc nu reprezentăm nimic în faţa Ta, căci Tu singur eşti totul în toate! Ce fericire nesperată trebuie să cuprindă orice spirit, atunci când, după renunţarea la învelişul său pământesc, are posibilitatea să Te zărească! Ce altceva mi-aş mai putea dori în clipa de faţă? O, Doamne, Dumnezeule Preaînalt! Ce fericire îmi inundă întreaga fiinţă, acum, când ştiu că gura Ta sfântă îmi va vorbi! De când aştept acest lucru…

De câte ori nu mi-am spus pe pământ: ‚Oare există un Dumnezeu, sau nu? Iar dacă da, unde se află El, şi cum ar putea arăta? Ar putea fi oare învăţătorul evreu Iisus ceea ce pretinde legenda că reprezintă? Ar putea fi un om la fel ca noi una cu Dumnezeu, cu acel Dumnezeu care a umplut spaţiul infinit cu miriadele de fiinţe de toate felurile, create din El Însuşi?’ Cât timp am trăit în lumea exterioară, nu am reuşit niciodată să găsesc un răspuns satisfăcător la toate aceste întrebări, căci porţile cerului îmi erau închise, iar semenii mei muritori îmi ofereau tot felul de alte concepte legate de Dumnezeu. Cu toţii îmi vorbeau de faptele miraculoase pe care le-ai făcut pe pământ, dar toate acestea sunau prea mult a poveşti de adormit copiii, aşa că spiritul meu cercetător nu s-a mulţumit niciodată cu ele! Pe scurt, am căutat întreaga mea viaţă, dar nu am găsit ce căutam! Am bătut la toate porţile, dar nu mi-a răspuns nimeni care să-mi spună: ‚Intră, prietene, căci aici vei găsi ceea ce cauţi!’

De aceea, am ajuns în timp să îmi pierd complet credinţa în Dumnezeu! În imaginaţia mea, realitatea a devenit un loc în care acţionează

exclusiv forţele oarbe ale naturii, într-un mod cât se poate de haotic. M-am aruncat astfel din ce în ce mai puternic în vârtejul agitat al lumii exterioare, care m-a condus inextricabil către acea moarte oribilă, în urma căreia m-am trezit în această lume. Şi iată, acum trăiesc o nouă viaţă şi Te pot vedea chiar pe Tine, cel care mi-a dăruit-o! Am părăsit astfel pentru totdeauna împărăţia întrebărilor, căci am găsit în Tine, o, Doamne, răspunsul viu la tot ceea ce m-a preocupat vreodată! Da, viaţa pe pământ nu este altceva decât o mare întrebare, al cărei răspuns nu poate fi găsit însă decât în această lume a spiritelor! – O, slăvit fii de-a pururi pentru această răsplată minunată, aceea de a privi în faţă acest vierme care se zvârcoleşte în praful de la picioarele Tale!”
Eu: „Dragul Meu Theoward! Condiţiile vieţii pe pământ sunt diferite de cele care prevalează în împărăţia eternă şi nepieritoare a spiritelor. Ele nu ar putea fi însă altfel, căci numai aşa se poate naşte din ele această viaţă mai adevărată şi mai perfectă. Atât timp cât trăieşte pe pământ, orice om întrupat este chemat să o apuce pe calea cea dreaptă, tocmai pentru a-şi asigura astfel această viaţă perfectă în lumea de dincolo, prin respectarea strictă a cuvintelor Mele, descrise în principal în cele patru Evanghelii care vă sunt bine cunoscute. Pentru a deveni un spirit cu adevărat liber, este însă imperios necesar ca el să dispună de un liber arbitru, ceea ce explică de ce se lasă oamenii cu atâta uşurinţă – îndeosebi în această epocă – atraşi de muzica sirenelor lumeşti, care le asurzesc urechile, şi de strălucirea orbitoare, dar mincinoasă, a plăcerilor terestre.
De aceea, aceşti oameni nu ajung aproape niciodată la destinaţia către care sunt chemaţi, ci dimpotrivă, sfârşesc exact în fundătura pe care ar fi trebuit să o evite cu orice preţ: aceea a iubirii egoiste de sine, a dominării celor din jur, a lăcomiei, răutăţii, desfrâului, lipsei de castitate şi prostituţiei! Aceste stări de conştiinţă nu sunt capabile să amplifice viaţa, ci doar să o distrugă. De aceea, după ce îşi părăsesc trupul fizic, multe suflete păţesc ceea ce aţi păţit voi atunci când aţi ajuns în această lume. Ele sunt nevoite să rătăcească fără rost, prin întuneric, experimentând suferinţă după suferinţă, tocmai cu scopul de a se umili şi de a renunţa la plăcerile desfrânate ale simţurilor lor, astfel încât în acest deşert spiritual să înceapă să se acumuleze din nou viaţa. Abia atunci, după ce încep să se regăsească pe sine, aşa cum v-aţi regăsit voi, pot primi ele ajutorul necesar, care nu le este niciodată impus cu forţa, ci pe care ajung să îl solicite ele însele.
Pe bună dreptate, mesagerul Meu, Thomas, v-a explicat că în această lume singurul vostru judecător este propria voastră voinţă, care vă poate dărui tot ce este mai bun pe lume, dar şi tot ce este mai rău. Din fericire, voi aţi cerut tot ce este mai bun pe lume, respectiv M-aţi solicitat pe Mine, iar acum, Cel după care tânjeau inimile voastre se află chiar în faţa voastră, căpătând formă vizibilă. De acum înainte, veţi putea auzi direct din gura Mea care este voinţa Mea în ceea ce vă priveşte. Dacă vă veţi însuşi această voinţă, veţi putea avea acces la o

viaţă trăită în preafericire! Haide, du-te acum şi transmite-le acest mesaj celor pe care îi ai în grijă!”
Generalul Theowald face imediat ce i-am spus, convingându-şi semenii, pe un ton care nu admite replică, de adevărat comandant de oaste, de adevărul spuselor Mele. Într-adevăr, mulţimea le acceptă pe loc, fără să crâcnească. După ce Mi-a îndeplinit ordinul, fără vreun fel de problemă, generalul se întoarce la Mine şi îmi spune: „Doamne Iisuse, Părinte şi Dumnezeu al nostru, de la începuturile eternităţii! Am îndeplinit misiunea pe care mi-ai trasat-o. De acum înainte, voinţa Ta sfântă va fi de-a pururi porunca de care vom asculta cu toţii. Spuneai însă mai devreme că abia de acum înainte ne vei comunica această voie a Ta în ceea ce ne priveşte! De aceea, Te implorăm, Tată preaiubit, să ne transmiţi această voinţă divină! Îţi promitem cu toţii solemn că, de acum înainte, nu ne vom mai despărţi niciodată de ea, nici prin voia, nici prin faptele noastre!”
Eu: „Foarte bine! Îmi face mare plăcere să aud această promisiune, rostită la unison, de parcă aţi avea un singur glas. Va trebui totuşi să vă examinaţi inimile pentru a vedea în ce măsură sunteţi dispuşi să acceptaţi cu adevărat voinţa Mea, şi dacă sunteţi capabili să faceţi acest lucru!”
Theowald: „O, Doamne, cine poate şti mai bine decât Tine de ce anume sunt capabile inimile noastre? De aceea, îţi vom lăsa Ţie această sarcină, de a le cerceta şi de a vedea cât de sincere sunt, acum şi de-a pururi! Cu siguranţă, nu ne vei împovăra cu sarcini mai mari decât am putea duce vreodată, aşa că singurul lucru care ne va preocupa de acum înainte este în ce măsură suntem demni să acceptăm voinţa Ta sfântă în inimile noastre impure. În acest scop, mă tem că va trebui să ne facem cu toţii o curăţenie generală în inimile noastre”.
Eu: „Dragii Mei copilaşi! Trebuie să recunosc că deşi sunteţi cu toţii copii ai lumii exterioare, voi sunteţi în multe privinţe mai înţelepţi chiar decât copiii luminii. De aceea, puteţi să vă consideraţi eliberaţi de multe poveri pe care aţi fost nevoiţi să le purtaţi până acum. Aveţi cu toţii inimi inteligente, care manifestă o mare iubire şi multă credinţă în Mine. În mod proporţional, multe vă vor fi iertate! Bucuraţi-vă că nu aţi fost dictatori pe pământ, căci aceştia Mă vor vedea într-o lumină complet diferită! – Haideţi acum, ridicaţi-vă şi ascultaţi cu atenţie ce vă spun: Cel mai mare dintre voi trebuie să fie slujitorul tuturor celorlalţi! Singura poruncă pe care v-o dau este iubirea, care trebuie să fie însă autentică! – Thomas şi Dismas vă vor fi învăţători şi ghizi, aşa că trebuie să consideraţi cuvintele lor ca fiind transmise de Mine. Dacă veţi respecta aceste porunci simple, veţi putea pătrunde pe deplin în împărăţia Mea! Iubiţi-i pe cei doi aşa cum v-aţi iubi cei mai buni prieteni şi cei mai dragi fraţi, căci lor le-am încredinţat sarcina de a vă conduce în împărăţia vieţii eterne. De asemenea, tot ei vă vor asigura ceea ce vă mai lipseşte încă!”

Capitolul 131
Marele festin. Generalul şi prietenul său Kernbeiss. Thomas le mulţumeşte pentru vindecarea anterioară. O privire aruncată iadului terestru
După aceste cuvinte, Mă adresez lui Robert, căruia îi spun să aducă, cu ajutorul balerinelor, suficiente pâini şi suficient vin, pe care să le dea celor doi ghizi spirituali, Thomas şi Dismas, astfel încât aceştia să le ofere mai departe noilor oaspeţi, pentru regenerarea lor. Robert Mă ascultă, iar oaspeţii, astfel regeneraţi, trăiesc un moment de mare bucurie şi elevare interioară, slăvindu-Mi bunătatea şi graţia. Le sugerez apoi celor doi ghizi să îşi conducă învăţăceii în sala marelui festin spiritual.
Noii oaspeţi rămân uluiţi să constate cât de rapid sunt serviţi. Un prieten al generalului Theowald îi spune acestuia: „Dragă prietene, cum crezi că a fost posibil ca 3000 de suflete să fie servite într-un timp atât de scurt cu pâine şi vin de aceşti doi fraţi ai noştri, fostul călugăr Thomas şi cunoştinţa noastră anterioară, Dismas? Practic, lucrurile s-au petrecut instantaneu. Cu puţin timp înainte, onorabilul Robert Blum şi cele câteva dansatoare de o frumuseţe uimitoare au adus câteva pâini şi câteva sticle de vin. Îmi amintesc că văzându-i pe cei doi cum primesc acele alimente, m-am gândit în sinea mea: ‚Doamne, până când cei doi vor reuşi să distribuie tuturor celor de faţă pâinea şi vinul, primilor serviţi li se va face din nou foame şi sete! Lucrurile nu s-au petrecut însă aşa: ca printr-o baghetă magică, întreaga mulţime şi-a primit porţia de pâine şi vin al vieţii. Cele circa 30 de sticle cu vin au fost golite, iar pâinea a fost împărţită până la ultima fărâmitură. Spune-mi, cum a fost posibil aşa ceva într-o lume a legilor naturale? Pentru mine, problema reprezintă o enigmă imposibil de elucidat!”
Generalul: „Dragul meu prieten Johann ‚Care-despică-firul-în-patru' Kernbeiss, după cum ţi se spunea pe pământ, iarăşi ai tendinţa să faci din ţânţar armăsar! Gândeşte-te la înţelepciunea şi la omnipotenţa divină, şi totul îţi va deveni limpede! Oare, cât timp ai trăit pe pământ, ai înţeles absolut tot ce ai văzut şi tot ce ai experimentat? Cine îţi umplea atunci plămânii cu aer şi cine îţi făcea inima să bată? Cine a aprins acel foc din stomacul tău, care ţi-a permis să digeri toate acele mese? Cine te-a ajutat să creşti atunci când erai copil? Cine ţi-a construit ochii şi urechile? Şi cum a reuşit acel Constructor-maestru să facă toate acele lucruri? Chiar nu îţi dai seama că pe pământ am asistat aproape în fiecare clipă la astfel de miracole, fără măcar să realizăm ce se întâmplă? Fiind obişnuiţi cu ele încă din copilărie, dar mai ales fiind obişnuiţi să nu gândim prea mult, noi ne-am trăit viaţa fără să ne dăm seama că ne aflăm în plin miracol, trecând cu indiferenţă pe lângă aceste fapte magice.
Odată ajunşi în această lume, capacitatea noastră de a gândi s-a luminat, căci aici există mai puţine obstacole care să impieteze asupra ei; de aceea, manifestările care există în această lume nu pot decât să

ne uimească în permanenţă, căci dintr-o dată am devenit capabili să remarcăm cât sunt de miraculoase. Cât despre ‚felul' în care sunt produse aceste miracole, ar fi o prostie să ne batem capul… Cu siguranţă, dacă aceste răspunsuri ne-ar fi necesare pentru trezirea înţelepciunii noastre, cei doi ghizi pe care i-am primit ni le-ar fi elucidat de mult. De vreme însă ce ele nu ne sunt deocamdată necesare, este suficient să pornim de la premisa că pentru un Dumnezeu omnipotent nimic nu este imposibil! Personal, consider că tot ceea ce există este un mister de nepătruns!
În marea Sa compasiune, Domnul nostru ne-a dăruit pâinea şi vinul de care aveam cu toţii nevoie pentru a ne reface, iar acestea ne-au săturat cu asupra de măsură. De ce trebuie să ne batem capul cu mecanismul prin care a realizat El acest miracol? Sunt absolut convins că o simplă mulţumire din partea noastră, adresată Marelui Dăruitor de o bunătate infinită, Acesta va fi infinit mai mulţumit de noi decât dacă am încerca să îi disecăm faptele cu întreaga înţelepciune a îngerilor!"
Johann Kernbeiss: „Ai întru totul dreptate, şi nu pot decât să fiu de acord cu tine! Asta nu înseamnă însă că nu am asistat la un miracol". – Generalul: „Aşa este! Nici chiar un înger nu te-ar putea contrazice în această privinţă. Pe de altă parte, îţi reamintesc că nu ne aflăm aici pentru a judeca ce se întâmplă, ci doar pentru a admira şi a ne bucura cu recunoştinţă de tot ceea ce ni se oferă!"
Johann Kernbeiss: „Să înţeleg că ideea de progres spiritual nu îţi spune nimic?" – Generalul: „O, prietene, dacă asta crezi în ceea ce mă priveşte, doar pornind de la premisa că nu sunt dispus să disec la infinit fiecare faptă miraculoasă la care asist, atunci greşeşti foarte tare! În realitate, nimic nu mă atrage mai mult decât ideea de perfecţiune spirituală! Dar mai bine aşteaptă întoarcerea celor doi ghizi ai noştri. Cu siguranţă, aceştia îţi vor putea spune mai multe despre acest concept, decât aş putea face eu însumi. Nu doresc să îmi arog o înţelepciune pe care nu o posed deocamdată.
Priveşte, cei doi se întorc deja. Primul (Dismas) nu pare să strălucească prea tare, dar Thomas străluceşte mai ceva ca soarele".
Johann Kernbeiss: „Te rog, haide să păstrăm această discuţie între noi. Ce rost are să informăm întreaga companie celestă în legătură cu ceea ce ne preocupă? Probabil că cei doi s-ar amuza nespus dacă i-am deranja cu astfel de întrebări! De aceea, te rog, păstrează tăcerea! Altminteri, nu uita că sunt întru totul de acord cu tine!"
Thomas şi Dismas se întorc în anticameră, unde se află încă marea mulţime de spirite. Generalul Theowald, împreună cu amicul său Kernbeiss, îi întâmpină cu bucurie, mulţumind în numele întregii mulţimi Domnului pentru minunata Sa ospitalitate, în timp ce Kernbeiss nu se poate abţine să nu remarce în treacăt repeziciunea miraculoasă cu care s-au desfăşurat lucrurile.
Călugărul Thomas îi răspunde că propria sa trezire spirituală s-a produs cu o repeziciune de necrezut, datorându-se în mare parte mustrării

primite de la general şi reacţiei mulţimii, care l-a dat afară din casă, făcându-i astfel un imens serviciu, căci l-a trezit din imensa lui orbire. Kernbeiss îi răspunde: „Dragă prietene, te implor, nu-mi mai aduce aminte de acel episod, căci eu am fost unul din cei care te-au împins pe uşă afară. Din păcate, la ora actuală nu mai pot schimba nimic din ceea ce am făcut atunci. Am regretat deja acest lucru de o mie de ori, dar sunt momente în care omul parcă îşi iese din minţi, uitând complet de sine. În mod regretabil, acest lucru li se întâmplă chiar şi celor mai buni dintre oameni. Am însă convingerea că dacă oamenii şi-ar învăţa lecţiile, cerându-şi iertare unii altora şi strângându-şi mâinile în semn de împăcare, Tatăl ceresc nu i-ar pedepsi prea tare pentru greşelile lor!”
Thomas: „Ai perfectă dreptate! Atunci când oamenii îşi reglează conturile între ei, în numele iubirii, Dumnezeu nu mai are nimic de obiectat! Căci Domnul nu le cere oamenilor decât ca nici unul dintre ei să nu încerce să se ridice deasupra fraţilor săi sau să îi judece. În ceea ce ne priveşte pe noi doi, din fericire nu am avut niciodată nimic de împărţit unul cu celălalt, aşa că nu avem ce să ne iertăm reciproc. Faptul că m-ai împins afară din casă, alături de ceilalţi, nu impietează cu nimic asupra prieteniei pe care am nutrit-o unul faţă de celălalt pe pământ, ca să nu mai vorbim de faptul că mi-ai făcut astfel un mare serviciu, contribuind la trezirea mea spirituală. Dacă nu aş fi trăit atunci acel şoc, cu siguranţă m-aş zbate şi acum în prejudecăţile mele preoţeşti, în timp ce astfel, prin graţia Domnului, am ajuns într-o stare care îmi permite să mă revanşez de o mie de ori faţă de tine.
Cel mai mare regret pe care îl am la ora actuală se referă la toate prostiile pe care vi le-am băgat în cap pe vremea când trăiam ca preot pe pământ, creând astfel în minţile voastre prejudecăţi care nu s-au şters încă nici acum. Voi avea însă grijă să îndrept aici această stare de lucruri. Voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a corecta prejudecăţile pe care vi le-am inoculat în mod aberant, înlocuindu-le cu instrucţiuni cât mai înţelepte. Nu îmi doresc decât ca Cel care mi-a dat această însărcinare celestă să mă întărească, astfel încât să îmi pot îndeplini cu succes această misiune!
Prin graţia Domnului, ochiul meu spiritual s-a deschis şi mi s-a permis să văd ce se întâmplă chiar acum pe pământ, şi mai ales în patria noastră. Vă asigur că veţi primi voi înşivă în scurt timp veşti de acolo, de la cei care urmează să sosească în această lume. Deocamdată, vă spun un singur lucru: mai-marii pământului, care au fost o vreme ţinuţi cu capul la fund, s-au hrănit din plin cu sângele fraţilor lor, astfel încât s-au îngrăşat din nou, redevenind puternici. În loc să îi mulţumească Domnului pentru victoria lor împotriva imaginarilor lor duşmani, ei nu-şi mai încap la ora actuală în piele de atâta mândrie, orgoliu, aroganţă şi dorinţă de răzbunare. Satan le-a pus la dispoziţie întregul său arsenal al iadului, iar ei au preluat în întregime principiile acestuia, pe care le aplică cu succes în politica mondială.

,Nu judeca, dacă nu doreşti să fii judecat! Nu condamna, dacă nu doreşti să fii condamnat! Fii plin de compasiune şi vei avea parte de compasiune!' Aşa a sfătuit Domnul umanitatea acum 2000 de ani. Fără să ţină deloc cont de aceste porunci divine, noii puternici ai zilei îşi calcă fraţii în picioare aşa cum doresc. Ei îi judecă, îi condamnă şi îi omoară după bunul lor plac, mizând pe faptul că dispun de întreaga putere exterioară. În scurt timp, o bună parte din cei ucişi de ei vor ajunge în această lume, lamentându-se. Voi veţi avea misiunea să-i primiţi pe aceştia, să le alinaţi durerea şi să îi liniştiţi. Dacă veţi reuşi să duceţi la bun sfârşit această sarcină, veţi primi ulterior misiuni mult mai măreţe!"

Capitolul 132

Soseşte un grup de suflete ucise prin execuţie. Liderul lor spune povestea grupului. Filozofia care nu se bazează pe credinţă şi pe iubire

De-abia şi-a terminat Thomas instrucţiunile că de afară se aud vaiete şi ţipete aproape imposibil de suportat. Thomas le cere oamenilor să fie atenţi, spunându-le: „După cum puteţi vedea, ceea ce v-am anunţat mai devreme, prin graţia Domnului, se întâmplă deja. O mulţime uriaşă de suflete extrem de tulburate se apropie de această casă. Cu siguranţă, noii sosiţi au fost chinuiţi şi ofensaţi în toate felurile posibile pe pământ. Sunt sufletele unor oameni care au fost executaţi fără milă şi care depind în mare măsură de noi. De aceea, tăcere, prieteni! Iată, se apropie deja de noi, mergând pe marea alee din grădină. Mulţimea este condusă de un individ cu o mină sinistră, îmbrăcat într-un costum de catifea neagră, care are pe cap o bonetă ţesută cu aur. Acesta se împleticeşte în faţa mulţimii de parcă ar fi beat, în timp ce alţi 30 îl urmează, ducând un fel de torţe în mâini. Imaginea este teribilă! De aceea, tăcere!"

Posomorâtul lider al mulţimii se întoarce către aceasta şi spune: „Iată unde am ajuns, sărmană adunătură de nenorociţi, gunoaie ale societăţii! O, sărmana mea soţie! Ai ajuns o simplă umbră! Degeaba arzi ca o torţă, din dorinţa de răzbunare pentru modul ruşinos în care a fost ucis mişeleşte soţul tău! Întregul iad a conspirat împotriva lui, punând stăpânire pe sufletul său, pentru eternitate! O, dragii mei prieteni, degeaba vă tânguiţi, căci am ajuns cu toţii într-o lume întunecată a tuturor chinurilor. A trecut multă vreme de când ne lamentăm în zadar, rătăcind fără rost prin această beznă fără sfârşit, fără ca cineva să ne ajute. Cu siguranţă, nu există nici un Dumnezeu şi nici o răsplată pentru faptele bune ale oamenilor! Degeaba imploraţi voi răzbunarea împotriva celor care ne-au ucis! Dacă ar exista cu adevărat un Dumnezeu, acesta nu ar permite unui grup mic de oameni mizerabili să comită asemenea orori pe acel pământ blestemat de Satan!

Ce am făcut noi ca să merităm această moarte? Nimic altceva decât să îi cerem împăratului ceea ce a promis că ne va da. Atunci când ne-am cerut drepturile, am fost declaraţi trădători şi rebeli. Am încercat să ne apărăm, mai întâi din punct de vedere moral, apoi chiar fizic. Atunci, ei

ne-au zdrobit ridicând împotriva noastră întreaga putere a celor doi împăraţi. Chiar şi aşa, nu ne-ar fi învins dacă nu ar fi dispus de uriaşul lor aparat de represiune. În cele din urmă, am predat armele, dar numai după ce ne-au promis o amnistie generală. Şi iată-ne acum, bucurându-ne de rezultatele acestei amnistii: am ajuns cu toţii nişte stafii ale unor criminali politici măcelăriţi fără milă!
O, pământ blestemat! Teren de joacă al lui Satan, în care regulile sunt făcute doar de cei bogaţi, puternici şi cruzi! Aceştia pot ucide pe oricine doresc, etichetându-i drept criminali, îndeosebi pe cei care nu le recunosc drepturile pe care şi le-au arogat singuri, de a revărsa asupra popoarelor ‚graţia' socialismului. O, cât de bine ştiu ei să se bucure de tot ce poate fi mai bun pe pământ, în detrimentul milioanelor de vite pe care le păstoresc! Dacă am fi trecut şi noi de partea lor, ne-am fi bucurat la rândul nostru de aceste privilegii. Dar ei ne-au luat-o înainte, iar acum se bucură de toate drepturile.
Nici o cruzime nu li se pare prea mare, căci nu are cine să-i tragă la răspundere. Numai cei bogaţi şi puternici au dreptul de a se bucura de toate avuţiile pământului, pe care le iau în posesiune prin puterea pe care şi-au arogat-o singuri. În aceste condiţii, mai crede cineva dintre voi în Dumnezeu şi în justa răsplată a faptelor omului?"
Mulţimea strigă în cor: „Nu, nu mai credem de mult în asemenea prostii! Ai perfectă dreptate în tot ceea ce spui! Un singur lucru există cu toată certitudinea, şi anume iadul, iar acesta este totuna cu lumea exterioară! Cât despre un Dumnezeu bun şi drept, acesta nu există şi nu a existat vreodată! Căci dacă ar fi existat, ar fi trebuit de mult timp să judece pământul şi diavolii care colcăie pe el. De vreme ce nu există însă un Dumnezeu, pământul rămâne un avanpost al iadului! Aceasta este realitatea!"
Unul din noii sosiţi ia cuvântul şi spune: „Domnule baron, ai perfectă dreptate! Nu pot decât să fiu de acord cu tine în tot ce ai spus, mai puţin în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu! Eu cred că există un Dumnezeu, dar acesta nu este cu nimic mai preocupat de soarta pământului decât suntem noi de o picătură de sudoare care ne curge pe frunte! În faţa Divinităţii, un război pe pământ nu înseamnă nimic mai mult decât un război între infuzoarele dintr-o picătură de apă pentru împăratul Chinei. De aceea, criminalii noştri au avut dreptate să ne omoare, căci ei cunoşteau mult mai bine decât noi principiile cu care operează Satan! Adevăr vă spun: hoţii, criminalii şi tâlharii sunt cei mai deştepţi oameni de pe pământ, căci ei ştiu cel mai bine cum să îşi aranjeze viaţa, trăind în huzur şi profitând de pe urma semenilor lor. Miliardele de oameni nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu! Nu au decât să se ucidă cât vor, căci nimic nu poate clinti indiferenţa acestuia. De aceea, consider că ar trebui să ne schimbăm atitudinea faţă de viaţă, să formăm o alianţă şi să dăm de pământ cu toţi cei care vor veni după noi!"
Un altul ia la rândul lui cuvântul: „Da, dar ar trebui totuşi să dăm dovadă de un oarecare discernământ, făcând o triere prealabilă a noilor suflete,

pentru a-i feri de mânia noastră justă pe foştii noştri prieteni, pe părinţii, fraţii, surorile, soţiile şi copiii noştri”.
Celălalt: „Ce?! Ce triere? Asta echivalează cu un act de laşitate, dovedind că ne temem încă de ceilalţi! Părinţii? Ce rost are să-i cruţăm pe aceştia? Doar ei au fost primii tirani care ne-au terorizat copilăria! Soţiile? Poate, dar numai pe cele tinere şi încă frumoase! Cât despre cele urâte şi bătrâne, acestea nu ne mai pot folosi la nimic! În ceea ce îi priveşte copii, aceştia sunt foarte drăgălaşi atunci când sunt mici şi te poţi juca cu ei ca şi cu nişte păpuşi, dar mai înţelepţi mi se par barbarii care îşi măcelăresc de mici copiii, mâncându-i pe cei mai graşi dintre ei, căci carnea lor este mai fragedă decât a celor slabi! Ce consideraţie mai au copiii pentru părinţii lor după ce cresc? – Ar mai fi fraţii şi surorile, precum şi prietenii! Chiar şi pe pământ, aceştia ne-au plictisit de moarte, aşa că vă puteţi imagina ce am simţi faţă de ei în această lume! De aceea, propun să nu facem nici o triere! Dacă oamenii de pe pământ ar dispune de înţelepciunea la care am ajuns eu în această lume, primul născut s-ar debarasa rapid de fraţii săi mai mici, care nu reprezintă altceva decât nişte paraziţi. Toţi cei pe care îi numeam oameni pe pământ reprezintă în realitate nişte animale de cea mai josnică speţă, idioţi şi creduli, care nu merită altceva decât să fie transformaţi în sclavi. Ei sunt o povară pentru semenii lor, până când, mai devreme sau mai târziu, sunt uciși de ceilalţi sau mor din cauza poluării! De aceea, eu zic să nu cruţăm pe nimeni!”

Capitolul 133
Contele şi spiritul nemilos. Povestea vieţii celor doi. Negarea la unison a lui Dumnezeu. Sfârşitul mizerabil al celui orgolios
Contele: „Prietene, trebuie să recunosc că împingi cruzimea pe o culme pe care nu mi-aş fi imaginat-o vreodată. Mă tem însă că nu faci altceva decât să te condamni singur. Ţie ţi-ar conveni ca altcineva să te trateze în acest fel?” – Cel nemilos: „Păi, depinde numai de el! Dacă cineva m-ar trata altfel decât în propriul lui avantaj, l-aş considera un dobitoc!”
Contele: „Să înţeleg că nu m-ai cruţa nici pe mine?” – Cel nemilos: „Absolut deloc, dacă acest lucru mi-ar sluji interesele! Domnul conte a spus cu gura lui că ucigaşii noştri de pe pământ ne-au sacrificat pe bună dreptate, neconsiderându-ne utili pentru cauza lor. Ce drept are atunci înălţimea voastră să mă judece pe mine dacă gândesc în acelaşi fel?”
Contele: „Ah, deci aşa stau lucrurile? Încerci aşadar să mă atragi în capcană? Ei bine, te asigur că nu vei reuşi, căci ştiu foarte bine ce trebuie să fac cu tine!”
Cel nemilos: „Ha, mă întreb ce poţi face? Eu afirm sus şi tare că nu poţi face nimic mai mult decât pe pământ, când ai înfundat puşcăria, la fel ca noi ceilalţi! Am blestemat cu toţii până ne-a venit rău, dar nu s-a întâmplat nimic. am invocat toţi demonii din lume, dar nici unul nu ne-a sărit în ajutor. L-am blestemat pe Dumnezeu, moartea, cerul şi iadul, pământul, soarele şi luna, dar nimănui nu a părut să îi pese vreo clipă de

noi. Ei bine, mă întreb ce mai poţi face acum? Doar nu o să începi să te rogi…”.
Contele: „Ba exact acest lucru intenţionez să îl fac, dacă nu pentru altceva, cel puţin ca să te enervez pe tine, până oi crăpa!” – Cel lipsit de scrupule: „O, foarte bine, dă-i înainte, domnule conte! Sunt pregătit deja să râd până m-or durea maxilarele! Şi spune-mi, te rog: cui ai de gând să te rogi? Acelui Dumnezeu al spaţiului infinit, care îţi va asculta vocea la fel cum auzim noi vocile fiinţelor microscopice care sălăşluiesc într-o picătură de apă? Sau poate unui Dumnezeu al spaţiului infinitezimal, ale cărui urechi sunt prea mici pentru a-ţi putea auzi vocea puternică? Sau poate ai de gând să le adresezi o rugăciune pioasă lui Iisus şi Mariei, ca să nu-l mai punem la socoteală pe bunul de Iosif?”
Contele (din ce în ce mai furios): „Tacă-ţi fleanca, blestematule, sau voi avea eu grijă să ţi-o închid! Uite la el! Acest nemernic din popor îndrăzneşte să mă ridiculizeze pe mine, cel mai nobil reprezentant al aristocraţiei din Ungaria! Îţi doresc să te înghită iadul, nemernicule! Mă voi ruga cui voi avea eu chef, şi nu trebuie să-ţi dau socoteală ţie pentru acest lucru! Te sfătuiesc să dispari din faţa ochilor mei! În caz contrar, s-ar putea să ai de-a face cu puterea braţelor mele nobile!”
Cel nemilos: „Domnule conte, văd că nu te-ai schimbat deloc! Exact la fel te purtai şi pe pământ. La urma urmei, nu am făcut altceva decât să repet ce spuneai tu mai devreme. De fapt, se pare că exact acest lucru te enervează cel mai tare! În fond, când ai crezut tu în Dumnezeu, stimate domnule conte? Singurul Dumnezeu în care ai crezut vreodată au fost spaţiul şi timpul nesfârşite. Ori de câte ori vedeai un crucifix sau o icoană a Mariei, spuneai că îţi vine să vomiţi! Nu ai devenit tu cel mai mare duşman al nobilului Kossut tocmai pentru că ţi se părea un fanatic religios, invocându-l tot timpul în ajutor pe Iisus Christos? Ai rostit tu vreodată rugăciunea Domnului cât timp ai trăit pe pământ? Iar acum, pretinzi că doreşti să te rogi? Îţi repet întrebarea de dinainte: cum, cui şi în ce fel?”
Contele, încă furios: „Asta nu-i treaba ta! Nu crezi că, în sinea mea, aş fi putut fi un cu totul alt om decât ceea ce păream în exterior?”
Omul lipsit de scrupule: „Mi se pare foarte puţin probabil, domnule conte! Haide să punem astfel problema: în interior erai cel mai mare adorator neostenit al templului lui Venus, iar în exterior un nobil distins, care îşi dorea sceptrul Ungariei. În viziunea ta, Christos nu era altceva decât un mit stupid, inventat de evrei şi cultivat de şvabi. Cât despre celelalte aspecte ale Divinităţii, acestea nu reprezentau decât filozofii ale diavolului! Iar acum pretinzi că în sinea ta ai fost un altfel de om, mai bun decât ceea ce păreai a fi în exterior?! Te rog! Domnule baron, nu te mai minţi singur! Tu şi rugăciunea! Mă tem că avem de-a face cu doi poli diametral opuşi, care nu se vor putea atinge niciodată! Înţelegi ce vreau să-ţi spun?”
Contele: „Mă întreb cine îţi dă dreptul să îmi vorbeşti în acest fel, ca şi cum am fi păstorit împreună turmele de porci! Cât crezi că va mai tolera

contele Bethianyi nesimţirea ta fără margini? Consideri că dacă s-a întâmplat să luptăm împreună în aceeaşi unitate de husari, în acele ultime zile înainte de moartea noastră, ai vreun drept să mi te adresezi astfel? O, în această privinţă greşeşti foarte tare! Te asigur că în cel mai scurt timp vei simţi pe pielea ta diferenţa dintre tine şi mine! De aceea, gata cu pălăvrăgeala! Mai bine ia-i ca exemplu pe ceilalţi 32 de tovarăşi de suferinţă ai noştri! Aceştia ştiu să îşi păstreze calmul, considerându-mă – pe bună dreptate – liderul lor actual şi regele lor în devenire. Tu eşti singurul impertinent aici de faţă, profitând de neputinţa mea actuală pentru a mă sâcâi la cap! Ascultă: renunţă la această atitudine, înainte să îţi dau lecţia pe care o meriţi!”
Cel lipsit de scrupule: „Domnule conte! Singurele arme de care dispunem în această lume nebuloasă sunt limba ascuţită şi eventual mâinile şi picioarele. De aceea, mă tem că va trebui să ne duelăm în limbi şi să ne batem cu mâinile, scop în care îţi reamintesc că am învăţat arta boxului în Anglia. Nu contest că în ceea ce priveşte picioarele, s-ar putea să ai o oarecare superioritate, căci eu nu m-am priceput niciodată să mă întorc pe călcâie şi să o iau la sănătoasa, ori de câte ori lucrurile nu păreau să evolueze în direcţia dorită de mine”.
Contele se întoarce către un alt membru al grupului, spunându-i: „Prietene, ce crezi tu despre acest husar impertinent? L-ai cunoscut cumva în lumea exterioară? Eu unul nu-mi amintesc prea multe despre el, decât că l-am văzut de câteva ori alături de cei mai comuni dintre soldaţi. De aceea, nu ştiu ce fel de om era şi care îi sunt slăbiciunile”.
Cel căruia i s-a adresat îi răspunde: „Din câte îmi amintesc, a fost cândva un călugăr franciscan destul de vestit pentru clarviziunea sa. Făcea adeseori observaţii dispreţuitoare la adresa Ordinului şi nu admitea niciodată să fie contrazis. Când au încercat să îl închidă într-o celulă, a fugit, împreună cu adepţii săi, devalizând mânăstirea. După o vreme, s-a săturat de rătăcirile sale, aşa că şi-a ascuns comoara furată şi s-a înrolat în armată. Furia lui era atât de mare, încât a luptat ca un leu oriunde a fost trimis, sfârşind astfel prin a fi ucis, împreună cu noi”.
Contele: „Hm, începe să-mi pară rău că m-am purtat atât de aspru cu el. Dacă a fost atât de înţelept încât să-i jefuiască pe călugări, înseamnă că face parte dintr-o categorie superioară de oameni. Hm, cred că cel mai bine ar fi să renunţ la această luptă sterilă şi să mă împrietenesc din nou cu el!” După care, contele se întoarce la personajul nostru lipsit de scrupule şi i se adresează mieros: „Dragul meu prieten! Iartă-mă dacă am fost oarecum lipsit de politeţe faţă de tine, căci nu am ştiut cine ai fost şi ce ai făcut pe pământ. Acum, că am aflat, văd lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă! Aşadar tu ai fost acel Goliat care şi-a întors spatele Ordinului său, luând sabia în mână şi luptând pentru binele patriei sale?”
Omul lipsit de scrupule: „Da, dragul meu domn conte, eu sunt acela! Mi-am dat viaţa pentru binele umanităţii, ale cărei lanţuri mi-au devenit insuportabile. Noi am semănat şi alţii vor culege roadele! Aşa s-au

petrecut dintotdeauna lucrurile în acea lume de proşti! Noi am curăţat via, dar nu am cules decât sânge şi moarte! Iar cei care vor veni după noi se vor bucura de sucul dulce al strugurilor! Frumoasă soartă pentru nişte oameni măreţi ca noi! Toţi marii eroi ai lumii sunt condamnaţi să pregătească terenul pentru epigonii care vor urma după ei. Când vine vremea recoltei, mulţimea oarbă năvăleşte peste ei, îi ucide şi le recoltează roadele în locul lor. Cum îţi place această lume creată după principiile înţelepciunii şi justiţiei divine?”
Contele: „Nici nu are rost să mai discutăm. Sistemul este greşit conceput din start, indiferent dacă la baza lui a stat soarta oarbă sau o Fiinţă Supremă super-înţeleaptă! Dacă există într-adevăr o Divinitate, este evident că acesteia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de destinul fiinţelor pe care le-a creat. După ce le trimite în această lume crudă, Ea are grijă să le ucidă prin execuţie cât mai curând posibil. Pentru a uşura acest proces, a implantat în această umanitate, altminteri inocentă, impulsul către egoismul cel mai neruşinat şi tendinţa de a-i domina pe ceilalţi. Conduşi de acest impuls diabolic, oamenii devin hiene pentru fraţii lor, ca şi cum ar fi însetaţi de sânge. O, ce joc hidos a putut crea această Divinitate crudă, în care principalii eroi sunt aceste păpuşi umane pe jumătate conştiente de sine! Ce compensaţie le-ar putea oferi Ea celor ca mine, care au murit într-o manieră atât de ruşinoasă încât nici nu cred să existe vreun precedent?
Imaginează-ţi viaţa unuia din cei mai vechi conţi ai Ungariei, condamnat la moarte de doi judecători militari imperiali şi târât apoi la locul execuţiei fără nici un drept de apel! Din disperare, contele încearcă să se sinucidă, dar dă greş. Copleşiţi de simpatie, spectatorii solicită amânarea execuţiei. Datorită rănii pe care şi-a făcut-o singur la gât, călăii sunt de acord, iar contele este dus la spital. Pe parcursul procesului de vindecare, contele îşi imaginează că va beneficia de clemenţa împăratului, dar când se aşteaptă mai puţin, este trezit din somn şi i se citeşte o a doua ordonanţă, prin care i se anunţă din nou sentinţa de condamnare la moarte, ce trebuie îndeplinită pe loc. Zguduit de această nouă veste, care cade asupra lui ca un trăsnet, contele leşină, trebuind să fie resuscitat. Imediat după ce îşi recapătă cunoştinţa, este dus la locul execuţiei şi împuşcat ca un câine, după care este înmormântat pe ascuns, ca un cerşetor. Aşa cum probabil îţi imaginezi, eu am fost acel conte! Iar ei numesc asta justiţie!
Cu toate acestea, nu sunt supărat pe biata umanitate, căci este evident că oamenii nu sunt altceva decât simple instrumente oarbe în mâinile unei puteri invizibile, incapabile de o voinţă cu adevărat liberă. Îmi amintesc chiar de Învăţătorul din Nazaret, atât de înţelept în multe privinţe, care în momentul execuţiei s-a rugat imaginarului Său Tată Divin să îi ierte pe ucigaşii săi, fiind probabil convins că natura umană nu este nici pe departe atât de rea cum pare. În această privinţă, sunt de acord cu El.

Adevărata Divinitate, Fiinţa atotputernică, rămâne însă Satan, care tronează arogant în centrul său inaccesibil şi otrăveşte cu respiraţia sa toate corpurile cosmice, după care se bucură de nenumăratele crime pe care le-a pregătit în acest fel, fără să-i pese de chinurile îngrozitoare ale celor care joacă rolurile principale în acest spectacol dement! Mi-aş dori să pot cunoaşte personal această Divinitate odioasă, dar numai dacă aş avea puterea să o şi distrug cu propriile mele mâini!”
Cel nemilos: „Ai perfectă dreptate. La urma urmei, se pare că ne înţelegem de minune! Hei, dar ce se aude? Mi s-a părut că aud nişte voci în apropiere! De aceea, tăcere! Poate că se va întâmpla în sfârşit ceva interesant în această lume sinistră, care să ne uşureze povara!”

Capitolul 134
Singura alinare pe care şi-o doresc cei executaţi este răzbunarea. Efectul ciudatei voci, care le cere spiritelor să se roage. Vocea vindecătoare
Contele: „Ce uşurare?! Cine ne-ar putea alina vreodată sufletele rănite? Singura alinare reală pe care am putea-o simţi cu toţii ar fi posibilitatea de a ne răzbuna pe cei care ne-au ucis fără să fim vinovaţi! Orice altă formă de alinare mi se pare o oroare! Crezi că Dumnezeu m-ar putea recompensa vreodată pentru tot ce am pierdut, pentru soţia mea, pentru onoarea mea şi pentru imensa mea avere, - chiar dacă mi-ar oferi pe tavă o mie de raiuri? Sunt conştient că mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să mă despart în mod natural de toate acestea, dar numele meu ar fi rămas înscris în cărţile de istorie ale umanităţii încă multe secole la rând, strălucind la fel de intens ca şi soarele! Aşa cum am fost ucis însă, numele meu va fi şters pentru totdeauna din istorie, nefiind trecut decât cel mult în analele închisorilor şi ale marilor criminali. De aceea, nu îmi doresc nimic altceva decât răzbunare, cea mai deplină răzbunare posibilă! În aceste condiţii, nici nu vreau să aud de vreo intervenţie angelică a unei Divinităţi, oricare ar fi ea! Mai presus de orice, doresc ca onoarea mea să fie restaurată pe pământ, iar criminalii noştri să fie ucişi în aceeaşi manieră diabolică în care am fost ucişi noi! Abia atunci vom putea începe să vorbim despre reconciliere în faţa tribunalului diavolului!”
Cel lipsit de scrupule: „Dragul meu conte, mă tem că ai o reacţie excesiv de emoţională, aşa că nu mai reuşeşti să percepi situaţia cu calmul care se impune. De pildă eu, care nu am nici un fel de scrupule, judec cu totul altfel situaţia onoarei noastre călcate în picioare. La urma urmei, ce mare scofală să îţi păstrezi onoarea în faţa acelei lumi penibile din toate punctele de vedere? Eu îţi spun un lucru: acele vite umane nu ne-ar fi putut face o onoare mai mare decât tratându-ne aşa cum ne-au tratat! Ce plăcere găseşti în a fi onorat de nişte animale atât de stupide? O, vai, în ceea ce mă priveşte, departe de mine orice gând de acest fel!
Te întreb, cine ar mai cunoaşte astăzi numele nobilului Robert Blum dacă acea brută odioasă care a fost contele Windischgräz nu i-ar fi pavat

calea către nemurire cu ajutorul gloanţelor plutonului de execuţie? Cu siguranţă, nimeni nu şi-ar mai aminti astăzi de el, dacă nu ar fi avut acel destin eroic. Aşa, numele lui va fi păstrat încă multă vreme de istorie, care îl va considera întotdeauna un om de onoare. Eu cred că acelaşi destin îl vor avea şi numele noastre. N-am dreptate?”
Contele îi răspunde, ceva mai calm: „Trebuie să recunosc că îţi merge mintea! Ei bine, nu mai aştept nici eu să fiu onorat de acea lume de fiare. Ai dreptate, o astfel de onoare ar fi în realitate ruşinea supremă pentru noi!”
Se aud din nou voci de undeva de departe. Contele îi spune celui lipsit de scrupule: „Ei bine, de această dată şi eu am auzit nişte voci, ca şi cum ar exista un grup mare de oameni prin apropiere. Cine ştie? Poate că am fost spionaţi de nişte spirite ostile, care ne vor lua ostatici şi ne vor duce într-un alt iad. Cred că sunt din ce în ce mai aproape. Ce-ar fi să ne găsim un refugiu? Se pare că adversarii noştri se află chiar în faţă”.
Cel lipsit de scrupule: „Nu mi se pare o idee prea bună. La urma urmei, unde am putea fugi în această noapte eternă, în care aproape că nu reuşim să ne vedem între noi? Care dintre noi cunoaşte suficient de bine această regiune a disperării? Poate că la următorul pas ne aşteaptă un abis fără fund. În această lume, totul pare nesfârşit şi etern. La fel de bine, am putea cădea drept în ghearele duşmanilor noştri. Cine ştie? Poate că detaşamentul lor principal nu se află în direcţia din care se aud vocile, aşa că am putea cădea cu uşurinţă în capcană, fiind luaţi prizonieri. De aceea, cred că cel mai bine ar fi să păstrăm tăcerea! Dacă vom sesiza vreun detaşament militar sau vreo iscoadă, îi vom prinde şi vom avea grijă să-i băgăm în pământ”.
Un alt soldat spune: „Ha! De parcă un spirit ar putea fi ucis! Noi înşine am fost ucişi în lumea exterioară, dar continuăm să trăim, dacă putem numi viaţă această existenţă mizerabilă, aşa cum nu ne-am fi imaginat vreodată. Cum-necum, cert este că nu am murit de tot.
Mai bine ne-am lăsa luaţi prizonieri… Poate că am putea găsi ceva în comun cu duşmanii noştri imaginari! De altfel, mă întreb ce duşmani am putea avea noi în această lume, în care nu ne-am întâlnit niciodată cu nimeni, decât cu noi înşine?”
Contele: „Prietene, nu înţelegi! Nu crezi că în această lume blestemată, guvernată de diavol, au ajuns şi destule spirite ale armatei imperiale austriece – acei demoni cu faţă umană? Orice om care a purtat însemnele imperiale (negru cu galben) în viaţa terestră trebuie să le fi păstrat inclusiv în această lume, deci este automat duşmanul nostru!”
Celălalt: „Nu prea cred, domnule conte! Însemnele negru cu galben nu erau purtate decât de cei bogaţi. Dacă statul îi sărăcea, ei deveneau imediat comunişti şi radicali! Dacă şi-au mai pierdut şi corpul fizic, rămânând într-o stare de sărăcie sufletească lucie, aşa cum suntem şi noi, nu cred că le mai pasă în vreun fel de însemnele negru cu galben!”

Un al treilea: „Nici eu nu prea cred că vom întâlni vreo urmă de însemne negre şi galbene în această lume a spiritelor! Să ne aducem aminte cine le purta pe pământ: mai întâi de toate, cei care se temeau de dictatura autorităţilor, de baionetele, puştile şi închisorile puterii; în al doilea rând, cei foarte bogaţi, care aveau interese în cercurile înalte, la care se adăugau funcţionarii guvernamentali; şi în sfârşit, mai exista o categorie, de oameni proşti care purtau aceste însemne dintr-o religiozitate greşit înţeleasă, căci se spunea că ar fi existat cândva un împărat sfânt, pe nume Leopold, şi un Ferdinand foarte pios, care i-a persecutat îndelung pe protestanţi. Spiritele din ultima categorie s-ar putea să îşi fi păstrat însemnele inclusiv în această lume, căci au fost dintotdeauna fanatice, dar celelalte puteţi fi siguri că au renunţat de mult timp la ele!”
Contele: „Bine spus! Ai perfectă dreptate! Dar mă gândesc la altceva: dacă cei care ne urmăresc doresc să se răzbune pe noi din pură răutate dictatorială? Ei, ce zici?” Celălalt: „Acolo unde nu există nimic de care să te bucuri, nu pot exista nici ambiţii, deci nici o putere dictatorială, cu toate drepturile reale sau imaginare care derivă din ea!” Contele: „Prietene, te asigur că răutatea satanică pură reprezintă un vierme teribil, care nu moare niciodată şi care continuă să îşi facă de cap oriunde s-ar afla. Desigur, în această lume nu mai dispunem de nimic altceva decât de această existenţă mizerabilă, dar uneori chiar şi aceasta poate să însemne prea mult pentru o fiinţă cu adevărat malefică. De aceea, nu putem exclude cu totul ipoteza că cineva doreşte să ne facă să ne simţim încă şi mai mizerabil decât ne simţim deja. Iată cum zic eu să procedăm: dacă ne întâlnim cu cineva, îi strigăm: ‚Cine e acolo?’ Dacă nu se dovedeşte ostil, îl luăm prizonier. Dacă se dovedeşte prea ameninţător pentru noi, îl lăsăm să plece!
Cred totuşi că cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să ne rugăm. Ce-i drept, când trăiam pe pământ nimic nu mi se părea mai stupid decât rozariul şi rugăciunile latineşti. În această lume stranie mi se pare totuşi normal să ne rugăm unei Fiinţe divine supreme. Sunt convins că prietenul meu aici de faţă, care pe pământ a fost călugăr franciscan, cunoaşte câteva rugăciuni, cum ar fi Pater Noster, indiferent dacă le va rosti în latină, germană sau în ungureşte. Nu ştiu dacă ne vor ajuta în vreun fel, dar cu siguranţă nu vor avea ce rău să ne facă. Haide, prietene, fii atât de bun şi spune o rugăciune, dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru amuzament!”
Franciscanul lipsit de scrupule: „Nici nu mă gândesc! Un asemenea gest în aceste condiţii mi s-ar părea o crimă la adresa raţiunii şi a bunului simţ! Dacă vrei cu adevărat să te rogi, trebuie să ai o motivaţie şi să crezi cu adevărat în cel căruia i te rogi! Să te rogi numai pentru a-ţi omorî timpul mi se pare o prostie monumentală şi un păcat! Dacă există într-adevăr un Dumnezeu înţelept, El ar fi primul care să se revolte în faţa unei asemenea mormăieli fără rost. Pe de altă parte, dacă nu există un Dumnezeu, stupiditatea gestului ar fi încă şi mai monumentală, căci

rugăciunea nu ar avea nici un obiect! De aceea, cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face pe moment este să aşteptăm în linişte. În acest fel, vom putea fi pregătiţi pentru orice eventualitate.
Mi se pare că aud voci în imediata apropiere. Cel mai bine ar fi să ascultăm ce spun, şi astfel ne vom lămuri în scurt timp cu ce fel de spirite avem de-a face. Aha! Aţi auzit? Eu unul, am auzit distinct cuvintele: ‚Întoarceţi-vă către Iisus cel crucificat în inimile voastre şi veţi fi ajutaţi!”
Contele, care a auzit şi el aceleaşi cuvinte, spune: „Prietene, nu cred că în acest fel vom ajunge prea departe! Mă îndoiesc că un astfel de ajutor romano-catolic ne poate ajuta în vreun fel! Singurul lucru care mă uimeşte este că ni s-a spus să ne raportăm doar la Iisus Christos, nu şi la întreaga litanie de sfinţi care îl însoţeşte de regulă! După toate aparenţele, nu avem de-a face cu un fanatic al ‚unicii biserici autentice’, ci cu un luteran sau un calvinist!”
Franciscanul: „Aş băga mâna-n foc că aşa stau lucrurile! Oricum, nu contează prea mult! Merită să acceptăm orice mână de ajutor care ne este întinsă. După cât am rătăcit prin această lume, mi-ar plăcea să mă bucur din nou de căldura unei case, indiferent dacă este construită din chirpici, din lemn, din cărămizi sau din fructe de ananas! De vreme ce ne-a fost întinsă o mână de ajutor în numele lui Iisus, nu văd ce ne-ar împiedica să o acceptăm!”
Contele: „Aşa o fi, prietene, dar ce te face să crezi că vom primi într-adevăr această mână de ajutor? Poate că în imediata apropiere se află doar un grup de spirite rătăcite, la fel de nefericite ca şi noi. Allah e mare şi Mahomed este Profetul lui! Cam la fel putem spune şi noi: ‚Dumnezeu e mare şi Iisus este Profetul lui!’ Cine ştie cine sunt în realitate cei care ne cer să ne închinăm lui Iisus!”

Capitolul 135
Câteva indicii referitoare la cei nefericiţi. Franciscanul lipsit de scrupule trezeşte mânia contelui. Politica ungară la vremea respectivă
După acest intermezzo, toată lumea aude distinct cuvintele: „Nimeni nu vă impune să vă închinaţi lui Iisus! Acest gest este menit să vă vindece, necredincioşi din naştere ce sunteţi!”
Auzind aceste cuvinte, contele se sperie, dar franciscanul îi spune: „Ei bine, cel puţin ne-am lămurit: cuvintele ne sunt într-adevăr adresate nouă! Ei, ce are de gând domnul conte? Mai eziţi să te închini în faţa lui Iisus cel crucificat?”
Contele: „Pentru numele lui Dumnezeu, voi face şi eu ce vor face ceilalţi. Mai bine întreabă-i pe ei! Singurul lucru pe care aş dori să îl precizez este că nu ar trebui să renunţăm la rigorile rangului de dragul aşa-zisei unităţi creştineşti. Dacă în lumea lui Christos există conţi şi prinţi, mă rog, nu am nimic împotrivă, dar dacă nu există, eu îi spun din start adio acestei lumi! Ar fi culmea să fiu pus în această lume celestă să perii nu ştiu ce sfânt, ba chiar să îi fac şi cizmele, dacă îmi va cere acest lucru!”

Vocea cea stranie se aude din nou: „În această lume nu există conţi şi prinţi! Există un singur Domn suprem; toţi ceilalţi sunt fraţi şi surori între ei!”
Franciscanul i se adresează contelui: „Cred, stimate domnule conte, că ai primit un răspuns cât se poate de clar la nedumerirea ta anterioară! După toate aparenţele, acest răspuns sublim ţi-a fost adresat în exclusivitate, căci tu eşti singurul care încă se mai consideră un aristocrat în această lume a spiritelor! Personal, mă întreb la ce îţi foloseşte să te cramponezi cu atâta disperare de această haină de lux, în care ai fost executat fără nici o onoare? Nu, chiar nu-mi dau seama cum poţi să gândeşti! La ce-ţi mai foloseşte acum să ştii că pe pământ ai fost unul din marii nobili ai Ungariei? La urma urmei, dacă ai fi fost un simplu porcar, te-ai fi delectat şi acum în sânul familiei, cu un gulaş şi o sticlă de vin în faţă! În această lume a spiritelor, singura avuţie care ţi-a mai rămas este această faţă lungă, la fel ca a noastră, şi aceeaşi îngâmfare de odinioară, care te face să nu renunţi nici măcar o clipă la impozantul titlu de conte cu care te mândreşti atât de mult! Oare nu ai auzit că primele obiecte pe care le loveşte trăsnetul – în impertinenţa lui – sunt cele înalte, în timp ce cele joase sunt ferite tocmai pentru că se ascund sub celelalte, aşa cum este cazul ierbii de sub un copac falnic?”
Contele: „Mi se pare că mă iei peste picior! Te avertizez că nu voi tolera această atitudine, nici chiar în această lume a ‚egalităţii’! Un Bathianyi rămâne un Bathianyi, chiar şi aici!”
Franciscanul: „Poate doar în imaginaţia ta! Oricum, îţi doresc succes, domnule conte! Nu ai decât să te agăţi până nu mai poţi de acest titlu stupid, care pe pământ ţi-a atras nenorocirea şi moartea! Cine ştie ce destinaţie încântătoare te aşteaptă aici, dacă vei continua să te cramponezi de această faţadă poleită, dar goală în interior. Probabil o pereche de coarne!”
Furibund, contele începe să urle: „Închideţi-i gura, până nu îl iau la palme! Dacă vrea să îmi spună ceva, să o facă cu reverenţa cuvenită! Termină odată cu nesimţirea asta, dacă nu vrei să descoperi că baronul şi contele Bathianyi nu a încetat nici o clipă să fie un aristocrat! Înţelegi ce îţi spun, măgarule?”
Franciscanul: „Nu ai decât să încerci să-mi dai lecţia cuvenită, şi vei vedea ce poate face în această lume ‚marele’ conte Bathianyi! Ce putere poate poseda aici un asemenea spirit? Când a fost înzestrată cu putere prostia? Îţi răspund eu: niciodată, de la începuturile istoriei şi până în prezent! Tu nu eşti doar prost, ci foarte prost, ceea ce te face slab în toate privinţele, căci te-ai lăsat ofensat de cele spuse de mine! Chiar şi pe pământ ai fost o fiinţă de o stupiditate extremă. Dacă te-ar fi dus mintea, ai fi făcut şi tu la fel ca şi Kossut şi tovarăşii săi, care au ştiut să iasă la liman atunci când au fost prinşi la înghesuială. Tu singur te-ai lăsat prins în cursă ca un şobolan, fapt care ţi-a şi atras moartea lipsită de glorie! Spune-mi: crezi că există cineva care poate considera acest comportament inteligent?”

Contele: „Cine vorbeşte! Dacă eşti atât de deştept cum te lauzi, cum se face că ai fost spânzurat la rândul tău? De vreme ce puterea merge mână în mână cu inteligenţa, aşa cum susţii, se pare că nici tu nu eşti atât de puternic cum te pretinzi!”
Franciscanul: „Mie unul nu-mi mai pasă demult de asemenea remarci prosteşti! Am fost şi eu un mic nobil de ţară, aşa că nu mi-a lipsit nici mie vanitatea stupidă specifică aristocraţiei maghiare! Singura diferenţă între noi doi este că eu m-am trezit mai devreme decât tine; din păcate, era deja prea târziu! Eram înconjurat de pretutindeni de puşti şi de gloanţe, aşa că noua mea luciditate nu mi-a mai putut indica o cale de ieşire din impas. Nu la fel s-au petrecut lucrurile în cazul tău; tu ai avut de ales, dar ‚înţelepciunea’ ta specific aristocratică ţi-a şoptit la ureche: ‚Victorie sau moarte!’ La ce îţi mai foloseşte acum această moarte eroică, în faţa plutonului de execuţie? În cel mai bun caz, prietenii tăi din America îţi vor construi o statuie, dar în ceea ce priveşte revoluţia de la 1848, istoria îţi va consemna un loc mărunt! Cam la atât de reduce întreaga glorie a morţii tale eroice”.
Contele: „Milioane de oameni mă vor plânge! Văzând injustiţia care mi s-a făcut, ei vor blestema Austria. Ţi se pare puţin?” Franciscanul: „Da, da, sună frumos şi romantic! Cine ştie, poate se va găsi chiar un autor francez care să scrie un roman pe această temă! Dar noi, adevăraţii eroi, ne aflăm în această lume mizerabilă, din care nimic nu pare să ne poată scoate, aşa că te întreb: la ce ţi-a folosit toată povestea asta, din perspectiva eternităţii?
Haide, renunţă la vechea ta aroganţă stupidă şi acceptă cu recunoştinţă ceea ce ni se oferă la ora actuală. În acest fel, vom uita în scurt timp motivele care ne-au atras atâta nenorocire pe pământ!”
Contele: „Mda, ‚Şi nu ne duce pe noi în ispită’, aşa mi se pare că sună rugăciunea… Mă întreb cum continuă? Hm, mi-e imposibil să îmi amintesc! Ştiu însă sigur că aceste cuvinte sunt scrise undeva. De aceea, la fel spun şi eu: ‚Şi nu ne duce pe noi în ispită’!”
Franciscanul: „Ce tot bâigui acolo? Ce vrei să spui cu: ‚Şi nu ne duce pe noi în ispită’? Nu înţeleg la ce te referi, căci nu are nici o legătură cu ce am discutat până acum! De aceea, te rog să fii mai clar, dacă este posibil aşa ceva!”
Contele: „Of, moară stricată! De ce nu mă laşi să termin? Eu te-am întrerupt când mi-ai împuiat urechile cu prostiile tale?” – Franciscanul: „Haide, nu te sfii, continuă aşa cum poţi; altfel, povestea asta nu o să se termine niciodată”.
Contele: „Iată la ce se referea metafora la care am apelat: practic, tu vrei să mă privezi de titlul meu de conte, care reprezintă dreptul meu prin naştere. Mă tentezi astfel cu tot felul de argumente, încercând să mă vinzi pe la spate! Dar nu contează! Nimeni nu va reuşi vreodată să îl prostească în faţă pe contele Bathianyi!” – (Franciscanul îşi spune în sinea lui: „Doamne, ce bou!”) – Contele: „M-ai înţeles?”

Franciscanul: „O, prea bine! Ca să fiu sincer până la capăt, stimate domnule conte, părerea mea este că cea care ţi-a atras moartea pe pământ a fost tocmai această aroganţă aristocratică stupidă, care în cazul tău este în mod evident supradimensionată. Dacă ai fi fost o idee mai înţelept, această ruşine nu ar fi căzut niciodată asupra distinsei tale case. Dincolo de acest adevăr, ar fi timpul să te trezeşti însă şi să înţelegi o dată pentru totdeauna că acea lume exterioară, cu drepturile şi onorurile ei prefabricate, a dispărut pe vecie! În aceste condiţii, de ce te cramponezi cu atâta disperare de ea, refuzând – spre disperarea şi enervarea întregii companii aici de faţă – să accepţi mâna de ajutor promisă nouă tuturor de Iisus Christos, sub pretextul că Acesta refuză să îţi recunoască titlul de conte Bathianyi în această lume a spiritelor? Meditează asupra acestor cuvinte şi ia o decizie coerentă, dar nu în calitate de aristocrat maghiar, ci de fiinţă umană aflată în suferinţă, aşa cum suntem cu toţii!”

Capitolul 136
Grupul discută despre Iisus. Experienţa religioasă a franciscanului. Contele se dovedeşte versat în Sfânta Scriptură. Sfatul final al franciscanului
Contele: „În fond, cine este acest Domn Iisus? Doar nu vrei să-mi spui că el este Fiul lui Dumnezeu, aşa cum pretinde mitologia romano-catolică? Tu însuţi spuneai mai devreme că nu au crezut niciodată în această poveste şi în legendele asociate cu ea”.
Franciscanul: „Aşa este! Tradiţia evanghelică afirmă că El este şi va rămâne de-a pururi Fiul lui Dumnezeu – Domnul etern al cerului şi al pământului! Cât timp am trăit pe pământ nu am crezut în această tradiţie, din cauza marilor abuzuri ale bisericii catolice, care m-au făcut să gândesc astfel: ‚Dacă toată povestea asta nu ar fi o fabricaţie a ierarhiei bisericeşti şi politice din vechime, o astfel de doctrină divină nu ar putea fi tratată cu atâta neruşinare în zilele noastre. În ultimele 12 secole s-au petrecut nişte lucruri atât de odioase în sânul bisericii catolice încât chiar şi iadul se înclină astăzi cu respect în faţa ierarhiei religioase. În aceste condiţii, cum ar putea fi iniţiatorul acestei doctrine Fiul Celui Preaînalt?’ Aşa este, domnule conte, mi-a fost imposibil în timpul vieţii să cred în acest raţionament.
Îţi mărturisesc însă că mai târziu, când am reuşit să obţin în sfârşit o Biblie tradusă integral de la un protestant, asupra mea a pogorât o altfel de lumină. Am făcut atunci tot ce mi-a stat în puteri pentru a ieşi cu orice preţ din cloaca murdară a catolicismului, preferând să devin un simplu soldat decât să mai fiu vreodată un instrument al criminalei biserici catolice. Decât să fiu un ucigaş al spiritului, am preferat să devin unul al trupurilor.
De aceea, eu nu exclud cu totul posibilitatea ca acest Iisus să fie într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, capabil să ne ajute în această lume, dincolo de toate afirmaţiile neruşinate legate de El pe care le face prostituata

catolică. Să nu uităm că după trădarea lui Iuda Iscariotul, El s-a ridicat totuşi din morţi prin propria Sa putere, călcând – cum s-ar spune – pre moarte! Şi iată, acum ni s-a oferit un ajutor în numele acestui Iisus, de către o gură invizibilă! Am auzit cu toţii preţioasele cuvinte, dar continuăm să ezităm, neştiind dacă să le acceptăm sau nu! Îndeosebi tu, stimate domnule conte, te dovedeşti cel mai încăpăţânat dintre noi, nedorind să îl accepţi în inima ta, de parcă te-ai afla în poziţia de a-i impune condiţii! De aceea, te sfătuiesc pentru ultima oară să accepţi ajutorul oferit. În caz contrar, poţi să pleci, încetând astfel să ne mai tulburi cu prostiile tale!”
Contele: „Păi, dacă vouă nu o să vi se întâmple nimic rău, nu cred că mă va ucide nici pe mine! Realitatea este că şi eu mi-aş dori puţin ajutor! Am putea pune totuşi câteva condiţii, ca să nu păţim ce ni s-a întâmplat pe pământ, când ne-am predat cerând milă şi am primit în schimb câteva gloanţe în inimă! Prima condiţie pe care aş pune-o eu ar fi răzbunarea crâncenă împotriva duşmanilor noştri de pe pământ, la care aş adăuga şi o compensaţie deplină pentru pierderile suferite în lumea exterioară!”
Franciscanul: „Doamne, nu ai de gând să termini odată cu prostiile?! Dacă te-ai mai afla încă pe pământ şi te-ai trezi atacat de tâlhari, iar un alt om foarte puternic ţi-ar oferi o mână de ajutor, ce-ai face: ai începe să-i pui condiţii?! Nu crezi că te-ar râde şi curcile? Cine a mai auzit de un cerşetor care să îi pună condiţii binefăcătorului său? Ah, domnule conte, termină odată cu aberaţiile astea! Cât despre predarea noastră pe pământ, atunci condiţiile au fost cu totul altele. Nimeni nu ne-a oferit acolo ajutorul, ceea ce însemna că ni se va acorda clemenţă sau nu exclusiv în funcţie de recomandările noastre! – Aici însă, ni s-a oferit în mod explicit un ajutor concret. Cum poţi să faci o comparaţie cât de mică cu ceea ce s-a petrecut pe pământ? Domnule conte, mă întreb dacă nu cumva eşti bolnav cu capul!”
Contele: „Da, da, ai din nou dreptate! S-ar putea să fiu cam sărac cu duhul, dar când un copil se arde de două ori, suflă şi în iaurt! Viaţa în această lume diferă fundamental de cea de pe pământ, dar experienţele dureroase urmăresc nefericitele suflete care ajung aici şi care nu reuşesc cu una cu două să se debaraseze de ele. Chiar dacă am ezitat puţin înainte de a accepta ajutorul oferit, cred că merit puţină indulgenţă din partea voastră.
La urma urmei, şi pe pământ ni s-a promis o amnistie generală, dar când ne-am predat austriecilor, aceştia au uitat complet de promisiunile anterioare! După o experienţă atât de tragică, orice spirit ar deveni subit mult mai precaut atunci când i se promite ceva.
Îmi dau şi eu seama că trebuie să existe un Dumnezeu, căci în caz contrar nu am fi supravieţuit după moarte. Dar acest Dumnezeu este atotputernic, iar judecata Lui este imuabilă. De aceea, eu cred că avem toate motivele să ezităm şi să cântărim îndelung lucrurile înainte de a accepta ajutorul oferit. Îmi amintesc că în tinereţe am citit în Evanghelie

despre un mare festin. Când oaspeţii invitaţi la petrecere s-au scuzat că nu pot veni, stăpânul atotputernic şi-a trimis servitorii pe străzi ca să-i invite cu forţa pe săraci, indiferent dacă aceştia doreau sau nu să ia parte la festin. Când marea sală a festinului s-a umplut, stăpânul locului a intrat, şi-a privit oaspeţii şi, constatând că unul dintre ei nu era îmbrăcat în haine de nuntă, a dispus aruncarea lui la închisoare! – Ce vreau să spun cu asta? Păi, simplu: la urma urmei, în ce a constat ofensa sărmanului om? Servitorii l-au adus de pe stradă, la fel ca şi pe ceilalţi, care s-a întâmplat să fie mai bine îmbrăcaţi, aşa că nu şi-au atras mânia stăpânului casei. Singurul pe care l-a condamnat acesta a fost sărmanul om, care nici măcar nu se afla acolo din propria lui voinţă!
Dacă veţi cumpăni mai profund asupra acestui exemplu, care ne prezintă cât de capricioasă este această Divinitate, veţi înţelege de ce doresc să procedăm cu o anumită precauţie, chiar dacă ajutorul ne este oferit de sus. Să nu uităm ce a păţit Iuda după ce a luat acea decizie greşită! Spune-mi: încă mă mai consideri un netot din cauză că ezit pe bună dreptate să accept acest ajutor?”
Franciscanul: „Asta-i culmea! Se pare că domnul conte mai este şi versat în Sfânta Scriptură! Foarte bine! Trebuie să recunosc că şi mie mi s-a părut întotdeauna foarte nedrept acest pasaj! De altfel, mai există şi altele în care Domnul Iisus, altminteri considerat unanim drept foarte bun, îşi dovedeşte natura incredibil de nedreaptă, cel puţin dacă privim lucrurile din perspectiva exterioară. Pe de altă parte, există destule alte pasaje care afirmă exact contrariul. Din acest punct de vedere, temerile tale sunt de înţeles, dar nu cred că sunt întemeiate. Să nu uităm că puterea a avut întotdeauna atributul de a face numai ce îi este pe plac. În cazul de faţă, partea bună a lucrurilor este că autoritatea supremă nu poate fi imaginată fără o înţelepciune perfectă. Este întotdeauna infinit mai uşor să te înţelegi cu o fiinţă înţeleaptă decât cu una lipsită de minte. De aceea, eu cred că ne putem asuma riscul de a accepta ajutorul oferit.
În aceste condiţii, haideţi să ne întoarcem în inimile noastre către Iisus cel crucificat, aşteptând apoi cu răbdare să vedem ce se va întâmpla! Dacă se va întâmpla ceva bun, înseamnă că am luat decizia corectă. Dacă se va întâmpla ceva rău, ne vom întoarce la condiţia noastră anterioară”.
Contele: „Toate bune, dar nu cred că o înţelepciune supremă va accepta vreodată acest tip de târg! Deciziile luate de Ea rămân întotdeauna pentru eternitate! Iisus Însuşi a afirmat acest lucru atunci când a spus: ‚Cerul şi pământul vor trece, dar Cuvântul Meu va rămâne de-a pururi!’ Ce se va întâmpla în acest caz, prieteni, dacă, după ce ne vom întoarce inimile către El, vom auzi cuvintele: ‚Plecaţi de la Mine, făcători de rele ce sunteţi’? Eu zic că atât timp cât nu îi vom cere nimic, nici El nu ne va dărui nimic, nici bun, nici rău. În schimb, dacă îi cerem ceva, îi vom permite astfel să facă ceea ce va voi înţelepciunea Lui imuabilă.

În această direcţie, îmi amintesc un alt pasaj din Biblie, în care se vorbeşte de cele zece fecioare, cinci înţelepte şi cinci proaste. Toate îşi aşteaptă mirele. Cele înţelepte au grijă să îşi umple lămpile cu ulei, în timp ce cele lipsite de înţelepciune uită să facă acest lucru. În toiul nopţii, când află că mirele se află deja foarte aproape şi urmează să vină, cele uituce le roagă pe cele înţelepte să le dea şi lor din uleiul cu care şi-au umplut lămpile, dar cele înţelepte le refuză – probabil din prea multă iubire creştinească! De aceea, fecioarele nepregătite sunt silite să meargă la un negustor, pentru a-şi umple lămpile în schimbul unei sume de bani. Fericite, se întorc acasă ca să-şi aştepte mirele, dar constată că acesta a ajuns deja şi a încuiat poarta casei! Când îl roagă cu inocenţă să le deschidă uşa şi să le lase să intre în casă, mirele le spune cu o voce tunătoare: ‚Plecaţi de la Mine! Nu vă cunosc şi nu v-am cunoscut niciodată!'

Din punct de vedere strict uman, această atitudine mi se pare deopotrivă grosolană, nedreaptă, şi chiar mincinoasă, dacă mirele se referă simbolic la Divinitate. Cum ar fi posibil ca Divinitatea să îi spună cuiva: ‚Nu te cunosc', în condiţiile în care tot Biblia precizează că Ea cunoaşte toate firele de păr de pe capul omului? Dar cine se poate pune cu Divinitatea? Vedeţi ce putere are Aceasta asupra naturii! Când dă câte un îngheţ, milioane de oameni riscă să-şi piardă viaţa, dar oricât de mult s-ar ruga ei pentru puţină căldură, îngheţul nu încetează decât atunci când înţelepciunea Ei consideră acest lucru necesar. În mod similar, Ea permite distrugerea minunatelor plantaţii din cauza grindinii, fără nici un pic de milă, conştientă că nimeni nu îi poate schimba vreodată hotărârea fermă! Ascultaţi-mă pe mine: cine acceptă să depindă sută la sută de această Divinitate capricioasă se joacă cu focul, semănând singur seminţele nefericirii sale viitoare. La urma urmei, ce-ar fi fost dacă cele cinci fecioare nu s-ar mai fi întors niciodată în casa mirelui? Eu nu cred că li s-ar fi întâmplat ceva, cu excepţia faptului că ar fi fost cruţate de gestul crud prin care acesta le-a respins. Altfel spus, nu i-ar fi dat acestuia prilejul de a le trânti uşa în nas, gest a cărui cruzime ieşită din comun nu încetează să mă uluiască. De aceea, eu zic să nu ascultăm vocea lui Dumnezeu decât după ce ne vom convinge de bunăvoinţa Acestuia faţă de noi. Până atunci, putem rămâne în starea în care ne aflăm, căci eu unul nu am încredere în această Divinitate atotputernică!"

Franciscanul: „Domnule conte, înclin să cred că eşti exagerat de prudent atunci când vine vorba de Divinitate! Eu nu cred că trebuie să luăm aceste metafore la un mod atât de literal, căci întreaga Scriptură nu este altceva decât o colecţie de povestioare morale, menite să ajute omul să evolueze către perfecţiune. În mod evident, prin uleiul din lampă se înţelege iubirea sinceră faţă de Dumnezeu, iar prin lumina lămpii înţelepciunea care derivă din această iubire. În aceste condiţii, fecioarele care au uitat să îşi umple lămpile nu numai că erau lipsite de iubire, dar mai doreau să le fure şi din iubirea celor care îşi cultivaseră

deja acest sentiment. Acestea din urmă erau însă mai înţelepte decât ele, aşa că nu s-au lăsat tentate. Ele le-au trimis pe cele lipsite de iubire în lumea exterioară, pentru a lua de acolo uleiul necesar umplerii lămpii. Exact aşa au procedat cele proaste, care şi-au umplut inimile cu iubirea lumească, după care au mai şi avut tupeul să se întoarcă în casa mirelui (în care îndrăznesc să afirm că ne aflăm şi noi de o bună bucată de timp deja)! În aceste condiţii, mă întreb ce altceva le-ar fi putut spune Divinitatea (mirele), văzându-le că apar la poarta Ei, cerându-i să fie admise în împărăţia cerurilor, dacă nu: ‚Nu vă recunosc după această iubire a voastră, căci ea nu a fost îndreptată niciodată către Mine’? – Aşa înţeleg eu acest text, domnule conte, la fel ca multe alte pasaje similare din Scriptură. Nu am nici o îndoială că aceasta este semnificaţia corectă. De aceea, cred că îi atribui Divinităţii o duritate excesivă, pe care nu o merită! Haideţi aşadar să ne ridicăm cu toţii şi să acceptăm ajutorul promis! Din câte îmi spune inima, nu avem a ne teme de nimic!”
Un personaj din mulţime îi spune franciscanului, cu un puternic accent austriac (pe care noi îl vom traduce într-un limbaj obişnuit): „La fel cred şi eu! Evanghelia este plină de metafore!” – Contele: „Eu n-aş fi atât de sigur! Mai bine ţine-ţi gura! Oare execuţia noastră pe pământ a fost o simplă metaforă, ca să nu mai vorbim chiar de crucificarea lui Iisus?” – Cel mustrat: „Nu, nu a fost o metaforă! A fost cât se poate de reală! În caz contrar, noi am putea fi mântuiţi la ora actuală!” – Contele: „Frumoasă mântuire, n-am ce zice! Până acum, nu prea m-ai convins: ne aflăm într-un întuneric deplin, de parcă am fi într-o criptă egipteană, iar stomacurile ne ghiorăiesc de foame… Asta mi se pare dovada cea mai tangibilă a mântuirii noastre! Ce şi-ar putea dori omul mai mult? După ce a fost executat pe pământ, se trezeşte în lumea de dincolo, într-un întuneric deplin. Până una alta, acestea sunt singurele dovezi ale mântuirii noastre! Cum vi se pare ele, prieteni?”
Un alt membru al grupului: „Până acum, nu am primit prea multe semne că am fi mântuiţi, dar nici noi nu am făcut ceva care să arate că ne-am dorit această mântuire. Dacă gloanţele cu care am fost executaţi nu ne-ar fi şters o bună parte din păcatele pe care le-am acumulat pe pământ, mă tem că şansele noastre de a fi vreodată mântuiţi ar fi ridicol de mici, dacă este să credem ce spune Evanghelia. Să nu uităm că nici unul dintre noi nu a prea fost un exemplu de virtute creştinească. De aceea, eu unul sunt de părere că ar trebui să acceptăm pe loc ajutorul oferit, dacă nu dorim să avem parte de o soartă cu adevărat mizerabilă! Nu văd de ce vă temeţi atât! Ce am putea pierde dacă am accepta graţia şi compasiunea Domnului Iisus Christos, altceva decât prostia noastră nelimitată?!”
Franciscanul: „Ai pus punctul pe i! Chiar aşa stau lucrurile! Haideţi să acceptăm odată graţia şi compasiunea Domnului Iisus Christos, dacă nu dorim să avem parte de tratamentul iadului! Cât timp am trăit pe pământ, nu prea am făcut dovada vreunei virtuţi! Dimpotrivă! I-am atras pe sărmanii oameni în capcana idealurilor noastre şi i-am trimis pe

câmpul de luptă, ca pe vite. Cât despre duşmanii care cădeau în mâinile noastre, ce să mai vorbim! Eram renumiţi în lung şi-n lat pentru bestialitatea de care dădeam dovadă! Dacă noi suntem animaţi de dorinţa de răzbunare faţă de cei care ne-au luat vieţile, mă întreb ce or fi simţind miile de suflete care au căzut în mâinile noastre şi pe care le-am ucis fără milă, deşi erau, probabil, de o mie de ori mai bune decât noi!
De aceea, eu zic să îi iertăm cu toată sinceritatea inimilor noastre pe cei care au greşit faţă de noi, torturându-ne, iar în cele din urmă crucificându-ne! Căci şi noi am făcut acelaşi lucru cu cei care au căzut în mâna noastră, şi i-am fi crucificat la rândul nostru pe ei dacă am fi avut câştig de cauză! Ce zici, domnule conte, nu am dreptate?”
Contele: „Din păcate, ai întru totul dreptate! Tocmai de aceea mă tem eu că vom păţi exact ca cele cinci fecioare lipsite de minte! Temerea mea ascunsă este să nu batem la uşă numai pentru a auzi condamnarea noastră definitivă, caz în care ne putem spune de pe acum: ‚Noapte bună, pentru totdeauna!’”

Capitolul 137
Orgoliul contelui izbucneşte din nou. Politica terestră se reflectă şi în lumea de dincolo. Generalul comentează împreună cu Robert argumentele acestor spirite. Răbdarea infinită a Domnului
Franciscanul: „Domnule conte, nu prea avem ce face în această direcţie. La urma urmei, noi suntem cei care am greşit, aşa că totul depinde numai de graţia Domnului. Dacă El ne va primi la sânul Lui, atunci vom fi salvaţi. Dacă nu ne va primi, atunci vom rămâne pentru totdeauna oile negre ale acestei împărăţii”.
Contele se înfurie din nou: „Ce vrei să spui atunci când afirmi că noi suntem cei care am greşit?! Ce Dumnezeu mi-ar putea demonstra vreodată acest lucru? Nu suntem noi urmaşii demni ai lui Attila? Nu au cucerit strămoşii noştri frumoasa Ungarie de dragul nostru, al urmaşilor lor? Nu am ocupat noi acest teritoriu timp de o mie de ani? În tot acest timp, am avut privilegiul de a ne alege singuri regii, fără să depindem de casa de Habsburg. La urma urmei, noi singuri am acceptat la început suzeranitatea împăratului austriac. În ce fel ne-am făcut vinovaţi atunci când i-am refuzat acestuia dreptul la tronul ungar, pe care şi l-a arogat singur, sub pretext că acesta i-ar fi fost acordat de unchiul său, regele de drept al Ungariei? Să nu uităm că acesta nu avea în nici un caz dreptul de a numi un succesor fără aprobarea noastră. – şi tu îmi spui mie că am greşit cu ceva?”
Franciscanul: „Pentru numele lui Dumnezeu, renunţă odată la acest extremism maghiar, căci acum ne aflăm în împărăţia spiritelor, în care ar trebui să fim cu toţii egali! Spune-mi: i-a dat Dumnezeu teritoriul Ungariei lui Attila, aşa cum a procedat cu Pământul Făgăduinţei în cazul israeliţilor? Sau l-a cucerit Attila prin forţa armelor, furându-l practic de la ocupanţii săi de drept? Ţi se pare cumva că acest mod de a acţiona

apare ca fiind just în faţa lui Dumnezeu? Adevărul este că Austria a avut dintotdeauna drepturi mai mari asupra teritoriului ungar decât am fost noi dispuşi să acceptăm vreodată. Ea a fost cea care a recucerit Ungaria de la turci, după care ne-a retrocedat-o cu condiţia ca Habsburgii să aibă dreptul de preempţiune asupra coroanei ungare. Cum s-a ajuns apoi la revolta noastră? Simplu: din cauza orgoliului nostru prostesc! Sub suzeranitatea austriacă ţara a prosperat, iar noi ne-am luat-o în cap şi ne-am propus să ne guvernăm singuri ţara, dându-ne astfel singuri foc la valiză.
Se pare însă că Domnul Dumnezeu nu a fost prea mulţumit de decizia noastră, punând cruce calculelor pe care ni le-am făcut! Iar acum vii tu, domnule conte, un fiu adevărat al lui Attila, şi îl judeci pe Cel Atotputernic, ca şi cum ai avea dreptul să o faci! Nu pot decât să îţi urez succes!
Ştii cumva ce se spune în Sfânta Scriptură – că tot ce este mare în ochii lumii exterioare apare ca o oroare în faţa lui Dumnezeu? Noi am vrut să fim cei mai tari pe pământ, iar acum ne-am trezit în această gaură de şobolan! Dacă vom continua să ne cramponăm de prostia şi de aroganţa noastră, s-ar putea să ne bucurăm de un ospăţ infernal, mâncând de-a pururi numai salată cu sulf! De altfel, pot spune că am servit deja aperitivele iadului! Dar felurile principale abia ni se pregătesc! Ştii cum se spune: cine îşi doreşte iadul, de iad are parte! Eu unul am spus ce aveam de spus!”
Contele: „Frumos, domnule ‚Negru cu Galben’! Păcat că nu ai venit cu astfel de argumente pe vremea când trăiam pe pământ, cu un an înainte de moarte. Mare mirare dacă nu te-ai fi ales cu un binemeritat scaun în Parlamentul de la Viena. Cu asemenea abilităţi oratorice, nici chiar prinţului Metternich nu i-ar fi fost ruşine.
Dacă te întâlneşti cumva cu Domnul Iisus Christos şi reuşeşti să legi o prietenie cu El, nu uita să îi ceri câteva ‚medalii de merit’ pentru pământeni, pe care să le distribuie în semn de bunăvoinţă celor care au făcut o treabă atât de bună spânzurându-ne! Sunt convins că uciderea prin spânzurare a semenilor lor este foarte apreciată de Iisus, doar şi El a murit de o moarte similară! Nu m-aş fi gândit niciodată că poţi simpatiza cu duşmanii! Se pare că spânzurătoarea ţi-a schimbat radical părerile, umplându-te de recunoştinţă faţă de austrieci”.
Franciscanul: „Dragă domnule conte, văd că îţi face o plăcere neţărmurită să îmi freci ridichea, dar pe mine nu mă deranjează deloc acest lucru, căci ştiu foarte bine de ce am vorbit astfel. Cât despre tine, se pare că nu ai înţeles nimic din ce am spus, aşa că te consider scuzat. Ţi s-a părut cumva că laud guvernul austriac? Nu crezi că ştiu mai bine ca oricine altcineva câte abuzuri a făcut acesta? După părerea mea, împăratul Austriei este în sine un Munte Vezuviu care riscă să înece în lava sa întregul teritoriu austriac, lucru pe care Domnul Iisus îl cunoaşte foarte bine. Cert este că şi noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri să îl imităm pe acest diavol, iar pentru asta am plătit preţul cuvenit. Din

punctul de vedere al lui Dumnezeu, acţiunea noastră nu poate fi privită decât ca o injustiţie!
De aceea, cred că a sosit timpul să recunoaştem răul comis şi să îl mărturisim în faţa lui Dumnezeu în inimile noastre! Nu a spus chiar El odată: ‚În mânia Mea, v-am dăruit un rege'? – Dacă un rege poate fi privit ca o dovadă a mâniei lui Dumnezeu, de ce ne-am mai dorit unul? Şi te mai miri că am atras asupra noastră mânia Domnului! Dacă am fi luptat pentru iubirea, şi nu pentru mânia Lui, cu siguranţă am fi avut parte de un alt destin.
Din motive cât se poate de juste, se pare că la ora actuală voinţa Domnului este să reducă numărul regilor pe pământ, nu să-l mărească, aşa cum încep să-mi dau seama în inima mea. Noi ne-am dorit cu totul altceva: să adăugăm un rege în plus, de parcă nu ar fi fost destui în Europa! Se pare că în această privinţă intenţiile noastre nu s-au potrivit deloc cu voinţa Domnului. Ce zici, merită să persistăm în această idee contrară voinţei Sale chiar şi aici, în lumea de dincolo, fiind gata să murim de-a pururi de dragul ei? Domnule conte, termină odată cu prostiile astea pământeşti! Este suficient că am murit o dată de dragul lor, pe vremea când ne aflam pe pământ!"
Între timp, generalul despre care am vorbit mai devreme (aflat încă în anticamera marii săli a festinului) i se adresează lui Robert, care tocmai intră pe uşă, însoţit de Helena: „Ascultă, povestea acestor spirite mi se pare cât se poate de interesantă! Este absolut fascinant cu ce se pot ocupa acestea în această împărăţie a veşniciei! Mi se pare de necrezut până unde pot împinge prostia! Aceşti inşi se sfădesc la infinit, fiind incapabili să se hotărască dacă merită să accepte ajutorul Domnului sau nu! Nu cred că mai putem găsi un asemenea exemplu de prostie în toată infinitatea! Cât timp mai trebuie să ne manifestăm răbdarea faţă de aceşti idioţi?"
Robert: „Dragul meu prieten şi frate. În această lume, singura măsură o reprezintă voinţa Domnului. Priveşte-L cum se amuză în mijlocul copilaşilor Săi, povestindu-le cum are de gând să procedeze cu aceste 30 de suflete. Sesizezi cumva vreo urmă de nerăbdare pe faţa Lui sfântă?" - Generalul: „Absolut deloc! Din întreaga Lui fiinţă emană o detaşare divină, dublată de o graţie blândă care îi luminează întreaga făptură".
Robert: „Atunci fă o comparaţie, frate! Atitudinea Lui ne demonstrează măsura propriei noastre iubiri şi răbdări! În viziunea Lui nu există duşmani, fie ei conservatori sau radicali. Toţi sunt copiii Lui, iar El are grijă de ei în egală măsură. Gândeşte-te puţin: dacă un om are mai mulţi copii, din care unii sunt foarte neastâmpăraţi, cum procedează el? Îi mustră şi îi pedepseşte pe cei mai obraznici dintre ei, dar nu le ascunde iubirea lui, care este aceeaşi pentru fiecare în parte. El are grijă de toţi în egală măsură, nu de unii mai mult şi de alţii mai puţin, în funcţie de toanele sale. La urma urmei, ce înseamnă preferinţele politice ale oamenilor de pe pământ în faţa Domnului? Chiar dacă îi pedepseşte pe

cei mai răi dintre ei, El nu face astfel decât să îşi dovedească iubirea pe care le-o poartă, căci în acest fel îi ajută să se întoarcă pe calea cea dreaptă. Nu uita că El este păstorul care îşi lasă cele 99 de oi aflate dincolo de ţarc pentru a o căuta pe cea de-a o suta, pe care o găseşte şi o aduce fericit în spinarea Sa, reintegrând-o în marea turmă, aflată în ţarcul iubirii, graţiei şi compasiunii Sale divine.
Cu aceeaşi răbdare trebuie să procedăm şi noi cu ceilalţi copii ai Săi, respectiv fraţii noştri. Nu uita că în această lume nu există duşmani sau străini, ci doar copii ai aceluiaşi Tată ceresc! Aici, noi nu mai avem dreptul să spunem: ‚Tată, pedepseşte Austria, întrucât acţionează împotriva ordinii Tale!', sau ‚Tată, pedepseşte-i pe unguri, căci ţi-au încălcat poruncile!', ci mai degrabă: ‚O, Tată! Priveşte-i cu compasiune pe sărmanii oameni care trăiesc pe pământ şi luminează-le minţile – în mare graţia Ta – ajutându-i astfel pe toţi, indiferent din ce partide fac parte!' – La care Domnul ne răspunde: ‚De ce îmi cereţi acest lucru? Credeţi că voi aveţi o iubire mai mare pentru fraţii şi surorile voastre decât am Eu, Tatăl şi Creatorul lor?' – În faţa unui astfel de răspuns al iubirii supreme a Tatălui preasfânt este imposibil să mai spui ceva.
El ne iubeşte pe toţi în mod egal! De aceea, toţi au dreptul să apeleze la El, fără nici o excepţie. La fel cum soarele străluceşte în mod egal deasupra celor drepţi şi a celor nedrepţi, la fel cum ploaia udă în egală măsură şi fără să facă discriminări buruienile şi florile, la fel acţionează şi graţia Lui! Ea se revarsă în mod egal asupra tuturor, şi nu rareori se întâmplă ca cei mai defavorizaţi să beneficieze în cea mai mare măsură de iubirea, răbdarea şi compasiunea Lui!
De aceea, mai exersează-ţi o vreme răbdarea şi vei vedea în scurt timp de ce este capabilă iubirea Domnului! – Te asigur că ea va face miracole în cazul acestor 30 de suflete!"

Capitolul 138

Contele şi franciscanul discută despre conversaţia vocilor. Contele încă mai nutreşte gânduri de îndoială. Un soldat din mulţime îl cheamă pe Iisus

Întregul grup de afară a ascultat această discuţie. În mod particular contele Bathianyi a sorbit fiecare cuvânt.
Uluit, el se adresează franciscanului: „Prietene, ai auzit şi tu aceste cuvinte extrem de liniştitoare? Se pare că nici unul dintre noi nu a avut dreptate. După nerăbdarea şi asprimea primei voci, aceste glasuri angelice au răsunat ca un balsam pe inima mea deprimată! Ei bine, prietene, în faţa unui asemenea Domn Iisus chiar că nu mai am nici o obiecţie! Aşa cum mi L-ai prezentat tu ceva mai devreme, nu mi s-a părut deloc atrăgător".
Franciscanul: „Nimeni nu poate oferi mai mult decât are! Cel puţin, eu ţi-am prezentat o viziune sinceră, chiar dacă pe alocuri cam rigidă. Dat fiind întunericul în care trăim, nu este de mirare că argumentele noastre sunt la fel de întunecate. În cele din urmă am avut oricum dreptate să te

conving să accepţi ajutorul Domnului Iisus Christos, în timp ce tu te-ai opus din răsputeri, ba ai mai pus şi acele condiţii hilare! Acum ai auzit însă cu propriile tale urechi cum stau lucrurile, aşa că sper că nu vei mai aduce alte obiecţii.
Este absolut normal ca viziunea mea legată de Iisus Christos, Fiul Celui Preaînalt, să fie limitată, doar nu L-am cunoscut niciodată aşa cum îl cunosc îngerii. Cel puţin, am fost sigur de la bun început că bunul nostru Părinte divin nu este o Fiinţă inflexibilă, aşa cum L-a prezentat Sfântul Ignatius de Loyola. În ceea ce mă priveşte, eu nu am uitat niciodată acel verset din Biblie în care se spune: ‚Veniţi la Mine, toţi cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar Eu vă voi lua povara de pe umeri şi vă voi lăsa să vă odihniţi!’ Din păcate, preoţii catolici au transformat această învăţătură, inversând-o şi spunând că Domnul Iisus nu îi va accepta în împărăţia Lui decât pe cei care muncesc din greu şi care sunt împovăraţi pe pământ, fără să uite să se spovedească preotului. Această alinare în urma confesiunii în biserică i-a adus pe mulţi la disperare, făcându-i să îşi piardă posesiunile, liniştea interioară şi chiar viaţa, dar neaducându-le nici un dram de uşurare sufletească! Personal, am fost întotdeauna de părere că un Părinte excesiv de bun şi de plin de iubire îi va trata cu totul altfel pe cei care muncesc şi care sunt împovăraţi decât a făcut-o biserica romano-catolică – singura care are drept de beatificare! – ai cărei preoţi îşi savurează liniştiţi mesele opulente imediat după ce i-au condamnat pe sărmanii eretici la chinurile eterne ale iadului, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, după care mai au şi tupeul să se considere preoţi ai unei biserici-mamă preaiubitoare!
Noi facem deja parte din rândul celor împovăraţi, aşa că avem toate motivele să ne adresăm iubirii supreme pe care o poartă în inima sa Iisus Christos, rugându-L să ne ofere alinarea pe care ne-a promis-o. Eu unul sunt gata să fac acest pas! Cei care doresc – să mă urmeze, căci nu mai am de gând să mai revin asupra acestei hotărâri!”
Contele: „Nu poţi să mai aştepţi puţin? Poate că vom mai primi câteva indicii de la vocea invizibilă legate de felul în care se vor desfăşura lucrurile în continuare… Nu putem da pur şi simplu buzna peste Cel Preaînalt! În pofida întunericului care ne înconjoară de pretutindeni, eşti o fiinţă lucidă şi cu capul pe umeri! Mă tem însă că greşeşti în ceea ce priveşte condiţiile vieţii mistice din această lume, care nu seamănă cu cea de pe pământ. Tu vrei să acţionezi de parcă te-ai afla acasă la părinţii tăi, dar cine poate spune ce înseamnă aici susul şi josul? Cel mai bine ar fi să mai aşteptăm câteva informaţii suplimentare, înainte de a face un pas decisiv.
Nici eu nu mă mai împotrivesc de mult ajutorului oferit, pe care îl aştept la fel cum îşi aşteaptă un copil jucăria preferată. Mai mult, îţi spun cu toată sinceritatea: dorinţa mea cea mai arzătoare a devenit acum să îl cunosc personal pe Domnul Iisus Christos, Dumnezeul întregii eternităţi, şi să cad la picioarele Lui, cu inima plină de iubire, ba dacă s-ar putea, chiar să mor de dragul Lui! Dar, prietene, să ne grăbim să apucăm toată

mâna, când nu ni s-a oferit decât un degeţel – asta mi se pare prea mult!
Îţi reamintesc că, pe pământ, politeţea este întâmpinată cu bucurie, fiind considerată un semn de recunoştinţă şi smerenie, în timp ce îndrăzneala nesimţită este unanim dezaprobată. Ce motive am avea să credem că în această lume a spiritelor lucrurile se desfăşoară altfel, mai ales în prezenţa Domnului suprem al infinităţii? De aceea, dragul meu prieten, haide să ne grăbim încet, şi totul va fi în regulă”.
Franciscanul: „Hm, cred că ai şi tu dreptate o dată în viaţă. Sunt de acord că ar fi bine să apărem în faţa lui Dumnezeu într-o atitudine plină de respect, pe care trebuie să începem să o cultivăm în inimile noastre. De aceea, haide să mai aşteptăm puţin; poate că vom mai auzi câteva cuvinte care să ne aline sufletele”.
După acest mic discurs, întregul grup rămâne liniştit, ascultând, doar-doar s-o mai auzi ceva, dar tăcerea este desăvârşită.
După ce aşteaptă o vreme degeaba, un soldat iese în faţa contelui şi îi spune: „Prietene, am fost întotdeauna un ungur autentic şi devotat, care nu s-a temut nici de moarte şi nici de diavol. Mi-am consacrat întreaga viaţă idealului maghiar. Nici un zeu nu m-ar fi putut convinge vreodată să fac altceva decât îmi servesc patria. Mă tem însă că nivelul nostru de înţelegere a fost extrem de limitat, căci noi nu L-am invocat niciodată pe Dumnezeu, deşi am făcut foarte multe lucruri pentru patria noastră. Am rostit, desigur, diferite rugăciuni, pentru a-i convinge pe ceilalţi, dar ne-a lipsit adevărata credinţă, iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Altfel spus, inimile noastre au rămas reci…
Ştiam că suntem slabi, aşa că am aşteptat un ajutor din afară. Acesta nu a venit însă. Mai mult, adversarul nostru a apelat la ajutorul Rusiei. În cele din urmă, slăbiciunea noastră a devenit evidentă. Nu numai că nu le-am fost de nici un folos semenilor noştri, dar speranţele noastre s-au dovedit nişte simple vise.
De aceea, eu cred că nu mai trebuie să ne bazăm pe un ajutor venit din afară. Atunci când ni s-a făcut acea ofertă miraculoasă, ni s-a spus: ‚Întoarceţi-vă către Domnul Iisus Christos şi veţi fi ajutaţi’. Am ascultat interminabilele şi agasantele certuri dintre tine şi franciscan, toate argumentele pro şi contra pe care le-aţi adus, dar rezultatul este că ne aflăm exact în aceeaşi situaţie ca şi la început! De aceea, eu unul sunt dispus să renunţ la orice ezitare, trecând chiar acum la acţiune, de unul singur!”
Contele: „Dragul meu prieten, nu încetează să mă uimească faptul că, în această lume efemeră a spiritelor, toţi foştii radicali tind să devină adepţi ai însemnelor negre şi galbene! Mă întreb dacă nu cumva Divinitatea Însăşi poartă aceste însemne!!”
Simţindu-se provocat, celălalt îl întrerupe: „O, Doamne, spune-mi sincer, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai avut de câştigat promovând această politică agresivă anti-imperială? Singurul nostru câştig a fost moartea prin spânzurare! Mă îndoiesc inclusiv de faptul că acţiunile noastre au

fost pe placul Divinităţii, căci în acest caz nu am fi ajuns în această lume în condiţii atât de deplorabile!
Ascultă, prietene, cu tot întunericul din jur, simt cum în inima mea începe să se nască lumina. Încep să îmi dau acum seama că omul nu a fost creat de dragul vieţii trăite pe pământ, care nu reprezintă altceva decât o viaţă pregătitoare, ci de dragul împărăţiei eterne a spiritelor, unde îl aşteaptă fericirea supremă.
Dacă ne-am fi supus de la bun început guvernului austriac, suportând presiunile acestuia, permise de Divinitate pentru trezirea spirituală a poporului, ne-am afla astăzi într-o situaţie mult mai bună. Noi am încălcat însă dorinţa Divinităţii şi ne-am dorit să ne guvernăm singuri ţara, aşa că ne-am primit răsplata cuvenită. Consider că a fost suficientă prostia de care am dat dovadă pe pământ; nu cred că trebuie să o perpetuăm la infinit, inclusiv în această lume. Eu unul, prefer de o mie de ori să fiu un rezident de rang inferior într-un rai galben şi negru decât un rege radical în acest iad!
De acum înainte, singurele culori pe care le voi mai sluji sunt cea a obedienţei şi cea a umilinţei. De aceea, mă ridic şi strig sus şi tare: Doamne Iisus Christoase, Dumnezeule preaînalt şi preaplin de iubire, care m-ai mântuit prin sângele Tău sacru, pe care l-ai vărsat pe cruce, ajută-mă pe mine, şi dacă este posibil, ajută-ne pe toţi să scăpăm de aceste chinuri nesfârşite! Nu-i mai asculta pe aceşti aristocraţi îngâmfaţi, cărora nu le pasă decât de ei înşişi şi pentru care oamenii obişnuiţi nu reprezintă altceva decât o cireadă de vite! Ascultă-ne şi pe noi, sărmanii oameni de rând, şi ajută-ne pe toţi, prin graţia şi compasiunea Ta, să scăpăm din acest iad în care ne aflăm deja de câţiva ani buni!”

Capitolul 139

Trezirea contelui în lumină. În faţa ochilor celor de faţă apare imaginea unor munţi semeţi şi a unui palat. Instrucţiuni pline de iubire referitoare la ordinea divină în lumea de dincolo

Speriat şi furios, contele se răsuceşte pe călcâie, încercând să o ia la fugă, dar franciscanul îl prinde cu putere de haină, spunându-i: „Domnule conte, nici un pas mai departe! Cât timp am trăit în Ungaria, ai domnit peste noi ca prim ministru. Acum, a început să se facă lumină! Este evident că Judecătorul etern se apropie! A sosit timpul să răspunzi pentru faptele tale în faţa Lui! Înţelegi ce îţi spun?”
Îngrozit de expresia întipărită pe faţa franciscanului şi încă furios din cauza discursului soldatului, contele încearcă să se liniştească, spunând pe un ton calm şi blând: „Bine, nici o problemă! Singurul lucru pe care vă rog este să nu mă ucideţi ca pe un criminal! Nu trebuie să mă ţii atât de strâns! Voi rămâne şi îmi voi face datoria”. – Franciscanul îi răspunde: „Bun, dar cum o să te descurci în faţa Judecătorului etern şi cum vei răspunde în faţa noastră, a celor care am avut de suferit din cauza acţiunilor tale?”

Contele: „Dragă prietene, nu ai auzit mai devreme că dorinţa Domnului este să îşi reverse graţia şi compasiunea asupra noastră? Ce o tot ţii una şi bună cu judecata? În fond, ce rost ar avea o confruntare între noi şi Cel Atotputernic care să ne silească să ne mărturisim vinovăţia în faţa Lui, înainte de a fi condamnaţi? O, mă tem că eşti încă tributar viziunii romano-catolice, care proiectează asupra Divinităţii toate slăbiciunile umane. Dumnezeu este bun, iar graţia Lui se revarsă asupra tuturor celor care doresc să o primească. La fel, dacă nu doreşte să-şi reverse graţia asupra unui spirit, nimic nu îl mai poate salva pe acesta, şi cu atât mai puţin intervenţia unui conte maghiar. Nu cred însă că iubitul nostru Părinte divin va ţine seama de gunoaiele pe care am încercat noi să le măturăm din curtea noastră, aruncându-le fiecare în curtea celuilalt! Înţelegi ce îţi spun, dragul meu Pater Ruffianus?”
Franciscanul: „Stai liniştit, domnule conte! Vom vedea noi la sfârşit cine a avut dreptate şi cine nu! Se pare că a apărut o lumină dinspre răsărit. O, ce bine-ar fi dacă s-ar ridica această ceaţă! Cu siguranţă am fi putut vedea ceva în zare, dacă există într-adevăr ceva concret în această lume, care să poată fi văzut”.
Vorbitorul anterior: „Dragii mei prieteni şi fraţi, prin minte mi-a trecut un gând bun, pe care doresc să vi-l împărtăşesc! Ascultaţi-mă, aşadar: nefericirea noastră actuală este similară, şi nici unul dintre noi nu se bucură de vreun avantaj în faţa celorlalţi. Ce-ar fi dacă am inversa puţin rolurile, unindu-ne într-un sentiment reciproc de prietenie şi de iubire, fără atâtea reproşuri, aşteptând în această stare decizia atotputernicului Dumnezeu? Nu este suficient de rău că ne temem de El aşa cum se teme puiul de găină de un şoim? Credeţi că judecata Lui va fi mai blândă, văzând cum reacţionăm între noi şi faţă de El? Să nu uităm că Dumnezeu este absolut liber să decidă orice doreşte, şi nimeni nu-i mai poate schimba vreodată hotărârea, de-a lungul întregii eternităţi! De aceea, haideţi cel puţin să fim prietenoşi unii cu ceilalţi, unindu-ne în iubire, astfel încât să putem rezista împreună în caz că Divinitatea nu se va dovedi prea blândă faţă de noi! – O, dar cerul devine din ce în ce mai luminos şi mai senin, chiar dacă nu putem zări încă vreo stea pe el! Poate că în această lume nici nu există stele…”.
Contele: „Bine spus, prietene Miklos, prefer de o mie de ori limbajul tău celui al lui Pater Ciprianus, aici de faţă. Hm, de fapt, cine a văzut vreodată un popă sensibil? Oricum, toate îi sunt iertate! De acum înainte, nu intenţionez să mă mai cert vreodată, nici măcar cu cel mai crunt duşman al meu. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor o viziune corectă şi multă răbdare unii faţă de ceilalţi! Facă-se voia Lui de-a pururi, inclusiv prin noi!”
După aceste cuvinte ale contelui, ceaţa începe să se rarefieze, scoţând la iveală diferite forme de relief.
Miklos este primul care ia cuvântul, după o vreme, observând un lanţ muntos către apus şi către miazănoapte: „O, prieteni, priviţi în direcţia aceea! Pentru prima dată de când ne aflăm în această lume putem

vedea pământul, şi încă sub forma unei regiuni alpine! O, ce măreţie au aceşti munţi! Cum alină ei tristeţea din inima omului şi cum îi amplifică ei credinţa într-un Dumnezeu atotputernic şi iubirea faţă de El! Cât de înălţat mă simt dintr-o dată, văzând imaginea acestor munţi semeţi! Vârful acela, care se înalţă ameţitor între apus şi miazănoapte, este de-a dreptul copleşitor. Prin comparaţie cu el, chiar şi cei mai înalţi munţi de pe pământ par nişte simple coline. Vedeţi şi voi, prieteni, aceşti munţi masivi?”
Ceilalţi îi răspund la unison: „Desigur! Distanţa până la ei trebuie să fie însă imensă, judecând după culoarea lor cenuşiu-albăstruie. Aproape că ni s-au înţepenit gâturile încercând să privim în sus, către acea culme semeaţă! Este incredibil ce înălţime poate avea! Lăudat fie Domnul de o mie de ori că ne-a permis să vedem în sfârşit ceva în această lume! O, ce privelişte care îţi taie respiraţia! Nu ne mai săturăm să privim. În schimb, în mod paradoxal, tot ce există în partea de răsărit şi de miazăzi este încă învăluit în ceaţă! Cât despre soare, dacă există un astfel de astru în această lume, acesta nu a răsărit, căci razele sale nu pot fi văzute nici măcar pe culmile cele mai înalte”.
Contele: „Şi totuşi, acea culme supremă pare să fie luminată, căci puteţi vedea cu toţii acele sclipiri roşiatice. Cert este că viziunea acestor munţi maiestuoşi are într-adevăr o măreţie singulară! Prieteni, ce bine ar fi dacă am avea un ghid cu noi! În acest caz, aş fi primul care m-aş aventura să urc pe acel vârf sublim. Cine ştie, poate că ascensiunea nici măcar nu ar fi atât de grea cum pare de la această distanţă. Oricum, nu am avea nimic de pierdut prin comparaţie cu acest ţinut de şes în care ne aflăm la ora actuală. – Ei bine, Pater Ciprianus, ce ai de spus în faţa acestei propuneri?”
Franciscanul: „Ce-ai vrea să-ţi spun? Cât timp am vorbit, nu m-ai ascultat, ba chiar m-ai luat peste picior, considerându-mă un nemernic! De aceea, prefer să păstrez tăcerea şi să vă ascult pe voi, ceilalţi. Altminteri, voi face orice veţi face voi. Dacă vă veţi aventura pe acea culme, cu siguranţă nu voi rămâne în spatele vostru. Mă întreb însă dacă nu ne-ar apuca durerea de cap în cazul în care am ajunge pe acele înălţimi, la care ameţesc numai uitându-mă! Oare cum ne-am simţi privind în jos de acolo?”
Miklos: „Mda, cred că ai dreptate! Deşi nu mai avem corpuri fizice grele, fiind mult mai uşori acum, recunosc că nu m-aş aventura vreodată să fac un salt mortal, aruncându-mă de la o înălţime atât de mare. De aceea, eu zic să mai aşteptăm o vreme, poate se va lumina şi mai mult, ieşind la iveală şi alte opţiuni. Intuiţia îmi spune că s-ar putea să avem în curând parte de nişte vizitatori. De altfel, dacă simţurile nu mă înşeală, se pare că cineva chiar se apropie deja, venind dinspre răsărit”.
Contele: „Aşa este! Văd şi eu pe cineva, îmbrăcat cu o robă cu multe falduri! Să fie oare un nou spirit venit de pe pământ, un biet om executat, la fel ca noi?”

Franciscanul: „Dacă ar fi un spirit venit de pe pământ, ar fi îmbrăcat în zdrenţe, aşa cum suntem noi. Nimeni nu poartă pe pământ robe cu falduri, cel puţin de pe vremea grecilor şi romanilor! Cred mai degrabă că este vorba de un locuitor al acestei lumi. Oricum, să mai aşteptăm puţin, căci în scurt timp vom afla despre cine este vorba şi ce intenţii are! Intenţionez să îl strig!”
Miklos: „Nu cred că trebuie să îl strigi, căci se îndreaptă direct spre noi. Oricum, apariţia lui are deja un efect extrem de pozitiv asupra fiinţei mele. Sunt convins că este un spirit bun! Priviţi, cerul se luminează din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropie de noi, fapt absolut uimitor! Priviţi către răsărit! În spatele omului, deşi ceaţa este încă densă, se poate întrezări un palat imens!”
Toţi îşi întorc feţele în direcţia indicată, observând într-adevăr cu uimire palatul. Contele spune: „Vedeţi aşadar câtă dreptate am avut mai devreme. Dacă am mai fi făcut câţiva paşi, am fi ajuns la acel palat şi am fi putut cere să fim lăsaţi să intrăm, pe când aşa, ne aflăm în continuare blocaţi în acest loc”. Franciscanul: „Ce contează câteva minute în plus sau în minus, la scara eternităţii! Dar mai bine să păstrăm liniştea, căci acel om bun, probabil un rezident al palatului, a ajuns deja foarte aproape de noi. Bunul simţ ne dictează să-i ieşim în întâmpinare, căci este evident că doreşte să stea de vorbă cu noi”.
Toată lumea este de acord, aşa că grupul se pune în mişcare. Când întâlnirea se produce, contele ia cuvântul şi spune: „Îngăduie-mi să te întreb, cu tot respectul, încotro te grăbeşti atât de tare? Faci cumva o plimbare de dimineaţă?”
Străinul: „Vă salut, dragii mei prieteni şi fraţi! De fapt, veneam să mă întâlnesc chiar cu voi. V-am auzit vocile şi m-am grăbit să vă ies în întâmpinare, pentru a vă oferi asistenţă în caz că aveţi nevoie de ceva. Locuiesc în acea casă, pe care o puteţi vedea în zare, învăluită în ceaţă”.
Contele: „Eşti cumva proprietarul ei?”
Străinul: „Da şi nu, ca să spun aşa. În această lume, proprietatea nu este la fel de clar delimitată ca şi pe pământ. Cum s-ar spune, totul reprezintă o proprietate comună. Această împărăţie este cu adevărat democratică. Tot ce îi aparţine unuia, le aparţine în egală măsură tuturor celor care gândesc şi simt la fel ca el. De aceea, vă puteţi bucura şi voi de acea proprietate, fără a mai întreba cui îi aparţine ea. Aici domneşte o libertate perfectă, care le stă la dispoziţie tuturor, fără discriminare. Tot ceea ce îşi doreşte un spirit se realizează instantaneu”.
Contele: „O, ce ordine sublimă! Cam aşa ceva am încercat şi noi să realizăm pe pământ, dar nu ne-a reuşit! Acolo, cei puternici au toate drepturile! Cred totuşi că există şi aici un proprietar de drept, care este stăpânul întregii regiuni…”.
Străinul: „Aşa este, şi totuşi nu tocmai! În această lume nu există decât un singur drept, şi anume cel al iubirii cele mai depline. El derivă din iubire şi conduce la ea. Motoul nostru este următorul: ‚Fă-le celorlalţi ce ai dori să-ţi facă ei ţie!’ Acesta este principiul suprem de care încercăm

să ţinem seama cu toţii în această lume, motiv pentru care împărtăşim cu ceilalţi tot ce avem, astfel încât să ne putem bucura de aceleaşi drepturi din partea lor. Cred că aţi început să vedeţi deja mai bine acea casă. De aceea, vă asigur cu toată fermitatea că aveţi toate drepturile din lume să vă folosiţi de acea casă aşa cum doriţi, atât timp cât şi proprietarul ei de drept se poate bucura de aceleaşi drepturi din partea voastră. Sunteţi de acord cu aceste principii de viaţă?”
Contele: „Bine, prietene, dar ceea ce ne descrii tu este forma cea mai pură a comunismului, dacă nu cumva chiar forma primordială a creştinismului original! Pe pământ, o asemenea constituţie nu ar putea funcţiona deocamdată! Indiscutabil, este cea mai bună constituţie posibilă pentru orice naţiune, cu condiţia ca indolenţa să nu prevaleze în faţa bunului simţ”.
Străinul: „Prietene, aici te înşeli! În această lume un spirit indolent nu se poate amesteca niciodată cu unul înzestrat cu bun simţ, pentru simplul motiv că primul nu are aceleaşi dorinţe cu cel de-al doilea! În împărăţia cerurilor, ceea ce se atrage se adună laolaltă; în schimb principiile care nu se atrag se separă în mod natural. Aşa cum spuneam, principiul suprem în această lume – de care ţinem seama cu toţii – este că toţi se comportă faţă de fraţii lor exact aşa cum ar dori ca aceştia să se comporte faţă de ei; de aceea, un spirit indolent, care nu aşteaptă decât din partea celorlalţi să fie tratat aşa cum se cuvine, fără să facă el însuşi nimic pentru ei, se auto-exclude automat din această comunitate. Este imposibil ca el să reziste în această atmosferă, în care toţi ceilalţi fac tot ce le stă în puteri pentru a le fi utili fraţilor lor. Neputând să suporte acest tip de ‚comunism’, cum îl numeşti tu, acest spirit va pleca singur, căutându-şi semeni care să corespundă naturii sale. Nu cred că trebuie să-ţi mai explic însă care va fi soarta unui asemenea spirit!
Văd că reacţionaţi pozitiv la această lege care se aplică în această împărăţie în care nu mai există moarte. De aceea, ţineţi cont de ea şi acţionaţi aşa cum vă dictează propriile interese. În acest fel, veţi deveni cetăţeni cu drepturi depline ai acestei împărăţii. De pildă, dacă veţi dori să intraţi în acea casă, vă veţi putea folosi fără probleme de tot ce există în ea, cu condiţia să încercaţi să deveniţi la rândul vostru utili celor de acolo, după puterile voastre”.
Contele: „Aceste cuvinte vorbesc de la sine, stimatul şi dragul meu prieten! Trebuie să îţi mărturisesc că aş fi preferat de o mie de ori să nu exist deloc decât să primesc ceva bun fără a răspunde la rândul meu cu aceeaşi măsură. Toţi cei de faţă gândesc exact la fel, fapt pentru care sunt dispus să depun oricând mărturie! Dragă prietene, pari să te afli în această lume de mult timp şi să îi cunoşti foarte bine legităţile. De aceea, spune-ne cum putem să ne întoarcem către unicul Dumnezeu al cerului şi al pământului, respectiv către Iisus cel crucificat? Unde se află El? Vor avea vreodată şansa ochii noştri păcătoşi să îi privească faţa preasfântă?

Ceva mai devreme, pe când ne zbăteam încă într-un întuneric deplin, o voce invizibilă ne-a recomandat să ne întoarcem inimile către El, dacă dorim să fim ajutaţi. La început am crezut că este o simplă iluzie acustică, dar treptat ne-am convins că vocea avea dreptate. Nu ştim însă ce putem face pentru a răspunde aşa cum se cuvine acestei invitaţii! Cred că cel mai în măsură să ne ajuţi eşti chiar tu, de vreme ce pari să cunoşti atât de bine ceea ce se petrece în această lume”.
Străinul: „Foarte bine, dragii mei prieteni! Aşa cum spuneam, eu mă simt la mine acasă pretutindeni în această regiune. Răspunsul la întrebarea voastră nu este greu de dat: voi v-aţi întors deja în bună măsură inimile către Domnul Iisus, căci altminteri v-ar fi fost în continuare imposibil să vedeţi ceva. Mai mult de atât nu am ce să vă spun. Continuaţi să vă raportaţi la Iisus în inimile voastre, la fel ca şi până acum, iar El vă va ieşi singur în întâmpinare. Mai întâi însă, va trebui să alungaţi pentru totdeauna din conştiinţa voastră orice formă de aroganţă, de orgoliu, de înşelătorie, orice dorinţă de răzbunare şi orice pasiune desfrânată faţă de sexul opus, lăsând tot restul pe seama Domnului Iisus. În acest fel, veţi putea trăi de-a pururi la unison cu El, în El şi prin El! Căci Bunătatea Lui este infinită”.

Capitolul 140

Străinul este interogat în continuare. Un răspuns neaşteptat

Încântat la culme de cuvintele străinului, Miklos spune: „O, scumpul meu prieten, de vreme ce pari să îl cunoşti atât de bine pe Domnul Iisus, căci altminteri nu ai fi vorbit cu o siguranţă de sine atât de deplină, te rugăm, oferă-ne o scurtă descriere a Lui şi indică-ne regiunea în care obişnuieşte să sălăşluiască, împreună cu prietenii Lui binecuvântaţi”.
Străinul: „Dragi prieteni, în ceea ce priveşte prima voastră întrebare, întâmplarea face să semăn eu însumi foarte bine cu El. Da, Domnul Iisus arată exact la fel ca mine, iar vocea lui sună la fel ca a mea. Practic, cine mă vede pe mine, vede imaginea perfectă a Domnului Iisus! Ce mai, dacă mă priviţi cu atenţie, puteţi spune că aţi văzut imaginea leită a Domnului Iisus.
În ceea ce priveşte locul în care poate fi găsit, în acest caz răspunsul este ceva mai dificil, căci El este omniprezent. Totuşi, la modul general, vă pot spune că El sălăşluieşte în răsăritul etern, iar din punct de vedere terestru (natural), sediul Lui poate fi localizat în direcţia constelaţiei Leului, acolo unde se află soarele central spiritual (într-un plan corespondent, nu fizic), care se suprapune peste soarele central natural numit ‚Regulus’, învăluind cu razele sale întreaga infinitate. M-aţi înţeles?”
Contele: „Atât cât ne stă în puteri! În ceea ce priveşte sediul Domnului, mi s-a părut că ai fost cam vag. Cât despre asemănarea ta perfectă cu Domnul, aceasta chiar că mi se pare absolut uimitoare. Bănuiesc că în această privinţă ai exagerat niţel! De aceea, dacă eşti bun, oferă-ne câteva explicaţii suplimentare!”

Străinul: „Ei bine, dragul meu Bathianyi, chiar aşa stau lucrurile! Ce pot să-ţi spun mai mult? De altfel, nu este foarte important să înţelegi pe deplin aceste lucruri pentru moment. Nu ai remarcat niciodată că ceţurile din această regiune nu se ridică niciodată instantaneu? La fel se petrec lucrurile şi cu răspunsurile la întrebările voastre. Dacă aţi primi un răspuns complet, spiritul vostru ar începe să trândăvească, devenind inactiv şi leneş şi încetând să mai caute. În schimb, dacă răspunsul este vag, spiritul devine curios, încercând să îl elucideze. De pildă, când v-am spus cum arată înfăţişarea Domnului Iisus, voi aţi încetat să mai puneţi întrebări legate de aceasta, considerând că v-aţi lămurit pe deplin. Dat fiind că aţi primit un răspuns foarte clar, spiritul vostru a devenit indolent, încetând să mai fie interesat de noi răspunsuri. Pe de altă parte, neclaritatea celui de-al doilea răspuns a reaprins în el curiozitatea, forţându-vă să puneţi noi întrebări, fapt care vă este foarte benefic. De aceea, nu vă faceţi probleme în legătură cu ceea ce nu înţelegeţi încă, întrucât la momentul potrivit veţi afla cu siguranţă tot ceea ce deocamdată vă este neclar!”
Contele: „Toate bune şi frumoase, dar întreaga poveste mi se pare cam misterioasă!” – Franciscanul îl întrerupe: „Da, da, mister după mister. Mai bine bucură-te că acest prieten al nostru ne-a oferit aceste indicaţii minunate şi nu îi mai căuta nod în papură! Pe mine unul nu m-a intrigat deloc cel de-al doilea răspuns al lui. Ascultă, domnule conte, iar te grăbeşti să apuci toată mâna în condiţiile în care nu ţi se oferă decât un deget! Unde este politeţea cu care te lăudai adineauri?” Contele: „Prietene, iar întinzi coarda! Dacă vrei să trândăveşti din punct de vedere spiritual, păstrându-ţi indolenţa, nu ai decât, dar nu îmi cere să fac acelaşi lucru!”
Străinul: „Potoliţi-vă, prieteni! Astfel de pasiuni nu conduc niciodată la nimic bun sau frumos! De acum înainte, lăsaţi iubirea să fie purtătoarea voastră de cuvânt!”

Capitolul 141

Franciscanul vorbeşte despre iubire, atacându-l în treacăt pe conte. Replica aristocratică a contelui. Miklos intervine, încercând să-i împace pe cei doi

Franciscanul: „Ei, ai auzit ce a spus acest nobil prieten al nostru? Lasă iubirea să te ghideze de acum înainte! Sunt doar câteva cuvinte, dar cât de multe spun ele! Da, iubire! Sfântă şi măreaţă iubire! Ea ascunde în sine toate secretele vieţii.
Şi noi cunoaştem anumite tipuri de iubire: în primul rând pe cea egoistă faţă de sine şi în al doilea rând pe cea trupească. Amândoi am avut destule aventuri cu care să ne lăudăm în această direcţie. Ce ştim noi însă despre iubirea divină, cea care a fost capabilă, suportând cumplitele dureri ale ţintuirii pe cruce, să ceară iertarea Tatălui ceresc pentru ucigaşii ei? Ei, domnule conte, mă tem că nici unul din noi nu a

visat vreodată la o asemenea iubire! Şi totuşi, ea stă la baza întregii vieţi.
Tot ce ştim noi este să ne urâm duşmanii şi să îi trimitem în iad, dar să-i binecuvântăm pe cei care ne-au blestemat, să le facem bine celor care ne-au chinuit şi să-i acceptăm cu inima curată pe cei care ne-au persecutat, în această privinţă mai avem încă multe de învăţat, căci inimile noastre nu cunosc deocamdată decât sentimentul răzbunării. Prietene, nu este nici o scofală să îţi condamni fraţii atunci când dispui de putere, sau să-ţi urăşti semenii atunci când au puncte de vedere diferite de ale tale. În schimb, este infinit mai greu să îţi controlezi instinctele josnice şi slăbiciunile omeneşti, cultivând în inima ta doar iubirea cea mai pură şi mai divină, dorindu-le din suflet duşmanilor tăi să fie iertaţi de Cel Preaînalt şi făcând dovada compasiunii şi răbdării faţă de toţi semenii tăi!
După cum poţi vedea, stimatul meu prieten, aceasta este iubirea divină şi sacră, misterul suprem al vieţii, la care nici unul din noi nu poate visa încă. Cred că la această iubire se referea noul nostru prieten atunci când ne spunea să ne lăsăm guvernaţi de ea. Dar cum am putea face acest lucru, când noi nu reuşim să ne înţelegem nici măcar între noi mai bine decât o fac câinii şi pisicile? Ca să fiu absolut sincer, domnule conte, lucrul care mă irită cel mai tare la tine este faptul că nu poţi renunţa deloc la acel titlu. Eu unul am renunţat demult la titlul de Pater franciscan. Tu de ce nu renunţi la titlul de conte? În fond, dacă erai un simplu frate al meu, nu te-aş fi deranjat nici măcar cu o singură silabă, dar această titulatură pe care ţi-o arogi în continuare şi care se potriveşte în această lume a spiritelor precum pumnul cu ochiul nu m-ar fi scos din minţi! Pentru propriul tău bine, te implor, renunţă la titlul de conte! Aruncă-l la pământ şi calcă-l în picioare, iar eu îţi promit că nu voi mai scoate niciodată vreun cuvânt ofensator la adresa ta. Mai mult decât atât, îţi promit solemn că îmi voi cere iertare pentru toate insultele pe care ţi le-am adresat până acum. Fă-o măcar de dragul acestui prieten al nostru atât de nobil, din gura căruia am auzit atâtea cuvinte sublime, care ne-au alinat inimile însetate ca un balsam pe rană”.
Contele: „Dragul meu Ciprian, ‚contele’ nu se vinde atât de uşor! Până una alta, acest prieten, care pare într-adevăr foarte înţelept, nu mi-a cerut acest lucru. De altfel, chiar dacă mi-ar fi cerut-o, nu pot băga mâna-n foc că l-aş fi ascultat imediat. Căci casa de Bathianyi este una din cele mai nobile şi mai vechi case din Ungaria, mă înţelegi?”
Franciscanul: „O, prea bine!” – Contele: „Aşa cum tu eşti cine eşti, şi eu sunt cine sunt! La urma urmei, de ce te deranjează atât de mult dacă sunt conte sau nu? Nu crezi că au existat destui conţi, duci şi prinţi cât se poate de pioşi? Crezi că un conte nu îl poate iubi pe Dumnezeu la fel ca un om obişnuit? După părerea mea, inima unui aristocrat poate fi chiar mai capabilă de iubirea cea mai pură decât cea a unui rândaş! Dumnezeu Însuşi nu ar fi atât de perfect dacă ar prefera imperfecţiunea perfecţiunii! De ce crezi că până şi îngerii cei mai perfecţi din cer se

numesc ‚arhi-îngeri' (arhangheli)? Li se mai spune de asemenea ‚prinţi ai luminii', sau ‚purtători ai puterii lui Dumnezeu'. După cum vezi, Dumnezeu Însuşi a creat o anumită ierarhie în rândul primelor spirite create, pe care o respectă cu stricteţe inclusiv în ceea ce priveşte planetele, munţii, mările, plantele şi animalele, astfel încât toată lumea să aibă de profitat de pe urma acestei ordini divine. Şi totuşi, soarele rămâne soare, neputându-se coborî vreo clipă la nivelul unei planete, la fel cum muntele Chimborasso rămâne Chimborasso şi nu se poate coborî la nivelul unei simple movile. Ca un ultim exemplu, aş zice că există o anumită diferenţă inclusiv între Amazon şi un pârâiaş oarecare. Sper că nu ai de gând să critici Divinitatea pentru păstrarea acestei ierarhii în rândul naturii! De ce crezi că i-a numit cândva Iehova numai pe Saul, David şi Solomon drept regi ai întregii naţiuni evreieşti? Oare ar fi trebuit el să îi numească pe toţi evreii regi, aşa cum şi-ar fi dorit probabil în sinea lor? Mai mult, din câte ştiu eu, Dumnezeu a făcut cândva o promisiune, anunţând naşterea unui Mesia din ramura genealogică a lui David, care nu va pieri niciodată. Şi nu s-a născut mai târziu Iisus din Maria, o descendentă a casei regale a lui David, şi din Iosif, care era la rândul lui descendent al aceleiaşi case şi care urma să fie părintele Lui tutelar? Nu ai citit oare – în Cronici cred – că linia genealogică regală a lui Iisus poate fi trasată până la Adam? De ce crezi că aşa s-au petrecut lucrurile? Chiar ţi se pare că oamenii seamănă leit între ei, ca rândunicile?
Dragă prietene, cum crezi tu că se poate aboli dintr-o dată o ierarhie pe care a stabilit-o Însuşi Dumnezeu? Oare nu El a fost Acela care a aranjat astfel lucrurile încât eu să mă nasc din linia succesorală a unor conţi? Dacă El a fost de acord cu acest lucru, de crezi tu că oamenii pot răsturna după bunul lor plac această ordine? Eu sunt un conte conform voinţei divine, aşa că nu pot fi deposedat de acest titlu de drept din cauza unui franciscan gelos!"
Franciscanul: „Singurul lucru pe care l-am înţeles din discutabilele argumente pe care mi le-ai adus a fost acela că nimic nu este mai greu pentru un om decât să se umilească şi să renunţe la funcţiile şi la titlurile sale lumeşti. O altă concluzie pe care am tras-o în urma ingenioasei tale dizertaţii a fost aceea că mai-marilor acestei lumi le este aproape imposibil să devină precum copilaşii cei mici, cei care – în candoarea şi inocenţa lor – nu percep titlurile pompoase ale lumii exterioare, dar care moştenesc Împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum a anunţat Însuşi Domnul. A, tocmai mi-am amintit! Domnul nostru Iisus Christos i-a spus odată unui tânăr bogat că mai uşor îi este cămilei să treacă prin urechile acului decât unui om bogat (sau nobil de rang înalt, ceea ce este cam acelaşi lucru!) să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Prietene, ţi se pare cumva că sământa de muştar, cu care Domnul Însuşi şi-a comparat împărăţia, are ceva în comun cu muntele Chimborasso, sau cu imensul fluviu al Amazonului? Eu aş zice că dimpotrivă, este cea mai mică dintre seminţe! Dacă Domnul şi-a comparat împărăţia cu un

lucru atât de minuscul (o evidentă referire simbolică la umilinţa pe care ar trebui să o îmbrăţişeze omul), eu cred că a făcut acest lucru tocmai pentru a ilustra faptul că un Chimborasso sau un Amazon nu vor putea pătrunde niciodată în micuţa sămânţă. Tot El a spus că păsările cerului îşi vor face cuibul în ramurile copacului de muştar, după ce acesta va creşte. Crezi cumva că ar fi trebuit să precizeze: ‚În ramurile copacului de muştar îşi vor face cuibul inclusiv vulturii, acvilele şi bufniţele', indicând astfel că printre păsările ar trebui să se afle din când în când şi câte-un conte care să fie primit în împărăţia cerurilor?
O, dragul meu conte, oricâte cuvinte frumoase ai rosti şi oricâte argumente mi-ai aduce, nu vei reuşi niciodată să mă convingi mai mult decât o fac chiar cuvintele lui Christos: ‚Ceea ce este mare în faţa lumii reprezintă o oroare în faţa lui Dumnezeu'! Personal, sunt absolut convins că dacă îi vom întâlni vreodată în împărăţia cerurilor pe David sau pe Solomon, aceştia nu ne vor apărea în calitatea lor de regi, la fel cum nu cred că împăratul Carol cel Mare şi-a mai păstrat titlul în această lume, ori sfântul rege Ştefan al Ungariei, sau orice alt conte ori prinţ. Dacă au ajuns într-adevăr în Împărăţia lui Dumnezeu, toţi aceştia sunt astăzi simpli fraţi, plini de iubire unii faţă de ceilalţi şi care nu recunosc decât un singur Dumnezeu, Domn şi Părinte. În schimb, s-ar putea să mai găseşti câţiva aristocraţi de-ai tăi în iad, afişându-şi acolo titlurile pompoase! Dacă greşesc cu ceva, îl invit pe nobilul nostru prieten aici de faţă să mă tragă de mânecă! Personal, nu am dorit decât să îţi atrag atenţia când de fals a fost discursul tău! Dacă nu ai nimic împotrivă, îl invit pe distinsul nostru prieten să ne fie arbitru!"
Contele: „Perfect. Nu am nici cea mai mică obiecţie, deşi, după părerea mea, nu avem nevoie de nici un arbitru, fiind evident că tu ai opinia ta, iar eu pe a mea, şi că acestea sunt ireconciliabile. Eu unul nu doresc să aşez vreun obstacol în calea fericirii tale viitoare. La fel, ai putea să mă laşi şi tu să îmi urmez propria cale. În acest fel, ne vom înţelege de minune, fără să mai apelăm la vreun arbitru din afară". – Franciscanul: „Of, botezul a fost irosit degeaba pe acest individ! Orice om trebuie adus pe calea cea dreaptă, chiar şi un Iuda Iscariotul, dar cu un nobil ungur este inutil să încerci acest lucru. De aceea, 'requiescat in pace!' "
Miklos, care între timp a conversat cu străinul, spune: „Prieteni, cearta voastră seamănă cu jocul copiilor într-un hambar, care macină grâul cu o moară de jucărie într-o găleată care rămâne veşnic goală.
Toate încercările noastre de a ne reforma reciproc sunt inutile din start, căci noi suntem răi până în măduva oaselor. La ce folosesc toate aceste instrucţiuni ‚înţelepte' pe care ni le dăm unii altora, când noi suntem incapabili să dovedim prin faptele noastre ce înseamnă adevărata bunătate? Cel instruit îi poate spune oricând doreşte instructorului său: ‚Cum îmi poţi vorbi despre ordinea divină tu, care continui să te afli şi să acţionezi în dezordine? Dacă vrei să mă convingi de ceea ce spui, atunci începe mai întâi prin a te reforma pe tine; aşteaptă apoi să vin singur la tine, spunându-ţi: frate, îmi place sistemul tău, căci am văzut că dă

roade, aşa că intenţionez să îl aplic şi eu!’ – În plus, nouă ne lipseşte complet experienţa în această lume nouă, şi practic nu cunoaştem nimic în ceea ce priveşte legităţile care acţionează în ea. Cum vreţi în aceste condiţii să ne instruim corect unii pe ceilalţi?
Discursul tău, dragul nostru prieten cipriot, a sunat foarte evanghelic la prima vedere şi ar fi fost cât se poate de potrivit pe pământ. Ce efect a produs însă el asupra fratelui nostru Bathianyi? Exact efectul contrar celui scontat de tine! Practic, un orb a încercat să conducă un alt orb, după cum le spunea pe timpuri Domnul nostru fariseilor!
Priviţi, în mijlocul nostru se află un lider extrem de experimentat, care cunoaşte această lume şi pe faţă şi pe dos. Eu cred că ar trebui să ne lăsăm întru totul pe mâna lui, cerându-i să ne conducă pe calea cea dreaptă! Sunt absolut convins că un singur cuvânt al lui va avea efecte infinit mai profunde asupra noastră, care suntem complet orbi, decât dacă am continua să treierăm noi înşine paie goale o jumătate de eternitate!”
Contele: „Ei bine, sunt perfect de acord cu această sugestie! Şi sunt dispus să acţionez în consecinţă. Cât despre simpaticul Ciprianus, acesta este un nemernic care m-a ofensat cu Requiescat-ul lui. Nu contest faptul că ultimul lui discurs a fost sincer şi pozitiv, dar la urma urmei, cine are dreptul să-mi dea mie lecţii? Este el mai bun cu ceva decât mine, fie şi măcar cu un singur fir de păr?
O doctrină autentică trebuie să izvorască dintr-o inimă pură, bună şi iluminată, şi să nu conţină accente sarcastice, dacă doreşte să aibă cu adevărat efecte benefice. Chiar dacă este pozitivă în sine, o doctrină care amestecă seriozitatea cu ironia sfârşeşte prin a face mai mult rău decât bine. Dacă doreşte cineva reformarea mea, nu trebuie în nici un caz să mă insulte, ci trebuie să îmi vorbească cu blândeţe, într-o manieră frăţească. În ceea ce priveşte doctrina amicului Ciprianus, aceasta pişcă la limbă mai ceva ca ardeiul iute! În schimb, sugestia ta mi-a plăcut, frate Miklos. De aceea, sunt absolut de acord să procedăm în conformitate cu ea!”
Franciscanul: „Foarte bine. De fapt, chiar asta mi-am dorit cel mai mult, în sinea mea. De aceea, haideţi să trecem la fapte. În această direcţie, îl invit pe acest prieten drag să ne indice calea cea dreaptă, pe care o vom urma cu toţii fără cea mai mică ezitare!”

Capitolul 142

Predica străinului pe tema reproşurilor şi căutării paiului din ochii fratelui tău. Intervenţia franciscanului. Indiciile străinului referitoare la ordinea inimii

Străinul: „Dragii mei prieteni, eu nu aştept de la voi o aprobare, ci doar o inimă deschisă şi blândă. În acest fel, totul se va aranja de la sine, iar de acum înainte nu vă va mai lipsi nimic, pentru eternitate. Renunţaţi la aceste opinii divergente şi nu vă mai acuzaţi unii pe ceilalţi de diferite

păcate, căci voi nu aveţi dreptul să vă judecaţi şi să vă condamnaţi reciproc!
De vreme ce păreţi cu toţii atât de versaţi în cunoaşterea Scripturilor, ştiţi probabil că orice om care îi spune fratelui său: ‚Prostule' este sortit chinurilor iadului. Atât timp cât cunoaşteţi acest lucru, cum se face că vă certaţi tot timpul, spunându-vă unii altora în fel şi chip? Fiecare dintre voi este plin de păcate şi are destul de măturat în propria sa curte! De aceea, nu vă mai preocupaţi cu atâta insistenţă de greşelile fraţilor voştri, căci nu există oroare mai mare în faţa lui Dumnezeu.
Eu ştiu foarte bine că pe pământ fraţii obişnuiesc să se lupte între ei din pură aroganţă şi din lăcomia cea mai dezgustătoare. Toată lumea pretinde că este fără pată în faţa fraţilor săi, pe care îi prezintă însă în toate culorile iadului. Îndeosebi cei mai sărmani dintre pământeni sunt criticaţi în fel şi chip de către cei bogaţi şi puternici, pentru simplul motiv că aparţin unei clase inferioare. Dat fiind că cei bogaţi deţin simultan şi puterea, cei săraci sunt nevoiţi să îşi caute un loc de muncă la ei, chiar dacă acest lucru nu le face nici o plăcere. Asta nu îi face neapărat mai buni, iar faptul că depind întru totul de fraţii lor mai puternici îi deprimă, dat fiind că ar prefera să îi domine la rândul lor, nu să se lase călcaţi în picioare de ei. Este destul de trist faptul că între fraţii de pe pământ prevalează astfel de relaţii, deşi cunosc cu toţii cuvântul cel pur al lui Dumnezeu.
În această împărăţie a spiritelor lucrurile stau însă cu totul diferit, căci aici nu există sărăcie şi drepturi nobiliare, aşa că ostilităţile terestre nu ar trebui să iasă la suprafaţă. Una din legile fundamentale ale acestei lumi spune că orice spirit care îşi urăşte fraţii, dintr-un motiv sau altul, nu se poate bucura vreodată de graţia lui Dumnezeu! Sufletul său este demoniac, plin de aroganţă şi caracterizat de un spirit ireconciliabil. Unica sa dorinţă reală este de a-şi umili fraţii şi de a-i face să sufere, pentru te miri ce injustiţie imaginară pe care le-ar fi făcut-o aceştia. Sfaturile pe care vi le daţi unii altora ar trebui să fie întotdeauna bune şi înţelepte. Dacă la baza lor stau însă instinctul de dominare, dorinţa de a fi mai presus decât celălalt, interesele egoiste şi lăcomia, ele nu folosesc la nimic. Cine doreşte să devină un învăţător pentru fraţii lui trebuie mai întâi să îşi scoată bârna din propriul ochi; abia apoi îi poate spune el unui frate, cu o voce blândă şi plină de iubire: ‚Dragul meu frate, am remarcat că vederea ta este împiedicată de o aşchie micuţă care ţi-a intrat în ochi. Îngăduie-mi, te rog, să o scot eu, şi te asigur că voi opera cu cea mai mare delicateţe posibilă'. În acest fel, orice sfaturi şi-ar da între ei fraţii, acestea vor avea efecte extrem de puternice. În schimb, dacă un spirit se apucă să împartă în stânga şi în dreapta sfaturi nesolicitate de nimeni, numai din dorinţa de a părea mai bun şi mai înţelept, oricât de inspirate ar fi instrucţiunile sale, ele nu vor avea nici un efect pozitiv, înrăutăţind şi mai mult lucrurile.
Din acest punct de vedere, eu mă dovedesc un învăţător înţelept, căci nu vă cer altceva decât ceea ce serveşte cel mai bine interesului vostru.

La fel ar trebui să procedaţi şi voi unii cu ceilalţi, caz în care cuvintele voastre vor fi binecuvântate!
De pildă, aşa a procedat fratele vostru Miklos, iar cuvintele lui au prins imediat rădăcini în inimile voastre. Dacă Ciprian şi Bathianyi şi-ar fi vorbit în acelaşi fel, întregul grup s-ar afla acum mult mai departe. Din păcate, cei doi au dorit să îşi demonstreze tot timpul propria excelenţă, aducând argumente dintre cele mai evanghelice, motiv pentru care cuvintele lor nu au fost binecuvântate nici o clipă.
Renunţaţi chiar acum la orice dorinţă de superioritate. În caz contrar, nu veţi putea deveni vreodată copiii Tatălui unic din ceruri. Ce aţi avea voi de câştigat dacă v-aţi deposeda propriul frate de o lume întreagă, dar v-aţi distruge în acest fel propriul suflet? Cum v-aţi mai putea salva apoi acest suflet de la ruină?
Nu cunoaşteţi cu toţii Rugăciunea Domnului? Nu spune aceasta, printre altele: ‚Şi ne iartă nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit faţă de noi’? Dacă începeţi însă prin a pune tot felul de condiţii de reconciliere rigide, care practic nu pot fi îndeplinite de opozantul vostru, cum îi mai puteţi cere lui Dumnezeu să vă ierte greşelile?
Tot în Scriptură se spune: ‚Binecuvântaţi-i pe cei care vă blestemă şi faceţi-le bine celor care vă fac rău şi care vă urăsc!’ Dacă vă luaţi unii de alţii, cu atâta arţag, ori de câte ori trăiţi o stare de iritare, mă întreb ce le-aţi face duşmanilor voştri, dacă aceştia ar face greşeala să vă cadă în mâini!? De aceea, doresc să insist asupra unui aspect foarte important: nici unul dintre voi nu va intra vreodată în Împărăţia lui Dumnezeu dacă nu va striga cu toată sinceritatea, aşa cum a făcut Christos pe cruce: ‚Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!’
Dacă sunteţi de acord cu această doctrină, atunci puteţi să mă însoţiţi în casa din apropiere. Dacă nu sunteţi de acord, atunci vă puteţi căuta o altă locuinţă, căci în această lume noi respectăm întotdeauna voinţa liberă a fraţilor noştri!”
Bathianyi: „Prietene, deşi cuvintele tale sunt mai ascuţite ca săgeţile, ele au calitatea minunată de a nu răni deloc inima, căci adevărul lor este atât de izbitor încât, practic, nici o colectivitate umană nu ar putea rezista fără să le aplice. De aceea, eu unul le accept cu toată recunoştinţa, şi sper că ceilalţi fraţi ai mei vor face acelaşi lucru. De aceea, îi iert acum, din toată inima şi cu toată sinceritatea, pe toţi duşmanii mei de pe pământ. Îmi dau acum seama că ei nu au acţionat decât dintr-o pornire oarbă de a ne cuceri pe noi, duşmanii lor imaginari. Fie ca şi Domnul să îi ierte, căci în ceea ce mă priveşte nu le mai recunosc nici o greşeală!
Îl rog totuşi fierbinte pe Domnul cerului şi al pământului să îi ghideze pe soţia şi pe copiii mei, astfel încât să o apuce pe o cale mai bună decât am făcut-o eu!”
Străinul: „Nu te mai preocupa de cele care se întâmplă pe pământ, căci Domnul – care este infinit mai apropiat de tine decât ai putea crede –

are grijă şi de cel mai neînsemnat fir de iarbă din creaţia Sa. În ceea ce îi priveşte pe soţia şi pe copiii tăi, aceştia au nevoie de foarte multă umilinţă, fără de care cu greu vor ajunge măcar până acolo unde ai ajuns tu în această lume. Numai prin cultivarea smereniei vor putea recunoaşte ei inconsistenţa bogăţiilor şi titlurilor terestre, ba chiar vor ajunge să le deteste în sinea lor. În acest fel, după ce vor renunţa la trupurile lor fizice, le va fi mult mai uşor să pătrundă în împărăţia luminii. În ceea ce te priveşte, nu te mai preocupa de altceva decât de iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de fraţii tăi. Dacă vei proceda astfel, tot restul îţi va fi dat pe tavă, cu asupra de măsură!”
Franciscanul: „Sunt întru totul de acord în privinţa opozantului meu. În ceea ce îi priveşte însă pe acei diavoli lipsiţi de compasiune care trăiesc pe pământ, nu sunt la fel de uşor de convins ca şi prietenul meu Bathianyi. În înţelepciunea Ei infinită, Divinitatea ar trebui să-şi dea seama că nu este deloc uşor de suportat să fii executat pe pământ ca un hoţ sau ca un tâlhar. Eu unul îi cer lui Dumnezeu să pedepsească cu severitate această crimă abominabilă; în caz contrar, inima mea nu îşi va găsi niciodată pacea interioară”.
Străinul: „Prietene, cei care te-au executat sunt copii ai lui Dumnezeu în egală măsură cu tine. Să luăm însă un alt exemplu: să spunem că te loveşti foarte rău la picior, din greşeală, cu propriile tale mâini. Primul tău reflex este de a-ţi blestema mâinile, din cauza durerii resimţite. Auzindu-te, altcineva te sfătuieşte: ‚Prietene, cele care ţi-au produs această durere au fost propriile tale mâini. De aceea, răzbună-te pe ele şi taie-le, căci ele nu mai sunt vrednice să facă parte integrantă din trupul tău!’ – Ce spui, vei ţine cont de această sugestie?”
Franciscanul: „Mă îndoiesc că ar exista un om capabil de o asemenea prostie! În acest fel, nu aş face decât să îmi amplific de zece ori durerea!”
Străinul: „Aha, aici doream să te aduc! Dacă ţie nu-ţi convine să-ţi amplifici durerea iniţială tăindu-ţi inclusiv mâinile care ţi-au produs-o, de ce crezi că Divinităţii i-ar conveni să îşi taie propriile membre care le-au făcut rău celorlalte? Cum poţi să-i ceri lui Dumnezeu să procedeze cu propria Lui fiinţă aşa cum tu nu ai proceda niciodată cu a ta? Tu te afli aici integral, bucurându-te de toate membrele tale; în mod similar, Divinitatea reprezintă un organism unitar al tuturor fiinţelor pe care le-a creat, încercând din răsputeri să îşi vindece toate părţile bolnave, pregătindu-le astfel pentru destinaţia lor eternă. – Îţi propun însă altceva: dacă Domnul îţi poate vindeca rănile sufleteşti printr-o metodă diferită, miraculoasă, mai eşti dispus să te răzbuni pe duşmanii tăi pământeşti?”
Uşor stânjenit, franciscanul îi răspunde străinului: „Desigur că nu! De altfel, îţi declar cu toată sinceritatea că sunt dispus să fac tot ceea ce doreşte Domnul şi Dumnezeul nostru. Singurul lucru pe care mi-l mai doresc este ca Acesta să nu mă judece prea aspru pentru atitudinea mea de până acum, generată de circumstanţele triste binecunoscute”.

Străinul: „Dacă te afli în pace cu propria ta inimă, Dumnezeu nu mai are ce să îţi reproşeze. Dacă vei fi capabil să le ierţi duşmanilor tăi toate greşelile lor faţă de tine, dar asta cu toată sinceritatea şi din străfundurile inimii tale, atunci toate datoriile tale în faţa lui Dumnezeu vor fi şterse la rândul lor, automat! Te vei putea ruga atunci cu toată seninătatea: ‚Tată, iartă-mi mie greşelile mele, aşa cum le-am iertat şi eu celor care au greşit faţă de mine!' – Şi te asigur că Tatăl îţi va ierta totul, aşa cum a şi făcut-o deja, cu mult înainte chiar să-i fi cerut acest lucru".

Capitolul 143
Ultimele îndoieli ale franciscanului – ce se întâmplă cu cei care comit păcate de moarte? Răspunsul plin de afecţiune al străinului. Invitaţia de a intra în casă
Franciscanul: „Dragă prietene, îţi mulţumesc din suflet pentru aceste instrucţiuni minunate, pe cât de adevărate, pe atât de demne de un Dumnezeu suprem! De aceea, nu cred că există suflet care să nu se simtă alinat ascultându-le. Există totuşi anumite păcate considerate capitale. Bănuiesc că acestea nu pot fi iertate la fel de uşor cum am procedat noi cu duşmanii noştri. Din această categorie fac parte înşelătoriile comise cu bună ştiinţă, desfrâul, violul, masturbarea, molestarea copiilor (care se produce de multe ori chiar în biserică), şi aşa mai departe. Acestea sunt păcatele cele mai condamnate de Dumnezeu, care atrag inevitabil după sine condamnarea eternă, căci nu pot fi iertate nici măcar în urma confesiunii, întrucât se spune că lasă urme de neşters asupra sufletului. De aceea, mă întreb cum procedează Divinitatea în astfel de cazuri. Sunt şterse inclusiv aceste păcate din marea carte a datoriilor, odată cu cuvintele: ‚Doamne, iartă-ne nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit faţă de noi'?"
Străinul: „Prietene, dacă eşti de acord cu mine că Divinitatea este infinit mai înţeleaptă decât orice om înţelept de pe pământ, atunci cu siguranţă vei înţelege că Ea priveşte slăbiciunile oamenilor cu o compasiune mai mare decât cei mai buni oameni de pe pământ. Ştiu, de pildă, că pe vremea când trăiai pe pământ ai păcătuit foarte mult trupeşte, căci te-ai lăsat tentat de toate ispitele carnale. Dacă ţi-ai fi propus cu seriozitate acest lucru, te-ai fi putut lupta cu aceste ispite. Acest lucru ţi s-a părut însă prea dificil, iar micile desfătări ale vieţii prea atrăgătoare pentru a face abstracţie de ele. În înţelepciunea Ei, Divinitatea te-a supravegheat, şi fără ca tu să o ştii, a intervenit, scoţându-te din fundătura senzorială în care ai căzut şi trimiţându-te pe câmpul de luptă. Acolo, ai avut prilejul să pui capăt acestei atitudini desfrânate, trezindu-te la realitate. În final, trupul tău a trebuit să-şi primească lecţia, pentru a învăţa astfel că toate aceste pasiuni nu valorează nimic din punct de vedere spiritual. De aceea, Divinitatea ţi-a pedepsit acest trup, eliberându-l de sufletul dinlăuntrul său. În aceste

condiţii, nu ar mai trebui să te preocupe aceste păcate aşa-zis ‚capitale', întrucât ele au fost pedepsite demult, găsindu-şi sfârşitul odată cu trupul tău! Tot ce aparţine trupului trebuie judecat şi îngropat odată cu acesta. Nu la fel stau lucrurile însă în cazul în care sufletul s-a lăsat pe deplin îngropat în trupul său, identificându-se plenar cu acesta. În acest caz nu se mai poate face nimic, iar el trebuie să suporte destinul trupului său. Din fericire, în cazul tău acest lucru nu a fost necesar, fapt demonstrat chiar de prezenţa ta în această lume, cât se poate de vie. Dacă te-ai fi identificat pe deplin cu trupul tău, acum ai fi zăcut în mormânt alături de el, plângându-ţi destinul".
Franciscanul: „Dar, prietene, ce se întâmplă în acest caz cu sufletele nevoite să împărtăşească soarta trupurilor lor (pe care le-au idolatrizat), după ce acestea se descompun? Ajung cumva în iad?"
Străinul: „Nici unui suflet nu îi poate fi răpită vreodată pe deplin întreaga libertate, respectiv conştiinţa de sine şi capacitatea de introspecţie! El va primi întotdeauna exact ceea ce îşi doreşte. Dacă îşi va dori să fie înviat, acest lucru nu îi va fi refuzat. Dacă doreşte însă să se scufunde şi mai jos de mormânt, până în iad, nimeni nu se va opune! Deşi cu tristeţe, Dumnezeu îngăduie existenţa iadului, care este separat de-a pururi de rai. Nu aceeaşi este însă situaţia sufletului! Acesta nu este niciodată judecat, decât de propria sa atitudine şi de voinţa sa liberă. Dacă preferă să rătăcească prin iad, în acord cu propria sa natură, el va ajunge în iad, şi noi toţi la un loc nu am putea face nimic pentru a îl împiedica. În schimb, dacă îşi doreşte să ajungă în rai, nu putem decât să îl întâmpinăm plini de iubire şi să îl ghidăm pe calea care i se potriveşte cel mai bine. Aşa funcţionează ordinea lui Dumnezeu, şi nimeni nu o poate schimba vreodată!"
Franciscanul: „Am înţeles! Dar, prietene, ne poţi creiona în două vorbe cum arată iadul?"
Străinul: „În Scriptură se spune: ‚Căutaţi mai întâi de toate Împărăţia lui Dumnezeu, şi tot restul vă va fi oferit cu asupra de măsură!' De aceea, nu trebuie să te preocupe altceva decât aspectele divine ale creaţiei. Celelalte îţi vor deveni apoi de la sine cât se poate de clare, nefiind altceva decât opusul primelor. Haideţi aşadar să intrăm împreună în casă, care între timp s-a eliberat complet de ceaţă! Acolo, lumina de care beneficiaţi se va amplifica! Aşa să fie!"

Capitolul 144

Splendoarea şi mărimea casei. „Oare Iisus Christos locuieşte aici?" Noii veniţi tânjesc după Domnul. Premoniţia lui Miklos

Bathianyi şi franciscanul îl însoţesc pe străin de o parte şi de alta, în timp ce Miklos îi urmează, conducând restul grupului.
Pe măsură ce se apropie de casă, ei remarcă cu uimire mărimea şi splendoarea ei neasemuită. Nemaiputându-se stăpâni, Bathianyi exclamă: „Prieteni, această casă nu ar fi putut fi construită nici măcar de îngeri sau de cele mai înţelepte spirite din ceruri, ci numai de mâna lui

Dumnezeu! Această maiestuozitate, dublată de o perfecţiune estetică desăvârşită, este practic fără egal. Ah, mă simt absolut copleşit! Dacă ea pare atât de sublimă din exterior, mă întreb ce minuni conţine în interior!”
Franciscanul: „Ai perfectă dreptate! Scuze, am vrut să spun: ‚Înălţimea voastră, domnule conte, are dreptate!’” – Contele: „Prietene, obişnuieşte-te să îmi spui ‚tu’! De acum înainte, nu mai vreau să aud de vreun titlu de nobleţe. Tot ce îmi doresc este să mă consideri fratele tău”.
Franciscanul: „Foarte frumos, dragă prietene. De când îmi doresc să aud aceste cuvinte! În ceea ce priveşte cuvintele tale anterioare, repet: ai perfectă dreptate! Am văzut cu ochii mei biserica Sfântul Petru din Roma şi cele o mie de camere ale Vaticanului, dar toate aceste comori pământeşti par un fel de cochilie goală prin comparaţie cu acest palat celest! Chiar şi conform celor mai modeste calcule, înclin să cred că în interiorul lui ar putea intra de cel puţin o sută de ori populaţia pământului. Mă întreb chiar dacă lungimea lui nu este egală cu infinitul! În ceea ce priveşte înălţimea, cred că luna se află deja pe acoperişul său. Doamne, ce măreţie!”
Contele se adresează străinului: „Dragă prietene, spune-ne te rog, locuieşte cumva Domnul Iisus Christos în această reşedinţă uriaşă? Îţi pun această întrebare deoarece mărimea ei mi se pare exagerată chiar şi pentru cei mai binecuvântaţi dintre îngeri”.
Străinul îi răspunde: „Aşa este! Îi place să locuiască frecvent în astfel de case, inclusiv în cea de faţă, în mijlocul copiilor şi prietenilor Lui! Totuşi, în momentul de faţă nu se află în interior, deşi în clipa în care veţi intra, El vă va aştepta deja, gata să vă întâmpine. Va trebui însă să îl şi recunoaşteţi!”
Contele: „O, Doamne, prietene, dacă L-aş putea vedea pe Christos măcar o dată, nu aş mai cere nimic de la viaţă! Desigur, mă refer la adevăratul Christos, nu la caricatura pe care i-au schiţat-o catolicii”. – Franciscanul: „La fel şi eu, nu mi-aş dori nici o altă binecuvântare mai mare ca aceasta!”
Un alt membru al grupului păşeşte în faţă, spunând: „O, şi eu mi-aş dori să îl văd pe Christos măcar o dată! Şi, dacă este posibil, inclusiv pe Sfântul Iosif, care a fost sfântul meu patron! Dacă nu este posibil, nu contează prea mult! Christos mi-ar fi de ajuns!”
Străinul: „Bun! Spune-mi atunci, de ce eşti atât de dornic să îl cunoşti pe Christos?” Vorbitorul anterior: „Păi, se înţelege de la sine! Orice om îşi doreşte să aibă acces la ceea ce îi place cel mai mult!” Străinul: „Sună frumos, dar de ce îţi place atât de mult de Christos?” Vorbitorul: „Ha, dar e evident! Christos este Dumnezeu şi ne-a mântuit de iad, fiind Mântuitorul nostru, al tuturor!” Străinul: „Bine, dar ce vei face atunci când îl vei putea vedea pe Christos?” Vorbitorul: „O, am să strig de bucurie: ‚Elian Christus’, iar dacă nu mi se va îngădui, am să-L îmbrăţişez cu ambele braţe în jurul gâtului!”

Străinul: „Bun, m-am lămurit că îţi place într-adevăr de Iisus Christos! Mă întreb însă ce se va întâmpla dacă Lui nu îi va plăcea la fel de mult de tine!” Cel întrebat: „O, nu-mi pasă deloc, căci oricum nu mă consider demn de sfinţenia Lui!” Străinul: „Dragul meu, întoarce-te înapoi în grupul tău şi fii convins că lui Christos s-ar putea să îi placă de tine chiar mai mult decât de toţi ceilalţi la un loc”.
Iosif se întoarce printre ai lui, iar străinul i se adresează contelui: „Iată un om care a vorbit cu adevărat din inima lui, nu doar din vârful limbii! El este cel mai inocent între voi, şi nu şi-a meritat nici o clipă pedeapsa cu moartea. De aceea, se va bucura de o favoare cu totul specială din partea lui Iisus Christos! – Dar ne aflăm chiar la intrarea în casă. De aceea, vă propun să nu mai pregetăm şi să pătrundem în interior!”
Contele: „Dragul meu prieten, înainte de asta, o ultimă întrebare! Dacă Iisus Christos ne va apărea înconjurat de un milion de îngeri, cum îl vom putea recunoaşte?” Străinul: „Lasă asta pe seama mea! După cum ţi-am explicat, El seamănă perfect cu mine. Dacă vei vedea pe cineva aidoma mie, vei putea să-ţi dai seama că este vorba de El”. Contele: „Îţi mulţumesc că rămâi alături de noi, astfel încât să nu ratăm prezenţa Domnului fără să ne dăm seama. Ce fericire!”
Miklos, din spate: „Prietene, eu cred că suntem cu toţii încă foarte orbi. Îţi spun, am o premoniţie dintre cele mai ciudate!” Franciscanul: „Ce premoniţie?” Miklos: „Deocamdată, nu doresc să spun nimic în plus, dar sunt convins că în cel mai scurt timp veţi spune şi voi, la fel ca mine: ‚Doamne, cum am putut fi atât de orbi?’ Înţelegeţi ce vreau să spun? Suntem orbi ca nişte cârtiţe!”
Contele: „Dragi prieteni, ne aflăm deja la intrarea în casă, cu care nici măcar soarele, pământul şi luna la un loc nu se pot compara. De îndată ce vom intra în interior, ne vom confrunta cu condiţii de viaţă pe care acum nici măcar nu le bănuim. De vreme ce această intrare este atât de crucială pentru noi, i-aş sugera fratelui Miklos să fie mai specific în ceea ce priveşte intuiţia pe care o are, care ne-ar putea fi utilă tuturor. Haide, frate Miklos, fii bun şi împărtăşeşte-ne bănuiala ta!”
Miklos: „Ei bine, dragi prieteni, bănuiala mea este cât se poate de particulară, dar nu v-o pot descrie. Mă simt la fel ca cei doi discipoli care se îndreptau către Emmaus, deşi Domnul Însuşi se afla în mijlocul lor, fără a fi recunoscut de ei, chit că îi instruia cu înţelepciune în toate privinţele. Aş băga mâna-n foc că această bănuială a mea este cât se poate de autentică! Dar, timpul ne-o va dovedi! Mai devreme sau mai târziu, vom afla cu toţii care este adevărul!”
Contele: „Da, da, vise plăcute în continuare! Eu cred că Domnul Iisus Christos va pogorî printre noi din cerul Său suprem, în toată gloria Sa nemăsurată, la fel cum a coborât cândva printre evreii cu inimile împietrite, în calitate de Fiu al Omului. Îmi dau seama ce vrei să spui, dar gândeşte-te cine este Christos şi cine suntem noi! Te asigur că aceste fantasme vor dispărea atunci de la sine. Bănuiala ta nu este altceva decât un castel din cărţi de joc, aşa cum obişnuiam să

construiesc eu însumi pe vremea când eram un tânăr pe pământ. Din păcate, realitatea nu le-a confirmat niciodată. Şi totuşi, recunosc că aş prefera de o mie de ori să ai dreptate, căci mă tem că cu toată condescendenţa lui faţă de noi, atunci când va coborî printre noi nu ne va uşura deloc soarta pe care o meritäm, oricât de mult ne-am dori noi acest lucru. N-am dreptate?”
Miklos: „Într-un fel ai dreptate, dar totuşi nu pot scăpa de această senzaţie. Inima mea îmi spune că nu greşesc!” Contele: „Doamne sfinte, şi inima mea îmi spune acelaşi lucru, şi încă cu câtă intensitate! Probabil că asta se datorează incertitudinii noastre înainte de intrarea în casă”.
Miklos: „Da, s-ar putea să ai dreptate!”
Străinul: „Ei bine, aţi terminat cu dezbaterile voastre?” Contele: „Prietene, doar ne cunoşti! De aceea, ar fi interesant dacă ne-ai putea lămuri şi în această chestiune. Văd însă că ai pus deja mâna pe clanţă. De aceea, probabil că ne vom lămuri în interior”.
Străinul: „Într-adevăr, veţi avea acolo destule ocazii. Ceea ce contează acum este să intrăm. De aceea, deschide-te, poartă către viaţa eternă!”

Capitolul 145

Intrarea în casa celestă. Întâlnirea unor vechi cunoştinţe. Orbirea contelui, care îl caută pe Iisus fără să-L găsească. În sfârşit, îl găseşte! Uşa se deschide instantaneu, iar noii sosiţi sunt copleşiţi de splendoarea indescriptibilă din interiorul casei, ca să nu mai vorbim de mulţimea uriaşă de spirite care îi întâmpină în anticameră, condusă de general şi de călugărul Thomas, alături de Dismas.
Recunoscându-l instantaneu pe General, contele se aruncă plin de bucurie la pieptul acestuia, îi sărută pe obraji şi îi spune cu ardoare: „Te salut de o sută de mii de ori, mult iubitul meu prieten şi frate, care te bucuri deja de o viaţă infinit mai bună ca a noastră! O, ce fericire să te văd din nou! Sunt convins că Dumnezeu şi-a revărsat deja graţia asupra ta, ceea ce mă face să sper că va avea milă şi de mine. Sincer să fiu, eşti ultimul om pe care m-aş fi aşteptat să îl găsesc aici! Cum se face că ai ajuns în această casă şi cu ce te ocupi de fapt aici?”
Generalul îi întoarce salutul, spunându-i: „Dragul meu prieten, în această lume nu se poate spune că ‚facem’ ceva, ci doar că ne bucurăm de iubirea şi bunătatea infinită a Domnului nostru Iisus Christos, pe care Acesta o revarsă continuu şi nelimitat asupra noastră. Dacă această binecuvântare continuă nu ar fi dublată – din fericire – şi de o diversitate la fel de infinită a lucrurilor, probabil că am fi ajuns să strigăm şi noi, la fel ca Iov: ‚O, Tată, Tată, mai redu puţin intensitatea binecuvântării Tale!’ Dar nu doresc să insist asupra acestui lucru, căci te vei convinge personal de el în cel mai scurt timp. Dacă doreşti un indiciu referitor la înţelepciunea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu, nu ai decât să admiri splendoarea neasemuită a acestei anticamere, şi îţi vei da seama într-o mică măsură cât de măreţ este Iisus Christos, singurul Domn al cerului şi al pământului”.

Contele: „Ce ştii despre El? Ai avut cumva şansa de a-L privi în faţă pe Cel Preaînalt? A fost El deja în această casă, sau abia urmează să sosească? Şi dacă da, de unde va veni? Şi cum îl vom putea recunoaşte? Îţi spun: simt că îl iubesc deja atât de mult încât toate aceste splendori la un loc mi s-ar părea o simplă cochilie goală fără prezenţa Lui vie. Te implor, spune-mi, unde este El? – O, Doamne, numai când mă gândesc că îmi voi putea vedea Creatorul!”
Generalul de-abia reuşeşte să îşi înfrâneze un zâmbet, auzind acest potop de întrebări, după care îi răspunde contelui: „Prietene, mie mi se pare că nu vezi pădurea din cauza copacilor! Spune-mi: cum ţi-L imaginezi tu pe Domnul Iisus. La sfârşit, îţi voi spune şi eu ceva care te va surprinde”.
Contele: „Ei bine, mi-L imaginez într-o glorie de nedescris, înconjurat de discipolii Lui şi de nenumărate legiuni de îngeri. Căci Scriptura spune că la a doua venire, El se va întoarce plutind pe norii strălucitori ai cerului, din care vor emana miliarde de trăsnete. Cam aşa mi-L imaginez eu pe Domnul Iisus Christos! Acum, împlineşte-ţi şi tu promisiunea”.
Generalul: „Frate, mă tem că ai o părere fundamental greşită despre Domnul Iisus! Aşa cum spuneam mai devreme, nu vezi pădurea din cauza copacilor. Şi totuşi, fratele nostru aici de faţă ţi-a dat mai devreme toate indiciile după care îl vei putea recunoaşte pe Domnul. Mai mult decât atât, ţi-a spus că Acesta va sosi instantaneu cu voi în această casă. Priveşte aşadar în jur şi caută-L pe Acela care seamănă perfect cu El, ca două picături de apă. Dacă vei vedea pe cineva care îi seamănă leit, consideră că Acela este Domnul! Îţi spun: Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Christos se află acum printre noi, la fel cum s-a aflat pe vremea când a păşit pe pământ. Este un om la fel ca şi noi, neînconjurat de vreo lumină, aşa cum ţi-L imaginezi tu!”
Contele: „Hm, acelaşi lucru ni l-a spus şi prietenul nostru pe care îl iubim atât de mult! Îmi va lua însă ceva timp ca să îi trec în revistă pe toţi cei de faţă… Pe de altă parte, holul este imens, iar lumina este foarte puternică, iar cei prezenţi sunt aliniaţi ca la armată. Acest lucru îmi va uşura mult căutarea. Deci, în primul rând nu găsesc nici o asemănare. Nici printre ceilalţi nu văd vreo asemănare, deşi îi pot vedea pe toţi de parcă m-aş afla lângă ei. Da, nu văd nici un frate geamăn al mult iubitului nostru prieten. Constat însă că în spatele acestui grup de oameni se află un alt grup, aşa că cer permisiunea să îi examinez şi pe aceştia”.
Generalul: „Nu ai decât, căci în această lume domneşte o libertate perfectă”. Contele se îndreaptă aşadar către grupul din spate, însoţit de nobilul său prieten, pe care continuă să nu îl recunoască. Când cei doi se apropie, întregul grup se prăbuşeşte cu faţa la pământ, exclamând cu ardoare: „Slavă Ţie, Dumnezeu atotputernic!”
Speriat de această turnură a evenimentelor, contele îi spune însoţitorului său: „Asta-i culmea! Tocmai mă pregăteam să îi compar cu tine, când toată lumea s-a prosternat cu feţele la pământ, strigând în

gura mare: ‚Slavă Ţie!' – nu ştiu nici eu cui! Oare se referă la unul din noi doi, sau şi-a făcut Iisus apariţia, iar eu tot nu reuşesc să îl văd?" – Străinul: „Aşteaptă puţin. Grupul se va ridica imediat de la sol, aşa că îţi vei putea continua investigaţiile".
La un semn secret al Domnului, întregul grup se ridică. Remarcând că este alcătuit numai din femei, contele spune: „Dragă prietene, din câte ştiu eu, Iisus Christos a fost cât se poate de bărbat pe vremea când a păşit pe pământ; de aceea, nu mă aştept să se fi transformat într-o femeie în această împărăţie eternă a lui Dumnezeu! Se pare că nu am deloc succes cu demersul meu. Singurul lucru care mă nedumereşte este de ce ţi s-au adresat mai devreme strigându-ţi: ‚Slavă Ţie!' – Însoţitorul: „Du-te şi întreabă-le singur!"
Contele încearcă să avanseze, dar grupul de femei îi strigă vehement: „Nu te apropia, căci nu dorim să avem nimic de-a face cu tine, păcătosule, în această casă a lui Dumnezeu!"
Contele face într-adevăr un pas înapoi, după care se adresează grupului de femei (care nu se află nici ele în această casă de prea mult timp): „Aveţi grijă să nu vă pângăriţi robele papale dacă – Doamne fereşte! – vi le atingem noi! O, mironosiţe afurisite! Nu cred că sunteţi cu ceva mai sfinte decât mine şi decât prietenul meu, aici de faţă! – Prietene, haide să mergem mai departe, căci nu avem ce discuta cu aceste creaturi! Cunosc foarte bine această aroganţă tipic iezuită, pe care o consider o anatemă!"
Însoţitorul: „Hei, amice, nu o lua şi tu chiar atât de în serios! În această lume, nimic nou şi bun nu se naşte fără foarte multă răbdare! Aceste suflete nu sunt încă pe deplin organizate şi nu au atins starea de coeziune, dar nici nu mai au mult!"
Contele: „Da, da, dar nici să ne respingă ca pe nişte criminali! Asta mi se pare cam exagerat! Oricum, dacă zici tu, aşa să fie! Măcar dacă mi-aş putea îndeplini misiunea! În mod paradoxal, nimic altceva nu mă mai interesează, decât un singur lucru: să îl găsesc pe Iisus. Toate aceste frumuseţi celeste mi se par nişte simple imagini lipsite de suflet atât timp cât El nu se află de faţă. Să fii tu însuţi un spirit şi să nu îl poţi vedea pe Spiritul perfect al lui Dumnezeu mi se pare absolut intolerabil, căci El este totul în toate. Prietene, dacă ştii cumva unde se află, te rog, arată-mi-L, ca să îl pot zări măcar de departe!"
Însoţitorul: Dragul meu prieten şi frate, Mi-ar fi cam greu să ţi-L arăt pe Iisus de la distanţă, căci cine nu îl poate vedea de aproape, nu îl poate vedea nici de departe. Trebuie să îţi doreşti foarte tare să îl descoperi singur şi să îl priveşti de aproape, iar dorinţa îţi va fi îndeplinită".
Contele: „Nobilul meu prieten, acest lucru ar fi într-adevăr de dorit, dar nu sunt convins că aş putea suporta să mă aflu în imediata apropiere a sfinţeniei Sale. Se spune că nici chiar cei mai mari dintre îngeri nu pot suporta apropierea Lui. În aceste condiţii, cum crezi că aş putea-o suporta eu?" – Ghidul său: „Prietene, dacă Domnul Iisus Christos ar sta în faţa ta ca un simplu om, la fel ca şi mine, crezi că ai mai suferi de

aceeaşi timiditate, altminteri lăudabilă?” Contele: „Păi, nu cred! În acest caz, mi-ar fi într-adevăr mult mai uşor să-i suport prezenţa sfântă! Chiar şi aşa însă, nu aş uita nici o clipă cine este El şi cine sunt eu. El este totalitatea infinită, iar eu nu reprezint nimic în faţa Lui! Şi totuşi, recunosc că mi-ar fi mult mai uşor decât dacă mi-ar apărea în toată splendoarea Lui celestă”.
Ghidul: „Perfect! Ce-ai zice în acest caz dacă Eu Însumi aş fi Domnul Iisus Christos, deşi, din anumite motive, nu am dorit până acum să Mă revelez decât ţie? Mă întreb ce faţă ai face dacă ai afla acest lucru?”
Contele. „Ascultă, prietene, acesta ar fi un test prea greu pentru un suflet atât de mărunt ca al meu! Mă tem, prea-nobilul meu prieten, că dacă tu ai fi chiar Domnul nostru, aş fi nevoit să rămân mut pentru tot restul vieţii mele! De aceea, te implor, spune-mi sincer: eşti sau nu eşti una cu El, ca să mă pot prăbuşi astfel la picioarele tale, copleşit de adoraţie!”
Ghidul: „Da, prietene, Eu sunt una cu El! Dacă ţi se pare prea greu de crezut, întreabă-le pe aceste femei, iar ele îţi vor confirma acest lucru! Iubirea pe care Mi-o porţi M-a atras către tine, făcându-Mă să Mă revelez mai întâi ţie, în acest fel!”

Capitolul 146

Momentul de glorie al contelui. „Tu eşti El!?” Un tribut sublim. Domnul vorbeşte despre relaţia dintre Tatăl ceresc şi copiii Săi

Complet răvăşit, parţial din cauza fricii şi parţial din cauza extazului pe care îl simte, dar şi temându-se să nu se înşele, contele aproape că leşină în urma declaraţiei Mele. Abia după o vreme considerabilă, timp în care în interiorul lui se dă o luptă a învierii, în urma căreia spiritul lui rupe toate cătuşele în care fusese prins până atunci, scoţând la iveală întreaga splendoare a sufletului său, îndrăzneşte el să rostească aceste cuvinte, zguduit de emoţie:
„Aşadar, Tu eşti El!? Tu!? Tu eşti Domnul etern care guvernează întreaga creaţie, îmbrăţişat de întregul spaţiu şi de întregul timp, Cel care îşi contemplă minunile pe care le-a creat din profunzimile insondabile ale sălaşului Său sfânt? – O, Doamne, Dumnezeule! Iar eu, care nu sunt decât un vierme mizerabil, o biată particulă de praf, mă aflu acum în faţa Ta, a Creatorului sfânt al tuturor acestor opere sublime, modelate până la ultima de mâna Ta divină! – Mă aflu în faţa Dumnezeului meu, a Creatorului meu, a Părintelui meu ceresc, a Mântuitorului Iisus! O, ceruri, susţineţi-mă! O, eoni beatifici, ajutaţi-mă să percep în mod conştient acest moment de glorie! O sărmană creatură se află pentru prima oară în faţa ei în faţa Creatorului său! Şi – o, cât de greu îmi vine încă să cred acest lucru – Dumnezeu i s-a revelat ca şi cum ar fi un simplu om, ghidat de o iubire supremă, şi îi vorbeşte personal, plin de condescendenţă, cu blândeţe şi compasiune, aşa cum numai un frate ideal le-ar vorbi fraţilor săi!

O, oameni care rătăciţi în iluziile voastre pe acel pământ amăgitor, fără să ştiţi încotro să vă întoarceţi, veniţi aici în inimile voastre şi învăţaţi să îl cunoaşteţi pe Iisus Dumnezeul, Mântuitorul nostru sublim. În acest fel, vă va fi infinit mai uşor să vă descurcaţi cu planurile voastre de viaţă. Adevărata recunoaştere a lui Dumnezeu vă va arăta cât de uşor este să stai alături de Domnul Dumnezeu, într-o beatitudine care depăşeşte orice imaginaţie! Nu vă mai certaţi între voi precum câinii cu pisicile, din tot felul de motive lumeşti neînsemnate, şi faceţi eforturi pentru a-L recunoaşte pe Dumnezeu şi pentru a vă scălda în iubirea Lui! Iubiţi-vă la rândul vostru unii pe ceilalţi, la fel ca fraţii, copii ai aceluiaşi Tată unic, a cărui iubire şi blândeţe depăşesc orice imaginaţie! În acest fel, inimile voastre se vor umple cu un extaz pe care întreaga lume nu vi-l va putea oferi!
O, Doamne, ce fericire să mă aflu alături de Tine. Cât de departe mi se par acum nefericitele întâmplări de pe pământ! În sfârşit, pot exclama şi eu: ‚Veniţi la mine, milioane de oameni, prieteni şi duşmani deopotrivă, iar eu vă voi îmbrăţişa pe toţi cu aceeaşi iubire frăţească!”
După aceste cuvinte, contele cade în genunchi în faţa Mea, îşi împreunează palmele şi spune: „O, Mântuitorule Iisus, Dumnezeu atotputernic şi bun! Îngăduie-mi să Te ador de-a pururi, să Te slăvesc şi să mă închin Ţie pentru totdeauna! Abia acum înţeleg pe deplin cum poate fi atinsă beatitudinea eternă prin adorarea Ta. De aceea, nu-mi mai doresc nimic altceva decât ca fiecare părticică din fiinţa mea să Te iubească şi să îţi mulţumească pentru toată graţia pe care ai revărsat-o de-a lungul timpului asupra mea, inclusiv pentru cea care – de dragul trezirii mele spirituale – a luat forma unor încercări dificile. Abia acum încep să-mi dau seama că toate aceste încercări nu au avut alt scop decât revenirea mea acasă, lângă inima Ta, fiind aşadar derivate din iubirea Ta supremă faţă de mine!
O, Tată preasfânt, am fost într-adevăr un fiu rătăcitor, care Ţi-a întors spatele şi Te-a duşmănit. Dar acum Te-am regăsit în sfârşit, Tată preabun! Primeşte-mă în împărăţia ta ca cel mai mic şi mai neînsemnat dintre locuitorii ei, şi arată-le inclusiv celorlalţi fii rătăcitori ai Tăi aceeaşi graţie supremă pe care mi-ai arătat-o mie! Dacă voinţa Ta doreşte acest lucru, ghidează familia mea rămasă pe pământ şi fă-o să îşi piardă mai degrabă toate bunurile pământeşti decât să se rătăcească prea tare de inima Ta, uitând în cele din urmă complet de Tine!”
Eu: „Ridică-te, dragul Meu frate, şi încearcă să nu faci valuri prea mari! După cum vezi, Eu nu M-am schimbat deloc după ce M-ai recunoscut. De acum înainte, vom acţiona de-a pururi împreună, iubindu-ne şi ajutându-ne ca fraţii!
Eu sunt într-adevăr Dumnezeu, Fiinţa primordială, plină de înţelepciune, de autoritate şi de putere, iar tu nu eşti decât o creatură aflată în puterea Mea, dar spiritul tău este una cu Mine. De aceea, relaţia dinte noi va rămâne de-a pururi cea dintre un părinte şi copilul lui, sau cea dintre doi fraţi. Căci tu eşti pentru Mine un fiu, dacă ne raportăm la

sufletul tău, adică la fiinţa ta exterioară, dar eşti simultan şi un frate, dacă ne raportăm la spiritul tău divin! Sufletul s-a născut din lumina primordială a înţelepciunii Mele, fiind doar o umbră ştearsă a acestei lumini primordiale. De aceea, el nu poate apărea în faţa Mea, care sunt iubirea perfectă, decât ca un fiu. În schimb, spiritul tău, care nu reprezintă altceva decât iubirea Mea manifestată în tine, şi deci propriul Meu Spirit, îmi este implicit frate geamăn! De aceea, nu mai fii atât de copleşit! Haide, ridică-te de jos şi vino cu Mine la ceilalţi fraţi ai noştri!”
Contele se lasă convins cu greu să se ridice de jos, după care spune: „O, Tată, cât de mare este bunătatea Ta infinită! – O, ce bine ar fi dacă limba mea Te-ar putea slăvi aşa cum meriţi! Din păcate, în faţa splendorii şi măreţiei Tale infinite ea nu poate decât să rămână mută!”
Eu: „Bucură-te, frate, şi termină cu laudele astea deşarte! Eu nu am nevoie de cuvinte! Inima ta este cel mai frumos imn de slavă pentru Mine, căci numai în ea îmi găsesc Eu plăcerea! Toate celelalte sunt simple ritualuri religioase exterioare, care nu fac decât să Mă obosească! Haide, ridică-te şi însoţeşte-Mă la ceilalţi fraţi ai noştri!”

Capitolul 147

Remuşcările lui Bathianyi. Domnul vorbeşte despre necesitatea ca omul să se maturizeze pentru a-L putea recunoaşte pe Dumnezeu. Franciscanul, care este încă orb, primeşte câteva indicii aspre de la Miklos

Încă ameţit de iubirea şi devoţiunea pe care le simte faţă de Mine, contele spune: „O, Doamne, îţi e mai uşor Ţie – care eşti atotputernic – să spui ‚Ridică-te şi vino’, decât mie – sărmanului păcătos – să Te ascult şi să mă ridic în faţa Ta, Domnul infinităţii! O, Doamne, când mă gândesc că eu nu însemn absolut nimic în faţa Ta, care eşti totul în toate, nu ştiu cum aş putea să Te însoţesc, stând alături de Tine! Pur şi simplu, acest gând este prea copleşitor pentru mine, un biet spirit creat de Tine! Te implor, îngăduie-mi să mă adun puţin, căci prezenţa Ta sfântă mă ameţeşte literalmente”.
Eu: „Frate dragă, începi să Mă cam plictiseşti cu discursurile tale despre puterea şi înţelepciunea Mea infinită! Ascultă, naivul Meu frate, în calitatea Mea de Dumnezeu, Eu trebuie să fiu Cel care sunt, pentru ca voi, creaturile Mele, să puteţi exista la rândul vostru, căci Eu vă dau vouă viaţă, iar voi sunteţi opera Mea. Dacă tot îmi repetaţi la infinit că voi nu însemnaţi nimic, nu faceţi altceva decât să Mă minimizaţi pe Mine, Creatorul vostru! Sper că nu asta îţi doreşti!?”
Contele: „În veci pururi! Din punctul Tău de vedere, eu sunt într-adevăr o fiinţă foarte importantă! Doar pentru mine însumi nu însemn nimic! Oricum, m-am ridicat de jos, căci cuvintele Tale m-au întărit”. După care contele se îndreaptă către Mine cu curaj, spunându-Mi: „Doamne, Tată, Dumnezeule, Iisuse! Sunt acum complet vindecat prin iubirea şi graţia Ta, iar teama mea excesivă în faţa Ta a dispărut complet, fiind înlocuită pentru totdeauna de o iubire infinită pentru Tine, care ţâşneşte din

fiecare fibră a inimii mele. Treptat, sunt convins că şi această emoţie se va linişti, fără să scadă însă în intensitate. Tot ce doresc acum este să Te îmbrăţişez cu toată forţa mea vitală, topindu-mă complet în această iubire indescriptibilă faţă de Tine! Doamne, îngăduie-mi să Te îmbrăţişez, oricât de puţin, şi să Te strâng la pieptul meu, care arde de iubire faţă de Tine!”
Eu: „Dragul Meu frate, în acest moment nu ai putea suporta o îmbrăţişare atât de strânsă, căci spiritul tău nu îţi controlează încă perfect sufletul. Când spiritul tău se va organiza perfect, topindu-se în această iubire faţă de Mine, Mă vei putea îmbrăţişa fără nici o teamă. La fel ca şi tine, şi eu sunt un om, dar sunt un om perfect, în care sălăşluieşte întreaga măreţie a Divinităţii, pe care spiritul tău nu este încă pregătit să o suporte. Dacă M-aş lăsa acum îmbrăţişat de tine, spiritul tău şi-ar rupe instantaneu toate lanţurile şi ar fuziona definitiv cu Mine, dispărând din manifestare, căci Eu sunt temelia şi fundamentul lui. Dacă va reuşi să îşi rupă însă singur aceste lanţuri, umplându-se gradat de iubire faţă de Mine, atunci Mă vei putea îmbrăţişa fără nici o problemă, şi fără teama de a fi anihilat.
Haide mai bine să ne grăbim către fraţii noştri, pentru ca şi ei să se poată înălţa până la nivelul recunoaşterii tale! Curiozitatea lor a fost trezită în cea mai mare măsură, căci ei nu ştiu dacă ai reuşit să îl găseşti sau nu pe Domnul Iisus. Singurul care are o intuiţie profundă în această direcţie este Miklos, în timp ce franciscanul se ciondăneşte în permanenţă cu el. De aceea, trebuie să ne grăbim, ca să punem odată stop gurii cam slobode a franciscanului”.
Contele: „O, Doamne, bunătate şi blândeţe eternă, nu îmi doresc nimic altceva decât să Te însoţesc! Acest călugăr are o natură mai degrabă bună, dacă putem vorbi de bunătate în afara Ta! Din păcate, concepţia lui referitoare la relaţia dintre Dumnezeu şi creaturile sale este aproape imposibil de digerat, aşa cum nu poţi digera o bucată de piele fiartă în apă. De aceea, Te rog, Doamne, lasă-l o vreme pe acest individ să se izbească cu capul de zidul către care ţinteşte, ca să spun aşa, doar-doar s-o trezi!” – Eu: „Foarte bine! Acum haide să nu mai vorbim despre acest subiect, căci ne-am apropiat foarte mult de ei!”
Însoţit de conte, Mă îndrept aşadar către grupul cu pricina. Fără să mai aştepte să ajungem lângă el, franciscanul se grăbeşte să ţipe de departe la conte: „Ei bine, dragul meu conte, ce rezultate ai obţinut în urma căutării tale? L-ai găsit pe Domnul vieţii şi al morţii pe undeva? Din câte îmi dau seama, nu prea ai reuşit să îl găseşti pe ilustrul frate geamăn al nobilului nostru prieten, căci văd că nu v-aţi întors decât voi doi”.
Contele: „Prietene, nu mai am nevoie de nici o căutare, căci noi doi ne suntem suficienţi unul altuia şi nu mai avem nevoie de un al treilea! Înţelegi ce vreau să-ţi spun, domnule Indolent?” – În acest moment, Miklos intervine şi îl trage de mânecă pe franciscan: „Cipri, tot nu-ţi dai seama ce se întâmplă? Of, tu nu o să remarci piatra unghiulară nici când ai să dai cu nasul de ea!” – Franciscanul: „Piatră? Ce piatră? Unde vezi

vreo piatră pe aici?” – Miklos: „Mi se pare că amicul nostru, contele, s-a exprimat destul de limpede în acest sens, dar tu continui să nu vezi pădurea din cauza copacilor!”
Franciscanul: „Fii mai explicit. Ce anume mi-a spus contele atât de limpede? Tot ce mi-a spus este că el şi celălalt amic al nostru îşi sunt suficienţi unul altuia pentru vecie, fără să mai aibă nevoie de un al treilea. Ce ţi se pare atât de extraordinar în această afirmaţie? Cel de-al Treilea, Preaînaltul, va tolera probabil o vreme această prietenie, căci nici unul dintre noi nu este încă suficient de demn din punct de vedere moral să îl poată privi în faţă pe Dumnezeu. Cât timp ai un prieten alături, care te ajută să cunoşti calea ce duce către Dumnezeu, ai toate motivele să spui: ‚Noi doi ne suntem suficienţi unul altuia, şi nu mai avem nevoie de un al treilea’. Desigur, situaţia este doar temporară, căci ar fi extrem de trist să nu îl putem cunoaşte niciodată pe Dumnezeu”.
Miklos: „Prietene, mai rar am văzut un asemenea cap-pătrat! Din păcate, nu îţi mai pot da nici o indicaţie suplimentară, căci o voce secretă din inima mea m-a avertizat să nu fac acest lucru. Pe pământ există încă nenumărate astfel de capete pătrate, dar chiar şi ele pot fi vindecate mult mai uşor decât tine, chit că se află încă în trup de carne, în timp ce tu ai ajuns deja de o bună bucată de vreme în împărăţia lui Dumnezeu. Deşi nu mai am voie să-ţi dau indicii explicite, îţi voi spune totuşi o mică parabolă, în speranţa că îţi voi deschide astfel ochii. Ascultă, a existat cândva pe pământ un prinţ foarte puternic. Dornic să îşi cunoască personal supuşii, obişnuia să se deghizeze de multe ori, îmbrăcându-se la fel ca ei, ba chiar îi vizita în casele lor, în special pe cei bogaţi, care aveau datoria să se îngrijească de cei săraci. Cei care respectau această îndatorire se bucurau în continuare de favorurile prinţului, dar vai celor pe care îi descoperea că nu şi-o îndeplineau! Ei bine, eu cred că Domnul cerului şi al pământului procedează exact în acest fel, desigur, nu pentru a-Şi testa supuşii, căci El îi cunoaşte deja, ci mai degrabă pentru a le da ocazia de a se testa singuri, oferindu-le această şansă din iubirea şi înţelepciunea Lui. Mă văd însă nevoit să adaug: vai celor care se dovedesc încăpăţânaţi şi orbi, din cauza orbirii în care se complac, încercându-i astfel răbdarea la infinit! – Ei, ai înţeles ceva din această metaforă?”
Franciscanul: „Am înţeles-o perfect, dar nu pricep ce vrei să spui cu ea? Doar nu vrei să îmi spui acum că trebuie să-l consider pe nobilul nostru prieten ca fiind una cu Domnul cerului şi al pământului, într-o ipostază deghizată a sa? Sau poate altcineva dintre cei de faţă? Ce zici de cel a cărui pălărie străluceşte ca soarele? Din păcate, pe acela îl cunosc de pe pământ, aşa că nu poate fi el Domnul! Probabil că a ajuns la această strălucire a capului în această lume, căci în lumea exterioară nimic nu mi s-a părut mai puţin strălucitor decât mintea lui! Deci, spune-mi: sub ce deghizare se ascunde Domnul, ca să mă pot duce, căzând la picioarele Lui!”

Miklos: „Prietene, deja ţi-am spus prea multe, aşa că nu voi mai scoate nici un cuvânt. Iată, acolo se află contele şi marele nostru Prieten! Du-te la ei şi întreabă-i sub ce deghizare se ascunde Domnul! Oricum, m-am convins pentru totdeauna de un lucru: pe pământ nu există persoană mai încăpăţânată decât un preot, iar în lumea spiritelor, orbirea sa este atât de mare încât nu L-ar putea recunoaşte pe Domnul nici dacă ar da nas în nas cu El! Cine au fost cei mai orbi oameni din Ierusalim, în vremea când Domnul a păşit pe pământ? În mod evident, preoţii! Şi cine crezi că sunt inclusiv la ora actuală oamenii cei mai puţin înclinaţi să primească adevărul de pe pământ? Îţi răspund eu: tot preoţii, în special cei catolici, din rândul cărora faci parte şi tu. Acum ţi-am spus deja prea multe. Sper ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii şi să te ajute să vezi! Haide, du-te la cei doi!”

Capitolul 148

Franciscanul cade pradă din nou îndoielilor la vederea lui Robert Blum

Franciscanul se îndreaptă către Mine, care sunt însoţit de general şi de conte. Tocmai când este pe punctul de a-Mi pune întrebarea: „Cine eşti de fapt tu, prietene?”, de noi se apropie (la chemarea Mea secretă, desigur) Robert Blum, care îmi spune: „Doamne, pâinea, vinul şi veşmintele sunt pregătite!”

Eu: „Foarte bine, dragul Meu Robert (după care adaug, deliberat) Blum! În această casă, tu eşti stăpânul, alături de Domnul suprem, iar iubirea ta imensă faţă de El îţi dă dreptul deplin să faci orice doreşti în această casă, inclusiv să acţionezi aşa cum doreşti în ceea ce îi priveşte pe oaspeţii tăi!”

Când franciscanul – care şi-a părăsit funcţia religioasă nu dintr-o iubire sinceră faţă de Evanghelie, ci doar de dragul libertăţii sale – îl vede în „carne şi oase” pe ilustrul Robert Blum, el îşi loveşte palmele, exclamând: „Pentru numele lui Dumnezeu! Iisuse, Maria şi Iosif, şi voi, ceilalţi îngeri şi sfinţi ai lui Dumnezeu, nu mă părăsiţi! Auzi, în casa cui am intrat!! În casa celui mai mare eretic care a trăit pe pământ! O, Doamne! Asta înseamnă automat că mă aflu în iad! Şi ăştia pretind că aici s-ar afla Iisus!, O, diavol afurisit! Beelzebut ce eşti! Credeai aşadar că ai pus în sfârşit mâna pe mine?! Stai liniştit însă, demon fără scrupule, căci Sfânta Fecioară ţi-a demascat prezenţa la timp, astfel încât voi şti să mă smulg eu din ghearele tale! Slavă cerului că m-am închinat tot timpul Celei Binecuvântate, astfel încât să mă protejeze de tentaţiile diavolului, fie ele temporare sau eterne! O, prieteni demoniaci, inclusiv tu, Miklos, încornoratule! Ce zici, mai ai de gând să mi-L indici pe Christos în mijlocul acestei companii diabolice? O, şef al tartorilor, câtă osteneală trebuie să-ţi fi dat ca să mă atragi în acest iad! Din fericire, binecuvântata Fecioară a pus cruce planurilor tale malefice. Chiar crezi că un diavol poate da gata cu una cu două un franciscan!?”

Eu: „Prietene, te asigur că această casă nu aparţine unui eretic, şi încă şi mai puţin unui diavol. Acest lucru ţi-l spun chiar Eu, Domnul etern al

cerului şi al pământului! Poţi fi convins că în iad nu există spirite libere, care se deplasează aşa cum doresc în lumina celestă. Dacă această frăţie sublimă ţi se pare prea suspicioasă, nu ai decât să părăseşti această casă. Uşa îţi este deschisă, iar dincolo de ea se află o regiune imensă, prin care vei putea rătăci atât cât vei dori. Pe noi nu ne deranjează nici dacă vei pleca, nici dacă vei rămâne. Infinitatea este suficient de spaţioasă în toate direcţiile pentru a putea cuprinde inclusiv spirite de teapa ta! Aşadar, ţine-ţi gura, sau pleacă! În ceea ce te priveşte, frate Blum, du-te în camera alăturată şi cheamă-i şi pe ceilalţi! Pune cât mai multă pâine şi cât mai mult vin pe această mare masă rotundă, pentru ca acest orb lipsit de minte să vadă cum sunt trataţi în această casă pretinşii diavoli, şi în ce fel sunt arşi ei în cazanul cu smoală!”
Robert se grăbeşte să îmi îndeplinească porunca. Imediat, toţi patriarhii, profeţii şi apostolii – care pot fi identificaţi după anumite semne distincte – se grăbesc să iasă la vedere, fiind recunoscuţi instantaneu de către toţi cei de faţă. Alături de ei apar inclusiv mamele primordiale ale pământului, printre care Eva şi Maria, alături de Iosif şi de toate celelalte persoane menţionate în Evanghelii. Aceştia sunt însoţiţi şi de noii veniţi în această lume: Robert, Messenhauser, Jellinek, Becher, Niklas, Bardo şi toţi ceilalţi. În sfârşit, apar şi cele 24 de dansatoare, conduse de soţia lui Robert. Acestea aduc cu ele numeroase pâini şi pocale cu vin, aşezând aceste întăritoare ale vieţii pe masa din apropiere. Toate aceste spirite elevate sunt înconjurate de nimburi luminoase, care aproape că orbesc ochii recent deschişi ai franciscanului.
După ce masa este aranjată, Mă adresez celor 29 de nou-veniţi: „Veniţi la Mine, prieteni şi fraţi! Vino şi tu, Miklos, pe care franciscanul a avut tupeul să te numească diavol! Voi veţi fi primii care veţi mânca din pâinea vieţii şi care veţi bea din vinul recunoaşterii! Spuneţi-i apoi franciscanului, al cărui stomac este gol de atât de multă vreme, cum vi se pare acest tratament ‚infernal’!”
Miklos, care a început să Mă recunoască în sinea lui cu mult timp înainte, vine imediat la Mine, se apleacă în faţa Mea cu multă umilinţă şi îmi spune: „O, Doamne, pot exclama şi eu, în sfârşit, din toată inima: ‚Dumnezeul meu, nu sunt demn de intrarea Ta sub acoperişul meu, căci sunt prea păcătos! – Este suficient însă ca Tu să spui un singur cuvânt sfânt, şi tot ce se află în mine şi în jurul meu va deveni pur!’ Da, aceasta este adevărata pâine din ceruri, adevăratul Tău corp, dincolo de orice amăgire, o, Doamne! Oricine mănâncă din această pâine va trăi de-a pururi, căci ea conţine în sine viaţa eternă! Ca să nu mai vorbim ce savoare are!! Iar acest vin, care curge direct din inima Ta, este adevăratul Tău sânge, care spală toate păcatele comise vreodată pe pământ. De aceea, îndrăznesc să mă bucur de el, la fel ca şi de pâinea cea sfântă. – Doamne, ce aromă şi ce buchet! Nici un muritor din lumea exterioară nu ar putea înţelege vreodată acest lucru! Fraţilor, mâncaţi şi

beţi, şi convingeţi-vă singuri că fiecare picătură de vin conţine în sine întregul cer!”
Cu toţii îl ascultă, mâncând şi bând după pofta inimii, şi nici unul dintre ei nu găseşte cuvinte îndeajuns de potrivite pentru a descrie sublima savoare a alimentelor dătătoare de viaţă.

Capitolul 149

Franciscanul continuă să se cramponeze cu rigiditate de doctrina sa catolică. Miklos îl vindecă, punându-i o serie de întrebări dificile. În sfârşit, gheaţa acestui suflet împietrit se topeşte. Uimirea sa beatifică în faţa adevărurilor celeste

După o perioadă în care toţi cei de faţă nu încetează să se minuneze, contele îi spune franciscanului: „Prietene, dacă aşa se desfăşoară lucrurile în iadul tău imaginar, îţi spun sincer că prefer de o mie de ori să rămân aici, împreună cu fratele Miklos şi cu toţi ceilalţi. Chiar şi acele spirite de ambele sexe din acest infern mi se par absolut fermecătoare. Nu văd nici o dificultate în a rămâne în această companie diabolică, acum şi de-a pururi! Hm, prietene, ce ai de zis?”
Franciscanul îi răspunde pe un ton amar: „De-a lungul eternităţii, multe spirite au pierit din cauza acestei dulceţe a infernului, şi această soartă vă aşteaptă pe toţi! Şi eu sunt mort de foame şi de sete, dar la fel ca şi Toma Necredinciosul, prefer să nu cred într-un asemenea tratament regal până când nu voi avea dovezi palpabile că aceste lucruri sunt bune. În continuare, rămân la părerea mea că Domnul Dumnezeu nu poate trăi în compania unor eretici de talia lui Robert Blum!”
Miklos: „Prietene, haide împreună cu mine la acea fereastră, căci doresc să-ţi arăt ceva”. – Franciscanul: „Ce anume?” – Miklos: „Vei vedea!” – Franciscanul: „Bine, să mergem! Sper că nu intenţionezi însă să mă amăgeşti din nou…!”
Cei doi se îndreaptă către fereastră. Miklos îi arată franciscanului un mare oraş, de talia Budapestei, care se vede undeva la mare distanţă, şi îi spune: „Prietene, Domnul, cel pe care, în imensa ta prostie, îl confunzi cu şeful tuturor tartorilor, îţi spune prin intermediul meu: ‚Iată, te eliberez din acest iad! Acolo se află Budapesta. Nu ai decât să te duci acolo, sau oriunde altundeva doreşti, pentru a-ţi construi un cer mai bun decât aici! Poţi pleca liniştit prin această fereastră, căci aici ferestrele nu au geamuri de sticlă!’” Franciscanul îi răspunde: „Prefer să mai aştept puţin!” – Miklos: „La ce bun? Dacă aici este iadul, ce te mai reţine în acest loc?”
Franciscanul: „Doresc să aflu dacă, înainte de execuţie, Robert Blum s-a întors către unica biserică autentică şi capabilă să confere beatitudinea. Dacă da, s-ar putea ca ceea ce se întâmplă aici să fie în ordine, excepţie făcând absenţa constantă a Sfintei Treimi. Dacă însă nu s-a întors, aşa cum bănuiesc eu, atunci ne aflăm în plină iluzie infernală! Înainte ca sufletele să fie admise pe deplin în iad, acesta are grijă să le pregătească în acest scop. Aici, toate lucrurile par să fie ca în rai:

Christos, Maria şi Sfântul Iosif, toţi sfinţii apostoli, toţi marii părinţi, patriarhii şi profeţii din vechime – toţi sunt prezenţi, precum şi multe alte aspecte sfinte. Totuşi, dacă Blum şi ceilalţi tovarăşi ai săi au rămas aceiaşi eretici, înseamnă că totul este doar o înscenare a iadului, aşa că va trebui să plec de urgenţă din acest loc. Prietene, dacă biserica romano-catolică nu este acceptată ca fiind singura capabilă să confere beatitudinea şi dacă papa nu este considerat adevăratul reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, care deţine cheile raiului şi iadului în mâinile sale sfinte, atunci Christos nu poate fi Christos, şi toate religiile de pe pământ devin o simplă fantezie inutilă. Acesta este adevărul curat, aşa că trebuie să mă păzesc ca de foc de tot ce ar putea fi infernal în această lume. Căci adevărata biserică este unica stâncă pe care iadul nu o va putea clinti vreodată din loc".
Miklos: „Bun, bun, bun! Cunosc şi eu la fel de bine ca şi tine toate aceste aberaţii catolice. De aceea, mi-ar fi cât se poate de uşor să te strivesc cu argumentele mele, dar mă voi limita să îţi pun doar câteva întrebări. Te avertizez însă că va trebui să-mi răspunzi la fiecare dintre ele. În caz contrar, nu vei face decât să îmi demonstrezi o dată în plus că papalitatea nu a fost întemeiată de Iisus Christos. Iată care sunt aceste întrebări:
Când a instituit Christos sacrificiul misei, ţinut la mare stimă de biserica actuală, deşi el corespunde perfect obiceiurilor păgâne romane din vechime? Îţi cer să îmi răspunzi la această întrebare raportându-te strict la Sfânta Scriptură!"
Franciscanul rămâne perplex, ca viţelul la poarta nouă, complet incapabil să dea vreun răspuns.
Miklos continuă: „De vreme ce eşti incapabil să îmi dai un răspuns, îţi voi pune o altă întrebare, ceva mai uşoară decât prima: cu ce ocazie a introdus Christos sacramentele veşmintelor preoţeşti extrem de luxoase, robele din mătase, ciorapii roşii, bijuteriile, costisitorul baston al păstorului (din câte ştiu eu, chiar le-a interzis ucenicilor Săi să poarte astfel de ornamente), tiara papală sau bonetele cardinalilor, la fel de scumpe? Aştept un răspuns de la tine! Văd că taci din nou! Bine, îţi voi pune o întrebare şi mai uşoară:
Când a dispus Domnul Iisus Christos, a cărui dorinţă intimă a fost aceea de a crea o biserică vie între credincioşi, construcţia unor temple din cărămizi şi mortar, care există astăzi cu milioanele pe pământ? Şi când a dispus El introducerea ornamentelor păgâne, a altarelor sacrosancte, a statuilor făcătoare de minuni, a cristelniţei cu apă sfinţită şi cu apă de botez? Oare nu obişnuiau apostolii să boteze cu apă complet naturală, aşa cum a creat-o Dumnezeu? La fel, istoria nu pomeneşte nimic de folosirea vreunui sfânt mir (ulei)! Când a instituit Domnul toată orgia de clopote, orgi şi imnuri, toate ritualurile exterioare ale misei şi sfintelor recviemuri? Când a afirmat El că îşi doreşte instituirea unor funcţii religioase, precum cele de capelani, preoţi, decani, vicari, ecleziaşti, episcopi şi cardinali, plătindu-i apoi cu sume grase? Din câte ştiu eu, El

le-a interzis apostolilor să poarte până şi acele coşuri pentru ofrande! – Haide, aştept măcar un singur răspuns de la tine! Vorbeşte odată! Până acum, nu te putea opri nimeni din vorbărie! Cum se face că ai devenit dintr-o dată mut? Se pare că nu ai nici un argument în favoarea mult-adoratei tale biserici catolice, de vreme ce preferi să păstrezi tăcerea!”
În sfârşit, franciscanul spune, cu o voce neconvingătoare: „Aş putea să-ţi dau multe răspunsuri, dar atunci când vorbeşti cu un eretic este mai bine să păstrezi tăcerea!” Miklos: „Sunt de acord, mai ales dacă nu ai nimic de spus în favoarea ideilor tale fixe! Spune-mi cel puţin când a dispus Christos instituirea formulei de respingere a unei secte creştine eretice şi de convertire la biserica catolică? Sau a marelui dezmăţ al indulgenţelor, ori a rozariilor, ca să nu mai vorbim de sărbătoarea numită pontiunkula? Când a dispus El instituirea Inchiziţiei romane sau spaniole, sau crearea ordinelor ecleziastice? Haide, răspunde-mi! – Văd că eşti la fel de mut ca şi un mormânt! Cum se face? Bine, haide să-ţi o întrebare şi mai uşoară:
Spune-mi, unde se spune în Actele apostolilor că apostolul Petru ar fi fondat papalitatea romană? Din câte ştiu eu, în perioada finală a vieţii sale, acest apostol se afla în Babilon, scriind o epistolă către credincioşii din Ierusalim. Petru a văzut Roma la fel cum l-am văzut eu pe împăratul Chinei! Cine ştie însă, poate că tu deţii anumite informaţii secrete! În acest caz, dezvăluie-mi-le! – Văd că iar nu zici nimic! Probabil că nu-ţi trece nici un argument prin minte! Grozavă apărare i-ai pregătit papalităţii!
Măcar atât cred că ai putea să-mi spui: când i-au conferit Christos sau Petru titlul de ‚Sfânt Părinte’ papei şi când au introdus ei obiceiul ‚sărutării inelului papal’? Din câte ştiu eu, Christos a interzis în mod explicit ca cineva să fie numit sfânt sau bun, cu excepţia lui Dumnezeu! Mai mult, nimeni nu ar trebui să-i spună unui străin ‚părinte’, căci acest statut îi este rezervat exclusiv lui Dumnezeu, toţi ceilalţi fiind fraţi şi surori între ei! Dar cine ştie, poate că Iisus Christos a continuat să adauge de-a lungul timpului noi obiceiuri, pe măsură ce îi mai veneau idei, chit că pe vremea când a păşit pe pământ le-a spus explicit celor din Ierusalim: ‚Cerul şi pământul vor trece, dar cuvântul Meu va rămâne de-a pururi!’
Da, prietene, văd că preferi să păstrezi în continuare tăcerea, iar faţa ta arată că te simţi stânjenit. Acest lucru nu este însă suficient. Trebuie să faci ceva în această direcţie. Ţi-aş mai putea aduce o mie de alte argumente asemănătoare, dar la ce bun? Văd că nu poţi răspunde nici măcar la cele mai uşoare dintre ele! De aceea, cel mai bine ar fi ori să renunţi la papa al tău, să te întorci cu fruntea plecată la Domnul şi să-ţi mărturiseşti deschis prostia în faţa Lui, ori să pleci de aici, îndreptându-te către Budapesta sau în orice altă direcţie preferi!”
În sfârşit, franciscanul ia cuvântul: „Prietene, întrebările tale uimitoare mi-au cam schimbat viziunea, lucru pentru care îţi mulţumesc! De aceea, intenţionez să te urmez la Cel Preaînalt!”

Miklos: „Deci, nu preferi să pleci la Budapesta?” – Franciscanul: „Nu, vai! Oraşele lumii exterioare nu mai au demult nimic sfânt în ele! Ce ar putea face un spirit într-un astfel de loc?” – Miklos: „Nu spune prostii! Cum ar putea influenţa vreodată un spirit un muritor de rând? Cert este că dacă ai fi ales varianta cu lumea exterioară, nu ai fi avut nici o şansă să devii mai bun, ci doar mai rău, căci acolo strugurii sunt sufocaţi complet de mărăcini şi scaieţi”.
Franciscanul: „Dar, spune-mi, de vreme ce constat că eşti infinit mai înţelept decât mine, chiar este acel oraş Budapesta reală, capitala Ungariei? Mie unul, nu prea îmi vine să cred. Bănuiala mea este că avem de-a face mai degrabă cu o iluzie decât cu o realitate”. – Miklos: „Deocamdată, nu te mai preocupa de această chestiune. La momentul potrivit, vei afla dacă ceea ce vezi este real sau nu. Haide acum să mergem la Domnul, pentru a-ţi putea mărturisi imensa prostie în faţa Lui. Te asigur că celelalte lucruri se vor lămuri apoi de la sine”.
Franciscanul: „Nu crezi însă că ar fi mai înţelept să apelăm mai întâi la Sfânta Fecioară Maria, cu atât mai mult cu cât este prezentă chiar la acea masă?” – Miklos: „Mă întreb de ce n-am apela în acest caz direct la Adam şi la Eva, sau la toţi patriarhii şi profeţii? Contele la cine a apelat? Din câte ştiu eu, a apelat direct la Domnul, şi asta fără să mai ezite atât! Şi iată unde a ajuns acum: la dreapta Domnului! Ce să înţeleg, că doreşti să ajungi chiar mai aproape de Domnul decât el? Uită-te inclusiv la Robert Blum, căruia Domnul i-a dăruit această reşedinţă splendidă, pentru eternitate. Bănuiesc că şi el a apelat direct la Domnul, iar acum se bucură de binecuvântarea supremă! Ce altceva doreşti mai mult?”
Franciscanul: „Ai perfectă dreptate. Din păcate, sunt atâtea prostii de care ne-am agăţat cu toţii în timpul vieţii noastre exterioare, încât este foarte greu să renunţi dintr-o dată la ele. Cu puţină răbdare, probabil că toate aceste lucruri se vor aranja. De aceea, haide să mergem la Domnul, apelând la El cu toată sinceritatea. Din fericire, nu mă aştept să mă trateze cu severitatea specifică bisericii catolice!”
Miklos: „Acesta este ultimul lucru pentru care mi-aş face probleme! Gândeşte-te că prin comparaţie cu Domnul, eu însumi sunt un naiv stupid şi un om cu inima rea! Şi totuşi, nici măcar eu nu am avut inima să dau cu tine de pământ din cauza prostiei tale, preferând să te tratez amical, ca pe un frate! Cu atât mai mult te poţi aştepta la acest lucru din partea Domnului, a cărui natură este iubirea cea mai pură! Desigur, El are şi o latură severă, pe care şi-o manifestă atunci când are de-a face cu aroganţa umană, cu răutatea, invidia şi orgoliul oamenilor, dar mai ales cu cei care îşi tratează semenii ca pe nişte gunoaie. În ceea ce ne priveşte însă pe noi, cei care am fost întotdeauna atenţi cu semenii noştri, blândeţea Lui este fără egal! De aceea, haide să mergem la El cu inima uşoară!”
Cei doi se apropie de Mine. Fac la rândul Meu câţiva paşi în întâmpinarea lor, spunându-i lui Miklos: „Ei bine, să înţeleg că fratele Ciprian nu a luat-o la sănătoasa, după ce a vorbit cu tine? Acest lucru

îmi face o mare plăcere! Haideţi, veniţi! – Există încă foarte multă pâine şi suficient vin pe masă; mâncaţi şi beţi după pofta inimii! În final, vă voi lua la o plimbare prin această casă imensă, care este ca un muzeu, şi vă asigur că veţi face cu toţii ochii mari de uimire! – Dar până atunci, grăbiţi-vă să vă întăriţi fiinţa mâncând din pâinea vieţii şi bând din vinul celest!”
Cei doi se aşează cu timiditate la masă. Trezindu-se chiar în faţa Mea, franciscanul de-abia îndrăzneşte să se atingă de ceva.
Atunci, maica Maria îi zâmbeşte şi îi spune: „Prietene Ciprian, de ce eşti atât de sfios? Mănâncă şi bea! Crezi că în lumea noastră suntem la fel de snobi cum sunt regii pe acel pământ sinistru? Nici vorbă! Aici suntem cu toţii ca nişte copilaşi: ne iubim cu inimile curate Sfântul Părinte şi ne arătăm plini de bunătate unii faţă de ceilalţi! De aceea, nu te teme, dragul meu Ciprian!”
Ciprian aproape că leşină, din respect faţă de Maria, dar Miklos îi spune: „Nu te prosti, dragă frate, şi fă ce ţi-au spus Domnul şi mult-iubita fecioară Maria!” Franciscanul: „Ţie îţi este uşor să vorbeşti, căci nu ai fost educat să nutreşti sentimente de devoţiune faţă de sfinţi. Chiar şi când trăiam pe pământ, eu eram suficient de sensibil ca să plâng din cauza morţii unei muşte; nu-i de mirare că acum trec printr-o veritabilă furtună emoţională”.
Eu: „Nu-ţi face probleme. Aşa se petrec întotdeauna lucrurile la început. Cu timpul, vei deveni mai îndrăzneţ”. Franciscanul: „O, Doamne, compasiunea Ta nesfârşită ar putea face o inimă să explodeze de iubire faţă de Tine!” Eu: „Bine, acum mănâncă şi bea! Uite-l pe Miklos, care nu se mai opreşte din mâncat şi din băut! – Robert, mai adu nişte pâine şi vin! Văd că lui Miklos îi place trataţia noastră”.

Capitolul 150

Franciscanul începe să mănânce, mulţumindu-i cu ardoare Domnului. Adevărata împărăţie celestă. Se produc noi miracole. Compania celor binecuvântaţi ajunge în salonul principal. „O, Doamne, mare e slava Ta!”
Robert se grăbeşte să mai aducă pâine şi vin. Franciscanul se apleacă şi se serveşte cu cele două alimente ale vieţii. Încă de la prima înghiţitură de pâine, el se simte transfigurat de aromele care îi explodează în gură. Când gustă însă şi din vin, acesta îl copleşeşte de tot. Unicul cuvânt pe care îl mai poate rosti este un „aaah” prelungit!
Auzind exclamaţia, Miklos îl întreabă: „Ei, frate, ce mai ai de spus în legătură cu această hrană iluzorie şi infernală? Mi se pare că nu-ţi displace chiar atât de mult această salată cu sulf!”
Franciscanul îi răspunde zâmbind: „Dragul meu frate, patru lucruri sunt esenţiale pentru existenţa umană: mai întâi de toate, trebuie să fii creat, adică să te naşti. Urmează apoi prostia, care îl face pe om să se ataşeze de lumea exterioară. Al treilea aspect este moartea, care, deşi eliberează sufletul de învelişul său greu, nu îl eliberează şi de prostia în care s-a complăcut atâta vreme. În sfârşit, al patrulea aspect se referă la

trezirea lui spirituală; nu te poţi trezi însă faţă de înţelepciune dacă nu treci mai întâi prin faza prostiei, inclusiv în această lume a spiritelor. Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine!
Ştii şi tu foarte bine cât de aberantă a fost dogma pe care am învăţat-o pe pământ şi cât de adânc s-a implantat aceasta în subconştientul nostru! Cum aş fi putut obţine eu adevărata înţelepciune în condiţiile în care singura doctrină la care am avut acces a fost aceasta? Imediat după moarte, noi ne-am trezit în această lume, la fel de ignoranţi ca nişte vite! Cu siguranţă, am fi rămas în această ignoranţă de-a lungul întregii eternităţi dacă Domnul, Dumnezeul şi Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire nu ne-ar fi luat în grija Lui atotputernică. De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Lui sfânt! – Dar, priveşte: fratele Robert Blum tocmai a adus o nouă carafă cu vin şi o bucată întreagă din această pâine minunată a vieţii, pe care a pus-o pe masă în faţa noastră!”
Miklos: „Într-adevăr, este un adevărat festin al bunătăţii! Mănâncă şi bea, frate! Eu unul m-am îndestulat suficient şi simt că am mâncat pentru o întreagă eternitate”. – Franciscanul: „Şi eu mă simt la fel, dar ce crezi că va spune Domnul dacă i-am oferi Lui pâinea?”
Maica Maria: „Faceţi acest lucru fără nici o ezitare, căci îi va face mare plăcere!” – Franciscanul: „Dacă Fecioara binecuvântată este de acord, atunci cred că putem face acest lucru fără nici un fel de probleme. Domnul vorbeşte cu contele, dar nu contează. Ia tu vinul, iar eu voi lua pâinea, şi haide să-i facem o surpriză!”
Cei doi iau vinul şi pâinea, pe care Mi le aduc Mie. Franciscanul Mi se adresează cu toată umilinţa: „Doamne, când Te-ai aflat pe pământ, ai spus odată: ‚Adevăr vă spun: nu voi mai bea din acest vin până în ziua când vom putea bea un vin nou, în împărăţia Tatălui Meu’. Doamne, iată, am ajuns cu toţii în această împărăţie. De aceea, fii atât de bun şi savurează acest vin nou, făcut în împărăţia ta, pentru liniştea noastră!”
Eu: „Îmi face mare plăcere să văd că v-aţi amintit de Mine, aducându-Mi să mănânc şi să beau, aşa cum se gândesc copiii la Tatăl lor! De bună seamă, M-aş fi putut servi şi singur, dar nu M-aş fi bucurat la fel de mult de dulceaţa acestor alimente ca în acest caz, când ele Mi-au fost aduse de copilaşii Mei dragi. De aceea, daţi-Mi pâinea şi vinul, şi vă veţi convinge că şi Eu mănânc şi beau din ele!” După care Mă servesc din pâinea şi din vinul aduse de cei doi, dând mai departe ceea ce rămâne celor din jur, care le primesc cu bucurie din mâna Mea, încărcându-se astfel cu şi mai multă putere şi strălucire.
Încântat la culme, franciscanul îmi spune: „Doamne, Dumnezeule şi Părinte preasfânt! Dacă un înger mi-ar fi spus pe pământ cum se petrec lucrurile în împărăţia Ta, nu l-aş fi crezut! Deşi atât de luminoasă şi de încântătoare, atmosfera de aici nu are nimic de-a face cu acea sfinţenie hieratică în care cred romano-catolicii. Fiul lui Dumnezeu nu are faţa aceea severă, de Inchizitor, la care se aşteaptă aceştia! Tatăl ceresc este de faţă, dar nu are o expresie inexorabilă! Aici, totul mi se pare

incredibil de natural, şi toată lumea este plină de compasiune şi de prietenie! Tu Însuţi, deşi eşti Fiinţa divină supremă, Te plimbi printre noi şi Te comporţi cât se poate de natural, de parcă ai fi unul dintre ai noştri! Cine te priveşte doar cu ochi exteriori nu-şi poate da seama în ce măsură Te deosebeşti de noi! Vorbeşti şi te exprimi exact la fel ca noi, şi întreaga Ta fiinţă debordează de modestie!
Cum să nu se îndoiască un nou venit de autenticitatea acestei lumi, când prejudecăţile cu care vine aici sunt atât de mari, chit că lumina glorioasă care ne înconjoară pe toţi şi frumuseţea maiestuoasă a celor binecuvântaţi, cu înfăţişări angelice, îi strigă în faţă: ‚Aceasta este adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu!' Acum, că lumina spiritului a început să se trezească în mine, îmi dau seama că împărăţia Ta nici nu ar fi putut arăta în alt fel, căci nimic nu este mai natural ca Tu, Tatăl nostru ceresc şi Domnul suprem al cerului şi al pământului, să Te plimbi printre noi, copilaşii Tăi, îmbrăcat în aceste haine simple şi având grijă de noi! Trebuie să îţi mărturisesc că atunci când am ajuns aici nu puteam să înţeleg anumite aspecte descrise în Evanghelie, unde se spune în mod insistent că Fiul Tatălui ceresc stă la dreapta Acestuia, înconjurat de o lumină pururi inaccesibilă. Mai există şi un pasaj în care se spune: ‚Mă voi întoarce pe norii cerului, învăluit în slavă, şi îi voi judeca pe morţi şi pe vii!' Şi cât de misterioase sunt revelaţiile lui Ioan (n.n. Apocalipsa)! În această lume nu există însă nimic din toate acestea, ba chiar dimpotrivă! De aceea, cred că putem fi scuzaţi într-o oarecare măsură dacă la început am privit acest veritabil paradis celest ca viţeii la poarta nouă.
Abia acum îmi dau seama că numai un astfel de paradis le poate asigura plenar spiritelor care intră în el adevărata libertate şi fericire eternă. O, slăvit fii de-a pururi pentru acest lucru, Dumnezeule şi Tată preasfânt şi preaplin de iubire".
Eu: „În clipa de faţă, dragul Meu Ciprian, lucrurile par într-adevăr extrem de simpliste în această lume, şi nimeni nu poate observa vreun lux inutil în acest peisaj. Pe de altă parte, nu trebuie să crezi că slava cerurilor Mele se limitează la ceea ce vezi aici! Aşteaptă puţin şi nu te vei mai sătura de miracole!
Ne vom îndrepta acum cu toţii în marele salon alăturat, iar apoi vom vizita mai departe această casă-muzeu, unde veţi vedea minuni care vă vor tăia respiraţia. Nici chiar acestea nu trebuie considerate însă limita cerurilor Mele, ci doar un fel de preludiu la ceea ce va urma!
În ceea ce Mă priveşte, Eu voi rămâne de-a pururi Cel care sunt! Chiar şi atunci când întreaga realitate din jurul vostru se va modifica, devenind din ce în ce mai strălucitoare şi mai luminoasă, Eu voi continua să rămân neschimbat şi imuabil în mijlocul lucrărilor Mele, a căror măreţie sublimă nu va putea fi cuprinsă niciodată în totalitate de cineva. Haideţi acum să ne ridicăm şi să mergem în salonul alăturat!"
Miile de oaspeţi se ridică de la masă şi o iau înainte, urmaţi de patriarhi şi de apostoli. Maria, Iosif şi apostolul Ioan conduc grupul, iar alături de

Mine se află contele, franciscanul, Miklos şi generalul, urmaţi de Thomas şi de Dismas. În spatele nostru vin Robert cu soţia lui Helena, Becher, Jellinek, Bruno, Bardo, Niklas şi cele 24 de balerine, care duc cu ele şi câteva pâini şi carafe cu vin.
Când ajungem în sfârşit în marele salon, care este atât de imens încât grupul alcătuit din câteva mii de oameni abia dacă se mai vede, franciscanul aproape că leşină de uimire, spunând:
„O, Doamne, este prea mult pentru un biet spirit sărman! Ce mărime, ce înălţime şi ce splendoare! Este imposibil, Doamne, ca acesta să fie doar un preambul al cerurilor Tale! Acesta este însuşi raiul şi nu cred că poate exista ceva mai sublim decât ceea ce văd acum în faţa ochilor! Tavanul este acoperit cu stele şi pe el pot fi văzute cele mai sublime constelaţii! Pe pereţi pot fi văzuţi soarele şi norii! Iar galeriile atât de minunat ţesute seamănă cu nişte culmi muntoase maiestuoase în lumina răsăritului. – O, ce măreţie! Ce splendoare! Este prea mult pentru un biet spirit! – O, Doamne, mare e slava Ta!!!”

Capitolul 151
Vizitarea casei-muzeu. Marele cimitir. Mesajul de pe piatra funerară.
„Doamne, revelează-mi Tu ce a vrut să spună mesajul!”
Eu: “Ei bine, dragul Meu prieten, dacă ţi se pare că acesta este raiul cel mai perfect, deşi nu avem în faţă decât o lume a spiritelor ceva mai bună decât cea pe care tocmai am părăsit-o, în care adevăratul rai abia începe să îşi facă simţită prezenţa în spiritul omului, astfel încât acesta să poată renaşte a doua oară, ca un spirit pur, Mă întreb ce vei spune atunci când vei pătrunde în adevăratul rai, cel născut din splendoarea propriului tău spirit!
Îţi repet: acesta este doar un preambul la intrarea în adevărata împărăţie a cerurilor. Voi nu i-aţi putea vedea, supravieţuind, nici măcar pe aceşti părinţi primordiali, aceşti profeţi şi apostoli, împreună cu maica Mea Maria, dacă i-aţi percepe în adevărata lor formă celestă. Dar deocamdată nu-ţi bate capul cu astfel de lucruri care te depăşesc, căci de aceea Mă aflu Eu Însumi alături de voi, pentru a vă conduce personal, pas cu pas, în adevăratul rai. Şi cine ar putea cunoaşte mai bine decât Mine calea cea mai scurtă şi mai sigură care conduce acolo?”
Franciscanul: „Da, Doamne! Să înţeleg că Robert Blum nu a ajuns încă în raiul cel mai înalt?” – Eu: „Nu, nu încă! Această casă s-a născut într-adevăr din inima lui, şi pare perfectă în sine, atât cât puteţi voi percepe la ora actuală. Există însă în ea nenumărate camere şi saloane pe care el însuşi nu le cunoaşte încă, aşa cum nu le cunoaşteţi nici voi. Cu răbdarea cuvenită, veţi ajunge însă într-o etapă în care toate aceste minuni vă vor fi revelate.
Până atunci, haideţi să ne îndreptăm către acel mare portal, prin care vor intra în marele muzeu, unde ochii voştri se vor deschide şi mai mult”.

Franciscanul: „Şi ce vom vedea acolo?” – Eu: „Te vei lămuri în curând! Iată, o parte dintre oaspeţi au pătruns deja în marele muzeu. Auzi strigătele lor de uimire? Vom ajunge şi noi în cel mai scurt timp acolo. Până una alta, priveşte cu atenţie portalul, care are o lăţime şi o înălţime considerabilă, şi vei vedea deja anumite lucruri care te vor uimi. Spune-Mi: ce vezi?”
Franciscanul face eforturi să privească prin marele portal, deşi ne aflăm încă la o distanţă destul de mare de acesta, şi îmi răspunde: „Doamne, mi se pare ciudat; nu văd nimic altceva decât un imens cimitir care conţine nenumărate monumente; hm, chiar că este un muzeu ieşit din comun! Cu cât ne apropiem mai mult de portal, cu atât mai clară îmi devine imaginea acestui cimitir nesfârşit. – Constat de asemenea că mulţi dintre amicii noştri se îngrămădesc în jurul monumentelor, dar urechile mele nu aud exclamaţii de bucurie, ci mai degrabă de oroare. Doamne, se pare că acest muzeu nu este tocmai amuzant!”
Eu: „O, nu te teme! Adevăr îţi spun: vă veţi amuza şi vă veţi minuna aşa cum nu aţi făcut-o vreodată! Priveşte, tocmai am trecut de marele portal. Ce vezi acum?”
Franciscanul: „Doamne, formele au devenit acum mai clare. Ce imagine formează acum prietenii noştri! Parcă ar fi o turmă de miei duşi pentru prima oară la păscut, pe o pajişte sublimă. Nu par să se oprească din behăit. Trebuie să privesc neapărat mai de aproape o asemenea piatră funerară”.
Franciscanul se apropie de unul din mausoleele funerare şi remarcă o inscripţie sublimă pe o tăbliţă ovală de culoare neagră. Încearcă să descifreze ce scrie pe ea, dar nu reuşeşte, căci literele îi sunt necunoscute. De aceea, Mă roagă cu smerenie să îi citesc ce scrie în epitaf.
Dar Eu îi spun: „Prietene, ne-ar lua o eternitate ca să descifrăm toate epitafurile din acest muzeu. Ar fi ca şi cum am încerca să calculăm câte plante viitoare se vor putea naşte dintr-un singur bob de grâu. Dacă vrei să înţelegi infinitatea, nu trebuie să începi niciodată de la un obiect individual, oricare ar fi acesta, ci trebuie să te raportezi exclusiv la tine însuţi. Atunci când vei ajunge să îţi cunoşti şi să îţi înţelegi adevărata natură personală, vei putea înţelege tot restul. În schimb, atât timp cât nu te cunoşti pe tine însuţi, nu ai cum să înţelegi corect restul creaţiei. Dacă ochii sunt orbi, cum poate obţine omul lumina pentru a şti unde se află şi ce anume îl înconjoară? În schimb, dacă ochiul vede limpede, el percepe cu claritate tot ce există în interiorul şi în exteriorul omului. La fel se petrec lucrurile şi în cazul omului spiritual.
Fiind forma exterioară substanţială a omului, sufletul nu dispune de o lumină în sine şi nu poate cunoaşte decât acea lumină care ajunge la el din exterior, de la alte fiinţe care au ajuns deja să posede o lumină interioară. De aceea, cunoaşterea lui nu poate fi decât parţială. El nu poate recunoaşte decât acele părţi ale lumii sale psihice care intră sub incidenţa acestei lumini exterioare. Dacă această lumină se focalizează

asupra unui alt obiect, el uită instantaneu de obiectul de dinainte, care nu mai este acum luminat. În faţa privirii sale apare acum un alt univers, scăldat în fanta îngustă de lumină la care are acces şi pe care îl poate recunoaşte numai atât timp cât va rămâne scăldat în acest fascicul de lumină. După ce fasciculul de lumină continuă să se mute asupra unui alt univers sau obiect, el uită şi de acest al doilea aspect pe care l-a cunoscut (la fel cum s-au petrecut lucrurile şi în cazul primului). După cum vezi, sufletul poate rămâne în această stare o eternitate, cunoscând parţial diferite aspecte ale creaţiei, dar rămânând practic în aceeaşi stare de cunoaştere în care s-a aflat la început.
Cu totul altceva se petrece însă atunci când spiritul viu îşi face pentru prima dată apariţia în interiorul sufletului, iluminându-l complet, din interior. Această lumină este eternă şi nu dispare niciodată, iluminând şi alimentând simultan toate părţile sufletului, astfel încât acesta ajunge să înflorească plenar. Atunci când se petrece acest fenomen sublim, sufletul nu mai simte nevoia să cunoască diferite aspecte individuale ale creaţiei, căci el capătă acces la o cunoaştere omniscientă, simultană, a tuturor aspectelor din interiorul său. De aceea, omul născut a doua oară, din punct de vedere spiritual, nu mai simte nevoia să Mă întrebe: ‚Doamne, ce este cutare sau cutare lucru?’ Aşa cum spuneam, el capătă un acces simultan la toate profunzimile insondabile ale înţelepciunii Mele divine.
Ca să înţelegi şi mai bine acest adevăr profund, îţi voi citi totuşi ce scrie pe această placă funerară. Te asigur însă că după ce vei afla ce scrie pe ea, îmi vei pune o mie de alte întrebări. Ascultă, deci:
‚Repausul este la fel ca moartea – inactiv. Şi totuşi, acest repaus nu înseamnă relaxare, ci doar o inhibare a mişcării. Dacă vei înlătura pârghiile care acţionează în sensul inhibiţiei, repausul se va transforma automat în mişcare! Pe de altă parte, nici mişcarea nu este altceva decât o căutare veşnică a stării de repaus. Când ea descoperă punctul de echilibru şi se transformă în relaxare, aceasta din urmă devine o aspiraţie continuă către starea de mişcare. De îndată ce noile pârghii inhibitorii sunt înlăturate, repausul se transformă din nou în mişcare. Altfel spus, mişcarea înseamnă repaus; repausul nu înseamnă un repaus adevărat, iar mişcarea nu este o mişcare autentică. Cum s-ar spune, nu există nici mişcare, nici repaus, căci fiecare tinde către cealaltă extremă, anulându-se totodată reciproc, fie prin afirmarea de sine, fie prin negarea celeilalte. – O, lume care te odihneşti sub această piatră funerară, în realitate tu nu te odihneşti, ci aspiri către mişcare, datorită poverii păcatelor tale. Ceea ce faci tu este să te maturizezi în vederea vieţii care va urma. Nu faci altceva decât să încerci să scapi de actualele blocaje, care îţi inhibă deocamdată mişcarea. Când vei scăpa de ele, te vei arunca din nou, cu nesaţ, în vârtejul lumii exterioare, căutând acolo ceea ce acum ai deja. Când o viaţă este curmată, o alta îi ia locul. Cel care se bucură de viaţă aspiră însă către odihnă, iar cel care are parte de odihnă nu îşi doreşte altceva decât viaţa! – Doamne, izvor primordial

al adevăratei vieţi, dăruieşte-le Tu adevărata odihnă celor care se odihnesc, şi îndrumă-i pe calea cea bună pe cei care se află în mişcare!’ Spune-Mi, ai înţeles ce doreşte să spună această inscripţie?” – Franciscanul: „Doamne, dacă mi-ai fi citit în japoneză acest mesaj, cred că l-aş fi înţeles mai clar! Ce altceva aş putea să-Ţi spun? De aceea, Te rog, lămureşte-mi Tu ce au vrut să spună aceste cuvinte!”

Capitolul 152

Cum pot fi salvaţi prizonierii materiei? Recomandările franciscanului

Eu: „Crede-Mă, poţi înţelege singur acest mesaj, dacă te raportezi la propria ta viaţă, în care ai cunoscut în egală măsură repausul şi mişcarea! Cunoşti foarte bine ce înseamnă plimbarea şi oprirea, statul în picioare, şezând sau culcat. Ce obişnuiai să simţi atunci când mergeai foarte mult, devenind din ce în ce mai obosit? – Îţi doreai să te odihneşti o vreme. Asta înseamnă să te afli în mişcare şi să cauţi starea de repaus, sau de odihnă. De îndată însă ce te simţeai perfect odihnit şi vedeai pretutindeni în jur exuberanţa vieţii, cum ar fi să zicem o turmă de miei care se zbenguiau sau nişte păsărele zburând vesele de pe o creangă pe alta, ce simţeai? Nu îţi doreai din toată inima să te dai jos din pat şi să iei la rândul tău parte la acest minunat spectacol al vieţii? – Ba da!

Aşa cum îţi poţi da seama din această inscripţie, repausul şi mişcarea nu sunt altceva decât nevoi alternative ale existenţei şi ale vieţii, orice formă ar lua acestea. – Toate fiinţele care se află sub povara judecăţii se trezesc fie într-un repaus neîntrerupt, fie într-o mişcare perpetuă. Numai cei care cunosc adevărata libertate a vieţii se pot bucura simultan de odihnă şi de mişcare, care le stau în egală măsură la dispoziţie. De aceea, cererea de la sfârşit: ‚Doamne, izvor primordial al adevăratei vieţi, dăruieşte-le Tu adevărata odihnă celor care se odihnesc, şi îndrumă-i pe calea cea bună pe cei care se află în mişcare!’, nu vrea să spună altceva decât: ‚Doamne, dăruieşte-ne nouă adevărata libertate de a ne bucura deopotrivă de odihnă şi de mişcare’. Altfel spus (ca să înţelegi şi mai limpede): ‚Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de răul (povara) judecăţii’. – Spune-Mi: acum ai înţeles mai clar?”

Franciscanul: „Da, Doamne şi Tată, acum am înţeles mult mai bine. Dar cine sunt cei care se odihnesc sub această placă funerară şi pentru care a fost pusă inscripţia? Cine sunt cei care tânjesc în acest caz după mântuire?”

Eu: „Ascultă! Sub aceste pietre funerare se odihnesc toate spiritele captive încă în închisoarea materiei, iar această piatră funerară a fost aşezată deasupra lor pentru a le reaminti constant de înţelepciunea şi de atotputerea Mea dumnezeiască primordială, cea care a stabilit necesitatea judecăţii asupra întregii materii.

Sufletul tău a ieşit şi el cândva dintr-un asemenea mormânt, fiind introdus într-un trup din carne şi oase, adică într-un alt fel de mormânt. Acest corp a fost modelat de un altul, mai uşor şi mai luminos, capabil

să susţină viaţa naturală, care l-a construit după chipul şi asemănarea sa. Văzându-şi lucrarea terminată, el a simţit o mare plăcere, identificându-se cu noua sa formă (adică cu trupul cel mort alcătuit din carne şi oase) până la uitarea completă de sine.
La fel ca orice alt obiect material, trupul din carne este mort în sine. Dacă sufletul se identifică cu acesta, cum ar putea scăpa el de povara judecăţii, de vreme ce întreaga materie trebuie – prin forţa necesităţii – să fie supusă judecăţii inexorabile a materiei? Eu am introdus cândva un spirit viu în orice suflet, iar acesta din urmă are datoria să se identifice cu spiritul, nu cu trupul său. Dacă sufletul uită de sine şi se identifică în întregime cu trupul său, cum ar putea spiritul să devină vreodată adevăratul stăpân al casei sale?
Îţi voi răspunde Eu: în acest caz, spiritul nu numai că nu se va trezi la viaţă, dar va fi înmormântat el însuşi în interiorul materiei! Exact acest gen de spirite se află sub aceste pietre funerare, într-un număr foarte mare. Fiecare mormânt ascunde un astfel de spirit, iar cel de faţă prezintă pe placa sa funerară cuvintele sărmanului spirit îngropat aici. Deşi se află sub restricţie, acest spirit geme şi se plânge, aspirând către eliberarea lui din acest mormânt. – Spune-Mi, aşadar, ce crezi că trebuie să facem noi pentru a ajuta aceste spirite să se elibereze?”
Franciscanul: „Doamne, nici un om care dispune de o scânteie cât de mică de iubire în inima sa nu-Ţi poate da decât un singur răspuns: haide să facem tot ce ne stă în puteri pentru a elibera aceste spirite! Haide să le ajutăm în toate felurile posibile, astfel încât să poată ieşi din aceste morminte. Haide să dizolvăm complet materia, folosindu-ne de un elixir alchimic, eliberând astfel complet toate spiritele ţinute captive în interiorul ei!
Inima mea nu mai este capabilă să le acuze de vreun păcat, chiar dacă oamenii din lumea exterioară sunt covârşiţi de răutate şi de pasiunile lor materiale. Este suficient să priveşti condiţiile în care se zbat, sărăcia lor involuntară, adeseori lipsa completă de educaţie morală, datorată de multe ori chiar sărăciei economice în care sunt menţinuţi cu forţa şi care conduce la rândul ei la împietrirea inimilor lor… Cum să condamni în aceste condiţii bietele suflete expuse tuturor dorinţelor, şi implicit disperării, întrucât nu îşi pot îndeplini majoritatea acestor dorinţe? Repet, în cazul lor nu putem vorbi de o educaţie morală sau spirituală. – Nimeni nu face nimic pentru educarea spirituală a acestor suflete sărmane, cu excepţia slujbelor de duminică, ţinute şi acestea în latină, la care bieţii de ei iau adeseori parte cu mâinile şi picioarele îngheţate din cauza frigului de afară.
Cine poate învinovăţi aceste suflete dacă ajung să devină rele din toate punctele de vedere, încălcând toate legile şi chiar negându-L pe Dumnezeu, date fiind aceste circumstanţe şi multe altele, pe care nu le-am pomenit? Eu unul nu am de gând să fac aşa ceva! De aceea, eu cred că oamenii ar trebui ajutaţi în mod real, la început fizic, iar apoi şi spiritual, iar situaţia de pe pământ ar arăta în scurt timp cu totul altfel.

Aşa cum arată la ora actuală, pământul apare ca un iad perfect pentru aceşti bieţi oameni. Ar fi suficient să reinstaurezi măcar pe sfert paradisul terestru, şi ai să vezi că oamenii îl vor recunoaşte din nou pe Dumnezeu! Aşa cum înţeleg eu lucrurile, degeaba îi pui să studieze moralitatea cea mai înaltă atât timp cât ei se află în iad. De aceea, Te implor: haide să îi ajutăm în toate privinţele, astfel încât să poată ieşi din mormintele lor, cel puţin cei care îşi doresc cu adevărat acest lucru! De acum înainte, îmi propun ca aceasta să îmi devină unica menire în viaţă”.

Capitolul 153

Câteva indicii importante referitoare la viaţă. Satan a fost cel care a creat materia şi toate sufletele umane. Planul de mântuire al lui Dumnezeu

Eu: „Dragă prietene, ai o inimă bună, căci ţi-ai manifestat imediat simpatia pentru fraţii tăi. Din nefericire, acest atribut lipseşte aproape cu desăvârşire din inimile celor mai mulţi dintre tovarăşii tăi întru credinţă de pe pământ. În ceea ce priveşte însă cunoaşterea spirituală, Mă tem că aici mai ai foarte multe de învăţat.

Ţi se pare cumva că Mi-am luat vreodată mâna de pe umanitatea acelei planete, sau că inima ta este mai plină de iubire pentru semenii tăi decât este a Mea, ori că nu fac nimic în folosul celor care trăiesc la ora actuală pe pământ? Crede-Mă: inima ta este bună, dar oarbă! Tu te repezi să mângâi un şoim, convins că este un porumbel blând! Ştii cumva cum s-au născut majoritatea oamenilor de pe pământ şi cum trebuie ghidaţi ei astfel încât să devină în timp spirite libere, trecând prin toate etapele procesului de mântuire? Deşi nu ai înţeles niciodată acest lucru, te repezi acum să Mă mustri cu blândeţe, ca şi cum ar fi vina Mea că umanitatea trece printr-o suferinţă atât de mare, pe care şi-a creat-o cu mâna ei! Mă tem că, în această privinţă, inima ta dă încă dovadă de un mare orgoliu, fiind complet lipsită de înţelepciune!

Ai privit vreodată, pe vremea când trăiai pe pământ, cum se confecţionează obiectele din metal şi din sticlă? Atunci când contempli metalul înroşit care spumegă în furnal, şuierând şi fumegând, nu ţi-ai putea imagina nici o clipă cât de inert devine el în stare de răcire. Pentru a-l face să renunţe la această stare de inerţie şi indiferenţă iniţială, el trebuie mai întâi trecut prin puterea alchimică a focului, proces care se dovedeşte întotdeauna foarte dureros pentru el, dar fără de care nu şi-ar putea schimba niciodată forma! Tu deplângi acest proces absolut necesar, dar ce mai zici în finalul lui, când vezi metalul şlefuit şi strălucitor, în noua sa formă, utilă pentru om? Dintr-o dată, regretele de dinainte îţi dispar complet din inimă şi începi să lauzi intelectul omului care a putut concepe astfel de obiecte utile din metal, sau veritabile opere de artă confecţionate din sticlă!

La fel se petrec lucrurile şi în cazul educaţiei omului. Dacă acesta este bolnav sau schilod, orb, surd, mut ori chiar lepros, un medic priceput va

face tot ce-i va sta în puteri pentru a restabili armonia ansamblului. Dacă însă procesul de vindecare presupune folosirea unor metode mai severe şi mai dureroase, cum sunt cele chirurgicale, ce ar trebui să facă medicul? Să le evite, cu preţul morţii pacientului său, numai pentru a-l feri pe acesta de povara durerii?
Dacă ai urechi de auzit, atunci ascultă ce îţi spun: la începuturile creaţiei, Satan a fost modelat ca un spirit uman. Tocmai când ar fi trebuit însă, în urma unei porunci divine, să îşi recunoască şi să îşi accepte libertatea spirituală, el s-a revoltat, a încălcat porunca divină şi l-a negat astfel pe Dumnezeu, căzând din graţie. Din păcate, el a atras odată cu propria sa cădere şi multitudinea de spirite cărora le-a dat naştere, la fel ca şi Adam, şi al căror părinte a rămas pentru totdeauna. În acest fel, el şi-a îndepărtat copiii de Mine, propriul lui Creator. Aşa s-a născut creaţia materială cu toate universurile ei, care reprezintă în sine o judecată esenţială. În ceea ce îl priveşte pe Satan, el poate rămâne încă o vreme îndelungată ceea ce este, dar am decis să îi iau copiii şi să îi readuc pe calea cea dreaptă, mergând, desigur, pe drumul cea lung al materiei. Toţi aceşti germeni ai vieţii s-au născut din natura agregată a sufletului lui: unii s-au născut din părul lui, alţii din capul, din gâtul, din limba, din dinţii, din pieptul, din organele lui interne, din pielea, mâinile şi picioarele sale. De aceea, pentru a ajunge la adevărata desăvârşire, oamenii trebuie să fie ghidaţi şi trataţi în funcţie de acea parte din Satan din care s-au născut.
Ştiind aceste lucruri, crezi că mai poate cineva să-Mi spună: ‚Doamne, de ce nu îi ajuţi pe cei sărmani, lăsându-i să se lamenteze şi să piară?’ – Ascultă, Eu nu las pe nimeni să piară, nici măcar pe Satan şi pe diavolii lui virtuali. Dar nici nu pot să-i lasă să facă tot ce doresc în orbirea lor, care se opune ordinii Mele, de care depinde menţinerea întregii creaţii. Dimpotrivă, sunt nevoit să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-i determina – fără a le încălca liberul arbitru – să se apropie de adevăratul lor ţel spiritual, stabilit de Mine încă de la începuturile eternităţii.
Crezi cumva că sub aceste pietre funerare se ascund – sub povara judecăţii – bieţii proletari nevoiţi să păcătuiască din cauza sărăciei în care sunt ţinuţi cu forţa? Nici vorbă! Toate spiritele aflate în aceste morminte au linii genealogice ancestrale, aparţinând claselor privilegiate, şi au fost educate în multe domenii de activitate. Ele s-au folosit însă de cunoaşterea şi de avuţia lor pentru a încerca să se înalţe şi mai sus, cultivând exclusiv încăpăţânarea, duşmănia, răutatea, alienarea, dorinţa de a-şi ţine semenii într-o stare de dominaţie, ostilitatea, maliţia, invidia, senzualitatea, etc. În acest fel, ele nu au făcut altceva decât să îşi materializeze şi mai mult sufletele – aşa că acum sunt blocate în mormintele judecăţii pe care şi le-au pregătit singure!
Iată, dacă priveşti cu atenţie mormântul din faţa noastră, vei vedea o deschizătură; priveşte în interiorul ei şi spune-Mi ce vezi acolo! Voi continua apoi să-ţi explic cum stau lucrurile”.

Capitolul 154
Secretele ascunse în interiorul mormântului. Vindecarea în lumea de dincolo. Canalul graţiei divine
Franciscanul priveşte prin deschizătură, băgându-şi adânc capul în ea. La început nu vede altceva decât o gaură neagră, dar treptat aceasta se lărgeşte, devenind din ce în ce mai luminoasă şi permiţându-i să vadă ce se întâmplă în interior.
După ce priveşte o vreme, îmi spune: „O, Doamne, uimitoare lucruri îmi e dat să văd! Mă aflu în camera unui savant! Într-un colţ se află o bibliotecă imensă, înţesată de volume prăfuite, iar într-un alt colţ se află un pat pe care stă întinsă o femeie complet goală, aflată într-o poziţie nu tocmai decentă. Savantul, care are o înfăţişare deloc frumoasă, se îndreaptă acum către pat, spunând: ‚Coiba, haide să ne bucurăm de plăcerea supremă a vieţii, căci nu putem vorbi cu adevărat de viaţă dacă nu ne bucurăm aşa cum se cuvine de ea!’ Începe să se dezbrace, după care – o, ce animal! – nu, nu pot să-Ţi descriu ce se întâmplă! Doamne, oare nu i-aş putea trimite o ploaie rece, ca să mai răcoresc focul acestui bătrân libidinos? Şi eu care credeam că voi întâlni în interiorul mormântului un cadavru! Ce să zic?! Se pare că ne aflăm într-un muzeu al porcilor!”
Eu: „Detaşează-te! Lasă-l să facă ce vrea! În caz contrar, l-ai face să se mânie foarte tare, aşa că i-ai provoca mai mult rău decât bine! Astfel de animale cu feţe de oameni sunt foarte înclinate către mânie şi nu este deloc recomandabil să le tulburi poftele. De altfel, te asigur că după ce va termina cu satisfacerea lor, propria lui natură umană îi va arăta ce a semănat, silindu-l să culeagă roadele comportamentului său degradant. Aşteaptă puţin! Bucuria pe care o simte acum se va sfârşi în scurt timp, după care vei asista la cu totul alte sentimente. Priveşte!” – Aproape imediat, franciscanul spune: „O, ce destin implacabil! Desfătarea lascivă a savantului şi a grăsanei lui amante a fost înlocuită de gemete şi de durere. Amândoi blestemă şi se zvârcolesc ca viermii, strigând de durere. Ce imagine dezgustătoare! Doamne, dacă nu aş avea de-a face cu doi porci la fel de mizerabili, aproape că Te-aş ruga să ai milă de ei, curmându-le suferinţa. În cazul de faţă, pur şi simplu nu pot face însă aşa ceva! Cei doi merită să afle pe pielea lor care sunt consecinţele viciului!”
Miklos: „Prietene, lasă-mă şi pe mine să văd!” – Franciscanul: „Chiar te rog!” – Miklos priveşte şi el prin deschizătură, spunând: „Ah, ce imagine şocantă! Este într-adevăr teribil! O, Doamne, aceste suflete par să sufere cumplit. Nu am putea face nimic pentru ele?”
Eu: „Deocamdată, nu! Pentru a ajuta astfel de suflete osificate, trebuie să te comporţi lipsit de delicateţe, căci simpla tragere de mânecă nu are nici un efect asupra acestor spirite materialiste. Eu unul am multă răbdare faţă de astfel de suflete indolente, dar când toate avertismentele Mele blânde se dovedesc în zadar, sunt nevoit să le

trimit altele, mai severe. Abia după ce simt plenar durerea devin ele ceva mai receptive, întorcându-se către interior şi căutând acolo principii şi un mod de viaţă ceva mai înalte. De aceea, le vom lăsa o vreme să se bucure de această durere, care nu reprezintă altceva decât consecinţa desfătărilor lor anterioare!”
Miklos: „Dar, Doamne, mi-e imposibil să mai privesc! Ţipetele lor sunt înfiorătoare, şi văd că au început să îşi sfâşie carnea de pe ei, de disperare. Aoleu, şi ce blesteme cumplite proferează. Imaginea este într-adevăr teribilă! Doamne, astfel de imagini se ascund sub toate mormintele din această sală!?”
Eu: „Unele sunt chiar mai teribile decât cele pe care le vedeţi în cazul de faţă, dar există şi altele mult mai blânde. Cât timp s-au aflat pe pământ, nici unuia din aceste suflete nu i-a lipsit pe deplin lumina spirituală. Dat fiind însă că nu au folosit această lumină spirituală pentru a-şi trezi inimile, ci doar pentru a-şi alimenta orgoliul, simţurile depravate şi furia interioară, ele sunt nevoite să stea o vreme în acest muzeu, pentru a fi complet transformate prin focul alchimic. Dacă o operaţie delicată nu are efect asupra unui bolnav, el trebuie tratat printr-o operaţie mai severă. În caz contrar, el nu ar putea fi vindecat (mântuit) vreodată. Să mergem însă mai departe şi să trecem la un alt mormânt!”
Contele Bethanyi intervine şi el: „Doamne, Tată preasfânt şi preabun, în cazul de faţă avem de-a face cu un mausoleu foarte bogat decorat, pe care se află următoarea inscripţie misterioasă:
‘Dumnezeu, libertate, beatitudine! Om, câine ţinut în lanţ, suferinţă, moarte! Omul, acest animal parazit care trăieşte în veşmântul sfinţeniei lui Dumnezeu, ar trebui să-L iubească pe Cel Preaînalt la fel cum iubeşte puricele trupul uman! Lui Dumnezeu nu-i place însă această senzaţie, aşa că nu încetează să ucidă paraziţii umani. Ce om cunoaşte iubirea puricelui faţă de trupul său? Cu cât trupul său este invadat mai mult de purici, cu atât mai mare este iubirea acestora faţă de el. Dar omul măreţ şi înţelept nu este încântat de această iubire, aşa că face tot ce îi stă în puteri pentru a scăpa de paraziţi! Exact la fel procedează şi Divinitatea! Ea nu suportă iubirea paraziţilor umani şi încearcă tot timpul să scape de ei şi de iubirea lor umană. Dacă iubirea paraziţilor umani reprezintă o asemenea oroare pentru Ea, Ea nu ar fi trebuit să îi creeze pe aceştia de la bun început! Deşi paraziţii au o mărime microscopică prin comparaţie cu măreţia infinită a lui Dumnezeu, ei sunt totuşi înzestraţi cu o mare sensibilitate, percepând dureros respingerea lor de către sfinţenia divină, direct proporţional cu omnipotenţa copleşitoare a lui Dumnezeu, care poate face orice doreşte cu sărmana creatură numită om! De aceea, preamărită Divinitate, fie-Ţi milă de paraziţii pe care i-ai creat, anihilându-i pentru totdeauna!’
Ce epitaf curios şi pervers! Mă întreb sincer cui poate să-i aparţină acest mormânt”.
Eu: „Dragul Meu Ludwig, îţi pot satisface fără probleme această curiozitate. Du-te şi caută în partea laterală a mausoleului, unde vei găsi

o deschizătură similară cu cea de dinainte. Priveşte în interiorul ei şi vei afla ceea ce te interesează!” – Contele Ludwig Bathianyi face ce i-am spus, după care exclamă uimit la culme de ceea ce vede: „O, n-am mai văzut aşa ceva! Mă aflu în faţa unei maimuţe păroase şi jegoase, împodobită însă cu pene de păun, care se plimbă de-a lungul unui hol, ducându-şi adeseori mâna la nas şi la sprâncene, pe care şi le freacă cu o mină oarecum filozofică. Nu departe de ea se află alte şapte sau opt maimuţe, probabil de sex femeiesc, care se hârjonesc pe un pat, şoptindu-şi ceva la ureche. Maimuţa cea mare spune acum, cu o voce cavernoasă: ,, Da, da, ruşii nu se vor înţelege niciodată cu turcii. Boemienii îi ţin deja sub călcâi. După ei vor urma englezii şi francezii, care le vor arăta ruşilor cât de departe este Siberia de Europa! Iar draga mea Austrie va sfârşi prin a deveni covorul de sub picioarele tuturor, fiind nevoită să danseze în ritmul impus de celelalte naţiuni. Ha, ha, ha, lucrurile se desfăşoară exact aşa cum le-am planificat! Germani nenorociţi, slavi idioţi, maimuţe latine şi boi unguri! Englezii, francezii şi turcii vă vor călca în picioare! Aşa vă trebuie, căci aţi făcut tot ce v-a stat în puteri pentru a vă atrage acest destin! O, proşti incurabili! Când aţi avut posibilitatea, nu aţi reuşit să ajungeţi la un consens parlamentar. Acum veţi fi nevoiţi să vă uniţi, sub povara sărăciei şi a disperării! Vă binemeritaţi destinul, netoţi latini, slavi, germani şi unguri! Ha, ha, ha! Acum, lucrurile acestea nu mă mai privesc, căci nimeni nu mai ţine cont de părerea mea, dar asta nu mă împiedică să mă bucur de faptul că lucrurile se petrec exact aşa cum le-am anticipat pe vremea când mă aflam în lumea exterioară!”
Contele continuă: “Ah, Doamne, Tată preasfânt şi preabun, sper că lucrurile în lumea exterioară nu se petrec aşa cum le descrie această maimuţă! Spune-ne, are dreptate sau nu?” – Eu: „Orice este posibil în lumea exterioară, în funcţie de comportamentul oamenilor – dacă aceştia merg pe căile trasate de Mine sau preferă să aibă încredere în judecata lor. Dar mai bine ascultă mai departe ce spune această maimuţă!”
Contele este numai ochi şi urechi. După ce îşi clăteşte gâtul, maimuţa continuă: „Dar unde a dispărut atâta vreme Malla a mea? A, uite-o că vine! Probabil că aduce cu ea veşti din lumea exterioară, ca de obicei!” (Malla intră în cameră) – „Te salut! Ei, ce se mai aude din lumea exterioară?”
Malla, care nu diferă nici ea prea mult de o maimuţă, spune: „Greu de spus, dragul meu Mallwit; confuzia domneşte pretutindeni, căci nimeni nu mai ştie cum să amestece mirodeniile supei! Parlamentarii austrieci îşi pun la cale scăparea în cazul în care se va dovedi că au pus prea multă sare în supă, încurcând toate borcanele. Nu asta doreai să auzi, dragul meu Mallwit?”– Mallwit râde fericit.
Malla continuă: „Cei bogaţi urmează să plătească taxe foarte mari, aşa că încep deja să se agite. Clerul nu mai încetează să asalteze guvernul cu cererile sale, iar oamenii de la ţară nici nu doresc să audă de o mărire

a impozitelor. Artiştii şi meseriaşii sunt cuprinşi de disperare. Armata doreşte bani, dar aceştia nu vin de nicăieri. Ah, ce amuzant! Papa continuă să sufere de boala sa venerică şi a chemat doctori din Napoli, din Spania şi din Austria, dar nici unul nu reuşeşte să îl vindece. Se pare că o să dea ortul popii! Ha, ha, ha!”
Maimuţa Mallwit: „Perfect! Totul se desfăşoară conform planului! – Cu papa însă nu-i de glumă! Ce uşor le-ar fi fost oamenilor în 1848 dacă ar fi încercat să se înţeleagă unii cu alţii. Ca de obicei însă, au preferat să îşi scoată reciproc ochii! De aceea, îşi merită destinul! – Acum, adu-mi ceva de mâncare, căci sunt lihnit, la fel ca şi fiicele noastre de pe canapea”.
Contele continuă: „Acum, maimuţa Malla se îndreaptă către Mallwit! Mă întreb ce or avea în meniu! Ah, ţine în mână un coş, în care se află – n-o să credeţi niciodată – nişte părţi intime feminine pe jumătate fierte, presărate cu alte câteva, masculine! Mallwit se aruncă cu nesaţ asupra coşului cu mâncare, luându-şi bucăţile cele mai suculente şi lăsându-le doar pe cele mai mici. Malla şi fiicele ei consumă apoi organele masculine! Ah, să-nnebuneşti! Şi cu câtă lăcomie înghit totul! – ‚Slavă cerului, spune Mallwit, am mâncat pe săturate! Stridiile au fost de cea mai bună calitate! Nici melcii marinaţi nu sunt răi, dar stomacul meu este prea delicat pentru ei. Acum, poţi să ieşi din nou, ca să te mai amuzi puţin!’”
Malla: „Dragă Mallwit, nu cred că este prea recomandabil, căci bântuie prin zonă tot felul de animale de pradă, ca şi cum s-ar fi descătuşat întregul iad. Nu-i văd bine pe cei care le vor cădea în gheare! De aceea, prefer să rămân acasă. Nu-i bine să te-aventurezi în exterior atunci când iadul pleacă la vânătoare!” Mallwit: „Vai nouă, vai nouă! Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că lumea exterioară are de ce să se bucure, căci va fi scăldată din nou în sânge! – Simt însă un miros neplăcut care vine din acea gură de ventilaţie. Du-te, te rog, şi vezi ce se întâmplă”. – Malla: „Ei, ce-ai vrea să se întâmple? Este doar un mic vânticel venit din iad! Of, ar trebui să astupăm cumva acea gaură!” – După care, Malla se duce şi îndeasă nişte zdrenţe murdare în gaura cu pricina, încercând în zadar să o astupe.
Contele continuă: „Doamne, ce-ar fi dacă le-am spune câteva cuvinte prin acea gaură?”
Eu: „Este încă prea devreme pentru aceste suflete decăzute! Deocamdată, teama lor de vânătoarea imaginară a iadului este cel mai bun remediu pentru ele. Nu te lăsa amăgit de aparenta lor invocare a lui Dumnezeu, şi nici de aşa-zisa lor corectitudine politică. Îţi poţi da cu uşurinţă seama ce fel de spirite sunt acestea văzând cu ce preferă să se hrănească. Cât despre lipsa lor de umanism, aceasta rezultă explicit din forma pe care o au. De aceea, tot ce putem face în etapa actuală este să le lăsăm să se maturizeze, căci în clipa de faţă se află în stadiul de fructe necoapte.

Deşi, la prima vedere pare deprimant, vă asigur că acest muzeu reprezintă un act de graţie excepţională din partea Mea, întrucât le permite acestor suflete complet distruse să revină la viaţă şi la lumină, la fel ca plantele ţinute într-o seră. Toată această colecţie de artă, care se bucură de o graţie cu totul specială din partea Mea, îşi are propriii ei paznici şi ghizi, care dispun de înţelepciunea necesară pentru a ajuta aceste suflete să iasă la liman la momentul potrivit, căci sunt nişte grădinari foarte buni. De aceea, puteţi fi siguri că plantele care li s-au dat în grijă vor ajunge la maturitate şi vor da roade coapte, atunci când le va veni vremea.
De aceea, vă propun să părăsim acum acest loc şi să ne îndreptăm către acel mare mausoleu artistic, în spatele căruia s-au adunat deja majoritatea celorlalţi oaspeţi ai noştri. Acolo veţi înţelege şi mai bine de ce am numit acest loc muzeul casei lui Robert Blum şi de ce este situat el sub acoperişul casei acestuia.
Pe vremea când M-am aflat pe pământ, le-am spus odată fraţilor Mei: ‚Mai am încă multe să vă spun, dar la ora actuală nu le-aţi putea înţelege. Când va sosi însă duhul adevărului, acesta vă va conduce către întreaga înţelepciune a lui Dumnezeu, ascunsă de ochii lumii exterioare!’ – La fel se petrec lucrurile şi în cazul de faţă. V-am explicat anumite lucruri, dar nu vi le pot arăta chiar pe toate. Când va sosi însă duhul adevărului, acesta vă va trezi pe deplin spiritul, iar voi veţi înţelege toate lucrurile care vi se par încă nelămurite şi inexplicabile. Haideţi mai bine să ne grăbim către locul în care s-au adunat ceilalţi fraţi ai noştri şi în care o mare lumină se va aprinde în sufletele voastre! Nu uitaţi că marii vulturi se adună întotdeauna în jurul marilor cadavre”.

Capitolul 155

Marele mausoleu în formă de piramidă. Cuvintele vii şi dătătoare de viaţă ale Domnului referitoare la spirit, suflet şi corp. Adevărata înviere a trupului

Ajungem acolo în câteva momente. Ceilalţi oaspeţi, conduşi de apostoli şi de patriarhii din vechime, ne fac loc cu multă deferenţă. Ne îndreptăm către imensul mausoleu, care seamănă cu una din marile piramide ale Egiptului.
În vârful monumentului se află o sferă aurie uriaşă. Fiecare din treptele piramidei este încercuită de un inel auriu, pe care sunt gravate tot felul de inscripţii. Piramida are o singură intrare, în partea de nord, care permite accesul în interior. La câţiva metri sub intrare, de o parte şi de alta a acesteia, există două cărări laterale, iar ceva mai în spate, o scară care conduce în interiorul monumentului, dar şi o alta care conduce către partea de sus a acestuia. Deşi piramida pare să fie construită din pietre grele, opace, prin care lumina nu poate penetra în interiorul giganticei construcţii, numeroasele camere din care este alcătuită aceasta sunt suficient de bine luminate pentru a putea vedea ce se petrece în ele.

Franciscanul Ciprian, curios la culme, Mă întreabă: „O, Doamne, Tată preabun, ce înseamnă această construcţie? Cu siguranţă, o piramidă atât de impunătoare trebuie să aibă o semnificaţie pe măsură!” – Eu îi răspund: „Dragul Meu prieten, ai puţină răbdare, căci nici un pădurar nu poate doborî un copac de dimensiunea acestuia dintr-o singură lovitură de secure! Cândva, a existat într-adevăr pe pământ un rege păgân pe nume Alexandru, care a desfăcut celebrul nod gordian cu o singură lovitură de spadă. În această lume noi nu obişnuim însă să desfacem nodurile în această manieră barbară, căci ne aflăm în împărăţia pură a spiritelor, în care numai timpul şi răbdarea rezolvă lucrurile în maniera corectă! De aceea, ai puţintică răbdare, dragul Meu prieten Ciprian!”
Franciscanul se simte complet satisfăcut de răspunsul Meu, spunându-Mi: „Ai perfectă dreptate, dragă Tată! Ne aflăm aici în plină eternitate, aşa că dispunem de suficient timp pentru a desface orice nod dorim. De altfel, ce rost ar avea să aflăm toate profunzimile înţelepciunii divine dintr-o singură lovitură, iar apoi să ne plictisim de moarte, o întreagă eternitate!” – Contele îi dă replica: „Prietene, am impresia că iar o iei pe panta sarcasmelor! Eu te avertizez: ai grijă, căci pământul pe care păşeşti este sfânt! De aceea, renunţă la aceste ironii”.
Eu: „Nu vă mai certaţi! În linii mari ai dreptate, frate Ludwig, dar nici observaţiile lui Ciprian nu sunt întru totul lipsite de miez. De altfel, avem treburi mult mai importante de rezolvat în cazul de faţă. Mai bine trimite-l pe amicul tău Ciprian la Robert, cu rugămintea să vină până la Mine, împreună cu soţia sa! Căci rolul său în rezolvarea acestei enigme este fundamental”.
Ciprian se înclină până la pământ în faţa Mea şi se grăbeşte să îl cheme pe Robert. Acesta vine imediat, însoţit de Helena, şi Mă întreabă care este voinţa Mea.
Îi spun: „Dragul Meu prieten, frate şi fiu, Robert! După cum vezi, acest muzeu face parte integrantă din casa ta. De aceea, doresc să îi acorzi un loc special în inima ta. Ai făcut deja foarte multe lucruri până acum şi ai obţinut realizări impresionante, făcându-Mă să fiu foarte mulţumit de tine. Spiritul tău se află în armonie cu marea Mea ordine divină, dar sunt momente când îi lipseşte încă fermitatea, lucru firesc de altfel, căci trupul tău nu s-a descompus încă definitiv. Locul în care ne aflăm este prilejul ideal pentru ca sufletul tău să capete o fermitate desăvârşită. Mai întâi trebuie să înţelegi însă anumite lucruri!
Ascultă, corpul oricărui om este un veritabil furnal în care se confruntă milioane de pasiuni infernale, a căror combinaţie îi dau o anumită formă, supusă judecăţii. Cred că ai auzit vorbindu-se nu o dată despre învierea morţilor şi a celor vii, precum şi despre învierea trupului, ca să nu mai vorbim de aşa-numita Zi a Judecăţii de Apoi, în care toţi cei aflaţi în morminte vor fi înviaţi de Mine, fie la viaţa eternă, fie la moartea eternă, în funcţie de faptele lor.
Ascultă: acesta este locul ideal în care îţi pot revela aceste secrete, în conformitate cu natura şi constituţia ta, iar apoi, prin tine, inclusiv celor

care au venit în această lume a spiritelor în numele aceleiaşi cauze, căutându-şi adăpost în casa ta, dat fiind că încă din perioada când au trăit pe pământ s-au aflat mai mult sau mai puţin în sfera ta de influenţă, prin gândurile, atitudinile, cuvintele şi dorinţele lor, şi implicit prin faptele lor.
Tu eşti primul din acest lot pe care l-am primit în această casă, asumându-Mi personal progresul tău viitor. De aceea, tu eşti şi primul care trebuie să treacă prin această încercare, astfel încât lecţia astfel învăţată să poată fi înţeleasă de toţi ceilalţi.
Aşa cum îţi spuneam mai devreme, sufletul tău nu are încă o consistenţă suficient de fermă. Cum poate fi obţinută însă această consistenţă? Îţi răspund Eu. Voi, ceilalţi, ciuliţi la rândul vostru urechile, căci este important!
Dat fiind că Eu, în calitatea Mea de Domn al vieţii eterne, cu formă şi asemănare umană, v-am precedat în toate, punând bazele unei căi drepte şi indestructibile, voi trebuie să Mă urmaţi mergând pe aceasta, căci este singura voastră şansă să dobândiţi viaţa eternă!
Aşa cum ştiţi, Eu nu M-am înălţat doar în sufletul şi în spiritul Meu, ci şi trupeşte. Acest lucru este foarte important de înţeles, căci sufletul şi Spiritul Meu divin primordial nu mai aveau nevoie de vreo înviere, dat fiind că Dumnezeu nu poate muri vreodată. Aşa cum Eu M-am ridicat fizic din mormânt, ca un cuceritor etern asupra morţii, la fel trebuie să procedaţi şi voi. Nici un spirit nu Mă poate vedea pe Mine, Dumnezeul perfect şi viu, supravieţuind acestei încercări, dacă nu este înviat şi purificat, şi dacă nu şi-a transcens trupul fizic. Acesta se află însă sub povara judecăţii, care trebuie mai întâi îndepărtată; în caz contrar, trupul nu va putea asigura niciodată consistenţa necesară sufletului.
Toate aceste morminte poartă în ele chiar trupurile voastre, izolate de milioanele de elemente constituente aflate sub povara judecăţii, din care au fost alcătuite. În realitate, fiinţele pe care le-aţi descoperit sub mormintele anterioare nu erau decât manifestări ale diverselor dorinţe, pofte şi pasiuni pe care le-aţi găzduit de-a lungul timpul în trupul vostru, ca particule supuse judecăţii din care era alcătuit acesta. Toate aceste manifestări trebuie acum purificate, astfel încât agregatul alcătuit din ele să poată deveni o temelie fermă şi vie a sufletelor voastre.
Aşa cum Eu Mi-am trezit trupul prin propria Mea autoritate şi putere personală, la fel trebuie să procedaţi şi voi. De aceea, trebuie să vă asumaţi cu toţii această sarcină extrem de importantă, prin puterea spiritului Meu cu care sunteţi învestiţi, pentru a aduce aceste dorinţe inferioare pe care le-aţi nutrit la perfecţiune. Căci nimeni nu poate fi cu adevărat copilul Meu dacă nu este la fel de perfect ca şi Mine şi dacă nu este capabil să facă tot ce pot face Eu!
Robert, văd că ai făcut ochii mari cât cepele, întrebându-Mă în inima ta: ‚Doamne, ce vrei să spui cu asta, şi cum voi putea realiza eu o sarcină atât de măreaţă?' – Ai puţină răbdare, şi vei afla în cel mai scurt timp cum!"

Capitolul 156
Explicaţii referitoare la marele monument în formă de piramidă. Călătoria în lumea din adâncuri. Purgatoriul, raiul şi paradisul
Îmi continui astfel discursul: „Vezi această piramidă din faţa noastră? Ea reprezintă inima trupului tău! Aşa cum inima reprezintă purtătoarea tuturor germenilor buni şi răi, la fel, acest monument în formă de piramidă reprezintă esenţa tuturor impulsurilor care au acţionat vreodată în interiorul trupului tău, pe vremea când erai o creatură naturală (în carne şi oase). Haide, intră în interiorul piramidei împreună cu soţia ta şi contemplă toate manifestările care îţi apar în faţă, în profunzimile ei, pe tavan şi pe pereţi.
După ce veţi contempla toate aceste manifestări, întoarce-te şi povesteşte-le şi celorlalţi cu ce te-ai confruntat, după care te voi învăţa ce trebuie să faci în continuare. Important este să nu cedezi vreunui impuls întâlnit în cale! Dacă te cuprinde vreo nostalgie sau vreo poftă din cauza celor văzute în interiorul piramidei, priveşte-o pe Helena a ta, iar ea va şti să te ferească de ispită!
Haide, începe-ţi cu curaj şi cu fruntea sus călătoria în lumea din adâncuri, căci graţia şi iubirea Mea te vor însoţi în permanenţă! Nu uita că însuşi sufletul Meu a fost nevoit să coboare în lumea subterană înainte de a învia din morţi, eliberând toate impulsurile care mai tânjeau acolo să fie eliberate din trupul Meu”.
Închinându-se adânc în faţa Mea, Robert îşi începe imediat călătoria. Franciscanul nu se poate abţine şi mă întreabă dacă nu i-ar putea însoţi pe cei doi, dar Eu îi spun: „Dragul Meu, când te vei mai maturiza, vei putea face acelaşi lucru, chiar dacă nu exact în aceeaşi manieră ca şi Robert, căci natura ta este diferită de a lui. Metoda pare identică, dar nu este. Ea depinde în principal de impresia predominantă pe care i-a imprimat-o sufletul trupului său. De aceea, aşteaptă cu răbdare întoarcerea lui Robert, care ne va povesti ce s-a întâmplat în adâncuri! În acest fel, vei înţelege într-o oarecare măsură cum va fi propria ta coborâre în lumea din adâncuri”.
Franciscanul: „Doamne, trebuie oare să înţelegem că lumea din adâncuri este un fel de anticameră a iadului, un fel de purgatoriu, ca să spun aşa?” Eu: „Da, ceva de genul acesta, dar complet diferit de imaginea pe care o are biserica romano-catolică despre el”.
Franciscanul: „În acest caz, trebuie să înţeleg că nimeni nu poate ajunge direct în rai, aşa cum se spune?” – Eu: „Lucrurile nu sunt atât de uşoare cum par, dragul Meu. Dacă Eu Însumi am fost nevoit să cobor în lumea din adâncuri, deşi sunt Domnul vieţii, este evident că fiecare din copilaşii Mei trebuie să facă acelaşi lucru! Nu uita că un fruct trebuie să fie copt înainte de a putea fi consumat! Copiii ignoranţi şi lipsiţi de minte cred că o cireaşă este coaptă dacă s-a înroşit puţin, dar un grădinar cu experienţă ştie mult mai bine care este adevărata culoare a fructelor coapte. După cum îţi poţi da seama din această parabolă, nimeni nu

poate ajunge direct în rai, ceea ce nu înseamnă că paradisul spiritual în care vă aflaţi la ora actuală nu este cât se poate de real. Adu-ţi aminte ce i-am spus tâlharului de pe cruce care şi-a manifestat credinţa în Mine: ‚Chiar astăzi te vei afla împreună cu Mine în paradis!' – Dar îţi propun să păstrăm tăcerea, căci Robert este pe punctul de a se întoarce".
După aceste cuvinte, franciscanul doreşte să mai adauge ceva, dar generalul, aflat chiar lângă el, împreună cu Dismas şi cu Thomas cel transfigurat, se grăbeşte să-şi pună palma lată deasupra gurii acestuia, spunându-i scurt: „Domnul, Dumnezeul şi Părintele nostru ne-a poruncit să păstrăm tăcerea, ceea ce înseamnă că trebuie să ne ţinem gura! Ai înţeles?"
Eu: „Hei, lasă-l în pace, prietene Mathia! În cazul de faţă, nu putem vorbi de o lege divină! Dacă Ciprian doreşte să vorbească, ar trebui să-l lăsăm să o facă!" – Franciscanul: „Nici vorbă! Nu mai doresc să spun nimic, deşi ceva mai devreme mă cam mânca limba! Iată, Robert tocmai se întoarce din interiorul piramidei, aşa că aştept cu nerăbdarea unui copil povestea pe care ne-o va spune. Din câte remarc, faţa lui nu are tocmai o expresie de fericire, ca să nu mai vorbim de cea a tovarăşei sale de viaţă! Se pare că toată povestea nu prea le-a picat bine. Dar acum, tăcere!"

Capitolul 157

Povestea lui Robert despre călătoria în lumea din adâncuri. Inscripţiile sfinte de pe treptele piramidei. O doctrină foarte importantă: cea a mântuirii. Efectul ei asupra lui Robert

Chiar în acest moment, Robert se îndreaptă către Mine, însoţit de soţia lui, şi îmi spune: „O, Doamne, Tată preasfânt şi preabun al tuturor oamenilor şi îngerilor! Ceea ce am văzut acolo a fost îngrozitor, absolut îngrozitor! Dacă interiorul acestei piramide ar fi fost doar de zece ori mai mare decât grajdurile egeene, ar fi fost uşor de curăţat. Din păcate, acest cufăr cu păcate depăşeşte de câteva milioane de ori grajdurile egeene, mai ales la baza piramidei! Mă tem că toate acele gunoaie nu ar putea fi curăţate nici dacă am lăsa toate râurile de pe pământ să treacă prin interiorul piramidei. În regiunea superioară a acesteia apar mii de imagini deşucheate care s-au derulat într-adevăr în viaţa mea pe pământ. Camerele de jos sunt pline însă cu asemenea dejecţii indescriptibile încât nici chiar eu nu mi-aş fi imaginat vreodată ce s-a ascuns atâta vreme în mine! Ca să nu mai vorbim de mirosul pestilenţial! O, vai mie, cine mă va putea ajuta vreodată să curăţ acest grajd mizerabil?"
Eu: „Dragul Meu prieten Robert! Nici o sarcină nu este imposibilă dacă dispui de instrumentele corecte pentru a o duce la bun sfârşit. Ce-i drept, avem cu toţii nevoie de răbdare şi de o viziune corectă asupra lucrurilor. Gândeşte-te cât de vastă este marea creaţie şi cum a înflorit ea de la o sămânţă minusculă până la stadiul de faţă, ca să nu mai vorbim de ceea ce va urma. Totul a început de la o sumă de particule

infinitezimale, organice şi anorganice, din care s-a dezvoltat în timp această ordine fenomenală. Gândeşte-te apoi la coordonarea, susţinerea şi ghidarea necesare pentru ca ea să evolueze corect către scopul ei suprem. Şi totuşi, acest imens edificiu al creaţiei se află astăzi într-o ordine superbă, nici un atom neputând scăpa de destinul care îi este prestabilit! Prin comparaţie, grajdurile tale egeene nu au cum să fie mai greu de curăţat. Aşa cum îţi spuneam însă, avem cu toţii nevoie de foarte multă răbdare şi de o viziune corectă!
Ca să înţelegi mai bine în ce constă această viziune, du-te la treptele exterioare ale piramidei, înconjurate de acele inele aurii, şi citeşte cu voce tare ce scrie pe ele! în acest fel, vei afla tot ce ai de făcut în continuare".
Robert se duce şi începe prin a citi inscripţia din cercul care înconjoară prima treaptă, care spune: „Veniţi la Mine, voi, toţi cei care munciţi şi sunteţi împovăraţi, iar eu vă voi uşura povara!" – Apoi continuă: „Nu cultivaţi decât iubirea! Adevăr vă spun: chiar dacă numărul păcatelor voastre ar fi la fel de mare ca şi cel al firelor de nisip de pe fundul mării, sau ca cel al firelor de iarbă de pe pământ, iubirea le va putea mătura cu uşurinţă pe toate. Şi chiar dacă ruşinea voastră în faţa lui Dumnezeu ar fi ca sângele ţapului ispăşitor, ea tot va fi albită de iubire, devenind la fel de curată ca şi lâna cea mai pură!"
După care continuă, citind inscripţia de pe cea de a doua treaptă: „Iubirea este viaţa, legea, ordinea, puterea, autoritatea, blândeţea, umilinţa, răbdarea – şi deci esenţa oricărei înţelepciuni! Înţelepciunea nu poate rezolva orice, căci ea nu are acces decât la o anumită cale şi nu tolerează nimic necurat. Pentru iubire orice este însă posibil, căci ea îmbrăţişează chiar şi cele mai depravate lucruri cu aceeaşi căldură ca şi pe cele pure. Iubirea poate rezolva orice problemă, pe când înţelepciunea nu se poate ocupa decât de lucrurile deja purificate de iubire".
După care Robert citeşte inscripţia de pe cea de-a treia treaptă: ‚Întreabă-ţi inima cât de mult poate iubi; dacă îl poate iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, fără nici o altă motivaţie decât iubirea însăşi! – Întreabă-ţi inima dacă îşi poate iubi fratele, de dragul lui Dumnezeu, mai mult decât pe sine! – Întreabă-ţi inima dacă este capabilă de iubirea cea mai pură! – Dacă îl poate iubi pe Dumnezeu numai pentru că El este Dumnezeu, şi dacă îşi poate iubi fratele la fel de mult ca pe Dumnezeu, de dragul iubirii pure pentru Dumnezeu! Dacă inima ta este capabilă de toate aceste lucruri, atunci procesul de putrezire a trupului tău va lua sfârşit, şi tu vei putea sta în faţa lui Dumnezeu, a Domnului, Tatălui şi Fratelui tău, ca un spirit perfect!'
Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a patra treaptă: ‚Dumnezeu este în sine iubirea cea mai pură, primordială şi eternă, iar focul Său este viaţa şi înţelepciunea divină. Iubirea se naşte aşadar din Dumnezeu, fiind, la fel ca şi Acesta, viaţa şi lumina tuturor fiinţelor. Scânteile născute din furnalul iubirii pure a lui Dumnezeu sunt copiii

Acestuia, originea lor fiind însăşi inima lui Dumnezeu! Şi tu eşti o asemenea scânteie! Aprinde focul iubirii din inima ta şi îl vei putea vedea în ea pe Dumnezeu!’
Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a cincea treaptă: ‚Cuvântul din inima lui Dumnezeu reprezintă atotputerea iubirii lui Dumnezeu; de aceea, cuvântul este totuna cu Fiul etern al lui Dumnezeu. În sine, Dumnezeu reprezintă cuvântul desăvârşit, generat de focul iubirii. – Şi tu eşti un cuvânt al lui Dumnezeu, generat de aceeaşi inimă divină! Conştientizează acest lucru şi devino din nou un cuvânt perfect al lui Dumnezeu! Umple-ţi inima cu iubirea divină, devenind astfel un fiu al lui Dumnezeu, şi implicit una cu El! Nu poţi ajunge însă la Dumnezeu decât prin Tatăl, a cărui esenţă este iubirea şi cuvântul divin, fiind neschimbată pentru eternitate!’
Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a şasea treaptă: ‚Christos este singurul Intermediar între Dumnezeu şi natura omului. Prin moartea trupului Său şi prin vărsarea sângelui Său, El a pavat calea către înviere şi către întoarcerea la Dumnezeu a oricărui trup, care reprezintă păcatul primordial al lui Satan! Christos este în sine iubirea esenţială a lui Dumnezeu, şi deci esenţa cuvântului care s-a făcut trup; implicit, El este trupul oricărui trup şi sângele oricărui sânge. Acest trup a preluat în mod voluntar asupra lui întregul păcat al lumii, purificându-l în faţa lui Dumnezeu prin sângele Său sfânt. – Participă şi tu la această mare operă de mântuire în faţa lui Dumnezeu prin trupul şi sângele lui Christos, şi astfel te vei putea prezenta pur în faţa lui Dumnezeu. Căci nici o fiinţă şi nici un obiect nu se pot purifica prin ele însele, ci numai prin meritele lui Christos, care reprezintă graţia şi compasiunea supremă a lui Dumnezeu. Singur, tu nu poţi face nimic, dar Christos poate face orice!’
Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a şaptea treaptă: ‚Locuinţa ta pământească este plină de gunoaie? Cine o poate curăţa? Cine este singurul care are această autoritate şi această putere? Ascultă: Christos este una cu Tatăl de la începuturile eternităţii. În Christos se află întreaga plenitudine a Divinităţii în aspectul Ei trupesc (imanent). Această plenitudine este totuna cu Tatăl sau cu iubirea divină cea mai pură. Apropie-te de El prin iubirea ta, iar El îţi va curăţa şi îţi va trezi trupul, la fel cum a procedat cu trupul lui Christos, pe care l-a purtat în sine’.
Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a opta treaptă: ‚Eşti şocat de multitudinea de spirite rele care ţi-au guvernat trupul şi sângele pe pământ, întrebând, la fel ca Pavel: „Cine mă va mântui de trupul meu şi cine mă va elibera din cătuşele morţii?” Ascultă: Christos a fost ucis, dar s-a ridicat din morţi şi trăieşte ca Domn al eternităţii! Dacă El ar fi rămas prizonier al morţii, moartea ta ar fi fost eternă, dar întrucât El s-a ridicat din morţi, după cum poţi vedea tu însuţi, a devenit imposibil ca cineva să rămână de-a pururi în mormânt. – Aşa cum moartea a prevalat asupra oricărui trup datorită şarpelui, viaţa a ajuns să prevaleze asupra

tuturor trupurilor umane de pe pământ datorită Omului-Dumnezeu. S-a născut astfel o nouă judecată, care nu mai ţine cont de cea veche, a cărei esenţă centrală era moartea şi pe care a anihilat-o prin învierea Celui Unic. Esenţa acestei noi judecăţi este tot moartea, dar nu moartea care conduce la moarte, ci moartea care conduce la viaţă! – Dăruieşte-te iubirii prin iubirea ta, astfel încât această nouă judecată a trupului tău să devină o viaţă nouă, prin opera Celui Unic. Te afli acum chiar lângă izvor; bea aşadar din plenitudinea apei vii!'

Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a noua treaptă: ‚În sine, desfrâul nu înseamnă altceva decât iubire egoistă de sine! Cine se simte atras într-o asemenea măsură de iubirea faţă de o femeie încât uită de cea datorată lui Dumnezeu şi aproapelui său, care devine pentru el o povară, nu face altceva decât să se iubească pe sine, reflectându-se în natura femeii! De aceea, ai grijă să nu cazi în această capcană, lăsându-te atras – dincolo de măsura justă – de formele atrăgătoare ale unei femei. În caz contrar, vei cădea sub incidenţa slăbiciunii ei, în loc să o înalţi tu pe ea prin puterea ta, până la nivelul tău, astfel încât să devină una cu tine! Iubeşte femeia la fel cum îţi iubeşti un membru al corpului, astfel încât aceasta să devină una cu tine! Dar mai presus de orice, iubeşte-L pe Dumnezeu, căci numai această iubire te poate ajuta să te naşti a doua oară, ca cetăţean liber al cerului Său cel mai pur, pentru totdeauna, împreună cu soţia ta (care a devenit una cu tine!'

Robert continuă, citind inscripţia de pe cea de-a zecea treaptă: ‚Caută, caută, caută, şi învaţă să fii smerit, astfel încât să nu devii îngâmfat atunci când vei atinge starea de măreţie spirituală! – Ia exemplu de la blândeţea, delicateţea şi bunătatea Domnului! El este Domnul eternităţii; tot ce conţine spaţiul infinit este propria Sa lucrare. Puterea Lui este atât de mare încât la cea mai mică respiraţie a gurii Sale, toate lucrările din spaţiul infinit s-ar scufunda înapoi în nimicnicia din care au ieşit. Cu toate acestea, El stă în mijlocul copilaşilor Lui, modest şi smerit, ca şi cum ar fi cel mai neînsemnat dintre ei. El îi iubeşte pe toţi şi veghează asupra lor ca şi cum nu ar mai avea în grijă nici o altă fiinţă din spaţiul infinit, deşi acesta este plin cu nenumărate fiinţe de o puritate absolută, pline de înţelepciune şi de iubire! – De aceea, caută, caută, caută, şi urmăreşte să rămâi întotdeauna cel mai mic între toţi!'

Ajuns la această ultimă treaptă, Robert se simte atât de copleşit de iubire faţă de Mine încât începe să plângă în hohote. După ce se uită o vreme când la Mine, când la ultima inscripţie, iar din când în când şi la soţia lui, el spune cu un lung oftat: „O, inscripţie sfântă! Cât de simple sunt cuvintele tale, complet lipsite de orice prefăcătorie, dar inscripţionate în aurul cel mai pur – şi la fel de adevărate ca şi Cel ale cărui degete atotputernice te-au înscris pe această tăbliţă din aur. – O, Doamne! Abia acum pot spune că încep să înţeleg ce înseamnă adevărata iubire faţă de Tine. Simultan, îmi dau seama că până acum Te-am iubit incorect! Dar, dintr-o dată, lucrurile s-au schimbat ca prin minune! Inima mea nu mai cunoaşte alt Domn decât pe Tine – viaţa

mea! – Iubire eternă şi invincibilă! Nu mă mai pot raporta la Tine decât prin iubire, mai multă iubire, şi mai multă iubire! O, Tată şi Doamne Dumnezeul meu, Iisuse!!
Atunci când mi-ai dat-o pe frumoasa Helena de soţie, inima mea a simţit mai degrabă un fel de recunoştinţă interioară decât o iubire reală faţă de Tine. În infatuarea mea, am considerat că am dobândit perfecţiunea pentru simplul motiv că Ţi-am ascultat câteva porunci, făcând dovada unei oarecare obedienţe. O, cât de departe eram încă de adevăratul meu ţel! Cât de mult îmi lipsea discernământul, de vreme ce nu-mi dădeam seama în ce măsură trebuie să Te iubesc pe Tine mai mult decât pe Helena. Dar acum totul s-a schimbat! Acum nu Te mai iubesc decât pe Tine, iar din această iubire a mea s-a născut o viaţă nouă! O, Tată, o, Doamne Iisuse, unica iubire a vieţii mele!”

Capitolul 158
Iubirea arzătoare a lui Robert faţă de Dumnezeu. Discursul sublim al Helenei. Timiditatea ei faţă de Cel Preaînalt. Răspunsul ardent al Domnului
După aceste cuvinte, Robert se aruncă practic din vârful piramidei, uitând chiar şi de frumoasa lui soţie, şi aleargă către Mine, cu intenţia de a se arunca la picioarele Mele şi de a-şi scoate inima din piept, pentru a Mi-o dărui. Eu îi reamintesc însă că a uitat de soţia sa, Helena. Emoţionat, Robert îmi spune: „O, Doamne, Părinte Iisuse, cine îşi mai poate aduce aminte în prezenţa Ta de altcineva decât de Tine? O iubesc pe Helena – frumoasa şi pioasa mea soţie – la fel cum îmi iubesc orice alt membru al corpului meu spiritual, dar de acum înainte Tu reprezinţi totul pentru mine – Dumnezeul meu, Domnul meu, Părintele meu! Ce ar însemna o lume întreagă, plină cu Helene, fără Tine? Absolut nimic! Dacă aş şti că acest lucru îţi face plăcere, aş putea fi la fel de fericit fără Helena. De vreme însă ce aceasta este dorinţa Ta, mă voi duce să o aduc şi pe ea, conştient că reprezintă un dar primit din mâna Ta, fapt care îmi produce o bucurie infinită”.
Eu: „Într-adevăr, du-te şi adu-o! Căci ea ne priveşte cu tristeţe, convinsă că te-a ofensat fără să vrea, de vreme ce ai părăsit-o atât de brusc!”
Robert se grăbeşte înapoi la Helena, căreia îi spune: „Vino, vino, scumpa mea soţie. Iartă-mă dacă am uitat de tine pentru o scurtă clipă, dar acest lucru s-a datorat exclusiv iubirii mele excesive faţă de Domnul vieţii. Totul este însă în regulă! Haide, vino cu mine la Domnul şi bucură-te!”
Helena: „Inima mea se închină cu iubire şi recunoştinţă faţă de Domnul şi faţă de tine, fericită că v-aţi amintit din nou de mine! Într-adevăr, am fost puţin tulburată, convinsă că am greşit cu ceva. Acum m-am liniştit însă, căci îmi dau seama că ai fost atras de singura iubire cu adevărat pură şi autentică, care te-a îndepărtat pentru o clipă de mine, atrăgându-te în schimb către Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt! Haide, du-mă şi pe mine la El, căci El a rămas în continuare unicul Domn al

inimii mele, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Haide să ne unim inimile în faţa Celui care le-a umplut pentru prima dată cu iubirea Lui, astfel încât, atunci când trupul tău va fi purificat prin învierea în focul iubirii lui Dumnezeu, trupul meu să fie la rândul lui purificat, permiţându-ne astfel să fim fericiţi împreună ca o singură inimă, ca o singură minte, ca o singură iubire şi ca o singură fiinţă şi viaţă binecuvântată, în faţa Lui".
Robert aproape că se topeşte de iubire în timp ce o aduce pe Helena la Mine. Când cei doi ajung în faţa Mea, ea are intenţia să se prăbuşească la picioarele Mele, dar Eu o împiedic să facă acest lucru şi îi spun: „Hei, hei, scumpa Mea Helena, să înţeleg că nu Mă mai iubeşti la fel ca ceva mai devreme? Priveşte-Mă: Eu unul nu M-am schimbat deloc, căci sunt şi voi rămâne de-a pururi Acelaşi!" – Helena îmi răspunde cu un oftat: „Din punct de vedere exterior ai rămas întotdeauna neschimbat, dar inima mea te percepe acum într-o lumină nouă, infinit mai măreaţă şi mai sfântă! Inima mea tremură în faţa măreţiei şi sfinţeniei Tale, căci Tu eşti într-adevăr unicul Dumnezeu!"
Eu: „Bine, draga Mea Helena, dar acest lucru îl ştiai şi înainte, şi nu-Mi amintesc să fi avut asemenea inhibiţii pioase. M-ai sărutat chiar cu întreaga ardoare a inimii tale! Aminteşte-ţi şi nu te mai dovedi atât de schimbătoare, la fel cum şi Eu rămân imuabil de-a pururi, credincios propriului Meu Sine! În acest fel, această teamă absolut inutilă faţă de slava Divinităţii Mele nu va fi necesară vreodată!"
Helena: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun! Din păcate, acest lucru nu mai este posibil, căci atunci când un spirit Te întâlneşte pentru prima oară, sfinţenia Ta are un aspect predominant uman, astfel încât inima sărmanului păcătos să poată suporta oarecum prezenţa Ta divină. Prin efectul de multiplicare care se produce însă datorită evenimentelor miraculoase din preajma Ta, începe să iasă la iveală enorma diferenţă între Tine, o, Doamne, şi sărmana creatură care a reuşit în timp şi cu ajutorul sistemului creat de Tine să evolueze liber. Mă tem că acest lucru pune capăt relaţiei iniţiale cu Tine, care semăna oarecum cu cea dintre doi oameni. La ora actuală, Divinitatea Ta străluceşte plenar în faţa noastră, nedeghizată, în toată slava Ei! De aceea, este imposibil să nu fim cuprinşi de o anumită inhibiţie sfântă.
Încă de când am intrat în primele două camere din imensa locuinţă a lui Robert am fost cuprinsă de uimire, minunându-mă neîncetat şi slăvindu-Te pentru imensa Ta bunătate, iubire şi înţelepciune. Mai târziu însă, când iubirea Ta ne-a escortat către acest muzeu în care natura carnală a lui Robert ne-a fost prezentată prin corespondenţe şi imagini, nu am încetat să fim uimiţi de tot ce se petrece, dar mai ales de semnificaţia sublimă a inscripţiilor de pe trepte, aşa că nu este de mirare că simţim cu toţii o stare de adoraţie şi veneraţie infinită faţă de Tine, o, Doamne, care nu mai lasă loc primei mele atitudini – oarecum naivă – de devoţiune în faţa Ta!"

Eu: „Ca să fiu sincer, scuzele tale mi se par mai degrabă nişte pretexte! Eu ştiu cel mai bine ce simţiţi cu toţii acum, dar ştiu la fel de bine că stă scris: ‚De aceea, fiţi perfecţi, aşa cum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect!' – Cum ar putea ajunge la perfecţiune un copil care se teme de Tatăl lui mai rău decât se teme un iepure de un leu!?"

Capitolul 159
Parabola artistului şi a ucenicilor săi. Sfaturile blânde ale Domnului o ajută pe Helena să îşi regăsească iubirea miresei celeste
Continui: „Ca să înţelegi mai bine, îţi voi spune o parabolă. Vom vedea apoi ce impact a avut aceasta asupra ta:
A fost odată pe pământ un mare maestru al picturii, ale cărui picturi erau atât de perfecte încât nu le lipsea decât viaţa pentru a reda impecabil adevărul realităţii prezentate. Capodoperele maestrului i-au atras acestuia numeroşi admiratori veniţi din toate părţile lumii. Printre aceştia se numărau şi câţiva ucenici care doreau să îşi perfecţioneze propria artă. Acest lucru i-a făcut maestrului o mare plăcere, şi el nu a precupeţit nici un efort pentru a ajuta aceste tinere talente.
Printre discipolii săi se numărau câţiva înzestraţi cu un mare talent natural, dar care, din cauza respectului uriaş pe care i-l purtau maestrului lor, aproape că nu îndrăzneau să ia vreodată pensula în mână, convinşi că orice efort ar face, ei nu se vor putea apropia vreodată de perfecţiunea acestuia. – În schimb, cei mai puţin talentaţi dintre ei se gândeau astfel: ‚Ştim foarte bine că arta maestrului nostru este inegalabilă şi că noi nu suntem demni nici măcar să îi aducem apa de care are nevoie pentru picturile sale; dar nu suntem dispuşi să renunţăm complet la pictură din cauza acestui respect al nostru. Dimpotrivă, vom face tot ce ne stă în puteri pentru a-i fi devotaţi şi pentru a învăţa de la el tot ce este posibil. Cu siguranţă, acest lucru îi va face o plăcere mai mare decât dacă am rămâne simpli admiratori sideraţi ai operelor sale. De fapt, aceasta este cea mai mare laudă pe care i-o putem aduce: nu doar să îi admirăm fără rezerve operele, ci şi să încercăm să devenim la fel de buni ca el, chiar dacă ştim din start că nu vom reuşi niciodată acest lucru'. – După cum îţi poţi da seama, draga Mea Helena, discipolii căzuţi pradă unei devoţiuni exagerate nu vor învăţa aproape nimic de la maestrul lor, în timp ce cei care îşi vor cultiva pe lângă acest respect şi dorinţa de a învăţa cât mai multe de la el, vor ajunge cu siguranţă nişte artişti competenţi, mai mari sau mai mici, în funcţie şi de talentul lor nativ.
Spune-Mi: pe care din aceste două tipuri de discipoli crezi că îi va prefera maestrul – pe cei excesiv de devotaţi lui sau pe cei aparent mai puţin devotaţi, dar care îi vor perpetua mai departe arta, deopotrivă în spaţiu şi în timp?
De fapt, pe cine ai prefera tu însăţi: pe cineva atât de copleşit de frumuseţea ta încât nu va avea niciodată curajul să îţi mărturisească iubirea lui, sau pe cineva care se va simţi atât de inspirat de această

frumuseţe încât îşi va aduna curajul să îţi mărturisească iubirea sa? Spune-Mi, ce crezi în această privinţă?”
Helena: „O, Doamne, în mod evident, l-aş alege pe cel de-al doilea! Gata, capitulez, căci îmi dau seama de greşeala pe care am făcut-o!”
Eu: „În acest caz, ce ai de gând în ceea ce Mă priveşte? Intenţionezi să devii la fel de prietenoasă faţă de Mine, aşa cum erai la scurt timp după salvarea ta din capcana morţii spirituale?”
Helena de-abia îndrăzneşte să-Mi răspundă: „Hm, mda… Ar trebui, desigur, d-d-dar… hm, of, dacă nu ai fi atât de sfânt! Când mă gândesc că Tu eşti atotputernicul Dumnezeu, etern, preasfânt şi omniscient, iar eu nu sunt decât o scânteie minusculă născută din Tine, mă cuprinde un respect atât de mare faţă de Tine, iar privirea Ta sfântă mă copleşeşte atât de deplin încât simt că mă prăbuşesc într-un abis insondabil în faţa Ta!
Tu ai într-adevăr înfăţişarea unui miel inocent şi bunătatea unei mame atunci când este îmbrăţişată de copilaşul ei, dar din ochii Tăi ies uneori fulgere, trăsnete şi tunete, absolut necesare pentru a-i trezi pe oameni. În astfel de clipe mă gândesc: Atotputernicul arată într-adevăr ca un om, dar natura Lui este complet diferită! De pildă, nu-i arde niciodată de glume! Ştiu că îi iubeşte la nesfârşit pe cei dragi, dar nu la fel se comportă cu cei care îi încalcă ordinea divină!
Astfel de gânduri pătrund neinvitate în inima mea, aşa că nu-i de mirare că sunt cuprinsă atunci de un respect infinit faţă de Tine. M-aş hazarda chiar să afirm că deşi eşti Însuşi Dumnezeu cel omniscient, Tu nu poţi înţelege ce simte o creatură slabă atunci când se trezeşte în faţa Ta. Pentru Tine este amuzant să Te afli în mijlocul miliardelor de fiinţe create de Tine, iubindu-le după bunul plac al sentimentelor Tale divine, dar noi, sărmanele creaturi, nu putem să-Ţi răspundem la aceste sentimente fără un anumit fior ascuns, plin de respect.
Dacă ar fi după mine, aş prefera de o mie de ori să Te iubesc fără rezerve până la moarte, după cum se spune, dar… Există întotdeauna acest dar!”
Eu: „Măi, măi, cum ai mai dat-o la întors! Cred că de acum înainte va trebui să te iau consilierul meu!! Ascultă, micuţa mea laşă, dacă Eu aş fi incapabil să simt ceea ce simte o creatură a Mea, Mă întreb de unde s-ar naşte aceste sentimente din inima ei? Cine este cel care le-a implantat acolo? Crezi că Eu v-am creat doar pe jumătate, aşa că nu prea ştiu ce se întâmplă în inimile voastre? Mă tem că iar a ieşit la suprafaţă înţelepciunea ta vieneză!
Ascultă, la ce-ar folosi un Dumnezeu slab? Prin însăşi natura Lui, El trebuie să fie atotputernic şi înţelept mai presus de orice, căci în caz contrar ar fi pierit de mult, şi odată cu El şi voi! – Ei, ce mai ai de spus acum? Te îngrozesc la fel de mult ca mai înainte, sau ţi-a mai trecut teama?”
Helena îmi zâmbeşte cu tandreţe, iar după o vreme îmi spune: „O, Tată ceresc infinit de bun! Eşti atât de convingător, încât în faţa argumentelor

Tale chiar şi cea mai speriată inimă trebuie să renunţe la teama sa! De acum înainte, Te voi iubi din nou mai presus de orice, fără nici un fel de rezervă!!”
Eu: „Bine, atunci vino la pieptul Meu şi abandonează-ţi inima în faţa Mea!” – Helena se aruncă fără nici o ezitare la pieptul Meu, acoperindu-l cu lacrimi de fericire, cu oftaturi şi cu sărutări.

Capitolul 160
Părintele Ciprian se simte ofensat de furtuna sentimentelor Helenei. O mustrare severă la adresa infatuării preoţilor
După ce asistă o lungă perioadă la manifestarea de iubire a Helenei la pieptul Meu, părintele Ciprian se apropie de noi şi spune: „Mi se pare că această femeie vrea să pună cu totul stăpânire pe Tine! Nouă, celorlalţi, nu ne mai rămâne nimic? Această soţie a lui Robert este în mod clar îndrăgostită de Tine, Doamne, şi asta până peste cap. Sunt convins însă că şi alte suflete feminine din grupul nostru Te iubesc la fel de mult ca şi ea, chiar dacă nu fac atâta caz de sentimentele lor. Ştiu că Tu eşti Domnul, aşa că nu mi-aş permite niciodată să îţi dau sfaturi, dar povestea asta mi se pare ciudată, căci această femeie aproape că te-a înghiţit complet cu sărutările ei! Nu am văzut în viaţa mea o obrăznicie atât de mare! Mă tem chiar să nu ia foc de atâta iubire!”
Eu: „Nu cred că te-ar deranja prea tare! Constat chiar că inima ta mai cultivă încă sentimente de mânie. Ai grijă însă, căci cel care se simte ofensat de Mine nu va avea parte de o soartă prea fericită! Te avertizez: cine nu Mă va iubi la fel de mult ca Helena, aici de faţă, va avea un loc penibil în împărăţia Mea!
Dacă M-ai iubi la fel de mult ca acest suflet feminin, iubirea sa nu ţi s-ar părea atât de exagerată. Ea ţi se pare un ghimpe în ochi numai datorită sărăciei iubirii tale faţă de Mine. În ceea ce Mă priveşte, îţi spun: iubirea ei, atât de sufocantă, nu Mă deranjează absolut deloc. În schimb, observaţiile tale nesărate au cam început să Mă plictisească!
Dacă maica Maria şi alte spirite feminine pline de slavă nu îşi manifestă iubirea lăuntrică aşa cum o face Helena, acest lucru se datorează exclusiv faptului că se află de mult timp în Paradis, ca fiinţe celeste, dar te asigur că iubirea lor interioară este la fel de intensă ca şi cea pe care Helena o manifestă în exterior! Acum ştii destule! De aceea, du-te înapoi în grupul din care ai plecat, lăsând-o pe Helena să îşi exprime liberă iubirea arzătoare pe care o simte pentru Mine de atâta timp!”
Franciscanul mai întârzie puţin şi îmi spune: „Doamne, sunt nevoit să plec chiar dacă şi inima mea simte aceeaşi iubire arzătoare faţă de Tine?”
Eu: “În această lume, singura măsură care decide apropierea unui spirit de Mine este iubirea sinceră! Dacă dispui de această iubire, complet dezinteresată şi necondiţionată, atunci eşti deja intim legat de Mine şi nimic nu ne-ar putea apropia mai mult. Cu cât în inima ta există însă mai

multe scântei de iubire egoistă de sine, cu atât mai departe vei fi nevoit să stai faţă de Mine.
Ascultă, episcopii catolici ţin chiar acum diferite conclavuri pe întregul pământ, în care îşi pun la cale afacerile, cum ar fi cele financiare, legate de pământuri şi de concesiuni, urmărind să înlănţuie şi mai puternic natura umană. Singurele scopuri pe care le urmăresc sunt interesele lor egoiste. De aceea, ei se îndepărtează din ce în ce mai tare de Mine, iar întrunirile şi conclavurile lor nu vor da roade. Îţi atrag aşadar din nou atenţia: cei care se pun pe ei înşişi în faţa Mea vor fi întotdeauna ultimii în împărăţia Mea, dacă vor avea acces în ea!
Cine pretinde că Mă iubeşte, dar nutreşte sentimente de gelozie atunci când îmi arăt iubirea faţă de ceilalţi nu îmi este prieten şi nu se dovedeşte demn de iubirea Mea! – Cine spune: ‚Numai prin cutare metodă de căinţă îţi poţi asigura iubirea lui Dumnezeu şi un loc în Paradis’ este un mincinos şi va ajunge direct în iad, la fel ca toţi cei de teapa lui! Căci Eu sunt Domnul şi iubesc pe oricine vreau Eu, îmi revărs graţia asupra cui vreau Eu şi confer beatitudinea oricui doresc Eu! Pe Mine nu Mă interesează statutul social şi falşii profeţi pe care plezneşte osânza, dar care încearcă în permanenţă să menţină umanitatea slabă în lanţurile sclaviei. Vai celor care îndrăznesc să se folosească de iubirea Mea faţă de umanitate, ca şi cum ar avea vreun drept să facă acest lucru! Te asigur că drepturile lor vor fi în scurt timp anihilate cu toată severitatea!
Ascultă, prietene Ciprian, aşa cum episcopii catolici îţi ţin chiar acum conciliile lor cu scopul de a-şi amplifica puterea pe care o au din vechime şi de a-şi spori averile şi privilegiile, fără să le pese nici un pic de prosperitatea popoarelor pe care le păstoresc, - la fel şi tu ai în tine ceva din acest spirit catolic, care te face să o invidiezi şi să tulburi iubirea scumpei Mele fiice faţă de Mine. Deocamdată nu intenţionez să-ţi interzic pe faţă să rămâi alături de Mine, întrucât ai trecut de anumite teste ale iubirii purificate faţă de Mine. De aceea, dacă poţi să rămâi, rămâi! Dar dacă invidia şi mânia nu-ţi permit acest lucru, atunci mai bine pleacă!”
Auzind aceste cuvinte, faţa franciscanului se lungeşte de un cot, iar el îşi spune în sinea lui: „Nu mi-aş fi imaginat niciodată că poate fi atât de sever! Doamne Dumnezeule, ce se va alege de mine dacă mă va arunca afară din această împărăţie? Ca de obicei, are perfectă dreptate: sunt preot, şi ca în cazul oricărui preot, nu există nici măcar un singur fir de păr bun care îmi creşte pe cap! Ce se va întâmpla însă dacă îmi va cere să plec? Din fericire, mi-a spus că pot să rămân dacă doresc cu adevărat acest lucru, dar mă întreb: pot eu oare să mă feresc de invidie şi de mânie? Este trist, dar trebuie să recunosc că nu pot! Această situaţie trebuie însă să se schimbe! – Domnul ne-a spus odată că trupurile şi sufletele oamenilor s-au născut din Satan, arhanghelul căzut şi supus judecăţii, mai precis dintr-una din părţile trupului acestui Prinţ al minciunii. Cu siguranţă, eu m-am născut din coarnele sale, căci în inima

mea continuă să apară numai impulsuri rele! Mă tem că vor mai ieşi la iveală şi alte manifestări, direct din inima plină de răutate a lui Satan, care nu este capabilă de altceva decât de invidie, maliţie, dorinţă de dominare, aroganţă şi alte asemenea drăcovenii. O, Doamne, Te implor, alungă-l din mine pe Satan!”
Eu: „Bine, poţi să rămâi împreună cu Ludwig şi cu prietenul său! De asemenea, îţi recomand să asculţi şi sfaturile lui Thomas şi ale prietenului său Dismas, iar ei te vor ajuta să elimini din sufletul tău reziduurile rămase de la Satan”.
Ciprian face ce i-am spus, cu faţa strălucind de fericire. Între timp, Eu îl chem la Mine pe Robert.

Capitolul 161
Transformarea miraculoasă a criptelor sufletului. Robert primeşte un nume celest. Îngerul Sahariel – liderul grupului
După ce Robert se întoarce în grabă la Mine, plin de iubire şi fericit datorită graţiei pe care i-am arătat-o Helenei sale, pietrele funerare dispar subit, fiind înlocuite de lumini puternice, asemănătoare unor sori. Aceste sfere luminoase încep să se înalţe, plutind prin atmosferă într-o succesiune sublimă, până când ajung să se fixeze pe tavan, unde alcătuiesc o galaxie alcătuită din stele extrem de strălucitoare.
După câteva minute de stupoare, în care toţi cei de faţă se minunează la culme de cele văzute, din cer coboară în jos un spirit strălucitor. El se aşează chiar în locul în care a fost situată mai înainte marea piramidă şi ţine în mâna dreaptă o robă albastră cu falduri, de culoarea cerului senin, ţesută cu stele care lucesc orbitor.
Toţi cei de faţă sunt atât de şocaţi de această apariţie sublimă încât aproape că nu mai îndrăznesc să respire. Chiar şi Robert stă în faţa Mea înlemnit, incapabil să mai spună ceva. Singură Helena, deşi este şi ea la fel de uimită de ceea ce se petrece, îndrăzneşte să Mă întrebe care este semnificaţia acestui fenomen.
Eu îi răspund: „Ascultă, fiica Mea, toate aceste fenomene s-au născut din trupul lui Robert! Îngerul care a apărut a transmutat fostele impulsuri negative, ţesând din ele o robă pe care i-a adus-o lui Robert şi pe care o putem considera un veşmânt celest. Având în vedere că ai contribuit tu însăţi decisiv la acest proces prin imensa putere a iubirii tale, care a ajutat la dizolvarea şi la purificarea trupului lui Robert, poţi să te duci la înger şi să-l conduci aici, pentru a-i înmâna roba soţului tău şi pentru a-l îmbrăca cu ea! Căci acesta este adevăratul veşmânt al vieţii eterne!”
Transfigurată de cuvintele mele, Helena să grăbeşte să ajungă la îngerul de lumină, pe care îl roagă să vină la Mine. Îngerul acceptă şi cei doi se întorc împreună. Ajuns în faţa Mea, îngerul se închină până la pământ, după care îi dă haina lui Robert cu un gest foarte prietenos. Robert aproape că leşină din cauza iubirii şi devoţiunii pe care le simte. În clipa în care îngerul îi dă roba, aceasta îl îmbracă instantaneu.

Când îl văd îmbrăcat cu acest veşmânt al nemuririi, îl întreb: „Ei, prietene şi frate Robert-Uraniel, cum îţi place acest veşmânt şi ce părere ai de această transformare?” – Robert-Uraniel: „Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Încă de pe vremea când trăiam pe pământ am sesizat că în viaţa omului sunt momente în care puritatea pe care o simte este atât de mare încât limba lui devine incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, ba chiar şi mintea lui se linişteşte complet. Chiar dacă doreşte să spună ceva, el nu reuşeşte să găsească vreun cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce simte. Acest lucru este cu atât mai valabil aici, în împărăţia spiritelor, în care miracolele se ţin lanţ! De aceea, o, Doamne, iartă-mă dacă nu îmi găsesc cuvintele, căci această muţenie a mea derivă din marea iubire pe care ţi-o port şi din fericirea pe care o simt. Acest eveniment sublim s-a petrecut prea brusc şi încă nu mi-am revenit din şoc. Dacă îmi vei îngădui câteva momente de relaxare, cu siguranţă îmi voi reveni şi voi putea spune câteva cuvinte în legătură cu ceea ce s-a petrecut”.
Eu: „Foarte bine! În acest caz, du-te împreună cu acest înger, care îţi va prezenta acest muzeu într-o altă lumină. Când ai terminat, întoarce-te aici şi povesteşte-le celorlalţi ce ai văzut şi ce ai auzit. Ca să poţi face faţă acestui demers, va trebui să te deplasezi însă cu o viteză spirituală, aşa cum obişnuiesc îngerii. Ai auzit adeseori pe pământ expresia ‚cu viteza gândului’. (Mă întorc apoi către înger): Sahariel, ţi-l prezint pe fratele tău Uraniel! Condu-l prin lumea miraculoasă a sufletului lui şi arată-i primul lui pământ, din care te-ai născut tu însuţi! Aşa să fie!”
Sahariel îi spune lui Robert-Uraniel: „Vino, frate! Contemplă, învaţă şi închină-te în faţa înţelepciunii Tatălui ceresc!” – Cei doi se ridică instantaneu şi dispar din faţa celor prezenţi (a grupului de spirite care au sosit împreună cu Robert în lumea spiritelor).

Capitolul 162
Helena conversează cu Domnul. Locuitorii iadului

Helena priveşte şi ea în jur, dar cum nu mai reuşeşte să-l vadă pe Robert, Mă întreabă în şoaptă unde o fi dispărut acesta, împreună cu îngerul.
La rândul Meu, o întreb cu mare blândeţe dacă se teme cumva că Robert-Uraniel a dispărut de tot. Îmi răspunde: „O, Tată preasfânt! Cum aş putea crede aşa ceva, când Mă aflu la pieptul Tău sfânt? Unde ar fi putut dispărea Robert fără ca Tu să îl poţi supraveghea? Nici un spirit care se află în bătaia ochilor Tăi nu s-ar putea pierde vreodată, fiind întotdeauna atras înapoi de iubirea faţă de Tine! Nu, mă gândeam la minunile pe care le contemplă Robert la ora actuală, la marile miracole create de înţelepciunea, atotputerea şi măreţia Ta, şi la toate lucrurile minunate pe care ni le va putea împărtăşi!”
Eu: „Aşa este. Între timp, ţi-aş putea povesti câteva miracole chiar mai mari decât cele la care va asista Robert. Mă întreb dacă le vei crede…”.

Helena: „O, Tată preaiubit, sunt convinsă că miracolele Tale sunt infinit mai mari decât cele pe care le pot face toţi îngerii din cerurile Tale! Mă tem însă că dacă îmi vei relata anumite aspecte din istoria Divinităţii Tale, vor mai trece trilioane de ani până când voi putea înţelege ce îmi spui, deşi trebuie să recunosc că aş fi cât se poate de interesată să aud aceste lucruri din gura Creatorului universal.
Cel mai mult m-ar interesa să aflu acele lucruri pe care le-ai discutat cu discipolii Tăi după înălţarea Ta la cer, sau despre cele la care se referea sfântul evanghelist Ioan atunci când spunea: ‚Mai sunt încă foarte multe lucruri care ar putea fi spuse, dar care nu au putut fi înregistrate în scris, căci în oricâte tratate ar fi descrise ele, nimeni nu le-ar putea înţelege!’ Am rămas extrem de nesatisfăcută atunci când am citit aceste rânduri ale apostolului Ioan. Sunt convinsă că le-ai revelat aspecte extrem de memorabile discipolilor Tăi dragi!”
Eu: „Foarte bine, draga Mea Helena! Pe de altă parte, trebuie să recunosc că aceste lucruri erau într-adevăr atât de profunde încât nu le-ai putea înţelege nici chiar în această lume a spiritelor. Nu va trece însă mult şi le vei putea vedea cu ochii tăi, căci ele sunt înregistrate în marea Mea bibliotecă celestă. Când vei căpăta acces la această bibliotecă, vei putea citi o Evanghelie completă, care îţi va descrie tot ce s-a întâmplat în timpul prezenţei Mele pe pământ, în toate detaliile! Deocamdată, pune-Mi alte întrebări!”
Helena: „O, Tată scump, povesteşte-mi ceva despre căderea lui Lucifer! Acesta a fost unul din multele lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată pe deplin pe vremea când am trăit pe pământ”. – Eu: „Iubita Mea, Mă tem că nici această poveste nu ar putea fi digerată prea uşor de inima ta, întrucât este prea tristă. Haide, alege altceva!”
Helena: „O, Tată preasfânt, ce poţi să-mi spui în acest caz despre iad, despre care clericii de pe pământ au mult mai multe de spus decât despre rai? Cine ajunge de fapt în iad? Există într-adevăr un astfel de loc, sau nu? Asemenea întrebări mi se par îndreptăţite, căci eu însămi am fost o creatură destul de rea în lumea exterioară, atât de rea cât poate ajunge o poamă stricată vineză! Papa cu tot clerul lui m-ar fi condamnat de o mie de ori pentru păcatele mele, fără nici o milă! Şi totuşi, în pofida răutăţii mele, mă aflu acum alături de Tine, într-o stare de preafericire! La fel şi ceilalţi care se află acum în compania Ta sfântă, bucurându-se de viaţa eternă! Mulţi dintre papistaşii de pe pământ i-ar fi condamnat fără nici un fel de scrupul, spunând: ‚Nici vorbă! Aceşti oameni sunt prea răi chiar şi pentru iad!’ Şi totuşi, şi ei se află aici, în sfânta sfintelor, lăudându-Ţi în inimile lor bunătatea infinită, înţelepciunea, autoritatea şi puterea! În aceste condiţii, mă întreb sincer cât de rele trebuie să fie sufletele care ajung într-adevăr în iad, dacă există într-adevăr un astfel de loc!”
Eu: „Scumpa Mea Helena, întrebarea ta nu este deloc lipsită de miez, iar răspunsul la ea va fi unul cât se poate de interesant. Decât să lungim însă prea mult vorba, mai bine îţi voi prezenta un suflet malefic, care nu

mai are mult până când va ajunge în iad, ba chiar în iadul cel mai de jos. Văzând cum acţionează acest om, vei înţelege perfect ce fel de spirite ajung în iad. Căci trebuie să-ţi spun că există într-adevăr un iad, şi încă divizat în trei planuri, din care cel mai de jos este şi cel mai rău. În acest fel, vei înţelege mult mai clar cine şi în ce condiţii ajunge în iad. Sufletul malefic despre care ţi-am vorbit va ajunge aici în cel mai scurt timp, dar nu trebuie să te temi!”

Capitolul 163

Îi trimit pe Petru şi pe Pavel cu misiunea de a-l aduce la Mine pe beduinul-şef Cado. Încercarea meritorie, dar inutilă, a lui Petru de a câştiga acest spirit teribil de partea Mea

Îi chem la Mine pe Petru şi pe Pavel, cărora le spun: „Duceţi-vă şi aduceţi-mi-l pe Cado, care a ajuns în această lume acum 40 de zile terestre. Pe de o parte, aceasta este chiar dorinţa lui, iar pe de altă parte, doresc să le alung din minte acestor noi fraţi ai noştri chiar şi cea mai mică suspiciune că Eu aş putea fi un tiran fără milă, dincolo de toată iubirea Mea. Haideţi, grăbiţi-vă să-l aduceţi la Mine!”

Cei doi dispar subit şi reapar instantaneu, însoţiţi de Cado. Văzând chipurile noi care au apărut subit în faţa lui (singurii pe care îi vede sunt cei doi apostoli), acesta se dă un pas înapoi şi urlă: „Pe toţi diavolii, ce fel de animale cu feţe de oameni mai sunt şi acestea? O, cerşetori blestemaţi, o să mă aduceţi la sapă de lemn!”

Pavel îi spune: „Nu am venit să-ţi cerem de pomană, căci nu avem nevoie de aşa ceva, cu atât mai mult cu cât toate comorile pământului şi ale cerului se află deja la dispoziţia noastră. Avem, ce-i drept anumite probleme de rezolvat cu tine, dar acestea sunt mai degrabă în beneficiul tău decât al nostru. De altfel, ţi-ar folosi mai mult chiar decât toate comorile pământului la un loc. Această misiune constă în a încerca să te salvăm de la iad şi de la moartea eternă, dacă va fi posibil. Pe pământ ai fost un diavol perfect într-o formă umană, aşa că aparţii deja de drept infernului. În această lume a spiritelor, te afli doar la o mică aruncătură de băţ de iadul cel mai de jos; de fapt, te afli deja în interiorul acestuia, în acord cu vibraţia care te caracterizează. Dacă doreşti însă acest lucru, noi avem puterea de a te salva din acest iad. Tot ce trebuie să faci în acest scop este să ne urmezi şi să faci tot ce te vom învăţa noi”.

Cado: „Ce!? Ce tot pălăvrăgiţi acolo? Vreţi să spuneţi că am murit, că nu mă mai aflu pe pământ, în posesia tuturor averilor mele, a aurului şi argintului meu? O, tâlharilor, ce fericiţi aţi fi să puneţi mâna pe câteva monede de aur din cuferele mele, fiind dispuşi în acest scop chiar să inventaţi un rai – chit că acesta nu există – şi un iad, de care, chipurile, urmează să mă salvaţi şi care nu reprezintă decât o invenţie a preoţilor ipocriţi! Haide, valea, dacă nu doriţi să-mi chem servitorii, alungându-vă ca pe nişte câini! Auzi-i pe aceşti borfaşi! Sunt în stare să te salveze de iad şi să te ducă drept în rai, numai să-ţi ia banii! Luaţi-vă tălpăşiţa până când nu vă scot eu raiul şi iadul pe nas!”

Pavel: „Prietene, astfel de vorbe goale nu ne pot tulbura în nici un fel, iar de speriat nu ne sperie nimeni. De aceea, îţi spunem: ‚Dacă nu ne vei urma în mod voluntar, vei avea de-a face cu puterea noastră!’ Poţi fi convins că servitorii tăi nu-ţi mai pot fi de nici un folos în această lume. Apropo, ştim foarte bine cum ţi-ai adunat bogăţiile pe pământ: ai înfometat mii de oameni, care depindeau sută la sută de bunăvoinţa ta, în timp ce castelul tău era apărat de câini feroce, care îi atacau şi îi muşcau pe trecătorii inofensivi până când apăreau servitorii tăi, eliberându-i din colţii fiarelor în schimbul unor recompense frumuşele. Mulţi te-au dat în judecată, dar fără nici un succes, căci judecătorii erau cumpăraţi de tine. Ţi-am putea povesti multe despre furturile pe care le-ai comis, dar toate aceste orori inumane îţi vor trece prin faţa ochilor la momentul potrivit, şi vom vedea atunci în ce măsură te revoltă ele, trezind în sufletul tău o dorinţă sinceră de căinţă, sau nu. În caz afirmativ, vei fi salvat; în caz contrar, vei ajunge direct în iadul cel mai de jos. Iar acum, vino cu noi de bunăvoie, dacă nu doreşti să folosim forţa în acest scop!”
Cado urlă din toţi bojocii: „Câinilor! Doriţi să folosiţi forţa, silindu-mă să fac ceea ce eu nu vreau? Vedem noi imediat care pe care! Hei, slugilor, daţi fuga încoace!” – Scrâşnind groaznic din dinţi, el aşteaptă sosirea servitorilor săi, dar nimeni nu apare, şi nu se aude nici un lătrat de câini. Însuşi castelul său, pe care a continuat să îl vadă până acum, considerându-l în continuare proprietatea sa imaginară, la fel cum a fost pe pământ, începe să se dizolve treptat, la fel ca florile de gheaţă de pe un geam atunci când începe să bată un vânt cald.
Văzând ce se întâmplă, Cado exclamă: „Am fost trădat! Câini mizerabili, m-aţi înşelat! O, plecaţi de la mine, javrelor! Pe toţi diavolii, nu am de gând să vă urmez! Nu sunteţi decât doi magicieni care au aruncat asupra mea cu o vrajă! Dispăreţi din ochii mei, câini veniţi din infern!!”
După acest şuvoi de insulte, Cado se trezeşte în faţa Mea, a Helenei şi a celorlalţi oaspeţi, dar continuă să nu îi vadă decât pe Petru şi pe Pavel. Helena se sperie, căci spiritul infernal străluceşte de-a binelea din cauza mâniei sale, scoţând aburi pe gură. O întăresc discret, ca să poată observa întregul spectacol într-o stare de calm. – În continuare, îi fac un semn lui Petru să iniţieze procesul de conversie, lăsându-l pe Cado să perceapă pentru câteva momente diferite regiuni paradisiace.
Petru îi adresează cuvinte de o mare înţelepciune şi blândeţe, spunându-i: „Prietene Cado, fii rezonabil! Sunt convins că experienţa te-a învăţat până acum că orice proprietate terestră este iluzorie şi efemeră, bogatul împărtăşind în final aceeaşi soartă ca şi cel sărac. Orice trup trebuie să moară şi numai spiritul interior poate rămâne indestructibil! Ascultă-mă: tu ai murit din punct de vedere fizic, dar viaţa ta continuă, datorită sufletului tău, în interiorul căruia se află un spirit divin. De aceea, nu te mai crampona de ceea ce a murit pentru totdeauna. Mai bine mărturiseşte-ţi marea vinovăţie lumească, iar noi ne vom ruga pentru tine şi te vom primi în lumea noastră, a vieţii autentice

şi eterne, în care nu-ţi va mai lipsi niciodată nimic. Priveşte acolo, către răsărit! Acele pământuri şi palate minunate sunt ale noastre, şi te-ai putea bucura şi tu de ele! Mai întâi trebuie să îţi mărturiseşti însă greşelile, pentru a le putea lua asupra noastră!”
Cado aruncă o privire fugară peisajelor minunate care îi apar în faţa ochilor, după care spune cu dispreţ: „Ştim cu toţii cum sunt prinşi şobolanii şi şoarecii în capcană. Proştii plătesc taxă dublă pentru a intra la teatru dacă un magician le arată nişte peisaje iluzorii. Eu nu mă număr însă printre aceşti proşti, aşa că nu mă voi grăbi să înghit cârligul! Tâlharilor, chiar credeţi că o să cad pe spate văzând scamatoriile voastre? Ştiu foarte bine cine sunteţi, şi cu atât mai mult cine sunt eu. Acum mă aflu în afara corpului fizic, aşa că sunt mult mai liber, şi pot face orice doresc. Nu voi accepta însă niciodată drept ghid un evreu bătut în cap! Înţelegi ce îţi spun, maimuţă fără minte? Ce o tot ţii cu datoriile mele terestre? Dacă eşti într-adevăr atât de înţelept şi de atotputernic cum te pretinzi, ar trebui să le cunoşti şi fără să ţi le mai spun eu! De aceea, nu ai decât să mi le ştergi automat, dacă chiar ai puterea de a face acest lucru! – La urma urmei, ce crime atât de mari am comis? Eu te-am întrebat de crimele comise de tine? Haide, şterge-o, dacă nu vrei să-ţi prezint adevăratul diavol care zace în mine! În fond, te-a chemat cineva? Cado, teroarea stepelor armene, în nici un caz nu a făcut-o! Cado este un domn atotputernic, şi întregul pământ se cutremură atunci când îi aude numele! Cât despre Iehova al tău, acesta nu este decât un cerşetor şi un nenorocit în tot ce a făcut! Crezi cumva că nu am auzit destule despre el şi despre marioneta lui, Iisus, cel crucificat, de care şi-au bătut joc evreii cum au vrut? O, Cado le ştie pe toate, inclusiv doctrina acestui Iisus, şi asta mai bine decât tine, care ar fi trebuit să devii stânca pe care şi-a clădit el biserica, pentru totdeauna. Până la urmă, stânca s-a dovedit doar o bucată de unt topit, din care nu a mai rămas nimic decât un nume gol şi câteva statui din lemn, icoane şi false relicve! Ştiu foarte bine cine eşti! Eşti Petru, iar tovarăşul tău este Pavel sau Saul (cred că al doilea nume este cel real), care este o idee mai inteligent decât tine. Spune-mi mai bine ce s-a ales de stăpânul tău în această lume a spiritelor! Tot ocupat a rămas cu judecarea viilor şi a morţilor? De fapt, este la fel de prost ca voi doi?”
Petru: „El este chiar Cel care ne-a trimis la tine, pentru a te salva de la damnarea eternă!” – Cado: „Şi de ce nu a venit personal? Te pomeneşti că a răcit tot judecându-i pe alţii! O fi prins vreo gripă, care l-a împiedicat să iasă din casă, trimiţându-vă în schimb pe voi, ca să mă încălziţi cu respiraţia voastră puternică! Dar Cado nu este un miel, la fel ca Mesia evreilor, pe care aceştia l-au onorat ţintuindu-l de cruce! O, proştilor! Chiar credeţi că mă voi lăsa dus de nas, ca un evreu flămând? În această privinţă, vă înşelaţi complet, dragii mei mieluşei! Cado este un leu, nu un miel al lui Dumnezeu! Înţelegeţi ce vă spun? – Transmiteţi-i stăpânului vostru respectele mele şi spuneţi-i că regret că atât timp cât a trăit pe pământ nu a fost un Cado, ci doar o banală oaie!”

Petru: „Prietene, această cale nu te va duce nicăieri. Ea conduce drept în iad, acolo unde te vei ‚bucura' de chinurile eterne pe care ţi le-a pregătit propriul tău suflet, căci eşti putred până la ultima fibră a fiinţei tale lăuntrice! Ca să înţelegi mai bine cine este Iisus cel crucificat, îţi voi spune eu, unul din cei mai devotaţi martori ai Săi, că El este Însuşi Dumnezeu cel Unic, Domnul şi Stăpânul etern al creaţiei, sfânt mai presus de orice! El este singurul care te poate mântui, şi tot El te poate lăsa să cazi pentru eternitate. – Priveşte încă odată către răsărit, acolo unde se află Raiul deschis, care te aşteaptă, iar apoi priveşte către miazănoapte, unde te aşteaptă iadul feroce, cu fălcile larg deschise, gata să te înghită pentru totdeauna! Ce cale alegi? Nu Dumnezeu te va judeca, şi nici vreun înger sau noi doi. Tu vei fi singurul tău judecător!"
Cado: „Deci raiul se află în direcţia aceea, iar iadul – cu tot romantismul său – în direcţia opusă! Grozav! Şi cât costă tot acest spectacol regizat de voi?! Sunt mai convins ca oricând că nu sunteţi altceva decât doi magicieni experimentaţi! Spuneţi-mi, iadul de care vorbiţi este iadul vechilor evrei, al catolicilor, al grecilor, turcilor sau indienilor? – Că doar n-o fi persan!?"
Petru: „Cado, Cado! Eşti plin de sarcasme şi îţi baţi joc de compasiunea şi de bunătatea nesfârşită a Domnului! După cum poţi vedea, noi suntem prietenoşi, gata să îţi facem orice serviciu pe care îl permite ordinea lui Dumnezeu. Nu te-am ofensat în nici un fel cu vreun cuvânt greu. Nu am făcut decât să îţi arătăm în ce poziţie te afli în faţa justiţiei primordiale a lui Dumnezeu, dar tu te-ai aruncat asupra noastră cu ferocitatea unui tigru! De ce te comporţi astfel, prietene? De ce nu ne tratezi cu blândeţe, aşa cum procedăm noi, deşi dispunem de întreaga putere cu care ne-a înzestrat Dumnezeu? Dacă ai proceda astfel, ne-am putea înţelege mult mai bine. Crede-mă că te cunosc foarte bine şi ştiu cât de mare este disperarea ta interioară, născută din iubirea egoistă din inima ta! De unul singur, nu vei fi niciodată capabil să te ajuţi. Dacă îţi vei mărturisi însă greşelile în faţa noastră, deschizându-ţi astfel inima, ne vei permite practic să facem ordine în interiorul acesteia. În schimb, dacă vei prefera să îţi închizi pentru totdeauna inima în faţa noastră, excrementele malefice din ea se vor solidifica şi nu vei mai putea fi salvat de la moartea eternă! Cado, gândeşte-te la aceste cuvinte salutare, născute din iubire şi din prietenie!"
Cado: „Pe viitor scuteşte-mă de prietenia ta şi nu mă mai plictisi cu iubirea ta penibilă! Nu ai auzit până acum că cei născuţi din leagăn ca să conducă sunt obişnuiţi cu ordinele şi nu pot suporta obedienţa? Nu vei obţine niciodată ceva de la mine decât dacă vei accepta să mergi tu însuţi pe calea graţiei şi mărinimiei mele, nicidecum sfătuindu-mă ce şi cum să fac! Un rege autentic nu se lasă niciodată sfătuit, dacă doreşte să se impună în faţa supuşilor săi. Tot ce ştie el este să îşi exprime voinţa!"

Capitolul 164

Răutatea lui Cado i-a afectat întreaga fiinţă, ca un cancer. Domnul vorbeşte despre pedeapsa divină

Petru ia din nou cuvântul: „Bine, dar nu ai fost nici un rege în timpul vieţii tale pământeşti! Ce-ţi veni cu cei născuţi din leagăn ca să conducă? La urma urmei, nu ai fost decât un biet căpitan beduin, ba chiar şi această funcţie nu ai deţinut-o decât în ultimul tău an de viaţă. Înainte ai fost un simplu oier şi un complice al celorlalţi tâlhari la drumul mare cu care te-ai înhăitat. Abia după ce te-ai însurat din interes cu fata căpitanului ai fost ridicat la acest rang de şef. Pe scurt, ai fost nevoit să asculţi de alţii în cea mai mare parte a vieţii pe care ai trăit-o pe pământ şi nu ai putut să-ţi conduci semenii (respectiv pe ceilalţi tâlhari de aceeaşi speţă cu tine) decât în anii din urmă. Din câte putem deduce, nu ai fost deloc ‚născut pentru a conduce', aşa cum pretinzi!"

Cado: „Nu contează! Ce doresc şi ce nu doresc eu e treaba mea, şi nici dacă aţi fi zei nu mi-ai putea schimba atitudinea, decât dacă mi-aţi înlocui inima şi voinţa cu altele noi. Chiar credeţi că mă tem de iad? Vă înşelaţi foarte tare! Cel mai uşor lucru din lume este ca un măgar nătâng să te teamă de Dumnezeu cel atotputernic; dar să-i opui rezistenţă şi să îi pui la încercare înţelepciunea, făcând-o de ruşine, asta numai un spirit puternic poate face, care nu se teme nici de cel mai cumplit iad! De aceea, nu aveţi decât să mă aruncaţi în cazanul cu smoală şi vă voi da acelaşi răspuns, oricât de cumplite ar fi durerile prin care voi trece! – La urma urmei, ce-i datorez eu Creatorului meu? Nu mă simt obligat decât pentru acele lucruri pe care le-am cerut personal de la cineva, şi nu-mi amintesc să-i fi cerut Creatorului să mă creeze. În fond, a făcut după cum l-a tăiat capul! Dacă a fost capabil să dea naştere unei creaturi de teapa mea, acest lucru ar fi suficient pentru a-i face de ruşine mult lăudata înţelepciune supremă, ca să nu mai vorbesc de atotputerea lui. Ce ar trebui să fac acum, să mă schimb de dragul lui, pentru ca el să-şi menţină creaţia aşa cum doreşte? Pe scurt, nu veţi obţine nimic de la mine, oricum m-aţi lua! De aceea, mai bine luaţi-vă tălpăşiţa!"

În acest moment, Cado se înnegreşte complet, iar înfăţişarea lui devine extrem de urâtă, provocându-i Helenei un adevărat şoc. Ochi îi strălucesc în cap ca doi tăciuni aprinşi, şi este chiar pe punctul de a-i ataca pe cei doi discipoli ai Mei; dar Petru îi spune: „Îţi repet, în numele lui Iisus Christos, controlează-te, dacă nu doreşti să ai parte de mânia lui Dumnezeu pentru că ai ridicat un deget asupra noastră!"

Cado tremură de furie, cu organele interne strălucind din cauza mâniei, deşi în exterior este complet gol. Imaginea pe care o oferă este hidoasă, deşi nu ne poate vedea pe nici unul dintre noi.

O întreb din nou pe Helena: „Spune-Mi, iubita Mea fiică, ce ai de spus în legătură cu acest suflet? Crezi că am făcut tot ce Mi-a stat în puteri pentru a-l salva? Văd că îţi spui ‚da' în inima ta nobilă, şi ai perfectă dreptate! Am aplicat toate metodele blânde pe care le cunoaşte iubirea, dar fără nici un rezultat! Aş putea spune că am dus o bună bucată de vreme acest spirit pe braţele Mele, căci i-am desemnat îngeri puternici

pentru a-l da pe brazdă. Din păcate, voinţa lui, care este şi trebuie să rămână perfect liberă, a fost mai puternică decât cea a purtătorilor iubirii Mele. El nu a făcut altceva decât să-i scuipe în faţă cu dispreţ. Nu i-a lipsit niciodată cunoaşterea, căci cunoaşte fiecare silabă din Sfânta Scriptură, ba chiar a avut puterea (pe vremea când trăia pe pământ) de a comunica cu lumea spiritelor. Mă cunoaşte pe Mine şi Divinitatea Mea, dar acest lucru nu îl împiedică să Mă dispreţuiască. Orice tron care nu îi aparţine lui i se pare o oroare, la fel ca oricare lege pe care nu a dat-o el însuşi, căci nu îşi recunoaşte decât propria voinţă, privindu-i pe toţi ceilalţi ca pe nişte criminali. Spune-Mi, ce altceva ar mai putea face iubirea Mea pentru o astfel de creatură?”
Helena: „O, Tată preasfânt, preabun şi preaplin de iubire! Astfel de fiinţe nu merită graţia Ta, ci doar o pedeapsă bine-cuvenită, care să le facă să se târască singure către crucea umilinţei”.
Eu: „Toate bune, dacă o astfel de pedeapsă venită din partea Mea nu ar echivala cu o judecată! Oricum, chiar dacă priveşti astfel lucrurile, considerând că Eu sunt cel care judecă umanitatea din cauza marii ei răutăţi, pedeapsa Mea nu poate fi privită altfel decât ca o consecinţă naturală a răutăţii sale, la fel ca în cazul celui care se loveşte singur, experimentând o durere ascuţită ca rezultat al acţiunii sale. Orice pedeapsă trimisă de Mine trebuie privită în această lumină, căci numai astfel poate fi păstrată nealterată libertatea deplină a sufletelor şi a spiritelor.
La fel se petrec lucrurile şi în cazul de faţă: pedeapsa cuvenită acestui spirit de o răutate extremă nu poate fi alta decât cea pe care şi-o dă singur prin propria sa voinţă profund malefică, produs monstruos al iubirii sale de sine. Abia după ce va obosi de această durere autoindusă şi după ce furia i se va mai domoli ne vom putea apropia din nou de el, mergând însă pe căi ocolite. El se scufundă practic singur în iadul cel mai de jos, fără a fi însă condamnat de Mine personal, ci doar datorită propriei sale dorinţe, căci acest iad este creat de el însuşi, prin propria sa iubire egoistă de sine! Toate sufletele experimentează exact ceea ce generează iubirea lor şi nimeni nu are dreptul să le priveze de aceste experienţe!”
Helena: „Dar, Doamne, iubire pură şi perfectă, mai presus de orice! Dacă acest spirit se încăpăţânează să facă ceea ce doreşte iubirea lui egoistă de sine, preferând să sufere o eternitate cele mai atroce dureri decât să îşi plece voinţa obtuză în faţa voinţei Tale atât de blânde, ce se va alege de el? Oare nu i-ar fi mai benefică o judecată propriu-zisă? Cu timpul, poate că spiritul astfel pedepsit va avea mustrări de conştiinţă, aşa cum se întâmplă de multe ori în lumea exterioară, transformându-şi viciul anterior într-o virtute.
Să luăm un exemplu: să spunem că o prostituată este încarcerată într-o mânăstire, fiind silită să asculte de regulile stricte ale acesteia. Cu siguranţă, pentru o pasăre de noapte, aşa cum a fost până acum, aceasta ar fi o judecată severă. Mai devreme sau mai târziu, ea va

reflecta însă asupra regulilor pe care este nevoită să le aplice, le va înţelege sensul şi va sfârşi prin a se adapta sistemului, fiind chiar fericită că a primit această pedeapsă. În timp, ea se transformă, devenind şi rămânând până la moarte o persoană corect educată! Mă gândesc că la fel s-ar putea derula lucrurile şi în cazul celor ca şi Cado”.
Eu: „Te asigur, draga Mea Helena, că am aplicat deja această metodă în cazul acestui spirit timp de mai mulţi ani. Din păcate, nu am obţinut nici cel mai mic rezultat. Practic, singura soluţie care ne-a mai rămas este aceea de a-l lăsa singur. Dacă îşi doreşte atât de mult iadul, trebuie să îl lăsăm să se bucure de el până nu mai poate. Dacă cineva îşi doreşte ceva cu adevărat rău, nu este nici o injustiţie în a-l lăsa să se bucure de obiectul dorinţei sale. Dacă el îşi doreşte să aibă parte de iad, aşa să fie! Eu nu voi trage niciodată de păr pe cineva în rai, împotriva voinţei sale. Dacă lucrurile se vor dovedi prea dure pentru el în iad, nu are decât să îşi croiască drum pentru a ieşi din el. În schimb, dacă se va distra de minune acolo, preferând întunericul etern luminii atotcuceritoare, nu are decât să se bucure de ceea ce îi face plăcere! Eşti de acord cu Mine?”
Helena: „Doamne, Tată preabun! Sunt de acord, fără nici o rezervă! Nu mai am nici cea mai mică simpatie pentru acest maimuţoi complet insensibil. Mă întreb însă ce se va întâmpla cu el în continuare?” – Eu: „Vei vedea în cel mai scurt timp. Le voi face imediat un semn celor doi apostoli, spunându-le să îl elibereze şi să îl lase să facă ce doreşte, dar numai în sfera vitală care îi este caracteristică. Vei vedea apoi ce se va întâmpla cu acest spirit”.
Le fac celor doi semnul respectiv, după care Petru îi spune lui Cado: „Dat fiind că ne-ai convins pe deplin de inutilitatea demersurilor noastre de a te atrage de partea raiului, te lăsăm liber, să faci după cum doreşti! Căci exact acest lucru îl doreşte şi Domnul nostru Iehova-Savaot! De acum înainte Dumnezeu nu îţi va mai trimite vreun mesager. Noi am fost ultimii!” – După care, cei doi devin invizibili pentru Cado, deşi el a rămas la fel de vizibil pentru toţi cei prezenţi, care îi pot auzi cuvintele, şi chiar gândurile.

Capitolul 165

Cado intră în sauna infernală. Puterea de neclintit a voinţei Domnului
Trezindu-se singur, Cado îşi spune: „Slavă iadului că am scăpat de cei doi ticăloşi! Hei, dar văd o serie de cunoştinţe, inclusiv câţiva tovarăşi de arme, ba chiar şi pe căpitan! Se pare că va fi o reuniune pe cinste! (După ce toţi se recunosc unii pe ceilalţi): Arată cu toţii exact cum erau în lumea exterioară!”
Când mulţimea celorlalte spirite se apropie, fostul căpitan se repede la Cado, pe care îl apucă de gât, urlând la el: „Ah, javră mizerabilă! Ai ajuns în sfârşit în lumea noastră, aşa că va trebui să plăteşti pentru felul în care ai luat-o de soţie pe fiica mea de sorginte regească! Aşteaptă puţin, tâlharule, şi vei plăti pentru această umilinţă într-o saună infernală pe care nu o vei uita curând! Am suferit de multe dureri în

această lume, am ars în flăcările iadului, dar nimic nu m-a durut atât de tare ca atunci când am aflat că un oier oarecare a luat-o de soţie pe distinsa mea fiică. O, câine, te asigur că vei fi pedepsit aşa cum nici un diavol din iad nu a visat încă!”
Ludwig Bathianyi li se adresează lui Dismas, părintelui Thomas şi generalului: „Hm, frumoasă primire! Căpitanul de rang regal pare un spirit puternic, căci văd că bietul Cado nu poate scăpa din ghearele sale. Iată, acum intervin şi ceilalţi tovarăşi ai lui, aruncându-se asupra sa! Doamne, priveliştea nu este deloc amuzantă! Văd că îl leagă cu nişte benzi arzătoare, ca nişte păianjeni care îşi ţes pânza în jurul muştelor pe care le prind. Cado a început să fumege şi strigă disperat după ajutor. O, Doamne, ce şoc! Priviţi cum îl împing şi cum îl rostogolesc de colo-colo, îndreptându-l către acel tron care pare alcătuit dintr-un metal incandescent. Mă întreb cum se vor sfârşi toate acestea! Să fie aceea sauna infernală pe care i-au promis-o? O, Doamne, te implor, iartă-mi păcatele mele! Priveliştea e prea mult pentru mine! Văd că îl aşează într-adevăr pe acel tron, din care au început să iasă flăcări. Mai mult, îl leagă cu noi lanţuri, la fel de încinse ca şi tronul. – O, ce ţipete sfâşietoare scoate acest tembel care până mai acum câteva momente nu îşi mai încăpea în piele de atâta aroganţă! Doamne, Te implor, întăreşte-mă şi lasă-mă să mă duc să-l ajut… Ceilalţi aduc acum nişte suliţe, la fel de incandescente, cu care îl înţeapă din toate direcţiile! Din rănile sale deschise curge un fel de lavă topită! Doamne, Te implor, dă-mi puterea de a-l elibera pe acest biet diavol, care suferă atât de intens!”
Eu: „Detaşează-te şi bucură-te că între ei şi noi mai există încă această punte de legătură. În caz contrar, chinurile lor ar fi infinit mai teribile! – Aşteaptă puţin! În scurt timp, lucrurile vor lua o turnură nouă, căci durerea excesivă îi va da lui Cado un control perfect asupra lanţurilor sale, astfel încât vei putea asista la actul al doilea al acestei drame”.
Bathianyi: „Doamne, acest prim act îmi este mai mult decât suficient, şi cred că acelaşi lucru este valabil şi în cazul celorlalţi aici de faţă. Nici Helena nu pare să mai suporte multă vreme acest spectacol dezgustător!” – Într-adevăr, Helena spune, complet zguduită: „Priveliştea depăşeşte orice imaginaţie!”
Eu: „Dragii Mei copilaşi, este important să asistaţi la acest spectacol, de dragul purificării voastre complete. Orice înger trebuie să ştie cum este alcătuit iadul şi ce se întâmplă în el, respectiv să cunoască ce fructe generează iubirea egoistă de sine. Nu trebuie să credeţi că îngădui acest spectacol degradant dintr-un fel de mânie sau dintr-un spirit de răzbunare. Aceste sentimente sunt foarte departe de inima Mea părintească! Trebuie să înţelegeţi însă că orice sămânţă dă anumite roade şi orice faptă are anumite consecinţe, aşa cum orice cauză are un efect precis, datorită ordinii eterne născute din fiinţa Mea, fără de care nici măcar un atom nu ar fi putut fi creat, ca să nu mai vorbim de susţinerea actualei creaţii. Spiritul de faţă a încălcat într-o asemenea

măsură această ordine divină încât s-a pregătit singur pentru aceste consecinţe. Dacă dorim să păstrăm această ordine divină, noi nu mai putem face nimic pentru el, până când această creatură nefericită nu va comite alte acţiuni, ţinând cont de consecinţele dureroase ale celor de dinainte, care vor atrage apoi alte consecinţe, mai bune sau mai rele, în funcţie de natura lor!
Cine seamănă seminţe bune va culege fructe bune, la fel ca seminţele pe care le-a semănat. În schimb, dacă cineva semănă seminţe de mere pădureţe în loc de seminţe de grâu, va culege mere pădureţe, nu grâu. Unii ar putea spune: ‚Toate bune, Doamne, dar nu ar fi trebuit în primul rând să îţi creezi ordinea între asemenea polarităţi extreme!' – ‚Foarte bine, le răspund Eu, dar îi întreb la rândul Meu: Este intensitatea luminii solare o greşeală a ordinii Mele dacă un om bolnav cu capul priveşte soarele ore în şir, sfârşind prin a orbi complet? Este focul de vină că arde tot ce atinge, putând fi folosit inclusiv în scopuri distructive, nu doar pentru a găti şi pentru a încălzi? Este greutatea unui munte prea excesivă, viteza trăsnetului prea mare, răceala gheţii prea insuportabilă şi masa oceanului prea enormă? Cum ar putea exista această lume fără aceste elemente? Dacă focul nu ar fi înzestrat cu o căldură atât de intensă, ar mai putea topi el metalele dure? Invers, dacă metalele ar fi moi din start, la ce ar mai putea fi folosite ele? Dacă întregul pământ ar fi la fel de moale ca untul, ce creatură înzestrată cu greutate ar mai putea sta pe el? Dacă soarele nu ar dispune de lumina sa intensă, ar mai putea asigura el căldura absolut necesară şi lumina dătătoare de viaţă de care au nevoie planetele situate la milioane de kilometri depărtare?'
Cârcotaşii de dinainte ar putea spune însă: ‚Bine, am înţeles că aceste extreme trebuie să existe, dar chiar trebuia înzestrat omul cu o sensibilitate atât de extremă în faţa durerii?' – Şi de această dată, răspunsul este cât se poate de limpede: ‚Imaginaţi-vă o umanitate lipsită de sensibilitatea în faţa durerii, dar înzestrată cu o cunoaştere desăvârşită şi cu o voinţă liberă. Cine ar mai asculta în acest caz de legile universului? Cine nu simte durerea intensă nu poate simţi nici plăcerea. Pe de altă parte, dacă nu ar simţi decât senzaţii de plăcere, oamenii s-ar mutila singuri în cel mai scurt timp, tăindu-şi accidental membrele numai de dragul plăcerii pe care o caută!'
Dacă acest Cado, care acum urlă de durere, ar fi insensibil la această senzaţie, sufletul lui ar fi iremediabil pierdut. Aşa cum stau însă lucrurile, el va continua să ne sfideze o vreme, dar când durerea îl va copleşi, va fi dispus să accepte ordinea noastră, mergând pe calea cea bună.
Din aceste cuvinte ale Mele vă puteţi da seama că orice capacitate umană, la fel ca şi calităţile animalelor, sunt perfect calculate în interiorul ordinii Mele. Pentru a deveni perfect, aşa cum este capabil, omului nu trebuie să-i lipsească nimic. În acest caz, cred că sunteţi de acord cu Mine că dacă omul îşi doreşte ceva cu toată ardoarea, fiind dispus să plătească orice preţ pentru a obţine lucrul dorit, nimeni nu îi face vreo nedreptate lăsându-l să se bucure de el, inclusiv dacă ceea ce

îşi doreşte este iadul cel mai desăvârşit! – Iar acum, fiţi atenţi la ceea ce va urma. Draga Mea Helena, descrie tu cu voce tare ceea ce vezi!”
Helena: „O, Doamne, totul devine încă şi mai şocant! Ce fericit eşti tu, Robert-Uraniel, că nu asişti la acest spectacol la fel ca noi, căci te-ai cutremura de oroare!” – Eu: „Nu te mai gândi la Robert, căci el asistă la această scenă dintr-o altă poziţie, care îi permite să vadă totul mult mai clar! În împărăţia spiritelor distanţa nu poate diminua în nici un fel claritatea percepţiei. În această lume, apropierea şi îndepărtarea sunt percepute numai în funcţie de inima omului. Cu cât două spirite se iubesc mai mult, cu atât mai apropiate sunt ele unul de celălalt, iar cu cât iubirea lor este mai mică, cu atât mai mare este distanţa care le separă. Înţelegi? Haide, continuă să ne descrii cu curaj scena care se desfăşoară în faţă!”
Helena priveşte cu resemnare scena din faţa ei, înţelegând că aceasta se desfăşoară într-o armonie perfectă cu ordinea eternă a creaţiei agregate.

Capitolul 166
Cado se eliberează şi se răzbună. Căpitanul cedează. Planul infernal al lui Satan

Franciscanul Ciprian, împreună cu baronul Bathianyi, se apropie mai mult de Mine, aţintindu-şi privirile asupra teribilei scene. După o vreme, franciscanul începe să vorbească neîntrebat, după cum îi e felul: „O, cumplit spectacol! Chinuit de torturile la care este supus, Cado îşi rupe lanţurile, ca şi cum ar mătura o simplă pânză de păianjen. El îşi atacă torţionarii ca un tigru, sfârtecând tot ce îi iese în cale! Particulele rezultate din trupurile duşmanilor săi se tânguie şi cad pe pământul încins, zvârcolindu-se ca inelele unui şarpe tăiat! Cado face zob tronul incandescent, distruge suliţele, după care îşi atacă fostul căpitan, care trece într-o postură defensivă, strigând terorizat la Cado cel furibund: „Nu mă atinge, javră jegoasă, dacă nu doreşti să afli până unde poate ajunge răzbunarea mea! Să nu crezi că sunt singur şi neputincios în faţa ta. Este suficient să mă atingi cu un singur deget şi te vei trezi înconjurat de milioane de spirite care mă slujesc, care te vor chinui atât de rău încât sauna de dinainte ţi se va părea un balsam răcoritor! Am remarcat totuşi că dispui de o oarecare putere; de aceea, dacă preferi o alianţă cu mine împotriva unui alt prinţ duşman, sunt dispus să îţi iert insultele pe care mi le-ai adus pe pământ. Vei deveni astfel consilierul meu cel mai intim şi te vei putea bucura de prestigiul meu în calitatea de ginere pe care o ai”.
Cado dă oarecum înapoi, dar continuă să strige furios: „Otreapă ce eşti! Dacă îmi faci acum această ofertă de pace, când ţi-ai dat seama cât de mare este puterea mea, mă întreb de ce nu mi-ai făcut-o şi ceva mai devreme, când te-am întâmpinat atât de amical? Ai fi avut atunci în mine un prieten devotat, cu ajutorul căruia ai fi putut zgudui întreaga creaţie din temelii. Acum m-ai transformat într-un duşman aşa cum nu

îţi vei găsi altul în întregul iad. Ai crezut că mă poţi anihila, dar te-ai înşelat foarte tare. De îndată ce te-am învins, te-ai grăbit să îmi faci oferte de pace, dar Cado nu mai crede în cuvintele tale, aşa că îţi va înapoia împrumutul oferit cu o dobândă de o mie de ori mai mare!”
Cado se îndreaptă ameninţător către căpitan, dar acesta se trage speriat înapoi, strigându-i: „Maimuţoi orb! Nu ai fi avut niciodată această putere cu care te lauzi dacă nu ţi-aş fi transferat-o eu. În această lume, marile spirite nu pot fi purificate decât printr-o suferinţă atroce, transformându-se astfel în eroi iluştri. În acest fel, se poate spune că ţi-am făcut un serviciu prietenesc, chiar dacă ţi-am aplicat o terapie de şoc, trezindu-ţi astfel o dorinţă imensă de răzbunare. Ţi-am făcut acest serviciu exclusiv în numele fostei noastre prietenii, pentru a-ţi permite să dobândeşti într-un timp foarte scurt o putere uriaşă, fără de care nici un spirit nu ar putea rezista în această împărăţie. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, nu ai decât să încerci să faci ceva împotriva mea, şi te vei convinge că nu eşti nici pe departe cel mai puternic spirit din această lume!”
Cado devine încă şi mai indecis. După ce priveşte o vreme în jur, spune: „Of, cap-pătrat, dacă aşa stau lucrurile în această lume, de ce nu mi-ai spus de la bun început? Bine, te voi crede pe cuvânt, căci nu am uitat că îmi eşti socru. Ai grijă însă să nu mă mai amăgeşti din nou, căci te voi face să-ţi plăteşti scump greşeala! – Spune-mi mai bine care este numele acestui loc. Există pe aici castele şi caravane pe care le-am putea jefui? Bănuiesc că nu are vreun rost să ne ocupăm în această lume cu alte lucruri decât cu cele cu care suntem obişnuiţi din viaţa terestră”.
Ciprian continuă să povestească ce vede: „Frumos plan şi-au mai făcut aceşti doi diavoli. Numai în iadul cel mai de jos te poţi gândi la aşa ceva”. – Căpitanul se gândeşte o vreme, după care răspunde: „Prietene, pe pământ ne-am limitat să prindem muşte. De când am ajuns însă aici, ne-am transformat în nişte lei puternici şi ne-am schimbat planurile. Aşa cum ştii, bătrâna Divinitate şi-a exercitat tirania opresivă asupra întregii creaţii, pe care a înlănţuit-o apoi şi mai puternic prin întruparea sa. Noi, spiritele primordiale ale acestei împărăţii a puterii nelimitate am descoperit prin inteligenţa noastră care sunt punctele slabe ale acestei Divinităţi bătrâne. De aceea, intenţionăm ca într-un viitor apropiat să o detronăm, tratând-o la fel cum ai făcut tu ceva mai devreme cu torţionarii tăi, după care vom anihila fosta creaţie şi o vom înlocui cu o alta, complet liberă! Ce zici de acest plan?”
Cado ridică din umeri şi spune: „Planul ar fi demn de noi, dar mă îndoiesc că va avea vreodată succes, căci bătrâna şi teribila Divinitate este atotputernică şi vede tot ce se întâmplă cu o acurateţe impecabilă, chiar dacă noi considerăm că este oarbă. De aceea, nu cred că acest plan ar putea avea vreo finalitate fericită pentru noi”.
Căpitanul: „O, în această lume nu eşti decât un nou-venit, care nu cunoaşte prea multe şi este încă foarte limitat. Concepţia ta în legătură cu Divinitatea este încă foarte pământeană. Numai oamenii de pe

pământ mai cred că Divinitatea este omniscientă şi omnipotentă. Tu încă îţi imaginezi o Fiinţă supremă nedivizată şi atotputernică, a cărei voinţă ar fi suficientă pentru a crea miriade de noi lumi. Într-adevăr, ea poate şi chiar face acest lucru, căci nimic nu îi produce o satisfacţie mai mare, dar noi ştim foarte bine unde o va conduce pe Divinitate această înclinaţie a sa. Ascultă, prietene, bătrâna Divinitate a ajuns în timp foarte slăbită, fiind astăzi mai neputincioasă ca un copil. Unicul scop care i-a mai rămas este să îşi menţină vechea creaţie cu orice preţ. Nu ai observat niciodată pe pământ că bătrâna Divinitate a pierdut de mult hăţurile din mâini? Pomii înfloresc, dar nu dau roade; pământul este din ce în ce mai populat cu oameni, dar aceştia nu mai reuşesc să îşi susţină existenţa, murind de foame ca muştele. La fel se petrec lucrurile în întreaga creaţie, fără ca cineva să bănuiască ce se întâmplă. Noi cunoaştem însă foarte bine slăbiciunea din ce în ce mai accentuată de care suferă Divinitatea şi ştim că nu mai are mult până când va da ortul popii, cu tot cu creaţia sa actuală. De aceea, ne-am propus să îi grăbim acest sfârşit.

Capitolul 167

Confruntarea infernală a lui Cado. Odiosul plan de mântuire (a se citi: lovitură de stat) propus de căpitan. Se deschide gaura iadului

Ciprian continuă să descrie ce se întâmplă. Cado scutură din nou din cap, după care spune: „Prietene, planurile tale sunt deşarte! Oricât de mare ar fi duşmănia mea faţă de bătrâna Divinitate, aceasta nu are la bază slăbiciunea ei, ci dimpotrivă, imensa ei putere. Stă în puterea liberului meu arbitru să rămân în această lume a tuturor chinurilor sau să mă întorc şi să mă bucur de toate bucuriile vieţii celeste. Şi totuşi, prefer de o mie de ori să rămân aici, tocmai pentru că sunt pe deplin conştient de imensa putere a Divinităţii. Dacă aceasta ar fi ceva mai slabă, m-aş alătura ei şi aş apăra-o împotriva tuturor duşmanilor ei. Dat fiind însă că este atotputernică şi imposibil de cucerit, prefer să o sfidez şi să rămân duşmanul ei cel mai aprig. Ştiu că această duşmănie este o prostie crasă şi că Divinitatea m-ar putea anihila chiar în acest moment dacă ar dori, dar atât timp cât voi dispune de un liber arbitru, nu voi face altceva decât să mă opun ei, numai pentru a-i demonstra că oricât de mare ar fi puterea şi înţelepciunea ei, pe mine nu mă poate controla nimeni împotriva voinţei mele libere. Ce satisfacţie mai mare poate avea un erou decât să înfrunte imensa măreţie a Divinităţii, deşi nu este decât un atom în creaţia acesteia, ştiind că nimeni nu i se poate împotrivi!? De aceea, voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a-i testa aşa-zisa slăbiciune, dar mai ales imensa putere. Cu cât voi descoperi că este mai puternică, cu atât mai neînduplecat voi deveni eu. Aceasta este intenţia mea, demnă de un adevărat erou! După părerea mea, planul tău de a detrona bătrâna Divinitate este absurd şi penibil, căci ea reprezintă din toate punctele de vedere o Fiinţă supremă! De aceea, renunţă la planul tău şi urmează-l pe al meu. Vei experimenta astfel

fiorul suprem, dovedindu-ţi astfel singur că în pofida puterii tale egale cu zero, te poţi opune cu succes atotputerii divine”.
Căpitanul: „Maimuţoi prost! Chiar crezi că eşti capabil să faci ceva de unul singur? Te asigur că te afli sub povara judecăţii şi nu vei fi niciodată capabil de un act de voinţă personală. Te consideri capabil să te opui Divinităţii, dar nu faci decât ceea ce aşteaptă ea de la tine, nicidecum ceva cu adevărat personal! Atât timp cât o creatură este supusă poruncilor divine, ea nu poate fi considerată liberă, ci încătuşată de o putere superioară ei. Atâta vreme cât Divinitatea ne va limita acţiunile, silindu-ne să operăm în cadrul ordinii ei prestabilite, nu vom fi altceva decât nişte sclavi mizerabili. Noi nu vom putea vorbi niciodată de o libertate absolută până când nu ne vom scutura de jugul pe care ni-l impune Divinitatea. În schimb, dacă vom demonstra că ne putem opune ei, silind-o să suporte întreaga umilinţă aferentă, vom face astfel dovada slăbiciunii sale, deschizând astfel poarta pentru o schimbare de proporţii. De aceea, avem datoria să îi testăm punctele slabe, iar apoi să o atacăm şi să o anihilăm complet, prin puterea noastră superioară”.
Franciscanul îşi spune în sinea sa: „Ce ticălos! Ce idei îi pot trece prin minte! Înainte credeam că datorită chinurilor pe care sunt nevoite să le suporte, spiritele infernale ajung să se căiască pentru greşelile lor, chiar dacă nu mai au nici o speranţă de mântuire. Se pare că m-am înşelat şi de această dată. Aceste spirite îşi doresc cu adevărat aceste chinuri, numai pentru a te sfida pe Tine, Doamne. Singura lor plăcere reală este încăpăţânarea lor fără limite. În acest caz, dacă aş fi în locul Tău, Doamne, le-aş da satisfacţie cu vârf şi îndesat! O, ticăloşilor, vă asigur că această cupă a plăcerii voastre va fi umplută cu fiere, ca să vă ajungă pentru o întreagă eternitate!”
Eu: „Dragul Meu Ciprian, trebuie să priveşti acest spectacol cu toată detaşarea. În caz contrar, îţi vei umple inima chiar cu vibraţiile pe care le cultivă cele două spirite infernale din faţa ta. Ameninţările, dorinţa de răzbunare şi războiul nu sunt altceva decât nişte atribute ale iadului, aşa cum poţi vedea în cazul de faţă. Priveşte cum din peştera fumegândă aflată nu departe de cei doi încep să iasă un mare număr de dragoni, care îi înconjoară pe cei doi tâlhari, salutându-i cu căldură şi lăudându-le atitudinea infernală. Ei înşişi încep să capete o formă din ce în ce mai asemănătoare dragonilor, ceea ce înseamnă că de acum înainte aparţin pe deplin iadului, care s-a dezvoltat plenar în interiorul lor.
Îţi spun: aceste spirite nu vor avea parte de nici o milă. Fiecare blasfemie pe care o rostesc se va transforma într-o piatră grea, care va apăsa pe creştetele lor, făcându-i să înţeleagă cât de puternică este Divinitatea căreia i se opun şi cât de stupide sunt planurile lor împotriva Mea! – Dumnezeu este iubire pură, dar din aceasta se naşte înţelepciunea, ordinea şi atotputerea. De aceea, acesta este singurul scenariu posibil în cazul spiritelor de acest fel, pentru ca ele să poată continua să existe şi să nu piară de tot!

Pentru aceste spirite, adevăratele chinuri infernale abia urmează să înceapă. Poţi vedea deja spiritele demonilor torţionari care au fost respinse mai devreme de Cado şi care se adună din nou, dar de această dată nu într-o formă umană, ci de şerpi. Priveşte cu atenţie şi vei vedea circul de care vor avea parte. Helena, tu nu ar trebui să te uiţi mai departe, căci spectacolul va deveni puţin prea malefic pentru tine! Ceilalţi puteţi privi însă! Haide, Ciprian, continuă să ne descrii ceea ce vezi!”

Capitolul 168

Puterile întunericului. Răutatea infernală şi luciditatea celestă

Franciscanul se apropie puţin de cei doi, pentru a vedea mai bine scena, dar Eu îi spun: „Ciprian, nu te apropia prea tare de locul ororilor, dacă nu doreşti să te încarci cu aceste impresii malefice. Haide, vino înapoi, căci poţi vedea foarte bine ce se întâmplă inclusiv din vechiul tău loc”.

Ciprian se întoarce, apoi spune: „O, Doamne, îţi mulţumesc din inimă pentru mustrarea Ta părintească, fără de care aş fi putut fi influenţat de vibraţia iadului, fapt care ar fi avut consecinţe incalculabile pentru mine. Scena este în plină desfăşurare, iar peisajul capătă o înfăţişare de-a dreptul sinistră! O, fulgere şi trăsnete! Este cumplit! În peretele stâncos al munţilor din spate se deschide o gaură neagră, din care iese un fum gros, ca de pucioasă! Aud de asemenea un vuiet teribil, ca al unei furtuni aflată la mare distanţă. O, totul tinde să devină un film de groază! Deasupra fumului negru care înconjoară întregul munte observ doi îngeri de lumină. Mă întreb ce o fi cu ei?”

Eu: „Priveşte mai bine şi îi vei recunoaşte!” – Ciprian se uită cu atenţie şi îi recunoaşte într-adevăr pe Sahariel şi pe Robert-Uraniel. Este pe punctul de a le rosti numele, dar îi interzic să facă acest lucru, ca să o cruţ pe Helena, a cărei inimă este încă prea fragilă pentru a suporta şocul de a-şi vedea soţul într-un asemenea loc periculos. – Ciprian înţelege semnul Meu şi păstrează tăcerea. În schimb, Helena, care continuă să stea cu faţa lipită de pieptul Meu, îl întreabă dacă i-a recunoscut pe cei doi îngeri. – Ciprian îi dă un răspuns evaziv: „I-am recunoscut, dar nu mai am timp să le spun numele. Ai răbdare, căci în scurt timp cei doi vor ajunge aici!” – Helena continuă să îşi ascundă faţa la pieptul Meu, ca să nu vadă scenele odioase care se petrec în iad. Un vuiet puternic anunţă intenţiile iadului de a le pregăti noilor veniţi o primire excesiv de dură.

Ciprian, care nu se simte deloc confortabil auzind vuietul ca de tunet, îmi spune: „Doamne, Tată preasfânt şi preabun! – Ce se va alege de aceşti doi nenorociţi? Chiar şi solul pe care ne aflăm noi începe să se cutremure! Ce să mai spun de acea gaură neagră şi ameninţătoare, din care ies flăcări şi fum! Trăsnetele lovesc muntele, din care se rostogolesc la vale stânci puternice. Scena devine insuportabilă, deşi grupul infernal pare să se simtă foarte bine la intrarea în teribila grotă, ca şi cum nu ar observa nimic din ceea ce se petrece. – Te implor,

Doamne, spune-ne, unde vor conduce toate aceste preparative? Deocamdată, eu nu observ altceva decât că flăcările şi fumul care ies din grotă tind să devină din ce în ce mai groase, la fel ca şi norii ce înconjoară muntele, ale căror trăsnete se intensifică. Constat de asemenea că îngerii de deasupra nu par deloc tulburaţi, nebăgând nici ei de seamă toate aceste preparative teribile. Nici chiar tunetele furtunii nu par să ajungă la urechile lor”.
Eu: „Dragul Meu prieten, iadul nu este niciodată atât de periculos ca atunci când pare liniştit din exterior, dar spumegă în interiorul său, aşa cum se întâmplă acum. Atunci când iadul se limitează să îşi rumege în interior furia, raiul nu intervine în nici un fel, dar dacă – încurajat de această aparentă libertate – el îndrăzneşte să îşi proiecteze furia în exterior, raiul este nevoit să intervină, administrând antidotul corect, ale cărui efecte sunt cunoscute dinainte. – Te rog să remarci cum iadul îşi va reînnoi în scurt timp străvechea intenţie de a-Mi provoca Mie căderea, pe care acum şi-o ascunde sub aparenţa acestei linişti exterioare amăgitoare. Dacă vei privi peste umărul stâng, vei vedea pământul şi vei constata imediat cum iadul încearcă să se infiltreze din nou în sufletele oamenilor, îndeosebi ale conducătorilor acestora, încercând să arunce întreaga planetă într-un război general atot-distrugător. Chiar dacă va obţine anumite rezultate parţiale, vei vedea cum toate intrigile sale vor fi mai devreme sau mai târziu anihilate prin puterea noastră. – De aceea, continuă să priveşti această erupţie infernală şi consecinţele ei, şi vei înţelege că tot ce se petrece în această lume a spiritelor are un echivalent pe pământ. – Uite, forfota începe să se înteţească, tinzând să se transforme într-o revoltă. Flăcările care ies din grotă devin tot mai puternice, iar fumul tot mai negru! Grupul adunat în faţa peşterii devine din ce în ce mai numeros şi se pune în mişcare, îndreptându-se către noi. Spectacolul va începe în cel mai scurt timp!”

Capitolul 169
Furtuna „infernală” se dezlănţuie. Spiritele păcii de deasupra. Repercusiunile dramatice pe care sunt nevoite să le suporte spiritele întunericului
Ciprian nu îşi mai poate dezlipi privirile de la ceea ce se întâmplă. În ceea ce Mă priveşte, le fac un semn servitorilor Mei, care ştiu ce au de făcut.
După o vreme, Ciprian spune timid: „Doamne, s-ar putea să fim nevoiţi să ne retragem, căci iadul pare să-şi fi eliberat toţi prizonierii ţinuţi captivi de mii de ani, cu scopul de a pune mâna pe Tine şi pe întregul rai. Aceştia şi-au reunit forţele şi nu par să îşi dorească altceva decât să ne arunce pe toţi în captivitatea din care tocmai au ieşit. Văd că mărşăluiesc cu îndârjire, apropiindu-se de noi! Şi ce forme au! Unele sunt de-a dreptul amuzante, dar altele sunt absolut îngrozitoare! Unii se umflă ca nişte baloane, pentru a se dezumfla apoi, revenind la forma lor

de maimuţă! Constat de asemenea că sunt înzestraţi şi cu arme: suliţe, spade, lănci şi puşti de toate felurile! Se pare că îşi doresc un război adevărat, dar mă întreb împotriva cui? Doar nu a noastră? Mă întreb dacă ne pot vedea, căci constat că se îndreaptă direct către noi!”
Eu: „Desigur că se îndreaptă către noi. Unica dorinţă a iadului este să ne declare război de-a pururi! Nu ne pot vedea, dar bănuiesc că ne aflăm aici, căci percep un fel de lumină în direcţia noastră, respectiv în direcţia amiezii spirituale. În realitate, nu fac decât să se îndepărteze de noi, căci pentru aceste spirite, înainte înseamnă de fapt înapoi, şi invers. De aceea, îi vom lăsa să mărşăluiască cât vor, ştiind dinainte unde pot ajunge cu acest marş al lor.
Mai devreme sau mai târziu îşi vor da seama că nu ajung nicăieri, fapt care le va amplifica furia interioară, aşa că se vor sfâşia reciproc ca nişte fiare sălbatice. Fii te rog atent la ceea ce fac acum!”
Ciprian priveşte concentrat. Miklos şi baronul exclamă simultan: „Doamne, mare este răbdarea şi detaşarea Ta, dacă poţi privi acest spectacol într-o asemenea stare de abandonare de sine! Dacă ar fi după noi, i-am întâmpina cu mult mai multă fermitate. Ce nesimţire, nu doar să încerce să se lupte cu Tine, dar chiar să Te anihileze! Cu greu ne-am putea imagina ceva mai infernal! Însuşi gândul ni se pare demn de pedeapsa eternă!”
Eu: „Dragii Mei copilaşi! Urmăriţi să evitaţi orice stare de mânie, oricât de firavă vi s-ar părea! Reţineţi ce vă spun: mânia, în orice ipostază s-ar manifesta, derivă direct din iad şi nu are nimic de-a face cu natura pură a copiilor Mei celeşti, aşa cum sunteţi voi. Nu lăsaţi nici o manifestare să vă enerveze, indiferent cât de malefică vi s-ar părea, căci mânia fiinţelor celeste nu ar face decât să dea apă la moară mâniei iadului, amplificând-o şi trezind în ea nevoia de reciprocitate. În acest fel, ea nu poate decât să dea naştere la noi confruntări. – Mai bine gândiţi-vă la aceste spirite cu compasiune, căci numai în acest fel ar putea pătrunde vreodată o rază de lumină în acea grotă. Nu uitaţi că întregul iad este alcătuit exclusiv din fiinţe care se transformă în diavoli în parte datorită răutăţii lor, dar în parte şi datorită renumelui pe care îl capătă datorită acestei răutăţi, făcându-le să se îmbete de orgoliu şi să uite complet de îndatoririle lor spirituale. În realitate, ele sunt extrem de nefericite şi nu fac decât să-şi amplifice această stare la infinit. Singurii care le putem ajuta suntem noi, care dispunem de întreaga putere a cerului, dar pentru asta trebuie să facem tot ce ne stă în puteri.
Această luptă continuă împotriva noastră dă un oarecare sens vieţii lor monotone, apărându-le astfel de disoluţia finală. Ori de câte ori fac astfel de încercări respingătoare de a ne distruge, rezultatul final al zbaterii lor le reaminteşte că – de fapt – nu pot face nimic împotriva lui Dumnezeu. În timp, o parte din aceste spirite vor deveni astfel mai puţin prezumţioase, renunţând să mai ia parte pe viitor la astfel de demersuri. Putem vorbi deja în astfel de cazuri de un progres real în viaţa acestor oi rătăcite. În continuare, avem la dispoziţie destule mijloace prin care le

putem ghida către o viaţă din ce în ce mai iluminată, fără a le afecta în nici un fel liberul arbitru, care reprezintă însăşi viaţa lor spirituală. Cred că vă daţi seama însă că aceşti copaci nu pot fi doborâţi cu o singură lovitură de secure”.
Miklos: „Foarte adevărat, Doamne! Acum suntem pe deplin lămuriţi şi, ca întotdeauna, tot ce spui Tu se dovedeşte plin de înţelepciune! Constat însă că deasupra imensului munte se adună mai multe spirite de lumină. Lângă cei doi îngeri aflaţi pe culmea cea mai înaltă a muntelui au apărut acum alţii, cu o înfăţişare extrem de fermă şi de eroică. O, dar priveşte deasupra, pe cer, unde s-au adunat hoarde imense de îngeri care plutesc într-o ordine desăvârşită, veghind cu atenţie asupra armatei infernale. Se pare că şi aceasta i-a observat, căci văd că îşi ridică feţele în sus, trimiţându-şi artileria către ei”.
Ciprian: „Ai perfectă dreptate, frate Miklos! Am văzut un fel de rachetă ridicându-se din rândurile hoardelor infernale, dar aceasta nu a ajuns nici măcar la o optime din înălţimea muntelui. Văd de asemenea mai mulţi demoni încercând să se caţere pe stâncile cenuşii, dar fără cine ştie ce succes! Se prăbuşesc de fiecare dată şi nu prea le mai vine apoi să încerce din nou, deşi cei de jos îşi bat joc de ei şi îi ameninţă. O, aventura tinde să capete proporţii dramatice: un întreg grup de diavoli s-a prăbuşit de pe o stâncă abruptă, fiind silit totuşi de tovarăşii săi să îşi reia ascensiunea. Demonii protestează, spunând că este imposibil, dar sunt ameninţaţi cu suliţe ascuţite. Ce privelişte sinistră!”
Eu: „Fiţi atenţi, căci petrecerea abia începe! Îi propun lui Miklos să continue comentarea scenei care se desfăşoară sub ochii noştri, căci spiritul lui este mai focalizat. Renunţă însă la exclamaţiile de uimire! Aşa să fie!”
Miklos: „Doamne şi Tată! Deşi sunt un biet păcătos, îţi mulţumesc că mi-ai permis să îi iau locul fratelui Ciprian, căci scena care se desfăşoară în faţa noastră l-ar da gata chiar şi pe cel mai obiectiv comentator. Mă tem însă că nici eu nu mă voi descurca mai bine decât el. Inutilitatea acestor demersuri ale iadului este absolut evidentă, producând efecte devastatoare nu doar asupra sărmanelor spirite infernale, ci chiar asupra observatorilor detaşaţi. De aceea, Te implor să mă întăreşti, căci altfel cred că voi ceda chiar de la următoarea propoziţie a descrierii mele. În acest fel, voi putea continua, în numele Tău sfânt, să îmi continui raportul.
Iată, o stâncă de mari dimensiuni se prăbuşeşte chiar acum asupra întregii hoarde care era împinsă în sus de cei de dedesubt, îngropând sub ea o mare parte dintre ei. Din spatele peretelui prăbuşit începe să curgă o lavă fierbinte, care spumegă şi şuieră, acoperind încă şi mai mulţi luptători ai infernului. O, îi văd acum pe Cado, care are faţa complet desfigurată, şi pe căpitanul său. Cei doi se sfătuiesc ce să facă în continuare, căci nici un demon nu mai pare înclinat să încerce inutil să îşi continue ascensiunea. Cei mai puternici dintre ei îi împing în faţă pe cei mai slabi, cu o mare energie, dar nimeni nu mai este dispus să

asculte de altcineva, fiecare încercând să scape pe cont propriu de lavă. Ce de blesteme şi ce vaiete cumplite se aud! Acum, lava arzătoare începe să curgă inclusiv din alte crevase ale muntelui, căzând în jos mai ceva ca Niagara şi topind totul în cale, în timp ce gloata demonilor o ia la fugă, înjurând şi blestemând din toţi rărunchii.
Cado şi căpitanul său se îndreaptă şi ei rapid către noi, ocolind o colină de mari dimensiuni, aflată la stânga. Cado îşi critică superiorul pentru planul absurd şi imbecil de a încerca să învingă Divinitatea atotputernică. Îl întreabă ironic dacă sesizează pe undeva victoria cu ochii săi stupizi de crocodil! – Dacă este capabil să oprească fluviul de foc şi pucioasă care se revarsă asupra capetelor lor şi dacă este dispus să îi salveze pe cei îngropaţi de pietre. Căpitanul o ţine însă una şi bună, pretinzând că acestea sunt simple accidente şi că focul va fi stins în cel mai scut timp.
Auzind aceste aberaţii, Cado râde dispreţuitor şi îi spune: ‚Idiotule! Priveşte în sus, la acea erupţie de mari proporţii care riscă să înghită în curând întreaga colină pe care ne aflăm. Vei asista în cel mai scurt timp la dezlănţuirea plenară a mâniei lui Dumnezeu. Priveşte acum grota, în care se află probabil palatul tău regal: aceasta s-a umplut deja cu metal incandescent, la suprafaţa căruia înoată disperaţi o grămadă din vitejii tăi luptători! Nu au însă nici o şansă, aşa că vor sfârşi în curând în te miri ce crevasă a muntelui. Halal victorie! – Mă îndoiesc sincer că îţi va mai arde curând să încerci vreo cruciadă împotriva Divinităţii! Vai de mine, potopul de foc a ajuns deja la poalele dealului nostru! Dacă nu ne vom retrage chiar acum, mă tem că va trebui să ne înscriem şi noi la şcoala de înot divin!’ – În faţa pericolului de moarte, căpitanul dă semne că se trezeşte la realitate, urlând din toţi bojocii: ‘Hei, haide să ne retragem în direcţia aceea, către asfinţit, către care cei mai viteji luptători ai noştri au pornit deja. Să grăbim pasul, altminteri suntem pierduţi!’
Cado: ‚Demnă atitudine, n-am ce zice, să ne luăm tălpăşiţa ca nişte laşi! O, ce idiot am fost! Am avut parte de acea şansă de la Dumnezeu, pe care mi-au prezentat-o cei doi mesageri atât de oneşti ai Divinităţii, şi i-am dat cu piciorul! Acum îmi dau seama unde m-a condus acest orgoliu nebunesc, dar nu mai are cine să mă salveze!’ – Căpitanul ţipă la el: ‚Fugi sau vei pieri! Căci potopul care ne inundă este teribil şi îi va îngropa pentru totdeauna pe toţi cei pe care îi va prinde! Eu unul am plecat!’ – După aceste cuvinte, căpitanul o ia la vale, alergând cât îl ţin puterile.
Cado rămâne însă pe loc, strigând în urma lui: „Fugi, Satană! Oricum nu ai vreo şansă să scapi de atotputernica Divinitate, aşa cum nu am nici eu! Ne meritǎm amândoi soarta, aşa că nu avem cum să scăpăm de ea, căci braţul lung al lui Dumnezeu şi mânia sa ajung până la capătul infinităţii!’”

Capitolul 170

Armata infernală este învinsă. Supravieţuitorul Cado dă semne de îmbunătăţire a caracterului. Spiritul său îşi doreşte să se schimbe, dar trupul său este încă slab
Miklos continuă: “Cado tremură din toate încheieturile. În timp ce îşi priveşte căpitanul fugind, lava se apropie văzând cu ochii de călcâiele acestuia. Scânteile aprinse îi ard pielea, iar Cado îl priveşte îngrozit, simţind parcă durerile căpitanului pe propria sa piele.
Potopul de foc îl ajunge pe căpitan, în timp ce Cado strigă: ‚Doamne, Dumnezeule, îl înghite de viu, şi nu există nici un suflet care să-l ajute! Vitejii luptători pe care se baza sunt deja îngropaţi sub lavă. Eu însumi mă aflu în vârful acestui deal pe jumătate înghiţit de lavă. O singură cărăruie îngustă a mai rămas, care duce către răsărit, suficientă însă pentru a-mi salva pielea. Dacă aş fugi să-l salvez pe căpitan, mi-aş pune inutil în pericol viaţa, aşa că mai bine rămân. Îl las pe Dumnezeu să-i decidă soarta, căci nimeni altcineva nu mai poate face nimic pentru el. Cât de intensă trebuie să fie căldura acestei mări de foc! De-abia reuşesc să rezist eu aici, deşi mă aflu la o oarecare distanţă de ea. Doamne, Dumnezeule, destinul care mă aşteaptă pentru eternitate este durerea cea mai ascuţită! Deci la acest lucru se referea acel concept de iad, al cărui vierme se spune că nu moare niciodată şi al cărui foc teribil nu se stinge nicicând! O, Divinitate teribilă, ai milă de acest copil al iadului, care îşi recunoaşte cel puţin imensa răutate şi ororile pe care le-a comis, căindu-se amarnic pentru fiecare dintre ele! – După acest tur al iadului pe care l-am făcut, vederea acestei puteri divine a pedepsei mi-a răpit orice speranţă şi orice orgoliu. Îmi dau seama acum că nu sunt decât o insectă uşor de prins, gata să fie strivită oricând de imensa, dar justa furie a justiţiei divine’”.
Miklos continuă: „Acum, Cado se prăbuşeşte la pământ, aşteptând să fie cuprins de flăcări. Se mai zvârcoleşte încă, dar nu se mai ridică de la sol. Cu excepţia lui Cado, potopul de foc i-a înghiţit pe toţi cei care au îndrăznit să ridice armele împotriva noastră. Un singur lucru mă intrigă: faptul că atotputernicii îngeri-soldaţi care veghează pe cer nu dau semne că ar dori să plece. Nici grota nu şi-a pierdut cu totul aspectul ameninţător, deşi s-a umplut pe jumătate cu lava de foc”.
Eu: „Bătălia nu s-a încheiat încă, iar Cado nu este complet pierdut. Fii atent la ce va urma! Abia atunci te vei lămuri ce se petrece”.
Miklos se concentrează din nou asupra scenei de pe deal, în care Cado zace la pământ ca mort. Miklos continuă să comenteze: „Se pare că teribilul potop nu va ajunge la Cado, care începe să se ridice încet, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu această furtună a mâniei divine. El observă că nivelul mării de foc nu mai creşte şi că ea s-a stabilizat, acoperind o întindere vastă.
Acest lucru îl face pe Cado să prindă curaj. El îşi spune în sinea lui: ‚Ce prostie şi pe maimuţoii ăştia, să pornească la luptă împotriva atotputernicei Divinităţi! Las’ că nici cu mine nu mi-e ruşine, să-i alung pe cei doi mesageri luminoşi care s-au oferit să mă salveze de la

căderea eternă! Oare unde or fi cei doi? Sunt înconjurat de pretutindeni de întuneric. Singurele licăriri de lumină care se mai reflectă asupra existenţei mele blestemate sunt cele care provin de la marea de foc care exprimă mânia lui Dumnezeu. Doar foarte departe, către răsărit, văd o lumină blândă, mult mai tolerabilă decât cea a mării de foc. Ce-ar fi să mă îndrept în acea direcţie? Cu siguranţă, nu mă voi confrunta cu vreun pericol mai mare decât cel de faţă, când mă aflu chiar în mijlocul iadului cel mai de jos!'
Cado se ridică în picioare şi încearcă să se îndrepte către noi, dar picioarele nu îl ajută să avanseze deloc. Practic, se mişcă pe loc. – Mă întreb ce anume îl mai reţine acolo, deşi şi-a manifestat clar intenţia de a avansa către lumină…".
Eu: „Cauza este cât se poate de simplă: cu toate bunele lor intenţii, astfel de spirite păstrează încă o inimă plină cu dejecţii, ale căror emanaţii fetide ajung în camera voinţei, silind-o pe aceasta să se retragă, chiar dacă o mică părticică din ea, cea mai bună, dar mult prea slabă încă, doreşte să avanseze către progres şi transformare spirituală. La fel se petrec lucrurile cu mulţi oameni de pe pământ: ei ştiu ce este bine şi doresc să acţioneze la unison cu el, dar trupul lor se împotriveşte voinţei lor mult prea slabe. În acest fel, voinţa le slăbeşte şi mai mult, şi ei rămân pe loc, ca şi cum ar avea rădăcini, în pofida aspiraţiei lor către perfecţiune. Spiritul lor îşi doreşte sincer perfecţiunea, dar trupul lor se împotriveşte! Cado reprezintă un exemplu viu al spiritului care nu poate face nimic fără Mine, dar căruia totul îi devine posibil dacă apelează la Mine!"

Capitolul 171

Schimbarea scenei. Spiritele infernale ale tentaţiei. Cado invocă ajutorul şi graţia lui Dumnezeu

Eu: „Continuaţi să priviţi, iar tu, Miklos, continuă să comentezi scena, căci nu toţi cei de faţă pot privi direct ce se petrece, dar nici unul dintre ei nu trebuie să rămână în ignoranţă".
Miklos îşi reia imediat comentariul: „Ah, scena devine de-a dreptul tragicomică! Din marea de foc, care continuă să vuiască furibundă, apar acum nişte forme care plutesc la suprafaţa ei. Dacă le priveşti din faţă, par aproape graţioase, dar din spate se poate vedea că nu sunt decât nişte schelete pe jumătate putrezite. Marea de foc nu pare să le afecteze deloc; dimpotrivă, cu cât căldura este mai intensă, cu atât mai bine par să se simtă! Trăsnetele trec prin ele la fel ca apa printr-o sită, fără să le deranjeze în vreun fel! Hm, ciudată poveste! – Văd că se multiplică la infinit, alcătuind un fel de horă. Unul din grupurile cele mai atrăgătoare se apropie cu paşi repezi de Cado, care le priveşte cu atenţie, dar fără prea mult entuziasm, deşi pare la fel de uimit ca mine de aceste grupuri care dansează. Unul dintre ele execută mişcări dintre cele mai graţioase la baza dealului, părând să-l bine-dispună pe Cado, care le zâmbeşte fermecat. Menţionez că el nu le poate vedea din spate.

În continuare, un cuplu de dansatoare cu panglici roşii îl înconjoară pe Cado, făcându-i semn cu mâna să li se alăture pe covorul de dans (alcătuit în continuare din flăcări). Cado se scuză însă, spunând: ‚Tălpile mele nu ar putea suporta această podea de foc, aşa că prefer să rămân unde mă aflu. Dacă preferaţi să staţi acolo unde sunteţi, nu aveţi decât! Eu nu am nevoie de astfel de plăceri arzătoare!’ – Două dintre dansatoare se apropie şi mai mult, încercând să-l farmece. El le porunceşte însă să nu se mai apropie de el, dacă nu doresc să-l oblige să folosească forţa. Dansatoarele nu par însă deloc influenţate de ameninţările sale, executându-şi în continuare mişcările cu aceeaşi graţie capabilă să-ţi ia minţile. Foarte ciudat! Cel mai uimitor este faptul că în pofida mişcărilor lor graţioase şi amăgitoare, ele nu-şi schimbă deloc poziţia, arătându-i lui Cado exclusiv faţa lor, nu şi spatele. Una din dansatoare încearcă acum să îl prindă în mreje cu ajutorul panglicii sale, de care se foloseşte ca de un lasou.
Cado se dă înapoi câţiva paşi, ia o piatră în mână şi o aruncă drept în pieptul frumoasei, strigând cu o voce de tunet: ‚Păşeşte înapoi, bestie infernală! Dacă Satan, stăpânul tău, nu dispune de tehnici de seducţie ceva mai atrăgătoare pentru a convinge un sărman diavol să se întoarcă în iad, nu are decât să renunţe! Ce crede acest cap-pătrat încornorat care nu are nimic altceva în minte decât să-L provoace pe Dumnezeu, că o pasăre de talia mea poate fi prinsă cu câteva rămurele, ca un piţigoi? În acest caz, se înşeală. Un vultur nu se va lăsa niciodată prins cu câteva rămurele! Spuneţi-i stăpânului vostru idiot acest lucru!’
Cea de-a doua dansatoare îi spune: ‚Dar, dragă prietene, te înşeli întru totul în privinţa marii noastre prinţese, Minerva! Ascultă: ea îţi cunoaşte foarte bine spiritul măreţ şi doreşte să-ţi confere o mică satisfacţie, scop în care ne-a trimis pe noi, care nu suntem decât nişte duhuri, să te distrăm, după care îţi va ieşi chiar ea în întâmpinare, cu toată strălucirea şi atotputerea ei, răsplătindu-te cu toate onorurile pe care le meriţi! La urma urmei, tu eşti singurul care a rămas pe sol ferm în mijlocul acestei mări de foc trimisă împotriva laşilor luptători ai prinţesei. Haide, recunoaşte graţia pe care o revarsă asupra ta atotputernica prinţesă a infinitului, care ne-a trimis pe noi ca să-ţi slăvim puterea fenomenală’. Cado: ‚Să fie oare mărita voastră prinţesă chiar mai idioată decât voi, vrăjitoare ale infernului ce sunteţi?’ – Efemera făptură: ‚Ce fel de întrebare este aceasta? Sublima Minerva este însăşi zeiţa înţelepciunii, la şcoala căreia au învăţat inclusiv zeii Apolo şi Zeus!’ – Cado: ‚O, nu ştiam că poveştile acestea din vechime încă mai au succes în această lume! Să înţeleg că şi voi sunteţi un fel de zeiţe?’ – Făptura: ‚Desigur. Cea asupra căreia ai aruncat piatra este glorioasa Eufrosina, zeiţa bunei dispoziţii. Acum, sărmana suferă cumplit, dar suportă cu stoicism această durere, în marea ei iubire faţă de tine!’
Cado: „Hm, nu mai e nevoie să continui! Am aflat destule, şi pot să-ţi spun că o dispreţuiesc pe Minerva în cel mai înalt grad, aşa că nu am nici o intenţie să accept vreo onoare din partea ei. Spune-i, te rog, că

sunt un duşman declarat al evreului Jes-ja[3], Iisus, după cum i se mai spune, şi un opozant pe faţă al doctrinei sale, în anumite privinţe. Chiar şi aşa, aş prefera de o mie de ori să îi slujesc acestui profet evreu pe care îl dispreţuiesc, decât să accept vreo onoare de la ea! Iar acum şterge-ţi-o, frumoaselor, şi aveţi grijă să nu vă încingeţi de tot dănţuind pe acea podea de foc!' – Făptura: ‚Aşteaptă puţin! Chiar dacă noi nu te-am putut îmblânzi, ai s-o cunoşti cu siguranţă pe Minerva, dar nu vei mai fi onorat de ea nici măcar cu o privire!' – Cado: ‚Excelent! Îmi place mai ales ultima parte! M-aţi înţeles?'
Miklos continuă: „Acum, făpturile se retrag, făcând în continuare paşi de dans, împreună cu celelalte grupuri. Gata, au dispărut complet, dar marea de foc tinde să devină din nou agitată. Valurile de la suprafaţa ei sunt din ce în ce mai mari şi mai strălucitoare. Puţinele dansatoare care au mai rămas sunt prinse de vârtej, care le atrage în dezordine către grotă, unde sunt înghiţite de un abis înspăimântător. Starea de şoc este totală, şi nu se mai aud decât strigătele lor de durere.
Faţa lui Cado pare împăcată, iar el îşi spune: ‚Fie ca Divinitatea să îşi reverse graţia asupra acestor creaturi; iar dacă profetul Iisus le poate fi de vreun folos, dat fiind că se spune că este preferatul Divinităţii, atunci îl rog şi pe El să îşi reverse graţia asupra lor! Căci aceste chinuri sunt mai mult decât poate suporta o fiinţă vie, indiferent dacă este încarnată, sau doar un suflet ori un spirit! Cât despre prea-înţeleapta Minerva, nu cred că le-a apreciat foarte tare serviciile, date fiind ţipetele îngrozite din final. – O, Divinitate atotputernică, deşi sunt conştient că nu merit decât pedeapsa Ta, Te implor, temperează-Ţi mânia justă şi revarsă-Ţi compasiunea asupra mea! Această pedeapsă eternă a unor greşeli temporale – oricât de gravă ar fi natura lor – mi se pare excesivă şi disproporţionată. Îngăduie-ne mai degrabă să pierim şi vom fi de-a pururi satisfăcuţi, căci totul pare minunat pentru cel care nu există deloc. – Am avut într-adevăr intenţia să Te sfidez, Dumnezeule atotputernic, dar asta înainte să gust din durerea extremă şi din chinurile iadului. Acum, după ce am avut parte de o introducere la chinurile eterne ale iadului, Te asigur că mi-am pierdut orice dorinţă de a-mi manifesta neascultarea faţă de Tine. Nu sunt un laş, dat ce-i prea mult e prea mult! Chiar şi aşa, îţi mulţumesc, atotputernică Divinitate, că nu mi-ai permis să mă înec, sărman diavol ce sunt, în acea mare de foc. Doamne, ce imagine cutremurătoare! Ce dureri insuportabile trebuie să simtă cei care se află şi acum scufundaţi în adâncurile ei!'
Cado se linişteşte, ba chiar începe să plângă. Oftează amar şi se lamentează, strigând: ‚O, creatură mizerabilă, sărmană jucărie în mâinile unor puteri mai presus de tine! Ce altă soartă poţi avea tu, decât cumplita disperare născută din sentimentul neputinţei! Pământul a fost special conceput pentru a te transforma într-un diavol, date fiind tentaţiile sale. În final, corpul fizic îţi este răpit, iar acum te afli aici, ca un demon real, lipsit de orice putere, blestemat de Divinitatea

[3] N. Tr. Joc de cuvinte, de la Yes – „da" în limba engleză, şi Ja – „da" în limba germană.

inflexibilă, la porţile iadului şi ale chinurilor sale eterne! Nefiind altceva decât un biet diavol, nimeni nu îţi poate veni în ajutor, aducându-ţi o rază de speranţă că vei fi mântuită! – Unde or fi acum cei doi prieteni care au dorit să mă conducă în Paradis? Când i-am respins, eram orb, dar acum am început să văd. De ce aţi venit să mă salvaţi de căderea în abis atunci când nu vedeam, şi nu veniţi acum, când văd? Dar degeaba mă lamentez, căci aceste plânsete ale unui biet suflet damnat pe vecie nu pot ajunge vreodată la urechea divină. Destinul celui condamnat este disperarea eternă. Vai mie! Iar acesta este doar începutul… Cine ştie ce va mai urma!’”

Capitolul 172
Povestea vieţii pământeşti a lui Cado – Alte încercări ale inimii
Demonica Minerva în caleaşca statală
Pietrele lui Cado destinate apărării

Miklos continuă: „Acum priveşte din nou mohorât şi încremenit în faţa sa, după care îşi aruncă privirea înspre înspăimântătoarea grotă, din al cărei fundal ies mereu flăcări tot mai mari însoţite de vuiete şi voci înspăimântătoare, aşa cum pot fi smulse numai unor torturaţi aflaţi în chinuri groaznice.

Lui Cado i se face părul măciucă. Pe chipul său se arată teama şi disperarea, iar îninteriorul său se aprinde furia. Acum apucă o piatră şi rosteşte cu o voce tunătoare: «O, vino numai, presupusă Minerva, tu, cauza tuturor relelor! Această piatră îţi va măsura creierul, sau cel puţin atât cât mai există acolo din oribila ta înţelepciune. Dumnezeu sau diavolul să-mi dea răspunsul: cine sunt chinuiţii, cine îi chinuie şi care este vina lor? – Nici un răspuns? Nici din Iad nu vine nici vreun răspuns! Da, acesta este modul de a se purta al celor puternici, de a considera vocea unui sărman diavol ca pe nimic. – Biata mea inimă, întreb degeaba, aici nu mai există nici o consolare! Eşti pierdută, pierdută pentru totdeauna! Obişnuieşte-te cu duritatea de diamant a Iadului, cu depărtarea lui Dumnezeu şi cu inutilitatea oricăreia dintre rugăminţile tale! Dar ce deprindere îngrozitoare mai poate fi şi asta?! Pe Pământ am putut să mă obişnuiesc cu urletele pe care eram nevoit să le emit din cauza căpitanului meu. Dar pe atunci nu eram decât un animal de pradă lipsit de orice învăţătură omenească şi nu aveam nici cel mai mic habar de vreo religie. Abia când am devenit eu însumi conducător, când am învăţat să citesc şi să scriu şi am ajuns în posesia unei Biblii greceşti furate, am primit pentru întâia oară învăţătură despre existenţa unui Dumnezeu atotputernic.

Am citit atunci Noul testament şi am făcut acolo cunoştinţă cu renumitul evreu Iisus, a cărui învăţătură conţinea mult adevăr în sine, cu excepţia câtorva contradicţii. Am adus chiar un aşa-zis preot la curtea mea, ca să-mi dea explicaţii, dar în ce au constat acestea? Orice bătrână mi-ar fi putut da nişte explicaţii mai bune. Preotul cerea de la mine jertfe

pentru ispăşirea păcatelor mele şi mi-a interzis să cercetez şi în alte cărţi prin care spiritul omenesc ar fi fost ucis, după cum spunea el. Mi-am dat seama că era un ticălos şi m-am mâniat pe el. De aceea, l-am lăsat să plece şi am pus scriptura de o parte. Şi dacă în felul acesta am devenit un diavol, oare port eu singur toată vina?

Atunci când un soldat aflat pe câmpul de luptă trebuie să ucidă oameni se poate oare ca o divinitate atotştiutoare să-i scrie această vină în cartea vieţii sale? Nu, pe veşnicie nu! Dar dacă şi înţelepciunea lui Dumnezeu este înceţoşată cu aburii întunericului atotputerniciei Sale, atunci desigur că pentru un biet diavol în toată nimicnicia lui, tot ceea ce dispune această divinitate în atotputernicia ei asupra lui trebuie să fie corect. – Dar ce tot spun eu! Oare nu au bieţii diavoli deja această soartă încă din perioada când trăiesc pe pământ? Atotputernica divinitate îi cheamă în existenţă pe un teren unde nu creşte nici un fir de iarbă pentru ei. Şi dacă îşi iau pentru ei chiar şi un singur fir de iarbă fără voinţa posesorului, li se pune imediat jugul de gât, fiind etichetaţi drept hoţi. O, tu prea frumoasă înţelepciune şi dreptate, care le dai peste măsură celor bogaţi şi-i laşi pe săraci să flămânzească!»”.

Miklos continuă: „Acum, flăcările devin foarte vii şi fulgerele trec nenumărate peste suprafaţa vălurită a mării arzătoare. Percep acum o îmbulzeală puternică în fundalul acestei grote plină de focul distrugător. Îmi face o impresie îngrozitoare. Oare cum i s-o părea lui Cado, care se află în aşteptare să ajungă acolo! – O, Doamne, acum începe un zgomot înspăimântător în grotă! Flăcări şi mănunchiuri întregi de fulgere puternice se îndreaptă de acolo înspre cetele cereşti, care aşteaptă într-o ordine perfectă şi privesc totul cu calm.

Acum se pot percepe din grotă vaiete pline de teamă. Zgomotul se apropie tot mai mult. Cado îşi astupă urechile. Este într-adevăr de nesuportat! Acum apare din interiorul grotei o somptuoasă caleaşcă împărătească de gală, trasă de şase balauri arzători. Iar în caleaşcă, ce pare la rândul său incandescentă, se află un fel de Minerva, având în mâna dreaptă un sceptru şi în mâna stângă o lance incandescentă.

Ea porunceşte acum mării arzătoare să se liniştească, însă aceasta rămâne agitată. Atunci face un semn cu sceptrul înspre fundal, şi în aceeaşi clipă se reped nenumărate spirite cu aspect demonic şi urlete înfiorătoare, afară din flăcări. Ea le porunceşte să potolească talazurile mării arzătoare. Diavolii, având înfăţişările cele mai respingătoare, se aruncă imediat în valuri reuşind să creeze o linişte. Dar s-ar părea că aceasta nu este suficientă pentru zeiţă, căci ea cheamă în ajutor o mulţime şi mai mare de astfel de spirite. Acestea se reped cu o furie în creştere, acoperind cu monstruozitatea lor aproape întreaga suprafaţă vizibilă a mării arzătoare. Iar aceasta se linişteşte acum total, în măsura în care este acoperită de făpturile îngrozitoare.

Abia acum începe Minerva să meargă mai departe îndreptându-se exact înspre Cado, care aproape a încremenit de spaimă. Însă acesta se aprovizionează cu pietre şi, după cum observ, pe unele le desemnează

cu numele de Jeoua iar pe altele cu Numele Tău, Iisus din Nazaret. Pare disperat de înverşunat şi o ameninţă de departe pe Minerva care se apropie.

Minerva însă îi spune: «Îndrăzneşte numai să-mi insulţi majestatea, şi vei fi spulberat în mii de bucăţi! Iată, eu vin la tine să te fac fericit, iar tu vrei să dai cu pietre în mine! O, orbule, ce înseamnă puterea ta faţă de a mea? Întreaga creaţie, toate stelele nenumărate şi toate lumile s-au născut din mine! O răsuflare din gura mea le poate şterge pentru veşnicie, iar tu vrei să începi o luptă cu mine?! O, tu, cel mai nebun dintre nebuni! Priveşte-mă şi ascultă-mă mai întâi, şi abia apoi încearcă-ţi puterile cu mine!» – Cado îi răspunde: «Dacă sunt puternic sau mai slab decât un ţânţar, mi-e perfect egal. Te avertizez să nu te apropii de mine, căci vei fi al naibii de prost întâmpinată, întrucât eu te dispreţuiesc până şi aici, în cea mai adâncă prăpastie a Iadului. O, tu, imagine demonică frumoasă ca o cadră a Minervei, crezi cumva că mă vei ademeni cu statura ta ispititoare astfel încât să mă predau ţie? Şterge-o de aici cu toate farmecele tale! Pe legea mea că nici măcar cu excrementele mele n-aş dori să-ţi ung pielea! Pleacă de-aici, căci altfel vei degusta puterea mâinilor mele. Priveşte această piatră, ‹Jeoua› este numele său!»”.

Capitolul 173
Dialog între Cado şi Minerva
Proba groazei a conducătoarei Iadului – adevărata piatră a înţelepţilor a lui Cado
Dumnezeul Iisus este învingător! Numele Său este o oroare pentru Iad

Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Ce-i drept, Cado, nu te-am crezut atât de neruşinat. E drept că unele favorite de la curtea mea mi-au povestit cât de bădăran eşti, dar cu toate acestea eu nu am luat drept bune spusele lor. Deoarece însă m-am convins acum de modul tău cu adevărat necioplit de a te raporta la spiritele înalte, sunt nevoită să vorbesc cu tine pe un alt ton. – Pentru început, urmează să asişti la executarea unei mici pedepse şi să înţelegi de aici cum obişnuiesc eu să mă raportez la spirite de genul tău. Dacă privelişte a ce va urma nu-ţi va învinge rezistenţa, te voi lăsa să guşti din ascuţimea puterii mele, deoarece condescendenţa mea nu ţi-a fost pe plac!».

Minerva face un semn şi în aceeaşi clipă sunt aduse o mulţime de instrumente de tortură de către nişte demoni cu aspect îngrozitor. Acestea sunt dispuse într-un cerc larg în jurul Minervei, după care nişte demoni şi mai oribili aduc o serie de demoni delincvenţi, sărmani, cu un aspect încă întrutotul omenesc, din grota cea cumplită. Aceştia urlă îngrozitor şi mulţi dintre ei, în profunda lor disperare, se adresează rugător Minervei să-i cruţe. Dar ea face un semn, fără să pronunţe nici

un cuvânt, demonilor arzând de pofta de a chinui, iar aceştia îşi apucă cu o rapiditate sălbatică jertfele începând să le tortureze într-un mod indescriptibil.

O, ce privelişte cumplită! Dacă aceşti demoni sunt capabili să simtă suferinţa la fel ca şi noi, această privelişte este ceva faţă de care chiar şi cel mai înţelept Heruvim ar trebui să amuţească. Tortura se desfăşoară lent şi planificat. O, Doamne, Tu, iubire veşnică, milostiveşte-te de aceşti demoni nefericiţi şi nu îngădui ca bietul Cado să ajungă la cea mai profundă disperare. Nu mai aud de la el decât : «O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Unde eşti? Este posibil ca tu să priveşti liniştit aşa ceva? Sunt pierdut, pierdut!». El cade la pământ ca şi cum ar fi leşinat.

Acum Minerva strigă batjocoritor înspre Cado: «O, tu, erou viteaz, unde îţi sunt curajul şi îndărătnicia? Îţi convine să mi te mai împotriveşti mie? – Încearcă numai şi-ţi voi arăta imediat puterea mea. Cum îţi place această mică demonstraţie care s-a petrecut sub ochii tăi? Nu-i aşa că acum ne putem înţelege?».

Însă Cado sare brusc în sus, ca şi cum ar fi primit puteri noi, şi urlă înspre Minerva: «Satano! Temelie a tuturor relelor! Cu ce ţi-au greşit aceştia de îi chinuieşti într-atât? Dacă mai ai măcar o scânteie de înţelepciune, cercetează în tine temeiul pentru care o faci, şi dă-mi de ştire! Dacă temeiul mă satisface, te voi adora. Vorbeşte, sau te spulber în atomi!» – La aceste cuvinte Minerva izbucneşte într-un hohot strident de râs şi strigă: «O, vierme nenorocit, mai îndrăzneşti încă, după toate cele văzute, să mă tragi pe mine la judecată, pe mine, stăpâna infinitului!? Aşteaptă puţin, că te îmblânzesc eu! Îmblânzirea îţi va spune din ce motive binevoieşte Atotputernicia să facă asemenea lucruri, fără să ceară în prealabil acordul vreunei fiinţe create în acest sens!»

Acum, Minerva le face un semn demonilor aflaţi pe post de ajutor de călău să-l apuce pe Cado. Imediat s-a repezit o mulţime de demoni înverşunaţi asupra lui, ca să-l târască la aparatul de tortură. Dar acum să-l vezi pe Cado! Nu, nu mi-aş fi imaginat niciodată că are o asemenea forţă! Într-o clipă a aruncat cea mai uriaşă piatră între ei, astfel încât aceştia s-au risipit ca prin farmec, ca şi cum ar fi căzut un fulger printre ei. Nici unul nu pare să mai aibă chef să-l atace.

Când Cado vede că piatra pe care era înscris Numele Tău, Doamne, i-a adus un serviciu atât de mare, îşi pune mâinile pe piept şi zice: „Nu tu, profetule evreu Iisus, ci Tu, Doamne Iisuse, m-ai ajutat! Ţie ţi se cuvine toată mulţumirea mea şi toată veneraţia mea, de aici, din Iadul în care mă aflu!”

Miklos continuă: „Este întru totul remarcabil că la auzul Numelui Tău preasfânt, toţi diavolii împreună cu Minerva par să fie doborâţi ca de fulger la pământ şi nu mai manifestă nici un chef să se ridice de acolo”.

Cado o întreabă acum pe Minerva, rămasă la pământ: „Ei, tu, strălucită stăpână a infinitului, cum îţi merge acum? Mi se pare mie, sau eşti puţintel atacată? Nu vrei să vii ceva mai aproape de mine? Poate că pot să te ajut cu încă o astfel de piatră a Înţelepţilor!”

Minerva se ridică acum de la pământ, dar spre jalea sa, căci lancea i-a fost ruptă şi sceptrul distrus. Ea îşi contemplă un timp semnele distinctive ale domniei şi spune: „E foarte rău pentru domnia mea! Cândva, zeiţa sorţii mi-a vorbit astfel: „O, Minerva, tu, cea mai înţeleaptă şi mai puternică regină peste toate stelele! Dacă va fi să ţi se întâmple cândva ca lancea să-ţi fie ruptă şi sceptrul distrus, atunci domnia ta îşi va afla curând sfârşitul, şi tu vei fi măturată mai rău ca o mortăciune!" – Da, Soarta neîndurătoare mi-a vorbit aşa! Nici un înger din cer nu mi-ar fi putut frânge puterea. Dar iată că unui demon mărunt, care – cu toată răutatea lui – nu este decât un demon infinit de prost, i-a fost hărăzit să mă învingă!"

După această convorbire cu sine, Minerva i se adresează lui Cado: „Tu, cel mai prost dintre toţi demonii, cum ai reuşit să mă faci de ocară? Vrei să conduci tu de acum încolo, ca prototip al celei mai curate prostii, lumile, sorii şi toate elementele? Le vei opri tu, de vreme ce în curând eu nu o voi mai putea face, să se prăbuşească peste tine? Crezi oare că o lume întreagă, cu toată greutatea ei, va putea fi oprită din cădere cu pietrele tale murdare?" – Rosteşte Cado: „Dacă tu, ca stăpânitoare atotputernică a infinitului, nu te-ai putut feri de pietrele mele, cum ar putea-o face mizerabilele tale creaturi? Cine învinge o astfel de zeitate ca tine nu va avea nici o problemă cu nenorocitele sale lucrări. Nu-ţi fă griji pentru asta! Va şti desigur, o altă zeitate decât tine, ce să facă cu ceea ce ai creat tu. – Spune-mi mai bine, câţi bieţi demoni mai aşteaptă acolo, în spatele acelei grote, demoni pe care tu voiai să-i torturezi în modul cel mai oribil, pentru distracţia ta personală? Şi câţi au fost deja chinuiţi încă şi mai rău, de când lumea? Spune-mi adevărul adevărat, căci altfel o vei încasa rău de tot!"

Grăieşte Minerva: „Priveşte, nebun orb ce eşti! Tot ceea ce ai văzut aici nu a fost decât produsul volatil al creativităţii mele, ca încercare a curajului tău. Eu singură sunt reală; tot restul nu era decât aparenţă, şi nu fiinţă. De aceea, lupta cu aparenţa ta a fost uşoară. Căci dacă te-ar fi întâmpinat aici o realitate, pietrele tale nu ţi-ar fi conferit nici o victorie. Aşadar, nu ai învins decât o aparenţă, şi nu o realitate!" – După care Minerva reflectează puţin şi adaugă după un timp: „De aceea, nici nu pot să-ţi răspund la întrebare – mai ales că mândria mea justificată nici nu ar accepta să intre într-o conversaţie înţeleaptă cu unul dintre cei mai proşti demoni. Măcar atât înţelegi?"

Cado rosteşte batjocoritor: „Ia te uită, ce animal deştept mai eşti! Aşadar numai o umbră am învins prin numele Dumnezeului Iisus? Şi cu toate astea, tu însăţi ai spus despre tine că eşti o atotputernică realitate! Dacă eu am învins cu piatra mea numai fantezia ta oribilă, cum se face atunci că te afli în realitate întru totul paralizată dinaintea mea? Vorbeşte deci şi explică-mi lucrurile!"

Rosteşte Minerva: „Aceasta nu este decât o victorie aparentă, iar eu doar îmi imaginez că aş fi învinsă. Căci dacă aş fi învinsă nu aş sta cu toată hotărârea în faţa ta şi nu aş fi gata să reînnoiesc de nenumărate

ori această luptă! Eu folosesc împotriva ta, care eşti un nimic, această împletitură de aparenţe doar ca să-ţi cruţ fiinţa, care din păcate îmi place atât de mult, şi care-mi umple inima cu o iubire pe care nu o meriţi. Dacă nu aş avea această delicată reţinere, aş fi trimis asupra ta vreo două dintre cele mai slabe spirite, care ţi-ar fi transformat puterea în nimic. Dar dacă mai îmi torni multe gogoşi, voi fi nevoită să te întâmpin cu realitatea".

Vorbeşte Cado: „Hm, ciudat! Eşti într-adevăr o fiinţă şarmantă. Uite, nu m-aş fi aşteptat la atâta bunătate a inimii din partea ta! Faptul că trebuie să fii nespus de bună mi-a fost dovedit în măsură suficientă de fanteziile tale. La fel ca şi frumoasele tale idei de detronare a divinităţii, pe care voiai să o înfăptuieşti mai înainte prin atotputernicia ta, ce se află acum înmormântată în marea de jar. Oare au fost şi acelea tot pure fantezii? – Prima primire pe care mi-au făcut-o apostolii tăi a contribuit prea puţin la cuminţirea mea. Aceiaşi apostoli s-au îndreptat apoi într-un număr infinit multiplicat la luptă împotriva adevăratei Divinităţi, pentru a împlini, după toate probabilităţile, planul tău străvechi. Dar Divinitatea a fost atât de impertinentă încât a deschis ecluzele de foc ale acestui munte, ca să înghită principala ta putere în valurile mării de jar. Spune-mi, te rog, în bunătatea ta, dacă toate acestea au fost numai aparenţă, fără nici o realitate?"

Minerva spune, muşcându-şi buzele de furie: „Din păcate, aceasta nu a fost o aparenţă! Dar de faptul că totul s-a desfăşurat atât de nefavorabil pentru mine este vinovată căpetenia ta cea proastă. Căci i-am spus de mii de ori că încă nu a venit vremea sa. Dar el a lucrat cu de la sine putere şi şi-a găsit răsplata pentru îndrăzneala lui smintită! Când se va mai ivi o asemenea ocazie?"

Cado: „Cred că niciodată, pe vecie! Şterge-o deci, de-aici, cu toate planurile tale prosteşti! Dumnezeu este şi rămâne veşnic Dumnezeu! – Iar tu eşti cea mai proastă fiinţă de pe lume şi suficient de nenorocită, căci nu vrei să renunţi la acest plan. Ce fiinţă indescriptibil de frumoasă ai fi, dacă nu ai fi atât de înspăimântător de proastă! Lasă o dată deoparte străvechiul tău meşteşug lipsit de roade şi acceptă voinţa Atotputernicului, căruia nu i te vei putea opune niciodată, în toată veşnicia! Resemnează-te, tu, cea indescriptibil de minunată în toată înfăţişarea ta, şi eu te voi învălui cu o iubire care nu are egal printre toate spiritele create în toată veşnicia. Altfel va trebui să te dispreţuiesc în ciuda marii tale frumuseţi".

Minerva, cu o patimă ceva mai redusă: „Dacă tu ai şti ceea ce ştiu eu, ai vorbi altfel despre Divinitatea ta. Dar cu toate acestea, ai dreptate să vorbeşti aşa cu mine, căci aşa stau într-adevăr lucrurile! Dar eu nu mă pot schimba niciodată, în veşnicie. Căci dacă m-aş schimba, în clipa următoare nu ar mai exista în afară de mine şi de Dumnezeu nici o fiinţă creată în toată veşnicia, nici un Soare şi nici un Pământ! De aceea, eu trebuie să suport la nesfârşit chinul ca toate creaturile să-şi poată

savura fericirea din mine. Dar acum m-am săturat, şi lucrurile trebuie să se schimbe!”

Rosteşte Cado: „O, sărmană mamă a infinitului, vino la mine şi te voi conduce la iubitul nostru Domn Dumnezeu Iisus, după care vom îndrepta iarăşi toate lucrurile!”

Minerva strigă: „Acest nume să nu-l mai rosteşti niciodată în faţa mea, căci altfel s-a terminat totul între noi doi! Căci numele acesta este o oroare pentru mine!

Capitolul 174
Înţelepciunea lui Cado faţă de orbirea Minervei
Recunoaşte-l pe omul-Dumnezeu Iisus!

Miklos relatează în continuare: „Cado spune: „Dar, iubită mamă a nesfârşirii, sublimă şi preafrumoasă Minerva! De ce ai o asemenea aversiune tocmai faţă de acest nume, care sună atât de prietenos pentru oameni? Ce ţi-a făcut el ţie? Eu îmi găsesc chiar şi în numele său consolare şi liniştire! Aşadar, vorbeşte, care este problema ta?”

Minerva, foarte mânioasă: „Prietene, povestea este infinit mai complicată, şi întreaga veşnicie nu va putea corecta acest lucru! Căci pentru acest nume a înnebunit Divinitatea şi şi-a părăsit înălţimea şi adâncurile ei primordiale. Din pură iubire nebunească pentru creaturile fanteziei sale, ea s-a înţărcuit într-o strâmtoare din care nu mai poate ieşi. Gândeşte-te numai la o Divinitate maltratată de creaturile sale mizerabile, din cauza iubirii sale pentru aceste maimuţe! O Divinitate care se întrupează, coborându-se astfel până la nivelul de hoit, în loc să rămână la înălţimea şi gloria sa, în tovărăşia mea luminoasă, şi în loc să domnească peste toate fiinţele care îşi preiau din mine existenţa lor indestructibilă! Mă întreb ce mai pot eu recunoaşte drept înţelepciune din această Divinitate devenită nebună? De atâta ruşine şi ocară aş putea chiar muri, dacă trebuie să privesc la această îngrozitoare înjosire! Dacă aş înnebuni şi eu împreună cu Divinitatea, tot infinitul s-ar desface în bucăţi şi toate fiinţele şi-ar înceta existenţa. Iată în ce constă, aşadar, disperarea mea!”

Cado: „Hm! – Dar ce ţi se pare atât de ciudat? Oh, nu coborârea lui Dumnezeu în mijlocul creaturilor sale! Acest lucru nu este nici pe departe atât de ciudat în ochii mei, pe cât mi se pare oribila limitare spirituală a preaînaltei şi înţeleptei Minerva, care îşi face o imagine atât de prostească despre marea Divinitate! Permite-mi să te întreb: Cum ar putea Divinitatea – ca Spirit pur primordial, ca putere primordială colosală – să devină slabă, plecând de la puterea Sa? Ar putea deveni ea slabă, ba chiar nebună – după cum zici tu –, Ea, care circumscrie nesfârşitul, fiind sursa lui veşnică? Nu, Minerva, se prea poate să fii foarte înţeleaptă, ba chiar atât de înţeleaptă pe cât eşti de frumoasă, dar gluma cu slăbiciunea şi nebunia lui Dumnezeu nu prinde la mine! În

plus, văd că eşti extraordinar de avidă de a domni şi că îţi face plăcere să te distrezi pe seama mea. Aşa că nu mă mai supăr nici de prostia de care dai dovadă.

Dar deoarece îmi face o plăcere deosebită să-ţi admir frumuseţea şi te iubesc cu adevărat, îţi dau un sfat. Acesta constă în a te împrieteni cu omul-Dumnezeu Iisus! Lasă măcar ca numele Lui să răsune mai des în împărăţia ta, ca să te convingi singură ce poate rezulta din aceasta. Sunt convins că în felul acesta vei ajunge într-un timp foarte scurt la o cu totul altă reprezentare despre Divinitate. – Iată, poate că eu sunt un demon cu mult mai rău decât tine. Eu îl cunosc pe Iisus numai după nume şi am aflat de câteva învăţături ale sale, într-adevăr pline de o înţelepciune divină şi care ar smulge oricărui spirit cu adevărat gânditor sau demon întrupat cea mai înaltă admiraţie. Adevăr îţi spun, nu îmi vine deloc greu să-i acord cea mai înaltă veneraţie. De ce ţi se pare atunci tocmai ţie atât de grea şi de neîndeplinit această atitudine?

Du-te, deci, şi fii măcar o dată în viaţa ta deşteaptă, căci proastă ai fost destul! Iată, noi doi reprezentăm totuşi ceva unul pentru celălalt. De aceea, nu ar fi bine deloc dacă nici de la noi nu va porni nimic. Bunul Dumnezeu va mai avea destul de lucru până când va îi stăpâni pe deplin pe urmaşii noştri, când noi vom fi renunţat pentru totdeauna la puterile noastre demoniace. De aceea, nu va trebui să-ţi pară niciodată rău, căci pentru cele săvârşite ţi-ai primit întotdeauna oribila răsplată. Iar la sfârşit, s-ar putea ca Divinităţii să-i vină ideea să te crucifice pentru veşnicie. Şi ce ar mai rămâne atunci din toată osteneala şi munca ta neplăcută? De aceea, urmează sfatul meu, cu atât mai mult cu cât mi-ai dat a înţelege că existenţa ta este, la fel cu cea a lui Dumnezeu, indestructibilă!”

Minerva a amuţit la aceste cuvinte, rămânând – ca femeie – indescriptibil de frumoasă, în vârful caleştii sale şi părând să reflecteze la cuvintele lui Cado.

Capitolul 175
Condiţiile Minervei de predare – replica lui Cado

Miklos relatează în continuare: „După un timp, Minerva îşi îndreaptă iarăşi chipul spre Cado şi spune: „Prietene, trebuie să-ţi mărturisesc deschis că mă interesezi foarte mult. Căci în statura ta frumoasă şi în cuvintele tale se află mai mult spirit şi adevăr decât îţi imaginezi tu însuţi. Dar eu nu pot să mai acord ascultare cuvintelor tale până când marea prostituată creată de mine din noul Babilon nu va fi complet prăbuşită. Eu am înălţat-o ca probă de foc pentru toţi cei botezaţi în numele celui care îmi este opus mie, voind să-i demonstrez Divinităţii că şi învăţătura ei poate fi răstălmăcită în cel mai subtil păgânism. S-ar părea că lucrarea mea a reuşit, căci babilonienii nu mai ştiu să se ajute în faţa întunericului şi a groazei. Au pierdut orice spirit.

Din creştinism nu se mai vede nici o urmă. Din el nu a mai rămas decât un schelet sfărâmicios. Aşa-zişii creştini se sugrumă unii pe alţii de dragul unei piei moarte, în care nu se mai află de o mie de ani nici un trup, şi cu atât mai puţin un suflet sau un spirit. Dar aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile: groaza provocată de mine trebuie să se distrugă prin noua groază provocată de ea. În acest fel, omenirea va fi transpusă într-o nouă şcoală a educării. Dacă aceste lucruri se vor realiza, atunci te voi cuprinde în braţe şi eu voi avea acelaşi sens cu tine în veşnicie!”

Cado: „O, tu, preagraţioasă şi preafrumoasă femeie din toată creaţia lui Dumnezeu, nu-mi pune asemenea condiţii grele, a căror împlinire nu se întrezăreşte deloc! Lasă noul Babilon cu fiinţele lui asemănătoare câinilor! Lasă Divinitatea să stăpânească singură, căci ei îi va fi uşor să netezească toate drumurile strâmbe pe care le-ai pregătit tu! Tu însă urmează-mi mie şi fii fericită de acum încolo! Nu te mai gândi la cea care ai fost, ci mai degrabă, la cât de fericită poţi redeveni! Şi cât de fericit pot fi eu alături de tine, şi împreună cu noi, nenumărate mirlade de suflete aflate în contemplarea nesfârşitei tale frumuseţi! Gândeşte-te la durerea mea, dacă ar fi trebuit să te dispreţuiesc din cauza încăpăţânării tale nebuneşti! Te rog, o, tu, cea indescriptibil de frumoasă, urmează sfatul meu! Pe atotputerea lui Dumnezeu, îţi jur că nu te voi înşela! Tu, Soare central al oricărei lumini, părăseşte-ţi carul triumfal, aruncă-ţi sceptrul şi lancea, şi apucă splendidul scut al iubirii! Vino la pieptul meu şi găseşte aici, pentru orice supărare de care ai avut parte, cea mai frumoasă răscumpărare! Cu puterea ta aparentă nu mă vei învinge niciodată, dar cu iubirea ta vei face din mine sclavul inimii tale!”

Minerva: „Cado, Cado! Îndrăzneşti să te joci cu mine un joc periculos! Ce vrei să faci, în aşa fel încât Cerul gelos să te urmărească din cauza mea în modul cel mai dur? Priveşte numai, şi vei vedea că discuţia mea cu tine este ascultată de miliarde nenumărate de fiinţe! Frumuseţea mea fără asemănare este de fapt nenorocul meu veşnic. Eu ar trebui să iubesc Unul singur, pentru care însă în inima mea nu se află nici un fel de iubire. Dar dacă aş vrea să-mi îndrept iubirea spre altcineva, întregul Cer s-ar umple de mânie şi de răzbunare împotriva mea şi a aceluia căruia îi dăruiesc inima. S-ar putea să reuşeşti în jocul acesta. Dar vai ţie şi mie, dacă vei reuşi!”

Cado: „În privinţa miliardelor de ascultători cereşti ai perfectă dreptate. Acum îi întrezăresc şi eu, dar văd în ei prietenie, şi nu duşmănie. Iată, cu toţii îmi fac semne de aprobare! Dacă însă prietenia lor ar fi doar un tertip de război, atunci ar avea de a face cu mine. Pe scurt, eu nu renunţ la tine! Tu eşti a mea, şi nici o putere rea nu te va lua de la mine! Căci şi eu sunt nemuritor şi puternic – întru Dumnezeu – şi nu datorită demonului care am fost!”

Minerva: „Cado, Cado, nu-l mânia pe Dumnezeu, căci tu eşti un biet om! Iată, cei de sus mă vor azvârli în curând într-un veşmânt oribil! Ce vei face tu atunci?”

Cado: „Nu, nu, priveşte în sus! Cu toţii îmi fac semn că sunt incapabili de o asemenea faptă! Toţi se bucură că te arăţi în înfăţişarea ta primordială şi că au prilejul să admire, uluiţi, frumuseţea ta primordială, primul gând fundamental al existenţei lui Dumnezeu! O, tu, purtătoare a luminii, a tot ceea ce spiritul creat poate numi „frumuseţe”, nu-mi mai pune condiţii şi vino la mine! Conştiinţa mea îmi spune că toate cerurile au aşteptat zadarnic întoarcerea ta de-a lungul eternităţii şi că tânjesc să te poată numi pe tine încoronare a desăvârşirii tuturor lucrurilor şi fiinţelor. Înmoaie-ţi inima şi vino să guşti alături de mine din cea mai înaltă fericire! Simte şi tu odată voluptatea pentru care ai fost şi eşti încă predestinată, tu, cea dintâi, cea mai mare şi cea mai desăvârşită idee a lui Dumnezeu!”

Minerva îl priveşte acum pe Cado într-un mod de-a dreptul prietenos, dar tot cu ochi poruncitori, şi îi spune: „Cado, ţi-ai propus oare cu cea mai mare seriozitate să-mi diminuezi puterea? O, nu spera prea devreme la aceasta! Căci cele mai puternice şi mai mari spirite şi-au propus acest lucru faţă de mine şi şi-au încheiat tentativa fără să se fi schimbat nimic, spre ruşinea lor! Cum poate să-ţi vină ideea să mă câştigi pentru inima ta, ba chiar pentru Cerul preaurât de mine, şi pe care îl cunosc cu mult mai bine decât tine, demon orb ce eşti!? Fiecare fiinţă trebuie să îşi rămână fidelă sieşi! Ea trebuie să fie ori un demon desăvârşit de puternic, ori, dimpotrivă, un prost mesager al cerului. Dar atunci când un demon ca tine vrea să fie totodată şi un fel de înger, el trebuie cu necesitate să mi se opună, chiar dacă are alte însuşiri faţă de care am un respect justificat. Dragul meu Cado, dacă vrei să-mi câştigi inima, trebuie să începi din altă parte! Adevăr îţi spun, eu nu îţi sunt ţie potrivnică. Dar dacă vrei să mă cucereşti, trebuie ca tu să-mi urmezi mie şi să vii la mine, şi nu să ceri să fac eu asta!”

Cado: „Dar, preafrumoaso, eu nu vreau să te obţin decât pentru mine însumi! Dacă Cerurile se bucură sau se supără din cauza asta, îmi e perfect egal. Eu nu te vreau decât pe tine. Nu doresc Cerurile pe care le urăşti şi voi rămâne pe veci la această dorinţă a mea! Dar oricare ar fi voinţa Cerurilor, eu nu vreau nici să împlinesc voinţa ta, deşi te iubesc mai mult decât pe toate comorile nesfârşitului!

Ştii, eu consider că orice fiinţă – inclusiv tu – care vrea mai mult decât poate este nespus de proastă. Dar peste măsură de proastă este o fiinţă pe care nici măcar cele mai amare experienţe, nesfârşit de multe, nu sunt în stare să o facă mai deşteaptă. Ce ai câştigat prin această încăpăţânare de neclintit? Ai devenit mai puternică, sau mai bogată, sau mai frumoasă în felul acesta? Sau cumva acele catralioane de îmblânziri la care ai participat au fost o voluptate pentru tine? Te asemeni acelor conducători de popoare care, ca nişte catâri, preferă să-şi nimicească regatele, decât să se lase învăţaţi ceva în prostia lor de vreun învăţat umil?

O, tu, cea mai frumoasă, dar şi cea mai proastă dintre femei, dacă aş vrea să te înving, nu mi-aş pierde timpul să schimb vreo vorbă cu

tine, căci pentru asta mi-ar ajunge pietrele mele! Şi iată aici o armă nouă! Este un lasou, pe care mă pricep să-l manevrez. Nu am decât să-l arunc după tine, şi nici un Dumnezeu sau demon pe măsura ta nu te va mai putea elibera atunci din puterea mea! Dar eu însumi nu vreau să te prind astfel şi să te constrâng, ci vreau să te las să hotărăşti tu însăţi, pentru ca victoria asupra ta să nu fie a mea, ci un rezultat al liberei tale voinţe!

Crezi că m-ar bucura dacă mi-ai aparţine pentru că-mi exercit puterea asupra ta? Dar dacă tu pui la inimă cuvintele mele binevoitoare, te învingi pe tine însăţi şi te dăruieşti mie ca tovarăşă de drum fidelă pentru veşnicie, atunci vei fi pentru mine nesfârşirea tuturor fericirilor! – Ce vei face acum? Purtătoare de lumină, te rog în numele nesfârşitei tale frumuseţi, învinge-ţi orgoliul şi renunţă la încăpăţânarea ta! Nu te voi putea înţelege în veci. Căci dacă nu rezolv nimic cu tine prin iubirea mea, va trebui să-mi folosesc forţa şi să te înlănţui în felul acesta de mine!”

Minerva: „Dar, dragul meu prieten, de ce să fiu tocmai eu aceea care să se învingă şi să se predea? Nu poţi face şi tu acelaşi lucru? Căci eu aş putea fi cu mult mai ademenitoare pentru tine decât tu pentru mine. În plus, ar fi mai normal ca mirele să vină la mireasă decât mireasa la mire!”

Cado: „Aşa este, şi te asigur că aş fi ajuns demult la tine, dacă solul pe care stai ar fi fost altul decât este! Căci eu nu mă pricep să merg pe un astfel de sol! Dar pe tine te susţine acest sol, deci tu poţi veni la mine mai degrabă decât eu la tine!”

Minerva: „Dar ce vrei să faci cu mine, dacă vin la tine?” – Cado: „Prostească întrebare! Te voi iubi şi te voi face fericită, iar din această colină voi face un nou Rai, în onoarea Divinităţii care mi-a conferit această forţă!”

Minerva: „Din Rai am mai plecat odată, plină de ruşine! Adam al meu, primul vlăstar al Pământului tău, m-a minţit în aşa hal, încât nu am s-o uit pe vecie! Pe nici o altă planetă nu i-a reuşit Divinităţii ca pe Pământ să mă trimită în întuneric! Şi pentru asta, vinovat este acel Rai ruşinos. Am părăsit Divinitatea acum mai bine de 6000 de ani şi gust de atunci cele mai nenorocite roade ale acestui fapt! De aceea, să nu-mi vii cu alt Rai, dacă vrei să ne înţelegem pe vecie! Dar eu îţi fac o propunere – şi dacă o accepţi, sunt a ta pe vecie!

Propunerea este aceasta: Jură-mi că nu vei rosti niciodată numele de Iisus, la auzul căruia aproape mă sufoc! Şi aruncă toate pietrele de lângă tine şi lasoul la fel, iar răsplata pentru asta va fi că inima mea îţi va aparţine pe vecie. Fă asta şi voi fi a ta pe vecie şi nu voi trăi decât pentru tine!”

Cado: „Fermecătoarea mea Minerva! Cu sau fără Iisus, mie mi-e totuna. Cât despre pietre şi acest lasou dumnezeiesc, eu pot să pun stăpânire pe tine şi fără ele. Dar pentru că tu ai fost din toate timpurile cea mai mare mincinoasă şi maestră a amăgirii, natură pe care sunt convins că

nu ţi-ai schimbat-o, eu nu voi accepta propunerea ta până nu o accepţi tu pe a mea. Dar mai repede, căci observ că martorii noştri cereşti devin neliniştiţi în privinţa noastră! Hotărăşte-te rapid, căci şi răbdarea mea se cam termină!”

Miklos continuă: „Chipul Minervei devine tot mai întunecat şi pe el se citeşte tot mai mult setea de a domina. Se gândeşte la o replică, dar se pare că nu îi vine nici una. De furie, îi vine să-şi muşte buzele, dar se teme de prezenţa lui Cado. Este într-adevăr amuzant să o vezi pe născocitoarea întregii aroganţe şi a tuturor minciunilor cum îşi dă osteneala să nu dovedească slăbiciune faţă de Cado. Dar acesta nu o scapă nici o clipă din ochi şi îşi pregăteşte lasourile. – Da, acum chiar că e interesant să vedem ce va face în continuare Satana!”

Capitolul 176
Cado primeşte un sprijin îngeresc – Propunerile Minervei – Iadul prezintă alte chipuri de groază

Miklos relatează în continuare: „Acum, iată-i pe prietenii noştri, Robert-Uraniel şi tovarăşul său Sahariel, cum se duc neobservaţi pe colina pe care se află Cado – însă el nu îi vede.

Nici aparenta Minerva nu pare să fi observat schimbarea locului celor doi. Ea priveşte în toate părţile, dar Cado stă ca un zid, atent la apărarea sa. Asta nu pare să-i spună nimic Minervei, care priveşte ţintă în jos, gândindu-se ce să facă. Pe chipul ei se perindă tot felul de expresii, când gravitate, când prietenie, când înţelepciune, când mândrie, dar de peste tot se întrezăreşte bătrânul, vechiul păcătos.

S-ar părea că povestea începe să-l plictisească pe Cado. El îşi drege glasul şi o întreabă pe Minerva: „Ascultă, graţioaso, am aşteptat destul de mult, dar se pare că nu ajungi la nici o hotărâre şi nici nu înfăptuieşti nimic după dorinţa mea! Îţi mai acord un scurt răstimp de gândire. Dacă acesta nu va duce la nimic, atunci va trebui să admiri îndemânarea mea în aruncarea lasoului! De când exişti tu şi dintre toate mirladele încă nu s-a găsit cineva care să-ţi poată fi maestru în această privinţă. Nici unul dintre ei nu a fost suficient de matur pentru a scăpa de viclenia ta, dar în privinţa mea, socotelile tale vor da greş! Ţi-am spus şi îţi repet: Pe mine nu mă prinzi! Pentru Cado, Dumnezeu, moartea şi demonii nu sunt nimic, căci pentru el, cerul şi Iadul sunt totuna. Cado nu se supune nici unei stăpâniri! El face ce vrea, pentru că poate să o facă! De aceea, hotărăşte-te imediat, căci altfel lasoul meu va înconjura superbul tău gât!”

Minerva: „Dar, dragă Cado, fii totuşi, cât de cât, manierat! Căci eu nu pot ieşi aşa, brusc, din vechile mele obişnuinţe. Şi mai cred că dacă la eroismul tău vei adăuga ceva răbdare, nu-ţi va strica defel. Faptul că, după toate aparenţele, nu răspund imediat dorinţei tale, îşi are temeiurile sale! Căci se cuvine ca şi eu să-l încerc pe acela cu care eu,

cea mai mare frumuseţe a infinităţii, aş dori să mă unesc. Căci dacă nu mi-ar fi plăcut de tine, m-aş fi îndepărtat demult de tine. Dar fiinţa ta deosebită mă înlănţuie de-a dreptul cu o putere magică. Şi eu îţi îngădui să-mi spui lucruri pe care nici de la Divinitate nu mi-ar plăcea să le ascult. Asta nu te mulţumeşte?”

Cado: „O, tu, cea mai minunată dintre creaturile lui Dumnezeu, te iubesc nesfârşit de mult. Şi ca să nu fiu nepoliticos cu tine, mai aştept câteva clipe. Dar te rog să nu-mi pui răbdarea la încercare mai mult decât atât!”

Minerva zâmbeşte şi aruncă lancea ruptă în marea de jar liniştit, pe care se mai află încă nenumărate spirite lovite, care domolesc valurile mării.

În clipa în care lancea a fost distrusă de mare – ceea ce Cado consideră a fi un semn bun – se înalţă dintr-o dată din marea arzătoare o mulţime de spirite înspăimântătoare la vedere, care o înconjoară pe Minerva. Unul dintre ele, ce reuneşte înfăţişarea tuturor celorlalţi balauri şi bestii înspăimântătoare se adresează Minervei ca într-un urlet de tigru:

„Ticăloaso! Aceasta este mulţumirea pentru trilioanele de servicii pe care ţi le-am făcut de-a lungul veşniciei? De dragul tău nu ne-am temut de nici o jertfă, de nici o osteneală şi nici chiar de durerile şi chinurile cele mai îngrozitoare, ca să ne asigurăm în sfârşit de iubirea pe care ne-ai promis-o atât de des. Recunoştinţa ta se exprimă prin faptul că vrei să ne părăseşti în mod ruşinos din iubire pentru un demon nou, care abia şi-a băgat nasul în Iad? – Nu, nu vei face asta niciodată! Mai bine te distrugem pe tine, întreg Iadul şi toate cerurile, înainte să faci un singur pas din acest loc! Priveşte, slujitorii noştri îmblânzesc această mare şi suportă un chin îngrozitor pentru ca tu, ca stăpână poruncitoare, să poţi merge liniştită pe ea! Iar tu vrei să ne părăseşti şi să nu ne acorzi niciodată acea plăcere pe care ne-ai promis-o atât de des? Să nu îndrăzneşti să o faci, curvă ticăloasă ce eşti, căci răsplata îţi va fi ceva pe care nici măcar plenitudinea fanteziei lui Dumnezeu nu a visat-o vreodată! Vorbeşte acum, spune ce vrei să faci? Priveşte numai cum scade curajul eroului tău, care priveşte în toate părţile sperând să întrezărească o gaură prin care s-ar putea strecura! – O, cheamă-l într-ajutor, cheamă-l! De ce nu îl chemi pe el, alesul tău?”

De ruşine, mânie şi furie, Minerva ar dori să se volatilizeze. Tremură din tot trupul şi este atât de mânioasă încât nu pare în stare să mai rostească nici un cuvânt. Cado însă pare şi mai mânios şi se pare că se sfătuieşte cu sine ce să facă. Căci aceşti giganţi îngrozitori îi impun totuşi un anumit respect şi reprezintă totodată o mărturie împotriva Minervei, care îl face să se teamă chiar foarte mult în privinţa fidelităţii şi iubirii ei. De aceea, nici nu se poate hotărî ce să facă. Dar Minerva îi aruncă nişte priviri atât de pline de dor încât el nu-şi mai poate desprinde privirile de la ea. Cado începe să îşi măsoare şi să îşi ordoneze pietrele.

După un mic răstimp, Cado se îndreaptă şi îi spune monstrului înfiorător: „Vă cunosc puterea şi arta de a înşela, căci nu este opera voastră! Voi înşivă nu sunteţi decât nişte scheme goale şi nişte configuraţii ale fanteziei pure ale acestei femei, şi nu produceţi decât o impresie de ameninţare. Dacă aţi fi nişte fiinţe adevărate, ar trebui chiar să vă recompensez pentru serviciul pe care mi l-aţi făcut acum. Căci prin comportamentul şi cuvintele voastre m-am familiarizat mai îndeaproape cu caracterul ei, ceea ce este de o mare importanţă pentru mine. – Sfâşiaţi-o, dacă vă stă în putinţă! Eu aş putea s-o fac dar nu vreau, pentru că nu merită deloc această osteneală din partea mea.

Satana, dacă îţi mai este posibil să dai o probă asemănătoare celor anterioare, fă-o numai! În felul acesta am cu atât mai mult ocazia să te cunosc mai bine. Dar cu voi, biete scheme, voi termina imediat în numele lui Dumnezeu, Iisus cel crucificat. Priviţi această piatră, ea este prevăzută cu numele Dumnezeului Iisus, pe lângă trei cruci! Această piatră vă va arăta cărui spirit îi aparţineţi!”

După aceste cuvinte, Cado ridică o piatră de pe pământ şi începe să-şi ia elan. – Dar Minerva strigă plină de teamă: „Cado, în numele a tot ceea ce îţi este mai sfânt, nu fă asta! Vei fi pentru veşnicie pierdut în clipa în care piatra se va desprinde din pumnul tău. Puterea acestor spirite pe care tu le consideri în mod greşit născociri ale fanteziei mele este nelimitată. Ceea ce cuprind ele cu puterea lor nu le poate fi smuls prin nici o putere divină. Stai liniştit! Poate reuşesc să le domolesc, pentru ca apoi să dau curs eliberării noastre!”

Cado, care este tot mai expus influenţei tainice a celor două spirite ocrotitoare aflate în spatele său, rosteşte cu gravitate: „Cuvintele tale sunt ca baloanele de săpun: în ele nu se află nici o urmă de adevăr. Ai fost dintotdeauna o mincinoasă, dar nu ai făcut prin asta nimănui mai mult rău decât ţie însăţi. De aceea, fii sigură că voi face exact ceea ce mă sfătuieşti să nu fac! Azvârlu aşadar acum această piatră în numele Dumnezeului meu, Mântuitorul Iisus!”

După aceste cuvinte, Cado aruncă piatra asupra capului marelui monstru. Când piatra atinge capul, se aude un zgomot ca provenit din mii de tunuri. Dispare totul, cu excepţia Minervei, care stă acum tremurând şi complet goală pe o grămadă de nisip, încercând să se ascundă de privirile lui Cado, fapt care nu-i reuşeşte.

Dar Cado o întreabă: „Ei, preagraţioaso, ce mai ai de spus? Unde este pericolul cu care mă ameninţai? Şi unde sunt acele spirite puternice şi ameninţătoare, care voiau mai degrabă să distrugă cerul, Iadul, pe Dumnezeu şi Pământul, ca să te pedepsească pe tine din cauza infidelităţii tale? Unde se află ele acum? – Iată, că din arta ta nu mai iese nimic! Cu mine nu o scoţi la capăt! Un altul te-ar pedepsi după merit, dar eu te iert pentru toate. Tu trebuie doar să-mi urmezi, căci altfel voi folosi o putere căreia nu i te poţi opune. Iată că acum nu mai ai nimic ce ţi-ar putea oferi vreo aparenţă de putere. Nu mai ai nimic în afară de mine şi de indescriptibila frumuseţe a formelor tale. De aceea, sprijină-

te cu toată voinţa pe mine, şi eu te voi conduce pe calea cea dreaptă, calea adevăratei iubiri. Dar trebuie să-mi urmezi din liberă voinţă!”

Profund ruşinată, Minerva spune: „Da, da, vreau, trebuie să-ţi urmez ţie! – Dar fă măcar un pas spre mine, dacă ai într-adevăr iubire pentru mine în inima ta. Şi pentru că eu am făcut deja mai mult de o mie de paşi spre tine, ai putea îndrăzni să te apropii şi tu măcar un pas!”

Cado: „Ştii doar că eu sunt un spirit care nu se lasă clintit cu nimic şi care nu va urma cerinţa ta decât după ce te vei afla pe pragul unei complete transformări a dispoziţiei tale lăuntrice primordial rele şi infidele. De aceea, renunţă pe viitor la a-mi mai cere ceva. Eu sunt mai rău decât tine, deşi răutatea ta primordială ar putea umple infinitul cu cea mai dură judecată. Dar pentru că întreaga osteneală a îngerilor de a te recâştiga a eşuat din cauza încăpăţânării tale de neclintit, trebuie ca un diavol al diavolilor să te readucă în punctul de unde ai plecat. Dar acest diavol nu este la fel ca tine, ci de un alt soi! El îşi are puterea de sus, deşi fiinţa sa aparţine Iadului. Şi doar tu eşti răsplata lui, pe care însă el o va dispreţui, dacă răsplata nu i se oferă în mod liber, ci din constrângere. De aceea, urmează-mă!”

Capitolul 177
Minerva adulmecă un şiretlic al Divinităţii – Cado îi explică motivul Un veşmânt cade din Cer – Curiozitatea Minervei

Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Prietene Cado, eu te iubesc cu adevărat! Şi este într-adevăr prima iubire sinceră care îmi mişcă inima. Dar pentru asta, fă-mi totuşi plăcerea de a-mi explica motivul încăpăţânării tale! Căci la baza ei trebuie să se afle un plan măreţ şi foarte subtil. Cineva foarte sus-pus are o intenţie în privinţa mea, iar tu eşti instrumentul său deghizat. Trebuie să-mi dezvălui planul, căci altfel nu mă mişc de bunăvoie din acest loc nici măcar atât cât grosimea unui fir de păr. Şi la ce ţi-ar folosi să-ţi exerciţi puterea asupra mea? Tu ştii cu câtă încăpăţânare mă pot opune eu Divinităţii însăşi, şi cu atât mai mult ţie! Divinitatea are o putere fără de sfârşit şi poate face din mine ce vrea ea, dar numai printr-o constrângere veşnică. Inima şi voinţa mea îmi aparţin numai mie şi ele înţeleg să se opună oricărei puteri! Şi chiar şi puterii tale – deşi de la începutul veacurilor tu eşti singurul care s-a apropiat cel mai mult de inima mea. Căci dacă nu ar fi aşa, în locul înfăţişării mele primordiale adevărate ai fi avut demult un monstru îngrozitor în faţa ochilor tăi. Acum ştii cum sunt eu. Şi cum trebuie să fiu. De aceea, indică-mi motivul pentru care te porţi atât de implacabil cu mine».

Cado: «De ce îmi ceri o explicaţie pe care ţi-am expus-o deja limpede ca lumina zilei? Nu îmi este îngăduit să mai vorbesc despre aceasta, pentru că dacă aş vorbi, nu te-aş mai putea niciodată elibera. Trebuie ca pentru început să te raliezi neconstrânsă la voinţa mea şi să

faci din ea voinţa ta. Atunci voi face şi eu tot ceea ce vei voi tu, pornind din tine însăţi!»

Minerva: «Sigur că dacă vreau numai ceea ce vrei tu îmi vei îndeplini cu uşurinţă voinţa! Dar unde se mai află atunci libertatea mea de voinţă?» – Cado: «În aceea că tu vrei în mod liber ceea ce vreau eu, stabilind în felul acesta o unitate între voinţa mea şi a ta! Căci fără o astfel de unitate nu ne putem gândi niciodată la o adevărată influenţă».

Minerva: «Ceea ce spui este mult prea confuz pentru mine! Nu te înţeleg! Explică-mi mai exact lucrurile!» – Cado: «O, tu, ciudată purtătoare a întregii lumini şi iluminări, care se află revărsată în toate spaţiile infinite! Dacă nu înţelegi asemenea lucruri care sunt totuşi foarte limpezi, cum vei fi atunci în stare să înţelegi profunzimea izvorului nesfârşit al înţelepciunii divine?

Iată, vei fi din nou liberă şi vei intra într-o ordine adevărată! De aceea, trebuie să intri mai întâi în ordinea voinţei mele, pentru ca în felul acesta să se elibereze apoi şi propria ta voinţă. Fă măcar o încercare! Dacă nu-ţi va plăcea, poţi să te întorci înapoi la vechiul tău mod de a fi».

Minerva spune, cu chipul mai luminat: «Da, cu o asemenea ofertă sunt de acord! În cazul în care nu mi se interzice retragerea, dacă noua stare nu-mi va conveni, atunci fie cum vrei tu! – Dar sunt goală şi mi-e ruşine să mă înfăţişez dinaintea ta. Fă-mi rost de un veşmânt şi voi veni îndată la tine!» –Cado: «Nici acest lucru nu ţi-l pot garanta, decât după ce-mi vei fi îndeplinit prima mea cerinţă, şi în clipa aceea va coborî un veşmânt splendid din cer la picioarele mele! El este pentru tine şi este atât de frumos cum nici măcar cerurile nu au văzut vreodată unul asemănător! Aşadar vino, să-l iei din mâinile mele ca pe un veşmânt demn de o mireasă»”.

Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva ezită puţin, îndreptându-şi ochii mari şi înfocaţi înspre locul în care se zăreşte acum la picioarele lui Cado un veşmânt învelit într-o pânză roşie. S-ar părea că ar dori să vadă mai îndeaproape dacă veşmântul este vrednic să fie purtat, şi-şi forţează ochii să vadă ceva din veşmântul propriu-zis. Dar acesta este atât de bine învelit în pânza roşie încât nu se întrezăreşte nimic din el. Curiozitatea Minervei creşte foarte mult. – Eu însumi sunt plin cu curiozitate ce se va întâmpla acum cu această fiinţă a lui Satan unsă cu toate alifiile! Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, Doamne Iisuse! Se va converti oare acum pentru totdeauna această veche mincinoasă? Şi se va îmbunătăţi atunci situaţia pe toate corpurile cereşti, şi în special pe Pământul nostru?”

Eu: „Preaiubitul meu prieten Miklos, toate acestea ţi se vor revela în cele ce urmează. Observă continuarea acestei scene şi continuă să o tălmăceşti pentru societatea prezentă, la fel ca şi până acum, şi astfel vei înţelege limpede totul, împreună cu toţi fraţii şi surorile tale!”

Capitolul 178

Minerva se răzgândeşte şi se apropie
Ultimii paşi dinainte de ţel

Miklos îşi îndreaptă din nou ochii spre scenă şi spune: „Aha, Minerva devine acum neliniştită, şi se vede din fiecare mişcare a ei că i-ar plăcea enorm să aibă veşmântul învelit în pânza roşie în faţa sa.

Cado observă şi el foarte clar acest lucru şi o întreabă: «Eşti cumva înlănţuită de Pământ? Vino încoace, şi atunci îţi va fi mai uşor să pătrunzi în taina acestei legături. Dar dacă eşti ferecată pe solul pe care te afli, spune-mi. Căci pot să-ţi desprind picioarele, chiar rămânând aici». – Minerva spune: «Nu este nevoie să o faci, căci sunt liberă şi pot merge unde vreau! Cum arată veşmântul? Sune-mi, dragă Cado!» Cado: «Vino încoace şi îl vei vedea. Te asigur că vei rămâne cât se poate de uimită!» – Minerva: «Dar ştiu că eşti tare! Iar eu trebuie că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine! La aşa ceva nu a mai asistat veşnicia niciodată! Iată, acum voi îndrăzni să o fac! Dar dacă îmi faci vreun rău, mă întorc imediat şi nu mai revin niciodată la tine!»”

Miklos continuă: „Acum Minerva părăseşte în sfârşit locul pe care se afla, un fel de colină de nisip arzător, apropiindu-se cu paşi precauţi de Cado, în spatele căruia se mai află şi acum cei doi prieteni ai noştri. În clipa în care Minerva îşi pune piciorul fermecător de frumos pe colina pe care se află Cado, scoţându-l din marea de jar, dispare tot jarul. Nici din grota cea îngrozitoare nu se mai zăreşte nimic, şi tot zgomotul şi tumultul asurzitor a amuţit. Muntele cel înalt pare să se fi micşorat puţin şi aproape că şi-a pierdut aspectul abrupt, iar întregul ţinut dobândeşte un aspect mai plăcut, şi deşi nu este puternic iluminat, este totuşi luminat din belşug.

Cu adevărat, acest Cado este un artist în meseria lui! Căci faptul de a o face pe această prinţesă a veşniciei să se îndrăgostească de el – o fiinţă care este mai străină de iubire decât este sfârşitul de nesfârşit – necesită mai mult decât s-ar crede! Deşi Cado mai este încă un aşa-numit demon, trebuie să recunosc că am într-adevăr tot respectul pentru acest tip de demonism! Are caracter, neclintire şi un curaj care aproape te înspăimântă. Dacă nu aş fi văzut totul cu ochii mei, povestea mi s-ar fi părut incredibilă! Nu putem face altceva decât să fim uimiţi şi să te lăudăm pe Tine, Doamne, că ai îngăduit să se întâmple aşa ceva. Acum însă trebuie să aşteptăm ca întreg Pământul să treacă – probabil după câteva furtuni – într-un stadiu dorit de toate Cerurile.

Numai că Minerva nu se grăbeşte prea mult să se apropie de Cado, căci paşii ei sunt mici şi măsuraţi. În fiecare clipă găseşte câte ceva pe Pământ, pe care îl culege de jos, îl contemplă un timp şi îl aruncă apoi iarăşi. Mie îmi apare ca şi cum pe Pământ ar fi presărate intenţionat tot soiul de podoabe care să o atragă tot mai aproape de Cado. Într-adevăr, şiretlicul nu e rău deloc! Îmi amintesc că am citit pe Pământ într-o profeţie sibilinică următoarele: «Atunci când Satan va fi

convertit, va merge pe perle şi diamante şi le va dispreţui. Atunci, Iadul se va închide şi lanţurile iluziei se vor topi ca ceara expusă la soare».

Iar priveliştea de acum se aseamănă mult cu această descriere! Minerva s-a apropiat şi nu mai are nici patruzeci de paşi până la Cado. Acum trebuie că a găsit ceva foarte important, căci s-a aplecat în mare grabă şi a ridicat un fel de dIademă pe care o contemplă favorabil dar care nu îi face totuşi plăcere, pentru că o aruncă la fel ca pe cele precedente.

Acum, Minerva îl întreabă pe Cado: «Prietene, dar cine a presărat toate aceste podoabe aici? Sunt ele oare pentru mine, sau se află aici pentru altcineva? Iată aici o dIademă superbă, demnă de capul meu! Să o păstrez, sau să o arunc?» – Cado îi răspunde: «Reţine ceea ce este bun şi aruncă ceea ce este rău! Dacă ai purta prea multe lucruri din acelea te-ar împovăra atât de mult încât abia dacă ai mai putea face vreun pas înainte. Păstrează dIadema, dar nu mai ridica nimic altceva de pe Pământ! Înţelege acest lucru şi fii ascultătoare!»

Minerva rosteşte: «Da, da, iată-mă că vin. Dar priveşte, în faţa mea se află din nou o splendidă brăţară! Cado, îngăduie-mi să o ridic şi pe aceasta, căci este vrednică de braţul meu!» – Cado rosteşte, întrucâtva nerăbdător: «O, fiinţă lacomă de podoabe, lasă acolo brăţara cea ademenitoare! Căci braţul tău este frumos şi fără ea, atât de frumos încât poate fi considerat în sine drept o podoabă. Căci aici, la picioarele mele, te aşteaptă câteva podoabe care nu-şi au egal în veşnicie. De aceea, nu mai zăbovi în faţa acelui gunoi ridicat de pe jos, ci vino şi ia rapid în posesie ceea ce este pregătit pentru tine!»

Minerva aruncă brăţara, ajungând repede în apropierea lui Cado. Doar trei paşi îi mai despart. – Acum, îi spune lui Cado: «Prietene, am venit atât de mult înspre tine încât doar trei paşi ne mai separă. Pe aceştia poţi să-i faci tu înspre mine! Eu văd foarte bine că farmecul meu într-adevăr uriaş te face să tremuri din toată fiinţa. Tu mă iubeşti nespus de mult, asta mi-o spun ochii tăi! De aceea, fă-mi această mică plăcere şi fă aceşti trei paşi înspre mine!»

Cado spune: «Făptură infinit de frumoasă! Vor veni stări cereşti în care voi face milioane de paşi înspre tine. Dar acum este necesar ca pentru binele tău să nu-ţi îndeplinesc nici o dorinţă înainte ca tu să fi împlinit ceea ce trebuie eu să-ţi cer. De aceea, fă şi aceşti trei paşi mici, de vreme ce ai putut face deja trei mii de paşi!»

Minerva: «Cine te constrânge să ceri toate acestea de la mine? Cine îţi alcătuieşte legile?» –Cado: «Nici o fiinţă de care sunt conştient nu-mi poate prescrie ceea ce cer eu de la tine. Eu singur îmi alcătuiesc legile, şi nu îngădui nici unui Dumnezeu şi nici unui diavol să-mi prescrie ceva. M-am aflat cândva în faţa lui Dumnezeu prin intermediul a două mari Spirite ale Sale. Acestea erau bune şi înţelepte şi mi-au arătat cerul şi Iadul ca să mă decid pentru unul dintre ele. Iar eu nu am voit cerul, şi am înţeles să dispreţuiesc Iadul aşa cum i se cuvine! Şi am văzut în aceasta o practică lipsită de sens, care nu-şi poate afla niciodată

împlinirea. Apoi ai început să mă urmăreşti tu pe mine, dar toată arta amăgirii tale a eşuat din cauza tăriei voinţei mele şi a fermităţii intenţiei mele de a te elibera de jugul propriei tale orbiri! Spune-mi deci, cine ar putea să-mi prescrie aşa ceva?

Iată, în întreaga nesfârşire nu există nici o fiinţă de care să ascult. Căci eu sunt stăpânul meu şi nu-mi pasă de nimeni altcineva decât de tine, pentru că îmi placi infinit de mult. Şi pentru că, după Dumnezeu, tu eşti cea dintâi, cea mai mare şi mai puternică fiinţă din univers, care trebuie să devină din nou în sens deplin ceea ce trebuia să fie în conformitate cu înalta înţelepciune a lui Dumnezeu. Iar acest lucru nu se poate înfăptui decât pe calea pe care ţi-o prescriu eu ţie. De aceea, nu mai ezita cu cei trei paşi, căci altfel nu vei ajunge niciodată la frumuseţea şi demnitatea ta primordială!»

Minerva: «Adevăr îţi spun, prea iubitul meu Cado, ceea ce mi-ai spus acum este bun şi frumos. Iar eu nu mai am nimic de obiectat. Dar dacă ne este dat să ne lăsăm conduşi în viitor de iubire, nu înţeleg de ce, dacă ai aceste intenţii, nu vrei să te clinteşti din locul tău nici măcar cât un fir de păr, de dragul meu. Iată, voi mai face încă doi paşi. Dar pe ultimul va trebui să-l faci tu, chiar de ar fi să aştept o veşnicie pentru asta! Căci acum nu mă mai pot gândi la o întoarcere, pentru că m-am lăsat prinsă în acest joc într-o măsură mult prea mare! De aceea, fă-mi te rog această mică plăcere!»”

Capitolul 179
Sfârşitul luptei şi întorsătura
Fiinţa arhetipală mândră a lui Satan reapare – Cado rămâne neînduplecat
Pilda luntraşului salvator

Miklos relatează în continuare: „Cado spune: «Dar, graţioaso, de ce îmi ceri ceva pe care nu îl pot înfăptui, pentru că tu eşti cea care mi-l ceri! O, tu, incorigibilă coroană a infinitului! Acum va trebui să faci şi ultimul pas, pe care altfel l-aş fi făcut eu! – Şi, în avantajul tău, te rog acum să nu-mi mai ceri nimic în cele ce urmează. Iată, mai ai un singur pas de făcut, şi întregul infinit va fi salvat şi eliberat de jugul cel dur al judecăţii veşnice! Iar tu vei străluci ca fiinţa cea mai fericită, împreună cu lumina tuturor Sorilor ce cuprinde spaţiul infinit!»

Minerva: «Da, da, s-ar putea foarte bine să fie aşa, dacă aş fi atât de proastă încât să fac ceea ce vrei tu! Dar îmi lipseşte această prostie, ceea ce este foarte trist pentru strălucitoarele tale intenţii în privinţa mea. Desigur că mai lipseşte un singur pas mic. Dar, deoarece eu nu vreau să-l fac prin liberă voinţă şi îţi voi râde în faţă la fiecare intenţie a ta de a mă amăgi, prin ce mijloc mă vei constrânge? Din punct de vedere exterior mă poţi constrânge, dar lăuntric niciodată!!

Căci trebuie să ştii că eu sunt o fiinţă din care şi-au extras nesfârşirea toate fiinţele sale. Eu sunt o fiinţă a fiinţelor – polaritatea negativă a puterii, aşa cum Divinitatea primordială este polaritatea pozitivă! Eu sunt terenul nesfârşit pe care îşi clădeşte Divinitatea instrumentele sale! – Iar tu, reţine te rog, tu, un nimic infinit în comparaţie cu mine – tu vrei să mă supui prin câteva cuvinte lamentabile nimicniciei pe care o reprezinţi şi să mă seduci prin măgulirile tale infinit de prosteşti pe mine, cea mai desăvârşită fiinţă din întreaga nesfârşire!? O, jalnică prostie! Văd prea bine cum tremuri de voluptate şi recunosc pofta ta uriaşă de a mă strânge în braţe. Dar nu-ţi mai fă gânduri murdare, dacă nu vrei să faci acest ultim pas în favoarea mea! Eu nu mai fac nici un pas – aceasta este voinţa mea nestrămutată!!»

Cado: «Ia te uită, ce deşteaptă ai devenit dintr-odată! Vrei să mă faci să aştept o veşnicie acest ultim pas? Îţi urez ţie însăţi multă răbdare pentru asta, căci răbdarea mea nu se termină niciodată! Ce-mi pasă mie? Acest singur pas mă împiedică prea puţin! Din propria mea voinţă, pot face cu tine ceea ce vreau. Şi de aceea, nu am nevoie de nimic mai mult ca să fiu în avantaj. De aceea, rămâi pe loc aşa cum vrei, iar eu nu voi pierde nimic în felul acesta. Într-un fel, te am deja în mâinile mele. Nu te mai poţi schimba într-un balaur, şi de fapt mi-e cu mult mai drag dacă rămâi aşa cum eşti. Iu-hu, va fi într-adevăr o viaţă veselă! Minerva, pe asta ai făcut-o bine!»

Minerva, foarte uluită de această transformare a lui Cado, spune: «N-aş fi crezut niciodată că eşti atât de ticălos! Dar nu te încrede prea mult în tine! Dacă m-aş putea desprinde de blestemata iubire faţă de tine, lucrurile s-ar schimba de îndată. Dar probabil că tu mi-ai văzut slăbiciunea. Nu, la asta nu mai rezist! Blestemat fie cine te-a făcut! Dar aşteaptă numai, căci îl vei cunoaşte prin mine pe Satan!!»

Cado rosteşte foarte flegmatic: «O, dar nici nu-mi pasă! Într-o măsură, eşti deja a mea, şi din această cauză frumuseţea ta fermecătoare nu se mai poate urâţi, şi acest lucru îi ajunge pe deplin lui Cado! În plus, nimeni nu-ţi interzice să faci şi ultimul pas solicitat. Aşadar când te vei fi plictisit suficient, vei urma cerinţa mea, din propria ta voinţă. Iar până atunci, sunt numai o bucurie, căci te-am dobândit pe tine, graţioasa mea Minerva!»”

Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva este pe cale să plesnească de mânie. Ar dori cu mult drag să se transforme într-o fiinţă îngrozitoare, dar nu poate. Se străduieşte să se îndepărteze, dar picioarele ei sunt ca înlănţuite de pământ şi nu le poate mişca decât în direcţia lui Cado. Dar ce picioare frumoase are! Cu adevărat, lui Cado i se cuvine tot respectul! Cum poate avea o asemenea reţinere faţă de această frumuseţe ispititoare, pe care o are întrutotul în puterea sa! De aceasta ţin mai multe lucruri decât am înţeles eu până acum. Tot respectul faţă de el, pentru că se comportă atât de rece în faţa acestei frumuseţi!

Cât de mânioasă este acum Minerva şi cât de dispreţuitoare se uită la bietul Cado! Ea se străduieşte să-şi schimonosească frumosul chip. Dar cu cât se străduieşte mai mult, cu atât mai interesant devine acest chip. Iar Cado îi spune: «Preagraţioaso, nu te mai osteni atâta! Cu cât îţi schimonoseşti mai mult chipul, cu atât mai atrăgătoare devii pentru mine! Eşti într-adevăr o zeiţă!»

Minerva rosteşte, aproape plângând de mânie: «O, tu, viaţă blestemată, dacă aşa încep să stea lucrurile! Oare nu mai sunt eu stăpâna tuturor stăpânelor? Trebuie să mă las batjocorită de un asemenea măgar prost? Oare nu mă pot retrage, nu te pot părăsi pentru totdeauna? Nu mi-ai confirmat tu mai devreme că pot să mă întorc când vreau?!»

Cado rosteşte: «Această promisiune nu se va împlini până când nu te vei pune pe deplin la unison cu voinţa mea. Căci tu eşti şi vei rămâne judecată atâta timp cât rămâi sclava propriei tale încăpăţânări. Este ca şi cum cineva s-ar afla într-un mare pericol şi un luntraş care trece cu barca pe acolo îi oferă ajutorul, dar omul nu vrea să-l primească, deşi nu se poate ajuta singur; în mod similar, tu eşti sclava pericolului în care te afli, atâta timp cât nu foloseşti ajutorul oferit de luntraş.

La fel se petrec lucrurile şi în cazul tău! Eu îţi întind mâna mea puternică pentru a te scoate din acest pericol oribil şi a te transpune apoi în cea mai deplină libertate. Dar tu dispreţuieşti ajutorul meu. Nebunia ta orgolioasă te determină să faci tot ceea ce te poate conduce, mai devreme sau mai târziu, la propria ta distrugere. De aceea, nu te mai poţi întoarce acum şi trebuie să rămâi aici, pe această stâncă. Şi dacă eu nu te-aş opri de la distrugere şi nu aş împinge înapoi valurile care te-ar fi spălat demult de aici, unde ai fi fost acum?

După cum ţi-am spus, nu mai scapi de mine şi nu te mai poţi îndepărta de mine nici măcar cât lăţimea unui fir de păr! Ce vei face de acum încolo, ca sclavă pură a voinţei mele?! Vei fi în stare să mi te opui veşnic cu încăpăţânare?»”

Capitolul 180
Cado se înviorează cu pâine şi vin – Mânia Minervei
Învăţăturile limpezi ale lui Cado relativ la lipsa ei de valoare

Miklos relatează în continuare: „Minerva rosteşte: «Da, pot şi vreau să fac asta. – Chiar dacă aici nu mai am nici o putere activă, înînteriorul meu pot stărui cu încăpăţânare şi pot aştepta o veşnicie! Dar probabil că din cauza prosteştii mele iubiri faţă de tine nu voi face totuşi acest lucru, ci voi reflecta din belşug asupra acestei situaţii, şi dacă voi descoperi un avantaj pentru inima mea voi urma sfatul tău. Dar te rog să remarci că voi reflecta încă o vreme foarte îndelungată!» – Cado răspunde absolut indiferent: «Foarte bine, iubirea mea! Dar cu cât vei aştepta mai mult deplina ta convertire, cu atât mai mult vei rămâne

nefericită şi cu atât mai greu îţi va fi să faci acest ultim pas! Reflectează şi la asta!»

Cado se aşează acum, şi pentru că îi este foame şi sete, ia nişte pâine şi vin şi începe să le consume. Şi deoarece chipul său se luminează, trebuie că întărirea pe care o simte îi este grozav de plăcută. – Minerva îl observă foarte indispusă pe cel ce se ospătează, şi spune mai mult pentru sine: «Ia te uită ce maniere are, trebuie că şi le-a însuşit la şcoala urşilor şi a lupilor! Individul ăsta mănâncă precum un lup şi bea ca o balenă. Şi deşi mai are încă un pahar şi o bucată bună de pâine, bădărănia sa nu îi îngăduie să mă îmbie cu ele şi pe mine. Desigur că nu aş accepta nimic de la un astfel de măgar! Dar s-ar cuveni totuşi să-mi facă această ofertă, mie, cea mai măreaţă făptură din acest infinit! Şi cum mai mănâncă individul! Cred că e în stare să mănânce întreaga creaţie!

Şi acum ce să fac? Ceva trebuie totuşi făcut! Dacă aş putea trage mai aproape de mine legătura aceea în care se află acel veşmânt minunat pentru mine! Ce să fac? Să mă uit până se satură el bine? O, ce situaţie stupidă şi blestemată! Dar aşteaptă tu, măgar grosolan, să vezi cum se vor schimba lucrurile cu tine în cele ce urmează!»

Cado mănâncă şi bea cu multă bunăvoie, şi spune ca pentru sine: «O, Doamne, ce pâine minunată şi ce vin bun, de parcă ar fi crescut pe Soare! Acum sunt evlavios ca un miel şi bun ca un măgar! Iar cea mai frumoasă femeie din lume, Satana, botezată acum ‹Minerva›, se află lângă mine şi-mi este supusă! Iu-hu, ce bine-mi merge! – Ei, ei! Dar de ce faci, graţioasa mea Minervica, un chip atât de acru? Fii şi tu binedispusă şi aşează-te încrezătoare alături de mine! Dacă vei face acest lucru ţi se va lua în considerare acest ultim pas pe care-l mai ai de făcut. Haide, Minervica, fă-mi şi mie această adevărată bucurie! Iată, toate fiinţele cereşti se bucură împreună cu mine. Priveşte numai în sus şi le vei descoperi singură imediat. Iar noi doi, infinit mai nobili şi mai desăvârşiţi decât toate cetele cereşti, şedem aici unul lângă altul, ca o pereche de măgari bolnavi cu chipurile lungi şi acre. Pfui, haide să nu ne ruşinăm şi să fim de zece ori mai veseli decât toţi cei care se află deasupra noastră! Vino şi aşează-te chiar acum lângă mine!»

Minerva rosteşte cu un chip ofensat: «Ţine-ţi gura, bădăran mitocan şi beat ce eşti! Auzi, ce îşi doreşte individul! Să mă aşez chiar lângă el! Desigur că nu i-ar strica o asemenea distracţie. Dar nici vorbă de aşa ceva! Căci fructe cum sunt eu nu se vor coace niciodată pentru asemenea măgari! Oare înţelege el asta?»

«Nu, Minervica, spune Cado, de ce să nu te coci niciodată pentru mine?! Căci eşti deja foarte coaptă! Eşti aproape bătrână! Dar un singur sărut venit de pe aceste buze trandafirii ar fi mai frumos decât orice! Apropie-te aşadar şi fă inimii mele o adevărată bucurie!»

Minerva: «Imediat, imediat, domnul şi stăpânul meu. Ştiţi doar cu cât drag urmez poruncile dumneavoastră de câte ori vă doriţi una sau

alta. Nici nu vă puteţi imagina cât de mult vă iubesc! Liniştiţi-vă, aşadar, vreme de câteva eternităţi, şi vă voi îndeplini îndată dorinţa!»

Cado spune: «Facă-se după cum doreşti! Mie mi-e totuna şi nu-mi pasă dacă trebuie să mai aştept câteva eternităţi sau nu. Te afli deja în puterea mea indestructibilă şi nu mai am nevoie de altceva ca să fiu satisfăcut. Eu aş dori să te eliberez din imensa ta nebunie şi să te fac din nou liberă şi fericită, numai pentru că ţin mai mult la bunăstarea ta decât la a mea. Dar dacă tu vrei mai degrabă să rămâi o sclavă a nebuniei tale oarbe, n-ai decât să rămâi ceea ce eşti, anume cea mai proastă şi cea mai rea fiinţă din întreg nesfârşitul! Iar mie îmi va păsa extrem de puţin de toate acestea.

Ridică-ţi ochii extrem de frumoşi şi de proşti în sus, şi vezi cum trilioane de fiinţe se bucură acolo sus de existenţa lor divină, deşi ştiu foarte bine că tu eşti cea mai nefericită fiinţă din întreaga nesfârşire. Şi la fel pot fi şi eu fericit – în felul meu – în modul cel mai minunat, inclusiv fără tine. Trebuie să-ţi mai mărturisesc că de acum încolo nu voi mai face vreun efort cât de mic ca să te obţin pe tine într-o stare de deplină libertate, întru Dumnezeu, creatorul tău. Căci ştiu foarte bine că nu eşti altceva decât un stârv încăpăţânat, iar până în clipa de faţă nici Dumnezeu şi nici un demon nu a scos-o la capăt cu mine. Dar toate acestea nu mă deranjează. Tu eşti a mea, şi ai devenit la fel de inofensivă ca o viperă căreia i s-a luat veninul. Dacă vrei să devii liberă şi fericită pentru tine însăţi, ştii ce ai de făcut! De acum încolo nu vei mai primi nici o invitaţie din partea mea. Rămâi în nebunia ta şi ţine-te strâns de ea, pentru că mie mi-e totuna!»

După aceste cuvinte, Minerva reflectează adânc şi spune: «Şi ce se va întâmpla cu stima cea înaltă de care am beneficiat până acum în întreaga eternitate?»

Cado: «Pentru numele lui Dumnezeu, nu te fă de râs din cauza acestei stime închipuite. În ceea ce priveşte înţelepciunea pură te poţi simţi depăşită de orice măgar. Căci atunci când o fiinţă, fie ea atât de frumoasă din punct de vedere exterior, este atât de proastă cum nu mai există alta în întreg infinitul, atunci, în privinţa stimei adevărate, trebuie să mai aştepte mult! De aceea, nu îmi mai vorbi niciodată despre această aşa-zisă stimă, pe care ţi-ai acordat-o doar tu ţie însăţi. Cruţă-mă de astfel de stupidităţi!»

Minerva: «Ei, nu te înfuria chiar aşa de tare! Căci precis valorez şi eu ceva, măcar atât cât să-ţi dai măcar o mică osteneală cu mine şi să mă înveţi ce-mi lipseşte!» – Cado: «O, iubito, ţie-ţi lipsesc foarte multe, ba chiar îţi lipseşte totul! În privinţa asta, voi mai avea multe de discutat cu tine, deşi nu sunt un adept al discuţiilor deşarte.»

Minerva: «Ai răbdare cu prostia şi slăbiciunea mea! Căci dacă este ca eu să devin răsplata ta, vei fi din belşug răsplătit pentru osteneala ta!» – Cado: «Asta numai dacă te vei lăsa învăţată! Căci dacă nu vei accepta nici o învăţătură, aşa cum ai făcut până acum, atunci îţi pot spune că mi-e mai drag dosul meu decât tine, în ciuda infinitei tale

frumuseţi. Nu ai decât să pui la inimă aceste cuvinte, căci eu nu sunt un demon sensibil!»”

Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva îşi freacă fruntea şi pare să fie foarte confuză. – Cado însă îşi întoarce chipul spre noi, şi face o faţă ca şi cum ne-ar percepe întrucâtva. Ceea ce mă miră însă foarte mult este că deşi i-a fost îngăduit să vadă toate spiritele cereşti de deasupra lui, el pare să nu le zărească pe cele două de lângă el, şi anume Robert-Uraniel şi însoţitorul acestuia, Sahariel. Căci în privinţa lor are o mină ca şi cum nu ar percepe pe nimeni în spatele său”.

Capitolul 181
Bathianyi şi Miklos comentează această scenă
Minerva face ultimul pas – veşmântul ceresc drept răsplată
Consecinţe posibile ale mântuirii depline a lui Satana

Contele Bathianyi, pe care această scenă începe să-l plictisească, spune: „Prietene Miklos, eşti cu adevărat un povestitor excelent al celor văzute şi este extrem de interesant să te ascult. Dar această poveste dintre Cado şi aşa-numita Minerva, care ar trebui numită mai degrabă Luciferina sau Satana, devine întrucâtva plictisitoare. Admir răbdarea infinită a Domnului, ca şi pe aceea a Patriarhilor, Profeţilor şi Apostolilor. Căci aceştia contemplă cu toţii scena devenită atât de monotonă, ca şi cum într-însa s-ar afla Dumnezeu ştie ce importanţă uriaşă! Pentru mine, întreaga poveste dobândeşte tot mai mult aspectul unui roman fad, care se poate continua la nesfârşit. – Cado merită într-adevăr tot respectul! Dar Minerva este un jucător subtil, care se poate transforma în toate chipurile, formele şi elementele, şi care deci nu poate fi niciodată prinsă. Ea pare pe ici, pe colo, într-adevăr proastă, dar din planul ei lăuntric ascuns nu îngăduie să se vadă nimic. O, ce mai canalie! Acum fii din nou atent, prietene Miklos! Vei vedea că am dreptate!”

Miklos spune: „Să lăsăm toate acestea în seama Domnului! Cred că la sfârşit toate se vor aranja aşa cum trebuie”. – Bathianyi: „Da, şi eu cred la fel, că la sfârşit totul va fi bine! Dar când va veni acest sfârşit?! Desigur că noi îl vom prinde, întrucât vom trăi veşnic. Dar trebuie să ni se ierte dacă la evidentele fleacuri din povestea cu frumoasa Minerva ajungem la ideea că această poveste dintre ea şi Cado va ajunge cu greu la un sfârşit”.

Miklos spune: „Ştii ce, frate, în ceea ce mă priveşte, în fond îmi pasă prea puţin de toate acestea. În rest, lucrurile mă interesează extraordinar de mult, pentru că nu este o istorie care să se petreacă în fiecare zi. Două spirite ale Iadului trecute prin ciur şi prin dârmon s-au luat la harţă şi în curând se va vedea căreia dintre ele îi revine victoria. În ceea ce mă priveşte, eu ţin cu Cado!” – Bathianyi spune: „Şi eu la fel!

Şi dacă există un sfârşit, să sperăm că lucrurile vor ajunge să se aşeze cum trebuie. Deocamdată povestea mai este încă fără îndoială strâmbă o vreme! – Dar tu priveşte în continuare într-acolo, şi spune-ne mai departe ceea ce se petrece”.

Miklos priveşte într-acolo şi spune: „Priveşte şi tu într-acolo şi vei putea vedea la rândul tău cum Minerva îi întinde prietenoasă mâna lui Cado, care îi spune: «Asta nu îţi foloseşte la nimic. Tot ceea ce faci din voinţa ta spre acceptare, nu poate fi acceptat de mine până când nu vei fi făcut şi ultimul pas! – Ridică-ţi deci piciorul şi apropie-l de al meu, şi atunci îţi vei fi împlinit sarcina şi vei fi ajuns din nou la libertatea ta! Începând din clipa aceea voi putea face şi eu câte ceva din cele pe care ţi le doreşti să le fac!»

Minerva: «Numai pentru a afla dacă-ţi respecţi cuvântul îmi ridic piciorul drept de pe pământ şi îl apropii de al tău! Toate cerurile şi Iadurile trebuie să-mi fie martore că niciodată nu am ascultat de voinţa cuiva, în măsura în care am făcut-o acum. Dar vai ţie, Cado, dacă m-ai minţit cu ceva, pe mine, care te iubesc, căci ar trebui să mă răzbun faţă de tine printr-o răzbunare cum nu a mai fost!»

Minerva îşi ridică acum cu adevărat piciorul drept de pe sol, îl aşează lângă piciorul lui Cado, căruia îi spune: «Acum am îndeplinit ceea ce ai cerut de la mine! Ce vei face acum?»

Cado rosteşte: «Ridică-l şi pe celălalt! Căci abia atunci vei fi împlinit întrutotul condiţia şi abia atunci îţi voi spune ce voi face! Deşi, în fond, ţi-am spus deja şi fără asta ce se va întâmpla apoi. Dar pentru că se pare că ai o memorie foarte scurtă, îţi voi repeta pe scurt cele spuse. Dar mai întâi va trebui să faci în întregime ultimul pas, şi nu numai pe jumătate! Păşeşte aşadar şi cu celălalt picior afară din înlănţuirea ta, şi atunci toate celelalte se vor ordona de la sine!»

Minerva rosteşte: «S-ar părea că pretenţiile tale în ceea ce mă priveşte nu vor ajunge niciodată la capăt. Dar pentru că am făcut deja atât de multe, o voi face-o şi pe asta. Însă poţi vedea de acum că atunci nu te voi mai părăsi! Căci tu ştii că îmi este îngăduit să mă întorc în mod liber în starea mea anterioară, întrucât aceasta a fost condiţia principală a acestei tratări înjositoare a mea, după voinţa ta».

Acum, Minerva ridică şi cel de-al doilea picior, şi spune: «Acum am înfăptuit totul! Ţi-am împlinit întrutotul voinţa! Spune-mi ce se va petrece acum?» – Cado: «O, tu, infinit de graţioasă fiinţă! Desfă acum această legătură! Scoate afară veşmântul dinăuntru şi acoperă cu el farmecele tale, care îmi excită atât de puternic întreaga fiinţă!»

Minerva se apleacă şi desface învelitoarea. Dar când vede înăuntru o rochie de un roşu carmin, mai strălucitoare decât Soarele, presărată cu o mare cantitate de diamante şi rubine dintre cele mai strălucitoare, se sperie de această cantitate nesfârşită de lumină, astfel încât cade la pământ într-un fel de leşin, rămânând aproape fără suflare în faţa lui Cado.

Cado întreabă: «Ei, Minerva, cum îţi place veşmântul acesta arhetipal regesc? Te-am minţit cumva, sau ţi-am spus adevărul? Ce părere ai acum despre mine?»

Minerva, care din cauza uluirii abia mai poate să vorbească, rosteşte cu o voce tremurândă: «O, Cado, dar e prea mult, prea măreţ, prea splendid pentru mine! Eu cunosc toate cerurile, cu toţi locuitorii lor, dar cu o asemenea rochie nu am văzut îmbrăcat niciodată pe nimeni, nici măcar Divinitatea, în lumina ei inaccesibilă! Cum să fiu eu în stare – eu care abia dacă mă rădic cu puţin din profunda mea ticăloşie – să primesc un asemenea veşmânt de foc, şi chiar să îl port? Am în privinţa lui o bucurie indescriptibilă, dar într-adevăr nu îndrăznesc să-l îmbrac! Căci străfundurile Iadului nu pot să realizeze atât de curând o uniune cu înalturile cerului! Şi-mi va mai trebui încă o vreme îndelungată în care să reflectez asupra faptelor mele demoniace rele, pentru a mă putea înălţa treptat afară din ele. Căci gândeşte-te că eu sunt străfundurile oricărui rău, şi ale întregii judecăţi. Cum şi când mă voi putea ridica deasupra acestei răutăţi primordiale – o, Cado, cât de departe se mai află încă timpul în care se va întâmpla aceasta?»

Cado: «Nebuno, numără Sorii din spaţiul infinit! Numără toate planetele, care nu arareori se învârtesc de ordinul trilioanelor, la fel ca atomii din eter, în jurul unui singur şi ultim Soare central, care nu va fi încă multă vreme Soarele central principal! Numără grăunţii de nisip ale celei mai mici planete! Însumează toate particulele de materie care sunt condamnate să alerge prin marea eterică a spaţiului veşnic şi care trebuie să poarte în micuţele lor spinări lumina de la o nesfârşire la alta! Priveşte, toate acestea sunt condamnate prin înalta ta judecată! Cât de mult ar trebui să socoteşti şi cât de mult ar trebui să gândeşti până vei ajunge la temeiul unui singur atom din întreaga nesfârşire? Vezi, ar fi o nebunie în cel mai înalt grad! De aceea, fă ceea ce te sfătuiesc eu pentru adevărata ta eliberare, şi atunci nu vei avea nevoie să socoteşti atâta pentru a fi cu adevărat liberă şi pentru a deveni cu adevărat plăcută Divinităţii atotputernice în forma ei umană, aceea a lui Iisus!»

Minerva: «Iubite Cado, ai dreptate! Numai te rog să nu mai rosteşti acest nume, căci el este pentru mine insuportabil în măsura cea mai înaltă. E drept că nu pot să-ţi spun de ce, dar lucrurile stau într-adevăr aşa, căci numele acesta mă arde mai intens decât întregul foc al Iadului!»

Cado: «Vezi, aceasta este iarăşi o mare nebunie de cel mai înalt grad în ceea ce te priveşte! Căci tocmai prin acest nume, care nu se compară cu nici un altul, putem dobândi, atât eu cât şi tu, o adevărată mântuire. De aceea, e mai bine ca pe viitor să aduci laudă şi slavă acestui nume, şi în felul acesta vei învinge pe deplin tot răul din inima ta! În felul acesta vei triumfa peste tot ceea ce te-a făcut să cazi într-un abis atât de mare şi de continuu, din sânul veşnicii Dumnezeiri!»

Minerva: «Bunule Cado, ţie îţi este cu mult mai uşor să vorbeşti decât mie. Gândeşte-te câte mirlade de fiinţe sărmane suferă în

chinurile îngrozitoare pe care li le-am pregătit eu. Cum aş putea eu deveni liberă şi cu adevărat fericită atâta timp cât nenumăratele fiinţe devenite nefericite datorită mie trebuie să sufere toate chinurile? Eu să strălucesc în rochia aceasta şi nenumăraţi copii ai mei să sufere veşnic din cauza mea!? Nu, asta nu merge, nu poate fi aşa!»

Cado: «Îngrijeşte-te de altceva! De când Divinitatea a devenit om în corp omenesc, a preluat întreaga creaţie materială în numele Său, făcându-i prin gestul Său pe toţi oameni independenţi de tine şi responsabili faţă de propria lor conştiinţă! Întregul Univers stă acum pe umerii lui Dumnezeu şi pe acela al oamenilor liberi. Iar tu nu mai ai demult nici o socoteală cu Divinitatea. De aceea, fă ceea ce îţi spun şi vei fi liberă în toate privinţele!»”

Capitolul 182
Noile subterfugii ale Minervei – Riposta lui Cado
Despre ispăşire şi convertire – Fapte importante pentru mântuire

Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Dar Divinitatea a prescris un fel de ispăşire pentru iertarea păcatelor, fără de care nici un om, şi cu atât mai puţin un demon nu pot deveni fericiţi. Iată, eu am fost şi sunt încă temeiul tuturor păcatelor şi un stâlp al judecăţii şi al morţii. Şi atunci, cum să devin eu fără ispăşire liberă, şi în final chiar fericită? Nu ar trebui oare să am parte de canonul cel mai mare pentru ca să fiu cu adevărat liberă şi fericită? Dar cum aş putea să mă căiesc în acest veşmânt de lumină? Căci legată de căinţă este cămaşa din păr de capră, cenuşa şi sacul! Procură-mi un asemenea veşmânt de pocăinţă şi voi începe cea mai serioasă ispăşire!»

Cado: «Da, tu şi cu căinţa, vezi să nu… Chiar că aţi fi simpatice împreună! Înţelegi cumva ce înseamnă adevărata pocăinţă? Crezi cumva că un veşmânt din păr de capră, cenuşa şi sacul, reprezintă adevărata pocăinţă? Sau crezi că trebuie să procedezi în maniera romană pentru a ajunge la adevărata iertare a păcatelor? Eu, chiar dacă în raport cu Divinitatea sunt doar un biet demon, consider că adevărata pocăinţă este aceea de a renunţa de bunăvoie la ceea ce este rău şi opus voinţei lui Dumnezeu, şi de a te statornici nestrămutat sub stindardul ordinii divine, în aşa fel încât să vrei tu însuţi, într-un mod de nezdruncinat, ceea ce recunoşti ca fiind în conformitate cu ordinea divină. Dacă vei acţiona în felul acesta din nou-apăruta ta voinţă, îşi vei ispăşi într-adevăr păcatele. Dar veşmântul din păr de capră, cenuşa şi sacul, spovedania generală, comuniunea şi – din partea mea – milioane de slujbe fac parte din sfera celor mai mari nebunii ale oamenilor, pentru că ele nu fac decât să-i facă pe oameni mai răi. Eu nu pot deveni mai bun decât prin voinţa mea proprie. Toate celelalte nu au nici o valoare, nici în faţa spiritelor mai bune şi nici în faţa lui Dumnezeu.

Tu ştii tot ceea ce poate deduce orice spirit prin înţelepciunea sa superioară. De aceea, nu mai dori nimic din tine însăţi, ci numai ceea ce voiesc eu, şi atunci te vei elibera în curând de paznicul închisorii tale. Dar atâta timp cât mi te mai opui cu propriile tale firimituri de voinţă, nu-ţi va merge mai bine! – Priveşte, înţelepciunea şi cunoaşterea adevărată nu ţi-au lipsit niciodată. Însă buna voinţă da, şi de aceea, ai devenit temeiul tuturor relelor! – Dar atunci când o fiinţă vrea să devină bună şi nobilă, ea trebuie să facă acelaşi experiment cu voinţa sa sălbatică pe care-l face un grădinar cu un arbust nealtoit: îi taie coroana, îi despică trunchiul şi pune înăuntrul lui o mlădiţă nobilă. Atunci, din el va creşte un pom fructifer nou, nobil şi bun. – La fel trebuie să procedezi şi tu cu vechea mlădiţă a voinţei tale! Şi chiar dacă un timp te va preocupa faptul că trebuie să ţi se îndepărteze vechea coroană, ar fi bine să nu îţi pese! Căci în schimb vei primi o coroană cu mult mai minunată, mai nobilă şi mai bună.»

Minerva: «Cado, tu eşti într-adevăr încăpăţânat ca un demon, dar şi înţelept ca un zeu!» Cado: «La ce-mi foloseşte înţelepciunea dacă nimeni nu vrea să o urmeze în afară de mine? Eu predic în faţa unor urechi surde şi dau un spectacol în faţa unor ochi orbi. Pe Dumnezeu cel atotputernic, până acum am vorbit mai mult decât suficient, dar la ce mi-au folosit toate acestea? Ţi-am arătat de ce ar trebui să te supui în întregime voinţei mele. Căci tu ai mii de subterfugii, şi chiar dacă faci totuşi ceva, nu faci niciodată lucrurile imediat şi nici aşa cum mi-aş dori eu şi cum trebuie să fie! Deci, dacă mă găseşti la fel de înţelept ca pe un zeu, de ce nu faci imediat ceea ce cer de la tine? Cea mai splendidă rochie din lume se află în faţa ta, împrăştiindu-şi razele minunate ca un Soare central, în depărtările infinitului. Dar lumina sa atotputernică, sortită să-şi trimită razele inclusiv în interiorul fiinţei tale, trebuie deocamdată să se consume zadarnic. De ce? Poţi să-mi explici motivul?»

Minerva: «Eu ţi-am indicat deja motivul, pe care însă tu l-ai combătut cu ascuţimea înţelepciunii tale. Dar cu toate acestea, eu rămân la ideea că mă simt cu mult prea nevrednică pentru acest veşmânt dumnezeiesc şi că aş prefera mai degrabă să îmbrac nişte zdrenţe obişnuite. Îmi este imposibil să-ţi indic un alt motiv, chiar dacă te vei supăra din cauza asta. – Îmbrac-o tu, dacă ai atâta curaj, şi atunci îţi voi urma şi eu exemplul. – În plus, mai e încă ceva: ce se va întâmpla pe Pământ şi în toate celelalte lumi dacă voi îmbrăca această rochie? Le va merge mai bine, sau mai rău, spiritelor învăluite în materia cea mai densă? Oferă-mi o explicaţie plauzibilă şi voi face imediat tot ceea ce doreşti tu!»

Cado: «Ştiam că va găsi din nou un subterfugiu care să întârzie lucrurile! O, tu, fiinţă întrutotul disperată! Ce ne pasă nouă de Pământ şi de toate celelalte lumi? Divinitatea va şti prea bine ce să facă cu ele. Modul în care vor trăi de acum înainte oamenii de pe Pământ sau cei de pe Soare nu are nici cea mai mică legătură cu noi. Noi trăim şi acţionăm numai pentru noi. – Ţi-am spus deja cu claritate şi până acum că tu

însăţi ai fost transpusă pe un corp ceresc fără nici o influenţă. Şi aceasta de când Divinitatea a devenit om, când un al doilea Adam provenit din Dumnezeu a preluat întreaga creaţie, împreună cu toate relele sale, pe proprii Săi umeri, conducând acum totul aşa cum o cere Ordinea Sa veşnică. De aceea, începând de acum încolo, nu trebuie să te mai îngrijeşti de nimic altceva decât de tine însăţi! – Îmbracă veşmântul, şi atunci ţi se va arăta ceea ce trebuie să se întâmple în continuare!»

Minerva: «O, tu, carte vie, vorbeşti ca şi cum ai fi un discipol al lui Solomon! Dar eu întrezăresc faptul că pe de o parte ai totuşi dreptate. De aceea, mă voi transforma în faţa ta într-o subretă care joacă rolul unei persoane cochete, proaste şi arogante, pentru că asta te bucură atât de mult! Şi oare îţi va fi mai bine atunci când nu te vei mai putea uita la mine din cauza strălucirii rochiei? Bine, o îmbrac acum. Dar să nu mai vii curând cu alte pofte şi dorinţe!»”

Capitolul 183
Splendoarea Minervei în rochia cerească
Robert şi Sahariel îşi dezvăluie prezenţa
Educarea într-o adevărată libertate şi autonomie

Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva îmbracă acum cu adevărat veşmântul. O, Dumnezeule, ce imagine! O, nu, nu pot rezista să mai privesc această frumuseţe neasemuită. Doamne şi Tată Iisuse, fii milostiv cu mine, păcătosul! Doamne, dacă e să mai privesc această mare frumuseţe chiar şi numai câteva secunde, am să mor sau am să înnebunesc! Cum pot Cado şi ceilalţi doi, Robert-Uraniel şi Sahariel, să se menţină la o asemenea apropiere de ea fără să-şi piardă vieţile, este o enigmă pentru mine! Este drept că strălucirea şi frumuseţea trec în ochii celor doi ultimi menţionaţi. Dar cum de rezistă Cado în imediata ei apropiere, priceapă cine poate! Frate Bathianyi! Vino şi reprezintă-mă pentru un timp, căci eu nu mai rezist la această privelişte!”

Bathianyi spune: „Prietene Miklos, nu cred că pot face nici eu acest lucru! Am aruncat doar câteva priviri fugitive într-acolo şi am fost făcut deja şah-mat. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aş rămâne să privesc un timp mai îndelungat? Îţi mulţumesc, iubite prietene, pentru această propunere a ta! Îndeplineşte însă tu însuţi acest serviciu plăcut, iar eu îmi voi prelua trăirile din cuvintele tale”.

Miklos reia: „Bine, dar în cazul ăsta voi înnebuni de-a binelea! – Aşa ceva nu s-a mai văzut! Acum, cei doi îngeri îşi dezvăluie prezenţa lui Cado şi Minervei şi amândoi par întrutotul stupefiaţi să primească dintr-o dată doi tovarăşi străini. Cado îi priveşte pe cei doi cu priviri cercetătoare, şi s-ar părea că vrea să-i întrebe de unde vin; dacă vin de sus, din cer, sau de jos, din Iad. Sunt foarte încordat să văd ce va ieşi de aici.

Acum, Cado îşi dă la o parte părul de pe frunte, ia o atitudine eroică faţă de cei doi şi spune: «De unde veniţi? Ce vreţi şi cine sunteţi? Daţi-mi răspunsul exact şi adevărat! Vă rog să înţelegeţi bine – demonul Cado cere aceasta de la voi!»

Robert păşeşte înainte şi spune: «Suntem amândoi prietenii tăi cei mai intimi şi venim în acelaşi timp de sus şi de jos. Te-am ocrotit în taină, căci altfel nu ai fi reuşit să o aduci atât de departe pe această regină primordială a materiei. Iar acum, la sfârşitul măreţei tale opere, venim să te felicităm că ai reuşit atât de frumos acolo unde osteneala multor fraţi mai puternici decât tine a eşuat. Dacă vrei să te foloseşti de serviciile noastre într-o privinţă care este bună înaintea lui Dumnezeu, suntem la dispoziţia ta!»

Cado: «Vă mulţumesc amândurora pentru ocrotirea voastră şi pentru că aţi vegheat asupra mea! Dar vă mărturisesc că mi-aş fi dorit mai mult să nu mă fi ocrotit şi ajutat. Căci mie îmi este suficient numele şi puterea celui Unic, tot restul fiind inutil pentru mine. De aceea, vă rog insistent să vă îndepărtaţi de îndată de mine, căci altfel va trebui să folosesc forţa. Căci preaiubita mea Minerva nu este deloc în măsură să suporte oaspeţi străini, ba care au şi un aspect atât de ciudat. Atunci când ea va fi întrutotul desăvârşită, vă veţi putea întoarce şi bucura de însănătoşirea ei. Dar acum nu îmi mai trebuie un alt ajutor din partea voastră, căci acesta nu ar face decât să-mi prelungească osteneala, şi în nici un caz să o scurteze. Aşadar mergeţi la dispoziţia lui Dumnezeu, prieteni ai mei.»

Minerva: «Prietene Cado, acum, pentru că port acest veşmânt princiar primordial, cred că pot rosti şi eu un cuvinţel. Sper că îmi este îngăduit să-mi exprim o dorinţă. Eu aş cere ca aceşti doi înţelepţi, ‹de sus şi de jos› să rămână aici şi să-mi aducă anumite servicii, aşa cum voiesc ei!»

Cado: «Se va întâmpla numai ceea ce ordon eu! Dacă cedez, vei fi din nou pierdută timp de cel puţin o jumătate de veşnicie, împreună cu mine. Nu uita că noi amândoi suntem demoni şi avem de mers pe o altă cale decât îngerii lui Dumnezeu ca să atingem desăvârşirea. Prieteni, apelez la pura voastră prietenie şi vă rog să îmi îndepliniţi această cerere şi să plecaţi, pentru că în prezenţa voastră nu o pot conduce mai departe pe Minerva!»

Robert: «Prietene Cado! Ne cunoşti prea puţin dacă eşti de părerea că te vom împiedica să îţi duci la îndeplinire bunele tale intenţii în privinţa Minervei. Căci ceea ce ai spus şi ai făcut până acum ai făcut-o prin noi. Domnul Dumnezeu, al cărui Nume este preaslăvit, ne-a dăruit în acest sens forţa şi puterea potrivite. Căci dacă ai fi stat singur în faţa aşa-numitei Minerva, ai fi fost demult jertfa lipsei ei de scrupule. Noi am fost aceia care ţi-am pus fiecare cuvânt în gură. Noi am binecuvântat şi fortificat pietrele pe care le-ai folosit drept arme şi tot noi suntem cei care nu au îngăduit valurilor de foc să urce mai sus, pentru ca să găseşti pe această colină un refugiu sigur. Şi pentru că lucrurile stau aşa şi nu

altfel, cum am putea fi o piedică pentru tine? Îţi suntem, dimpotrivă, favorabili, prin tot ceea ce vrem şi putem să facem, în această muncă a ta lăudabilă şi bine-plăcută Cerului. De aceea, fii întrutotul fără griji în privinţa noastră!

Aşadar, vom mai rămâne un timp cu tine, pentru ca să poţi face singur şi prin libera ta voinţă ceea ce urmează şi este necesar pentru desăvârşirea acestei mari lucrări. De acum încolo, sfatul nostru nu va mai fi tainic, ci deschis, şi orice faptă se va petrece numai la dorinţa ta, pentru ca tu şi Minerva să puteţi deveni cu adevărat liberi. Dacă ne-am infiltra în taină, la fel ca până acum, în tine, tu nu ai putea fi niciodată liber şi fericit. Căci în acest caz ai rămâne doar un instrument în mâinile noastre. Însă acum noi eliberăm instrumentul din cătuşele judecăţii, pentru ca el însuşi să devină ceva în faţa Domnului. Dar slabul instrument trebuie să recunoască acest lucru şi să se determine pe sine însuşi. Numai aşa va ajunge el în scurt timp la adevărata şi libera desăvârşire, şi nu va rămâne în continuare în sclavia care ar fi altfel obligatorie».

Cado: «Dacă aşa stau lucrurile, atunci rămâneţi, desigur, aici! Căci eu trebuie şi vreau să acţionez liber, ca să mă eliberez de orice jug. Se pune însă întrebarea dacă şi Minerva vrea acest lucru.»

Minerva: «Paşii pe care i-am făcut înainte, rămân; desigur că de acum încolo nu mă voi mai întoarce. Însă doresc ca aceşti doi escroci cereşti să dispară din ochii mei, de vreme ce au acţionat în taină şi cu atâta perfidie împotriva mea! Căci dacă rămân aici, nu voi mai face nici un pas înainte!»

Robert: «Nu gândi aşa, graţioasă Minervă, căci dacă am făcut ceva rău împotriva ta, vom pleca imediat. Dar trebuie să recunoşti tu însăţi că noi nu ţi-am făcut decât un bine suprem, prin puterea lui Dumnezeu, care este activă în noi. Ar trebui să vezi plină de recunoştinţă că te-am eliberat într-o mare măsură de cătuşele Iadului, pe care l-am făcut să amuţească tot mai mult în inima ta, în care se aflau odinioară toţi germenii răului. Gândeşte-te la timpurile cumplite în care ai suferit cele mai mari chinuri – desigur, datorită propriei tale voinţe încăpăţânate – şi atunci desigur că prezenţa noastră, care are în vedere binele tău viitor, nu-ţi va mai putea fi chiar atât de neplăcută!»

Cado, către Minerva: «Foarte corect! Aşadar, reflectează la toate acestea şi după aceea totul va fi bine! Cei doi trebuie să rămână acum, pentru că le-o poruncesc eu. Ai ceva de obiectat şi împotriva poruncii mele?» – Minerva: «O, da, pentru că tu porunceşti deoarece ei te constrâng să o faci!»

Cado: «Te înşeli, căci eu nu mă las constrâns de nimeni în ceea ce priveşte libera mea voinţă. Dacă aş fi constrâns să fac aşa ceva, atunci te-ai putea opune cu atât mai puţin voinţei mele constrânse, în măsura în care aceasta nu ar mai fi a mea, ci a Dumnezeului celui atotputernic. Deci rămâne cum au stabilit cei doi şi cum am poruncit eu!»

Minerva: «Da, în privinţa încăpăţânării eşti mare şi ştii să răsuceşti lucrurile în aşa fel încât să nu-ţi pierzi câtuşi de puţin prestigiul. Numai eu, primul născut al întregii creaţii, trebuie să cerşesc prestigiu şi consideraţie de la tine! Dar desigur că voi îndeplini voinţa ta, în mod exterior, ca şi până acum, pentru că sunt prea slabă să-ţi opun o luptă eficientă. Dar interiorul meu îmi aparţine şi în el nu există altceva decât un blestem pentru tine şi pentru alianţa ta! Amin!! Înţelegi acest Amin?»

Cado: «O, da, atâta înţelegere mai am. Dacă însă exteriorul tău va fi bine argăsit, atunci se va îndrepta şi interiorul tău înspre ceea ce doresc eu de la tine, în conformitate cu ordinea imuabilă a lui Dumnezeu. Şi în acest sens, rostesc şi eu un imuabil Amin!! Înţelegi şi tu ceea ce am spus eu cu acest Amin imuabil?»”

Capitolul 184
Sahariel despre Amin – Propunerea de iubire a Minervei Răspunsul înţelept al mesagerilor cereşti – Pilda celor două fântâni Cado dezvăluie situaţia

Miklos relatează în continuare: „Acum însă face şi Sahariel un pas şi spune: «Ascultaţi! Şi eu am dreptul să rostesc un Amin foarte puternic. Cu toate acestea, nu o fac, pentru că în spatele fiecărui Amin se află o instanţă. De aceea, vă sfătuiesc şi pe voi să retrageţi Amin-urile. Căci nimeni nu are dreptul să rostească din sine un Amin în privinţa a ceva care nu se află în concordanţă cu ordinea divină. – Însă oricărui spirit îi este îngăduit să poarte în sine un Amin veşnic în ceea ce priveşte voinţa lui Dumnezeu! Acest Amin este viaţa primordială a tuturor fiinţelor şi libertatea lor supremă, aşa cum şi-o pot ele însuşi pe deplin din sine. Iar orice alt Amin produce aroganţă, mândrie şi subevaluarea a tot ce este adevărat, bun şi dumnezeiesc. El formează temniţe, alcătuieşte lanţuri şi aprinde focul întregii nimiciri. De aceea, luaţi-vă Amin-urile înapoi şi dăruiţi-vă Amin-ului dumnezeiesc. În acest fel vă veţi elibera amândoi din Iadul care mai tălăzuieşte încă puternic în inimile voastre. Urmaţi acest sfat al meu şi veţi vedea că nu vă va merge rău!»

Minerva spune, adresându-se lui Cado: «Ai auzit, înţelept închipuit ce eşti? Acestea sunt cuvinte de o adevărată solemnitate cerească, pe care se poate clădi ceva! Iată, eu am urmat cuvintele tale, dar cu cât le cântăresc mai mult, cu atât mai limpede îmi devine că nu eşti decât un aventurier orb, un demon care are într-adevăr putere, dar o foloseşte numai pentru a ajunge la un triumf de paradă! Cară-te de aici, cu propoziţiile tale înţelepte, şi poţi să-ţi păstrezi şi pietrele cu steaua lui David, pentru amintire. Căci nu pietrele tale, ci aceşti doi mesageri mi-au rupt lancea şi mi-au distrus sceptrul cel veşnic. De aceea, numai lor li se cuvine slava şi onorurile, şi nu ţie. – Sahariel, ia-mă cu tine! Vreau ca eu să fiu răsplata ta, deoarece tu mă meriţi!»

Sahariel: «Tu, coroană a tuturor frumuseţilor exterioare! Mie şi prietenului meu Uraniel ni se cuvine la fel de puţină răsplată ca şi prietenului Cado, căci noi nu suntem decât slujitorii înţeleptului plan al lui Dumnezeu şi instrumente în mâna Sa! Şi dacă facem ceva despre care s-ar părea că îl facem noi, aceasta este totuşi numai o aparenţă, pentru că El este cel care înfăptuieşte totul! De aceea, înfăptuiască-se ceea ce este plăcut Domnului! – Cu toţii suntem ai Domnului, şi în funcţie de măsura smereniei noastre şi a iubirii noastre faţă de El constituim o laudă care i se cuvine numai Lui singur! Iar nouă nu ni se cuvine nimic, decât ceea ce ne oferă El din marea Sa iubire, prin harul şi îndurarea Sa. – Iar în această privinţă nu trebuie să te înşeli: dacă ar fi ca El însuşi să te unească în infinita Lui iubire cu inima mea, atunci te-aş accepta pe veşnicie cu cea mai mare preţuire şi recunoştinţă! Ţi se pare corect aşa, frumoasă purtătoare a luminii?»

Minerva: «Preafrumosule Sahariel, modestia ta aproape nemărginită mă constrânge să te admir. Vorbirea ta cerească s-a revărsat ca laptele şi mierea în pieptul meu peste măsură de mişcat, şi acum nu mai respir decât iubire pentru tine, o, dumnezeiesc Sahariel al meu, infinit de frumos! Ce gravitate prietenoasă iradiază de pe chipul tău tineresc delicat! Ce nobleţe cerească străbate întreaga ta fiinţă! Şi ce armonie cerească străluceşte ca o stea a dimineţii din toate mădularele tale! – Trebuie să îţi mărturisesc că te iubesc peste măsură. Şi dacă tu nu îmi vei dărui iubirea ta, voi fi cea mai nefericită fiinţă din întreaga nesfârşire. Iată, şi eu sunt frumoasă! Bună, din păcate nu sunt. Dar cine ştie dacă prin intermediul tău nu voi deveni la fel de bună pe cât sunt de frumoasă? Cu drag ţi-aş oferi inima cea mai curată, dacă aş avea-o. Dar ia-o aşa cum este, căci poate alături de tine va deveni nobilă şi pură. Şi nu-mi dispreţui propunerea, căci ea provine din prima iubire a existenţei mele de o veşnicie!»

Sahariel: «Preagraţioasa şi strălucitoarea mea Minerva! Existenţa ta este într-adevăr îndelungată, dar nu şi veşnică. Căci la început, tu nu ai existat. Numai Dumnezeu este veşnic. Iar toate celelalte şi-au avut începutul în El. Şi chiar dacă unul dintre noi trăieşte cu câteva decilioane de ani mai mult, asta nu înseamnă nici pe departe că ar trăi veşnic. În zelul tău ai exagerat întrucâtva, dar nu face nimic. Dacă simţi într-adevăr în inima ta o iubire adevărată faţă de mine – lucru de care mă cam îndoiesc puţin – eu pot trece liniştit peste această exagerare poetică. – Tu mi-ai oferit inima ta, iar eu primesc această ofertă. Şi îţi pun o singură condiţie în această privinţă: Să mă urmezi de bunăvoie şi cu bucurie la Domnul, şi să-l iei cu tine şi pe prietenul Cado! Dacă poţi face aceasta, atunci suntem chit.»

Minerva: «Prietene, dar aceasta este o condiţie infinit de mare şi de neîndeplinit pentru mine! Să merg împreună cu tine la Domnul nesfârşirii şi să-l mai iau cu mine şi pe urâtul de Cado? Cere-mi orice altceva, numai asta nu, pentru că-mi este imposibil să o fac! Ar trebui să-mi purifici mai întâi inima şi abia apoi poţi să vii la mine cu asemenea

condiţii! Iar imediata ei împlinire nu ar avea prea mare valoare pentru tine în faţa lui Dumnezeu, deoarece ar fi mărturia unei atenţii prea reduse din partea Divinităţii atotputernice. – Eu îţi spun să mă iei cu tine fără condiţii, şi nu ai să regreţi!»

Sahariel: «Asta nu se poate face decât cu mare greutate, pentru că tu mai porţi încă multă judecată în inima ta. Iar aceasta poate fi restrânsă numai dacă te supui fără constrângere voinţei noastre consacrate lui Dumnezeu. Căci dacă am face ceea ce vrei tu, am admite noi înşine judecata ta, şi în felul acesta condiţiile s-ar înrăutăţi, în timp ce noi dorim să le atenuăm şi să le reducem.

Lucrurile stau ca şi cum aici s-ar afla două fântâni, dintre care una este plină cu apa cea mai pură, iar cealaltă plină cu o fiertură murdară. Dacă se dirijează apa cea bună din fântâna curată în cea de-a doua fântână, cu apă impură, conţinutul murdar al acesteia va fi purificat, devenind la sfârşit ea însăşi o fântână cu apă bună. Dar dacă am dirija apa murdară din cea de-a doua fântână în cea dintâi, amândouă fântânile ar avea o apă proastă şi inutilizabilă!

Iată, ai un exemplu la îndemână din care poţi înţelege uşor de ce nu putem prelua apa voinţei tale în voinţa noastră. Dar trebuie să-ţi fie totodată limpede de ce ar trebui să laşi să se reverse, spre binele tău, apa voinţei noastre în voinţa ta. Fă aşadar ceea ce voim noi şi vei deveni pură şi plină de o apă nobilă! Doar tu însăţi ţi-ai mărturisit voinţa de a deveni pură şi nobilă prin mine! Şi poţi face acest lucru dacă îl vrei. Dar atunci trebuie să faci ceea ce ţi-am propus eu să faci în numele lui Dumnezeu!»

După această învăţătură simplă şi înţeleaptă, Minerva priveşte în faţa sa şi pare să se gândească cum ar putea să se desprindă de această societate care a început să devină împovărătoare pentru ea.

Cado pare să observe şi el acest lucru, şi le spune lui Sahariel şi Robert-Uraniel: «Deşi eu însumi sunt un demon, sper că îmi este îngăduit să remarc că nu vom rezolva nimic cu acest şarpe. Viclenia sa încăpăţânată şi rea depăşeşte orice limită a concepţiilor mele. Ea nu a intenţionat niciodată cu adevărat să treacă într-o stare de existenţă mai bună, căci această fiinţă şerpească este plină de otravă. Şi asta deşi i s-au făcut deja cele mai potrivite propuneri, a căror înţelepciune desăvârşită a văzut-o la fel de bine ca şi noi. Dar voinţa ei satanică rămâne mereu aceeaşi. Este drept că se poartă ca şi cum ar vrea să înfăptuiască voinţa noastră. Dar o face numai în aparenţă, şi foloseşte toate mijloacele pentru ca la sfârşit să se poată întoarce la vechile ei obiceiuri. Şi atunci eu spun: Nu vei reuşi nimic din toate acestea, Satano! Şi nu ne vei mai înşela multă vreme, pentru că noi te cunoaştem!»”

Capitolul 185
Minerva vrea să se justifice

Replica lui Cado – Demascarea răutăţii ei
Sahariel intenţionează să plece

Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Taci din gură, măgar prost ce eşti! Ce înţelegi tu din ceea ce am eu de făcut? Crezi că ordinea divină se îngrijeşte numai de polaritatea pozitivă a fiinţelor şi a lucrurilor? Oare nu trebuie ca polaritatea negativă să existe configurată în aceeaşi măsură? Oare nu este întreaga viaţă o luptă continuă între aceste două polarităţi? Măgar prost ce eşti, ia-i unui copac rădăcinile şi întreabă-l apoi câtă vreme va mai purta roade! Taie-le animalelor picioarele şi vezi cum se vor descurca în continuare! Aşa cum printr-o aşa-numită forţă bună sau pozitivă sângele este împins înspre inimă, iar apoi trebuie împins din inimă în afară printr-o aşa-numită forţă rea, pe care eu o desemnez drept negativă, dacă este ca viaţa fizică să dureze, spune-mi tu mie, care forţă este de preferat aici, cea de atragere, sau cea de respingere? Vezi tu, mitocan ce eşti, cum le amesteci pe toate în prostia ta? – Se înţelege de la sine că forţa negativă trebuie să rămână subordonată celei pozitive, pentru că provine din ea – apa cea curată trebuie să o cureţe pe cea impură, şi nu invers! Dar aceasta este şi voinţa lui Dumnezeu. Dacă Roma nu ar fi întunecată ca noaptea, omenirea nu ar căuta lumină. Aşadar, provin şi eu aşa cum sunt, din Dumnezeu, şi voi rămâne tot aşa – la fel cum tu vei rămâne, cu siguranţă, un măgar pentru veşnicie!»

Cado rosteşte laconic: «Da, da, dacă ai aplica ultimul calificativ asupra ta însăţi, ţi s-ar potrivi chiar foarte bine! O, tu, prinţesă a prostiei din toate stelele fixe! Îmi vorbeşti despre o forţă pozitivă şi una negativă şi despre necesitatea lor reciprocă! Spune-mi, preafrumoasă măgăriţă, oare Dumnezeu fără tine constituie o putere întreagă, sau numai una pe jumătate? Eşti tu necesară pentru ca El să existe? Sau poate El exista şi fără tine, aşa cum a existat veşnicii de-a rândul? O, tu, creatură complet lipsită de ţel, vrei să-mi arăţi necesitatea răului afirmând că fără el nu poate exista ceva bun? O, tu, fiinţă feminină oarbă, pe ce se întemeiază atunci cea mai pură iubire, bunătate şi putere a lui Dumnezeu? Oare Divinitatea, care, desigur că este în toate fiinţa cea mai desăvârşită, trebuie să fi fost cândva rea pentru a putea fi apoi bună? Toate cerurile râd de o asemenea înţelepciune! Se vorbeşte despre o legendară Minerva, care ar fi sărit din capul lui Jupiter. Dar precis nu eşti tu acea Minervă. Rochia ta străluceşte ca un Soare, dar la ce-ţi foloseşte asta dacă înînteriorul ei se află o fiinţă proastă ca noaptea!? – Oare nu ţi-a arătat, într-o măsură mai mult decât suficientă, cerescul nostru prieten Sahariel cum se pot petrece lucrurile în folosul tău? De ce nu îi urmezi sfatul? O, tu, căpetenie a tuturor relelor, te cunosc acum prea bine! Cu mine nu o vei scoate niciodată la capăt. Iar cât despre reîntoarcerea în vechea ta piele de balaur, nici aceasta nu mai este posibilă, căci de asta se îngrijeşte veşmântul tău de lumină. Dar ce vei face acum?»

Minerva: «Taci odată, măgar prost ce eşti! Mi-e scârbă să vorbesc cu tine! Reţine că abia acum vă voi arăta cu adevărat de ce sunt în stare. Mai am încă legiunile care se află în special în ierarhia romană, şi le voi pune în joc! Inchiziţia, spânzurătorile, eşafodurile şi rugurile vor apărea din nou, iar esenţa lor va înfăptui un rău însutit! Iar stăpânitorii îşi vor biciui supuşii cu vergi arzânde, şi îi vor sugruma cu miile! Din toate acestea vei vedea curând ce sunt în stare să fac chiar şi fără pielea de balaur!»

Spune Cado: «Dar eu îţi spun: Până aici, şi nici un fir de păr mai departe! – Căci acum, în prostia ta, ne-ai trădat planurile tale atât de prietenoase în privinţa oamenilor. Bravo, pe asta ai făcut-o bine! Mai mult nu am nevoie să spun. Noi vom şti foarte bine ce vom avea de făcut.»

Robert intră şi el în vorbă: «Pregătirile tainice în acest sens au fost deja făcute. De data aceasta însăşi Satana va trebui să se pregătească pentru declinul său complet. Iar răsplata sa va fi cumplită!»

Sahariel: «Dragi prieteni, nu vă înfierbântaţi din cauza acestei incapacităţi de îmbunătăţire! Puterea principală i-a fost luată, iar puterea aparentă pe care o mai are îi va fi de prea puţin ajutor. Desigur că acest şarpe vechi va mai muşca de multe ori, otrăvind cu veninul său, dar apoi Domnul însuşi va veni la muritori şi va împiedica acţiunea dăunătoare a acestui şarpe! Acum poate să facă ce vrea. Şi cu oricâtă răutate va începe, cu atât va termina mai repede cu această muncă ce merită tot dispreţul! Dar acum destul cu această colaborare cu Iadul şi desfăşurată în Iad! Acum ne vom întoarce înapoi la Domnul şi la iubiţii noştri fraţi. Iar această fiinţă complet părăsită n-are decât să facă ce vrea! – Îndreaptă-te, frate Cado! Căci tu ai găsit har înaintea lui Dumnezeu şi de aceea, ceea ce era rău în tine s-a schimbat în adevăr şi bine. Vei merge acum împreună cu noi la Domnul şi El îţi va da o mare putere, puterea de a veghea asupra Iadului. Iar această Minerva îţi va rămâne supusă, pentru că tu ai învins-o cu arma dreptăţii divine. Ridică-te aşadar şi mergi împreună cu noi să te înfăţişezi înaintea Domnului!»

Minerva: «Aşa! Deci pe mine, perla infinitului, vreţi să mă părăsiţi şi să mă alungaţi ca pe o prostituată! O, dar asta e frumos şi lăudabil pentru voi. Mai înainte m-aţi ademenit într-o asemenea măsură încât am cedat şi am venit la voi. Iar acum vreţi să mă părăsiţi pentru că sunteţi de părere că aş fi incorigibilă! Dar lucrurile nu stau aşa, căci eu sunt capabilă să devin mai bună, cum poate că nu e capabilă nici o altă fiinţă. Dar numai cel care dovedeşte faţă de mine răbdarea şi iubirea necesară urmează să triumfe asupra mea! Am sărăcit, şi toţi vorbesc despre despre mine cu cel mai adânc dispreţ. Şi atunci să nu fiu neîncrezătoare faţă de orice fiinţă care se apropie de mine? Din toate timpurile mi s-au făcut promisiuni ca să mă întorc la Dumnezeu. Dar când m-am aflat destul de aproape de aceasta, convertitorii mei, ce păreau la început foarte curajoşi, m-au părăsit lăsându-mă în seama destinului meu. N-aveţi decât să faceţi ce vreţi şi atunci voi şti şi eu ce am de făcut. –

Cado! Dacă vrei să rămâi cu mine, rămâi, iar eu te voi urma. Dar cu aceştia doi, eu nu merg!»”

Capitolul 186
Minerva îşi revendică în continuare drepturile – îndelunga răbdare a lui Sahariel
Mânia lui Bathianyi datorată caracterului incorigibil al Minervei

Miklos relatează în continuare: „Cado spune: «Ceea ce am realizat până acum cu tine nu a fost lucrarea mea, ci lucrarea acestor doi măreţi prieteni ai lui Dumnezeu. Dacă ar fi să am de-a face acum eu singur cu tine, unde aş putea ajunge oare, de vreme ce eşti mai puternică decât mine în toate privinţele? Ai primit atâtea învăţături şi motive de cuminţire pe câte lumi există în spaţiul infinit. Dar totul a fost zadarnic, pentru că nebunia ta orgolioasă ţi-a fost întotdeauna mai scumpă decât înţelepciunea radiantă a nenumăraţilor mesageri ai lui Dumnezeu trimişi la tine. S-ar părea că preocuparea ta este să domneşti singură peste toate Cerurile, peste întreaga materie şi peste toate Iadurile. Tu ai vrea să ai trei coroane, trei sceptre şi trei săbii. Aceasta este şi a fost, după cum am spus, mereu problema şi preocuparea ta. – Şi acum să rămân eu, un biet diavol slab, singur cu tine, şi să reiau toate încercările de convertire deja epuizate? Un Cado nu se va lăsa niciodată folosit în această direcţie! – De aceea, voi merge cu aceşti doi iubiţi prieteni ai lui Dumnezeu! Voiai să fii liberă! Iată, această libertate îţi este acum acordată şi tu poţi face ceea ce vrei! Sunt convins că de data aceasta îţi vei pregăti un mormânt pentru moartea cea veşnică, pentru că nu vrei să ne urmezi. Fă deci din propria ta putere ceea ce vrei, dar nu mai aştepta de la Dumnezeu să-ţi îngăduie puterea!»

Minerva: «Vă rog acum pe toţi trei să mai rămâneţi un timp cu mine şi să mai faceţi câteva încercări pentru corectarea mea, care este întrutotul posibilă! Căci cu siguranţă că nu îmi lipseşte voinţa!»

Sahariel: «O, precis nu îţi lipseşte, căci tu ai chiar prea multă voinţă! Dar ce fel de voinţă ai, asta e o altă problemă. Cu toate acestea, vrem să-ţi îndeplinim cerinţa şi să mai avem pentru câteva clipe răbdarea ce se poate avea cu tine. Dar dacă în aceste clipe nu se va schimba nimic, vei fi părăsită pentru totdeauna!»

Minerva: «Acum vă rog să-mi explicaţi pe scurt ce am de făcut, ca să devin liberă faţă de Dumnezeu şi de întreaga creaţie.» – Sahariel: «O, tu, cea mai frumoasă din lume, pentru asta trebuie doar să rămâi aşa cum eşti! Căci liberă ai fost faţă de Dumnezeu şi toate creaturile sale, chiar de la începutul începuturilor tale. Se pune numai întrebarea dacă vrei cu adevărat să fii liberă întru Dumnezeu, Domnul şi Creatorul tău? Iar ceea ce ai de făcut în acest sens ştii la fel de bine ca şi noi. De aceea, acţionează în conformitate cu libera ta voinţă! Poţi voi şi face ceea ce

vrem şi facem noi, şi atunci vei obţine şi tu ceea ce ţi-am promis noi în numele Domnului!»

Minerva: «Aşadar trebuie să devin mai întâi sclavă, pentru a trece apoi într-o libertate aservită! Nu voi putea îndeplini acest lucru decât cu mare greutate, pentru că în mine există un sentiment care se împotriveşte hotărâtor oricărei înjosiri! Şi chiar nu există o altă cale decât aceasta, pe care mi-e imposibil să o străbat?»

Sahariel: «Aşa cum există un singur Dumnezeu, o singură ordine cosmică şi un singur adevăr, tot aşa există o singură cale dreaptă care duce la Dumnezeu şi la adevărata libertate veşnică. Cel care nu vrea să străbată această cale rămâne veşnic departe de Dumnezeu, de ordinea Sa veşnică, de adevărul şi libertatea Sa. Dar cel care nu devine liber în singurul adevăr al lui Dumnezeu, rămâne – ca şi tine – un sclav mizerabil în întreaga veşnicie! Şi acum spune-ne exact şi foarte pe scurt ce vei face în continuare! Vrei să mergi cu noi la domnul nostru Iisus, sau nu vrei?»

Minerva: «Aş vrea, dacă aş putea! Dar nu pot, pentru că deocamdată încă nu îmi este posibil acest lucru. Dar îmi voi da toată osteneala posibilă pentru a vă urma. Astfel încât în scurt timp vă voi putea spune dacă vin sau nu – şi atunci veţi putea face ceea ce vă prescrie ordinea voastră!» – Sahariel: «Bine! Îţi vom face şi de data asta pe plac. Aşadar, încearcă să-ţi depăşeşti propriul orgoliu!»”

Miklos îşi continuă relatarea: „Ia te uită ce mutră face Minerva cea şmecheră, cum mai înghite în sec şi-şi roteşte ochii, ca şi cum ar vrea cu adevărat să se schimbe în bine! Trebuie să fie o canalie tare vicleană!”

Contele Bathianyi spune: „Prieteni, curva cea mare nu pare să fie capabilă de vreo îmbunătăţire! Îşi doreşte o triplă coroană în inimă şi pe cap, şi pe lângă acestea o îmbunătăţire prin smerenie! Eu am observat tot ceea ce au întreprins mai întâi Cado şi acum toţi cei trei cu această primadonă a Iadului. Cât de departe au ajuns în privinţa ei?! Rochia cea strălucitoare a îmbrăcat-o pentru că i-a mărit mândria, vanitatea şi tendinţele de dominare. Dar cei trei nu vor reuşi niciodată să o clintească în direcţia a ceva care miroase cât de puţin a smerenie! Cred că ar trebui ca acest hoit să fie cândva înlănţuit pe veşnicie, şi ca nimeni să nu se mai preocupe de el, pentru că de îmbunătăţit nu se va îmbunătăţi niciodată”.

Miklos: „Iubite prietene, să lăsăm asta în seama Domnului! El va şti cel mai bine ce să facă cu această fiinţă ciudată. – Pe mine mă interesează în primul rând răbdarea infinită a preabunului nostru Tată ceresc, iar în al doilea rând, modul mai mult decât remarcabil în care s-a strecurat aşa-numita Minerva prin toate, într-un mod aparent atât de modest, ca şi posibilitatea ca ea să se îndrepte. Numai că nu pricep cum se face că, având caracterul ei primordial urât, poate să arate în exterior atât de indescriptibil de frumoasă! Dar acest lucru se petrece pe lume şi cu alte făpturi! Căci animalele cele mai frumoase sunt de obicei şi cele mai rele, florile cele mai frumoase sunt otrăvitoare, iar femeile cele mai

frumoase au de obicei un caracter ambiguu şi dificil. Iar dintre toate aşezămintele bisericeşti de pe Pământ, cea romană se află desigur deasupra tuturor în privinţa măreţiei şi strălucirii exterioare, pe când în ceea ce priveşte interiorul ea este, fără îndoială, cea mai rea. Astfel că mi se pare că tocmai în forma de frumuseţe desăvârşită, exclusiv exterioară, trebuie de fapt căutat caracterul propriu-zis al esenţei Iadului".

Contele Bathianyi: „Da, aici ai întrutotul dreptate! Căci cele mai frumoase ţări ale Pământului sunt locuite de obicei de oamenii cei mai răi şi de animalele cele mai rele, iar buruienele cresc acolo pretutindeni. Iar în palate locuiesc de obicei oameni care arată extrem de frumos, dar ar trebui văzut copiii cărui spirit sunt ei. Căci ceea ce străluceşte prea mult în afară aparţine în majoritatea cazurilor diavolului!"

Generalul, care se află lângă el, rosteşte: „Foarte adevărat! Cu cât omul are mai multe decoraţii pe haină, cu atâţi mai mulţi oameni a ucis şi cu atât mai mulţi sclavi a făcut! Ordinele şi decoraţiile stau bine pe haină, dar conştiinţa dinlăuntru stă cam prost, în cazul că mai există vreuna! Şi aşa arată Satana în forma sa cea mai limpede. Nu-i aşa, iubiţii mei fraţi întru Domnul?"

Bathianyi: „Da, pe ici pe colo aşa stau lucrurile, dar desigur că nu întotdeauna. Căci există şi bărbaţi care şi-au dobândit distincţiile de onoare în modul cel mai onorabil. Există şi ordine de merit ale căror posesori sunt oameni cumsecade şi care au ajuns pe calea cea mai dreaptă la distincţiile care li s-au acordat. Şi de aceea, nu trebuie să ne gândim că sub fiecare piept împodobit cu ordine şi decoraţii se află o conştiinţă strâmbă sau eventual nici una".

Generalul: „Tu ai dreptate în felul tău, dar şi eu într-al meu. Nici eu nu condamn orice piept împodobit, dar cea mai mare podoabă a unui piept rămâne adevărata iubire curată faţă de Dumnezeu şi de aproape. Şi dacă aceasta lipseşte dintr-un piept împodobit pe dinafară cu ordine şi decoraţii, toate aceste accesorii onorifice nu au nici o importanţă pentru mine. Dar dacă Domnul însuşi spune: «Deşi le-aţi făcut pe toate acestea, recunoaşteţi că aţi fost nişte slujitori leneşi şi inutili» – atunci cum ar putea un adevărat urmaş al lui Christos să-şi atârne pe haină un semn onorific distinctiv? Cred că împotriva acestui fapt nimeni nu va mai avea nimic de obiectat, căci acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu!"

Bathianyi rosteşte întrucâtva iritat: „Da, încă o dată da! Ai dreptate, ceea ce nu înseamnă însă că eu nu am. Se înţelege de la sine că fără iubire nu există dreptate, şi fără dreptate nu poate exista o adevărată iubire!

Miklos: „Fraţilor, după cum observ, aţi intrat în faţa Domnului, singurul judecător veşnic adevărat, într-un fel de bătălie în privinţa drepturilor faţă de nimic şi iarăşi nimic! Da, la numai câţiva paşi în dreapta voastră se află Domnul, plin de iubire, bunătate şi blândeţe. Întrebaţi-l pe El şi veţi afla care dintre voi are dreptate! Dar cine va voi să înceapă aici, în faţa Domnului, o ceartă pământească în privinţa ordinelor, tocmai aici,

unde este locul cel mai nepotrivit în comparaţie cu evenimentele cele mai importante pentru întreaga veşnicie, ce se desfăşoară mai presus de noi?”

Capitolul 187
Ieşirea teatrală din scenă a Minervei la ultima ei luptă
Sahariel, Robert şi Cado se întorc acasă
Domnul îl primeşte pe Cado

Eu: „Opriţi-vă, opriţi-vă! Şi nu mai faceţi gălăgie, căci cea însărcinată se află în durerile facerii şi nu trebuie tulburată la naştere! – Miklos, du-te din nou la postul tău de observaţie şi relatează-ne ce se întâmplă! – Adevăr vă spun: recolta a ajuns la maturitate, dar şi secerătorii sunt pregătiţi pentru lucru. Observ pe Pământ un vaiet puternic: Satana ar dori să lovească cu un întuneric înzecit. Dar de această ultimă oară nu-şi va împlini socotelile, căci osteneala sa este zadarnică! De acum încolo, fiecare pas al Satanei va fi de o mare importanţă într-un răstimp scurt pe Pământ, locul de încercare al copiilor Mei! – Priveşte deci şi spune-ne şi nouă!”

Miklos priveşte din nou spre cei patru şi rosteşte: „O, Dumnezeule, Minerva se înfurie dintr-o dată şi cere o sabie ca să lupte pe Pământ împotriva necredincioşilor şi a ereticilor!

Dar Sahariel arată înspre lama săbiei şi spune: «Aşa cum această sabie vie nu dă roade, oricare alta va fi zadarnică! Sabia vie, aflată în legătură cu inima, acţionează pentru veşnicie – aşa cum a spus şi Domnul: ‹Acest Cer vizibil şi Pământul vor trece, dar Cuvintele mele nu vor trece!›. – Aşadar, dacă intenţionezi într-adevăr în mod onest ceea ce ai spus, luptă prin cuvinte şi lasă sabia de-o parte! Căci dacă vei voi să predici cu sabia, ea va fi precis sfârşitul tău. Căci cine scoate sabia, de sabie va pieri. – Mergi deci în pace, căci altfel timpul tău se va scurta amarnic!»

Minerva: «De vreme ce vreau o sabie, să se întâmple ceea ce vreau eu! O sabie, daţi-mi o sabie! Căci acum vreau, în sfârşit, ca prin puterea mea să mătur Pământul de azi până mâine!»

Robert ia cuvântul: «Bine, tu ceri o sabie. Iată aici una! Ia-o şi foloseşte-o în conformitate cu cunoaşterea şi conştiinţa ta! Iar răsplata îţi va fi dată imediat».

Robert îi întinde o sabie. – Minerva i-o smulge din mâini şi rânjeşte de-a dreptul satanic: «Ha, ha, ha, e o sabie din plumb sau din mucava? Este ea cumva simbolul puterii voastre cereşti?» – Robert: «O, nu, graţioaso, dar ea este simbolul actualei tale puteri! Mergi deci şi luptă cu ea, ticăloaso, şi află-ţi victoria! – Dacă vrei însă să vii cu noi, şi această cale îţi este deschisă! Acum spune-ne ce vei face!»

Minerva: «Eu voi lupta cu această sabie!» – Robert: «Dar numai cu această armă! Şi fii atentă ca răstimpul de până mâine dimineaţă să nu-

ţi fie prea scurt pe Pământ! De data aceasta ţi se acceptă ultima luptă, care ţi se va pune însă la socoteală. Şi acum, ajunge acest schimb de cuvinte cu Satana. Să mergem pe calea noastră! Domnul să te judece după voia Lui!»”

Miklos continuă: „Acum, Satana dispare brusc iar cei trei vin grăbiţi încoace, avându-l pe Sahariel în frunte. Sunt curios dacă ne vor povesti câte ceva din călătoriile lor în alte părţi ale Cerului! Sosesc repede; iată-i că au ajuns!”

În aceeaşi clipă, cei trei au şi ajuns. Sahariel păşeşte în faţa Mea, se înclină adânc şi rosteşte: „O, Doamne! Tu, Dumnezeule atotiubitor, atotputernic, preasfânt şi Părinte al nostru, al tuturor. Împreună cu fratele Robert-Uraniel am mers în numele Tău ca să-i arăt o scânteie din infinita-Ţi măreţie. El şi-a revăzut patria primordială şi a avut acolo o bucurie infinită, căci toate făpturile de acolo slăvesc numele Tău. – însă pe calea de întoarcere, sfântul Tău spirit ne-a adus în faţa unei scene de cea mai mare importanţă pentru toate Cerurile Tale, ca şi pentru micul Pământ, locul de naştere al copiilor Tăi. Însă această scenă a fost pentru început cumplită! Căci întregul Iad se revolta împotriva Ta şi a Cerurilor Tale. Satana s-a împodobit ca niciodată, pentru a atrage prin frumuseţea sa toate făpturile cereşti spre ea.

Iată însă aici un spirit puternic, în care se află atât binele cât şi răul – o fiinţă cum rar mai există! Acest spirit a aruncat din propria sa voinţă mănuşa de luptă acestei stăpâne a Iadului şi a luptat cu ea la fel cum a luptat cândva David cu uriaşul Goliat. Din punct de vedere exterior el a dobândit multă putere asupra ei, dar interiorul acesteia a rămas mereu acelaşi. Acest spirit inimos se află aici, iar numele său este Cado. Şi de aceea, Robert-Uraniel şi cu mine ne-am întors la Tine, preasfinte Părinte, îmbogăţiţi cu un frate. Noi nu vrem să te rugăm să-l accepţi în Împărăţia Ta, deoarece iubirea şi bunătatea Ta infinite au venit demult în întâmpinarea noastră. Dar acum vrem să ne exprimăm marea bucurie pentru faptul că iubirea şi puterea Ta ne-au îngăduit să câştigăm un frate atât de minunat! Numai ţie ţi se cuvine slava, iubirea şi veneraţia pentru aceasta!”

Eu: „Iubiţii Mei copii, fie ca harul şi binecuvântarea Mea să fie asupra voastră şi asupra lui. Aproape că fusese pierdut. Dar o scânteie mai rămăsese în el, menţinută vie datorită chinului pe care i l-a pregătit cândva fosta sa căpetenie pământească. Această scânteie i-a salvat inima şi i-a conferit o mare putere, prin care el Mi-a adus un mare serviciu fără ca Eu să i-l fi cerut. De aceea, el va primi o mare răsplată, devenind un Maestru în lupta împotriva Iadului.

Iubitul meu Cado, apropie-te de Mine, că am să-ţi ofer ceva important!” – Cado se înclină adânc şi spune apoi: „Doamne, îmi făcusem o cu totul altă imagine despre Tine. Dar faptul că Te văd acum în această simplitate modestă, este cu mult mai plăcut pentru mine. Mă bucur din toată fiinţa mea că Tu, cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască, eşti atât de modest şi de simplu! Aşa mi l-am dorit adesea în inima mea pe

Dumnezeu, deşi mă gândeam că este imposibil, deoarece conceptele mele îmi furnizau o altă imagine. Şi pentru că îl găsesc însă acum şi aici pe Dumnezeul meu, atotputernicul creator, în felul acesta, sunt peste măsură de bucuros şi pun puţina mea putere de bunăvoie în slujba Ta. Dar te rog să nu mă laşi să stau degeaba, căci bucuria mea este să fac bine. – Ce se va întâmpla acum cu aşa-numita Minerva? Va rămâne aşa cum este, sau e bine să facem şi alte încercări de îmbunătăţire a ei? Căci aşa cum este ea acum va întemeia mult rău pe Pământ, lucru pe care desigur a şi pornit să-l înfăptuiască”.

Vorbesc Eu: „Fii liniştit în această privinţă, iubite Cado! De data aceasta se va prinde inevitabil în propria ei cursă! – Dar noi vom purcede la a face altceva!”

Capitolul 188
Domnul despre Robert şi Helena – Revederea celor doi soţi O adevărată pereche cerească

Vorbesc Eu: „Robert, priveşte încoace! Cea pe care o iubeşti s-a aflat tot timpul la pieptul meu. Tu ai văzut foarte multe, şi ai trăit experienţe colosale. Dar întreab-o pe ea ce anume a văzut şi a auzit în timpul în care tu ai trăit aceste experienţe importante! În timp ce tu ai pătruns în Cerurile Mele, Helena ta a pătruns adânc în marea taină a iubirii Mele. Ce părere ai, care dintre voi doi a făcut cele mai importante experienţe ale vieţii şi cele mai semnificative progrese?”

Rosteşte Robert Uraniel: „O, Doamne, desigur că Helena cea iubită! Căci cel care se adapă chiar de la izvorul primordial primeşte cu siguranţă viaţa celei mai pure lumini. Pe când cel care este nevoit, prin sfânta Ta ordine, să privească minunea îndurării Tale din revărsarea extinsă la nesfârşit a iubirii înţelepciunii şi puterii Tale, acela soarbe doar picături din harul Tău – în timp ce Helena a preluat în inima ei efluvii întregi ale luminii Tale primordiale, fiind îndrumată în felul acesta în sfera infinită a îndurării şi minunilor Tale nesfârşite. O singură secundă de contemplare netulburată a inimii Tale trebuie că îi va fi dezvăluit mai mult decât mi-a revelat mie un mileniu întreg de aflare departe de Tine! Cum să stau acum alături de ea? Eu, un spirit hrănit doar cu minuscule picături de lumină! Pe când ea cuprinde în sine marea de lumină a întregii înţelepciuni!”

Vorbesc Eu: „Nu trebuie să te îngrijeşti tu de asta! Atunci când cineva îşi alege pe Pământ o soţie, aceasta îi va fi cu atât mai dragă cu cât mai bogată este ea în bunele însuşiri. De aceea, nu-ţi va fi nici ţie neplăcut acum faptul că adevărata ta soţie a primit de la mine o asemenea comoară încât veţi avea din belşug dintr-însa în întreaga veşnicie. Comoara ei constă într-o plenitudine inestimabilă de iubire, dar nici comoara ta de înţelepciune nu este foarte mică.

Este adevărat că tu ai primit doar picături din ceea ce a primit ea în valuri. Dar în măsura în care vei cufunda o asemenea picătură primită în plenitudinea iubirii ei, din ea se vor naşte minuni nenumărate, ca şi noi creaturi şi lucrări la vederea cărora nu te vei sătura niciodată. În ele vei vedea tot mai mult puterea, mărimea, iubirea şi înţelepciunea Mea în plenitudinea lor, şi vei începe să le acorzi atitudinea cuvenită. Căci tot ceea ce s-a petrecut până acum cu tine a fost doar pregătirea necesară pentru cele ce vor începe de acum încolo.

La început ţi-ai văzut casa numai din afară, şi ea ţi-a plăcut nespus. Dar atunci când ai pătruns în prima încăpere a casei tale a început să-ţi placă şi mai mult, pentru că ai întâlnit o societate care – deşi prin aspectul ei exterior era întrucâtva necizelată – prin interiorul său era întrutotul corespunzătoare acestui loc. Iar aspectul exterior se îmblânzeşte pe măsură ce interiorul tău devine mai luminos şi mai blând. Apoi ţi s-a deschis o a doua încăpere, marea sală a mesei, unde a trebuit să ordonezi mesele, ceea ce te-a îngrijorat mult. Apoi am pătruns în cea de-a treia mare sală, numită muzeu. Acolo ai învăţat să recunoşti toate lipsurile tale, ca şi sămânţa morţii din tine, reuşind să le scoţi din tine prin aceea că ai pătruns până la fundul Iadului, purificându-te de el. Iar acum stai dinaintea Mea în aceeaşi sală de muzeu.

Dar nici aici nu trebuie să zăbovim! De aceea, trebuie să ne ducem în marea cameră a trezoreriei, în care vom vedea comorile pe care le-ai obţinut împreună cu Helena în dar de la Mine. De aceea, cheamă-i pe toţi cei din societatea noastră. Vom merge imediat cu toţii în cea de-a patra sală, pentru că acolo se află tezaurul casei tale. Salut-o însă mai întâi pe Helena, cerească ta soţie!”

Robert o salută pe Helena cu o adevărată delicateţe îngerească, iar aceasta îi răspunde graţios la salut. Robert se topeşte aproape de plăcere şi strigă: „O, tu, cerească mea Helena, cât de mare eşti acum şi cât de mic sunt eu faţă de tine!”

Helena: „Dragul meu Robert Uraniel, în faţa Domnului Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc cel plin de iubirea cea mai pură, nu există ceva mare sau ceva mic! El conferă fiecărui lucru scopul său şi fiecărei fiinţe ţelul său. Iar atunci când ţelul este divin, şi mijlocul întrebuinţat este bun. Eu nu sunt decât un instrument ca şi tine în mâna iubirii dumnezeieşti. La fel ca şi mine, tu nu eşti nici mare, nici mic, ci egal cu mine în iubirea lui Dumnezeu. De aceea, cred că nu e cazul să ne mai înălţăm cântări de laudă unul altuia, ci ar trebui să ne unim în Dumnezeu, Tatăl nostru cel sfânt! Înţelepciunea ta să se unească cu iubirea mea maturizată la pieptul lui Dumnezeu. Şi dacă vom deveni în felul acesta una în faţa lui Dumnezeu, atunci vom fi o adevărată pereche cerească şi vom acţiona ca atare în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu!”

Robert Uraniel: „Graţioasă soră întru Dumnezeu şi Tatăl nostru ceresc, şi soţie a inimii mele! Ai deplină dreptate! Dar cu toate acestea, câtă bucurie au provocat cuvintele tale în inima mea! Căci eu am văzut prin ele revărsându-se în inima mea spiritul celei mai pure iubiri divine.

Şi ce armonie plăcută s-a desfăşurat în pieptul meu preafericit! O, Doamne-Dumnezeule, către ce fericire mă îndrept acum? Ce vor vedea ochii mei în cămara tainică de comori a lui Dumnezeu? Fericire nemăsurată care însoţeşte fiecare nouă minune niciodată visată a iubirii, înţelepciunii şi puterii Dumnezeieşti!" – La aceste cuvinte, Robert Uraniel o îmbrăţişează pe Helena şi o sărută pe frunte.

Eu îi binecuvântez pe amândoi încă o dată, şi îi indic lui Robert că este timpul să-i cheme pe toţi ceilalţi ca să mergem împreună mai departe.

Capitolul 189
Ciprian în faţa lui Dumnezeu – Cea mai bună recunoştinţă Modul de a conduce al lui Dumnezeu – Căile de judecată de la Roma

Robert îi anunţă acum pe ceilalţi prieteni ce urmează să se petreacă în conformitate cu voinţa Mea.

În acest timp însă, părintele Ciprian se apropie de mine şi îmi spune: „Doamne, Tu cel mai bun părinte al oamenilor şi al Îngerilor! Acest interludiu pur diabolic a durat destul de mult. Dar lucrul cel mai bun este că odată cu dispariţia acestei adevărate Satane primordiale a dispărut în întregime şi supărătoarea imagine din pieptul meu. Căci fraţii Dismas şi Thomas au încercat cu mine aceeaşi izgonire a Diavolului pe care a încercat-o renumitul Cado cu aparenta Minerva. Iar acum, în măsura în care mă cercetez pe mine însumi, m-am purificat măcar de ceea ce era roman în mine. Zgârcenia, invidia, lăcomia, încăpăţânarea şi dorinţa de a domina sunt acum departe de mine. Cu sufletul uşor şi liber mă înfăţişez acum în faţa Ta şi te rog să-mi dai o binecuvântare cât de mică. Şi pentru că pe fratele Robert l-ai binecuvântat peste măsură, astfel încât de atâta fericire aproape că nu ştie ce să mai facă, sper că nu vei socoti rugămintea mea ca pe o cutezanţă!»

Eu: „Nu, în toată veşnicia, nu! Numai că vii cam târziu cu rugămintea ta, pentru că Eu te-am binecuvântat deja!" – Părintele Ciprian: „Atunci se cuvine, o, Doamne şi Părinte al meu, să-ţi mulţumesc pentru aceasta!"

Eu: „Ai făcut-o deja! Căci Eu citesc în inima ta şi ceea ce văd acolo este recunoştinţa ta faţă de Mine. Şi Mie îmi este suficient; deci Mie Mi-ai mulţumit deja, aşadar ce vrei să mai adaugi?" – Ciprian: „Dar despre asta, abia dacă ştiu ceva! Şi cum ar putea avea vreo valoare în faţa Ta o acţiune care mie mi-a rămas întrutotul inconştientă?" – Eu: „Pentru că ea este în conformitate cu învăţătura Mea din Evanghelie, care afirmă că mâna stângă nu trebuie să ştie binele pe care-l face dreapta în numele Meu! Mai crezi încă oare că o recunoştinţă bine plăcută Mie trebuie să-Mi fie adusă în stilul Romei cu sunet de clopot, răsunet puternic de orgă, tobe, trâmbiţe şi trompete şi în zgomotul lipsit de sens al imnurilor latineşti? O, prietene, acestea-Mi sunt de-a dreptul oribile! Cine vrea să-

Mi mulţumească trebuie să o facă în inima sa, şi anume în aşa fel încât raţiunea sa să nu participe mai mult în acest proces decât participă un zilier obişnuit la înfăptuirea activităţii unui Maestru. Iar o astfel de mulţumire Mi-ai adus deja. Şi dacă Eu sunt întrutotul mulţumit, tu ce mai vrei să adaugi?”

Ciprian: „Domnul şi Stăpânul meu! Eşti prea milostiv şi îndurător ca să vezi gândurile pure ale inimii drept ceva bine plăcut Ţie! Tu ordonezi corect toate lucrurile şi-i conduci pe copiii Tăi pe calea cea bună, astfel încât să nu mai poată greşi niciodată. Inima mea a bătut o viaţă întreagă în mare necaz, dar Tu nu ai lăsat-o să încremenească în noaptea ei, căci atunci nu ar mai fi fost capabilă să pulseze în iubirea ei faţă de tine. De aceea, Ţie Ţi se cuvine în veşnicie iubirea şi adoraţia noastră!

E drept că acum pe Pământ situaţia se întristează şi se întunecă, dar dacă Tu accepţi acest lucru, aşa este bine. Căci şi buruiana trebuie să ajungă la maturitate, şi rădăcinile ei trebuie să se usuce ca să poată fi nimicită din temelii. La fel cum Binele se manifestă cu putere dinaintea Ta, tot aşa trebuie să se manifeste şi Răul, pentru ca să fie cu adevărat recunoscut drept Rău şi respins ca atare.

Cel mai rău lucru pe Pământ este acum clerul roman. El se înalţă sub masca evlaviei şi urcă tot mai mult. Dar de îndată ce va lovi cu aripile sale mândre acoperişul Cerului Tău, aripile îi vor fi distruse de către focul ceresc. Şi atunci se va prăbuşi în această ultimă şi înspăimântătoare cădere, din care nu va mai fi posibilă o altă înălţare. A fost o cale tristă, dar ea este justificată şi nu îşi ratează niciodată ţelul!

Eu însumi am fost fals şi rău în faţa Ta, Doamne, şi m-am înălţat tot mai mult pentru a cădea cu atât mai adânc. Dar atunci când am fost pe deplin căzut ai venit Tu, m-ai ajutat să mă ridic şi ai făcut dintr-un demon un om pe măsura Ta. Şi aşa procedezi Tu, Doamne, mereu. Căci îndurarea Ta este nelimitată, iar iubirea şi harul Tău umplu toate spaţiile infinitului. Pe cel smerit îl smereşti şi mai tare pentru ca el să devină desăvârşit şi să se apropie mai mult de inima Ta. Iar pe cei care s-au înălţat îi înalţi şi mai mult, pregătindu-le căderea cea desăvârşită, pentru ca atunci când vor fi căzut să poată vedea cât de zadarnică a fost întreaga lor strădanie şi cum nu sunt nimic dinaintea Ta, o, Doamne! Ferice însă de aceia care observă certitudinea căderii lor şi se smeresc în faţa Ta! Dar vai de aceia care vor să se menţină chiar şi în acest caz! Căci calea lor devine tot mai grea, iar întoarcerea lor aproape imposibilă.

O, Romă! Tu baţi zadarnic la poarta de fier a vechii tale puteri! Căci iată, sigiliile cu care ai barat tu însăţi uşa înspre Împărăţia lui Dumnezeu tuturor celor care voiau să intre au ruginit! Eu stau înaintea Dumnezeului celui atotputernic, iar privirea Lui îmi spune că ultima ta ostenealăîţi va aduce o răsplată de dispreţuit. Vai ţie, căci Domnul ţi-a pregătit o noapte care te va înghiţi, aşa cum înghite un şarpe flămând o vrabie!”

Vorbesc Eu: „Amin! Ai vorbit bine, adevărat şi înţelept în faţa mea. Şi fie aşa cum ai spus tu în faţa Mea!”

Capitolul 190
Cererea de mântuire a Patriarhilor – Răspunsul Domnului
Pregătiri pentru revenirea Domnului

Toţi Profeţii şi Apostolii păşesc în faţa Mea şi spun: „Da, Amin! Fie numele tău preasfinţit precum aici, în Cerurile Tale, aşa şi pe Pământul tău, ca adevărat locaş de încercare pentru neamurile ce germinează la sânul Tău spre existenţă veşnică! Un singur lucru Te rugăm cu toţii, preasfinte Părinte, ca dintr-o singură inimă şi dintr-o singură gură: Împiedic-o, în fine, pe Satana să-şi continue acţiunile dăunătoare. Ia, în sfârşit, purpura de pe Pământul Tău şi fă să dispară tot aurul, argintul şi toate nestematele, pentru ca oamenii să nu se mai lăcomească după licărirea acestor lucruri murdare, ci să tânjească numai după iubirea pură şi după adevăr! Câte comori ale spiritului nu au trebuit duse la groapă deoarece vânătoarea tuturor acestor lucruri zadarnice i-a împiedicat pe oameni să-şi trezească spiritul în conformitate cu ordinea Ta, extrăgând de aici bogăţii nepieritoare pentru toate timpurile şi veşniciile!

Pune, în sfârşit, capăt acţiunilor dăunătoare ale Satanei! Prin dispariţia sa din sfera acţiunii, omenirea va înclina înspre Bine şi Adevăr, pe când în caz contrar ea va trebui să se cufunde tot mai mult în stricăciune. Adevărat că hotărârile Tale sunt greu de înţeles şi căile Tale greu de cercetat. Şi nimeni nu ştie cum procedezi Tu pentru a conduce totul înspre ţelul cel mai bun. Pentru unele fiinţe pare uneori necesar un timp mai extins pentru a ajunge la ţelul predestinat lor. Aşadar, scurtarea căilor celor lungi şi a duratei timpului, aşa cum Tu, stăpâne, ai promis-o popoarelor Tale, ar fi pentru noi împlinirea dorinţei celei mai aşteptate!

Şi este într-adevăr păcat pentru acest frumos Pământ al Tău că nu ajunge niciodată să-şi vindece rănile mereu noi atâta timp cât Tu nu îi îndepărtezi de pe trup pe cei care îl chinuie! Fă aşadar, Doamne, în scurt timp, ceea ce voieşti Tu, Domnul şi Părintele nostru! Căci altfel oamenii vor lâncezi din cauza aşteptării îngrijorate a lucrurilor care vor mai veni asupra Pământului. Noi, cei de aici, putem desigur aştepta, căci în marea fericire de a fi lângă Tine, Preasfinte Părinte, chiar şi o mie de ani pământeşti mi se par a fi o singură zi trecătoare de primăvară. Dar pentru fraţii care trăiesc pe Pământ în învelişurile lor muritoare, minutele de nelinişte şi îngrijorare sunt lungi ca anii şi veşniciile. De aceea, deschide-Ţi, o, Tată, bogatul izvor al iubirii şi harului Tău, şi adu-i în dragostea Ta pe săracii de pe Pământ acasă la Tine, scurtând această vreme de rele încercări! Fie ca voia Ta sfântă să se înfăptuiască în toate timpurile!”

Eu: „Faceţi bine că cereţi acest lucru. Dar în privinţa acestei rugăminţi a voastre sunteţi ca aceia care au ajuns pretutindeni prea târziu şi de aceea, au trebuit să ajungă prea târziu şi la Mine, deoarece Eu sunt pretutindeni şi în toate Cel dintâi. Voi sunteţi ca membrele trupului Meu, care nu pot acţiona înainte ca spiritul Meu să le îndemne la acţiune. Şi pentru că voi aveţi nevoie în toate de spiritul Meu, cum vă puteţi gândi că Eu am nevoie de rugămintea voastră pentru a îndeplini ceva a cărui necesitate am văzut-o deja înainte ca şi un singur spirit să se bucure prin Mine de libera sa conştienţă? Şi chiar dacă voi ajungeţi să gândiţi abia acum asupra unui lucru, Eu l-am prevăzut cu mii de ani înainte şi am pus lucrurile să se desfăşoare în aşa fel încât efectele să ajungă să se manifeste exact aşa. Căci altfel ar fi imposibil de atins scopul principal general la sfârşit, şi care constă în viaţa voastră veşnică, creatoare şi liberă, în prezenţa Mea divină.

Să nimicesc aşadar toate aceste ierarhii pământeşti printr-un foc ceresc? Nu se mai poate proceda aşa după ce a fost înfăptuită marea lucrare a eliberării! Acum nu mai trebuie provocat un nou potop şi nu mai trebuie distruse Sodoma şi Gomora!

Căci fiecare Rău de pe Pământ devine acum propriul său judecător, iar pedeapsa urmează în mod inevitabil păcatului. Ierarhii şi-au cerut vechea lor libertate preoţească. Şi iată că aceasta le-a fost dată, dar fără putere materială! Şi dacă acum ierarhii vor face în continuare uz în sens negativ de cruda lor libertate, vor determina prin aceasta mii de oameni să treacă dintr-o comunitate rea într-una mai bună. În timp ce voi vă rugaţi aici, mii de oameni au căzut deja din vechea lor măreţie, la Roma! Oare poate să fie timpul scurtat şi mai mult? Oare nu este totul făcut pentru acest declin care va deveni în curând necesar?

Şi cum aş putea Eu reveni din nou pe Pământ atâta timp cât vechea ierarhie pământească nu este împiedicată în mod eficient de la acţiunile ei dăunătoare? Dacă aş veni însă ca Dumnezeu, puteţi înţelege desigur că atunci întreg Pământul ar fi judecat şi nici o fiinţă nu ar mai putea fi stăpână nici pe libera sa respiraţie.

Dacă aş veni pe Pământ, aş putea veni numai pentru săraci. Căci numai aşa ar fi posibilă corecta compensare a tuturor strădaniilor de domnie, şi odată cu aceasta, venirea Mea în întâmpinarea celor pierduţi.

Cu toate acestea, rugămintea voastră a fost corectă pentru că ea v-a fost dată; dar faptele Mele au preîntâmpinat-o demult! – Însă iată că acum soseşte Robert Uraniel cu cetele sale. De aceea, fiţi pregătiţi să mergem mai departe!”

Capitolul 191
Pătrunderea în sala desăvârşirii
Robert şi Helena, urmaţi de Cado, în faţa porţii închise a Cerului Minerva reapare

Totul se întâmplă acum repede prin voinţa Mea. Apare Robert Uraniel şi spune: „Stăpâne şi Tată, totul este înfăptuit în conformitate cu voinţa Ta şi cu sfânta Ta ordine!”

Eu: „Atunci să ne îndreptăm spre răsărit, înspre locul în care zăreşti la o depărtare aparent mare, două coloane măreţe! Acolo se află cea de-a patra sală, a desăvârşirii, acolo unde Cerul propriu-zis îşi are intrarea. Primeşte-ţi soţia, pentru ca prin iubirea Mea ce s-a revărsat în ea să pătrunzi şi tu întrutotul în Împărăţia iubirii şi a cunoaşterii!”

La cuvintele Mele, Robert-Uraniel o îmbrăţişează cu toată dragostea pe iubita sa Helena şi Mă roagă să intru alături de ei – anume între el şi Helena – în sala cea mare. Dar Eu îi spun: „Trebuie să începi odată să mergi singur, căci altfel vei avea mereu nevoie de sprijin. Cu toate acestea, Eu voi fi prezent în sala cea mare atunci când vei păşi în ea. Căci oriunde te-ai duce, având în tine iubirea pentru Mine, Eu voi fi cu tine, căci iubirea ta pentru Mine sunt Eu Însumi! Căci Eu sunt prezent pretutindeni acolo unde există într-o inimă o adevărată şi pură iubire faţă de Mine, în măsura cuvenită. – Mergi aşadar înainte şi deschide poarta Împărăţiei desăvârşirii inimii tale!”

La aceste cuvinte, Robert se înclină adânc în faţa Mea şi porneşte imediat în direcţia indicată. El merge bine-dispus alături de Helena sa, care-l întreabă pe drum cum se simte el de fapt aici în Împărăţia lui Dumnezeu şi dacă se simte deja întrutotul acasă. – La aceste cuvinte, Robert Uraniel răspunde: „Uneori, toate mi se par foarte străine, în special atunci când Domnul nu se află lângă mine. Dar de îndată ce îl zăresc pe Domnul în apropierea mea, mă simt din nou întrutotul acasă. Numai că toate acele fenomene îmi apar încă străine, deşi le înţeleg foarte bine, deoarece manifestarea lor are loc adesea într-un mod atât de neaşteptat. Totuşi, m-am obişnuit şi cu aceasta. – Dar iată că am ajuns la uşă, însă ea este închisă! – Ce facem acum?”

Helena îi răspunde: „Păi vom încerca să o deschidem în numele lui Dumnezeu. Iată că în broască se află o cheie de aur!” – Robert cuprinde imediat cheia în mână şi începe să o răsucească la dreapta şi la stânga, dar uşa nu vrea să se deschidă. O răsuceşte din nou şi împinge cu mai multă putere decât înainte canatul uşii, dar zadarnic!

Din această cauză, Robert devine întrucâtva îngrijorat şi îi spune Helenei: „Iată, iubita mea soţie, trebuie să-ţi mărturisesc deschis că mă simt din nou foarte străin, ca unul care a fost părăsit în nevoie de cei care l-au ajutat mai înainte. Priveşte în jurul tău să vezi dacă descoperi pe cineva, chiar şi la cea mai mare depărtare! În afară de prietenul Cado, care a păşit tăcut în urma noastră, eu nu descopăr nici un suflet şi nici un spirit!” – Helena: „E într-adevăr ciudat, căci în afară de Cado nu văd nici eu pe nimeni, iar poarta nu se lasă deschisă! Şi totuşi, Domnul însuşi ne-a spus să venim aici. Mai încearcă o dată să deschizi uşa, iar eu îţi voi ajuta şi poate că acum vom reuşi!”

Robert apucă din nou cheia de aur, pe care o răsuceşte în toate părţile, în timp ce Helena apasă cu putere în uşă. Se străduiesc amândoi un răstimp bun, dar fără nici un succes. După ce amândoi au ostenit întrucâtva, Helena spune: „Ştii ce, iubite Robert Uraniel, nimeni nu poate să se considere însărcinat în a face ceva care se află dincolo de posibilităţile sale. Noi ne-am folosit deja toate puterile, dar această poartă cerească nu se deschide, şi aceasta nu din vina noastră. Rămâne deci închisă, în numele Domnului! Dar prietenului Cado putem să-i solicităm ajutorul, căci s-ar putea ca el să ştie să procedeze mai bine decât noi doi”. – Robert Uraniel: „Ai dreptate, şi voi face asta îndată!”

Robert Uraniel continuă: „Iubite prietene, ne-ai însoţit din propria ta iniţiativă. Ai auzit şi misiunea pe care mi-a dat-o Domnul de a veni aici împreună cu soţia mea şi de a deschide această uşă. Numai că încercările noastre, oricât au fost ele de puternice, au eşuat în faţa acestei uşi! De aceea, aş dori să fac împreună cu tine o a treia încercare. Poate că reuşim toţi trei să deschidem totuşi această uriaşă poartă a Cerului. Iar dacă nu vom reuşi, facă-se voia Domnului cu noi!”

Cado: „Iubite prietene, se poate ca ajutorul meu să-ţi fie de prea puţin folos. Căci ceea ce îi aparţine lui Dumnezeu nu se cuvine unui fir de praf! Tu ai fost chemat şi ales să înfăptuieşti acest lucru, iar eu nu am fost nici măcar chemat. Cu toate acestea, îţi voi oferi ajutorul solicitat. Ştii doar că numai aceia vor stăpâni Împărăţia Cerului, care o iau cu asalt! Să începem aşadar în numele lui Dumnezeu!”

Robert apucă încă o dată cheia şi o răsuceşte de şapte ori la stânga. Şi deoarece poarta nu se deschide, deşi este împinsă cu toată forţa lor, începe să răsucească cheia la dreapta cât se lasă răsucită. În acest proces al învârtirii cheii, el este împins cu o forţă tot mai mare înspre poartă, însă aceasta rămâne închisă în continuare.

Robert Uraniel se scarpină după urechi. Iar Cado spune: „Ţi-am spus că nu o să meargă! Ştiu bine că aceste lucruri spirituale sunt mult mai încăpăţânate decât cele terestre. Mai degrabă s-ar lăsa strămutat un munte de pe Pământ decât să se lase deschisă o uşă spirituală! Sfatul meu ar fi să aşteptăm. Cred că nu este cazul să îl plictisim mereu pe Domnul nostru Dumnezeu Iisus cu prezenţa noastră. Ni s-a indicat un loc unde va trebui să zăbovim până când înaltele Puteri ne vor deschide această poartă cerească. Însă ceea ce am putea noi face ar fi să urmăm sfatul din Evanghelie: ‹Căutaţi şi veţi găsi! Cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide!› – Cine ştie dacă uşa nu se va deschide atunci în faţa noastră. – Ce crezi prietene în această privinţă?”

Robert Uraniel: „Da, ai întrutotul dreptate. Numai că Domnul mi-a cerut să vin degrabă încoace şi să deschid această poartă, deoarece în spatele ei ne aşteaptă lucruri măreţe. Şi acum iată-mă aici şi nu reuşesc nicicum să deschid poarta. Este într-adevăr ciudat, dar voi urma sfatul tău!”

Helena intră în vorbă: „Prieteni, desigur că multe trebuie împlinite pentru a putea intra în Împărăţia lui Dumnezeu! – Pe mine nu mă

deranjează acum nimic mai mult decât acest veşmânt plin de strălucire. Dacă aş purta un veşmânt obişnuit de ţărancă, refuzul intrării în Împărăţia cerească propriu-zisă m-ar deranja cu mult mai puţin. Cu adevărat că prin această poveste ne-am putea supăra pe Domnul! Mai înainte curgeau laptele şi mierea de cea mai bună calitate, iar acum se adaugă o picătură de amar peste ele! Şi în locul pâinii cereşti, pe care am degustat-o aproape peste măsură, iată o turtă de uruială de ovăz! Halal masă! Şi ciudată dulceaţă cerească! Dar măcar dacă nu aş avea rochia asta prostească pe mine, atunci nu m-ar deranja atât de mult toate acestea! – Cum îţi place ţie, dragul meu Robert, veşmântul tău presărat cu stele?”

Robert: „Şi mie mi-ar place un altul de un milion de ori mai mult, ca să fiu sincer! În acest veşmânt dumnezeiesc plin de stele mă simt ca un măgar ceresc. Pe Dumnezeu, o pereche de pantaloni de piele şi o jachetă din pânza cea mai obişnuită mi-ar fi cu mult mai dragi! În întreaga mea viaţă pământească, ca şi în cea cerească, nu mi-a fost niciodată atât de ruşine ca de acest veşmânt ceresc fatal! Ce bine ar fi dacă l-aş putea schimba cu un altul!” – Helena: „Iar eu l-aş da pe al meu în schimbul celor mai murdare zdrenţe de bucătăreasă, căci nu există nimic mai deplorabil decât să porţi un veşmânt împărătesc pe o câmpie unde pasc porcii”.

Cado: „Iubiţii mei prieteni, cuvintele voastre îmi merg la inimă! Acest lucru trebuie că a fost simţit şi de Christos ca Domn al nesfârşirii, căci El s-a ridicat de atâtea ori împotriva măreţiei veşmintelor. Chiar şi aici, în Împărăţia luminii, El poartă veşmântul cel mai simplu! Eu însumi sunt cel mai mare duşman al măreţiei veşmintelor, fie că acestea sunt materiale, pe Pământ, sau spirituale, aici, în Împărăţia spiritului. De aceea, vă dau întrutotul dreptate că detestaţi acum aceste veşminte cereşti minunate, complet nepotrivite cu situaţia noastră. Şi dacă ele nu au nici o valoare în ochii voştri, atunci totul este bine. Nici în ochii mei nu a avut niciodată valoare o astfel de strălucire cerească! – Dar cu ce să începem noi acum deschiderea porţii? Să începem oare să ne rugăm, să căutăm şi să batem în uşă?”

Helena: „Cred că putem să renunţăm la toate acestea! De vreme ce Domnul nu vrea să ne-o deschidă, rămână închisă în vecii-vecilor, amin!” – Robert:”Ai dreptate, iubita mea Helena, dar ştii, de vreme ce am ajuns o dată până la poarta Cerului ar trebui totuşi să ne dăm ceva osteneală pentru a trece printr-însa! – A ne ruga nu este câtuşi de puţin o ruşine, a căuta chiar şi mai puţin, iar în ceea ce priveşte baterea la uşă, voi începe imediat să fac o asemenea gălăgie cât să se audă în tot Cerul! Chiar că îmi place: tocmai am făcut cele mai lungi călătorii cereşti cu un înger, cu Sahariel, iar acum stau în societatea voastră ca viţelul la poarta nouă! Ne mai lipseşte numai faimoasa Minerva! Şi ar fi într-adevăr distractiv să o auzim pe aceasta dincolo de uşa închisă!”

Cado: „Nu vorbi prea des de lup, că vine în fugă! – Într-adevăr, nu mă înşel, iat-o că vine să ne facă o vizită! Acum să vedem cum scăpăm

de ea!” – Helena, întrutotul consternată de această apariţie, spune: „Dar trebuie că această fiinţă are un auz foarte fin! – Ei, dragă Robert-Uraniel, interesantă poveste va mai fi aceasta! De ce o fi trebuit să-i rosteşti numele în situaţia noastră delicată? Ce-o să mai iasă de aici? La sfârşit, poate că ne va trage pe toţi trei Dumnezeu ştie unde!”

Cado: „O, nu, nici vorbă de asta! Partea proastă este însă că nu vom scăpa curând de ea dacă ajunge aici!” – Rosteşte Robert: „Să încercăm atunci s-o împiedicăm să ajungă la noi, căci cu atâta putere dumnezeiască trebuie că mai suntem înarmaţi!” – Cado: „Încearcă! Dar eu sunt de părere că nu-ţi va folosi la nimic. Căci ea va spune imediat că şi ea are pe deplin dreptul de a sta în faţa porţii casei lui Dumnezeu şi de a dori să pătrundă înăuntru. Dacă va fi admisă sau nu, aceasta este desigur o altă întrebare. Să o lăsăm deci să vină neîmpiedicată şi să ne prefacem că nu o observăm. Dacă se va apropia de noi, vom găsi să-i spunem câteva cuvinte pe care să nu le asculte cu plăcere. Dar acum nu ne este îngăduit să ne purtăm cu ea prietenos, şi cu atât mai puţin poruncitor sau cu un aer de judecător, ci întrutotul indiferenţi, căci este ceea ce poate suporta cel mai puţin. În felul acesta, vom scăpa cel mai uşor de ea. Cred că sunt în măsură să o cunosc destul de bine”.

Capitolul 192
Minerva în faţa porţii. Întâlnire dură cu Helena

Robert: „Sfatul tău este cu adevărat bun! Însă tăceţi acum, căci se apropie în degrabă de noi! Încă mai este îmbrăcată cu rochia cea splendidă şi mai are încă pseudo-sabia aceea din tablă şi mucava. Nici extraordinara ei frumuseţe nu pare să i se fi ştirbit cu nimic. Este într-adevăr infinit de frumoasă, şi s-ar putea spune că bunului Dumnezeu nici nu i-ar fi posibil să cheme în existenţă o frumuseţe mai desăvârşită decât aceasta! Dar cred că nu trebuie să-i lăudăm prea mult înfăţişarea, căci atunci ar putea deveni şi mai mândră şi mai vanitoasă decât este deja şi fără asta”. – Cado: „Da, da, şi în special să nu vorbim cu ea sau despre ea, căci atunci nu mai scăpăm de ea!”

Minerva, aflată deja în spatele lui Cado, spune: „Într-adevăr, tu nimereşti întotdeauna la ţintă! Vrei să-i înveţi pe ceilalţi cum să scape mai uşor de mine – ca şi cum eu m-aş fi impus vreodată cuiva! Căci pentru aceasta sunt prea mândră şi consider că nu este de onoarea mea. Iar tu, prietene Cado, nu trebuie să te temi deloc de aceasta, căci doar ne cunoaştem binişor de atâta vreme. Nu vrei cumva să te numesc pe numele tău adevărat?”

Cado: „Taci din gură! Căci altfel vei avea o nouă dovadă a binecunoscutei mele amabilităţi! Iată, acolo se află poarta închisă. Încearcă tu, poate vrea cineva să-ţi dea drumul înăuntru. Oare nu ţi se cuvine şi ţie să intri acolo?” – Minerva: „Să mă pupi în…! Fac ce vreau eu, şi nu ce vrei tu! Înţelegi acest lucru?”

Cado: „O, dar înţeleg perfect! Înţeleg că eşti vanitoasă şi mândră, şi implicit proastă cât se poate! Cum ai putea tu să faci ceva pentru care ar trebui să fii pe veşnicie cu adevărat evlavioasă? Dar pentru că se pare că mai ai câte ceva de discutat cu noi, te rog să foloseşti un limbaj mai ales şi expresii mai frumoase! Dacă nu vrei să ţii cont de mine, măcar ţine cont de această doamnă cerească extrem de delicată ce se află aici!”

Minerva: „Că tare rare mai sunt doamnele astea cereşti! Faţă de această boarfă proletară obişnuită vrei tu să am eu respect? Eu, cea dintâi fiinţă din toată nesfârşirea? Iar ea – ultima şi cea mai zdrenţăroasă din celebra grădină cu sticleţi? Ai într-adevăr o viziune simpatică în privinţa unei doamne cereşti, în cazul în care consideri un asemenea gunoi vienez drept aşa ceva! Te felicit, căci ai ajuns într-adevăr departe în Ceruri cu înţelepciunea ta!”

Aici este întreruptă de Helena, care aproape că arde de furie: „O, tu, canalie mândră ce eşti! Mai ştii ceva în ceea ce mă priveşte, tu, care eşti o scroafă bârfitoare a întregii nesfârşiri? Nu, că-mi place! Cum se sumeţeşte acest hoit provenit din toate stelele fixe asupra mea! Na, aşteaptă că-ţi voi da câteva pe pielea ta poleită de măgar, pentru că te mănâncă atât de tare! Crezi cumva că nu te cunosc? O, fii fără grijă, tu cârpă iezuită murdară! Auzi, cine mă numeşte pe mine boarfă proletară! Acum şterge-o de aici cât mai curând, că altfel îţi arăt unde ţi-au pregătit zidarii veşnici ai lui Dumnezeu groapa căderii!”

Robert: „Dar te rog, graţioasa mea Helena, tu, cea dată mie drept soţie de însuşi Dumnezeu, să nu te înfierbânţi aşa! Căci, iată, cu această Minervă aparentă nici Dumnezeu nu-şi face de lucru; atunci ce-am putea rezolva noi cu ea? Ştii doar că pe scaieţi nu cresc curmale şi că pe un gard cu spini nu cresc smochine! De aceea, las-o să spună ce vrea, căci vocea ei nu pătrunde în urechile noastre, şi cu atât mai puţin în inimile noastre!”

Helena: „Da, da, ştiu foarte bine acest lucru. Dar mai ştiu că dacă eşti un creştin onest trebuie să-i astupi diavolului botul! Iată, acum tace din gură pentru că vede că nu m-a depăşit în grosolănii. Las-o să cârtească numai, şi-i voi cânta un cântecel din grădina cu sticleţi să-i ajungă pentru toată veşnicia. Abia atunci mă va cunoaşte de-a binelea această făptură otrăvită. Cu adevărat i-aş putea spune chiar şi bunului Dumnezeu o grosolănie în faţă, dacă ar vrea să dovedească o îndurare faţă de acest closet. Minerva este prea rea chiar şi pentru Iad. De aceea nu o mai suportă ceilalţi demoni printre ei! – Iar tu a trebuit să o chemi aici!”

Cado către Minerva, care tremură de mânie: „Ce-i, ţi-ai terminat deja vocabularul de grosolănii, de nu mai găseşti nici o replică la aceste venerabile complimente? Mi se pare că ţi-ai găsit în sfârşit maestra şi că recunoşti prin tăcerea ta că stăpâna grădinii cu sticleţi are dreptate!” – Minerva: „Te rog frumos să nu-mi mai vorbeşti despre această funie de spânzurat, căci am gustat deja din ea!”

Helena o întrerupe: „Cară-te odată de aici, tăun spaniol ce eşti, că altfel încasezi de la mine nişte tăuni şi ţânţari vienezi! Cunoşti această salată ce creşte în grădinile cu sticleţi?” (îi arată Minervei cei doi pumni ai săi): „Ai cuvântul meu că dacă nu o ştergi deîndată de aici îţi voi trage câţiva pumni peste botul tău palavragiu!” – Robert: „Dar Helena, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, căci altfel ajungem în loc de Cerul lui Dumnezeu, la o păruială tiroleză în grădina cu sticleţi! Gândeşte-te doar cum ai stat la sfântul piept al lui Dumnezeu, absorbind de la El întregul Său har – şi iată-te acum din nou o familiară a grădinii cu sticleţi! Gândeşte-te că de toate acestea trebuie să te dezbari, căci altfel poarta nu se va deschide vreme îndelungată!”

Helena: „Am impresia că-ţi pare întrucâtva rău că i-am spus acestui gunoi veşnic câteva adevăruri în faţă!” – Robert: „Nu, iubita mea Helena, asta sigur nu! Dar îmi pare rău de gura ta care devenise deja atât de cerească, gura ta care a vorbit chiar cu Dumnezeu şi care mi-a dat o învăţătură atât de minunată în privinţa iubirii!”

Helena: „Gura face, gura trage! Dar adevărul trebuie să iasă la iveală! Iar faptul că adevărul nu este prea bine primit nici când iese din gura cea mai frumoasă, e ceva demult ştiut. Dar cum se face că ţie ţi se pare că adevărul care iese din gura mea sună prost, pe când minciuna care a ieşit din gura la fel de frumoasă a acestei dudui-demon nu ţi s-a părut chiar atât de urâtă? Şi dacă ţie-ţi pare rău de gura mea, care dă acum o lecţie chiar şi în grădina cu sticleţi acestei veşnice cârtitoare împotriva lui Dumnezeu, cu atât mai rău ar trebui să-ţi pară de acea gură graţioasă de pe buzele căreia n-a ieşit niciodată vreun cuvânt adevărat! Mai bine i-ai spune ei câteva dojeni binemeritate în faţă, iar pe mine m-ai lăsa să vorbesc, de vreme ce tot mi-am dat drumul!

Minerva: „Ai terminat odată, cioară necioplită? Precis că nu ai studiat Amabilitatea la vreo universitate, pentru că grosolănii ca ale tale n-au mai ajuns niciodată la urechile mele”. – Helena o întrerupe: „Vezi să nu primeşti tu imediat câteva după urechi! S-ar părea că ar trebui să fiu superioară din toată inima mea la auzul grosolăniilor ei, ca o biată persoană evlavioasă ce se spovedeşte la iezuiţi, iar reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ se năpusteşte cu Iadul şi focul Purgatoriului asupra ei! Aşteaptă numai! Dacă nu dispari chiar acum din ochii mei se va desfăşura un spectacol de ucidere între noi două! De aceea, îţi mai spun o singură dată pentru totdeauna, să-ţi mişti hoitul din praf, căci altfel frumosul tău chip va dobândi în curând un cu totul alt aspect!”

Cado: „Linişteşte-te Helena, şi tu la fel, prietene Robert! Acum vreau să vorbesc eu singur cu Minerva şi voi încerca să ajung la o învoială cu ea în privinţa a ceva foarte important. Poate reuşesc să o aduc cu un pas mai aproape de Domnul. Dar în timpul acesta, va trebui ca voi doi să rămâneţi liniştiţi”. – Robert: „Da, frate, fă ceea ce spui! Eu m-aş bucura într-adevăr foarte mult dacă am putea scăpa în curând de ea. Căci din ea porneşte o adevărată sămânţă a discordiei, care trece în cei ce se apropie prea mult de ea! Cred că ar provoca în scurt timp un

haos chiar şi printre îngeri. – Îţi urez mult noroc în lăudabila ta încercare! Numai că mă îndoiesc că osteneala ta va avea chiar şi cel mai mic succes, căci această fiinţă va face binele numai constrânsă, dar niciodată pe deplin liberă! De aceea, nici nu îndrăznesc să-mi pun încrederea în joc”.

Cado: „Desigur că s-ar putea să ai dreptate. Dar eu îndrăznesc totuşi să-mi pun încrederea în joc, căci veşnicia nu are sfârşit. Şi în astfel de timpuri şi stări fără de sfârşit s-ar putea întâmpla unele lucruri despre care nu i-a trecut nimic prin minte încă nici unui spirit. De aceea, să presupunem că este posibil tot ceea ce nu se află într-o contradicţie stridentă cu ordinea divină. Iar a te îndoi că ceva poate fi cândva posibil sau nu, înseamnă totodată a te îndoi de înţelepciunea Divinităţii. Căci pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile; de ce nu ar fi atunci posibilă şi convertirea Satanei?”

Capitolul 193
Înţelepciunea hindusă în privinţa Satanei. Avertizarea la răbdare
Un loc mic poate fi mai uşor măturat decât întreaga Creaţie

Cado continuă: „Iată, am găsit cândva, într-o veche carte protohindusă a înţelepciunii, un pasaj remarcabil în care stăteau scrise aproximativ următoarele:

«În existenţa primordială era doar Dumnezeu singur. Iar infinitul şi veşnicia erau El însuşi în cea mai limpede contemplare a Sinelui Său. Gândurile şi ideile Sale nu aveau sfârşit. Dar la fel cum într-o seară plină de zăduf nenumărate roiuri de efemeride îşi intersectează zborul într-o deplină libertate fără nici o ordine perceptibilă, tot aşa urcau şi gândurile şi ideile în Divinitate, mergând încoace şi încolo. Pe atunci, spaţiul infinit era încă lipsit de fiinţe. Iar Divinitatea nu vedea decât marile Sale gânduri cum se deplasau într-o libertate neconstrânsă. Atunci, Divinitatea a separat ideile de gânduri, şi aceasta a fost prima ordine care s-a creat în însăşi Divinitatea. Ea a stabilit treptat ideile, pe când gândurilor le-a lăsat frâu liber.

Dar pe măsură ce ideile deveneau tot mai stabile, s-a văzut că nu erau pe deplin pure. Atunci, Divinitatea a hotărât să-şi purifice ideile şi a separat ceea ce era pur de ceea ce era impur. După ce a realizat acest lucru, Divinitatea a scos întrucâtva în afara Sa ceea ce era impur, l-a consolidat prin voinţa Sa atotputernică şi i-a dat viaţă prin spiritul gândurilor Sale libere.

Iar din toate acestea, s-a născut un mare spirit impur – care trebuia purificat prin alte şapte spirite, pe care Divinitatea le-a chemat la viaţă din ideile Sale pure prin intermediul spiritului liber al gândurilor Sale». –

Şi iată, frate Robert, că în faţa noastră se află acest prim mare spirit impur, la a cărui purificare se mai lucrează încă. De aceea, nu

trebuie să ne îndoim că o astfel de muncă are nevoie de un timp mai îndelungat decât altele. – Acest spirit este cu adevărat spiritul cel mai impur pe care ţi l-ai putea imagina vreodată, dar cu toate acestea, el nu este incapabil de a fi purificat complet atunci când îi va fi venit vremea. De aceea, nu trebuie să devenim nerăbdători, pentru că noi am putut fi mai uşor purificaţi decât acest spirit. Căci un locşor mic poate fi întotdeauna măturat mai uşor decât Pământul lumii întregi. Acest spirit constituie expresia generală a întregii Creaţii, pe când întreg Pământul, cu toate fiinţele sale, abia poate fi văzut ca un atom în privinţa fiinţelor sale propriu-zise. Iar tu poţi înţelege desigur la fel de bine ca şi mine faptul că un spirit infim poate fi mai degrabă purificat decât acest spirit primordial creat şi extrem de mare, acest concept general al întregii Creaţii. Şi deoarece pentru purificarea unei asemenea mărimi este necesar cu mult mai mult, trebuie să reflectăm la această problemă a Divinităţii şi să ne încadrăm cu toată răbdarea în hotărârile Sale! Iubite prietene, ia aceasta în considerare şi atunci vei putea privi astfel ostenelile mele. – Şi acum: Minerva!”

Capitolul 194
Teoria satanică despre ispitire a Minervei. Nimicitoarea rectificare a lui Cado

La aceste cuvinte, Cado se întoarce spre Minerva şi spune: „Cât vei mai abuza, Satană, de răbdarea noastră? Oare nu vei voi niciodată să faci din libera ta voinţă altceva decât răul? – Iată, dacă Divinitatea ar fi creat un diamant atât de mare încât o rază de lumină ar fi avut nevoie de un milion de ani pământeşti pentru a ajunge de la un capăt la altul al său – şi ar fi creat inclusiv cea mai mică pasăre colibri în ideea ca să se îndrepte odată la fiecare mie de ani înspre această sferă de diamant şi să o ciocănească o singură dată cu ciocul său – atunci această pasăre ar fi tocit demult acest diamant. În privinţa ta au fost folosite deja mii de asemenea intervale temporale, şi totuşi eşti întrutotul cea care erai la începutul tuturor timpurilor. Nici un spirit nu poate realiza câtă răbdare a dovedit mereu Divinitatea faţă de tine şi ce căi au fost abordate pentru purificarea ta. Dar este într-adevăr cumplit să realizezi că până acum toate acestea au fost zadarnice! Cred că acum a venit în sfârşit timpul să-ţi încadrezi întreaga fiinţă în acea ordine care ţi-a fost predestinată de Dumnezeu deja din veşnicie!”

Minerva: „Dar oare ce am făcut eu împotriva ordinii Divinităţii tale? Tu vorbeşti încontinuu despre o anumită ordine divină, şi în fond se pare că nici măcar tu nu ai habar ce anume este aceasta şi în ce constă. Căci dacă eu, ca parte impură eliminată reprezint contrastul continuu faţă de partea pură a Divinităţii, şi aceasta în mod imuabil, aşa cum Divinitatea însăşi rămâne imuabilă în puritatea ei – oare nu este această situaţie tocmai ordinea divină însăşi în concepţia ei generală? Şi ce

anume fac eu care să poată fi numit în faţa lui Dumnezeu drept incorect şi rău? Este adevărat că eu am ispitit întotdeauna omenirea în sensul de a-i verifica prin proba focului rezistenţa în privinţa fidelităţii ei faţă de Dumnezeu şi faţă de iubirea Sa. În cazul în care a dovedit această rezistenţă, ispitirea mea a încetat pentru veşnicie. În cazul în care nu a dovedit-o, prin ispitirile mele nu i s-a oferit omenirii altceva decât noi ocazii de consolidare în adevăratele calităţi.

Pe cel mândru îl fac să fie şi mai mândru, căci numai prin amplificarea acestui viciu se va putea simţi la sfârşit smerit în sine însuşi. Căci nimic nu vindecă acest viciu mai bine decât exagerarea sa, chiar dacă această vindecare nu se realizează în lumea materială a încercărilor, ci mai târziu, aici – experienţă pe care poate că a trăit-o inclusiv un anumit Cado! Tot aşa, îi fac pe cei senzuali şi mai lascivi decât au fost la început. Şi asta până când s-au prins în viciile lor până la cea din urmă fibră a vieţii lor, iar dependenţa de viciu le devine cel mai mare chin, după care întorc spatele din propriul lor imbold acelui viciu, începând să meargă pe calea pudorii. În lumea materială am pus deja graniţe anumitor pofte senzoriale prin diverse maladii corporale. Dacă acestea nu ajută, în lumea spirituală dispun de mijloace şi mai puternice, pentru ca în final aceste suflete să dispreţuiască cu adevărat viciul lor.

Aşa procedez cu toate viciile. Aparent, le promovez şi le favorizez, ceea ce este adevărat. Simt pulsul oricărui Iov. Dar nici un viciu nu a fost răsplătit de mine, în afară de cazul în care cel vicios era încă prea puţin vicios pentru a-şi detesta viciul. În astfel de cazuri, desigur că a trebuit ca prin tot felul de ademeniri să-l aduc pe cel vicios în situaţia de a deveni şi mai vicios, pentru a-l înălţa până la acel punct culminant de unde trebuie să-şi recunoască viciul ca atare, pentru a-şi lua rămas bun de la el pentru totdeauna. – Eu şi Divinitatea urmărim mereu acelaşi ţel, anume purificarea sufletelor create pentru ca ele să devină capabile să poarte spiritul pur necreat, provenit din Dumnezeu.

Şi dacă Dumnezeu este olarul, eu sunt focul. Şi la fel cum nici o oală nu poate fi folosită la fiert înainte ca să fi fost consolidată ea însăşi prin foc, nici un suflet nu este capabil să suporte focul iubirii divine înainte de a fi devenit prin mine capabil să reziste la foc. Şi dacă eu înfăptuiesc ceea ce trebuie să înfăptuiesc, cum poţi tu să afirmi că eu nu trăiesc şi nu acţionez în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu (căruia mă supun şi eu din veşnicie, ca toate celelalte lucruri)? Şi dacă tu poţi să-mi dovedeşti că eu aş fi răsplătit viciul, atunci ai dreptate! Dar de vreme ce eu pedepsesc fără nici o milă orice viciu, vorbirea ta este oarbă şi nu face decât să răzuiască scoarţa, acolo unde miezul nu poate fi niciodată văzut.

Sau poţi să-ţi imaginezi o activitate care să se desfăşoare numai printr-o mişcare pozitivă? Oare nu trebuie să se odihnească un picior de fiecare dată în vreme ce celălalt poate înfăptui mişcarea pozitivă în felul acesta? Aşadar un picior trebuie să păcătuiască mereu împotriva

mişcării, pentru ca din această rezistenţă opusă mişcării, laolaltă cu mişcarea celuilalt picior, să devină o mişcare desăvârşită. Oare nu trebuie să existe şi noaptea pentru ca văzătorii să înveţe să preţuiască lumina? Oare nu trebuie să existe măcar o moarte aparentă pentru ca datorită ei viaţa să devină şi mai proslăvită? Şi ce ar mai fi fericirea pentru un spirit căruia nu i-ar fi inerent şi sentimentul posibilei nefericiri? Şi dacă nu ar exista nici o durere, cum s-ar mai întrezări sentimentul de bunăstare al sănătăţii? Şi dacă nu ar exista răul, măcar aparent, cum s-ar mai putea contura binele? – Iată, toate trebuie să-şi aibă polul lor opus, pentru a exista! Iar eu sunt temeiul tuturor acestor contraste, şi atunci cum mă opun ordinii lui Dumnezeu?”

Cado: „Iubita mea Minerva! Dacă tu ai fi ţinut la catedra unei universităţi de pe Pământ un asemenea discurs mieros despre ordinea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte fiinţa ta satanică, desigur că ai fi stârnit o stimă considerabilă printre acele comitete savante! Dar dacă tu ai intenţiona să mă convingi în privinţa fiinţei tale, află că ai dat un jalnic rateu! Căci în felul acesta mi-ai arătat că nici tu însăţi nu te-ai cunoscut vreodată, şi de aceea, nici nu poţi să ştii ce însuşiri ai şi în ce direcţie trebuie să te deplasezi în conformitate cu ordinea divină. Şi în al doilea rând, nu mă cunoşti deloc pe mine, nici măcar după nume, de vreme ce cutezi să rosteşti asemenea prostii în faţa mea!”

Minerva îl întrerupe: „Te numeşti Cado!” – Cado îi răspunde: „Aşa se numeşte haina pe care o port acum. Dar eu însumi mă numesc altfel! – Spune-mi cum ţi-a putut veni ideea că Dumnezeu ar vrea să îmbunătăţească sufletele prin vicii, sau că ar accepta ca prin acumularea de vicii acestea să devină pure, puternice şi capabile să-i poarte spiritul? Şi pentru a-ţi dovedi nebunia, te întreb un singur lucru: poate deveni o haină mai desăvârşită prin aceea că în fiecare zi i se adaugă o nouă ruptură? Sau poate răsuna din nou corect o harpă dezacordată dacă în loc să fie acordată, este tot mai mult dezacordată? Crezi că dintr-o şcoală în care nu se învaţă decât preacurvia, blestemăţiile, furtul, prădarea, jaful şi uciderea, pot ieşi oameni puri, blânzi, oneşti, buni, iubitori şi morali? Şi oare situaţia unui bolnav se va îmbunătăţi dacă i se vine într-ajutor prin medicamente nocive şi prin pedepse cumplite?

O, tu, cea mai proastă şi mai oarbă dintre fiinţe, aş putea să-ţi mai aduc zece mii de exemple, acolo unde şi unul singur este suficient pentru a realiza nonsensul cras al discursului tău. Şi ce ai vrut să dovedeşti cu el? Cumva nevinovăţia ta – pentru că nu ai răsplătit niciodată vreun viciu? Spune-mi, cum se poate da o răsplată unui mort? Sau cum poţi răsplăti o piatră pentru un serviciu pe care ţi l-a adus datorită greutăţii sale naturale şi durităţii sale? Sau ce răsplată poţi să oferi unei păsări fripte pentru faptul că s-a lăsat prinsă, friptă şi mâncată de tine?

Aşadar în modul acesta vrei să afirmi că ai acţionat întrutotul în conformitate cu ordinea divină? Şi mai vrei să spui despre tine însăţi că

tu şi Dumnezeu urmăriţi acelaşi ţel? O, mizerabilo! Tu vrei să te pui pe acelaşi loc cu Dumnezeu, ba eventual să te aşezi chiar în faţa Lui, ca şi cum ai fi mai extraordinară decât El? Iubirea mea, e cam grav! Căci în acest caz, nu cred că cineva mai poate avea răbdare cu tine! De aceea, de acum încolo chiar şi libertatea ta aparentă va fi considerabil îngrădită. Căci tu nu faci decât să atentezi puternic la drepturile lui Dumnezeu şi continui să atentezi la ele orbeşte pe acest Pământ, împreună cu slujitorii lui Baal, care pretind că slujesc lui Dumnezeu prin aur şi argint. Şi tu ai atentat la drepturile regilor şi ale popoarelor, şi de aceea, acestea vor termina în curând cu tine. Nu îţi va mai rămâne nimic de făcut decât să sorbi împreună cu cei câţiva porci rămaşi renumita tescovină! Ia-o aşadar din loc acum, căci mi se face scârbă de prezenţa ta!”

Capitolul 195
Minerva şi Helena. O descărcare salutară
Cado vorbeşte despre Împărăţie ca bici educaţional. Minerva pleacă

Minerva spune, întorcându-şi privirile de la Cado: „Voi pleca numai când voi dori eu! Dar de poruncit nu îngădui nimănui să-mi poruncească, nici măcar lui Dumnezeu sau altcuiva care îşi face iluzia că ar avea putere asupra mea! Ai înţeles, domnule Cado? Eu sunt cea dintâi maiestate a întregii nesfârşiri şi toate fiinţele trebuie să tremure atunci când îmi înalţ eu capul sau mâna. De acum încolo voi vorbi cu voi pe un alt ton, pentru că forţa mea niciodată învinsă îmi conferă acest drept incontestabil! Şi unde se află acela care mi-ar putea lua acest drept? Eu singură sunt stăpânul! Şi toate celelalte s-au aflat din veşnicie în sclavia mea!!”

Helena o întrerupe: „Preaiubiţii mei prieteni şi fraţi, de data asta nu mă mai pot stăpâni! Faptul că această scroafă veşnică îşi imaginează că este totul, este de neconceput în întreaga veşnicie! Acum vrea să fie chiar mai mult decât Dumnezeu însuşi, stăpânul absolut! O, tu, băligar de porc, o, tu, fiinţă demonică! Şterge-o de aici, căci altfel vor începe curând migdalii mei să înflorească pentru tine!!” –Minerva: „Ba să taci tu, broască de zeamă de baligă din grădina cu sticleţi, căci altfel te nimicesc!”

Helena, a cărei mânie creşte vizibil, strigă cu putere: „Ce-ai spus, chibrit diabolic? Tu, cutie de parfum alcătuită din toate cotloanele murdare ale lumii! Tu, creangă uscată pe pomul cunoaşterii, tu, scroafă oribilă, tu vrei să mă nimiceşti? Nu este destul că vrea să fie mai mult decât toţi oamenii şi toţi îngerii lui Dumnezeu, şi nu-i este de ajuns că vrea să fie mai mult decât Dumnezeu însuşi! Nu, aceasta este încă prea puţin pentru această Satană a tuturor Satanelor! Peste toate, el sau ea, ceea ce reprezintă una şi aceeaşi Satană, mai vrea să şi distrugă totul!

Şi desigur, cum să nu-i fie totul posibil unei asemenea scroafe atotputernice?”

Minerva, care tremură de furie, spune: „O, nu, asta e prea mult! Doamne, cum poţi accepta ca cea dintâi şi cea mai desăvârşită creatură a Ta să fie hulită într-un mod atât de oribil de un vierme care trăieşte în rahat? Astupă gura acestui vierme scârbos, căci altfel va trebui să ridic eu mâna împotriva ei!”

Helena îşi împărtăşeşte observaţiile lui Robert: „Iată că acum se mai pot duce tratative cu ea! Iată că îl cheamă pe bunul Dumnezeu într-ajutor! Dar desigur că poate să-L aştepte mult şi bine!” – Acum Minerva se îndreaptă, clocotind de furie, spre Helena, şi îi strigă cu o voce stridentă: „Dacă mai scoţi un singur cuvânt va trebui să ridic mâna asupra ta, pe cât este de viu Domnul-Dumnezeu!!”

Helena însă sare în sus de mânie şi-i dă Minervei o palmă atât de zdravănă peste gură încât aceasta cade la pământ, rostogolindu-se la câţiva paşi de Helena şi rămânând un timp, epuizată, pe loc. – Helena însă, bucuroasă de opera ei de educaţie reuşită, spune, după această scatoalcă: „Iată, tu, mândru parfum de ploşniţe al Iadului, ai avut parte de un mic preludiu. Şi dacă ţi-a plăcut, spectacolul poate începe!”

Minerva se ridică de la pământ şi-şi şterge chipul, rostind: „Mi-a ajuns ca să-mi fac părerea potrivită despre umanismul şi iubirea dragilor copilaşi ai Domnului Cerurilor şi tuturor Pământurilor! Dar cel mai frumos este că tu, Cado, care era să mă mănânci de drag pe colina de adineauri, mă laşi pălmuită aici, ca şi cum aş fi cel din urmă văcar de pe Pământ! Să fim bine înţeleşi: voi reţine această atitudine!”

Cado: „Ţi s-a întâmplat exact ceea ce ţi se cuvenea! De ce nu ai plecat atunci când ţi s-a spus?” – Minerva: „Oare am primit eu de la Dumnezeu voinţa mea liberă numai pentru a o înghesui în cel mai strâns corset al ascultării? Dacă însuşi Creatorul ar fi vrut ca eu să ascult ce mi se spune, precis că m-ar fi dotat cu o voinţă ascultătoare ca a ta. Dar pentru că El nu a voit acest lucru, eu sunt cea care sunt acum – anume supusă numai propriei mele voinţe libere şi nimănui altcuiva! Dacă Dumnezeul tuturor fiinţelor m-ar fi dotat cu o voinţă ascultătoare, cine ar mai putea conduce popoarele oarbe de pe Pământ, cine ar mai putea fi împăratul, regele sau domnitorul lor? Căci probabil că tu ştii că aceştia nu sunt obişnuiţi să asculte altceva decât sfaturi bune în favoarea lor!”

Cado: „O, da, asta o ştiu! De aceea a rostit Iehova către copiii lui Israel, prin gura lui Samuel: «Pe lângă toate păcatele pe care le-a săvârşit deja acest popor înaintea mea, îl mai face acum şi pe acesta, cel mai mare, de a-mi cere un rege, aşa cum procedează şi păgânii. Da, atunci să aibă unul care să-i supună la pedepse şi să-i ducă în robie!» – Iată, aşa sună mărturia lui Dumnezeu despre regi. Poţi conchide de aici că toţi stăpânitorii au provenit din voinţa lui Dumnezeu? Eu afirm că stăpânitorii, chiar şi cei mai buni, au provenit exclusiv din voinţa popoarelor Pământului! Dacă un popor ar ajunge la cunoaşterea faptului că ar trebui să şi-l pună ca stăpân pe Dumnezeu în toată realitatea Sa,

atunci Dumnezeu ar elibera deîndată acel popor de biciul educaţiei şi l-ar conduce El însuşi prin îngerii Săi îmbrăcaţi în statură omenească. Dar de vreme ce popoarele nu fac decât să-L implore pe Dumnezeu să menţină aceste bice educaţionale, ele trebuie să accepte inclusiv toate loviturile care le revin fără nici o cruţare de la Acesta.

Toţi regii, indiferent că sunt buni sau răi, provin din aroganţa oamenilor, şi nu din voinţa lui Dumnezeu, căci oamenii sunt cei care vor să fie mari şi puternici prin strălucirea regatului lor. Şi pentru că aceste popoare proaste pun mai degrabă în fruntea lor un om decât pe Dumnezeu, Domnul tuturor splendorilor veşnice, Dumnezeu conferă acestui om acea putere subordonatoare cu care îşi poate pedepsi supuşii, întrutotul după voinţa sa, atunci când aceştia nu înfăptuiesc legile sale. Iar această putere vine atunci inclusiv de sus, şi regele trebuie să o exercite pentru că puterea se manifestă de sus în jos! Să nu crezi că un rege poate voi ceea ce vrea el în mod liber; nu, el este constrâns de mânia lui Dumnezeu. Şi chiar dacă un rege nu trebuie să se supună nici unui om, el trebuie totuşi să se supună lui Dumnezeu, indiferent dacă o face conştient sau inconştient. Dar dacă el va exercita iubirea ca dreptate, Dumnezeu îşi va schimba mânia pe care o are faţă de regii tirani în blândeţe şi în iubire. Poţi înţelege aceste lucruri?

Dacă mă înţelegi, devino blândă şi exercită iubirea, iar Dumnezeu îşi va îndrepta ochii asupra ta şi îţi va îmblânzi inima! Iar o inimă blândă te va păzi în întreg viitorul de la orice acţiune greşită. Du-te şi devino astfel, şi atunci vei avea pace şi vei fi respectată! Adevăratul respect, ca şi adevărata libertate, se realizează numai din iubire. Iar pentru cel care vrea să îşi impună respectul, acest respect va deveni numai aparenţă şi teamă. Iar acest gen de respect este un blestem, şi anume acelaşi blestem care ţi-a fost hărăzit ţie la începuturile tale! – Înţelege aceste lucruri şi schimbă-te!”

Minerva: „Da, da, acum plec şi mă voi strădui să mă schimb pe cât posibil!” – După aceste cuvinte, ea le întoarce spatele celor trei, plecând de acolo şi pierzându-se în curând din câmpul vizual al Helenei şi al lui Robert, dar nu şi din acela al lui Cado.

Când Helena nu o mai vede pe Minerva, ea spune: „Toată slava i se cuvine numai Domnului-Dumnezeu, pentru că El mi-a dat mie, dintre noi toţi, curajul de a o înfrunta pe această cea dintâi duşmancă a întregii vieţi! Cred că de acum încolo vom avea în sfârşit pace dinspre partea ei!?” – Cado îi răspunde: „Noi da! Dar pe Pământ va mai face încă foarte mult rău. Dar apoi va trece şi ea tot mai mult prin pedepse cumplite şi smerire! Însă acum se pune problema ce vom face noi? Căci iată, poarta încă nu s-a deschis!”

Capitolul 196
Mînia lui Robert şi a Helenei în faţa porţii cereşti
Sfatul înţelept al lui Cado

Robert spune: „Iată, iubitul meu prieten, mintea mea s-a blocat! Cine înţelege, să meargă mai departe decât mine. Dacă Domnul ar fi spus: «Aşteptaţi-Mă în faţa acelei porţi până când vin Eu să vă deschid poarta vieţii!» – atunci aşteptarea ar fi fost suportabilă şi aş putea spune că ar fi fost chiar o plăcere. Dar Domnul a vorbit despre o uşă deschisă, pe unde urma să intru imediat împreună cu Helena ca să ne îngrijim împreună de primirea celor ce vin în urma noastră! Şi mi se pare important că El a vorbit despre o anumită grabă, din cauza lucrurilor deosebit de importante care ne aşteaptă aici.

Drept care am venit cât am putut de repede încoace, dar am descoperit că poarta nu poate fi deschisă şi stăm deja de un timp îndelungat în faţa acestei intrări închise. Ce să însemne acest lucru şi de ce se întâmplă el? Este într-adevăr ceva care depăşeşte mintea mea! Mă pot lăsa păcălit pe Pământ de diverşi oameni proşti cu ocazia lui 1 aprilie; dar ca Dumnezeu să ne păcălească, mi se pare tare ciudat!

Până acum am împlinit voia Domnului în măsura în care ne-au ajutat puterile noastre. Dar acum nu putem merge mai departe, şi de aceea, rămânem aici pe loc. Iar despre o a patra încăpere nici nu mă gândesc să mă mai ocup eu! Desigur că s-a spus că Împărăţia Cerurilor se ia cu asalt, dar cum am putea folosi o putere mai mare decât aceea care ne stă la dispoziţie? Am făcut tot ce am putut, după puterile noastre; acum să-şi încerce altcineva norocul!”

Helena: „Exact de aceeaşi părere sunt şi eu! Atunci când ceva nu vrea deloc să meargă, las-o baltă şi vezi-ţi de drum!”

Cado: „Iubiţii mei prieteni, voi judecaţi într-adevăr foarte raţional, dar cu toate acestea nu mă pot ralia la părerea voastră, deoarece eu nu mă îndoiesc de posibilitatea ca această poartă să poată fi deschisă. Oare am încercat totul în această direcţie? Nu, se pare că nu! – Dar dacă poarta ar fi deschisă iar noi nu am putut-o deschide pentru că ne-am străduit să o deschidem în sens invers?

Este drept că aţi vrut să deschideţi poarta spre înăuntru, apăsând-o cu toate puterile voastre. Eu însă am văzut greşeala voastră, dar nu v-am putut-o dezvălui mai devreme de a ajunge voi înşivă la ea printr-o anumită purtare, prin rugăminţi şi prin tatonare. Este drept că eu v-am făcut atenţi la sfatul din Evanghelie, dar cu toate acestea voi nu l-aţi urmat. De aceea nici nu aţi putut descoperi că poarta nu se deschide spre înăuntru ci trebuie deschisă spre în afară. Şi aceasta din cauză că poarta reprezintă în miniatură Împărăţia Cerului pe care omul trebuie să şi-o aducă cu putere spre sine, şi nu să o împingă de la sine! Căci, în mod firesc, lucrurile pe care dorim să le avem trebuie să le tragem oarecum spre noi.

În Ceruri se află peste tot aceeaşi ordine imuabilă, căreia nu trebuie să i se opună nimeni. La fel se petrec lucrurile şi în cazul deschiderii porţii, şi de aceea nu aţi reuşit voi să faceţi nimic. Încercaţi

acum să procedaţi cu deschiderea acestei porţi în Numele Domnului şi în conformitate cu ordinea Sa, şi sunt sigur că veţi reuşi!”

Robert spune: „Iubite prietene, acum îmi înţeleg greşeala. Dar nu înţeleg altceva, şi acel ceva eşti tu însuţi! De unde iei o astfel de înţelepciune faţă de care chiar şi cel mai înţelept Heruvim ar trebui să aibă respect? Cu adevărat, aceasta este o enigmă pentru mine! Chiar dacă Domnul ar fi fost aici, nu mi-ar fi putut da un sfat mai bun decât tine”.

Helena adaugă şi ea: „Da, este adevărat! Probabil că înţelepciunea prietenului nostru Cado este de neînţeles pentru toate Cerurile. Dar el trebuia să fie atât de înţelept, căci altfel demonul de pe colină nu ar fi avut un asemenea respect faţă de el! De aceea, îl preţuiesc şi eu în mod deosebit pe Cado”.

Cado: „Dar, iubită prietenă, oare nu ştii tu că însuşi Cado a fost cândva un demon atunci când s-a luat la harţă cu un alt demon pe acea colină din nord?” – Helena: „Dacă acest Cado a fost cândva un demon, atunci eu am fost precis de zece ori mai mult. Dar Cado nu a fost niciodată cu adevărat un demon! Poate numai în aparenţă, pentru a se putea opune adevăratului demon! Căci aceasta este o mare înţelepciune, imposibilă adevăratului demon, pentru că în acela nu se află iubire”.

„Bravo, spune Cado, ai pus punctul pe i! Atâta timp cât în Cado nu s-a aflat iubirea, în el nu s-a aflat nici înţelepciune. Dar în măsura în care Cado a primit în sine iubirea, el a înviat şi înţelepciunea, putând lupta cu acestea împotriva Diavolului – ca arme faţă de care orice demon are cel mai mare respect.

Dar acum purcedeţi de îndată la deschiderea porţii! Căci eu zăresc – e drept că la o distanţă foarte mare – întreaga societate, care vine înspre noi. Şi ce va spune ea dacă ne va găsi aici în faţa porţii încă nedeschise?”

Robert: „Mai am încă o singură reţinere în ceea ce priveşte această poartă. În Evanghelie se spune, prin cuvintele Domnului: «Însă poarta care duce la Cer este strâmtă. Iar dacă vreţi să ajungeţi în Ceruri, trebuie să treceţi prin poarta cea strâmtă!» – Şi se continuă cam în aceiaşi termeni în Cartea Vieţii. Priveşte însă această poartă, cât de înaltă şi cât de lată este. Crezi într-adevăr că este adevărata intrare în Cer?”

Cado: „Prietene, tu îţi mai faci încă reprezentări materiale despre cuvintele lui Dumnezeu. Oare nu înseamnă poarta cea strâmtă din Evanghelie smerenia inimii, şi nu o uşă aparentă? Dar deschide odată această poartă înaltă, şi vei vedea că se strâmtează pentru tine!”

Robert: „E ciudat cât de proşti devenim uneori! Un bou rămâne pe loc în faţa unei porţi închise, pe când noi am voit să trecem cu capetele prin pereţi. Mereu am vrut să deschid această poartă împingând-o. Şi în măsura în care acest lucru nu a mers prin putere, m-am supărat, am vrut să renunţ la hainele mele şi mi-am dorit ca Minerva să vină aici. Şi

în loc să-mi treacă toate aceste prostii prin minte, nu mi-a trecut câtuşi de puţin prin cap să deschid poarta trăgând-o spre mine! Nu crezi, Helena, că vei avea parte de prea puţine bucurii alături de mine de vreme ce sunt atât de prost?”

„Oh, dar toate sunt una, rosteşte Helena, redevenită foarte voioasă, căci şi eu sunt la fel de proastă ca şi tine! Căci doar mi-ar fi putut trece şi mie prin cap ceea ce ne-a sfătuit prietenul nostru Cado. E drept că încă nu ştim cu certitudine dacă poarta se va deschide într-adevăr în cazul în care o tragem spre noi. Dar suntem suficient de proşti amândoi că nu am făcut nici o încercare în această direcţie. – Dar acum să încercăm încă odată să deschidem poarta spre înăuntru, şi abia apoi aşa cum ne-a sfătuit prietenul Cado!” – Robert: „Nu, spre înăuntru n-am de gând să mai încerc, dar spre în afară putem face chiar acum o încercare!”

Capitolul 197
Poarta se deschide şi se zăreşte oraşul Viena
Esenţa acestor aparenţe
Robert este uluit de înţelepciunea lui Cado

Cu aceasta, Robert se îndreaptă înspre poartă şi înfăptuieşte încercarea cu multă uşurinţă. Şi iată că poarta cea lată şi înaltă, cu canaturi grele, se deschide fără cel mai mic efort!

Iar când poarta fu deschisă, Robert începe să râdă din toată inima şi spune: „Iată că acum Cerul ni se înfăţişează într-un chip cu adevărat ciudat! – Nu, că e într-adevăr comic! Helena, vino şi tu şi priveşte!”

Helena vine şi priveşte cu mare atenţie prin poarta deschisă, şi spune: „Da, aceasta este Viena, aşa cum exista ea şi aşa cum trăieşte în continuare! Şi iată-ne aici, ca şi cum am fi la hanul «Torcătoarea de la cruce»! O, tu, dulceaţă cerească: Viena şi nimic altceva decât Viena! Deci aceasta era cea de-a patra încăpere cerească a acestei case? Ah, acum putem să ne căutăm chiar şi slujbe în Viena! Nu, e într-adevăr comic să aştepţi Cerul şi în schimb să ajungi la Viena, pe Pământ! Tu ce ai de spus în această privinţă?”

Robert: „Eu ţi-am spus pe când te certai aşa de zdravăn cu Minerva că s-ar putea să ajungem pe un câmp de ciori, în locul Cerului lui Dumnezeu. Şi iată că profeţia mea s-a împlinit! Dar acum trebuie să-l chem şi pe prietenul nostru Cado încoace, ca să vadă şi el iubitul oraş Viena”.

Robert îl strigă pe Cado şi îi spune: „Ei, prietene, cum îţi place Cerul pământeştii case a Austriei? Curat Ierusalim ceresc! Vezi palisadele, crenelurile şi frumoasele tunuri, mortiere şi chesoanele cu bombe? Vezi patrulele şi minunatele blocuri? O, dar e cu adevărat frumos oraşul ceresc în stare de asediu!”

Helena: „Prietene Cado, spune-mi, oare nu am putea deveni pentru un scurt răstimp din nou vizibili pentru muritori, pentru că aş dori să ne facem din nou invizibili? Aş dori să mă distrez puţin, să-i tachinez puţin pe veselii vienezi! Şi dacă ar fi ca Robert, eu şi cu tine să ne căutăm locuinţă în acest oraş, desigur că mai întâi vom ridica starea de asediu!” – Cado: „Dar, iubită Elena, oare crezi tu cu adevărat că aceasta este Viena pământeană, cea adevărată? Aceasta este doar o aparenţă şi nimic altceva! Oare nu a vorbit Robert mai înainte despre poarta cea strâmtă prin care se intră în Împărăţia Cerurilor? Şi iat-o că se află deja în faţa noastră! Trecând prin Viena, vom ajunge la astfel de locuri strâmte, care vă vor cădea foarte greu; dar cu toate acestea, vom reuşi să trecem prin ele”.

Robert: „Şi eu cred la fel, dar cum anume – asta e o altă întrebare! Numai că această Vienă aparentă trebuie totuşi să fie o imagine a celei terestre adevărate, că altfel nu ar putea semăna ca două picături de apă. Permite-mi să mai pun o întrebare: Spuneai mai înainte că această Vienă nu este decât o aparenţă, şi totuşi, ea stă la fel de limpede în faţa ochilor noştri ca şi noi înşine. Oare suntem şi noi, unii faţă de alţii, doar simple aparenţe? Sau suntem într-adevăr ceea ce părem a fi? Şi este această poartă tot numai o simplă aparenţă? – Nu mă descurc prea bine cu noţiunea de ‹aparenţă›. Căci după judecata mea, ceva aparent nu este altceva decât fie reflexul a ceva existent cu adevărat – fiinţă sau obiect –, fie ceva creat pentru un singur moment, pentru explicarea unei noţiuni în scopul încercării unui spirit. Şi dacă şi-a îndeplinit menirea, aparenţa iese din nou din sfera acestei existenţe. Aceasta este ideea mea în privinţa noţiunii de ‹aparenţă›. Însă ea ar trebui să devină perfect limpede, căci altfel voi fi constrâns să consider drept o simplă aparenţă tot ceea ce a ajuns sub privirile mele, începând cu această existenţă suprateresträ a mea”.

Cado: „Ai o idee întrutotul corectă despre aparenţă. Un singur lucru este incorect, anume ideea că aparenţa trebuie să fie ceva complet gol şi lipsit de conţinut, pentru faptul că deocamdată este doar o aparenţă. Iată, în lumea spirituală o aparenţă poate fi într-adevăr numai copia unui obiect existent în realitate. Sau ea poate fi planul de încercare al unei noi creaţii şi care poate fi contemplat pentru început numai de Domnul, dar după aceea şi de acel spirit care, în conformitate cu conştiinţa sa, se află într-o oarecare legătură de iubire cu nou-apăruta idee a Domnului. Deoarece însă o asemenea idee vine mereu într-o legătură cu sfera contemplatorului ca o identitate, înţelepciunea Domnului dispune lucrurile în felul acesta până când spiritul a atins acea tărie în a recunoaşte în aparenţă adevărul şi nepieritorul.

Un spirit ajuns aici este pentru început mult prea delicat şi prea slab pentru a se putea confrunta imediat cu cele mai puternice realităţi spirituale. El s-ar izbi de acestea, şi la sfârşit chiar s-ar distruge din cauza lor, ca atunci când pe Pământ s-ar înveli un copil nou-născut cu lemn tare şi pietre, în loc de scutece moi. Dar nu tot ceea ce apare în

faţa unui spirit proaspăt ajuns aici este aparenţă pură, ci în cea mai mare parte este realitate, în funcţie de puterea spiritului!

Poarta aceasta este o realitate spirituală, aşa cum suntem şi noi unii faţă de alţii. Dar acea Vienă de acolo nu este decât o aparenţă, o imagine a adevăratului oraş pământesc Viena, pe care voi doi îl păstraţi ca amintire în propriile voastre suflete. Însă această imagine vă mai împovărează încă sufletele, producând din când în când câte ceva impur în ele, care îşi croieşte apoi calea într-o stare oarecare de viaţă iritată, păşind în ‹aparenţa grăitoare›. Însă aceasta nu-şi poate găsi intrarea în lumina iubirii lui Dumnezeu, care este Cerul cel mai pur, pentru că ceva impur nu poate pătrunde în Cerul lui Dumnezeu. Şi datorită acestui fapt, înainte de pătrunderea în Cerul pur al lui Dumnezeu, din sufletele voastre iese în afară imaginea impură a oraşului Viena, astfel încât voi să o puteţi contempla şi apoi izgoni definitiv din voi.

E drept că va trebui să vă mai daţi încă o oarecare osteneală şi să lucraţi în acest sens, dar cu ajutorul Domnului se va face şi asta. De aceea, aveţi curaj în Domnul şi totul va merge uşor, prosperând în modul cel mai desăvârşit!”

Robert: „Dar, preaiubite prietene, spune-mi te rog de unde iei această înţelepciune? Căci iarăşi ai vorbit ca şi cum cuvintele tale ar fi fost rostite din însăşi gura lui Dumnezeu! Mai înainte am fost de părere că ai venit împreună cu noi încoace, ca să te pregăteşti pentru Cer, cu ajutorul meu şi al Helenei. Şi acum se petrece exact contrariul: tu eşti Maestrul nostru desăvârşit, iar noi amândoi abia dacă avem puterea să te înţelegem, atât cât s-ar cuveni. Spune-mi, te rog, eşti cu adevărat acelaşi Cado care a învins-o acolo pe colină pe Minerva prin cuvinte şi fapte? Sau eşti pur şi simplu unul dintre primii Arhangheli ai lui Dumnezeu, sub masca lui Cado? Căci numai în felul acesta îmi pot explica înţelepciunea ta; în caz contrar, aceasta îmi rămâne o enigmă. Aşadar, preaiubite prietene, spune-mi te rog, de unde îţi iei înţelepciunea?”

Cado rosteşte zâmbind: „Atunci când va veni timpul, vei afla totul. Deocamdată nu te îngriji de asta, pentru că ai în faţa ta lucruri cu mult mai importante. Iată că restul societăţii soseşte! Treci aşadar dincolo de poartă!”

Robert: „Foarte bine! Dar trebuie să vii şi tu cu mine, pentru că eşti de zece mii de ori mai matur decât mine pentru cel mai pur Cer al lui Dumnezeu!” – Cado: „Păi, asta se înţelege de la sine, doar nu te voi lăsa să mergi singur, la fel de puţin ca pe Helena, pe care o iubesc de asemenea foarte mult”. – Robert: „Dar cum voi primi eu aici, în pragul porţii, această mare societate? Ce îi voi spune Domnului? Cum mă voi scuza în privinţa prostiei mele în faţa Lui, ca şi în cea a Profeţilor, a Apostolilor şi a celorlalţi înţelepţi care se află în această societate cu adevărat sfântă? O, prietene, ajută-mă puţin în această privinţă!”

Cado: „Te rog, nu fii ridicol! Copilăros poţi să fii, dar nu infantil! Căci infantilă este numai raţiunea copiilor, pe când copilărească este

firea lor, care are o mare valoare în faţa lui Dumnezeu. Eu te voi inspira în taină în privinţa a ceea ce ai de rostit – nu vor fi multe cuvinte, dar acele puţine trebuie să fie potrivite!”

Robert: „Dar cum mă vei putea inspira tu în taină? Pentru asta ar trebui să fii Dumnezeu, sau ar trebui ca Domnul să-ţi fi dat putere în acest sens!” – Cado: „Ei, dar ştiu că mă supui la un interogatoriu cam incomod! Oare chiar trebuie să înţelegi imediat totul, până la ultimul temei? Veşnicia este lungă şi desigur că în ea mai sunt multe de înţeles. – Acum fii atent, căci vin Apostolii, având-i în frunte pe Petru, Ioan şi Pavel! Cu ei vei avea de-a face mai întâi”.

Capitolul 198
Comportare ciudată a societăţii faţă de aparentul Cado. Robert îl recunoaşte, împreună cu Helena, pe înaltul lor prieten Dumnezeiesc

Cei trei Apostoli păşesc acum în faţa porţii, îi salută în modul cel mai cordial pe Robert şi soţia sa Helena, şi manifestă o mare bucurie de a fi din nou împreună cu Robert. Însă restul societăţii cade cu faţa la pământ în faţa porţii, înălţând „osana” lui Dumnezeu într-o armonie cerească.

Robert priveşte în toate părţile ca să vadă de unde vine Domnul, dar Acesta nu se lasă văzut în nici o parte. Numai că acum Robert zăreşte în spatele întregii societăţi pe cineva care seamănă cu Cado ca două picături de apă. În acest răstimp, înălţarea osanalei nu încetează şi Robert observă că cei trei Apostoli, cuprinşi de o veneraţie covârşitoare, de o mare iubire şi de sentimente sfinte, abia dacă sunt în stare să rostească ceva.

Văzând acestea, Robert îl întreabă în grabă pe Cado: „Iubite prieten ceresc şi frate! Toţi aceştia sunt cuprinşi de o sfântă sfială, pe care eu nu o pot înţelege. Cu toţii şi-au plecat feţele la pământ. Chiar şi Fecioara Maria, cea plină de har, având-l alături pe Iosif, nu fac excepţie de la această atitudine. Aproape că mi-au ieşit ochii din cap văzându-i pe toţi cuprinşi de o asemenea emoţie – chiar şi spiritul acela îngenuncheat din spatele tuturor, care seamănă cu tine într-un mod frapant, dar care, din cauza înălţării sale sufleteşti, pare cu totul transpus! Spune-mi te rog, din cauza cui sunt aceştia cu toţii atât de căzuţi în extaz, de vreme ce Domnul nu se zăreşte încă pe nicăieri! Sau poate că aceştia îl văd deja foarte aproape, şi numai ochii mei nu pot să îl zărească? O, preaiubit prieten, scoate-mă din acest impas!”

Cado îi răspunde: „Preaiubitul meu prieten, ce-aş putea să-ţi spun? Căci iată, aici nu se găsesc nici ochelari şi nici lunete! Ce aş putea să-ţi pun la dispoziţie?” – Robert: „Să ni-l arăţi pe Domnul, dacă se poate, şi nimic altceva! Căci la Domnul trebuie să ajung ca să mă încredinţez Lui din toate puterile vieţii mele. Unde se află El? Şi când vine, El, cel mai sfânt din toate Cerurile?”

Cado: „Dacă nu îl vezi nici măcar acum pe Domnul, atunci eşti într-adevăr puţin orb! Întreabă-i pe cei trei; poate nu îl văd nici ei!”

Robert: „Ce ciudat din partea ta, că îmi dai răspunsuri pe jumătate, tocmai acum, când un răspuns întreg mi-ar fi atât de folositor. Pe tine nu te miră deloc faptul că această întreagă societate zace aici plină de pocăinţă, şi de atâta evlavie nici măcar nu îndrăzneşte să-şi ridice ochii? Este adevărat că pe tine nu te poate clătina nimic, nici Cerul deschis şi nici Iadul cel mai întunecat!”

Cado: „O, nu, iubite prieten şi frate! Eu îţi dau răspunsurile întregi, numai că tu le pricepi doar pe jumătate. De ce nu i-ai întrebat pe cei trei în această problemă, aşa cum te-am sfătuit eu? Căci ei ţi-ar fi spus demult unde se află Domnul. Dar ţie îţi lipseşte curajul să îi întrebi, ceea ce este cam supărător. Căci în calitatea lor de cetăţeni ai Cerului, ei sunt egali cu noi. În Ceruri toţi sunt egali. Iar cel mai smerit este cel mai bun, şi acela este Domnul însuşi! – Priveşte aşadar în jurul tău după El, şi îl vei recunoaşte în curând. Numai că El este pentru tine prea smerit, iar tu nu îl recunoşti, deşi îl priveşti de o vreme îndelungată. Înţelegi ce îţi spun?”

Robert: „Ar fi de-a dreptul comic să-L văd şi să nu-L recunosc! Eu, care am fost în preajma Lui o vreme destul de îndelungată de la sosirea mea în această lume spirituală, să nu-L mai pot recunoaşte dintr-o dată? Prietene Cado, deşi eşti foarte înţelept, această afirmaţie a ta pare a fi lipsită de sens. Căci, în conformitate cu afirmaţia ta, ar trebui ca fie tu însuţi, fie Helena, să fiţi Domnul Dumnezeu. Căci eu nu sunt Domnul – în veci nu! – iar cei trei Apostoli de lângă noi, nici atât. Iar Helena este soţia mea, şi deci nu poate fi nici ea. Dintre noi, tu eşti cel mai simplu, căci veşmintele tale modeste, lipsite de orice podoabă, nu te împodobesc câtuşi de puţin, ci acoperă numai goliciunea trupului tău. De aceea, după spusele tale, ar trebui să fii tu însuţi Domnul – deşi semeni cu Cado ca două picături de apă! Aşadar să fii tu însuţi într-adevăr Domnul!?

Dacă aşa ar sta lucrurile într-adevăr, cred că de ruşine aş face o comoţie cerebrală, deşi sunt doar un spirit!! Căci câte prostii şi chiar răutăţi nu am rostit în faţa Ta! O, da, acum începe să se facă lumină! M-ai povăţuit pretutindeni din Evanghelie, lucru pe care adevăratul Cado, care nu putea fi atât de familiarizat cu Scripturile, nu l-ar fi putut face într-un mod atât de cuprinzător! Acum îţi înţeleg înţelepciunea Ta, care nu poate fi atinsă în veşnicie! O, da, Tu eşti Domnul, nimeni altul nu poate fi!!

Dar de vreme ce Tu eşti Domnul, lucru pe care îl confirmă şi această întreagă societate prin extazierea ei nesfârşită, îngăduie-mi să cad împreună cu Helena la sfintele Tale picioare şi să-ţi aducem mulţumire cu toată pocăinţa inimii! – Helena, priveşte! Însoţitorul nostru, acest Cado ceresc peste măsură de înţelept, nu este adevăratul Cado! Numai haina Sa este ca aceea a celui cunoscut de tine drept Cado! Dar

înînteriorul acesteia se afla, întrutotul de nerecunoscut, Domnul însuşi! Înţelegi acest lucru? El este însuşi Domnul!!”

De îndată ce aude chemarea, Helena cade la picioarele Domnului şi strigă: „O, Doamne, nu mă condamna pe mine, căci am fost cumplit de bădărană în faţa ochilor Tăi! O, Doamne Dumnezeule, ce am făcut eu!!” – Eu, aflat încă sub înfăţişarea lui Cado: „Ridică-te fiica mea iubită! Căci Eu te iubesc tocmai pentru că eşti aşa cum eşti, şi ai fost aşa cum trebuia să fii, în conformitate cu voinţa Mea! Ridică-te aşadar, căci acum trebuie să intrăm în Viena!”

Capitolul 199
Intrarea societăţii în Viena aparentă
Scene populare la biroul de control al paşapoartelor

Robert spune: „O, Doamne, oare nu vrei să-mi spui câte ceva în privinţa a ceea ce trebuie de fapt să facem în această Vienă aparentă şi cu ce ne vom întâlni aici? Căci dacă vom merge nepregătiţi alături de Tine în acest oraş, împreună cu această întreagă mare societate, nu ştiu deloc cum vom fi primiţi aici, sau cum trebuie să mă port eu aici, pentru a nu mă simţi penibil faţă de Tine”.

Eu: „De asta nu trebuie să-ţi faci grijă atâta timp cât Eu sunt cu tine! Dar nu întreaga societate va merge în oraş, ci numai Eu, cei trei Apostoli, tu şi cu Helena. Toţi ceilalţi rămân aici, până la întoarcerea noastră.

Priveşte însă acum spre această Vienă şi observă că nu este un oraş gol, ci la fel de populat ca oraşul de pe Pământ. Şi anume, de aceiaşi oameni care au locuit şi încă mai locuiesc în acest oraş începând din anul pământesc 1848, până în anul actual 1850, fie ca spirite, fie ca oameni fizici. Să mergem acum într-acolo, pentru ca tu să treci cât mai curând posibil prin ‹poarta cea îngustă›! Iată, la picioarele voastre se află nişte mantii întunecate pe care va trebui să le îmbrăcaţi peste hainele voastre cereşti!”

Robert şi Helena fac deîndată ceea ce li s-a spus, arătând acum ca nişte pelerini. La fel procedează şi Apostolii, care arată ca trei pelerini – în orice caz din Ierusalim. Însă îmbrăcămintea Mea se aseamănă celei a celui mai simplu iudeu. Costumaţi astfel, ne îndreptăm, în scurta noastră călătorie, înspre Viena, ce se întinde în faţa noastră.

Ajunşi la linia de vamă şi control al paşapoartelor, aflate lângă deja-menţionatul han «Torcătoarea de la cruce», Robert, care merge alături de Mine, Mă întreabă: „Doamne, îi vedem doar noi pe aceşti diverşi oameni, sau ne văd şi ei? În cazul în care ne văd, o să ne meargă rău, pentru că nu avem paşapoarte!” – Eu: „Da, ne văd şi ei, dar nu toţi, ci numai aceia care se află deja în lumea spirituală. Însă aceştia le vor atrage atenţia printr-o anumită influenţă oamenilor pământeşti, şi atunci desigur că va avea loc o mică hărţuială. – Lăsaţi-l acum pe Petru să

meargă înainte, căci el ştie cel mai bine cum să se poarte cu aceşti vameşi şi funcţionari”.

Petru merge imediat la vameş şi îi spune: „Prietene, noi suntem nişte călători veniţi de foarte departe, dar nu avem paşapoarte pentru că în Împărăţia noastră cerească fiecare poate merge liber oriunde vrea, în veşnicie. De aceea, nu-ţi putem prezenta paşapoarte de călătorie. Suntem însă fiinţe de o cinste absolută, nu avem nici o datorie la nimeni şi am trecut peste tot fără dificultăţi. De aceea, sper că şi aici vă veţi purta cu noi cu bună-cuviinţă”.

Vameşul îi răspunde: „Prietene, probabil veniţi din China! În acest caz, eu nu am nici o îndatorire de control vamal asupra voastră şi pe lângă mine puteţi trece chiar acum. Acolo, în faţă, se mai află o vamă unde sunt cerute şi verificate paşapoartele. Sunteţi cu adevărat chinezi?”

Petru: „Da, da! Deci acolo, în faţă, este funcţionarul de la paşapoarte? Îţi suntem datori pentru această informaţie!” – Vameşul: „Cred că aceşti cerşetori zdrenţăroşi au ceva important de făcut!”

Petru: „Prietene, nu-i judeca niciodată pe oameni după hainele lor! Căci nu poţi şti niciodată ce se poate ascunde sub o haină modestă”. – Vameşul: „Arareori se ascunde altceva decât nişte zdrenţăroşi şi vagabonzi, care ar trebui reţinuţi şi împinşi sub escortă (în brânci) înapoi la ei acasă, acolo unde pot fi judecaţi! Ai înţeles, domnul meu?”

„Desigur, spune Petru, acest limbaj este prea curent în ziua de azi ca biata clasă muncitoare să nu-l înţeleagă. Căci cu cel care trece pe aici într-o caleaşcă măreaţă, având o grămadă de servitori, cu acela vorbeşti precis altfel. Dar cu noi, cei desculţi, vorbeşti ca şi cum am fi doar o specie de animale. Vezi, asta nu este deloc lăudabil pentru tine! Acum lasă-ne însă să trecem, şi poate că la vama din faţă gardianul nu va fi atât de tăios ca tine”. – Vameşul: „Acolo precis n-o să fiţi deranjaţi atât de mult! Şi acum, luaţi-o la picior, că altfel vă reţin aici!”

Robert spune către Mine: „Aşa sunt oamenii ăştia! Şi acesta este încă unul dintre cei mai buni! Dacă ai de-a face cu un astfel de om, poţi să şi plesneşti de furie şi mânie! O, oameni, o, Pământ!” –Helena: „Dacă ne-ar mai fi împovărat acesta multă vreme cu aprecierile lui dispreţuitoare, zău că i-aş fi spus vreo două! Căci îl cunosc pe acest individ. Bine că trecem mai departe, că altfel i-aş fi arătat eu. Şi ar fi avut de ce să se mire!”

Eu: „Nu vorbi aşa de tare, fiica mea, căci acest vameş are urechile lungi! Şi dacă te aude o să cam ai de a face cu el”. – Helena: „Da, Doamne, doar n-o fi mai rău decât Satana însăşi!” – Eu: „Despre asta este vorba! Căci câinii de pază sunt, în felul lor, de multe ori cu mult mai răi decât stăpânii lor. Stăpânii vorbesc doar, pe când câinii muşcă! Dar iată că ajungem la cea de-a doua vamă! Petru începe să vorbească cu poliţistul. Să vedem ce iese de aici!”

Helena: „Ne vor băga precis la închisoare dacă Tu, Doamne, nu vei face uz de puterea Ta!” –Eu: „Iubita mea fiică, fii fără grijă! Chiar şi cea

mai uşoară adiere ieşită din gura Mea poate să facă întreg Pământul cu toate temniţele sale să dispară într-o clipă! Aşa că nu avem de ce să ne temem de vreo temniţă. – Dar acum să-l ascultăm pe Petru, care a fost deja întrebat: «De unde veniţi? Unde vă sunt paşapoartele? Daţi-le încoace!»”

Petru: „Ai puţină răbdare, căci am o scurtă întrebare: Spune-mi, oare nu poate chiar nimeni, nici măcar un localnic, să pătrundă fără paşaport în oraş?” – Sergentul de poliţie: „Localnicii cunoscuţi pot, desigur, dar străinii niciodată! Dacă nu sunteţi cetăţeni ai acestui oraş trebuie să aveţi un paşaport, pentru că altfel nu puteţi pătrunde înăuntru! Dar dacă faceţi parte dintre cetăţenii acestui oraş, trebuie să mă lăsaţi să vă examinez ca să pot vedea de ce fel de spirit sunteţi însufleţiţi”.

Petru: „Dă-i drumul. Şi îţi voi da toate datele!” – La aceste cuvinte, sergentul întreabă: „Cum te numeşti?” – Petru: „Simon Iuda, fiul lui Iona, numit Petru”. – Sergentul: „Sună cam ciudat! Dar ce faci şi care este meseria ta?” – Petru: „Sunt pescar prin naştere, dar acum sunt pescar de oameni, şi aceasta de aproape două mii de ani”.

Sergentul îi spune unui ajutor: „Păzeşte-l pe ăsta, că trebuie să-l trimitem la casa de nebuni! Individul îşi imaginează că ar fi Petru, vestitul Apostol! Ca să vezi ce ţi se poate întâmpla la controlul vamal!”

După care sergentul se întoarce către Pavel: „Cine sunteţi dumneavoastră şi cum vă numiţi?” –Pavel: „Sunt ţesător de covoare, dar am devenit Apostol printre păgâni. Primul meu nume a fost Saul, iar cel de-al doilea a fost şi este în continuare Pavel”. Sergentul îi spune unui al doilea ajutor; „Păzeşte-l şi pe ăsta, căci şi el trebuie trimis la casa de nebuni” – Apoi, întorcându-se spre Ioan, îl întreabă: „Iar dumneavoastră cine sunteţi? Tot un Apostol al lui Christos?”

Ioan îi răspunde: „Eu sunt Evanghelistul Ioan, şi totodată Apostolul Domnului nostru Iisus Christos!” – Sergentul rosteşte către un al treilea ajutor: „Şi ăsta-i tot pentru casa de nebuni! Păziţi-i bine! Mai sunt încă trei acolo, precis că sunt tot de soiul ăsta!”

La aceste cuvinte, Helena păşeşte plină de mânie în faţă şi-i spune sergentului într-un limbaj cu adevărat ca din grădina cu sticleţi: „Lasă-ne să trecem, hahaleră, sau vei avea de-a face cu mine!” Sergentul întreabă, otrăvit de acest discurs: „Ce-ai zis? Aşteaptă numai! Îndată îţi vom cizela limbajul!” – Helena sare la sergent şi-i spune: „Hei, tu, putoare sulfuroasă din farmacia Iadului! Vezi că acuşi o încurci! Uită-te la el, ce ambiţios mai e! Dacă domnului nu-i va trece înverşunarea, o să-i spun ceva care o să-i cadă tare prost!”

Sergentul: „Unde te-ai născut, tu, fiinţă necioplită?” – Helena: „No, c-o ziseşi! Chiar nu-ţi mai aminteşti micul han din care ai fost azvârlit afară de trei ori din cauza certurilor şi a destrăbălării? Ei bine, acolo m-am născut eu!” – Sergentul spune: „Ce tot zice asta aici? Parcă ar fi venit din grădina cu sticleţi!” – Helena: „Da, da, eu sunt Lenerl! Ori nu-ţi mai aminteşti de mine?”

Sergentul spune: „Ba da, dar spune-mi cum de ai ajuns în această tovărăşie de nebuni? Asta-i bună! Lenerl! Spune-mi, unde te-ai dus după revoluţie? Căci nu te-a mai văzut şi nu te-a mai auzit nimeni!” – Helena: „Păi, am murit! Ş’acu iarăşi sunt vie, şi merg cu bunii mei prieteni să îmi vizitez pământul natal, dacă n-aveţi nimic împotrivă! Cât despre faptul că ăştia patru nu sunt nebuni, mă pun eu chezaşă”. – Sergentul spune ceva mai îmblânzit: „A, iubita mea, aceştia trei sunt cu desăvârşire nebuni, şi de aceea, trebuie trimişi la casa de nebuni! – În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi doi, ne vom da seama ce este cu ei abia după ce îi vom examina. Drept care voi purcede imediat la această examinare”.

După aceste cuvinte, Robert păşeşte în faţă şi spune: „Prietene, vrei să cercetezi acum dacă eu şi marele meu prieten sfânt nu suntem cumva săriţi de pe fix? O, zbir orb ce eşti! Trebuia să cercetezi acest lucru mai demult, dar în ceea ce te priveşte, astfel încât să înţelegi că de fapt tu nu mai trăieşti de multă vreme în trupul tău în Viena propriu-zisă, ci pe un pământ aparent, spiritual! Crezi oare că eşti într-adevăr un supraveghetor al acestei linii de front? Tu nu eşti aşa ceva decât în imaginaţia ta. Crezi că ai puterea sau dreptul de a ne cerceta pe noi? Eu îţi spun că nu ai nici un alt drept decât dreptul unui nebun, care în plus mai este şi orb şi surd!

Căci tu ai murit demult, şi anume de holeră, în anul 1849, după socoteala pământească! Spirite trimise din Cer ţi-au spus deja că în privinţa trupului ai murit demult. Dar tu le-ai batjocorit şi le-ai spus: «Indivizi nebuni ce sunteţi, nu vedeţi că sunt un zdravăn sergent de poliţie? Dacă nu vreţi să credeţi asta, vă bag imediat la închisoare şi atunci veţi vedea dacă am murit sau mai trăiesc încă!» – Auzind asemenea cuvinte, mesagerii din Ceruri te-au părăsit, lăsându-te în nebunia ta, în care persişti de mai bine de un an, calificând drept nebune alte spirite care doresc să te ajute. – Crezi cu adevărat că eşti un sergent de poliţie în carne şi oase al oraşului Viena? Priveşte numai lemnul dulapului! Nu observi că devine tot mai transparent şi se volatilizează?”

Sergentul: „Toate acestea sunt vorbe goale, pe care un funcţionar nici nu se cuvine să le asculte, căci el trebuie să-şi exercite înalta sa funcţie aşa cum o cer instrucţiunile severe! – Cum te numeşti? Ai un paşaport sau vreo altă autorizaţie?” – „Nu!” îi tună Robert în ureche, atât de puternic încât sergentul aproape ameţeşte şi începe să strige după ajutor. – Dar Robert îi tună iar în ureche: „Ce vrei să-ţi fac? Vrei să trăieşti, sau să mori pentru totdeauna? Căci o moarte temporară nu mai există în acest caz. Cine moare aici, moare pentru totdeauna!”

La aceste cuvinte, sergentul strigă îngrozit după ajutor. La strigătele lui apar trei slujitori obişnuiţi in postul de gardă, care vor să-l imobilizeze pe Robert. – Însă acesta le tună un ‹Stai!› atât de puternic, încât cei trei cad la pământ, ca şi cum ar fi fost loviţi de fulger. Şi privindu-i cum stau lipsiţi de conştienţă pe podea, Robert spune: „Doamne, dacă este voia Ta, putem trece nestânjeniţi mai departe. Pe

cei trei care îi păzesc acolo pe Ioan, Petru şi Pavel îi suflăm într-o parte, şi cu aceasta avem trecere liberă peste această linie a frontului".

Eu: „Ar fi chiar bine, dar acest sergent trebuie să Mă examineze mai întâi şi pe Mine însumi! După ce va fi făcut acest lucru, vom trece mai departe, fără ca această examinare să poată constitui nici cea mai mică piedică în calea noastră". – Robert: „Foarte bine, Doamne! Numai voinţa Ta este sfântă!"

După aceste cuvinte, sergentul se ridică şi strigă plin de înverşunare: „Cine este aici Domnul, şi a cui voinţă este sfântă? Aici domneşte numai Regele! Iar tot ceea ce se află dedesubtul sau deasupra lui nu este decât cenuşă! – Hei, soldaţi, atenţie! Luaţi-i pe toţi aceşti oameni şi duceţi-i în faţa judecăţii, spunând acolo cum s-au purtat aici aceşti indivizi socialişti! Prindeţi-i şi duceţi-i în camera de gardă!" –

Trei bărbaţi îl doboară pe Robert şi vor să-l lege. Dar atunci sare Helena şi spune: „Cine îndrăzneşte să pună mâna pe Robert este un om mort!" Dar pentru că unul dintre ei îl apucă totuşi pe Robert de guler, primeşte în aceeaşi clipă o asemenea scatoalcă de la Helena încât cade ca mort la pământ. Ceilalţi doi vor să o imobilizeze pe Helena, dar sunt întâmpinaţi în aşa fel de aceasta, încât amândoi o iau la fugă. Între timp au fugit şi ceilalţi trei, care îi vegheau pe Apostoli. Sergentul strigă degeaba după ajutor în urma lor, pentru că nici unul nu se mai întoarce. Căci ei au început să presimtă într-o oarecare măsură că societatea noastră trebuie să aibă o structură ciudată.

Capitolul 200
Sergentul de la vamă îl examinează pe Domnul
El acordă societăţii trecere liberă
Un încasator de impozite îl urmează pe Domnul

Dar sergentul se simte încă întrutotul la Viena şi nu vede şi nu aude decât ceea ce îi cere presupusa sa funcţie. Numai că devine ceva mai modest, având în vedere că toate ajutoarele l-au părăsit. Se îndreaptă către Mine şi Mă întreabă cine sunt, cum Mă cheamă şi dacă am paşaport.

Iar Eu îi spun: „Venim direct din Cerul cel mai înalt. Eu sunt Christos, Dumnezeu, şi am venit aici să-i trezesc pe morţi la viaţă, să-i caut pe cei pierduţi şi să-i vindec pe cei bolnavi. Toţi aceia care sunt de bună credinţă vor afla mântuire!"

Sergentul, căruia i s-au mai alăturat câţiva indivizi de la vamă, rosteşte: „Bine spus! Tu eşti şi mai nebun decât ceilalţi, care şi-au pretextat nebunia ca pe o mantie a intenţiilor lor ascunse, spre a mă amăgi. Dar eu cunosc aceste tertipuri şi ştiu de ce mă aflu aici. De aceea, va trebui să vă las să treceţi, îngăduinţă provenită din voinţa cea mai înaltă. Căci dacă Biserica catolică a acordat libertate de acţiune în sfera ei clericală, un sergent nu trebuie să se mai mire atunci când

întâlneşte diverşi iezuiţi şi liguorieni sub tot soiul de înfăţişări! În curând va începe să plouă din nou cu minuni. Scara lui Iacob va fi din nou instalată între Cer şi Pământ, scară pe care vor urca şi vor coborî Îngerii, Apostolii, preafericita Fecioară, alţi sfinţi şi nici mai mult şi mai puţin decât Christos însuşi, desigur în schimbul unor sume de bani şi a altor metode de pocăinţă costisitoare. Voi sunteţi prima probă în acest sens! Da, da, în sfârşit, pricep!

Puteţi merge mai departe! Dacă aş fi ştiut ce spirit vă mână nu v-aş fi pus nici o piedică în cale, în conformitate cu indicaţia tainică pe care am avut-o. Toată această societate este o adunătură într-adevăr reuşită, cu excepţia lui Robert Blum şi a lui Lenerl, pe care precis şi-o aminteşte în multe privinţe orice vienez vesel. Blum cel propriu-zis nu va mai fi chinuit de dureri. Dar născocirea unui pseudo-Blum este bună, căci numele acesta mai are încă multă greutate în Viena! Ba chiar şi o eroină de baricadă costumată nu este rea pentru scopurile voastre, căci pentru a prinde bot-groşi este nevoie de o micuţă pasăre ademenitoare, având un nume cu răsunet eroic. Doar scopul sfinţeşte orice mijloc! – Iar tu eşti Christos, Domnul însuşi? O, dar asta este foarte frumos! Şi dacă nici măcar astfel de Christoşi nu pot să repună Biserica romano-catolică pe picioarele ei aurite, atunci adio papă, adio Roma şi adio popime!”

Eu: „Prietene! Eu ştiu că tu eşti protestant. Tu nu gândeşti nedrept în ceea ce priveşte creştinismul roman, căci acesta este în fond o oroare în faţa lui Dumnezeu datorită tuturor strădaniilor sale de dominare, dintre care însă nu-i va mai reuşi nici una. Dar în privinţa Mea şi a însoţitorilor Mei, te înşeli amarnic! Însă Eu nu vreau să te mai împovărez cu altceva, de vreme ce eşti liber şi crezi că poţi face ceea ce voieşti. Dar îţi spun încă o dată cu toată seriozitatea că nu te mai afli în lumea materială, ci în lumea spirituală. Şi că tot restul, în afară de Mine şi de însoţitorii Mei, nu este decât pură aparenţă, care ar putea însă deveni pentru tine realitate spirituală dacă mi te-ai alătura Mie. – Dar în inima ta eşti încă prea departe de împărăţia Mea, şi de aceea, în orbirea ta nici nu Mă poţi recunoaşte. De aceea, rămâi unde te afli şi fii ceea ce eşti, şi probabil că ne vom vedea mai târziu încă o dată”.

Sergentul: „Mă voi bucura nespus, chiar dacă întâlnirea nu va fi în lumea aceasta, ci probabil în cealaltă lume! – Vă urez mult succes în oraşul rezidenţial! Starea de asediu care continuă să dureze va fi desigur favorabilă celor pe care le aveţi de întreprins. De aceea, vă urez încă odată mult succes şi transmiteţi-i Mariei salutările mele! Adio!”

Am plecat apoi fără alte manifestări de necuviinţă, intrând în interiorul oraşului, în timp ce sergentul şi cu oamenii lui se uitau în urma noastră. Atunci când acestora li s-a adăugat încasatorul de impozite pentru a afla ce este cu aceşti călători ciudaţi, sergentul i-a spus: „Aceştia sunt iezuiţi mascaţi drept misionari evlavioşi! Ştii, de când Biserica a devenit din nou liberă în iubita noastră Austrie, popii au redescoperit vechea scară a lui Iacob şi au proptit-o direct de Cer. Cu vechile pedepse bisericeşti lucrurile nu merg la fel de iute, după cum nu

merg repede nici cu ispăşirea aurită a cruciaţilor. Dar în curând vom obţine veşti din toate părţile, cele mai mişcătoare veşti despre extraordinarele minuni ce se întâmplă!

De exemplu, aceştia şase, după mărturia lor, nu erau nimeni altcineva decât Christos însuşi, care urmează să-i însănătoşească acum pe toţi bolnavii, etc.! Probabil că va ajuta şi la punerea pe picioare a finanţelor Romei! Primii trei erau Petru, Pavel şi Ioan Evanghelistul. Aveau printre ei şi o fiinţă de o mare frumuseţe pe nume Lenerl, eroina de pe baricade! Şi acum, aflaţi cu uimire că printre ei mai era şi Robert Blum! Ei, cum vi se pare distracţia asta? Echipa mea, care e formată din spirite romane slabe, şi-a luat picioarele la spinare şi m-a lăsat singur! – Ei, ce zici prietene, de această cucerire a anului 1848?”

Încasatorul de impozite spune: „Iubitul meu prieten, această poveste pare într-adevăr distractivă la o primă privire, dar se pare că la baza ei se află ceva foarte serios, după cum îmi spune sentimentul meu lăuntric! Sunt de acord cu tine că preoţii vor face astfel de încercări, în cadrul acestei libertăţi redobândite a Bisericii, prin care vor putea fi reînviate superstiţiile poporului, atât de dorite de ei. Dar nu cred că în modul acesta, prietene! Poţi fi absolut sigur că eu nu sunt prietenul popilor. Dar cred că nici unul dintre ei nu va consimţi să facă aşa ceva, chiar dacă dintr-o asemenea afacere ar fi de aşteptat avantaje considerabile.

În privinţa acestei poveşti eu cred cu totul altceva: fie cei şase sunt înalte personaje travestite, fie ei sunt cu adevărat ceea ce au afirmat. Ca să fiu sincer, întreaga istorie a vieţii mele de aici din «Viena» îmi apare întrucâtva ciudată. Ceea ce mă aduce mereu la presupunerea că mă aflu fie într-o viaţă ca de vis, fie că sunt chinuit de o boală ciudată, ca de un fel de ameţeală. Spre exemplu, de aproximativ doi ani nu am văzut niciodată trecând vreun camion, şi la fel de puţin am văzut vreun echipaj, ceea ce desigur că este foarte ciudat. De asemenea, pe aici trec extrem de puţini oameni. Şi pur şi simplu nu se pune câtuşi de puţin problema transportului de alimente. În mod obişnuit, se transportă rădăcini şi plante foarte rare, complet necunoscute mie, ca şi lupi, vulpi şi mici urşi afumaţi, şi în plus o mulţime de alte lucruri stupide, de îţi vine să şi râzi din pricina lor. Din această cauză nu pot să încasez nici un impozit de la nimeni, pentru că nici unul dintre aceste lucruri nu apare în tarifele prevăzute pentru impozit. Dacă opresc pe cineva ca să-i pun vreo întrebare, nu îmi dă absolut nici un răspuns şi îşi continuă nestânjenit drumul. Iar mie nu îmi vine câtuşi de puţin prin minte că ar trebui să reţin pe cineva.

De curând, stăteam cufundat în gânduri şi am observat o mare bucată de aur zăcând pe podea la câţiva paşi în faţa mea. M-am grăbit să o ridic. Dar când am ajuns la ea, bucata de aur dispăruse şi în locul ei se afla o viperă veninoasă, neagră precum cărbunele, strivită. Am vrut să-i fac vânt de acolo cu toiagul meu. Abia o atinsesem, când s-a transformat într-o pasăre răpitoare oribilă care a zburat în clipa în care

voiam să izgonesc acea creatură vrăjită. – În fine, am fost afectat într-un mod extrem de un alt fenomen: stăteam şi mă uitam pe fereastră, iar afară ploua abundent. Atunci mi-a trecut prin minte că de doi ani de zile n-am văzut niciodată să plouă sau să ningă. M-am grăbit să ies afară, să stau puţin în ploaie. Dar acolo nu era nici urmă de ploaie. Atunci mi s-a părut cu adevărat ciudat că aici nu am văzut niciodată soarele şi că nici nu ştiu de unde ne vine lumina. Sau ai văzut tu vreodată o noapte adevărată sau o iarnă, o primăvară, o vară sau o toamnă? Totul durează aici în aceeaşi stare, iar noi nu realizăm deloc că lucrurile de aici sunt atât de ciudate!

Datorită tuturor acestor incidente sunt constrâns să cred că noi realmente nu ne mai aflăm pe pământul propriu-zis şi că am murit deja în privinţa trupurilor noastre. Şi mai cred şi că cei şase oameni pot fi cu uşurinţă ceea ce au pretins a fi. Ştii ce, eu mă duc după ei! Alături de ei, trebuie să-mi clarific lucrurile!”

Sergentul: „Aşteaptă, că vin şi eu cu tine!” – Cei doi pleacă imediat la drum, grăbindu-se să ne ajungă din urmă.

Ajungând lângă noi în dreptul unei case, în care îl trimisesem pe Petru ca să vindece bolnavii dinăuntru, încasatorul de impozite spune: „Sublimii mei prieteni, şi în special tu, mare înţelept din Nazaret! Cuvintele voastre m-au impresionat şi m-au trezit în aşa fel încât datorită lor am putut să înţeleg şi alte lucruri. În acelaşi timp, în prezenţa voastră am avut un sentiment binefăcător atât de ciudat încât abia m-am putut abţine să nu vă urmez imediat. Este drept că am luptat un timp împotriva acestui sentiment, punând în faţa lui sarcinile mele funcţionăreşti. Dar sentimentul afirma cu tărie: «Ce contează ce este împărătesc sau regal! Când te cheamă Dumnezeu, toţi împăraţii şi regii încetează pentru veşnicie!» – Şi la aceste cuvinte ale simţirii mele am întors imediat spatele vămii, urmându-mi impulsul cel mai lăuntric şi acum iată-mă cu voi, iubiţi prieteni! Îngăduiţi-mi numai să zăbovesc în preajma voastră, cel puţin atâta până când voi realiza datorită bunătăţii şi înţelepciunii voastre unde mă aflu şi ce sunt eu de fapt aici. Este aceasta realitatea, sau numai un vis veşnic? Mai trăiesc încă eu pe Pământ? Mă îndoiesc mereu de acest lucru. Şi pentru că ştiu că vă este posibil, aprindeţi vă rog o luminiţă în acest creier al meu!”

Capitolul 201
Încasatorul de impozite este acceptat de Domnul, dar sergentul este trimis înapoi
Decurgerea misiunii lui Pavel în hanul «La bunul păstor»

Eu: „O, da, vom face asta cu drag! Numai că va trebui să nu neglijezi cele pe care se cuvine să le înfăptuieşti tu însuţi. Anume, înfăptuieşte ceea ce ţi se pare ţie bine, şi în curând vei ajunge la limpezire!”

La aceste cuvinte, sergentul păşeşte în faţă şi întreabă: „Prietene, pot rămâne şi eu, căci şi eu m-am gândit ceva mai bine!” – Eu îi spun însă acestuia: „Tu eşti ca o vulpe şi ai multă încredere în tine. Dar aici nu este primit oricine care vine şi spune: «Prietene, vreau şi eu să rămân cu tine!» – Căci cel care vrea să rămână cu Mine trebuie să aibă o inimă mai curată decât tine. Dacă nu ai crezut niciodată în Christos, cum de doreşti să-l urmezi pe acela pe care îl consideri un iezuit viclean? Precis ne vom mai vedea încă o dată, însă acum ar fi prea devreme pentru cunoaşterea ta. De aceea, întoarce-te din nou la postul tău. Dă mai întâi cezarului ceea ce este al său, şi vezi apoi cum poţi să-i dai şi lui Dumnezeu ceea ce este al Său! Tu ai fost invitat la masă şi nu ţi-ai dat osteneala să dai curs invitaţiei. De aceea, vor veni de pe străzi şi vor rămâne cu Mine la cină cei care nu au fost printre invitaţii dintâi”.

Sergentul: „La aceste cuvinte, oricărui om onest i s-ar face rău, şi dacă mai zici şi că aşa porunceşte Dumnezeu…!” După care sergentul se întoarce ocărând la postul său.

Încasatorul de impozite, însă, spune: „Nu aş fi crezut că acest om este în stare de aşa ceva! Este într-adevăr greu să-L accepţi pe Christos ca fiind Dumnezeu cel atotputernic, pentru că sub conceptul de Dumnezeu ne reprezentăm ceva infinit mai mare şi de o măreţie sfântă, pe când Christos a fost întrutotul doar un om, ca orice alt om – cu singura diferenţă că El a fost mai plin de spiritul lui Dumnezeu decât Moise, Samuel, Ilie şi ceilalţi Profeţi. Dar să-L respingi întrutotul pe Christos şi să nu-i acorzi nici măcar demnitatea unui înţelept, este mult prea mult!”

Eu: „Bine, dar ce crezi tu despre Christos?” – Încasatorul de impozite (perceptorul): „O, eu îl consider ca fiind cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască, atâta timp cât nu se descoperă un Dumnezeu mai mare, mai bun şi mai desăvârşit. Căci un Dumnezeu care, în calitatea Sa de fiinţă fără de sfârşit, nu poate fi văzut niciodată de o fiinţă mărginită, creată, îmi foloseşte într-adevăr prea puţin. Pe când Christos îmi convine mai mult! Desigur că un Dumnezeu-Tată infinit de mare şi un Duh Sfânt şi mai de neînţeles pentru mine pot să fie dinspre partea mea aşa cum vor ei, căci pe mine nu mă vor deranja niciodată. În ceea ce mă priveşte, eu ţin de Christos, iar pe celelalte le va înfăptui El!”

Eu: „E chiar bine! Ţine-te de El pe cât de strâns este posibil! Şi toate celelalte îţi vor fi revelate de la sine. – Dar acum iată-l pe Petru ieşind din casă. Haideţi să ascultăm cu ce rezultate vine”. – Petru spune: „Doamne, aici lucrurile stau tare rău! Fără judecată nu se prea poate rezolva nimic. Căci aici există o stare de putrezire, de orbire şi iluzie care nu puteau fi întâlnite nici măcar în Sodoma şi Gomora. Dacă aş fi fost din carne şi oase, cred că acest soi rău de fiinţe m-ar fi făcut bucăţele! Doamne, aceşti bolnavi au nevoie de un medic ciudat şi de o medicină la fel de ciudată!”

Eu: „Bine, atunci să-i lăsăm aşa cum sunt! Noi nu ne vom impune nimănui, deci mergem mai departe!” – Robert: „O, Vienă, Vienă! Şi tu i-

ai judecat pe cei care au fost trimişi la tine! Dumnezeu să te ierte! Eu nu mă voi răzbuna pe tine, dar pentru că tu vrei să-L uiţi pe Domnul, vei fi lovită de încercări cumplite. Tu nu vrei să-L primeşti pe Domnul, cel care vrea să te vindece. De aceea, peste tine va veni o mare mâhnire prin mari necazuri şi ocară! Atunci vei striga: «Doamne, ajută-mă!», dar Domnul va tărăgăna lucrurile şi ajutorul îţi va veni prea târziu!" – Eu: „Da, s-ar putea să ai dreptate! Eu nu vreau să prevăd ceea ce vom întâlni pe această cale, ci să luăm lucrurile aşa cum le vom găsi. Dar dacă vom fi pretutindeni primiţi ca aici, atunci tu, Robert, vei avea pe deplin dreptate!"

Mergem mai departe şi ajungem în curând la o casă pe al cărui perete exterior este pictat «Bunul păstor». Helena spune: „Doamne, aici este «La bunul păstor»! Sub o asemenea firmă poate că locuiesc spirite ceva mai bune!" – Eu: „Eu nu vreau să prevăd nimic. Mergeţi înăuntru şi cercetaţi!" – Rosteşte perceptorul: „După ştirea mea, casa aceasta nu a adăpostit niciodată ceva deosebit. Cred că vom fi trataţi chiar mai rău decât în cea dinainte". – Robert: „Putem îndrăzni să facem totuşi o încercare, căci ce ni s-ar putea întâmpla?"

Ioan spune şi el: „Dacă vreţi, intru eu în casa aceasta". – Pavel: „Frate al meu în Domnul, eu pot lucra cel mai eficient cu păgânii, de aceea, lasă-mă pe mine să fac această încercare! Căci tu, iubite frate, eşti mult prea blând faţă de astfel de fiinţe şi nu vei reuşi să rezolvi prea multe. Dar eu sunt ceva mai aspru şi mai serios, şi obişnuiesc să pretind acolo unde tu obişnuieşti să rogi. Şi dacă eu nu rezolv nimic, nici tu şi nici Petru nu aţi reuşi să rezolvaţi nimic". – Ioan: „Iubite frate, îţi acord cu drag această încercare în casa lui Robert. Dar cred că şi aici paşii tăi vor fi zadarnici. Căci de unde lipseşte iubirea se întoarce şi severitatea cu mâna goală!"

Capitolul 202
Pavel în clubul proletar «La bunul păstor»
Apostolul preface bancnota în aur. Teoria inflaţionistă şi vârtejul vieţii Pilda alergătorilor la curse

Pavel intră în casă şi se adresează unui grup de oameni care tocmai ţineau un sfat tainic cum să pună la cale o demonstraţie împotriva ministerului: „Pacea fie cu voi! Eu sunt Apostolul Pavel, un slujitor al lui Iisus Christos, trimis la voi de Domnul însuşi. Vă avertizez cu toată iubirea, răbdarea şi blândeţea creştină să renunţaţi la aceste consfătuiri nerodnice, la poftele voastre impure şi la toate lucrările care purced de aici! Întoarceţi-vă inimile către Domnul, spuneţi-i Lui necazurile voastre şi El vă va ajuta într-adevăr! El nu-şi va închide urechile şi inima în faţa voastră dacă în necazurile voastre îl veţi ruga din inimă: «O, Doamne, sfinte Părinte plin de iubire, ajută-ne pe noi în marele nostru necaz, căci şi noi suntem copiii Tăi!». Dacă îi veţi vorbi

aşa, Domnul se va afla între voi şi va dărui fiecăruia ce i se cuvine. – Gândiţi-vă că ajutorul omenesc nu este niciodată un ajutor adevărat. Căutaţi aşadar ajutorul lui Dumnezeu, Domnul a toată măreţia, şi El vă va ajuta într-adevăr pentru totdeauna!”

Unul dintre cei aflaţi în grămada aceea de oameni iese în faţă şi spune: „Ce vrei tu, popă mascat ce eşti? Cară-te de aici, căci altfel îl vei cunoaşte în modul cel mai neverosimil pe Iisus Christos!” – Pavel: „Iubite prietene, eu îţi spun că tu şi întreaga societate de aici nu vă mai aflaţi de un timp deja destul de îndelungat pe lume, ci sunteţi în Împărăţia spiritelor. Dar voi procedaţi în continuare ca şi cum v-aţi mai afla încă în trupurile voastre şi în lumea cea întunecată. De aceea, acceptaţi acest avertisment şi deveniţi conştienţi de starea voastră!”

Cel ieşit în afara grupului strigă: „Afară cu acest popă! Acum individul vrea să ne facă să credem că am murit deja! Păi în felul ăsta distracţia merge prea departe! Că se dă drept Pavel, asta este precis o născocire a noii uniuni realizate în numele lui Pavel, şi desigur că i se cuvine să fie închis la casa de nebuni! Dar că noi am fi deja spirite, asta e prea mult! Deci afară cu acest Pavel!”

Pavel: „Ascultaţi! Vreau să vă mai spun doar câteva cuvinte şi după aceea puteţi să mă izgoniţi sau nu, după cum vă place. Atunci când, cu aproape două mii de ani în urmă, am fost ales ca trimis al lui Christos în Damasc, mi s-a întâmplat nu arareori să fiu primit cu aceeaşi furie ca aici, sau poate cu o furie chiar şi mai mare, din cauza învăţăturii despre mântuire a lui Iisus, pe care iudeii învăţaţi şi alte populaţii începuseră să o urască. Dar atunci când spuneam cuiva: «Prietene, verifică învăţătura şi reţine din ea ceea ce ţi se pare bun, căci nu te costă decât voinţa şi puţină raţiune!» – atunci mulţi dintre cei care în prima clipă ar fi vrut să mă sfâşie de furie se linişteau. Iar la sfârşit, unii dintre ei deveneau chiar plini de zel faţă de Învăţătura de mântuire şi de viaţă a lui Iisus. – De aceea, vă spun şi vouă acum: Verificaţi mai întâi ceea ce v-am spus eu vouă! Şi dacă aţi găsit în cele spuse ceva care să se adeverească în cazul vostru, ce anume vă poate împiedica să preluaţi această informaţie şi să vă orientaţi viaţa în funcţie de ea? Ar trebui într-adevăr să fiţi eliberaţi de toate simţurile, ca să ştiţi din voi înşivă ce este bine, şi să renunţaţi la ce este mai puţin bine! De aceea, verificaţi, verificaţi, şi abia apoi trageţi o concluzie!

Ce am eu de-a face cu noua uniune întemeiată în numele lui Pavel? Eu vă spun vouă că aceasta este mai departe de mine în ceea ce priveşte învăţătura şi scopurile, decât este Pământul material de Cerul spiritual! – Mai mult nu vă pot spune eu, ca Pavel viu şi adevărat. Din mărturia mea puteţi recunoaşte pe deplin că nu sunt un popă cu intenţii întunecate şi cu atât mai puţin un membru al noii uniuni paveliene!”

O parte din cei prezenţi vorbesc la unison, într-o manieră de-a dreptul proletară: „Da, discursul acesta nu a fost deloc prost. Dar cu toate acestea, el conţine două aiureli! Cea dintâi este că tu ai fi Pavel cel adevărat, iar cea de-a doua că noi am fi morţi! Or, în acest caz, fie nu

am mai avea trupuri şi am fi spirite pure, fie nu am mai exista deloc, ceea ce mi se pare mai probabil. Sau spiritele tale au şi trupuri?! Dacă ar fi aşa, atunci ai putea avea dreptate. Dar altfel, pe veci nu!”

Pavel: „Eu v-am spus să verificaţi şi veţi vedea dacă am rostit vreun neadevăr!” – Grupul: „Verificaţi, verificaţi – asta e uşor de spus! Dar cum anume, asta e o altă întrebare. Cum să verificăm? Să ducem spusele tale vreunui ministru spre aprobare?”

Pavel: „Aveţi bani la voi?” – Ceilalţi spun: „Bani? Ce întrebare prostească! Ce avem de a face noi cu banii? Şi în plus, mai suntem şi în Viena, unde nu mai există demult nici un ban! Bani de hârtie mai există, dar bani adevăraţi nu mai există demult. Dacă te mulţumeşti cu o astfel de bucată de hârtie, te putem servi. Pavel: „Haideţi să vedem despre ce este vorba şi ce se poate face cu ce aveţi!”

Vorbitorii din club: „Iată, prietene care afirmi că ai fi renumitul Pavel, ia acest sfârşit al nostru, această zdreanţă de bancnotă de zece creiţari, şi transform-o dacă este posibil în zece ducaţi, şi atunci vei putea conta pe recunoştinţa noastră!”

Pavel ia bancnota de zece creiţari şi o transformă într-o clipă în zece ducaţi de aur adevăraţi. – Cei de la club sunt peste măsură de uluiţi şi spun: „Măi, măi, măi! Prietene, păi tu poţi mai mult decât să coci pere! Ah, asta e într-adevăr cu mult mai mult! Eşti un artist pe măsura inimii lui Roschild şi a încă multor milioane de inimi! Ascultă, măi Pavele, rămâi cu noi! Ne dorim din inimă acest lucru!”

Pavel: „Nu pentru asta vreau să legăm prietenie, ci pentru ca voi să deveniţi conştienţi de puterea lui Dumnezeu din mine şi să vedeţi că nu sunt nici mincinos, nici înşelător. Eu v-am cerut un ban, iar voi nu aţi avut nici măcar un creiţar adevărat. Iar acest fapt e un indiciu în privinţa vieţii voastre, pe care voi o mai consideraţi încă materială şi pământească.

Şi cu acea bancnotă de zece creiţari mi-aţi adus o adevărată dovadă în privinţa conţinutului vieţii voastre! Căci viaţa voastră de acum se aseamănă întrutotul cu aceşti bani de hârtie, a căror valoare este practic nulă. Voi aţi vrea să faceţi din viaţa voastră falsă şi complet lipsită de valoare una adevărată, dar osteneala voastră este zadarnică. Căci tot ceea ce este lipsit de valoare nu poate fi valorificat prin ceva la fel de lipsit de valoare. Şi dacă voi schimbaţi o hârtie cu o altă hârtie, sau răscumpăraţi o hârtie fără valoare prin alta la fel de lipsită de valoare, ce valoare are atunci hârtia? Iar eu vă spun vouă: nici una! Oricât de multe hârtii noi le înlocuiesc pe cele vechi, tot lipsite de valoare rămân şi unele şi altele.

Tot aşa este şi cu viaţa! Viaţa pământească în sine este complet lipsită de valoare. Valoarea sa constă exclusiv în realizarea unui schimb la banca divină a vieţii printr-o veritabilă speculaţie a vieţii pământeşti, aparente. Căci dacă eu folosesc viaţa pământească numai pentru a intra în lumea spirituală într-o viaţă şi mai goală, atunci nu fac decât să încasez o hârtie fără nici o valoare în schimbul uneia care mai avea ceva

valoare, şi în felul acesta nu sunt decât un nebun şi un speculant lipsit de sens!

N-aţi văzut niciodată alergători la curse, un loc unde alergătorii trebuie să parcurgă un circuit închis în anumite limite, pentru a ajunge cei dintâi la destinaţia încununată cu un anumit premiu? Premiul poate fi câştigat de oricine. Dar cei care nu-şi dau osteneala să alerge mai bine trebuie să fie de acord cu faptul că vor pleca de acolo fără nici un premiu. Dar eu vă spun vouă: Alergaţi cu toţii, căci premiul este mare şi ajunge pentru voi toţi! Dar dacă vreţi să fugiţi bine, va trebui să vă goliţi de toate lucrurile zadarnice şi prosteşti, ca să nu vă jeneze nimic la alergat şi ca să nu obosiţi în timp! Căci alergarea este într-adevăr o luptă. Iar cel care luptă trebuie să o facă cu deplină seriozitate, căci câştigul este mare. Iar cel care nu se străduieşte cu seriozitate, rămâne un biet diavol pe vecie!

La cererea voastră, am făcut din bancnota de zece creiţari zece ducaţi de aur adevăraţi, iar voi v-aţi bucurat foarte mult din această cauză! Am făcut-o prin puterea mea tainică, pentru a vă arăta ce s-ar putea face inclusiv cu vieţile voastre de hârtie dacă aţi avea o dorinţă în acest sens. Căci viaţa voastră materială aparentă de aici se aseamănă întrutotul cu bancnota de zece creiţari, care însă nu are o valoare reală, pentru că nu există nimic real ca acoperire a valorii sale nominale. Dar dacă cineva va putea pune în spatele unei asemenea bancnote zece ducaţi reali, aşa cum am făcut-o eu, atunci desigur că valoarea ei va creşte. Transformaţi-vă aşadar şi voi! Renunţaţi la tot ceea ce este zadarnic în viaţa voastră, la nimicuri şi la goluri! Uşuraţi-vă picioarele şi începeţi să alergaţi pentru adevăratul ţel al vieţii. Iar alături de mine veţi primi un mare premiu!”

Capitolul 203
Cei şase convertiţi. Strădania lui Pavel faţă de ceilalţi
Discurs despre vremea unui har deosebit
Plăcerea orbitoare a cărnii

Cel care a păşit primul în faţă dintre toţi cei adunaţi la club le spune celorlalţi: „De vorbit, vorbeşte ca la carte! Şi un pic se pricepe şi la magia neagră! Şi mai are şi o fire curajoasă! Şi oricât de nebuneşte ar părea, faptul că ne consideră pe noi drept spirite şi pe sine însuşi drept Apostol nu mi se mai pare o prostie chiar atât de mare! Şi eu observasem deja nişte lucruri, pe care n-am vrut să vi le spun. Dar de vreme ce acum lucrurile stau aşa, părerea mea este să-l urmăm pe acest Pavel! Căci el nu are intenţii rele cu noi!”

Unii spun: „Doar putem să-l verificăm! Dacă vorbele sale se adeveresc, atunci nu poate fi nimic rău. Şi dacă nu se adeveresc, atunci n-am pierdut nimic. – Aşadar noi cinci suntem de acord cu tine! Ce vor face ceilalţi nu ne priveşte pe noi. Noi însă suntem alături de tine!” – Cel

dintâi spune: „Dacă ar mai încă unul, am alcătui împreună tocmai cifra sfântă şapte! Hei, nu mai are nimeni chef să vină cu noi?”

Atunci, un om păşeşte afară din mulţime şi spune: „Pentru că dintre toţi cei care sunteţi de acord cu el eu sunt cel mai prost, voi intra şi eu în cercul vostru ca să alcătuim cifra cea sfântă. Şi aşa vom fi de acum înainte, ‹cei şapte›, împreună! Însă un lucru trebuie să-mi îngăduiţi, ca eu, fiind cel din urmă, să merg în urma voastră şi să vă spun: «Măi frate, mergi în frunte, că eşti mai făţos!». Atâta timp cât lucrurile merg bine, voi fi şi eu pretutindeni cu voi. Dar dacă lucrurile vor începe să meargă prost, eu, fiind ultimul, la întoarcerea înapoi voi fi precis cel dintâi. Aşa cum se spune pe undeva, într-una din Evanghelii: Atunci cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi – anume la fugitul de la faţa locului!

Voi ştiţi că eu am fost întotdeauna şi sunt în continuare un om curios şi vesel. Dar că noi am fi murit deja, nu prea pot pricepe, căci ar fi trebuit să ştim şi noi ceva în acest sens! Căci moartea nu mi se pare un lucru atât de neimportant încât cel afectat de ea să o poată uita total. Dar fie cum vrea el, pentru zece ducaţi pot fi de acord şi cu asta. În ceea ce mă priveşte, mai am o jumătate de duzină de bancnote de zece creiţari. Poate că le schimbă bunul Pavel şi pe acestea în bani de aur!”

La aceste cuvinte, cel de-al şaptelea se întoarce către Pavel şi spune: „Ascultă, iubitul meu prieten, tocmai am aici încă şase petice de hârtie de zece creiţari. Oare nu ai dori să mi le transformi şi mie în bucăţi de aur?” – Pavel: „De ce nu, dacă asta foloseşte părerii tale oarbe! Unde sunt peticele?”

Cel de-al şaptelea: „Iată-le aici – căci tot nu pot face nimic cu ele!” – Pavel le atinge şi bancnotele devin în aceeaşi clipă şaizeci de ducaţi de aur. – Cel de-al şaptelea aproape că se pleacă până la pământ de uimire şi spune după un timp: „Acum îmi este limpede că este vorba de o minune de cea mai bună calitate! Mai înainte am crezut că nu ai făcut decât o scamatorie. Însă acum cred în toate minunile înfăptuite de Christos şi în tot ceea ce n-aş fi putut crede niciodată. Ştii ce, preabunule Pavel, acum cred inclusiv faptul că tu eşti într-adevăr Pavel şi că noi am murit deja”.

Cel care a păşit primul înainte spune: „Da, şi eu sunt întrutotul de această părere! Dar nu atât din cauza acestei minuni, cât din cauza vorbelor sale de adineauri. Căci prin ele a strălucit într-adevăr puternic vechiul Pavel, aşa cum trebuie să fi trăit el cândva! Şi cu cât reflectez mai mult asupra cuvintelor tale, cu atât mai mult îl regăsesc pe Pavel în ele, şi cu atât mai mult adevăr găsesc acolo! Faptul că ai făcut din peticele de hârtie ducaţi de aur este într-adevăr orbitor, dar dacă spusele tale sunt bune şi adevărate, asta este o altă problemă. Desigur că în lumea spiritelor se pot produce tot felul de lucruri miraculoase. Iar dacă bunul Pavel se va gândi la o sută, sau chiar la o mie de ducaţi, noi, în calitatea noastră de spirite, vom putea privi gândul lui Pavel referitor la ducaţi, ştiut fiind că spiritele pot vedea gândurile!”

Cel de-al şaptelea spune: „Da, dar cum se face atunci că deşi noi, ca spirite, ne-am preocupat de o grămadă de vreme cu gânduri înalt răsunătoare, n-am reuşit să producem nici măcar cea mai mică monedă de cupru? Trebuie aşadar că dincolo de puterea de a se gândi la ducaţi a lui Pavel se mai află şi altceva decât simplele gânduri!”

Primul: „Sigur că da, nici nu se pune în discuţie! Dar eu rămân la părerea că discursul său a fost mai bun decât preschimbarea bancnotelor în ducaţi!” – Cel de-al şaptelea spune: „Desigur! Dar în discursul său el a arătat şi ce semnificaţie are de fapt pentru noi această preschimbare în ducaţi. Şi de aceea, am putea pune această faptă oarecum la acelaşi nivel de valoare cu discursul”.

Pavel: „Societatea voastră constă în ansamblu din o sută douăzeci de oameni. Şapte dintre voi s-au raliat cuvintelor şi faptelor mele. Aşadar au rămas încă o sută treisprezece, care nu s-au raliat! Ce este cu ei?” Unul dintre aceştia spune: „Noi rămânem aici aşa cum suntem, şi nu avem nevoie nici de învăţătura ta şi nici de banii tăi!”

Pavel: „Acum este deschisă poarta spre Împărăţia lui Dumnezeu! Cine vrea să intre, poate intra. Dar cine nu vrea, va putea cu greu intra atunci când marea poartă a acestui har deosebit va fi din nou închisă! Căci deşi Domnul este neschimbat în privinţa iubirii şi marii Sale îndurări faţă de toate creaturile Sale, cu toate acestea El nu este egal în acordarea acestui har deosebit. Căci nu toţi au parte de harul Său, ci numai aceia puţini care au fost aleşi de la început şi cărora li s-a socotit că pot cuprinde şi purta în sine harul acesta deosebit fără nici un dezavantaj pentru existenţa lor. Şi nici profeţi nu au existat în toate timpurile. Căci aceştia nu apar în fiecare an pământesc. Profeţii abia dacă apar o dată la o sută de ani după socoteala timpului Pământului, iar atunci ei sunt treziţi din voinţa lui Dumnezeu şi prin harul Său deosebit. Iar ei privesc lucrurile cereşti şi ascultă cuvintele din gura lui Dumnezeu şi le vestesc apoi pe acestea celor slabi şi orbi de pe Pământ, pentru ca şi aceştia să devină fericiţi şi să poată intra în Cerul harului lui Dumnezeu.

Aşadar, ascultaţi voi, surzilor, şi priviţi voi, orbilor! Acum există din nou o asemenea epocă a harului deosebit al lui Dumnezeu! Mesageri din cele mai înalte Ceruri cutreieră în toate direcţiile din sferele cele mai joase ale lumii întunecate a spiritelor! Ba chiar Domnul însuşi face acest lucru pentru a-i face pe cei nefericiţi fericiţi! Acum sunt treziţi pe Pământ şi pe toate corpurile cereşti profeţi deosebiţi şi slujitori ai lui Dumnezeu, care să aducă celorlalţi oameni lumina şi Cuvântul din Ceruri!

Din păcate, prea puţini se convertesc la auzul lor. Iar cei mai mulţi fac ceea ce faceţi voi acum: le râd profeţilor în faţă, îşi bat joc de ei, sau chiar îi ameninţă! Dar acest timp va trece curând, şi poarta harului deosebit al lui Dumnezeu se va închide din nou pentru multă vreme în caţa copiilor acestei lumi. şi chiar dacă veţi striga atunci, la mare strâmtoare, nu vi se va mai da nici un răspuns. Şi chiar dacă veţi căuta, nu veţi găsi nimic. Dar acum, cât mai este încă timpul acestui har

deosebit, nu este nevoie decât să vreţi şi veţi fi primiţi! Căci acum voi sunteţi chemaţi şi la uşa inimii voastre se bate. Şi nu este nevoie decât să spuneţi cu adevărat ‹intră›, şi preluarea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu este asigurată! Acum Domnul face pentru voi tot ceea ce voiţi, pentru fericirea voastră veşnică. Iar după scurgerea acestui timp deosebit al harului, care va avea loc în curând, veţi putea face orice, dar nu veţi reuşi nimic!

Dar eu vă văd firile! Căci voi nu vreţi să aparţineţi spiritului şi să urmaţi vocii sale din Ceruri, pentru că voi ascultaţi de vocea moartă a presupusei voastre cărni şi vreţi femei, ca să vă desfrânaţi tot restul vieţii voastre! Dar condiţia voastră de ţapi nu le va mai plăcea femeilor. Iar cele care-şi vor mai găsi totuşi plăcerea în voi nu vă vor mulţumi simţurile, pentru că voi, berbeci lascivi, nu vreţi decât carne tânără şi grasă.

Dar aşteptaţi încă un pic! Această perioadă deosebită şi plină de har nu va mai dura mult, şi atunci vor veni peste voi femei cărora va trebui să le slujiţi peste măsură! Atunci veţi striga şi vă veţi văieta şi veţi voi să vă depărtaţi de carnea femeilor, dar toată strădania voastră va fi zadarnică. Iar femeile vă vor înconjura şoldurile cu cătuşe arzătoare alcătuite din şerpi. Şi ele vă vor coborî pe vecie în groapa putrezirii, de unde nu vă va mai putea elibera în nici o perioadă ulterioară a harului! – Vai şi amar de fiecare dintre voi cei de aici, din această lume spirituală, ca şi de toţi desfrânaţii din lume, care întorc acum spatele harului şi vor să-şi îndrepte ochii asupra cărnii femeilor! Pe cât de adevărat este că Dumnezeu este viu, iar cuvintele Sale sunt rostite acum către voi prin gura mea, pe atât de sigur este că ceea ce vi se pare acum datorită poftei voastre un cer al plăcerii ce vă ademeneşte inimile, va deveni în scurt timp asemănător celui mai groaznic Iad!

Voi cârtiţi împotriva conducerii domnitorilor acestei lumi pentru că aveţi cheltuieli mult prea mari şi primiţi mult prea puţin. Dar aceasta vă deranjează în primul rând datorită cărnii voastre nemulţumite! Şi pentru că finanţele voastre nu vă ajung şi oarecum trebuie să consumaţi tescovina împreună cu porcii – şi asta numai arareori – sunteţi plini de furie împotriva conducătorilor, pentru că aceştia pot avea femeile cele mai frumoase, numai să le dorească.

Dar voi nu înţelegeţi că Domnul lasă să se întâmple acestea pentru ca voi să recunoaşteţi că Dumnezeu v-a predestinat pentru ceva mai bun decât pentru simpla lucrare a cărnii. Bărbatul care trăieşte în lume în adevărata carne a morţii trebuie să o facă într-un scop înţelept şi cu măsură – şi nu ca determinare a existenţei sale, ci ca proces firesc, aşa cum există mai multe ce deservesc carnea moartă trecătoare.

Cel care face toate acestea cu măsură, procedează bine. Cel care renunţă cu totul la ele procedează şi mai bine. Căci Domnul nu a dat cărnii sensul unei nevoi, ci pe acela al unei însuşiri ce trebuie folosită în mod lucid şi înţelept. Cel care face însă din ea o nevoie este un păcătos nenorocit. Harul lui Dumnezeu se îndepărtează din inima sa, pentru că el

ascultă de legea mută a cărnii şi-şi pregăteşte astfel un cer de ţap şi de câine, conform cu justeţea morţii şi a judecăţii!

Cei care pot înţelege, să înţeleagă acum că acela care găseşte o plăcere într-o lege care va fi judecată şi care respectă legea voluptăţii poartă deja judecarea sa în sine. Dar cel care îşi poartă judecarea în sine este un sclav şi este pierdut într-adevăr în ceea ce priveşte libertatea în Dumnezeu.

De aceea, e bine să staţi deasupra legii cărnii, prin puterea liberă a negării de sine şi prin iubire şi credinţa vie în Domnul-Dumnezeu, pentru ca să vă eliberaţi de toate legile şi de orice judecată! Căci un sclav al legii, fie a celei naturale, fie a celei morale, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu decât după ce s-a eliberat de lege. Este drept că în Împărăţia lui Dumnezeu nimeni nu este judecat după lege, dar legea însăşi constituie deja o judecată. Numai acela care se ridică, liber, deasupra oricărei legi prin iubirea faţă de Dumnezeu, acela devine liber întru Dumnezeu şi în întreg Adevărul! Căci iubirea întru Dumnezeu este singurul adevăr!

Acum aţi auzit cu toţii ce v-am spus şi nimeni nu se poate scuza că nu ar fi auzit şi ştiut! Faceţi aşadar ceea ce credeţi că e mai bine!”

Capitolul 204
Bunul răspuns al unuia din grup
Ultimele cuvinte adresate de Pavel celor încăpăţânaţi
Vienezul cel vesel şi tirolezul cel aspru. Cu toţii merg mai departe

Unul din mijlocul celor o sută treisprezece spune: „Acest discurs a fost important şi mie mi-a dezvăluit unele taine ale vieţii. Căci cel care depinde de lege, acela atârnă de spânzurătoarea spiritului legii. Atât păcatul cât şi pedeapsa lui nu sunt decât copii ai legii. Şi cu cât există mai multe legi, cu atât există mai multe încălcări ale lor şi pedepse. Legea este într-adevăr necesară pentru oamenii pământeşti, dar cu toate acestea, a fost mereu un rău şi un blestem în societate.

Dacă oamenii ar fi aşa cum trebuie să fie oamenii adevăraţi, desigur că nu ar avea nevoie de nici o lege, şi ar sta cu mult deasupra oricărei legi. Dar de vreme ce oamenii sunt mai degrabă animale din soiul cel mai cumplit decât oameni, este desigur nevoie de legi corespunzătoare prin care să poată fi îmblânzite pasiunile sălbatice ale omenirii. Căci ce ar fi o mare societate umană fără legi? În acest sens, legile trebuie să existe ca rău ce se împotriveşte altui rău. Însă, cu toate acestea, ne putem mereu imagina o societate de oameni înţelepţi care să nu aibă nevoie de legi şi care ar trebui să fie, în felul acesta, pe deplin liberi şi fericiţi. Înţelegem foarte bine toate acestea şi putem să-i dăm dreptate acestui Pavel!

Dar cum poate un om – fie chiar şi un înţelept – să se ridice deasupra legii, indiferent dacă legea este naturală, morală sau politică?

Dacă respectăm o lege suntem, în mod evident, un sclav al legii. Dacă ne opunem legii, vom fi duşi la judecată şi ne va ajunge blestemul legii. Dar dacă facem din lege oarecum a doua noastră natură şi resimţim bucurie la împlinirea ei, aşa cum simte un călău când îl execută pe un biet păcătos – atunci am devenit prin noi înşine o lege vie. Şi deoarece legea însăşi este pentru om un blestem, atunci omul care s-a ridicat la nivelul legii însăşi trebuie să fie cel mai persistent blestem. Şi atunci într-adevăr trebuie să spunem: Doamne, oare cine se poate elibera de legi?

Noi suntem alcătuiţi din ‹ar trebui› şi ‹trebuie›. Trebuie este în mod evident sectorul diavolului, iar ar trebui nu este nici el cu mult mai bun. Ceea ce trebuie să se înfăptuiască în conformitate cu voinţa unei Divinităţi atotputernice a fost deja judecat. Dar ceea ce ar trebui să se întâmple fiind lăsat la bunul plac al liberei voinţe omeneşti, deşi nu a fost încă judecat, se află totuşi într-o continuă aşteptare a judecăţii.

Acum eu vă întreb, ca unul dintre prietenii voştri: Ce vom face noi acum? – Acest om, cu nume de Apostol, sau – în ceea ce mă priveşte – chiar Apostolul însuşi, ne-a expus această poveste în cuvinte limpezi şi adevărate. Să-l urmăm? În Iad, care precis nu există nicăieri, nu ne va duce, şi nici în faţa judecăţii! Aşadar, putem să-l urmăm afară, pe uliţă. Şi atunci se va vedea ce vrea de fapt să înfăptuiască el cu noi”.

Ceilalţi spun: „Da, da, dacă ar fi să ne aflăm într-adevăr în preaiubita veşnicie, ar fi o prostie din partea noastră să nu îl urmăm pe acest Pavel! Şi dacă afară nu ne place, ne putem întoarce oricând, căci nimeni nu ne poate constrânge să stăm afară, după cum nimeni nu ne poate constrânge să rămânem aici”.

Pavel, care între timp a stat liniştit, ia din nou cuvântul: „Pe cât de liberi sunteţi aici, la fel de liberi veţi fi în urmarea învăţăturii mele şi a bunului meu sfat! Iubiţii mei fraţi întru Domnul, gândiţi-vă: ce pierdeţi dacă părăsiţi această încăpere? Nimic altceva decât aşteptarea zadarnică a unor prostituate voluptoase pe care şi le închipuie imaginaţia voastră oarbă excitată, dar care nu pot fi găsite nicăieri în realitate într-o stare naturală. Şi ce este o imagine lipsită de conţinut a fanteziei faţă de realitate? – Dar eu doresc să vă ofer, în schimbul acestui gol scârbos, deplina realitate. Şi ce v-ar mai putea opri atunci să mă urmaţi în sferele sfinte ale Luminii, Adevărului şi Vieţii, care sunt în iubirea de Dumnezeu, căci Christos cel veşnic şi adevărat se află aici?

Vă aflaţi de multă vreme aici, fără trupuri, într-o aşteptare închipuită. Dar care au fost împlinirile acestei aşteptări? Vedeţi bine că nici una, în afară de faptul că din când în când vi s-a arătat pentru câteva clipe o întruchipare nebuloasă a unei fiinţe feminine, care a dispărut apoi iarăşi în neant. Asta e tot ce s-a dovedit până acum că vă poate face fericiţi aici! N-aţi gustat nici măcar din vinul cel mai prost şi nu aţi mâncat nici măcar o îmbucătură de pâine, pe scurt nu aţi gustat absolut nimic! Şi, cu toate acestea, la început nu aţi vrut să ascultaţi nimic despre părăsirea acestui loc gol, care nu este bun de nimic.

Ferice de voi, aceia care aţi luat hotărârea să mă urmaţi! Căci abia acum veţi ajunge acolo unde adevărul primordial şi realitatea primordială a întregii existenţe se află la ele acasă. În lume, totul este minciună şi iluzie. Posesiunile voastre, ştiinţa voastră, arta voastră şi comorile voastre, ba chiar viaţa voastră însăşi nu au fost nimic decât minciună şi amăgire! Şi dacă lumea materială ar fi fost ceva mai bună, ea ar fi trebuit să dureze, aşa cum durează realitatea însăşi, pentru veşnicie! Dar ce anume durează în lume? Eu vă spun că nici măcar cuvântul lui Dumnezeu! Căci şi acesta este întunecat de minciunile lumii şi răstălmăcit apoi în tot felul de afirmaţii proaste, incorecte şi chiar rele. De aceea a fost el dat oamenilor voalat, pentru ca să nu poată fi impurificat în sfinţenia sa. Lumea nu este altceva decât o minciună îndreptată spre un anumit timp de încercare. Şi abia în măsura în care ea încetează, începe adevărul veşnic al Împărăţiei lui Dumnezeu! – Aşadar puneţi un sfârşit în voi acestei lumi, pentru ca apoi Împărăţia lui Dumnezeu să poată începe să-şi facă loc în voi! Aşadar urmaţi-mă cu toţii!”

Spune unul care are mult umor prin natura sa: „Rămâi cu bine, casă liniştită, din tine pornim mulţumiţi în afară! O, tu, clădire îndrăgită, ce frumos am suferit în tine de foame şi de sete, şi niciodată de grija prea multor bani! Cât de des nu am fost mişcaţi până la lacrimi între cei patru pereţi ai tăi, prin ale căror ferestre joase luminii îi sunt lăsate spre trecere doar nişte suprafeţe foarte mici şi murdare. Prieteni, sper că vă este suficient de clar tuturor că prin pierderea acestei case nu avem decât de câştigat!

Partea cea mai distractivă a lucrurilor rămâne însă faptul că noi ne-am depus de mult sacii noştri de omizi, şi nu mai suntem decât simple suflete cu piele, păr şi oase. Dar şi ca suflete a trebuit să resimţim destulă foame şi sete şi am avut prea puţin ca să le potolim pe acestea! De aceea, ne apar acum de înţeles cele pe care le auzeam rostite adesea în lume: Acesta este un biet suflet înfometat şi însetat! Da, da, nimic nu ne îndeamnă să ducem în continuare această viaţă nenorocită în Viena! Să ne bucurăm că nu mai trăim pe Pământ! O, Viena, până unde ajunge nonsensul tău?

Şi iată că în timpul discursului meu mulţi dintre noi am ieşit deja pe uliţă! Cum a fost posibil acest lucru? Eu nu-mi amintesc deloc să fi ridicat vreun picior de la pământ!”

Vecinul său, un patron de-a dreptul dur, spune: „Cum poţi fi atât de prost? Oare nu vezi că toate sunt făcute prin vrajă? Domnul să ne aibă în pază!” – Umoristul spune: „Ce bine-ar fi dacă tirolezii nu şi-ar mai deschide niciodată gurile! Când începe un tirolez să vorbească, se cutremură întregul Pământ de prostia lui!” – Tirolezul răspunde: „Încetează să mă mai ocărăşti, căci altfel îţi voi trage o scatoalcă de înţelegeţi iva da sângele pe nas”.

Umoristul: „O, individ prost din Tirol! Oare nu vezi că acum suntem spirite care nu mai au trupuri, ci numai voinţă şi raţiune? Petre! Bagă-ţi

sabia în teacă, căci nu are nici o valoare! Cine scoate sabia, de sabie va pieri! Aşa stă scris în sfânta Scriptură! N-ai citit-o nici măcar o dată?" – Tirolezul răspunde: „Cum aş putea să o citesc, de vreme ce nu am fost niciodată la vreo şcoală? Dar un lucru ştiu prea bine, că atât cât ştiu din Sfânta Scriptură, ştiu mai bine decât tine".

Umoristul: „Stai puţin, şi nu deveni la fel de masiv ca şi munţii din ţara ta! Priveşte mai degrabă acolo, unde Pavel al nostru vorbeşte atât de prietenos cu acel om modest, şi cum îi strânge acela mâna, ca şi cum ar avea o mare bucurie! Şi priveşte mai departe, iată o tânără cum nu mai există a doua pe lume! O, aceasta face într-adevăr o mie de parale! Hai să ne apropiem ceva mai mult! Pe sufletul meu că această tânără îmi este mai dragă decât datoria publică! Ce părere ai, tirolez ciupit de vărsat ce eşti?" – Tirolezul: „Nu eşti decât un hoit nărod! Oare nu vezi că pe copacii aceştia nu cresc decât smochine pentru noi? Mai bine să rămânem unde suntem! Cred că ar fi mult mai deştept din partea noastră".

Umoristul: „Poate, numai că tu nu ai curaj, altfel ai fi mers deja! Da, da, curajul îţi lipseşte într-o mare măsură! Dar eu mă voi duce şi-i voi exprima mulţumirile mele bunului Pavel, pentru că ne-a adus în aer liber, spre binele nostru. Desigur că ne mai aflăm încă în iubita noastră Viena, dar măcar suntem pe una din străzile cele mai însufleţite, unde se petrece mereu ceva. Iar aceasta constituie un profit imens". Tirolezul: „Golanule ce eşti! Crezi că nu te cunosc? Ţi-a sărit în ochi femeia aceea, şi de aceea vrei să mergi acolo, nu ca să-i mulţumeşti lui Pavel! Haide, şterge-o de aici, căci altfel vei vedea cât de curând dacă tirolezii au curaj sau nu! Pricepi ce-ţi spun?"

Umoristul se adresează unui alt vecin: „Prietene, nu vrei să vii cu mine să-i mulţumim lui Pavel că ne-a eliberat din închisoarea asta de plumb? Căci cu acest tirolez greoi la minte nu se poate face nimic. Aşadar, dacă n-ai nimic împotrivă, vino cu mine!" – Cel căruia i s-a adresat îi răspunde: „Nu vin nici eu! Căci m-ai jignit şi pe mine, pentru că şi eu sunt tirolez, deşi, desigur, mai şcolit decât celălalt. Voi, vienezii, nu sunteţi decât nişte gândaci obişnuiţi de gunoi, şi pentru nici un om onest nu este o onoare să trăiască în aceeaşi familie cu voi!"

Umoristul: „O, da, da, de data asta chiar că am nimerit-o! Mă aflu între două focuri de calibrul cel mai mare! Acum însă este timpul cel mai potrivit s-o iau din loc, căci altfel se va declanşa cât de curând o adevărată furtună tiroleză deasupra capului meu!"

După aceste cuvinte, umoristul părăseşte această companie provenită din munţii înalţi, se îndreaptă repede spre Pavel şi îi spune: „Venerate şi iubite prieten, ne-ai făcut tuturor o mare binefacere. Dar nimănui nu i-a dat încă prin cap să vină aici, în acest aer liber, la tine, şi să-ţi mulţumească pentru faptul că prin adevărul cuvintelor tale ne-ai eliberat din acea adevărată închisoare de plumb. De aceea, sunt primul care şi-a îngăduit libertatea de a-ţi aduce profunda şi calda mea mulţumire, ca celui mai venerabil prieten al nostru!"

Pavel spune, zâmbind uşor: „Frumos din partea ta! Numai că trebuia să-mi spui şi motivul principal al venirii tale. Vezi, tirolezul cel grosolan avea dreptate atunci când ţi-a spus că nu Pavel, ci „femeia” ţi-a sărit în ochi! – Te rog pe viitor să nu spui decât ceea ce este adevărat! Căci aici, în faţa noastră, nici unui suflet nu îi este posibil să se prefacă! Acum poţi să te duci la „femeie” şi să-i adresezi complimentele tale! Dar să nu uiţi că ea este deja soţia cuiva, şi anume a bărbatului care se află lângă ea!”

Umoristul: „Iubite prietene, îţi mulţumesc pentru această învăţătură, căci tot ce mi-ai spus este întrutotul adevărat! Dar ca să mă duc acum la această graţioasă doamnă şi să-i fac complimente în timp ce ea este cufundată într-o discuţie cu soţul ei ar însemna să fiu cam necuviincios! Dar cu cât o privesc mai mult, cu atât mai cunoscut îmi devine chipul ei, ca şi chipul lui. Căci există o asemănare extraordinară cu vestiţii… – hm, nu-mi vine numele lor! Pe scurt, seamănă cu nişte căpetenii democrate, pe care le-am văzut adesea cu câţiva ani în urmă în Viena”.

Pavel: „Această asemănare nu este deocamdată prea importantă. Avem lucruri mult mai importante de făcut decât să ne încăierăm acum pentru nişte nume. Numai că acum îţi voi da un alt sfat. Urmează-l şi nu va fi deloc în dauna ta! Du-te şi cazi în genunchi în faţa celui mai înalt şi mai bun prieten al meu, şi spune-i: «O, Doamne, milostiveşte-te de mine, păcătosul! Primeşte-mă în harul Tău ce pe o oaie demult pierdută şi îngăduie-mi să gust din revărsarea iubirii şi a milei Tale!» Dar spune-o cu toată căldura inimii tale, şi va fi spre mântuirea ta!”

Umoristul: „Prietene, ceri prea mult de la mine! Gândeşte-te cât de imbecil mă vor considera toţi cunoscuţii mei! Şi dacă cineva mă va întreba apoi: Cine este cel în faţa căruia ai căzut în genunchi ca în faţa altarului celui mai sfânt sacrament al Transfigurării, ca şi cum ar fi fost însuşi Dumnezeu? – ce răspuns i-aş putea da?” – Pavel: „Nimic altceva decât: «Fă şi tu la fel, şi va fi mai bine pentru tine, decât să pui asemenea întrebări goale! Căci cel în faţa căruia am căzut în genunchi este Iisus Christos, Domnul Cerului şi al tuturor lumilor!»”

La aceste cuvinte, umoristul cade la pământ şi se tăvăleşte pe jos de râs: „Nu, că asta e prea mult, e prea mult! Sau eşti temporar nebun, sau îţi place să ne consideri pe toţi aşa şi să te distrezi pe seama slăbiciunilor noastre! Este suficient să te venerăm pe tine în numele unui vechi Apostol renumit, pentru că prin învăţătura ta ai devenit pentru noi un adevărat Apostol. Dar ca să mi-l dai acum pe prietenul tău, care arată şi mai modest decât tine, drept Christos-Dumnezeu, iar pe ceilalţi doi cu cea mai mare probabilitate drept alţi Apostoli, iar pe tânăra doamnă drept preafericita Fecioară alături de Sfântul Iosif, asta înseamnă să treci de-a dreptul de la albastrul cerului la roşul cireşii!

Îţi spun, prietene, şi asta cu toată seriozitatea: nu te distra în felul ăsta cu noi, căci s-ar putea să te coste al naibii de scump! – Căci află, prietene al meu, pe care altfel îl preţuiesc foarte mult, că deşi nu sunt

un fariseu al Bisericii romano-catolice, eu îl venerez totuşi cu adevărat pe Christos şi mărturisesc pe deplin Divinitatea Sa incontestabilă. Din acest motiv, El este pentru mine prea sublim şi prea sfânt ca să îl atrag în mizeria celei mai obişnuite străzi vieneze! – Crede-mă că deşi în unele aspecte, şi în special în privinţa sexului frumos, nu sunt nici călugăr, nici Platon şi nici Socrate, cu toate acestea sunt un mare prieten admirator şi adorator al lui Christos! De aceea, te rog să fii mai grijuliu în folosirea acestui nume, care este mai presus de toate numele!”

Cei şapte care s-au raliat primii lui Pavel spun şi ei: „Da, Pepi are dreptate! Lui Christos-Dumnezeu i se cuvine toată veneraţia! Şi nu este frumos din partea prietenului nostru – altminteri cât se poate de venerabil – ca el să-l dea pe un om absolut obişnuit drept Fiul lui Dumnezeu!” – Pavel: „Liniştiţi-vă, în curând se va vedea dacă am sau nu dreptate! Să mergem acum mai departe, căci aici am terminat cu toate! Domnul merge, să mergem deci şi noi cu El!”

Capitolul 205
Presupunerile fantastice ale celor raliaţi
Noi întâlniri ciudate
Strămoşii demult morţi ai Casei de Habsburg-Lothringen

Umoristul rosteşte în mers: „Oare ce să însemne aceasta: Domnul merge, aşadar să mergem şi noi? Căci cine este domnul şi de ce este el un domn? Doar omul nu vrea să afirme cu seriozitate că acest comerciant polonez ar fi în final chiar Christos-Dumnezeu!” – Un altul de lângă umorist spune: „Măi Seppl, acum mi-a devenit limpede ce este cu acest grup!” – Seppl întreabă: „Ce este cu el? Vorbeşte! Sunt curios să-ţi aflu părerea!”

Celălalt spune în continuare: „Atunci ascultă! Aceştia sunt spioni ruşi care poartă masca unui anumit pietism transcendental, cu care orbesc omenirea! Este adevărat că aşa-numitul Pavel vorbea ca din carte, şi cele două istorii cu schimbarea banilor au fost în aşa fel încât în ele nu se poate ascunde nici o înşelăciune. Dar o mască grosolană este mai bună decât nici una, şi de aceea au ales aceşti ruşi o mască subtilă. Christos, Pavel, desigur şi Petru, Iacov sau Ioan, şi eventual chiar Iosif şi Maria! Iată un sextet cu adevărat rar! – Christos trebuie să apară ca magician principal, care va vorbi foarte hieroglific în cazul în care va spune ceva, pentru că în mod obişnuit asemenea magi principali sunt muţi. Aşa-numitul Pavel trebuie că este cel mai apropiat ajutor al său, care nu este un începător nici în ale magiei, dar mai ales se simte la el acasă în arta vorbirii. Ceilalţi doi îmi par mai degrabă adjutanţi în prestidigitaţie. Iar cel din faţă, însoţit de frumoasa circaziană, este precis un şmecher care se descurcă peste tot. Iar graţioasa pasăre ademenitoare de alături poate deveni uneori – desigur în schimbul multor bani – un minunat plasture în cazul anumitelor umflări din partea

de jos a trupului. E drept că totul este omenesc, însă chiar şi pentru marea noastră Vienă e ceva destul de rar! Ei, Seppl, începi acum să pricepi şi tu?”

Umoristul: „Da, povestea prezintă câteva aspecte care ar putea fi crezute! Dar cu toate acestea, eu nu vreau să o accept în întregime. Căci Pavel este într-adevăr un înţelept cum nu se mai află un al doilea în întreaga Vienă, iar aşa-numitul Christos, deşi arată ca un evreu polonez, pare totuşi un om deosebit de bun şi fără cea mai mică perfidie negustorească. Ceilalţi patru, inclusiv circaziana, par foarte oneşti şi nu poţi descoperi trăsături obişnuite la ei. Să mergem aşadar împreună cu ei, ca şi cum am fi plătiţi pentru asta. Lucrurile încep să dobândească o altă înfăţişare, cu mult mai semnificativă pentru mine decât era la început: priveşte firmamentul! Cerul este curat, dar nu există nici un Soare, deşi este lumină ca ziua! Sau priveşte această uliţă binecunoscută nouă! Mai vezi mergând pe ea vreun suflet în afară de noi? Totul este pustiu, iar în case parcă nu ar locui nimeni. Şi pe stradă creşte – în modul cel mai incredibil – cea mai frumoasă iarbă! Pe tine nu te frapează acest lucru?”

Celălalt răspunde: „Ba da, cum să nu! Dar cel mai ciudat mi se pare într-adevăr firmamentul ceresc. Căci cerul este de un albastru-indigo luminos, şi totul este iluminat ca şi cum Soarele ar fi la amiază. Dar nicăieri nu poţi descoperi ceva care să se asemene cu un Soare şi nici un obiect nu are umbră! Peste tot e aceeaşi lumină şi nu se vede nici un corp luminos, nici Soare, nici Lună, şi nici măcar o stea! Da, ai dreptate, toate acestea sunt întrutotul ciudate!”

Umoristul: „Acum cred şi eu că lucrurile sunt puţin ciudate. Oraşul, casele, uliţele şi pieţele sunt întrutotul cele vieneze. Chiar şi starea de asediu cu bastioanele cu palisade şi tunuri durează de o veşnicie, în aceeaşi configuraţie. Numai că militarii de gardă nu sunt atât de severi cu vizitatorii bastioanelor şi îi lasă să meargă pe drumul lor. Însă priveşte-i pe oamenii pe care îi întâlnim. În majoritate mi se par străini, sălbatici şi proşti ca nişte chinezi, sau trişti şi melancolici ca şi cum ar avea holeră. Iată acolo, în faţa porţii unei case, se află câţiva ţigani. Uită-te la ei, ce feţe de broaşte fac şi cum se cercetează din când în când unul pe altul, ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu pot scoate la iveală din ei înşişi argint sau aur ! Ai văzut vreodată aşa ceva în iubita noastră Vienă?”

Celălalt: „Da, într-adevăr, e foarte ciudat! Dar hei! Ce vine în întâmpinarea noastră, de acolo, acel ceva întrutotul străin de Viena!? La naiba, aceştia sunt nişte struţi negri uriaşi! Au nişte gâturi infinit de lungi şi nişte picioare şi mai lungi! Sunt o grămadă şi se apropie de noi! Pe cinstea mea că nu mi-aş dori să încep o luptă de stradă cu ei! – Prietene Seppl, trage-l puţin de mânecă pe domnul Pavel, poate ne dă vreo informaţie în privinţa lor!” – Umoristul Seppl: „De ce să o fac tocmai eu? Păsările trebuie că au ieşit dintr-o mare menajerie! Domnul văr nu trebuie să se teamă de asemenea claponi africani!”

Vărul Holzbaumer: „Nu, nu mă tem. Dar de ştiut aş vrea totuşi să ştiu de unde vin aceste animale. Şi oare nu sunt ele cumva nişte spirite rele? De vreme ce ne aflăm totuşi în lumea spiritelor, acest lucru ar fi cu uşurinţă posibil!” – Umoristul Seppl: „Precis sunt spirite, dar nu unele rele! Căci tot ceea ce trăieşte aici trebuie că are un spirit. Însă acum stârvurile ăstea formează un anumit front în faţa noastră şi pe chipurile lor ciudate nu poţi să nu recunoşti o anumită poftă de luptă. Hm, la urma urmelor domnul văr ar putea să aibă cât de cât dreptate, când vorbea de spiritele lui rele! Acum trebuie să-l trag cu adevărat puţin de mânecă pe bunul Pavel!”

După aceste cuvinte, umoristul îl trage de mânecă pe Pavel şi îi spune: „Ascultă, nobile prieten, ce-i cu aceşti struţi negri? Vor să ne mănânce, sau ce vor?” – Pavel îi răspunde: „O, nu, nu vă faceţi griji, căci aceştia nu ne pot face nici un rău. Ei vin numai ca la paradă înaintea noastră, ca să ne roage să-i vizităm în palatul lor. În această privinţă, fiţi întrutotul liniştiţi şi în scurt timp veţi afla ce este cu aceşti fanfaroni”.

Umoristul Seppl s-a liniştit acum, şi la fel şi vărul său. Îi liniştesc şi pe ceilalţi, care erau mai mult sau mai puţin miraţi de această apariţie. Dar pe măsură ce ne apropiam de aceste păsări, ele îşi pierd tot mai mult statura de struţi şi devin oameni extrem de slabi. O parte din ei păşesc în faţă şi îl roagă pe Robert să conducă întregul grup în vechiul şi preanobilul lor palat.

Robert le răspunde că nu el este Domnul, şi îi trimite pe cei doi la Mine. Dar cei doi spun: „Dacă nu eşti tu Domnul, atunci de ce mergi în faţă?” – Robert le răspunde: „Pentru că aceasta este voia Domnului! Şi tot aşa, voia Lui este ca voi să vă adresaţi Lui dacă e să vă ajute cu adevărat într-o anumită privinţă. Noi toţi ceilalţi nu vă putem ajuta decât prin învăţătură şi sfat, dar fapta aparţine numai Domnului! De aceea, adresaţi-vă Lui, iar ceea ce va dispune El se va înfăptui!”

Auzind aceste cuvinte ale lui Robert, cei doi se îndreaptă către Mine şi îmi spun: „Dacă Tu eşti într-adevăr Domnul, atunci vino cu noi, împreună cu întreaga Ta societate! Te rugăm să o faci!” – Eu le răspund: „Ce să facem noi la voi şi cine sunteţi voi, căci Eu nu vă cunosc?! Care au fost faptele voastre? Căci eu cunosc spiritele numai după faptele lor, şi niciodată după înfăţişarea lor!”

Cei doi răspund: „Noi nu mai suntem spirite, suntem duci şi arhiduci, şi regi, şi mai mult! Şi locuim cu toţii într-un preanobil palat. Vino cu noi în acest palat, căci acolo ne vom înţelege mai bine”. – Eu îi spun lui Robert: „Condu-ne aşadar într-acolo şi vom vedea ce ni se va revela acolo!”

Robert le spune acum celor doi: „De vreme ce aţi auzit ce a spus Domnul, treceţi în faţa mea şi conduceţi-ne pe toţi în casa voastră!” – Cei doi răspund: „Noi nu locuim într-o casă, ci într-un preanobil palat, pentru că suntem nişte preaînalţi nobili!”

Helena, care s-a plictisit deja într-o anumită măsură din cauza modului preţios de a vorbi al acestor „preaînalţi” nobili, spune: „Păi, fiţi

atenţi ca acest preanobil palat să nu se dovedească a fi la sfârşit o prea-murdară cocină pentru porci! Auzi, oamenii aceştia pretind că au un palat! Asta chiar că e de râs! Nişte indivizi atât de grunţuroşi şi de zdrenţăroşi şi un preanobil palat!” Unul dintre preaînalţii nobili spune: „Don’şoară, ţine-ţi gura, căci altfel am să-ţi pun un lacăt la ea! Ai înţeles ce ţi-am spus?”

Helena: „Spuneţi-mi numai cât de mult timp a trecut de când aţi murit. După limbajul vostru trebuie că aţi trăit cu mult timp înaintea lui Adam! Căci din limbajul vostru se poate înţelege orice! Hm, după cum observ, drumul duce către capucini! Acolo să fie oare preanobilul palat?” – Unul dintre preaînalţii nobili îi răspunde: „Închide-ţi gura aia! Tu nu ne înţelegi, căci eşti atât de tânără. De aceea, ţine-ţi gura! Ce-i drept, locuim la capucini, dar nu pe pământ, ci sub pământ, înţelegi, domnişoară?”

Helena îi răspunde: „Da, da, aşa mi se părea şi mie, că sub pământ aţi fi mai degrabă acasă la voi decât deasupra lui! Şi probabil că acum e prima oară când aţi ieşit de sub pământ şi vă aflaţi deasupra lui!” – Unul din grup îi răspunde cu mânie: „Ţi-am spus deja să îţi ţii gura! Dacă nu vei fi dispusă să faci acest lucru, s-ar putea să îţi trag una peste ea! M-ai înţeles?”

Robert îi spune Helenei: „Preaiubita mea! Nu trebuie să vorbeşti prea mult cu aceste fiinţe, căci sunt extrem de grosolane, şi ţi-ar putea face cu adevărat rău! Eu văd încotro ne conduc şi altceva nu este nevoie să întrebăm. Iată, aceştia sunt regenţi demult morţi ai caselor Habsburg şi Lothringen! Acum odihnesc în cripta domnitorilor aflată la capucini, unii la augustini, iar alţii în catacombele domului lui Ştefan – acesta este preanobilul lor palat! În curând ne vom afla la mormintele lor. De aceea, linişteşte-te, te rog!”

Capitolul 206
În cripta imperială a capucinilor
În sicrie se află multă moarte! Problema principală este Iisus! Păreri diferite asupra Romei

Între timp, ajungem cu adevărat la cripta capucinilor, ceea ce nu-i tentează prea mult pe unii dintre noii noştri însoţitori. Căci umoristul nostru face imediat remarca: „Acum vă întreb pe fiecare dintre voi: Ce am câştigat cu această poveste? Absolut nimic! Bunul Pavel ne-a scos dintr-o hrubă, ca să ne bage acum într-alta şi mai rea. O, viaţa este totuşi frumoasă! Viaţa reprezintă o mişcare încapsulată, constituită din foame, sete, şi tot felul de nenorociri. Această viaţă de nenorociri încapsulată este mereu transpusă dintr-o grotă într-alta, căci în asta pare să zacă determinarea ei. – Călătoria îşi are începutul odată cu concepţia şi nu se termină niciodată. Şi uite-aşa, mergem de la un loc întunecat la altul, pe veci, amin!

Aici, în vechiul cavou al domnitorilor, putem să-i ajutăm puţin pe vechii Habsburgi să facă puţină gălăgie, căci ei singuri nu mai sunt în stare de aşa ceva! Şi o asemenea bântuire de fantome, cu nume precum Carol, Rudolf, sau Leopold, ar fi desigur o delectare pentru stomacurile flămânde ale unor capucini, ale căror slujbe, în ciuda zgomotului pe care-l fac la amvon, nu le mai aduc nici un venit. Şi dacă această gălăgie a fantomelor ar putea fi observată de mai mulţi în cavoul domnitorilor, ce credinţă în slujbele lor şi în deplina anulare a datoriilor nu ar aduce aceasta cu sine? Aşadar, vivat! Haideţi, prieteni, să-i ajutăm pe capucini!”

Spune un altul: „Dar, prietene, unde stă scris că trebuie să rămânem în cavoul capucinilor, pe lângă sicriele domnitorilor, numai pentru că am venit aici cu prietenii care ne-au eliberat din primul nostru arest? Acesta este un mod şubred de a vedea lucrurile, iubite prieten Seppl! Eu cred că şi aceşti domnitori au dorinţa să fie treziţi odată din lungul lor somn. Şi în acest scop s-au adresat, pe cât le-a fost posibil, acestor prieteni făcători de minuni ai lui Dumnezeu. Faptul că ne-am târât şi noi până aici este problema noastră, pentru că noi am fi putut rămâne la fel de bine şi afară. Dar de vreme ce suntem aici, să aşteptăm în linişte şi să vedem ce anume vor face aceşti prieteni minunaţi ai lui Dumnezeu cu spiritele vechilor domnitori!”

Preceptorul: „Da, acestea sunt cuvinte care merită ascultate în acest loc plin de gravitate! Fiecare dintre aceste sicrie constituie o istorie a popoarelor care au trăit şi au acţionat sub domniile unuia dintre aceşti regi. Şi dacă însuşi Dumnezeu în carne şi oase a venit într-un asemenea loc, atunci nişte prăpădiţi ca noi ar trebui să-şi ţină gura, căci altfel s-ar putea ca la sfârşit să nu ne meargă foarte bine. Priveşte numai cu câtă melancolie contemplă Pavel, Domnul Iisus şi ceilalţi doi, probabil tot Apostoli, vechile sicrie! Şi auzi-l pe Pavel cum spune: «O, Doamne, iubirea, harul şi îndurarea Ta sunt fără de margini, dar aici există încă multă moarte în sicrie!» – Ai auzit Seppl? Există încă foarte multă moarte în aceste sicrie!”

Seppl: „Păi, orice om ar trebui să ştie că într-un asemenea sicriu nu există nici un chef de dans. Iar faptul că aceşti vechi domnitori au înscris o istorie tristă prin domnia lor tiranică asupra bietelor popoare, îl ştiu la fel de bine ca şi tine! Şi mai ştiu şi în ce măsură aceste sicrie sunt demne de a fi venerate sau nu! – Iar dacă evreul cel modest care se conversează cu aşa-numitul Pavel, Iisus, este cunoscutul Fiu al lui Dumnezeu sau nu, aceasta este o altă întrebare! Orice este posibil. Dar nouă ne lipseşte certitudinea în privinţa a ceea ce ar trebui să considerăm adevărat, respectiv neadevărat. Crezi cumva că eu aş fi duşmanul lui Christos, sau că nu cred în El? O, te înşeli amarnic! Eu îl venerez infinit de mult, şi tocmai de aceea, ezit încă în privinţa acestui evreu. Eu sunt atent la toate! Şi dacă voi vedea că este El într-adevăr, atunci să vezi tu minuni în comportarea mea faţă de El! Căci trebuie să ştii că Îl iubesc la nesfârşit!”

Preceptorul: „Foarte frumos din partea ta, dar din discursurile tale anterioare nu s-ar fi putut desprinde cu uşurinţă acest lucru!” – Seppl: „Da, da, pentru că nu am vorbit despre popii romani prea favorabil, ai crezut că sunt şi eu un zdrenţăros de Anticrist! Dar, iubitul meu prieten, abia atunci poate deveni cineva cu adevărat un adorator al lui Christos când el este din toată inima sa un duşman al papalităţii, căci creştinismul şi papalitatea se raportează unul la celălalt ca „da”-ul la „nu”. Şi dacă nu crezi ceea ce spun eu, du-te la Pavel să ţi-o spună în ebraică, de vreme ce germana nu o poţi înţelege!”

Preceptorul: „Mie religia romană nu mi s-a părut deloc rea, şi eu pot deveni fericit şi în cadrul ei”. – Seppl: „O, da, atunci când eşti mulţumit cu Cerul zugrăvit în calendarele ţăranilor. Dar mulţi bani, timp şi răbdare mai costă acesta! – Dar iată că Pavel ne spune să tăcem, deci să-l ascultăm!”

Capitolul 207

Dorinţele spiritelor domnitorilor. Povestirea lor despre călăreţul de foc şi profeţia acestuia în privinţa sfârşitului lumii şi a revenirii Domnului Domnitorii solicită ajutor pământesc, Pavel le promite ajutor spiritual

Pavel se îndreaptă şi le spune locuitorilor criptei: „Ne-aţi solicitat oarecum imperios să vă urmăm în acest loc. Ce aţi vrea să facem noi aici? Ce fel de fapte aşteptaţi de la noi? Şi de ce aţi fost nevoiţi să veniţi la noi? Vorbiţi, ca să vă putem fi de ajutor în nevoile voastre şi pe măsura mişcării firilor voastre!”

Unul dintre ei păşeşte înainte şi spune: „Eu sunt un germano-roman (observaţie: în Împărăţia spiritului, demnitatea anumitor persoane sus-puse din punct de vedere pământesc nu este menţionată cu uşurinţă, după cum uneori nu este menţionat nici numele), fiind în privinţa numelui şi a demnităţii cel dintâi, şi mă numesc Rudolf. – Am văzut de curând o mare mişcare în aer şi un călăreţ de foc a venit la mine şi mi-a spus: «Această casă a voastră va fi pustiită şi nici o piatră nu va rămâne peste alta! Pământul va fi curăţat prin foc şi sânge! O mare nenorocire va răsuna din gura celui mare, iar focul şi ciuma vor smulge milioane dintre cei sărmani! Şi va veni sfârşitul Pământului!» – Acestea au fost cuvintele înspăimântătoare ale călăreţului de foc. Şi după ce a vorbit el, ne-a cuprins pe toţi o mare groază, încât am început să strigăm.

Însă călăreţul de foc ne-a spus atunci: «Dar mai întâi va fi chemat Dumnezeu, Domnul tuturor, chiar şi al celor mai infami. Şi Domnul însuşi va veni în lumea spiritelor şi se va face cunoscut tuturor celor pe care noaptea îi ţine prizonieri. Şi dacă vă veţi întoarce atunci spre El, El vă va susţine. Iar înaintea Lui vor merge slujitorii Săi, Petru, Pavel şi Ioan, şi vor vesti celor captivi lumina, care provine din numele lui Dumnezeu cel atotputernic. Iar cei care vor prelua numele acesta în inima lor vor primi

ei înşişi un nume nou, iar Domnul le va înălţa din nou fortăreţele căzute şi cetăţile distruse.

Şi tot aşa, va veni Domnul pe Pământ, şi anume mai întâi numai prin cuvintele, din inimile şi din gurile celor înţelepţi, pe care El i-a trezit şi pe care El îi va trezi în continuare. Însă după ce Pământul va fi purificat, El va veni în preasfânta Sa persoană la toţi aceia care Îl iubesc şi au o inimă curată şi miloasă!» – După aceasta, călăreţul de foc ne-a părăsit plecând ca fulgerul de aici, şi nu l-am mai revăzut niciodată.

Apoi a ajuns însă la noi vestea că în vechiul nostru oraş rezidenţial Viena au sosit nişte oameni pe la ‹Torcătoarea de la cruce›, care se dau drept mesagerii lui Dumnezeu şi care înfăptuiesc minuni pentru a-i convinge pe cei orbi de adevărul misiunii lor. În momentul în care această veste a sosit la noi, ne-am părăsit de îndată palatul nostru de nobili preaînalţi şi ne-am grăbit în cea mai bună ordine să-i întâlnim noi înşine pe aceşti mesageri, dacă era cu putinţă. Şi ne-am întâlnit cu adevărat cu ei şi i-am condus încoace. Iar voi sunteţi în mod incontestabil acei mesageri!

De aceea, noi, conducătorii, punem aceste dorinţe la picioarele voastre, pentru ca voi să reînălţaţi fortăreţele şi cetăţile noastre distruse şi să le consolidaţi în aşa fel încât să nu mai poată fi niciodată cucerite sau distruse de vreun duşman. Şi am dori să consolidaţi şi acest preanobil palat al nostru, pentru ca nimeni să nu-l poată pustii vreodată! – Acestea sunt toate dorinţele noastre şi din cauza lor am venit în întâmpinarea voastră şi v-am condus aici. Căci dacă acestui palat al preaînalţilor nobili i s-ar face vreun rău, acesta ar constitui un mare nenoroc pentru înalta dinastie de Habsburg-Lothringer, iar dăinuirea ei ar fi în curând în pericol.

În anul pământesc 1848, o singură piatră din palatul nostru de preaînalţi nobili s-a clătinat puţin, şi dinastia a avut mult de lucru pentru a-şi afirma străvechiul ei prestigiu! Ea s-a consolidat acum din nou şi are sensul onorabil de a-şi conduce şi îndruma în modul cel mai bun supuşii, de a-i răsplăti pe cei buni şi de a-i pedepsi în mod dur pe cei răi, după măsura păcatului lor. Şi asta, desigur, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu, pentru că El Însuşi procedează la fel, şi aşa vrea să fie lucrurile. De aceea, ar fi într-adevăr un rău incomensurabil pentru toate popoarele supuse dacă dinastia ar fi periclitată chiar şi într-o măsură foarte mică, sau dacă, în final, ar trebui să abdice de la vechiul ei tron!”

Pavel spune: „Prietene, profeţia călăreţului de foc este într-adevăr corectă, dar ea nu este încă împlinită. – Însă rugămintea voastră şi grija care v-a determinat să o faceţi este zadarnică şi de-a dreptul prostească! La ce v-ar mai putea folosi vechile fortăreţe şi cetăţi de pe Pământ, dintre care zeci de mii au fost deja transformate în ruine şi dărâmături de-a lungul timpului? Este drept că acel călăreţ de foc v-a vorbit despre înălţarea fortăreţelor şi cetăţilor voastre. Dar prin aceasta nu trebuia să înţelegeţi vechile voastre fortăreţe şi cetăţi pământeşti, ci credinţa şi speranţa voastră în puterea iubirii lui Iisus, Domnul-

Dumnezeu! Acestea constituie fortăreţele şi cetăţile! Asta vrea Domnul, deja de multă vreme, să reclădească şi să trezească în voi, cei de aici, cei care tânjiţi la noaptea adâncă a spiritului, în urma voinţei voastre de a urca cât mai sus. Şi dacă vă doriţi cu adevărat acest lucru, vă spun în numele Domnului, care se află şi El aici, dar pe care nu îl recunoaşteţi şi nu L-aţi recunoscut niciodată: pe acestea Domnul le va înfăptui cu siguranţă, dacă îl veţi ruga!

Şi El va menţine inclusiv dinastia pământească, atâta timp cât o găseşte bună şi atâta timp cât aceasta va acţiona în aşa fel încât popoarele să nu ajungă la nevoi prea mari. Căci dacă popoarele vor începe să se plângă prea tare în inimile lor, atunci Domnul va înţelege să aducă în curând acea dinastie la sfârşitul ei. O dinastie nu înseamnă nimic în faţa lui Dumnezeu, şi nici tronul acesteia nu înseamnă nimic, căci dinastia nu există de dragul tronului, după cum nici tronul nu există de dragul dinastiei, ci ele există de dragul unui păstor înţelept pentru copiii lui Dumnezeu! Iar dacă acesta nu poate sau nu vrea să păzească turma Domnului de tot felul de rele şi să-i dea lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu, atunci Acesta nu o va mai putea folosi. Şi Domnul va şti atunci să pregătească un sfârşit deplin acestei dinastii domnitoare!”

Capitolul 208

Continuarea învăţăturii despre dinastii. Pilda cu păstorul cel leneş
Dinastiile există numai din cauza popoarelor
Avertizare spre smerenie şi îndreptarea spre Domnul

Pavel continuă: „Eu, Pavel, un adevărat slujitor al Domnului Iisus, vă spun ţie şi vouă tuturor: înaintea Domnului Dumnezeu, toate tronurile şi dinastiile sunt o oroare. Dar dacă dinastia înfăptuieşte voinţa Domnului şi acţionează în conformitate cu legile ce rezultă din cuvintele lui Dumnezeu şi din iubirea şi îndurarea Lui, atunci dinastia se înalţă deasupra tronului şi este bine plăcută înaintea Domnului. Şi alături de o astfel de dinastie vor fi atunci îndurarea, puterea şi tăria Domnului. Vai de duşmanul care o atacă, pentru că el va fi cu adevărat strivit şi fărâmiţat, până când va deveni praf şi cenuşă! Reţineţi cu toţii, voi, cei vechi, care sunteţi nişte reprezentanţi ai dinastiei profund ancoraţi în carne chiar şi în spiritele voastre, că nici o dinastie nu este ceva în şi pentru sine, şi nici un tron nu are valoare şi dăinuire în sine, atunci când pe el nu stă cineva numit cu adevărat prin harul lui Dumnezeu.

Dar o dinastie ca aceea a Habsburgilor, pe care Domnul a lăsat-o atât de îndelung pe tron, trebuie să fi fost în general plăcută Domnului, căci altfel nu s-ar mai afla demult pe nici un tron, aşa cum s-a întâmplat cu multe alte dinastii. De aceea vă aflaţi aici de atâta timp în întuneric şi orbire, pentru că voi consideraţi în inimile voastre că dinastia ar fi, atât pe Pământ cât şi în lumea spirituală, ceva preaînalt pentru a cărei

menţinere Domnul ar trebui să-şi folosească atotputerea. O, iată, aceasta este o mare greşeală, pătrunsă până în măduva oaselor voastre! Domnul este singura putere şi tărie a oricărei dinastii şi a oricărui tron, dar asta numai din cauza popoarelor, pentru că doar acestea contează pentru El!

Căci Domnul Dumnezeu procedează cu o dinastie aşa cum procedează un moşier care are multe câmpii şi multe turme. Atunci când una sau mai multe oi din turmele lui sunt bolnave, posesorul lor le va acorda toată îngrijirea, pentru ca acestea să se însănătoşească. Dar dacă păstorul devine leneş şi rău, el va avea de a face cu stăpânul turmelor. Şi dacă el nu se corectează, Domnul îl va alunga din slujbă şi nu-i va mai încredinţa nici o altă turmă spre pază. Dar chiar dacă Domnul îndepărtează din slujba lor o sută de păstori pentru că nu erau păstori buni, nu va îndepărta nici măcar o oaie din cauză că aceasta nu mai este bună, ci o va păstra şi o va îngriji; însă pe păstorul cel rău îl îndepărtează din slujba sa.

Priviţi întreg Pământul! Popoarele sunt aceleaşi; dar unde sunt dinastiile care au domnit cândva peste aceste popoare? Ele au devenit păstori răi, şi de aceea şi-au pierdut slujbele! Scoateţi aşadar din inimile voastre ceea ce este nebunie şi nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu! Dezbrăcaţi-vă de orgoliul vostru dinastic ca de o haină veche şi îmbrăcaţi noul veşmânt al smereniei şi al adevăratei cunoaşteri, ca să puteţi fi număraţi în felul acesta printre mieii lui Dumnezeu, care sunt adevăraţii Lui copii!

Aţi ascultat cuvintele pe care vi le-a adresat călăreţul de foc. Iar el v-a spus că la scurtă vreme după ce îi veţi întâlni pe mesagerii în întâmpinarea cărora aţi ieşit, va veni Domnul însuşi şi vă va înălţa din nou fortăreţele şi cetăţile distruse! – Dar eu, Pavel, vă spun mai mult decât acel profet de foc:

Iată că Domnul, care trebuia să vină după noi, a venit odată cu noi! Cel care se află în partea inimii mele este El! Înspre Acesta mergeţi şi prezentaţi dorinţele inimilor voastre în faţa Lui! El singur deţine izvorul apei vii. Şi dacă veţi bea din aceasta, nu veţi mai înseta niciodată! Şi pentru că El însuşi se află personal aici, mergeţi în faţa Lui, căci El este singurul care poate să vă ajute şi o va face! Noi ceilalţi nu vă putem ajuta cu puterile noastre, căci avem numai însuşirea să-i pregătim pe fraţii noştri orbi pentru ajutorul lui Dumnezeu”.

Primul membru al dinastiei, R., răspunde la aceste cuvinte: „De la început discursul tău a fost bun, şi tu ne-ai arătat într-adevăr cum stau lucrurile! Dar este o prostie să afirmi că faptul că cel ce se află în partea inimii tale este Christos, aşadar însuşi Domnul Dumnezeu cel veşnic! Căci atunci când un domnitor de pe Pământ nu poartă nici un însemn, cum ar fi de exemplu o emblemă a Casei Domnitoare sau ceva asemănător, şi merge încoace şi încolo ca cel mai umil slujitor al unei cetăţi obişnuite, atunci se poate prea-bine ca el să depună mărturie pentru calitatea sa, însă va fi acoperit cu noroi. Şi aşa cum un rege

pământean trebuie să-şi arate prin strălucirea exterioară demnitatea, tot aşa trebuie să fie desigur cazul şi cu veşnicul Domnitor al tuturor domnitorilor! În plus, se mai spune: «Domnul-Dumnezeu locuieşte în lumina cea inaccesibilă.»”

Pavel: „O, da, cuvintele din urmă sunt corecte, dar nu pentru oricine! Priveşte numai! Căci tocmai lumina în care se află Domnul este inaccesibilă ţie şi alor tăi; pentru că lumina smereniei şi a lepădării de sine este cea mai tainică pentru fiinţele ca voi. Eu, Pavel, vă spun vouă că dacă Domnul ar fi venit la voi strălucind ca un Soare L-aţi fi recunoscut imediat, dar că în acest veşmânt El vă este inaccesibil! De aceea, vă va fi foarte greu să ajungeţi în apropierea Lui! Acum le ştiţi pe toate; deci faceţi ceea ce doriţi! Eu v-am spus tot ce am avut de spus”.

Capitolul 209
Un vechi membru al dinastiei în faţa lui Dumnezeu
Dinastul solicită o adevărată minune dumnezeiască

După aceste cuvinte, unul dintre reprezentanţii încă morţi din punct de vedere spiritual ai dinastiei păşeşte în faţa Mea şi spune: „Ai auzit ce au spus acest Pavel şi bătrânul R. în faţa ta. Lucrurile sună greu de crezut, dar eu nu vreau să mă las pradă prejudecăţilor. De aceea, mă îndrept înspre tine ca să constat dacă mărturia lui Pavel în privinţa ta conţine ceva adevărat. Eu nu vreau să-l privesc pe acest bun om ca pe un mincinos, pentru că pare mult prea onest. Dar s-ar putea ca el să fi fost prea cucerit de fiinţa ta, şi de aceea să te înalţe la nivelul unui Dumnezeu, din cauza prea-marii sale iubiri.

De aceea, nu vreau nici să-l laud şi nici să-l mustru pe acest om, însă vreau să verific această poveste, căci stă scris că trebuie să verificăm totul şi să reţinem ceea ce este bun. De aceea, spune-mi tu însuşi ce ar trebui să credem în privinţa ta? Se poate oare ca Domnul să apară creaturilor Sale sub înfăţişarea ta? Şi poate fi văzut Domnul cel nesfârşit de către creaturile Sale, şi se poate ca acestea să vorbească cu El?

Eu: „Tu nu ceri de la Mine cuvinte, ci fapte. Dar dacă voi înfăptui ceva în faţa ta la fel ca un om în neputinţa lui, vei spune: «Asta o poate face oricine şi fără să fie Dumnezeu!». Dar dacă voi face ceva neobişnuit în faţa ta, Mă vei considera fie mag, fie un învăţat în ştiinţele naturii, şi vei spune: «Desigur că lucrurile se petrec aşa dacă ai cunoaşterea lor şi tactica necesară. Iar pentru asta nu eşti Dumnezeu, chiar dacă aduci la lumina zilei aceste aparente minuni!» – Dacă aş înfăptui sub ochii tăi o faptă de care numai Dumnezeu este capabil, ea nu ţi-ar folosi la nimic, ci numai ţi-ar dăuna. Pentru că atunci ai fi judecat pentru a doua oară, şi anume cu uşurinţă, pentru moartea cea veşnică. Căci un înlănţuit nu poate intra în Împărăţia Mea, rosteşte Domnul. Crede aşadar în cuvintele

lui Pavel, şi vei trăi! Mai multe nu pot să-ţi spun, pentru că îţi lipseşte maturitatea necesară pentru a le înţelege”.

Rosteşte membrul dinastiei: „Ai într-adevăr dreptate. Dar eu nu înţeleg de ce o minune adevărată, care să mărturisească despre Divinitatea ta, mi-ar fi dăunătoare, ba chiar mortală! Căci tot ceea ce privesc este o minune a atotputerniciei şi înţelepciunii lui Dumnezeu, iar eu însumi sunt cea mai mare dintre aceste minuni. Şi cu toate acestea, ele nu-mi periclitează viaţa! Şi dacă la nenumăratele minuni ale lui Dumnezeu se mai adaugă una, lui Dumnezeu ar trebui să-i fie totuna. Pentru mine nu contează sub ce înfăţişare se arată Divinitatea creaturilor Sale, şi pe mine nu mă mişcă deloc dacă această Divinitate va îndeplini o operă extraordinară. Căci eu voi rămâne nepărtinitor în spiritul meu şi voi gândi şi voi acţiona la fel ca acum, când nu am încă o convingere fermă în privinţa Divinităţii tale.

Tu poţi face aşadar ceea ce vrei. Eu voi rămâne mereu acelaşi, cel care sunt şi am fost. Dacă eşti Dumnezeu, voi avea marea bucurie de a-mi cunoaşte personal creatorul. Dacă însă nu eşti Dumnezeu, nu te voi considera un om rău, dar te voi considera pe alocuri exagerat şi excentric, ceea ce sper că nu te va deranja.

De aceea, arată-mi te rog o minune! Creează o lume în faţa ochilor mei şi eu mă voi comporta la fel ca până acum, căci pentru mine nici o minune nu este mai mare sau mai mică. Dumnezeu este şi va rămâne Dumnezeu, indiferent că va crea un ţânţar sau un elefant, sau dacă se revelează creaturilor Sale în veşmântul de lumină nesfârşită al Soarelui sau în hainele unui cerşetor. Căci ce impresie a făcut Christos asupra evreilor, cu toate minunile Sale? Aproape nici una, cu excepţia unor pescari consideraţi orbi şi a unor rude. Toţi ceilalţi l-au considerat un mag, un medic sau orice altceva, numai Dumnezeu nu. Şi cu toate acestea, El a fost însuşi Dumnezeu!”

Capitolul 210
Minunile şi efectul lor. Membrul dinastiei recunoaşte înţelepciunea Domnului
Convertirea sa la Christos cu rezerve. Membrii dinastiei se sfătuiesc

Eu: „Prietene, Eu ştiu cel mai bine ce impresie ar face o minune asupra ta, şi de aceea, nu voi face nici una. Faptul că întreaga creaţie materială a Universului este o minunată operă a puterii şi înţelepciunii divine, pe care oamenii o pot privi în fiecare zi, este adevărat şi corect. Dar pentru că atât locuitorii Pământului cât şi cei ai celorlalte corpuri cereşti privesc asemenea minuni, care sunt mărturiile cele mai grăitoare ale Divinităţii, ei trebuie să şi moară în privinţa cărnii în aceste minuni, ceea ce constituie la rândul său o minune.

Căci orice minune este o judecată pentru sufletul care o contemplă, judecată de care nu se poate elibera decât prin cea mai

deplină negare de sine. Însă aceasta poate consta numai în aceea ca sufletului să i se ia tot ceea ce are nevoie, chiar şi cea mai uşoară adiere. Iar această preluare este ceea ce voi numiţi moarte a trupului, sau a materiei.

Din suflet trebuie să moară tot ceea ce nu aparţine spiritului. Atâta timp cât vreo nevoie exterioară oarecare mai ţine încă sufletul în propriile sale fibre vitale, spiritul liber al lui Dumnezeu nu se poate extinde pe deplin în el şi nu poate elibera sufletul de orice judecată.

Desigur că Divinitatea poate înfăptui minuni pentru a convinge un suflet. Însă aceste minuni înlănţuie sufletul din afară în aşa fel încât acesta nici nu-şi mai poate aminti de vreo mişcare liberă, care constituie totuşi singura condiţie a vieţii în faţa lui Dumnezeu. De aceea, sufletul trebuie să ajungă într-o stare în care să se elibereze de tot ceea ce este exterior, pentru ca spiritul să se poată extinde în el, conferind durabilitate sufletului în faţa lui Dumnezeu. Căci în faţa lui Dumnezeu nu poate dura decât ceea ce este tot Dumnezeu.

Înţelegi acum de ce nu vreau să înfăptuiesc nici o minune? Dacă Dumnezeu nu ar fi depus deja spiritul în sufletul raţional, acesta nu ar putea dura nici măcar o singură clipă ca fiinţă liberă, ci ar pieri ca o picătură de apă pe un fier incandescent. Şi tocmai de aceea, animalele trebuie să rămână proaste şi aproape fără nici o cunoaştere, pentru că altfel durabilitatea lor ar fi imposibilă. Înţelegi ceea ce spun?”

Membrul dinastiei răspunde: „Da, prietene, este ca şi cum aş înţelege, şi totuşi nu înţeleg. Căci pentru a înţelege astfel de lucruri este necesar mai mult decât să fi purtat câţiva ani pe Pământ coroana şi sceptrul. – Însă înţeleg acum din ce motiv tu eşti de fapt cel dintâi din această mică societate, şi anume pentru că eşti cel mai înţelept dintre ei. Tu cunoşti natura spirituală şi materială în temeiurile ei, şi vezi cel mai bine relaţiile reciproce. Dacă eşti însă însuşi Christos, Domnul – desigur că asta este o altă întrebare!

Oare nu ştii că un adevărat creştin trebuie să fie precaut în a accepta că orice om care este înţelept şi eventual înfăptuieşte şi unele minuni, ar fi Christos? Căci se spune în Sfânta Scriptură: «Iar cu timpul se vor scula profeţi falşi şi vor înfăptui semne şi vor spune: ‹Iată, aici este Christos›, sau ‹Acolo este El!›, dar să nu îi credeţi! Căci venirea Fiului omului va fi fulgerătoare de la început până la sfârşit. Iar sosirea Domnului va fi ca aceea a unui hoţ în timpul nopţii!» – ceea ce sigur că ar putea fi fatal. Căci un hoţ care intră pe furiş în casă nu face nimic bun!

Aşadar, prietene, ar trebui să nu ne iei în nume de rău faptul că avem ezitări în a accepta că tu ai fi Christos. În rest, nu avem nimic de reproşat în privinţa prea-marii înţelepciuni a spiritului tău. S-ar putea ca în privinţa minunilor, ca şi a materiei lumii exterioare, lucrurile să stea aşa cum ai spus tu. Dar să acceptăm că tu eşti Christos pentru că ne-ai putut explica toate aceste lucruri mi se pare o îndrăzneală prea mare.

Petru, Pavel, Ioan şi Iacov – mai treacă-meargă; dar Christos? – Prietene, aici încetează orice glumă!”

Eu: „Eu nici nu cer acest lucru, pentru că este suficient ca voi să-L mărturisiţi pe Christos drept Dumnezeu şi stăpân al tuturor lumilor şi Cerurilor. Dar voi va trebui să vă sfătuiţi între voi şi să vă hotărâţi dacă îl recunoaşteţi cu toţii în inimile voastre pe Christos drept Dumnezeu, Domn şi Tată, şi dacă voi toţi cei din această criptă vreţi să ne urmaţi nouă de dragul lui Christos-Dumnezeu! Toţi ceilalţi pe care îi vedeţi aici ne-au urmat din această cauză, şi de aceea, îşi vor afla mântuirea. Faceţi acelaşi lucru şi o veţi afla şi voi pe a voastră!”

Membrul dinastiei spune: „Bine, vom pune de îndată în aplicare aceasta! Dacă merge, e bine, şi dacă nu merge întrutotul, va merge şi aşa nedesăvârşită!”

După aceste cuvinte, membrul dinastiei se întoarce înspre toţi locuitorii criptei din familia sa şi li se adresează astfel: „Aţi ascultat cu toţii ce a spus aici acest prieten. Şi deoarece eu sunt de părere că noi, în această stare a noastră de aici, avem prea puţin de câştigat şi mai mult de pierdut, consider că ar trebui să acceptăm cu bunăcredinţă propunerea. – De aceea, sfătuiţi-vă între voi şi daţi-mi de ştire în privinţa voinţei şi hotărârii voastre. Apoi, fie vom părăsi pentru totdeauna acest loc, fie – ceea ce ar fi forte trist – vom rămâne Dumnezeu ştie câtă vreme încă în acest loc cu adevărat neplăcut.

Eu sunt un creştin statornic şi vorba mea dintotdeauna a fost: «Fie Christos, fie totul este pierdut!». Şi aşa cred şi acum, că trebuie să ne străduim să ajungem la Christos, chiar şi cu preţul vieţii. Şi dacă El ar fi – după cum sunt mulţi de părere – doar o fabulaţie, atunci suntem cu toţii fiinţele cele mai nefericite. Căci atunci cine este Dumnezeu, şi cum, şi când, şi unde? Dacă însă Christos este Dumnezeu şi El este Domnul Cerului şi al tuturor lumilor, atunci îl avem în El în mod vizibil pe Tatăl cel veşnic plin de iubire, bunătate şi îndurare, Cel care nu îşi respinge copiii cu aceeaşi uşurinţă ca un Dumnezeu care este atotputernic şi atotdrept, în care desigur că domneşte cea mai înaltă înţelepciune dar nu şi iubirea paternă şi îndurarea.

Eu, cel dintâi dintre habsburgi însă, gândesc aşa: Cel care este plin de mândrie şi orgoliu îşi doreşte un Dumnezeu extrem de mândru şi de orgolios, un Dumnezeu inaccesibil – ceea ce este un păcat al mândriei, care s-a apropiat uneori pe furiş şi de sufletul meu. Însă acest prieten înţelept m-a făcut să înţeleg în ce constă insuficienţa luminii în care locuieşte Dumnezeu. Anume în smerenie şi în smerirea insondabil de adâncă a lui Dumnezeu, care este o oroare pentru cel mândru. De aceea, spun: mea culpa, mea maxima culpa. – Cândva, ca împărat, m-am ghidat şi în faptele mele după aceste criterii, deşi m-am gândit mereu că numai cel mândru şi orgolios şi-L poate imagina pe Dumnezeu în felul acesta. Dar acum acest gând a devenit adevăr în mine, şi de aceea, vă propun vouă, tuturor copiilor mei pământeşti, să-l urmăm pe acest bun prieten! El afirmă despre sine însuşi că ar fi Christos. Să lăsăm

deocamdată această afirmaţie deoparte. Orice este posibil, dar noi vrem să verificăm cu exactitate acest lucru. Aşadar ce gândiţi voi, iubiţii mei prieteni şi copii pământeşti? – Ce veţi face voi?”

Unul din mulţime spune: „Noi ştim cu toţii că tu, Rudolf von Habsburg, eşti cel dintâi în cea ce priveşte demnitatea. Însă preanobilul tău palat nu se află aici, ci în altă parte. Aici nu eşti decât un locuitor ca oricare altul, şi de aceea, nu îţi este îngăduit să ai ultimul cuvânt! Multora le place aici, deşi sunt şi ei creştini! De aceea, noi vom rămâne aici până când va răsuna trompeta judecăţii de apoi, atunci când bunul Dumnezeu se va îndura de noi! – E drept că în conformitate cu conştiinţa noastră noi am fost foarte severi faţă de oricine a păcătuit faţă de noi, dar, cu toate acestea, am fost adesea şi milostivi, pe bună dreptate. De aceea, poate că va fi milostiv şi bunul Dumnezeu cu noi, pe bună dreptate, în ziua de apoi, iar până atunci vom rămâne cu toţii aici în bună pace!”

Rudolf: „Atunci de ce aţi venit cu noi când ne-am dus în întâmpinarea acestora?” – Unii dintre principalii membri ai dinastiei răspund: „Am făcut-o numai de dragul paradei şi întrucâtva şi de teamă, datorită profeţiei călăreţului de foc. Şi pentru că acum vedem că nu avem de ce să ne temem din această cauză, noi rămânem în palatul nostru de nobili preaînalţi! S-a înţeles? Noi rămânem aici!”

Capitolul 211

Maria Theresa şi alţi câţiva membri ai dinastiei sunt de acord cu părintele dinastiei Rudolf – Rugămintea adresată Domnului să-i scoată afară din criptă
Buna mărturie în privinţa lui Rudolf

Auzind aceste cuvinte, Rudolf spune: „Sper ca dintre mulţii nebuni care sunteţi voi să fie totuşi câţiva mai deştepţi care să mă urmeze! În rest, este adevărat că în acest palat de nobili preaînalţi nu se manifestă aproape nimic în afară de o anumită libertate a vieţii şi o anumită plăcere a vieţii. Dar eu m-am săturat de o asemenea viaţă de huzur! Şi aş prefera mai degrabă să fiu păstor la oi decât un locuitor mut al unui asemenea palat prostesc de nobili preaînalţi! Voi, cei trei ultimi nobili Lothringer şi tu, fiica mea Theresa, ce este cu voi?! Veţi rămâne şi voi aici până în acea zi a Judecăţii de apoi care probabil că nu va veni niciodată?”

Theresa răspunde: „Iubite străbunic, eu te voi urma, şi fiii mei la fel! Şi noi ne-am săturat de această viaţă de cârtiţe. Să intervină odată o schimbare, căci altfel devenim statui!” – Joseph: „Sunt întrutotul de aceeaşi părere! Trebuie să folosim clipa. Cine o pierde, a pierdut coroana şi sceptrul şi nici un timp nu i le va mai aduce înapoi! De aceea, nu vreau să fiu cel din urmă care să beneficieze de această clipă favorabilă!” – Leopold: „Şi eu gândesc la fel! Cândva lucrurile trebuie să

se schimbe, căci cu această şedere îndelungată de aici nu ajungem nicăieri. Pe Pământ un ţap ispăşitor, iar aici, lipsit de orice! De aceea, mă eliberez şi eu de aici şi mă alătur celor care vor să plece!”

Franz adaugă şi el: „Aşa vom proceda şi noi, iar ceilalţi n-au decât să râdă cât vor. Cât am trăit pe lume, mi-a mers prost; tinereţea mea a constat din războaie, urmăriri, supărare, teamă şi mânie, iar bătrâneţea mea din nevoinţe de tot felul, din boli, şi în fine, dintr-o moarte trupească amară. Aici, în această lume spirituală, în acest Elysium de nobili preaînalţi, ne distruge o plictiseală de moarte. De aceea, să ieşim din gaura asta, cu cât mai repede cu atât mai bine!”

După aceste cuvinte, Rudolf îmi spune: „Prietene, iată-ne împreună pe cei care vor să meargă împreună cu tine. Câteva alte rude – puţine – ni se vor mai adăuga. Dacă binevoieşti, putem să pornim”.

Eu: „Îndată, prietene într-adevăr preţuit! Eu te-am îndrăgit întotdeauna, căci tu nu ai înfăptuit niciodată nici o nedreptate. Tu ai avut o mare iubire faţă de Domnul Iisus. De aceea ai şi fost uns drept conducător al popoarelor şi ai primit prin puterea lui Dumnezeu dreptul de moştenire pentru urmaşii tăi, astfel încât şi acum, după câteva sute de ani, tot urmaşii tăi – cel puţin pe linie maternă – se află pe tronul conferit ţie de Dumnezeu, conducând popoarele într-un mod bun şi corect, sau într-unul prost, în funcţie de popoare.

Dar pentru că tu ai fost întotdeauna pe placul Meu şi ai condus bine popoarele, îţi voi da acum şi răsplata pe care ai aşteptat-o atât de mult. – Şi dacă această lungă aşteptare ţi-a părut o nedreptate din partea lui Dumnezeu, te asigur că nu este aşa. Căci orice domnitor, chiar dacă este atât de just, nu poate coborî înălţimea situaţiei sale în praful smereniei atâta timp cât se află în lume. El trebuie să se lase adorat ca un zeu, căci altfel nu ar fi un adevărat domnitor. Însă Împărăţia Cerului nu poate intra decât în posesia aceluia care s-a smerit până la ultima şi cea mai mică fibră a vieţii sale.

Celui care a avut în lume o situaţie modestă îi este mai uşor să coboare în adâncurile smereniei. Dar nu la fel de uşor îi este aceluia care s-a aflat pe culmea cea mai înaltă a demnităţilor şi măreţiei omeneşti. Cel care locuieşte lângă mare trebuie să facă doar câţiva paşi ca să ajungă la malul ei. Dar cel care se află pe vârful muntelui cel mai înalt va avea nevoie de un timp considerabil mai lung ca să coboare până la malul mării.

Domnitorii se află din punct de vedere spiritual pe o astfel de înălţime. De aceea, ei au nevoie de mai mult timp ca să ajungă la mare decât aceia care locuiesc deja pe malul mării. Iată, David a fost un rege întrutotul după inima lui Dumnezeu, căci el a fost bun şi drept. Şi cu toate acestea, el a trebuit să aştepte mai multe sute de ani în lumea spirituală până când şi-a aflat deplina mântuire. Acelaşi lucru trebuia să ţi se întâmple şi ţie. Sper că vei găsi în această explicaţie deplina justificare a dreptăţii, harului, iubirii şi înţelepciunii divine.

Ceea ce ţi-am spus până acum este valabil pentru toţi cei încoronaţi deasupra popoarelor Mele. Iar acela dintre voi care vrea să se regăsească în această descriere, să se ridice chiar acum şi să Mă urmeze Mie! Iar cel care nu vrea, să rămână pe loc! – Din păcate, există aici unii care nu se vor găsi încă vreme îndelungată. Dar Eu doresc încă o dată ca înainte de a părăsi acest loc să lăsăm să răsune prin Pavel al Meu o voce care să-i trezească pe cei orbi din somnul lor! Voinţa voastră este la fel de liberă ca şi spiritul vostru, şi de aceea, nu-mi este îngăduit nici măcar Mie Însumi să hotărăsc şi să spun: «Aceştia şi aceştia, şi atât!», căci Eu nu vreau să prevăd lucrurile înainte ca ele să se deruleze, ci pur şi simplu să le trăiesc şi să fiu plin de îndurare. Căci faţă de aceia cărora Eu le-am dat multe de dus trebuie să dovedesc şi o mare indulgenţă, pentru că ei au ostenit şi au obosit mult cărându-şi marile lor poveri.

De aceea, ridică-te, Pavel, şi trezeşte-i pe cei care vor să se lase treziţi!”

Capitolul 212
Cuvintele generatoare de trezire spirituală ale lui Pavel, adresate membrilor dinastiei
Apostolul le arată crimele comise în timpul domniei lor şi le promite mila Domnului

După aceste cuvinte, Pavel se ridică şi le adresează următoarele cuvinte preaînalţilor nobili: „Iubiţii mei prieteni şi fraţi în Iisus, Domnul-Dumnezeu!”

El este întrerupt însă imediat de tatăl Teresei, care îi spune batjocoritor: „Oare când om fi păzit noi porcii împreună, astfel încât el, un evreu obişnuit, să se obrăznicească în a mă numi pe mine frate? Oare nu ştie el cine suntem noi? Acest nimic ordinar este poftit să aibă mai multă distincţie, căci altfel îi vom arăta noi cine este aici împărat!”

Pavel însă nu dă atenţie acestor cuvinte şi îşi continuă discursul: „Stă scris că «Celor cărora li s-a încredinţat puţin vor trebui să dea socoteală pentru puţin; însă celor cărora le-a fost încredinţat mult vor trebui să dea socoteală pentru mult!». Însă voi faceţi cu toţii parte dintre aceia cărora Domnul le-a încredinţat foarte mult. De aceea, aveţi de dat şi o socoteală extrem de mare în faţa Domnului! Căci eu, Pavel, vă spun vouă că voi sunteţi încă plini de o veche încăpăţânare ruginită de nobili preaînalţi, şi că pentru voi toţi a sosit acum într-adevăr o zi de apoi, în care vi se cere tuturor cea mai riguroasă socoteală, de vreme ce voi nu renunţaţi la încăpăţânarea voastră. Căci cu Domnul Iisus, Părintele nostru, nu este de glumit, deşi El are cea mai înaltă iubire, blândeţe şi răbdare, şi nu doreşte în tot timpul decât ceea ce este mai bun pentru copiii Săi. Şi acest Iisus, care ne-a smuls pe toţi din puterea lui Satan prin moartea Lui pe cruce, se află aici în faţa voastră; şi deşi este încă la

fel de răbdător ca un miel, blândeţea şi răbdarea sa nu sunt nemărginite. Şi vai vouă, dacă va începe să vă trateze după dreptatea Lui! Nu veţi putea să răspundeţi nici măcar la una din miile de întrebări, căci voi sunteţi cu toţii mari păcătoşi în faţa Lui.

Câţi oameni nu aţi judecat voi din cauza orgoliului vostru nemărginit, nu rareori într-un mod cumplit? Cu câtă duritate nu aţi urmărit câte un spirit iluminat? Câtă cruzime lipsită de menajamente nu aţi folosit voi împotriva fraţilor voştri evanghelici? Câte jale nesfârşită nu aţi adus în de o mie de ori câte o mie de familii? Şi ce ravagii nu aţi făcut în războiul religios de treizeci de ani împotriva adevăratei învăţături a lui Iisus? Şi câte alte nedreptăţi nu aveţi voi pe conştiinţa voastră? Cât v-aţi străduit voi să vă măriţi strălucirea pe seama vieţii şi a sângelui a milioane de oameni, care sunt, la fel ca şi voi, copii ai lui Dumnezeu? Câţi nu au pierit fără vină în închisori datorită trândăviei judecătorilor voştri, cărora le-a mers atât de bine sub ocrotirea voastră? Asemenea păcate şi mii de altele şi mai mari aveţi voi pe conştiinţa voastră. Fluvii de sânge vărsat pe nedrept strigă la Dumnezeu după răzbunare împotriva voastră. Astfel încât, dacă ar fi ca Domnul să vă judece exclusiv după dreptate, ar trebui să vă lase să ardeţi o veşnicie în focul Iadului pentru toate nedreptăţile şi cruzimile voastre.

Însă El s-a hotărât acum să lase să se reverse mila Lui în loc de dreptatea Lui, căci El nu se bucură de chinul păcătoşilor. El consideră că sunteţi foarte bolnavi şi vrea să vă ajute. De aceea, a venit El Însuşi ca mântuitor aici la voi. Ce anume vă opreşte pe voi, orbilor, să îi urmaţi chemarea? Ce aveţi aici? Nimic, decât ceea ce vă creează imaginaţia voastră domnitoare! Şi cu toate acestea, nu vreţi să urmaţi exemplul fraţilor voştri cu adevărat mai mari, care – ştiind că în faţa lui Dumnezeu orice măreţie pământească este un nimic absolut – s-au raliat imediat Domnului, deşi încă nu îl recunosc pe deplin!

Priviţi-l pe Rudolf, care a domnit pe placul lui Dumnezeu! Priviţi-o pe Teresa, pe bunul Joseph, pe inimosul Leopold, pe condescendentul Franz şi pe ceilalţi câţiva fraţi şi surori – căci şi aceştia au făcut unele lucruri, la fel ca odinioară David – care nu s-au încadrat în iubirea lui Dumnezeu. Dar Domnul-Dumnezeu le-a cântărit povara pe care au avut-o de purtat şi le-a iertat lor – la fel ca şi lui David – orice vină, şi i-a preluat deja în Împărăţia Sa. Căci cei care sunt lângă El se află deja în Împărăţia Sa. Dar Domnul vrea să fie îndurător cu voi toţi. Iar voi de ce nu vreţi să primiţi marea Sa milă? Oare nu este mai bine să urmaţi chemarea harului Domnului-Dumnezeu, decât să vă pregătiţi pentru Iad, prin încăpăţânarea voastră de neclintit?”

După aceste cuvinte, toţi se simt zguduiţi până la ultimul, şi încep să reflecteze. Numai unul dintre ei spune: „Eu rămân împărat, un împărat veşnic chiar şi în faţa lui Dumnezeu!”

Capitolul 213

Cuvintele lui Pavel adresate împăratului încăpăţânat
Răspunsul la fel de încăpăţânat al acestuia

Auzind aceste cuvinte, Pavel spune: „Prietene, spune-ţi ţie însuţi ce împărat este acela fără ţară, fără popor şi fără putere! Eu îţi spun că el nu este altceva decât un nebun. Oare a devenit vreodată cineva împărat prin propriul său har, şi nu din mila lui Dumnezeu? Cine îi dă omului puterea să domnească, iar popoarelor voinţa să îl asculte? Vezi, pe acestea le înfăptuieşte Domnul-Dumnezeu, singurul stăpân veşnic al puterii. Şi dacă Dumnezeu te-a făcut împărat, de ce te umfli în pene pentru această demnitate de împărat a ta, ca şi cum te-ai fi făcut tu însuţi împărat?

Dacă ar fi atât de uşor ca cineva să devină împărat fără puterea divină, atunci ar exista un mare număr de împăraţi pe Pământ; însă aceasta ar fi oroarea ororilor în faţa lui Dumnezeu. De aceea, El nu înscăunează decât un singur împărat peste mai multe ţări, pe care îl prevede cu putere şi cu o mare stimă din partea popoarelor, dar aceasta numai pe acea durată a vieţii sale cât este el capabil să domnească!

După moartea trupului său, cel care a fost împărat încetează pe veci să mai fie împărat şi devine egal cu cel mai mic dintre supuşii săi. Dar în Împărăţia lui Dumnezeu el poate din nou să devină ceva, prin smerenie şi prin marea sa iubire, în primul rând faţă de Domnul-Dumnezeu şi în al doilea rând faţă de toţi fraţii săi şi faţă de toate surorile sale. Dar o asemenea stăruire încremenită în ceea ce a fost cineva pe Pământ nu aduce viaţă, ci moarte adevărată! De aceea, adevăr îţi spun: gândeşte-te bine ce vei face! Căci poarta harului şi îndurării deosebite a Domnului nu este veşnic deschisă, aşa cum nici pe Pământ nu este mereu zi şi vară. Aici nu poate nimeni să prevadă: «Iată că în curând vine primăvara harului şi apoi vara harului Dumnezeiesc!», ci acestea sunt tăinuite de Dumnezeu! Şi atunci când voieşte El, harul este aici. El singur închide şi deschide poarta harului atunci când vrea şi cum o vrea El.

Şi iată că acum poarta este deschisă pentru voi toţi! De aceea, folosiţi-o, înainte ca ea să se închidă din nou! Crezi oare că Domnul-Dumnezeu coboară în fiecare zi în carne şi oase pe Pământ din Cerul Său preaînalt ca să înveţe, să vindece şi să-şi dăruiască cu har creaturile, făcându-le astfel copiii Săi? Iată că Domnul nu procedează aşa şi numai El ştie pentru ce face sau nu face ceva. Desigur că El este de-a pururi iubire şi îndurare, dar harul Său deosebit nu îl oferă în toate timpurile în aceeaşi măsură, şi nici tuturor fiinţelor la fel!

Iată, eu am fost cândva cel mai mare şi mai înverşunat urmăritor al creştinilor pe care i-am persecutat, şi cu toate acestea El mi-a arătat harul Său cel preaînalt şi m-a întărit să devin Apostolul Lui în lume, în timp ce majoritatea celorlalţi Apostoli ai Săi şi-au avut misiunea numai printre evrei. Şi nici pe mulţi alţi oameni, chiar cu mult mai buni şi mai nobili, nu i-a învrednicit cu un har deosebit. Căci înţelepţii nu au avut

parte de ceea ce a revelat El copiilor Săi ca fiind Împărăţia Sa şi harul Său deosebit.

Din aceasta rezultă încă o dată că în înţelepciunea Lui, Domnul face ceea ce voieşte. Cel care se apără în modul cel mai singur este adesea înconjurat de mii de pericole. Dar pe cel temător, Domnul îl ocroteşte nu arareori în aşa fel, încât lui nu i s-ar întâmpla nimic chiar dacă întreg Pământul s-ar face aşchii. Căci Domnul face ceea ce voieşte şi nu are nevoie de sfatul nici unui om. Însă faptul de a nu primi darul harului din propria Lui mână este o nebunie de neiertat, de vreme ce El a întins de bunăvoie acea mână.

Ia-ţi aşadar gândul de la împăratul din tine şi primeşte în schimb harul Domnului, şi atunci vei trăi. În caz contrar, vei muri în iluziile tale!”

Cel încăpăţânat răspunde: „Este drept că tu vorbeşti la fel de înţelept ca un ministru, dar câtă deosebire există totuşi între un ministru şi un împărat! Adu-mi-l pe Domnul însuşi; în mila mea doresc să-l ascult şi să-i acord în mod excepţional o audienţă mai lungă!”

Pavel: „O, dar asta depăşeşte într-adevăr tot ceea ce puteam aştepta de la mila ta! Tu vrei să-i acorzi chiar Domnului o audienţă şi-mi ceri să-L aduc înaintea ta! O, tu, cel mai nebun dintre nebuni! Nu, prietene, de data asta mergi prea departe! Eu, Pavel, mă cutremur de acest gând al tău, iar tu îl poţi gândi şi cere înfăptuirea lui? Aceasta nu poate fi opera ta, ci trebuie să fie opera lui Satan! Învinge-te pe tine însuţi şi leapădă-te de imensa ta nebunie! Te rog, devino un om – în faţa lui Dumnezeu!”

Cel încăpăţânat: „Un regent vorbeşte în modul său obişnuit, iar un Apostol în modul său obişnuit! Dar prin audienţă eu nu înţeleg ceva atât de strigător la cer ca tine, şi cred că nu am greşit chiar atât de infinit de mult de vreme ce te-am rugat să-l aduci pe Domnul la mine! Doar şi pe Pământ trimitem după câte un preot care să vină cu Christos atunci când suntem bolnavi şi nu putem merge noi la El. De aceea, nu mai face atâta gălăgie, ca şi cum din cauza spuselor mele s-ar fi prăbuşit deja cerul şi Pământul.

Gândeşte-te numai că între un împărat şi un om obişnuit va dăinui întotdeauna o diferenţă mare cât cerul. Oricare ar fi sfera în care trăieşte cineva, viaţa sa îi devine o a doua natură. Deci dacă eu vorbesc aici în faţa ta din înalta natură sufletească a mea, acest lucru nu poate fi atât de greşit ca atunci când ar îndrăzni să vorbească astfel un om obişnuit!

Eu am fost cândva împărat, ceea ce nu-mi poate fi luat de nici un Dumnezeu atâta timp cât îmi este lăsată amintirea. Şi astfel, eu rămân pe veşnicie împărat în amintirea mea, chiar şi în faţa lui Dumnezeu. Cât despre faptul că aici nu mai am cui să poruncesc, ştiu de multă vreme acest lucru, la fel de bine ca şi tine, prieten zgomotos al meu! De aceea nici nu mai am nevoie de nimic de la El. Voi progresa prin mine însumi. Aşadar, dacă nu mi se impune nimic, voi prelua binele şi adevărul de la

sine, acţionând apoi în conformitate cu acestea. În rest, rămân aşa cum sunt, bun sau rău, ceea ce-mi este egal. Ai înţeles, domnule Zgomotos?”

Pavel: „O, da, foarte bine! Doresc să îţi atrag însă atenţia asupra următoarelor aspecte: atât timp cât eul tău este determinat în tine ca judecător, Eul veşnic al lui Dumnezeu nu va putea locui în inima ta! – Dacă e să luăm în considerare raporturile exterioare ale vieţii, ai dreptate în tot ceea ce mi-ai spus. Dar raporturile interioare ale vieţii sunt de o cu totul altă natură! Dar pentru că ele îţi sunt ţie întrutotul străine, tu trebuie să te laşi mai întâi pătruns de ele, căci altfel nu vei ajunge niciodată în lumea spirituală, al cărei locuitor eşti de aproape două sute de ani, într-un loc mai verde. Şi de ce mă tratezi ca şi cum aş fi duşmanul tău, de vreme ce eu îţi revelez adevărul deplin, pentru că aşa mi-a cerut Domnul?”

Rosteşte cel neînduplecat: „Eu nu te tratez ca pe un duşman, dar tu nu îmi placi! De aceea, aş vrea să ascult pe un altul, ca să ştiu ce am de făcut!”

Capitolul 214

Cum se socoteşte durata vieţii în lumea de dincolo – O cerinţă istorică Pilda scamatorilor – Adevărata strălucire a unei curţi împărăteşti

Pavel spune: „Vei avea parte să asculţi şi de un altul, dar nu acum, atâta timp cât în gândirea, simţirea şi purtarea ta eşti aproape ca o piatră materială. Iar eu, Pavel, de aceea, sunt cel mai mărunt dintre Apostoli, pentru că trebuie să răzuiesc mai întâi partea materială grosieră de pe copii lui Dumnezeu şi să dau la o parte cel dintâi gunoi de pe ei. De aceea, atâta timp cât tu confunzi gândurile şi poftele tale materiale cu cele spirituale, nu vei scăpa de Pavel! Căci aceasta este sarcina lui Pavel, ca el să cureţe mai întâi locul pe care vor putea înălţa apoi adevăraţii constructori clădirea, care va dobândi apoi cea mai splendidă organizare lăuntrică chiar de la marii arhitecţi constructori.

De aceea, la început va trebui să te mulţumeşti cu mine. Iar dacă cineva îl acceptă pe Pavel, poate beneficia apoi de cuvintele lui Petru, ale lui Ioan, şi în final de cele ale Domnului însuşi. Însă oricine începe, trebuie să înceapă cu Pavel, căci altfel nu va ajunge niciodată la Petru, şi cu atât mai puţin la Ioan. Iar cine nu ajunge la Ioan, nu va ajunge nici la Domnul! Căci Ioan este asemenea iubirii lui Dumnezeu faţă de copiii Săi”.

Cel neînduplecat: „Foarte bine, dar tu nu eşti fidel în ceea ce priveşte datele tale, şi de aceea, eu nu pot conta pe tine! Spuneai că eu mă aflu de aproape două sute de ani „după socoteala pământească” aici, în lumea spirituală. Or aceasta este o minciună curată, pentru că eu mă aflu aici abia de 110 ani, deci mai lipsesc încă 90 de ani ca să se potrivească socoteala ta! Şi oare nu ar trebui ca spirite de talia ta să fie capabile să furnizeze date exacte, de exemplu în privinţa timpului în

care locuieşte aici un spirit? Aş vrea să văd cum ieşi din această nepotrivealã, şi atunci vom mai vedea!”

Pavel: „Această controversă îţi va cădea cam greu. Spune-mi tu, scormonitor găunos al materiei ce eşti, când ai învăţat tu să socoteşti în lumea spirituală, în aşa fel încât să mă acuzi pe mine de minciună? Căci iată, nebunule, cum socotim noi în lumea spirituală: din clipa în care spiritul a fost depus de Domnul în sufletul tău (ceea ce se întâmplă de îndată ce în sufletul unui copil este capabil de primul gând, ceea ce se întâmplă la unii copii deja în primul lor an de viaţă) – începând de atunci orice om este deja un locuitor al lumii spirituale, fapt pe care i-l revelează foarte limpede visele sale. Căci numai în acea parte din zi în care se află în stare de veghe se găseşte el cu cea mai mare parte a fiinţei sale în materie, deşi chiar şi atunci unii oameni se pot afla pe deplin în lumea spirituală prin anumite gânduri şi consideraţii spirituale, rugăciuni, iubire faţă de Dumnezeu şi acţiuni nobile. Şi atunci începe socoteala pe care obişnuim să o facem noi aici. Şi dacă adaugi acest răstimp la cei 110 ani ai tăi, nu vei mai găsi atât de mincinoasă aproximarea de două sute de ani, aşa cum ai fost suficient de bădăran să mi-o spui în faţă”.

La aceste cuvinte, cel neînduplecat răspunde: „Asta nu am ştiut, că aici aşa se socoteşte. Dacă mi-ai fi dat mai înainte o indicaţie în acest sens, nu te-aş fi făcut mincinos, iar tu nu m-ai fi făcut pe mine scormonitor găunos în materie, ceea ce la rândul său nu constituie un compliment. Cred aşadar că acum suntem chit şi că nu ne mai datorăm nimic unul altuia. În ceea ce mă priveşte, eu aşa consider; crezi şi tu la fel?”

Pavel: „Întrutotul! Dar acum va trebui să mai asculţi câteva cuvinte din partea mea!” – Cel întrucâtva mai înduplecat spune: „N-ai decât să vorbeşti cât vrei şi cât poţi, iar eu te voi asculta! Dar spune-mi şi ce mai e acum prin lume, ce fac urmaşii mei şi cum le merge? Am aflat că în Austria au avut loc mari mişcări”.

Pavel: „Aparent, noi suntem acum în Viena şi vom afla cu această ocazie cum arată lucrurile în lumea materială de afară. Deocamdată însă, va trebui să ne preocupăm de ceva care este cu mult mai aproape de noi decât lumea materială. Tu mai eşti încă întrutotul pătruns de acea grandezza specifică curţii spaniole, cultivată pe vremea ta de preoţii preaînalţi şi ultrabogaţi. Şi crezi că tot ceea ce este înalt constă numai într-o strălucire pe cât posibil de mare în aur şi în diverse ceremonii zadarnice, care pot impune lumii. Dar eu îţi spun că în întreaga lume nu există o idee mai greşită decât această abordare peste măsură de prostească a lucrurilor!

Iată, un scamator îşi poate întreţine spectatorii orbiţi numai atâta timp cât aceştia nu descoperă nimicul aflat dincolo de arta sa. Dacă însă cineva care se pricepe la aceste lucruri le explică despre ce este vorba, atunci falsul vrăjitor trebuie să vadă unde găseşte o gaură în care să se ascundă în cazul în care le-a vândut acelor oameni o vrăjitorie iluzorie

drept una reală. Este cu totul altceva când un magician fals se şi vesteşte ca atare! Atunci orice spectator va şti că vrăjitoriile practicate de acesta sunt pur naturale şi fiecare va părăsi mulţumit locul spectacolului.

Tot aşa stau lucrurile şi cu strălucirea de la curte. Aceasta poate fi adevărată sau falsă. Dar vai de acel domnitor care a vrut să-şi amăgească supuşii printr-o falsă strălucire de la curte. Căci deîndată ce supuşii o descoperă, aşa cum a fost cazul în Franţa şi în alte state, acelui domnitor care a practicat falsa strălucire îi va merge rău.

Însă adevărata strălucire a unei curţi constă în înţelepciunea şi în bunătatea inimii domnitorului, în bunăstarea bine repartizată a supuşilor şi în tot felul de organizări statale faţă de care întreaga lume trebuie să aibă un respect profund. Şi abia apoi în faptul că domnitorul apare în reşedinţa sa în conformitate cu demnitatea sa, aşa cum este el de fapt, adică un domnitor înţelept al unui popor cu adevărat fericit.

Căci la ce-i foloseşte unui domnitor să se plimbe în caleaşca statală de aur, în timp ce poporul său lâncezeşte în zdrenţe? Şi la ce foloseşte să-i încarci pe cei slabi cu toate poverile de care aceştia vor fi striviţi, în timp ce tu te delectezi cu mizeria sărăciei strigătoare la cer? Căci aceasta se va răzbuna în mod cumplit în luptele ei împotriva unui astfel de domnitor, care ar merita să fie numit mai degrabă un vampir al poporului, decât un domnitor al său.

Priveşte, domnitorii cei mândri pe care i-au avut Spania, Franţa şi Anglia! În final, ei au căzut jertfă tragică mâniei dezlănţuite a popoarelor! – Tu eşti încă întrutotul stăpânit de această grandezza de curte, care nu are valoare nici în faţa oamenilor, şi cu atât mai puţin în faţa lui Dumnezeu. Desprinde-te de ea, căci ea nu-ţi va aduce niciodată în întreaga veşnicie vreo binecuvântare! Priveşte, dacă fiica ta Maria Tereza nu ar fi fost pătrunsă de un cu totul alt spirit decât al tău, demult n-ar mai fi existat nici o Austrie! Căci Austria ar fi fost atacată din toate părţile şi împărţită de toţi, aşa cum s-au petrecut lucrurile în timpul fiului fiicei tale, şi după cum s-au manifestat ele deja în parte pe vremea lui Leopold şi a lui Franz. Iar cel care a pus sământa tuturor acestor rele, ai fost tu! Şi atât timp cât regenţii care vă urmează vor continua să se plimbe în caleaşca ta de aur, ei nu vor fi eliberaţi de încercări de acest gen!

O, Carol, ai fost un domnitor dur! De aceea, înmoaie-te în faţa Domnului-Dumnezeu, pentru ca să poţi vindeca acele răni pe care le-ai făcut popoarelor în orgoliul tău nemăsurat. Mulţi dintre cei care au fost orbiţi sub domnia ta mai lâncezesc încă aici în Împărăţia spiritului! De aceea, mergi înaintea Domnului, Dumnezeul şi Tatăl tău, şi pune marea povară de pe umerii tăi la picioarele Domnului Iisus, pentru ca El să te întărească şi să te însănătoşească în toate cele în care tu apari extrem de bolnav în faţa Lui! Căci la El toate sunt cu putinţă”.

Capitolul 215
Relatarea vieţii mândrului Carol. Pavel îl zguduie pe cel arogant
Convorbirea lui Carol cu Iisus. Rugămintea finală de acordare a milei şi a harului şi eliberarea

Carol: „Unde este I–I–I; na, acum nu îmi mai vine în minte numele! Cum se mai cheamă el?” – Rosteşte Pavel: „Iisus Christos, ceea ce înseamnă Mântuitorul, Unsul! De aceea nu poţi rosti acest nume, pentru că în inima ta nu se află nimic din El. Şi tu nu trebuie să spui cu mândrie: «Unde se află acest Iisus în faţa căruia trebuie să merg eu?», căci El se află aici lângă mine şi este cel mai apropiat de mine! Tu trebuie numai să te îndrepţi spre El, şi atunci eşti deja lângă El, pe cât îţi este ţie cu putinţă acest lucru, în starea în care te afli. Şi spune măcar în inima ta: «Doamne, fii milostiv şi îndurător cu mine, marele păcătos, căci nu sunt vrednic să-mi ridic ochii spre Tine!». Iar Domnul va face ceea ce este drept şi justificat, în blândeţea Lui”.

Carol: „Aşadar, zici că acest evreu absolut obişnuit este Domnul?” – Pavel: „Da, El este, şi numai El!”

După aceste cuvinte, Carol începe să se scarpine după ureche şi spune ca pentru sine: „Acesta să fie Domnul şi creatorul Cerului şi al Pământului! Nu-i rău, nu-i rău deloc! Iar eu, care i-aş fi dat ceva de pomană ca unui cerşetor obişnuit! Acesta să fie într-adevăr Domnul-Dumnezeu? E drept că uneori şi înalţii domnitori ai Pământului călătoresc în cel mai mare incognito. De ce i-ar fi imposibil aşa ceva lui Dumnezeu? Pe răspunderea acestui Pavel, voi accepta acest lucru, deşi această acceptare mi se pare extrem de îndoielnică, aşa cum şi pe lume orice individ obişnuit mi s-a părut nesfârşit de searbăd. De aceea am şi putut participa la o singură slujbă religioasă, atunci când în biserică nu au fost lăsaţi să intre cei din plebe. Şi tot de aceea, le acordam celor din popor cel mult patru audienţe, pentru că simţeam o antipatie faţă de aceşti oameni obişnuiţi. Am conferit curţii mele cea mai mare strălucire posibilă, ca să scap de plictiseala insuportabilă şi de tot ce era anost. Şi acum să mă azvârl iarăşi în ceva plictisitor şi anost? În numele lui Dumnezeu, fie deci aşa! – Iar acest evreu comun – şi în primul rând evreu – îmi este deja cel mai insuportabil! Ca împărat, puteam să-i judec pe toţi evreii, iar acum să-l recunosc pe acest evreu obişnuit drept Dumnezeu şi să mă rog lui? O, tu, anostitate cumplită!”

Pavel: „Vezi ca nu cumva la urmă să ţi se întâmple ţie ceva anost! Crezi cumva că Domnul este El Însuşi un asemenea aristocrat ca tine, şi găseşte anost şi plictisitor tot ceea ce nu se poate legitima ca având o înaltă nobleţe? Adevăr îţi spun: ai grijă să nu devii tu insuportabil Domnului, căci atunci ai fi cea mai nefericită fiinţă din lume! Căci cel care găseşte fade rânduielile lui Dumnezeu este un copil al orgoliului şi al mândriei, şi astfel o oroare în faţa lui Dumnezeu! Căci Domnul se îndreaptă întotdeauna către cei mici. Iar cel care nu va deveni precum

copilul unui cerşetor obişnuit, nu va avea niciodată parte de Împărăţia lui Dumnezeu!

Crezi cumva că Domnul îi iubeşte pe stăpânitorii acestui Pământ? Atunci te înşeli amarnic! Iată, Domnul îi îngăduie ca pe un rău al popoarelor, care sunt rele la rândul lor, dar de iubit nu îi iubeşte! Căci nu din iubire, ci din mânie le-a dat Dumnezeu nechibzuiţilor evrei, care voiau să fie un popor mare prin strălucirea regelui lor, un asemenea rege care i-a dus în sclavie, făcând din ei nişte sclavi. Iar de aici rezultă că regii nu sunt pentru popoare o binecuvântare, ci mai degrabă o pedeapsă, pentru că oamenii iubesc mai mult lumea decât pe Dumnezeu.

De ce-ţi imaginezi că înseamnă aşa de mult faptul că ai fost domnitor pe Pământ? Dumnezeu este singurul Domnitor, iar toţi oamenii sunt fraţi şi surori! Aşadar mergi şi recunoaşte-ţi greşeala în faţa lui Dumnezeu, căci altfel va fi rău de tine!”

Carol: „De ce să fie rău de mine? Ca domnitor, eu am acţionat în aşa fel încât întreaga istorie a lumii să depună mărturia gloriei mele în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Oare nu am beneficiat eu de iubirea popoarelor mele, într-o asemenea măsură încât am putut-o lua literalmente cu mine în mormânt? Şi oare poruncile mele nu au fost imediat îndeplinite? Ce rău am făcut eu atunci, încât să mă aştept la rău?”

Pavel: „Haide să nu mai formulez nici o critică în această privinţă. Căci aici se pune mai puţin problema a ceea ce ai fost tu faţă de supuşii tăi, cât ceea ce ai fost tu însuţi în viaţa ta lăuntrică! Căci dacă spui: «Eu am domnit prin puterea mea!», atunci întreaga ta domnie a fost proastă. Dar dacă spui: «Puterea lui Dumnezeu m-a determinat să domnesc în felul acesta, şi nu într-altul!» – atunci lucrurile dobândesc imediat un alt aspect. Căci Dumnezeu nu priveşte niciodată numai acţiunea, ci inclusiv motivul şi intenţia ei.

O acţiune poate fi justificată în sine, dar dacă cel care o înfăptuieşte o face spre onoarea lui, ea este rea pentru el. Căci Domnul spune: «Şi dacă voi aţi făcut acestea, atunci mărturisiţi că aţi fost robi nefolositori şi leneşi!». Dacă tu spui: „Eu am fost domnitor!», acţionezi deja împotriva lui Dumnezeu, ceea ce constituie un semn rău pentru tine. Dar dacă spui: „Eu nu am fost decât o unealtă proastă în mâna lui Dumnezeu şi Dumnezeu a domnit prin voinţa mea!», atunci eşti justificat în faţa lui Dumnezeu.

Este adevărat că ai beneficiat de bunăvoinţa poporului tău, şi în special de cea a preaînalţilor nobili, dar ar fi fost mai bine dacă ai fi beneficiat de bunăvoinţa şi iubirea lui Dumnezeu! Aşadar, prietene, nu noi, ci Domnul singur este totul în toate! Primeşte-L pe El în inima ta, şi întoarce-te acum la Dumnezeu, ca să poţi merge mai departe! Eu am terminat ce-am avut de spus. Domnul fie cu tine!”

Carol, care datorită acestor cuvinte a fost într-o mare măsură determinat să chibzuiască, se îndreaptă spre Mine şi spune: „După

spusele acestui Pavel, tu ai fi aşadar într-adevăr Christos, Domnul-Dumnezeu, cel care a fost cândva crucificat în Ierusalim de evreii cei răi, care îmi repugnă de aceea, într-o măsură atât de înaltă încât şi acum îmi pare rău că nu am eradicat acest soi rău, măcar în împărăţia Mea!” – Eu: „Da, Eu sunt Acela! Dacă ai ceva de obiectat, spune-Mi, ca să ştiu ce-Mi lipseşte astfel încât să pot apărea într-adevăr drept Christos în faţa ta, mărit domnitor!”

Carol: „Aceasta este o întrebare ciudată! Dacă ar fi să judec după criteriile pământeşti, îţi lipsesc chiar foarte multe pentru a fi recunoscut de mine drept Christos. Dar de vreme ce aici şi acum nu mai sunt atât de delicat, şi în curând voi ajunge să iau un ciomag drept sceptru şi o bonetă de noapte drept coroană – de ce nu te-aş lua şi pe tine drept Christos-Dumnezeu? Dacă-mi va apărea cândva un altul mai destoinic, lucrurile s-ar putea schimba cu uşurinţă; îl voi accepta pe cel bun şi-l voi da la o parte pe cel fals! În plus, te pricepi chiar bine la jucat rolul lui Christos! Gravitatea ta prietenoasă şi frumosul tău cap maiestuos cu ochii mari albaştri fac prea bine din tine un reprezentant demn al celui pe care îl întruchipezi. De aceea, îmi asum toate riscurile şi în calitatea mea de cel mai mare împărat al Imperiului romano-german, cad la picioarele tale şi spun: «Doamne, fii milostiv şi îndurător cu mine, păcătosul!»”

Eu: „Prietene, sunt mulţumit că ai ajuns atât de departe şi că în sfârşit putem ieşi afară, la aer curat, din acest cavou al morţilor. Aici, unde morţii sunt la ei acasă, nu se pot rosti multe cuvinte despre viaţă. Afară, unde lumina cea limpede străbate întregul nesfârşit al lumii spirituale, vei putea vedea şi resimţi mai bine cine este cel care vorbeşte acum cu tine! Să părăsim aşadar acest loc şi să ieşim la aer curat!”

Toţi strigă în cor: „Slavă Ţie, Doamne, Tu – cel care faci acestea pentru noi! Căci abia acum începem să înţelegem unde ne aflăm şi ce ni s-a întâmplat. Tu singur eşti Mântuitorul nostru! – De aceea, numai Ţie Ţi se cuvine întreaga noastră iubire, venerare şi adorare, căci Tu singur eşti demn să le primeşti pe toate acestea de la noi şi să le preiei în harul Tău!” – Carol spune, în timp ce se ridică de la pământ: „Doamne, cu aceste cuvinte sunt şi eu de acord, şi încă din toată inima! Dar unde vrei să ne duci acum?”

Eu: „Deocamdată afară, pe uliţele Vienei, şi acolo se va arăta îndată unde vom poposi. Robert, mergi iarăşi împreună cu Helena în faţa noastră!”

Capitolul 216
Călugării cerşetori lacomi de la ieşirea din cavou

Robert păşeşte în faţă. Dar la intrarea în cavou se află doi călugări cerşetori cu o cutie pentru bani şi îi cer lui Robert un bacşiş pentru

sărmanele suflete aflate în focul Purgatoriului. Robert se scuză, spunând că nu are bani. Călugării îşi spun, aparte: „Hm, încă un calic pe lume!” – apoi vin membrii dinastiei, cărora li se solicită, la rândul lor, bani; nici aceştia nu le dau călugărilor nimic, desigur din cauză că nu au nimic. – Unul dintre călugări spune: „Da, da! Ăstora trebuie să le adresezi cereri şi petiţii, după care primeşti cel mult o preamilostivă amânare de câţiva ani! Cunoaştem deja această stratagemă! – Dar văd că mai vin patru străini, poate îi jumulim pe ei de ceva!”

Urmăm noi: Eu cu Pavel, Petru şi Ioan. Şi noi suntem imediat solicitaţi să contribuim cu ceva pentru sărmanele suflete aflate în purgatoriu. Pavel îi întreabă însă pe călugări unde se află purgatoriul pentru acele sărmane suflete. – Unul dintre călugări îi răspunde cu o mare gravitate: „La două sute de mile sub pământ! Şi la încă o sută de mile mai jos se află Iadul cu cei condamnaţi, care ard acolo în veşnicie, pentru că nu au vrut să facă niciodată nimic pentru sărmanele suflete din Purgatoriu!”

Auzind aceste cuvinte, Pavel răspunde: „Iar voi vă bucuraţi cu adevărat de aceasta?” – Cei doi călugări răspund: „O, da, desigur! Şi chiar dacă am putea ajuta aceste suflete, nu am face-o, pentru că aceste hoituri murdare trebuie să ardă veşnic! Nu vom spune nici măcar un ‚Tatăl nostru’ pentru ele”. – Pavel: „Dar ştiu că nu sunteţi prea miloşi, după câte văd! Şi cum ar fi dacă v-aţi afla voi în Iadul de la patru sute de mile sub suprafaţa Pământului? V-ar plăcea dacă ar fi cineva la fel de necruţător cu voi? V-ar plăcea să vă vedeţi aşa fierţi şi prăjiţi la nesfârşit?” – Răspunde unul dintre ei: „Dar, domnule, asta a fost o întrebare de-a dreptul prostească! Cum poţi să întrebi aşa ceva, de vreme ce nu se poate întâmpla niciodată? Un călugăr nu ajunge atât de uşor în Iad, la fel ca ceilalţi oameni, pentru că pe el îl ocrotesc nenumăratele slujbe sfinte pe care le-a citit pentru bietele suflete! Aţi înţeles, Înălţimea voastră?”

Pavel răspunde, întrucâtva în glumă: „O, dar asta este desigur cu totul altceva! Într-adevăr, la slujbele sfinte nu m-am gândit deloc! Desigur că acestea pot fi bune pentru orice! Aţi citit într-adevăr voi doi atât de multe slujbe sfinte? Şi anume mai mult plătite, sau mai mult neplătite?”

Călugării răspund: „Iată încă o întrebare prostească! Cine citeşte la Viena vreo slujbă neplătită? Oare nu ştie milostivul domn că cei bogaţi trebuie să-şi cumpere Cerul, şi numai bieţii săraci sunt lăsaţi gratis înăuntru?! Da, milostivul meu domn! Stârvurile bogate trebuie să plătească dacă vor să intre în Ceruri. Căci celui care are Cerul pe pământ i se cuvine pe lumea cealaltă Iadul, şi dacă el vrea să aibă şi acolo Cerul trebuie să plătească, şi anume cât mai scump posibil. Noi, preoţii lui Dumnezeu, avem dreptul să descuiem şi să încuiem Cerul. Milostivul domn va înţelege, desigur, că noi nu vom descuia Cerul pe degeaba pentru cei bogaţi, nu-i aşa? Aceste stârvur murdare trebuie să plătească până la sar ochii din cap înainte să fie lăsate să intre în Ceruri. Da, asta facem noi, şi avem dreptul să o facem!”

Pavel: „Şi cine v-a dat acest drept?” – Călugărul: „No, iar o întrebare năroadă! Păi cine să ni-l dea? Papa, reprezentantul lui Christos pe pământ, care are acest drept de la Dumnezeu! Ar trebui să ştiţi asta, dacă nu sunteţi eretici!”

Pavel: „Bine, bine, asta înţelegem. Dar spune-mi numai, oare nu ştiţi voi că nu vă mai aflaţi pe Pământ, ci în lumea spirituală?” – Călugării răspund râzând: „Ni se pare că domnului începe să îi lipsească o doagă! Căci dacă am fi în lumea spirituală, ne-am afla fie în Cer, fie în focul Purgatoriului, fie chiar în iad! Da Înălţimea voastră trebuie să vadă că ne aflăm cu toţii într-o biserică, iar aici nu se află nici o lume spirituală!”

Pavel: „Eu înţeleg un singur lucru: că voi nu puteţi fi mântuiţi încă o vreme îndelungată! De aceea, vă voi lăsa aşa cum v-am găsit. Eu sunt Pavel, cunoscutul Apostol al lui Dumnezeu; cei doi din spatele meu sunt Petru şi Ioan, iar în mijlocul lor se află Christos, Domnul însuşi, care voia să vă ajute. Dar voi sunteţi încă mult prea orbi pentru aceasta, şi pe voi nu vă va vindeca decât preziua Judecăţii de apoi, unde vor fi bocete şi scrâşnet de dinţi. Rămâneţi cu bine! În câteva sute de ani pământeşti ne vom vedea iarăşi!”

Pavel pleacă. Când ajungem, Eu cu Petru şi Ioan în dreptul călugărilor, aceştia îmi cer şi mie o pomană pentru sărmanele suflete din purgatoriu. Dar Eu nu le dau nici un răspuns şi nici o pomană, la fel ca şi însoţitorii Mei. Atunci, cei doi călugări încep să ne afurisească, să ne dorească să avem parte de Iad, numindu-ne stârvuri murdare şi aşa mai departe. Acum sosesc ceilalţi vienezi, pe care i-am convins mai înainte să ne urmeze, îi prind pe cei doi călugări şi vor să le tragă o bătaie zdravănă. – Dar Eu le spun: „Lăsaţi-i, căci sunt deja suficient de bătuţi! Toată strădania lor, atât pe Pământ cât şi în Împărăţia spiritulelor va fi de acum încolo zadarnică. Se vor usca treptat ca iarba cosită şi vor fi daţi de mâncare la animale în preziua de apoi. Să mergem acum afară, întrucât mai văd câteva grădini în care trebuie să strângem recolta!”

Capitolul 217
În faţa domului lui Ştefan. Rugămintea corectă a membrilor eliberaţi ai dinastiei
Dificila mântuire a orgoliului spiritual

Mergem aşadar înainte şi ne găsim în scurtă vreme în faţa aşa-numitului dom al lui Ştefan.

Câţiva membri ai dinastiei păşesc înaintea Mea şi-Mi spun: „Doamne, Tu ai binevoit să ne vizitezi oraşul rezidenţial pentru a da viaţă nenumăratelor spirite oarbe care mai locuiesc încă aici, cu iubirea, harul şi îndurarea Ta, şi pentru a le elibera din noaptea morţii. Gândeşte-te acum şi la săracii care zac înmormântaţi trupeşte şi spiritual în catacombe, sub această casă de rugăciuni! Noi vedem deja

cu claritate că Tu ai o anumită preferinţă pentru cei care manifestă smerenie în această viaţă. Căci pieirea unor astfel de oameni se datorează de cele mai multe ori lipsei unei educaţii corespunzătoare. Dar în cazul celor sus-puşi, păcatele acestora nu se datorează în nici un caz unei educaţii neglijente, ci exclusiv orgoliului şi egoismului lor, şi de aceea, aceştia sunt precis mai încăpăţânaţi decât cei din clasa de jos. Şi desigur că în asemenea cazuri este nevoie de un medic ca Tine, Doamne, care să poată ajuta unor asemenea bolnavi gravi. Binevoieşte şi vizitează-i aşadar şi pe aceşti sărmani din catacombe, şi poate că şi aici se vor lăsa treziţi unii dintre ei!”

Eu le răspund: „Iubiţii Mei prieteni, cei care aţi trăit şi aţi acţionat de multe ori pe lume după inima Mea! Mă bucură nespus că vă amintiţi de aceşti morţi şi voi da imediat urmare acestei dorinţe a inimii voastre. Dar vă spun dinainte că recolta din această grădină va fi foarte săracă! Căci nimic nu este mai greu de scos dintr-un suflet fără a-i dăuna şi fără a-l distruge decât aşa-numitul orgoliu teologic.

Un rege, un împărat sau un conducător se gândeşte desigur că este primul printre semenii săi; însă aceasta este o stare în mod firesc apropiată de cea care trebuie să fie a lui, şi care trebuie cultivată ca atare. Dar cu totul altfel stau lucrurile în cazul celor de aici, de jos! Căci aceştia sunt în majoritatea lor vechi ierarhi, încarnaţi din vremurile întunecate. Aceştia se consideră încă a fi nişte fiinţe de care însăşi Divinitatea trebuie să asculte. La această idee nebunească au ajuns în cea mai mare parte datorită învăţăturii greşite primite de la Roma, care-l consideră pe fiecare preot de două ori mai sus decât pe Fecioara Maria, iar pe aceasta o consideră la rândul ei ca având de două ori mai multă putere decât Mine, ca şi cum Eu nu aş putea face ceva decât datorită ei. La aceasta se adaugă slujbele lor în care pot face din Mine tot ceea ce vor, putând de exemplu să strige ca Papa Alexandru: «Cine poate îndrăzni să mi se opună? Pământul pe care calc se cutremură sub talpa mea! Iar pe Dumnezeu îl ţin în mâna dreaptă!»

Puteţi înţelege cu uşurinţă din aceste cuvinte cât de greu este să aduci la smerenia adevărată spirite care nu numai că se consideră Dumnezei, ci cred chiar că au dreptul de a-i porunci lui Dumnezeu. Şi tocmai astfel de spirite sunt multe aici, dedesubt. De aceea, va fi într-adevăr dificil să rezolvăm ceva la ei. S-ar putea ca unii dintre ei să fie mai blânzi; dar în cazul celorlalţi veţi vedea un munte de încăpăţânare! Nu trebuie să vă mâniaţi însă, şi nici să vă temeţi când vor face diferite semne prin concentrarea fanteziei lor. Însă va trebui să priviţi totul ca pe o amăgire şi o iluzie, care nu conţine de fapt nimic şi nu are nici o realitate. Iar acum, că ştiţi toate acestea, putem coborî liniştiţi. Amin!”

Coborâm acum în catacombele întunecate, păstrând doar atâta lumină câtă este necesară pentru ca nou-veniţii în grupul nostru, respectiv membrii dinastiei împărăteşti, să-i poată vedea pe locuitorii acestei bolţi subterane.

Ajunşi în centrul bolţii, Robert şi Helena vin la mine şi-mi spun: „Doamne, Părinte preaplin de iubire! Îngăduie-ne să rămânem foarte aproape de Tine, căci trebuie să mărturisesc că nici pe Pământ şi nici în lumea spirituală nu ne-a cuprins o astfel de teamă ca aici, în aceste catacombe! Încă nu văd pe nimeni; doar pe ici şi colo rânjeşte câte un craniu pe jumătate putrezit din sicriul său, iar un miros extrem de neplăcut de putregai ne astupă nările. – Şi cu toate acestea, o teamă ciudată ne străbate întreaga fiinţă. Iar aceasta este într-adevăr ciudată! (Robert): Nici chiar atunci când, cu câţiva ani pământeşti în urmă, am fost condamnat la moarte de prinţul Windischgrätz nu am resimţit o asemenea teamă ca acum. Ne îngădui aşadar, iubite Părinte, ca la această expediţie să ne aflăm în imediata Ta apropiere?”

Eu: „În ordine, iubitul meu fiu Robert! Căci Eu vreau mereu să vină la Mine cineva care este împovărat ca să afle înviorare! Rămâi aşadar aici, căci balul va începe curând!”

Capitolul 218
Experienţele cu clericii ale împăratului Joseph
Motivul morţii timpurii a acestui împărat, desemnat acum ca înger de judecată asupra Romei

Împăratul Joseph[4] păşeşte acum înaintea Mea şi îmi spune: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul! E drept că nu ar trebui să vorbesc despre alţii atâta timp cât eu însumi sunt plin de tot felul de păcate, dar pentru că aici este vorba de clerul roman cel mai înalt, îmi este cu neputinţă să mai tac! Eu am cunoscut această cloacă mai bine ca nimeni dinaintea mea, şi probabil ca puţini de după mine. Dar eu am tratat-o într-un asemenea fel încât să-i rămână pe veci în amintire. O, Doamne, îmi este aproape imposibil să-ţi descriu tot ceea ce am trăit eu ca împărat cu aceste fiinţe! Infamia şi lipsa de conştiinţă ating la această castă un asemenea grad, încât într-adevăr nu pot găsi cuvinte pentru a le descrie.

Deoarece mie, în calitate de cunoscător al Învăţăturii Tale, mi-a fost extrem de limpede ce diferenţă există între învăţătura provenită de la Roma şi Învăţătura Ta, ca adevăr ceresc pur – i-aş fi dat învăţăturii false de la Roma lovitura de graţie pentru toate timpurile următoare. Dacă mi-ar fi fost îngăduit să mai trăiesc încă zece ani pe Pământ – în numele Tău cel sfânt, aş fi făcut-o! Dar tocmai aceste stârvuri, pentru care eu am devenit cea mai rea piatră de poticnire, au ştiut să se strecoare ca un vierme malefic al cancerului pe firul vieţii mele

[4] Josef al II-lea, născut la 13 martie 1741, decedat pe 20 februarie 1790, împărat romano-german din casa de Habsburg-Lothringen, fiu al Mariei Theresa von Habsburg şi al lui Franz Stephan von Lothringen, a domnit între 1780 şi 1790, realizând în această perioadă multe înnoiri importante în sensul iluminării spirituale în ţările sale (aşa-numitele reforme josefinice).

pământeşti, şi să-l roadă înainte de vreme. Şi în felul acesta, intenţia mea a rămas neînfăptuită.

Dar mă bucur totuşi că cel puţin am croit calea spre decăderea lor şi că acest început a avut urmări bune. Căci de câte ori am aflat veşti de pe Pământ, mi s-a spus de fiecare dată că acea mare curvă a Babilonului suferă de o istovire nevindecabilă. Iar acest fapt constituie pentru mine un deliciu, o bucurie cu adevărat cerească. O, Doamne, binecuvântează munca mea pentru ca ea să aducă roade bune pe Pământul Tău! Ar fi cea mai mare bucurie a mea dacă mi-ai spune că nu am fost un rob întrutotul nefolositor pentru Tine pe acest Pământ!”

Eu: „Iubitul Meu frate Joseph! Deocamdată nu-ţi pot spune altceva decât că Mi-ai fost un slujitor cum prea puţini au fost înaintea ta, şi până acum nici unul după tine! Căci tu ai acţionat după inima Mea, şi ai fost credincios în munca de gospodărire încredinţată ţie. Faptul că Eu am îngăduit ca tu să-Mi slujeşti doar o vreme scurtă pe acest Pământ şi-a avut temeiul în faptul că omenirea nu era vrednică de tine. De aceea, am cercetat-o apoi cu tot felul de războaie şi necazuri, prin care s-au smerit deopotrivă cei sus-puşi şi cei mai prejos de ei, ca aproape niciodată înainte. Şi această smerenie va dura în continuare până când sămânţa cea rea va fi ştearsă de pe suprafaţa Pământului.

Însă ţie îţi voi da abia acum o sabie grea, cu care vei putea călca peste curva din Babilon cu totul altfel decât ai fi putut-o face pe Pământ; deoarece tu eşti pentru Mine un adevărat luptător în această treabă deosebit de importantă! Cât despre ororile săvârşite de Babilon şi de aceşti slujitori îmbrăcaţi în negru, roşu sau roşu-purpuriu, nu este nevoie să-Mi povesteşti Mie. Căci Eu le ştiu cel mai bine, şi de aceea, a şi venit ziua judecăţii lor.

Însă acum fii atent, căci de acolo, de sub bolta cea întunecată, se îndreaptă în grabă spre noi un arhiepiscop din vremea ta. Îl vei recunoaşte deîndată, după cum te va recunoaşte şi el pe tine. Dă-i aşadar răspunsurile cuvenite, aşa cum le voi pune Eu în gura ta”.

Capitolul 219
Adevărata fiinţă a arhiepiscopului Migatzi
Convorbirea dintre acesta şi Joseph. Privire aruncată în noaptea întunecată a preoţilor

Joseph spune: „Da, îl recunosc după mers, el este. O, Doamne, cum mai arată, e o adevărată stafie a spaimei! Peste un schelet formal atârnă o aşa-numită mantie de vecernie, iar pe craniul său de mort zăngăne o tiară episcopală, murdară. Iar această făptură vine încet şi cu paşi şchiopătânzi înspre noi. Acum sunt curios ce va face acest monstru!”

Eu îi răspund: „Îţi va da destul de lucru. Numai că nu trebuie să te superi de nimic, pentru că toate aceste fiinţe trebuie văzute ca fiind mai mult sau mai puţin nebune”.

Joseph: „Ceea ce mă miră la acest om este faptul că pe lume a avut unul dintre capetele cele mai luminate şi a fost de acord cu mine mai mult decât toţi ceilalţi episcopi din împărăţia mea pământească. Arhiepiscopii din Salzburg, Praga, Olmütz, Erlau, Agram, Triest, Veneţia, Torino şi Milano mi-au dat cu mult mai multă bătaie de cap decât arhiepiscopul meu din Viena. Da, trebuie să recunosc deschis că mi-a furnizat cele mai bune servicii în anumite privinţe în activitatea mea de curăţire. Tocmai de aceea, nu pot înţelege decât cu mare greutate cum de a ajuns acest om într-o stare atât de jalnică”.

Eu: „Iubitul Meu frate, acest arhiepiscop Migatzi a fost unul dintre cei care au înţeles cel mai bine să se aplece după cum bate vântul. El a analizat cu atenţie ciomegele şi a judecat cu pătrundere dacă acestea puteau fi rupte pe genunchi sau nu. Şi dacă unul i se părea prea masiv şi prea puternic, nu îl proba pe genunchi, ci punea să fie aurit, pentru ca la privirea unui asemenea ciomag aurit oricine să poată recunoaşte noua putere din mâinile sale. Căci atunci când cineva merge pe Pământ mână în mână cu un împărat preaputernic, acela se bucură de aproape la fel de mult respect ca şi împăratul însuşi.

Arhiepiscopul Migatzi a întrezărit cu claritate că sub domnia ta nu s-ar face decât de râs dacă ar merge mână în mână cu Papa, care depindea pe atunci foarte mult de Austria. De aceea, ţi s-a raliat mai degrabă ţie, devenind în taină un dătător de legi pentru Papă. Căci el coresponda cu hărnicie cu Înaltul Scaun şi-i spunea Papei ce are de făcut pentru a se menţine în faţa puterii şi a cunoaşterii tale. Iar pentru că Papa trebuia să se ghideze în funcţie de indicaţiile primite, pentru arhiepiscopul Migatzi era un mare triumf faptul că devenise oarecum un Papă mai presus de Papa.

Iată, acesta era motivul pentru care arhiepiscopul Vienei Migatzi ţinea cu tine! Dar dacă tu crezi că aceasta era dispoziţia lui lăuntrică, te înşeli amarnic. Căci înînteriorul său el era mai Papă decât Papa însuşi, şi mai roman decât toţi colegii săi. Iar Eu îţi spun ţie că în taină el te ura mai rău decât ura moartea. Dar pentru că prin tine devenise oarecum un dătător de legi pentru Papă, ţinea cu tine şi te sprijinea în toate cele pe care le întreprindeai. Îl cunoşti oare acum mai bine pe omul care a mers mână în mână cu tine pe Pământ?”

Joseph: „O, făptură vicleană! Mi-aş fi imaginat orice altceva decât aceasta în privinţa acestui om! Da, da, cine vrea să înveţe politica şi să devină maestru în aceasta să meargă la cei îmbrăcaţi în mantii negre, roşii sau purpurii, şi acolo va găsi această capacitate configurată într-o măsură în care nici măcar în capul lui Satana nu se găseşte. Aşteaptă numai, politician negru ce eşti, că-ţi dau eu acum un os tare de ros!”

Eu: „Fii atent să nu devină el cu mult mai dur decât tine în multe privinţe! Căci Eu îţi spun că acest om a fost uns cu toate alifiile, astfel

încât nici pentru un spirit iluminat nu este o sarcină măruntă să readucă un astfel de uns pe calea cea dreaptă. Dar acum adună-te, căci se apropie foarte mult de noi. În curând te va vedea şi ne va vedea şi pe noi”.

Arhiepiscopul Migatzi îl zăreşte pe Joseph, se îndreaptă rapid spre el şi-i spune cu o voce stridentă: „Te salut, frate Joseph! Dar cum de ai venit în gaura asta pustie?” – Joseph îi răspunde: „Am venit să te vizitez, frate!” – Arhiepiscopul Migatzi: „Foarte frumos din partea ta, dar dacă mai eşti încă atât de eretic pe cât erai pe Pământ, vei avea parte de o primire a naibii de proastă!”

Joseph: „Nu face nimic. Ştii bine că Joseph a ştiut să-şi creeze un nume bun şi să beneficieze peste tot de o primire bună. Poţi să-mi spui orice vrei, iar eu îţi voi da acel răspuns pe care i l-am dat patriarhului din Veneţia atunci când mi-a arătat o pictură în care Papa trecea călare peste spatele unui împărat ce-ţi pierduse puterea, privindu-l dispreţuitor şi cu un chip mândru pe acela”. – Arhiepiscopul Migatzi întreabă: „Şi cum sună acel răspuns?” – Joseph: „«Tempi passati!», ceea ce înseamnă: «Timpuri trecute!», adică «Acum discutăm altfel!» – Tot un astfel de răspuns vei primi şi tu de la mine dacă vei veni cu ceva ce nu se cuvine. Căci ştii, eu nu am încetat să fiu împăratul tău. Spune-mi însă acum cum îţi merge şi ce faci aici?”

Arhiepiscopul Migatzi: „Iată o întrebare nebunească! Priveşte-mi faţa, care a slăbit de nu mi se mai văd decât oasele, şi vei citi pe ea răspunsul! Iar ceea ce fac poţi vedea pe hainele mele! Dacă lumea vrea să fie minţită, atunci să o minţim! Aceasta a fost munca noastră dintotdeauna, şi la fel este şi acum. Omenirea nu vrea să facă uz de cea mai mare minune cu care este înzestrată, raţiunea dumnezeiască şi înţelepciunea divină. Ea vrea o credinţă produsă de minuni realizate prin farmece, pentru ca să se poată lipsi de gândirea ce cere o osteneală mai mare. Aşadar este limpede că vrea să fie minţită, deci să o minţim!

Orice minune este o iluzie, fapt care însă nu contează pentru proşti, de vreme ce aceştia nu vor decât să se zgâiască la ceva asemănător minunii. Adevăratele creaţii ale lui Dumnezeu nu fac asupra oamenilor aproape nici o impresie. Soarele, Luna, stelele, minunatul Pământ cu nenumăratele sale minuni nu constituie nimic pentru omul îndobitocit. Dar dacă arunci o bilă într-un pahar aparent gol şi scoţi apoi printr-un hocus-pocus trei – aceasta constituie pentru el minunea-minunilor! Şi aşa a fost întotdeauna omenirea, aşa este şi acum şi tot aşa va fi atâta timp cât vor exista oameni pe Pământ. De aceea, principiul iezuit este cel mai bun din câte se pot găsi în raţiunea umană, care este de fapt preluată din natura propriu-zisă a omenirii.

Egiptenii cei înţelepţi au alcătuit una dintre cele mai bune religii, întemeiată pe mistere şi vrăjitorii de tot felul. De aceea, aceasta s-a menţinut timp de mai bine de două mii de ani. Dar atunci când s-au ridicat anumiţi prieteni ai poporului şi au început să le explice acestora înşelătoriile din cadrul religiei lor considerate sfinte, s-a constituit în

curând o masă de adversari ai preoţilor şi ai religiei lor. Templele au fost distruse, iar preoţii ucişi sau alungaţi din ţară. Şi ce a câştigat poporul în felul acesta? Nimic altceva decât nenorociri, pustiire, neconsolare, şi la sfârşit decăderea deplină a naţiunii sale şi a străvechii sale celebrităţi, aproape divine! Oare nu ar fi fost mai bine ca aceşti oameni care au vrut să-şi fericească poporul cu ascuţimea inteligenţei lor să nu se fi născut niciodată în poporul egiptean? Căci atunci poporul ar fi rămas fericit în prostia lui. Iar preoţimea, singura care ştie că omul nu este nimic şi nu are nimic de aşteptat pe vecie, şi-ar fi putut încasa liniştită veniturile pentru faptul că s-a străduit neobosit să menţină credinţa poporului orb într-un Dumnezeu fals şi în nemurire, asigurându-i în felul acesta o existenţă plină de speranţă. Aceste încasări au provenit ca răsplată pentru faptul că i-a luat poporului de pe umeri cea mai mare povară, punând-o pe umerii săi şi privind cu fiecare minut cum se apropie veşnica nimicire.

Dacă faci ca în popor să apară înţelegerea vie a faptului că după moarte nu mai există viaţă, vei vedea că poporul va degenera curând în toate modurile imaginabile! Pe când preoţimea ia toate acestea pe umerii săi. Ea singură priveşte plină de curaj înspre veşnica nimicire, pentru că vede cu claritate avantajul nonexistenţei faţă de acela al existenţei. Şi este cea mai mare nerecunoştinţă faţă de aceşti mari binefăcători ai omenirii atunci când sunt acuzaţi ca înşelători în faţa poporului. Ei sunt într-adevăr înşelători, dar nu în dezavantajul, ci spre binele popoarelor!

De ce sunt chinezii şi japonezii popoarele cele mai fericite de pe Pământ? Deoarece ei nu au fost niciodată tulburaţi în prostia lor, pentru că înţelepţii lor conducători au grijă ca popoarele lor să nu ajungă niciodată la iluminare. Cei câţiva puţini care au îndrăznit să aprindă o luminiţă în aceste popoare au sfârşit-o rău. Şi de aceea, nu s-au prea găsit cu uşurinţă alţii care să o mai facă.

Iar tu însuţi, prietenul meu, altfel demn de preţuit, ca domnitor, i-ai făcut preoţimii o rană ce se vindecă cu greu în timp, în loc să mergi mână în mână cu ea. Cum să te judece un adevărat arhiepiscop? Ce crezi că a făcut omenirea devenită mai raţională? I-ai luat totul şi nu i-ai dat ceva mai bun în schimb!

Dacă un om este fericit în prostia lui, de ce să îl trezeşti ca să fie nefericit? Toţi oamenii sunt delincvenţi în privinţa morţii. Atât timp cât delincventul doarme, el este fericit în somnul său. Dar când se trezeşte, ce se întâmplă? Atunci îl cuprinde gândul morţii şi el devine inexprimabil de nefericit! Spune-mi, i-ai făcut vreun bine unui astfel de delincvent prin faptul că l-ai trezit din somnul său?

Nu degeaba este numită Biserica, mamă. Căci ea este pentru popoare ceea ce este o mamă pentru copiii ei. Ea oferă popoarelor mâncăruri şi băuturi adormitoare, pentru ca ele să nu guste niciodată din jalea îngrozitoare a lumii. Şi cel care ţine strâns de Biserică şi îi foloseşte mijloacele cu adevărat nu va resimţi niciodată durerile propriu-

zise ale morţii. La ce te gândeşti acum? Vei putea să-mi aduci şi acum vreo obiecţie absurdă de-a ta?”

Joseph răspunde scurt şi laconic: „Prietene, prin cuvintele tale lipsite de conţinut de fapt nu ai spus nimic altceva decât că tocmai preoţimea se află în cea mai crasă necunoaştere cu care se străduieşte să împovăreze toate popoarele, în schimbul unor sume mari de bani. Atât eu cât şi miile de oameni care gândeau ca şi mine nu ne-am îndoit niciodată de nemurirea sufletelor noastre, deşi, slavă Domnului, am fost foarte iluminaţi. Dar credinţa noastră nu a fost o credinţă oarbă, ci una clarvăzătoare. Noi am intuit însă că toţi oamenii pot vedea acest lucru, în cazul în care nu sunt împiedicaţi de către preoţimea oarbă. Şi acesta a fost motivul opoziţiei noastre, prietene!”

Capitolul 220

Joseph i-l arată pe Domnul arhiepiscopului Migatzi
Migatzi declară lumea de dincolo ca fiind o iluzie şi pe Joseph ca fiind nebun
Joseph referitor la cauzele morţii sale

Joseph spune în continuare: „Ascultă, prietene, cât de prosteşti şi de lipsite de conţinut sunt temeiurile prin care vrei să prezinţi Biserica într-o lumină favorabilă rezultă cu prisosinţă chiar şi numai din faptul că deşi noi doi am murit trupeşte de şaizeci de ani pământeşti, trăim acum aici perfect sănătoşi! – Dacă poporul ar fi instruit în adevărata credinţă, s-ar lăsa mai uşor condus şi ar fi mai harnic în tot ce este bine, adevărat şi frumos. Dar pentru că în loc să vadă toate lucrurile în realitatea lor, el doarme şi trece sforăind dintr-un vis într-altul, nu ne putem gândi la un progres spiritual în cazul lui. Ce a ieşit la iveală în Austria în timpul domniei mamei mele? Nimic, de o mie de ori nimic!

Cândva am aflat că un capucin a propovăduit cu mult zel de la amvon şi sub ameninţarea flăcărilor Iadului împotriva folosirii acelor cu gămălie deoarece vedea în asta o pură vrăjitorie. El afirma că a venit la el Ucide-l Toaca în carne şi oase, şi i-a spus: «Dacă faci un pact cu mnie să îmi dai sufletul tău, eu te voi învăţa arta de a face mii de ace cu gămălie!». Iar el s-ar fi speriat – chipurile – atât de tare, încât ar fi căzut la pământ de frică. Şi dacă preafericita «Maria de pe scară», pe care el a venerat-o întotdeauna cel mai mult, nu i-ar fi venit într-ajutor, ar fi fost fără îndoială pierdut.

Iar dacă bietul popor ar fi lăsat în seama unor astfel de cretini ecleziaşti, te întreb: ce roade poţi aştepta de la un astfel de popor? Şi iată că zeci de mii de cazuri asemănătoare au ajuns la urechile mele, aşa că m-am hotărât să pun capăt pentru totdeauna acestei indiscipline crase. Slavă Domnului că mi-a binecuvântat osteneala şi nu mi-a considerat-o un păcat! Papa primeşte acum o palmă după alta de la lumea cea iubită, şi şi-a pierdut deja stima în faţa a milioane de oameni.

Iar în această direcţie eu am pus prima piatră fundamentală, pe care au cioplit-o anterior alte suflete, precum Luther, Calvin, Hus şi Melanchthon. Desigur că pentru aceasta am fost condamnat de Roma să ajung până în Iadul cel mai de jos, ceea ce, slavă Domnului, nu mi-a dăunat cu nimic. Căci iată acum, aici lângă mine, se află însuşi Christos, Domnul Cerului şi al Pământului! Şi eu cred că cel ce se află atât de aproape de El, cum sunt eu acum, trebuie să fie cel puţin fericit!”

Arhiepiscopul spune, extrem de agitat: „Tu ai fost deja din pântecele mamei tale un eretic, şi vei rămâne ca atare inclusiv în Iad, pentru veşnicie! Crezi că noi am murit deja? O, nebunule! Pentru lume şi din punct de vedere politic, noi am murit desigur, dar asta numai pentru că ne-am retras la pensie; dar nu şi în realitate, de vreme ce mai trăim cu toţii în Viena cea vizibilă, mergând încoace şi încolo ori de câte ori ni se oferă ocazia. Or aşa ceva nu se poate petrece în lumea spirituală! Nu te face de râs! Doar eu, în calitate de arhiepiscop, trebuie să ştiu mai bine ce structură ar avea lumea spirituală, în cazul în care ar exista vreuna! Dar cum după moarte nu mai poate exista viaţă, întreaga lume spirituală dispare de la sine în ceaţă. – Iar în privinţa Divinităţii lui Christos, zău că ai un fir zdravăn în mână! Cât de departe trebuie că ai ajuns în nebunia ta, dacă tu crezi că un nesuferit de evreu polonez este nazarineanul care a murit demult pe cruce şi care nu va învia niciodată în toată veşnicia! Bine că nu te consideri pe tine însuţi Christos, căci eşti suficient de nebun în această privinţă.

Oare starea ta de boală ţi-a distrus întrutotul capacitatea memoriei încât nu-ţi mai poţi aduce aminte că ai ajuns ca nebun în aşezământul tainic de boli mintale cezaro-crăiesc? Probabil că acest eveniment ţi-a creat sentimentul că ai murit! Dar lucrurile nu stau aşa: tu ai înnebunit doar, şi acest fapt creează în tine sentimentul de a fi murit deja. Dar dacă ai vrea, eu te-aş putea vindeca în curând, astfel încât să poţi gusta din nou libertatea de aur a vieţii. Tu ştii că eu nu am fost niciodată un fanatic religios, cel mai puţin faţă de tine. Vino aşadar, prietene cumsecade, şi lasă-te vindecat!”

Joseph: „Prietene, am mai auzit destule minciuni în privinţa mea, dar aşa ceva chiar că n-am mai auzit. Faptul că nu crezi în nemurire şi în Christos, şi nici n-ai crezut vreodată, mă deranjează de fapt prea puţin. Şi nici nu-mi voi da osteneala să te aduc la această credinţă. Dar faptul că afirmi că aş fi înnebunit mă deranjează, pentru că ştiu precis în ce mod a trebuit să părăsesc lumea temporală, schimbând-o cu cea veşnică.

Căci iată, prin grija voastră bisericească, după mirosirea unui buchet de flori am perceput un rău în capul meu, care a început să se manifeste în afară ca o gripă severă. Nu am dat atenţie acestui lucru şi am crezut că acest guturai va trece de la sine, dar nu a fost aşa. Şi când am văzut că din zi în zi este mai rău în loc să fie mai bine, mi-am chemat medicul de la curte, care însă nu a văzut nici el nimic altceva decât o gripă foarte rebelă. Însă eu simţeam o anumită apăsare asupra

creierului în partea de sus, apăsare care devenea din zi în zi tot mai clară, chiar dacă la început nu i-am dat atenţie. Până când, în locul respectiv a început să se dezvolte în afară un Tuberculum malum[5], care devenea tot mai rău, în ciuda tuturor tratamentelor medicale.

În fine, s-a convocat un consiliu medical care nu a constatat nimic periculos la abcesul de la capul meu, cu excepţia unui medic simplu şi modest pe numele Quarin. L-am întrebat pe acesta dacă răul poate fi vindecat, iar Quarin a rostit foarte hotărât: „Nu!”, răspuns pentru care a fost înnobilat de mine şi dotat cât se poate de bine. De atunci încolo, trupului meu i-a mers din ce în ce mai rău, şi am murit în curând pe deplin conştient şi fără nici cea mai mică teamă de moarte. Când am murit, mi s-a părut că adorm într-un somn dulce. Curând după aceea m-am trezit, numai că – slavă Domnului – nu în lumea materială, ci în cea spirituală.

Vreau să spun ceea ce sper că ţi-a devenit limpede, că nu mi s-a stins câtuşi de puţin capacitatea memoriei, aşa cum ai afirmat tu. Ce părere ai? Vorbeşte acum!”

Capitolul 221
Migatzi dă o altă explicaţie morţii lui Joseph
El cere dovezi în privinţa lui Iisus
Cuvântarea lui Joseph despre spiritul iubirii ca singurul semn al lui Dumnezeu

Arhiepiscopul Migatzi: „Iubite prieten, bunul meu prieten! Tu poţi să spui ce vrei, căci mie nu-mi pasă! Nimic din ce ai spus tu nu mă ofensează cu ceva. Dar faptul că mă învinovăţeşti de un atentat asupra persoanei tale mă supără! Căci cred că am fost prietenul tău cel mai intim, iar incognito am fost tot francmason ca şi tine, şi de aceea, am şi fost de acord cu înnoirile aduse de tine. De aceea, îţi explic acum, ca om de onoare întotdeauna limpede-gânditor, că în privinţa acestei presupuneri te afli pe un drum greşit!

Iată, întreaga esenţă a răului tău provenea dintr-o deficienţă organică congenitală, constând dintr-un fel de scrofulă care nu ţi-a făcut probleme deosebite atât timp cât ai fost reţinut în privinţa lui Venus. Dar de când ai început să o omagiezi prea mult, iar în ultima vreme te-ai contaminat de o veritabilă excitare, răul de la cap a absorbit ceva din această otravă. Tu ai dat prea puţină atenţie acestui lucru, iar medicii, ca de obicei, nu au recunoscut răul şi te-au tratat greşit. Aşa cum nici nu se putea altfel, în final ai devenit jertfa răului tău. Aşadar, tu însuţi şi nimeni altcineva nu a fost vinovat de nebunia ta, sau, în cazul în care ţii morţiş să fi murit, de moartea trupului tău! De aceea, nu mai învinovăţi biserica, pentru că ea nu este vinovată de răul tău, care oricum te-ar fi dus la moarte.

[5] Tumoare malignă.

Căci mie mi-ar fi plăcut cel mai mult dacă am fi putut conduce împreună încă vreo câţiva ani popoarele Austriei. Dar soarta nemiloasă a vrut ca tu şi cu mine să părăsim scena acţiunilor noastre. Şi aşa, fie că am fi murit amândoi, după cum afirmi tu, fie că ne-am pensionat, după cum consider eu, şi am fost aduşi într-un aşezământ tainic de nebuni, de unde avem voie să ieşim în fiecare an de câteva ori afară ca să facem o plimbare şi să ne bucurăm de câte ceva. – Joseph, fii deştept şi nu-i considera pe aceşti evrei ca fiind mai mult decât sunt! Căci dacă aceasta ar fi într-adevăr lumea spirituală, iar acesta într-adevăr Christos, El s-ar prezenta altfel unui împărat şi unui cardinal decât un evreu nesuferit obişnuit! Ce fel de dovezi ai în sprijinul afirmaţiilor tale? Christos – un evreu nesuferit!! Te rog!!!"

Joseph: „Şi eu te rog să te porţi măcar puţin altfel în prezenţa lui Iisus, Domnul-Dumnezeul nostru, căci altfel se va termina în scurt timp cu funcţia ta de cardinal! Răbdarea Domnului trebuie să fie într-adevăr infinit de mare pentru ca El să asculte atât de calm o prostie atât de mare. Chiar şi aşa, mă îndoiesc că răbdarea Lui nu are nici o limită. Dat fiind că oamenii şi spiritele păcătuiesc o vreme prea îndelungată şi cu prea multă încăpăţânare şi nu vor să se întoarcă niciodată de la răutăţile lor, desigur că nu va rămâne nici El prea multă vreme în această atitudine. Dacă, de exemplu, nu aş fi dat ascultare pe când mă aflam pe Pământ ademenirilor lui Venus, aşa cum m-a avertizat adesea în mod limpede bunul Tată ceresc prin tot felul de întâmplări ale vieţii mele, probabil că în ciuda urmăririi mele de către duşman, aş mai fi putut trăi cu zece sau douăzeci de ani mai mult şi aş fi putut conduce popoarele în numele lui Dumnezeu. Deoarece însă nu am băgat în seamă avertizările salutare ale Domnului, trebuie că răbdarea Lui va fi scăzut puţin, iar eu a trebuit să muşc trupeşte din iarbă, fără milă şi iertare, ceea ce a fost nespus de dureros şi de amar. Aşadar, prietene, nu pune prea mult la încercare răbdarea Domnului!"

Arhiepiscopul Migatzi: „Dar, iubite prietene, înainte ca eu să mă pot aduna aşa cum se cuvine în faţa lui Christos-Dumnezeu, ar trebui să văd mai întâi dacă este cu adevărat El! Dovedeşte-mi mai întâi acest lucru şi atunci voi începe să gândesc şi să vorbesc altfel. Eu nu te-am rugat să-mi spui cât de mică sau de mare este răbdarea Domnului. Adu-mi dovezi, şi atunci vei vedea dacă voi mai vorbi aşa, prost ca noaptea, în plină zi".

Joseph: „Atâta timp cât inima ta nu îţi spune, prin Spiritul Iubirii: «Acesta este!» – nici o dovadă din lume nu-ţi va folosi la nimic. Dar dacă inima ţi-o va spune, atunci nu mai ai nevoie de nici o altă dovadă. Cine vrea să-L recunoască pe Iisus trebuie să-L iubească. Căci cine îl iubeşte pe Iisus îl descoperă în sine. Şi aceasta este singura dovadă prin care cineva îl poate recunoaşte pe Christos într-un mod indubitabil. Iubeşte-L pe Christos în acest evreu care îţi pare atât de neînsemnat din toate puterile vieţii tale, şi atunci se va arăta dacă în spatele acestui evreu nu se află ceva mai mult".

Arhiepiscopul Migatzi: „Hm, eşti un nebun curios! Cum să-l pot iubi pe Christos în acest evreu, înainte de a şti dacă este El cu adevărat? N-ar însemna asta să cobor foarte jos Divinitatea lui Christos dacă încep să-L venerez pe Christos-Dumnezeu fără nici o altă cercetare în fiecare evreu mai de doamne-ajută care îmi iese în cale? Să-L iubesc pe Christos, să-L venerez şi să mă rog Lui sub înfăţişarea pâinii şi a vinului, se înţelege de la sine, de vreme ce El însuşi a stabilit aceste configuraţii ca având aceeaşi valoare cu El însuşi. Dar să-L ador pe Christos într-un om absolut obişnuit, ba încă într-un evreu, aceasta, dragă prietene, mi se pare să mă port într-adevăr în mod ruşinos cu iubirea faţă de Christos. Iar eu nu voi face asta! În cazul în care Christos nu este decât o fabulaţie populară, atunci şi una şi alta sunt o prostie. Dar în cazul în care Christos este cu adevărat ceea ce ne transmit miturile despre El, împlinirea solicitării tale faţă de un om obişnuit ar fi cea mai oribilă blasfemie a lui Dumnezeu, care se pedepseşte cu Iadul cel mai de jos”.

Joseph: „Adu-ţi aminte ce i-a învăţat Christos însuşi pe oameni! Ascultă, adevărat fariseu al Romei ce eşti, El a spus: «Dar atunci când cineva primeşte un frate sărman în numele Meu, Mă primeşte pe Mine. Iar cel care Mă primeşte pe Mine, îl primeşte şi pe Cel care M-a trimis!» – Aşadar dacă Domnul însuşi se consideră egal cu fraţii noştri, cum putem fi noi de altă părere? Eu îţi spun că numai orgoliul nostru este cel care îşi imaginează un Dumnezeu strălucitor şi sublim în măreţia Lui, lăsându-L pe Christos să-şi vadă de drum în veşmântul Său modest, pentru că sufletul orgolios al omului nu poate suporta să contemple smerenia! Cel orgolios îşi doreşte un Dumnezeu cu coroană şi sceptru. Cel smerit îşi doreşte însă să poată îndrăzni să ridice ochii înspre un Dumnezeu prietenos, care arată mai mult sau mai puţin asemenea Lui, şi să-i spună: «O, Doamne, deşi vii la mine, păcătosul, în veşmântul smereniei inimii Tale, totuşi nu sunt vrednic să-mi ridic ochii spre Tine». Ce crezi, pe care dintre cei doi l-ar îndrăgi mai mult Domnul Christos?”

Capitolul 222
Convorbirea lui Migatzi cu sine însuşi
El ar dori să-L mărturisească pe Domnul, dar se teme de tovarăşii săi de breaslă
Joseph îl ajută să iasă din încurcătură

Arhiepiscopul Migatzi: „Aşteaptă, căci trebuie să reflectez puţin, ca să-ţi pot da un răspuns demn!” – După aceste cuvinte, arhiepiscopul îşi sprijină fruntea în trei degete de la mâna dreaptă şi-şi spune sieşi: „Pe sufletul meu prăpădit, acest Joseph este mai ortodox decât mine, care sunt totodată arhiepiscop şi cardinal! Dacă nu mi-ar fi jenă, aş fi aproape constrâns să accept ceea ce mi-a spus el despre acest evreu. Dacă aş fi singur, aş fi făcut-o deja. Dar nenumăraţii mei colegi, care locuiesc împreună cu mine în acest Vatican, ar chema asupra mea toţi demonii

din Iad, întărind prin jurământ chemarea, dacă aş face aşa ceva. Dacă aş şti măcar ce este drept să fac! Colegii mei mă veghează cu ochi de Argus şi mă ascultă cu urechi de Midas. Dacă aş schiţa chiar şi numai gestul de a mă alătura acestei societăţi, aceşti indivizi s-ar azvârli asupra mea ca nişte câini flămânzi. O, Joseph, ai dreptate în toate cele pe care le-ai spus despre Roma! Aşa stau lucrurile cum ai afirmat tu şi nu altfel, iar eu ştiu cel mai bine aceasta. Dar ce pot să fac de vreme ce fac parte din grupul lor?

Trebuie să amăgim poporul, să organizăm acţiuni care sunt atât de fade şi de stupide încât îţi vine să vomiţi, pentru ca să-l facem pe popor să creadă lucruri pe care noi înşine nu le-am putea crede pentru nimic în lume. Trebuie să ne învăluim cu un nimb aproape dumnezeiesc, în timp ce în fond ne aflăm cu mult sub nivelul unui porcar. Dar ce este un episcop şi un cardinal? Nimic, absolut nimic! Căci nu poţi face nimic, iar în demnitatea de arhiepiscop înveţi cel mult să-ţi ţii finanţele în ordine, să-ţi prevezi regimentul bisericesc cu o demnitate strivitoare şi să ţii deschis mai degrabă Iadul decât Cerul. La aceasta foloseşte înalta demnitate de arhiepiscop! Însă trebuie să-ţi şopteşti zilnic la ureche, oricare ar fi conştiinţa ta: ‹Ceea ce-ţi imaginezi tu nu este nimic în sine sau pentru sine! Fără cizmari şi croitori, oamenii ar putea trăi cu greu, dar fără un arhiepiscop, ar putea trăi infinit mai uşor!›. Acesta este un adevăr incontestabil. Dar cine ar îndrăzni să-l rostească deschis?! E cu adevărat o afacere frumoasă pentru un om de onoare!

O, Joseph, tu ai dreptate! Dar dacă aş recunoaşte deschis acest lucru, s-ar repezi asupra mea din toate părţile ca să-mi astupe gura. Dacă aş şti cum m-aş putea desprinde din înlănţuirea secăturilor mele de colegi, aş face-o cu cea mai mare satisfacţie, dar cum mi-ar merge după aceea aici? – Ştiu la fel de bine ca şi tine, iubitul meu prieten Joseph, că am murit trupeşte şi că mă aflu de şaizeci de ani, sau chiar mai bine, în această lume spirituală, deşi nu am crezut în ea atâta timp cât am trăit pe Pământ. Dar va fi vai de mine dacă voi rosti aşa ceva în faţa colegilor mei!

O, Joseph, ajută-mă să scap de colegii mei şi-l vei vedea de îndată pe Migatzi al tău într-o altă lumină! Eu ţi-am întins mereu, pe cât a fost posibil, o mână de ajutor. Şi este foarte trist că trebuie să vorbesc cu tine altfel decât aş dori de fapt să vorbesc. E drept că tu cunoşti bine Roma, dar eu o cunosc şi mai bine, căci cunosc temeiul pe care se întemeiază ea. Atâta timp cât asupra Romei nu va veni un Hercule care să o scurteze de capete, nu se va face niciodată zi pe iubitul nostru Pământ!”

După această convorbire cu sine, arhiepiscopul oftează şi-i spune lui Joseph: „Iubite prietene, ai aşteptat cu răbdare un răspuns vrednic din partea mea, dar în ciuda tuturor celor gândite de mine nu pot să-ţi dau nici un răspuns. Căci între Lună şi Soare există lucruri la care înţelepciunea omenească nici măcar nu visează. Sper că mă vei înţelege!”

Joseph îi răspunde: „Da, te înţeleg, căci în aceste încăperi se află o mulţime de arhipopi faţă de care tu ai o teamă de nespus, care este însă la fel de neîntemeiată ca şi orgoliul tău arhiepiscopal. Iată că Domnul a deschis urechea inimii mele şi eu am perceput şirul gândurilor tale; de aceea, consider că am obţinut deja răspunsul tău. De acum înainte tu eşti prietenul meu iubit, iar Domnul va îndrepta la tine ceea ce îţi lipseşte încă. Renunţă însă la nebunească ta spaimă faţă de colegii tăi întunecaţi. Eu îţi garantez că ei nu-ţi vor face nimic! Iar noi nu am venit aici pentru ei, ci pentru tine, pentru că eu te cunosc pe tine. Şi dacă tu ai trecut de partea noastră, noi ne-am încheiat misiunea aici. – Dar îndreaptă-te acum către Domnul, şi El te va face sănătos cu un cuvânt!”

Arhiepiscopul: „Iubitul meu prieten Joseph! Tu ştii că eu sunt întrutotul de acord cu tot ceea ce recunoşti tu drept corect, adevărat şi bun. Însă nu pot fi de acord că acest fiu al lui Avraam, care de altfel arată ca şi cum ar fi un om foarte de treabă, ar putea fi Iisus, Învăţătorul divin din Nazaret! Căci Domnul Iisus ar trebui să lase să transpară ceva din măreţia Tatălui Său ceresc. Dar din acesta răzbate la fel de puţină Divinitate în afară ca dintr-un om obişnuit!

Dar oricum ar fi El, Christos, Unsul lui Dumnezeu, adevăratul Mare Preot în veşnicie, este iubirea lui Dumnezeu faţă de oameni. Şi dacă El va dovedi iubire faţă de mine, păcătosul, atunci va fi pentru mine Christos şi Mântuitorul în veşnicie, chiar dacă mi-ar apărea în veşmântul unui ucenic de cizmar! Dar dacă nu va dovedi nici o iubire faţă de mine şi va proceda ca un popă roman, atunci nu voi da doi bani pe el.

Din păcate, eu însumi am fost un preaînalt popă roman, şi a trebuit să predic despre Biserică, afirmând că aceasta ar fi singura care-i mântuieşte pe oameni, şi să-i condamn pe toţi aceia care nu-şi plecau genunchii în faţa tiarei episcopale. Cu toate acestea, eu am luat prea puţin în serios această condamnare. Căci nu am crezut toată viaţa mea nici în focul purificator, şi cu atât mai puţin într-un Iad, pentru că nu puteam aduce nici una dintre acestea două în acord cu iubirea şi înţelepciunea divină. Şi în al doilea rând, i-am iubit pe oameni prea mult ca să pot condamna într-adevăr pe veşnicie chiar şi pe cel mai rău dintre ei.

Nici chiar cel mai rău dintre oameni nu poate fi rău decât un anumit răstimp, căci el a avut cu cea mai mare probabilitate la început o asemenea natură încât să nu poată acţiona altfel. Dacă un asemenea om rău este condamnat – după verificarea exactă a naturii şi educaţiei sale, a motivelor care au stat la baza acţiunilor sale, a circumstanţelor în care s-a aflat – fie pe Pământ, fie aici, în împărăţia spiritelor, el ar trebui să ispăşească o pedeapsă oarecare doar atât timp cât nu s-a corectat încă cu desăvârşire. În acest caz, pedeapsa sa ar fi bună şi justificată. Dar a prescrie o pedeapsă veşnică pentru o abatere temporară mi se pare imposibil din partea înaltei înţelepciuni şi iubiri a lui Dumnezeu! Căci astfel procedează mai degrabă un arhi-tiran, dar nu un Dumnezeu al iubirii!

Vezi deci că înînteriorul meu nu am fost deloc un prelat, pentru că am fost ferit de principiile mele umane. Dacă îl voi afla acum pe Christos aşa cum este El şi nu aşa cum este propovăduit de către Roma, atunci este bine-venit pentru mine, chiar dacă se află în veşmintele unui ucenic de cizmar. Dacă însă Christos este aşa cum îl descrie Roma, Domnul să ne aibă în paza Lui şi să aibă îndurare de noi! Căci atunci soarta noastră este Iadul veşnic arzător, din care nu mai există cale de scăpare!”

Joseph: „Sunt întrutotul de părerea ta! Iar la acest Christos de aici vei găsi ceea ce vrei să afli: un Dumnezeu după inima ta, ca şi după inima noastră a tuturor. Un Christos mai înţelept şi mai bun decât acesta nu-ţi poţi imagina în toată veşnicia, căci acesta este singurul adevărat! Iar faptul că nici eu nu m-am putut gândi vreodată la un Dumnezeu tiranic şi care caută răzbunare, ci numai la un Tată blând, înţelept şi plin de iubire, o dovedeşte legea blândă a pedepsei care a anulat întrutotul îngrozitoarea pedeapsă cu moartea, alocând chiar şi celor mai mari criminali numai pedepse prin care ei pot redeveni oameni. Şi asta o ştiu pentru că, în această privinţă, nu am avut nici eu o fire rea sau răzbunătoare. Poţi vedea multe din aceasta”. –

Aici, arhiepiscopul îl întrerupe pe Joseph şi spune: „Da, văd că ai fost un domnitor nobil şi un om care a acţionat după voinţa lui Dumnezeu! De aceea, îl accept şi pe prietenul tău ca fiind Christos, întâmplă-se ce mi s-o întâmpla! Colegii mei se vor repezi în curând asupra mea ca nişte demoni, dar Migatzi va rămâne la hotărârea pe care a luat-o! Iată că-i aud venind!”

Capitolul 223
Tovarăşii de breaslă ai lui Migatzi. Preşedintele cu chip de măgar Recunoaşterea lui Dumnezeu de către Migatzi Judecata acestuia asupra Romei. Răspunsul episcopilor

Dintr-o dată, circa o sută de fiinţe scheletice în mantii de vecernie zdrenţuite şi cu mitre episcopale pe cap se reped din toate colţurile asupra celor doi, într-o mare agitaţie şi scoţând urlete stridente. Unul dintre ei, care are un chip mai degrabă asemănător unui măgar decât unui om şi care este preşedintele lor, se remarcă în mod deosebit. E drept că este cel mai prost dintre ei, dar asta nu contează, pentru că acest gen de oameni îl numesc întotdeauna pe cel mai prost dintre ei preşedinte, pentru a putea face cu atât mai neîngrădit ceea ce voiesc. Deci un astfel de preşedinte se repede la Migatzi cu o faţă foarte serioasă, care însă în această postură începe să arate cu adevărat prostească, astfel încât întreaga societate aflată împreună cu Domnul izbucneşte în hohote de râs. Când preşedintele noilor veniţi observă acest lucru, chipul său devine şi mai grav, dar nu reuşeşte decât să pară încă şi mai prost şi mai ridicol.

Acum deschide larg botul, străduindu-se să scoată din el un adevărat blestem puternic, romano-apostolic. – Dar Eu îi încurc puţin socotelile, în aşa fel încât domnul preşedinte nu reuşeşte să scoată decât un mormăit răguşit: „I-ha, i-ha, i-ha”. Helena şi Robert aproape că se înăbuşe de râs. Şi nici chiar Petru, Pavel şi Ioan nu-şi pot reţine întrutotul râsul. Monarhii râd din toată inima, iar Joseph constată că în toată viaţa lui nu a întâlnit un chip mai ridicol decât cel al acestui preşedinte plin de mânie.

Robert îmi spune: „Doamne, nu înţeleg cum de m-am putut teme aşa la intrarea în acest cavou! Iar acum aproape că-mi vine să mor de râs din cauza acestei fizionomii prosteşti şi acestei adevărate sclifoseli de măgar! Însă aceasta este atât de corespunzătoare cu interiorul acestui om, încât nici nu-ţi poţi imagina ceva mai potrivit. Cât de tare a strigat Roma de mânie şi de furie pe vremea lui Luther, şi cât de tare strigă ea acum împotriva neo-catolicilor! Dar aceste strigăte nu reprezintă decât un răget modificat de măgar, iar acest preşedinte nu este decât o imagine reuşită şi fidelă a papalităţii!”

Eu îi răspund: „Şi tot aşa va fi şi rezultatul actualei străduanii a papalităţii. Căci oamenii vor începe să râdă în mare măsură de slujitorii acesteia. Şi cu cât aceştia se vor mânia mai tare, cu atât mai mult vor fi ridiculizaţi, până când, la sfârşit, vor fi consumaţi de propria lor furie. Ceea ce vezi tu aici desfăşurându-se în mic, se va întâmpla în mare pe Pământ! Slujitorii lui Bileam vor face tot ce le va sta în puteri, vor înfăptui scamatorii, vor striga şi se vor sclifosi, la fel ca acesta de aici. Însă poporul se va edifica în privinţa lor aşa cum s-a edificat societatea noastră acum în privinţa acestui măgar care nu scoate decât ‹i-ha›-uri pe gură. Iar această smerire este cel mai bun remediu pentru aceşti nebuni.

Dar în curând vei vedea de ce ţi-a fost atât de teamă. În curând vei vedea ieşind în afară interiorul acestor popi şi vei fi de-a dreptul uluit de arta iluziei pe care o produc aceste fiinţe. Însă eu voi întări grupul nostru astfel încât să se poarte ca un public curajos în faţa unei comedii nereuşite. Şi atunci, rezultatul va fi bun”.

Acum, Migatzi păşeşte în faţa Mea şi spune: „Doamne Iisuse, Tu eşti, într-adevăr! Acum Te recunosc întrutotul! Slavă Ţie, în veşnicie!!” – Eu însă îl iau de mână şi îi spun: „Frate, devino desăvârşit!”. Iar Migatzi dobândeşte imediat o înfăţişare sănătoasă.

Migatzi se simte acum uşor şi întărit, iar privirea sa devine tot mai limpede. Doar veşmântul rămâne acelaşi veşmânt episcopal zdrenţuit, fapt care îl stânjeneşte vizibil. El se priveşte şi după un timp îmi spune, plin de iubire şi de încredere neclintită: „Doamne Iisuse, Tu, cel cu adevărat Dumnezeu şi Fiu al Tatălui cel veşnic! Dat fiind că m-ai eliberat din această mlaştină a putrezirii fără să fac nimic în schimb pentru numele Tău preasfânt, te rog să mă eliberezi şi de acest rest ce reprezintă o privelişte respingătoare pentru ochii mei şi un miros dezgustător pentru nările mele! Priveşte acest veşmânt dizgraţios al

orgoliului şi amăgirii, şi eliberează-mă de el! Şi dă-mi în schimb chiar şi un obişnuit veşmânt de cerşetor, căci mă voi simţi mai fericit în el!”

Eu îi răspund: „Iubitul Meu frate, acest veşmânt a fost un veşmânt al orgoliului şi al amăgirii pentru cei care l-au purtat orgolioşi şi cu trufie, însă tu l-ai purtat numai din cauza ritului prescris şi pentru că aşa prescriau regulile romano-catolice. Şi datorită acestui fapt el a fost pentru tine un adevărat veşmânt venerabil, şi nu unul de dispreţuit, aşa cum consideri tu acum.

Căci nu este totul rău în ritul roman. Numai mijloacele pe care le abordează acesta din cauza pământescului Mamon constituie o oroare, căci aceste mijloace sunt pur diabolice: minuni false, remedii false, anularea datoriilor, relicve, iconolatria, amuletele, cuvintele magice cu răsunet evlavios, ceremoniile oarbe, locurile de pelerinaj, comorile bisericeşti alocate luxului parohial lipsit de conţinut, funcţiile înalte şi posturile de onoare, tendinţa exagerată de a domni şi pretenţia încăpăţânată de a fi singura care are dreptate. Nu vreau să spun nimic despre slujbele ei, nici despre spovedaniile ei, nici despre temple, clopote şi orgi, nici despre venerabilele opere de artă sau despre sfinţenia caselor lor de rugăciune, şi nici despre ceremoniile de înmormântare a celor morţi. Căci dacă li se acordă o veneraţie deosebită, toate acestea sunt improprii ca să înalţe şi să înnobileze firea omenească. – Însă faptul că Roma foloseşte toate aceste lucruri pentru a prosti inimile omeneşti şi pentru a le face să creadă orbeşte că prin folosirea lor se poate ajunge la viaţa în Ceruri şi la mila Mea – asta este o greşeală! Căci în felul acesta, în loc să apar ca un Părinte pentru copiii Mei, Eu apar ca un tiran de care prostimea într-adevăr se teme, dar pe care nu-l va iubi niciodată. Însă cei care înţeleg şi sunt la curent cu adevărul încep să se ruşineze de Mine. Şi adesea nu vor să mai audă nimic despre un astfel de Mântuitor, cum îl descrie Biserica romană, şi atunci aruncă şi copilul împreună cu apa murdară în care a fost spălat. Şi acest lucru a fost într-adevăr determinat de Biserica romană prin învăţăturile, legile, regulamentele şi privilegiile ei, pe care pretinde că le-a primit de la Mine, şi prin tot felul de superstiţii, pe care nu numai că le îngăduie, ci le şi predică. Însă în felul acesta se îndreaptă singură spre pieire, şi de fapt s-a îndreptat deja spre pieire.

Însă toate acestea nu sunt legate de veşminte, ci de folosirea greşită a puterii. De aceea, păstrează-ţi deocamdată acest veşmânt! Dar curând, de îndată ce vom ieşi din această Vienă şi vom mai vizita încă un loc spiritual, veşmântul tău se va transforma într-un altul!” – Migatzi se declară de acord şi îmi mulţumeşte mult pentru această învăţătură consolatoare.

În tot acest timp răsună strigăte stridente, venite din toate colţurile întunecate: „Afară cu aceşti eretici, cu aceşti denigratori ai lui Dumnezeu, cu aceşti afurisiţi în vecii-vecilor!” – Migatzi aproape că leşină şi rosteşte cutremurat: „Dar, Doamne, cum poţi să asculţi toate

acestea fără să-i nimiceşti pe toţi cu foc şi pucioasă? Pentru numele Tău preasfânt – ce se va întâmpla acum?”

Eu: „Absolut nimic! Pentru că Eu nu sunt ca un om care vrea imediat să pustiască totul prin foc şi pucioasă! Câte feluri de oameni şi spirite nu poartă acest Pământ, şi cu toate acestea, Eu las Soarele să se înalţe şi să apună în fiecare zi, şi să ilumineze şi să încălzească Pământul în toate punctele sale şi după măsura necesităţii naturale. Ascultă, puterea supremă rezidă în răbdare şi iubire! Cel care nu le pierde niciodată pe acestea din vedere va înfăptui lucruri mari! De aceea, trebuie să avem şi noi răbdare şi iubire faţă de toţi cei care sunt slabi, şi atunci strădania noastră va fi răsplătită cu succesul cel mai bun. Să-i lăsăm să strige! Căci după ce vor fi strigat destul, se vor opri. – Aşadar să nu mai ai nici o teamă şi nici o mânie!”

În această clipă, începe în fundal să fulgere şi să tune cu putere. Şerpi uriaşi arzători încep să se târască înspre noi din diverse colţuri, arcuindu-se cu furie. Schelete de foc dârdâie din toate încheieturile, şi nu lipsesc nici bufniţele şi liliecii. Iar în fundal se poate vedea un balaur uriaş înspăimântător, cu nişte colţi uriaşi aproape incandescenţi. Din gâtlejul acestuia ies necontenit fum şi flăcări. Iar pe fruntea acestui balaur al Iadului stă scris cu litere incandescente: „Eu sunt balaurul veşnic al Iadului, care îi înghite pe toţi ereticii! Toţi aceia care nu ascultă de Biserica romană şi care iau în derâdere poruncile ei sfinte, vor fi mâncaţi de mine pe vecie!”

La vederea acestei inscripţii, societatea noastră izbucneşte într-un alt hohot de râs. Chiar şi Helena, la început foarte speriată, spune: „Această scenă ar stârni mare vâlvă la un teatru pentru maimuţe. Dar domul lui Ştefan are un alt fond! Dacă aş fi avut o cât de mică presimţire în acest sens pe când mă aflam încă în lume, aş fi fost prima care să vizitez acest templu cu o faclă aprinsă, pentru a-i da foc! Uitaţi-vă numai ce practică aceşti indivizi pentru a împinge sărmanele spirite slabe în pânzele lor lacome şi dornice de stăpânire! O, iată că acum se îndreaptă spre noi o mare ceată de indivizi cu ornamente arhiepiscopale, având şi o întreagă ceată de slujitori cu ei. Oare ce vor face acum?” – Eu îi răspund: „Fii liniştită, fiica Mea, priveşte şi ascultă!”

Capitolul 224
Furia neputincioasă a reprezentanţilor Bisericii romane, necruţători, lacomi şi mincinoşi. Cuvintele de tunet ale „împăratului ereticilor”

Acum, mult-luatul în râs strigător de „i-ha”-uri se îndepărtează de noi. – Cu toţii îi fac o reverenţă adâncă şi îi spun: „Preaînalte şi vrednice nunţiu apostolic al sfântului părinte de la Roma! Cum de mai eziţi atâta cu aceşti eretici? Afuriseşte-i pe toţi şi trimite-i în Iad fără nici o milă sau îndurare!”

Acesta răspunde cu o voce stridentă: „Am făcut-o deja, dar demonii sunt cumplit de încăpăţânaţi şi nu vor să facă ceea ce le poruncesc, şi în plus mai şi râd de mine! Nici de fulgerele şi tunetele noastre, şi nici măcar de Iadul nostru nu le este teamă, ci privesc cu atâta indiferenţă aceste lucruri înspăimântătoare, de parcă nici nu ar exista! O, aceştia sunt nişte demoni cumpliţi şi incorigibili!

Şi iată că pe unul dintre noi ni l-au suflat de sub nas! O, tu, sărmane, eşti pe veşnicie pierdut! Şi chiar dacă acum te mai aperi pentru o vreme, cu timpul va trebui să intri pe veşnicie în Iad, împreună cu tovarăşii tăi! Da, vor trebui să intre cu toţii, căci pentru aceasta nu există nici milă şi nici îndurare!”

La aceste cuvinte, împăratul Joseph păşeşte în faţă şi spune: „Ascultaţi, prea-venerabililor! Oare nu ar fi suficient dacă ne-aţi arunca doar pentru câteva zile pământeşti în focul Purgatoriului? Căci faptul de a ne condamna să mergem în Iad, de unde nu mai există întoarcere în veşnicie, este totuşi prea dur din partea voastră. De aceea, aveţi milă şi îndurare pentru noi! Gândiţi-vă numai ce dureri indescriptibile provoacă focul din Iad unui biet om! E drept că nici unui sărman suflet aflat în Purgatoriu nu-i merge prea bine, dar de acolo, totuşi, mai există speranţa de a scăpa, pe când din Iad nu există nici una, în veci. De aceea, fie-vă milă de noi şi eliberaţi-ne de Iad!”

La aceste cuvinte strigă cu toţii: „Nici vorbă de aşa ceva, afurisiţilor! În Iadul cel mai de jos cu voi, acolo unde, în focul cel veşnic, se topeşte până şi diamantul. Noi nu avem îndurare faţă de demoni. Vă vom învăţa ce înseamnă să luaţi în derâdere sfânta Biserică romană, singura mântuitoare! Deci, în Iad cu voi toţi!” – Joseph: „Dar dacă am plăti zece mii de slujbe din acelea foarte puternice, aşa-numite slujbe a o sută de ducaţi, oare nu s-ar putea rezolva cu eliberarea de Iad?” – Strigă cu toţii: „Este prea puţin, ca să fiţi eliberaţi de Iad! Pentru asta ar trebui să plătiţi de zece ori mai multe astfel de slujbe papale, şi atunci probabil că s-ar mai putea face ceva! Căci noi ştim ce înseamnă să eliberezi un demon din Iad!”

Joseph: „Şi ce ar trebui să facem noi până ce se vor citi aceste slujbe? Putem rămâne aici?” – Strigă din nou cu toţii: „Demon prost ce eşti! Dacă rămâneţi aici, cum să vă eliberăm din Iad? Dacă vreţi să fiţi eliberaţi din Iad trebuie să vă aflaţi mai întâi în el! Plătiţi aşadar mai întâi cele o sută de mii de slujbe papale puternice, şi apoi duceţi-vă rapid în Iad, căci altfel nu puteţi fi eliberaţi de acolo!”

Joseph: „Dar cât timp va trebui să stăm acolo până când se citesc cele o sută de mii de slujbe?” – Strigă toţi popii: „Din aceste slujbe preasfinte pot fi citite doar trei pe an, şi anume de către Sfântul Părinte însuşi. Numai el are dreptul şi puterea să o facă. Acum calculaţi singuri cât o să dureze! Nici vorbă de mai puţin de treizeci de mii de ani! Iadul este şi rămâne Iad, şi cine ajunge înăuntru nu mai iese aşa de uşor afară!”

Joseph: „Acum m-am lămurit în privinţa voastră. Numai că aş vrea să ştiu de ce au acele trei slujbe papale o forţă atât de imensă? Căci s-ar putea la fel de bine crede că în ceea ce priveşte valoarea unei liturghii o slujbă este la fel de bună ca şi alta”. – Cel care fusese anterior în fruntea lor spune: „Când se citeşte slujba de către alţi preoţi, se jertfeşte numai Fiul lui Dumnezeu Tatălui Său ceresc pentru sărmanele suflete din Purgatoriu şi pentru păcătoşii de pe Pământ dispuşi să se pocăiască. Însă la slujba papală pătrunde întreaga Treime preasfântă în hostie! Şi în aceasta constă puterea imensă a unei slujbe papale, la care numai Arhanghelilor le este îngăduit să ajute la serviciul divin, dacă sunt predestinaţi să o facă, de către Preafericita Fecioară Maria! Aşa stau lucrurile! M-a înţeles domnul împărat?”

Joseph: „Încă nu întrutotul! De aceea, aş vrea să mai aflu de ce unui papă nu îi este îngăduit să citească mai mult de trei slujbe, pe care de fapt nu le citeşte el însuşi, ci asistă numai la acestea, care sunt citite fie de către un cardinal, fie de către un arhiepiscop devenit cardinal”. – Răspunde nunţiul: „Aceasta este o blestemată de întrebare eretică! Domnul împărat să ţină minte următoarele: Papa nu poate citi mai mult de trei slujbe, pentru că în felul acesta este expusă Preasfânta Treime în mod viu pentru toate timpurile pe Pământ în singura mântuitoare Biserică romană. Iar faptul că papa nu citeşte el însuşi aceste trei sfinte slujbe ale Sfintei Treimi, ci pontifică şi asistă doar la citirea lor, provine de acolo că el este reprezentantul lui Iisus Christos pe Pământ, care slujeşte tuturor şi nu îngăduie să i se slujească. Acum veţi fi priceput sper, nu?”

Joseph: „Da, acum mi-e totul limpede şi ştiu prea bine ce să cred despre papalitate!” – Nunţiul: „Ei, şi ce crezi tu despre papă?” – Joseph: „Nimic altceva decât că este un Antichrist desăvârşit, iar voi toţi sunteţi ajutoarele sale fidele! – Căci dacă aţi fi creştini adevăraţi, L-aţi fi recunoscut de îndată pe Domnul Christos, care se află aici lângă mine. Dar pentru că voi sunteţi ce mai desăvârşiţi Antichrişti, ne condamnaţi să intrăm împreună cu Christos în Iad, în timp ce voi înşivă vă aflaţi de fapt acolo, în întregime, până la ultimul fir de păr.

O, ticăloşi nenorociţi! Christosul vostru, pe care-l veneraţi şi după care tânjiţi voi, este aurul şi argintul! Pe când adevăratul Christos, cel care şi-a întins mâinile Sale divine pe cruce pentru toţi oamenii, care şi-a iertat toţi duşmanii şi care L-a rugat pe Tatăl cel veşnic să-i ierte – a devenit pentru voi o oroare, astfel încât voi, cei care cu obrăznicie vă numiţi slujitorii Lui, îi ucideţi fără ezitare pe cei care se ataşează de El şi nu de voi, iar la sfârşit îi condamnaţi să ajungă în Iadul cel mai de jos! O, neam de şerpi şi de vipere, ce demon v-a creat pe voi? Adevărat este că dacă Domnul nu ar avea o răbdare, o blândeţe şi o iubire infinită, nu ştiu ce Iad suficient de îngrozitor ar putea exista, care să vă înghită!

Dar nu vreau să fiu eu judecătorul vostru; fie ca Domnul să vă dea după meritele voastre scandaloase! Însă dacă v-aş judeca eu, mărturisesc aici în faţa lui Dumnezeu că aş pune pe spinările voastre o

pedeapsă că întreaga nesfârşire s-ar minuna! În numele Tău atotputernic, Doamne, Tu mă cunoşti că am avut întotdeauna răbdare şi îngăduinţă cu slăbiciunile fraţilor supuşi mie. Dar faţă de această cloacă a Iadului mă cutremur, şi întreaga mea răbdare şi îngăduinţă au ajuns la capătul lor!

Deja de pe Pământ, unde aceşti lupi care sfâşie totul au intrat în blănuri de oaie practicându-şi fără nici un scrupul activităţile lor dăunătoare, i-am cunoscut sub un aspect care îi hotărăşte pe deplin Iadului cel mai de jos. Pe Pământ însă, după ce le făceam observaţie, se mai zărea ceva omenesc în câte un preot, şi atunci aveam faţă de acela răbdarea cuvenită. Însă aici această cloacă îşi arată adevărata ei înfăţişare oribilă, imposibil de privit şi de ascultat. – Doamne, facă-se voia Ta, căci răbdarea mea a ajuns la sfârşit!”

Eu: „Dragul Meu frate, linişteşte-te şi nu te supăra! Căci iată, toate acestea trebuiau să vină, căci altfel Daniel şi Isaia ar fi fost nişte mincinoşi. Or, aceştia au prezis toate aceste lucruri, iar profeţia lor trebuia să se împlinească! În cele ce urmează vei înţelege de ce trebuia să se întâmple toate aceste lucruri! – Până atunci, fii atent în continuare, căci se va petrece în curând o altă scenă, din care vei avea multe de învăţat! Însă nu ai voie să te superi!”

În timpul cuvintelor energice ale lui Joseph, preoţii s-au retras în colţul lor pentru a se sfătui acolo cu ce răzbunare să ne răspundă la nelegiuirea comisă faţă de ei şi cum să ne trimită în mod eficient în presupusul Iad.

Capitolul 225
Măsuri ale căpeteniilor Bisericii. Domnul vorbeşte despre trezirea credinţei
Smerirea ca medicament împotriva orgoliului

După un timp, percepem cu toţii nişte sunete de orgă, care cântă melodia aşa-numitului Tedeum Laudamus. – Joseph mă întreabă: „Doamne, Tată preasfânt, ce să însemne aceasta? Pe ce Dumnezeu îl slăvesc aceşti evidenţi adversari ai Tăi, căci despre Tine nu poate fi vorba în veşnicie?”

Eu îi răspund: „Iubite frate, crezi cumva că le-a păsat lor vreodată de vreun Dumnezeu? Acest cântec de slavă face parte dintre ceremoniile lor lipsite de conţinut şi nu are nici o valoare în sine, în afară de aceea că le aduce un anumit venit. Aici însă este folosit pur şi simplu ca mijloc de înspăimântare împotriva presupuşilor demoni din noi, pentru că ei sunt de părere că demonii cei proşti se lasă imediat îndepărtaţi prin astfel de lucruri aparent evlavioase. E drept că majoritatea preoţilor nu cred în aceasta, dar totuşi folosesc acest mijloc pentru a răspândi şi mai mult prostia. Acesta este motivul pentru care ei consideră că vom fugi de îndată de aici la auzul acestor sunete!”

Joseph: „Nu e rău deloc! Dar nu există nici o posibilitate să li se joace acestor indivizi o festă, astfel încât să tremure de frică? Poate că aşa ceva ar aduce aceste fiinţe la o altă stare interioară”.

Eu: „Acest lucru nu trebuie să se întâmple din două motive principale: în primul rând pentru că nu ne este îngăduit să-i deranjăm în libertatea lor – pentru că altfel nici un spirit încătuşat nu ar mai putea realiza ceva pentru îmbunătăţirea sa, şi atunci este ca şi mort. În al doilea rând, aceste spirite care nu cred în nici o minune nu pot fi aduse prin nici un miracol la o credinţă oarecare. Ei ar privi cele mai mari minuni la fel cum au privit preoţii şi învăţaţii toate minunile înfăptuite de Mine pe vremea când mă aflam pe Pământ.

La moartea Mea s-a rupt catapeteasma din templu în două părţi, de sus până jos; chivotul legii a dispărut şi nu a mai putut fi găsit ulterior; Soarele şi Luna şi-au pierdut lumina; mormintele s-au deschis, iar morţii au ieşit din morminte vestind slava Mea. Mulţi păgâni s-au bătut cu pumnii în piept şi au spus: «Acesta a fost cu adevărat Dumnezeu!» şi au crezut neabătut în numele Meu. Numai că preoţii şi învăţaţii au devenit şi mai duri şi i-au urmărit cu toată străşnicia atât pe discipolii Mei cât şi învăţătura Mea. Nu puteam face mai mult decât am făcut în cazul lui Lazăr, care se afla deja mort în groapă de patru zile, pe care l-am trezit din moartea lui corporală şi l-am redat alor săi renăscut şi sănătos. Şi care a fost consecinţa acestor fapte în ceea ce-i priveşte pe preoţi, farisei şi învăţaţii legii? Nimic altceva decât că după aceea au început să se sfătuiască cu atât mai mult cum să Mă îndepărteze din lume! – Din toate acestea poţi vedea ce efect ar avea o minune, oricum ar fi ea structurată, în cazul acestor fiinţe care sunt de zece ori mai rele decât preoţii evrei din Ierusalim. Câteva cuvinte bune şi pline de adevăr rămân întotdeauna mijlocul cel mai bun de a-i readuce pe calea cea bună, deşi deocamdată acestea nu vor ajuta prea mult în acest caz”.

Joseph: „Da, este adevărat, se pare că în cazul lor va conta prea puţin. Sunt însă curios ce vor face acum indivizii?” – Eu: „Priveşte numai, spre locul în care răzbunarea ladului se conturează în văpăi artificiale! Pornind de acolo, printr-o transformare bruscă a acestei scene de spectacol a ladului, va începe noua procedură. Dar nu trebuie să te superi! Căci dacă ne-am supăra din această cauză, supărarea noastră ar fi un adevărat triumf pentru ei. Însă noi vrem să-i cruţăm de această bucurie, lăsând supărarea să se întoarcă înapoi la ei, ceea ce le va arăta deplina lor neputinţă.

Un spirit mândru nu poate fi adus la smerenie decât prin faptul că nici unul din planurile sale nu poate fi înfăptuit. Aşa vom proceda şi noi acum cu aceşti popi, ca şi cu toţi cei mândri de pe suprafaţa Pământului! Vei vedea că este cel mai bun tratament pentru ei. Deci nu te supăra defel, dragă prietene şi frate!”

Joseph: „Acum văd cu claritate că Tu singur ai dreptate în toate privinţele! Dar nesupărarea îşi parcurge căile ei. Dacă Tu, o, Stăpâne şi Tată, nu umpli în întregime inima cuiva cu blândeţea Ta, el poate face

ce vrea el, dar nu se va putea abţine de la supărare dacă le vede pe aceste fiinţe îndeplinind asemenea lucruri mârşave. Căci am avut sute de ocazii pe suprafaţa Pământului în care preoţii prin cererile şi recursurile lor pline de egoism mi-au devenit atât de împovărători încât i-aş fi ucis pe toţi. Şi de câte ori am ajuns la aşa ceva, m-am supărat atât de mult de era să fac gălbinare! Iar în această lume lucrurile mi se par şi mai supărătoare, pentru că aici vezi imediat cu claritate ce intenţii joase unesc aceste zdrenţe spirituale cu fiecare dintre acţiunile lor.

Se prefac a fi evlavioşi pentru a trezi încrederea oilor păstorite de ei. Merg desculţi, cu paşi măsuraţi, pentru a le face pe oile păstorite să creadă că sunt smeriţi. Se roagă în public cu chipurile pline de evlavie pentru a pune în mişcare minele de aur ale credincioşilor lor. Fac nişte reverenţe atât de adânci şi-şi apleacă în timpul slujbelor capetele până la pământ, pentru a arăta de ce evlavie nelimitată sunt pătrunşi în faţa mesei lui Dumnezeu. Dar ei în sine nu cred nimic şi le fac pe toate numai ca să ademenească mai mulţi plătitori de slujbe. Pentru că oile oarbe cred că o slujbă citită cu o astfel de aparentă evlavie trebuie să fie bună împotriva tuturor relelor de pe Pământ.

O, Doamne, nenumărate astfel de lucruri se petrec în această castă de spirite, lucru pentru care îţi vine să te superi şi să te mânii peste măsură! Ce se poate face aici? Nimic altceva decât să priveşti un timp, şi dacă la sfârşit lucrurile devin prea rele să intervii ca un fulger. Este adevărat că noi nu ar trebui să ne supărăm, ca să nu le asigurăm această victorie. Dar de îndată ce îl zăresc chiar numai pe unul dintre ei, începe să se învârtească totul în jurul meu. O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu, dacă nu mă vei susţine Tu în mod deosebit, eu nu voi putea rezista.

Aha! Iată că a dispărut Iadul, şi acum ne aflăm în mijlocul domului lui Ştefan, aşa cum arăta el pe vremea când trăiam eu. Iată că sosesc slujitorii Bisericii învăluiţi în mantii roşii, care aprind toate lumânările şi acoperă altarul. La sfârşit probabil că vor să ne dea afară prin celebrarea unei slujbe. Povestea devine de-a dreptul comică! – Prietene Migatzi, cum îţi par aceste lucruri?”

Migatzi îi răspunde: „Cum să-mi apară altfel decât super-prosteşti? Dar de supărat nu pot să mă supăr deloc, ci doar să râd pe săturate. Căci nici un om nu se poate supăra văzând că aceste capete pătrate romane nu se pot vindeca nici măcar în lumea spiritelor. Să le lăsăm pe toate în seama iubitului nostru Dumnezeu şi Părinte şi a bunei Sale predispoziţii! Să le lăsăm pe aceste fiinţe să facă ce vor, şi acesta va fi precis cel mai bun tratament pentru ele. Căci noi doi nu putem schimba nimic la ele”.

Joseph: „Ai dreptate! Căci la aceştia, atât botezul cât şi mirul sunt total pervertite, şi de aceea, va fi greu de corectat ceva. Iar eu voi încerca să mă despovărez de o parte din supărarea mea chemând acum în amintire aici, în faţa Domnului, câteva din principalele lor fapte. Căci şi faţă de ei trebuie să se împlinească ceea ce a promis Domnul lumilor:

«Răul pe care l-aţi înfăptuit voi în taină va fi vestit cu voce tare, de pe acoperişurile caselor!» – Căci ei vor ţine acum o liturghie solemnă fantomatică. Până când o termină, pot să mă mai despovărezi de cele ce mă apasă”.

Capitolul 226
Domnul vorbeşte despre liturghie şi despre condamnarea veşnică

Joseph continuă: „Doamne, preabunule părinte, spune-mi te rog dacă aşa-numita liturghie, despre care nu scrie nimic în sfânta Scriptură, are vreo valoare. În special atunci când, într-un loc liniştit, un preot bun şi inimos, credincios şi cu adevărat evlavios, despre care Tu, Doamne, ai o părere bună, înfăptuieşte o liturghie liniştită, şi anume, pe gratis, pentru că el consideră slujba preasfântă şi nu vrea să-L mai vândă pe iubitul său Mântuitor pentru câţiva arginţi. Cred, Doamne, că o asemenea liturghie nu poate fi fără valoare în faţa Ta!”

Eu: „Iubite prietene, ce poate fi lipsit valoare în faţa Mea atunci când este realizat pentru un motiv corect? Aşa cum fiecare pahar cu apă proaspătă pe care îl întinzi unui om însetat va fi răsplătit de o sută de ori, cu atât mai mult voi răsplăti o liturghie evlavioasă a unui preot având o inimă cu adevărat nobilă şi plăcută Mie, şi îl voi binecuvânta atât pe preot cât şi jertfa adusă de el! Căci eu privesc întotdeauna inima omului, şi niciodată forma exterioară. Iar dacă inima este plină de iubire şi dreptate, forma exterioară, indiferent cum ar fi ea, devine bună şi pe placul Meu – deşi forma nu are nici o valoare, nici exterioară şi nici lăuntrică.

Eu M-am jertfit pe Mine o singură dată pentru toţi oamenii, Tatălui cel sfânt al veşniciei, care se află în Mine. Iar o a doua asemenea jertfă nu va mai exista în veci, pentru că ea a fost unică. Prin liturghia însăşi nu se realizează nimic, dar prin inima nobilă a celui care o săvârşeşte se realizează foarte multe! Căci atunci ea este cu adevărat binecuvântată de mine, dar nu ca jertfă, ci ca scenă a vieţii Mele pământeşti. O nouă jertfă nu mai poate exista însă, pentru că Eu am înfăptuit deja una valabilă pentru totdeauna, şi de aceea am strigat de pe cruce: «Săvârşitu-s-a!». Iar ceea ce s-a înfăptuit odată pentru totdeauna nu mai trebuie înfăptuit încă o dată.

Dar dacă un preot onest, în urma învăţăturii primite, este totuşi de părere că poate înfăptui în cadrul slujbei sale o jertfă ca aceea pe care am înfăptuit-o Eu pe cruce, nu i-o vom socoti drept păcat, ci îi vom spune: «Fii iertat, căci nu ştii ce faci!». – Însă li se va socoti acelora care râd de întreaga jertfă şi spun: «Lumea vrea să fie minţită, aşadar să fie minţită!». Căci atunci când cineva vrea să-i facă pe alţii să creadă ceva pe care el îl ia în derâdere – pentru că este în avantajul lui –, acela nu este un preot, ci cu adevărat un diavol. Iar răsplata aceluia va fi pe măsura falsului său zel! – Ai înţeles, iubitul meu frate Joseph?”

Joseph: „Da, iubite Doamne şi Părinte, cum să nu fi înţeles când mi-ai explicat lucrurile atât de limpede în adevărul lor. Aşa stau lucrurile şi ele nici nu pot sta altfel! Îţi mulţumesc că ai stabilit ordinea Ta tocmai aşa cum mi-am imaginat eu adesea în timpul vieţii mele pământeşti!

Numai un singur lucru îmi mai rămâne de neînţeles, şi aş dori o explicaţie a noţiunii care apare în aproape toate sectele religioase creştine, anume aceea a pedepsei veşnice. Există o asemenea pedeapsă, sau nu există? Căci aşa cum o viaţă pământească onestă şi dreaptă dobândeşte o răsplată veşnică, se poate presupune pe bună dreptate că ar trebui să existe şi o pedeapsă veşnică. Dacă unei fapte nobile de scurtă durată i se cuvine aici, în Împărăţia spiritelor, o răsplată veşnică, tot aşa i s-ar cuveni unei fapte rele de scurtă durată o stare de pedeapsă veşnică în Iad. Eu consider că această presupunere este întrutotul logică”.

Eu: „Tu da, dar Eu nu – pentru că Eu nu pot avea un singur ţel în faţa ochilor în privinţa a ceea ce am creat! Şi pentru că Eu însumi sunt viaţa cea veşnică, nu puteam crea niciodată făpturi pentru o moarte veşnică! Iar o aşa-numită pedeapsă nu poate fi decât mijlocul atingerii unui ţel principal, şi niciodată ţelul duşmănos opus. De aceea, nu poate fi niciodată vorba de o pedeapsă veşnică”.

Joseph: „O, Doamne, îţi mulţumesc la nesfârşit. Ţie ţi se cuvine întreaga iubire şi veneraţie, căci acum înţeleg totul pe deplin! Dar, cu toate acestea, în Sfânta Scriptură se vorbeşte limpede despre un foc veşnic ce nu se stinge niciodată şi despre un balaur care nu moare niciodată. Şi mai stă scris: «Plecaţi de la Mine, blestemaţilor, şi duceţi-vă în focul cel veşnic, pregătit diavolului şi slujitorilor săi!» – Da, Doamne, eu cunosc o mulţime de texte în care Iadul cu focul său veşnic sunt descrise foarte clar şi convingător. Dar de vreme ce nu există o pedeapsă veşnică şi depinde numai de cel pedepsit ca el să rămână în acest loc atâta timp cât nu se îndreaptă – eu nu pot înţelege cum poate fi vorba de un foc veşnic în Sfânta Scriptură!”

Eu: „Iubitul Meu prieten, este adevărat că stă scris despre o moarte veşnică, însă aceasta este o judecată ce durează veşnic, iar aceasta provine din ordinea Mea veşnică. Însă aceasta este constituită din focul mâniei sau mai degrabă din focul zelului voinţei Mele, care desigur că trebuie să rămână neschimbat în veşnicie, căci altfel s-ar distruge toate creaturile dintr-o dată.

Acela care se lasă implicat în lume şi în materie (care trebuie să existe şi să rămână ca atare, căci altfel nu ar putea exista ‹lumea›), acela trebuie considerat, desigur, pierdut şi mort, atâta timp cât nu vrea să se desprindă de ea. Aşadar, din cauza creaturilor trebuie să existe o judecată veşnică, un foc veşnic şi o moarte veşnică. Însă de aici nu rezultă că un spirit cuprins în judecată trebuie să rămână captiv în aceasta atâta timp cât durează judecata în sine – la fel cum pe Pământ, într-o închisoare, nu trebuie ca cei închişi să fie condamnaţi să rămână în ea pe întregul răstimp cât durează această închisoare.

Căci oare nu sunt ‹închisoarea› şi ‹prizonieratul› două lucruri deosebite? Închisoarea există şi rămâne desigur veşnic, aşa cum focul zelului Meu nu trebuie să se stingă niciodată. Dar prizonierii rămân în închisoare numai până când s-au convertit şi s-au corectat.
În plus, nu stă scris nicăieri în Sfânta Scriptură ceva despre o condamnare veşnică a unui spirit, ci numai despre condamnarea veşnică a neîncadrării în ordinea Mea veşnică, ori aceasta este necesară, căci altfel nimic nu ar putea dura. Viciul, care contravine ordinii Mele, este într-adevăr condamnat pe vecie, dar viciosul este condamnat numai atâta timp cât înfăptuieşte viciul! Aşadar, există în realitate un Iad veşnic, dar nu există nici un spirit care să fie condamnat pentru păcatele sale să rămână veşnic în Iad, ci numai până la corectarea sa! – De aceea le-am spus fariseilor: «Pentru aceasta, veţi primi o condamnare cu atât mai îndelungată!», dar nu le-am spus niciodată: «Pentru aceasta, veţi fi condamnaţi pe vecie!» – Înţelegi acum aceste texte din Scriptură care par atât de periculoase?”

Capitolul 227
Cuvintele explicative al Domnului despre „prăpastia de netrecut” şi despre iertarea „păcatelor de moarte”

Joseph: „O, Doamne, am înţeles totul pe deplin. Dar mai există încă un mic pasaj din Scriptură pe care nu îl înţeleg întrutotul. Şi acesta este pasajul referitor la «prăpastia de netrecut» din pilda cu bogatul cel desfrânat pe care l-ai trimis în Iad în faţa lumii. Căci dacă între cei care se află în Ceruri în sânul lui Avraam şi cei al căror destin înspăimântător este Iadul se află o prăpastie ce nu poate fi trecută niciodată, cum să fie atunci posibilă eliberarea din Iad? Iar faptul că poate avea cu greu loc o eliberare rezultă şi dintr-un alt text al Scripturii, anume acela în care se spune că pentru păcatul împotriva Duhului Sfânt nu există nici o iertare, sau se acordă cu greu o iertare, iar toate acestea, Doamne, le-ai rostit Tu Însuţi cu gura Ta! Deci, ce să înţeleg eu din toate acestea?”

Eu: „Ceea ce spun învăţaţii acestei lumi: «Cel care vrea să înţeleagă nu face nici un rău!» – Prăpastia însă nu înseamnă diferenţa de netrecut dintre ordinea mea liberă din Ceruri şi dezordinea din Iad ce i se opune. Aşadar, acest text desemnează numai caracterul ireconciliabil al acestor două ordini, şi nu o poartă veşnic încuiată pentru cei care se află înăuntru.

Însă se înţelege de la sine că cineva care se încadrează pe deplin în Iad din cauza păşirii prin propria sa voinţă liberă afară din ordinea mea liberă în ordinea contrară îndreptată cu necesitate împotriva acesteia – nu va putea ieşi curând şi cu uşurinţă din Iad. Se ştie prea bine cât de greu poate trece un om mândru şi cuprins întrutotul de orgoliu şi dorinţa de a domina, la blândeţe şi smerenie faţă de Cer. Desigur că această trecere nu este imposibilă, dar ea este totuşi extrem

de dificilă. În viitor vei vedea adesea cât de greu se poate să înalţi pe cineva definitiv din Iad. Căci cel mândru se întoarce mereu înapoi la mândria sa, cel impudic la lipsa lui de pudoare, leneşul la lenevie, invidiosul la invidie, zgârcitul la zgârcenie, mincinosul la minciună, hoţul la hoţie, ucigaşul la crimă, cel brutal la brutalitate, şi aşa mai departe. Chiar dacă îi dojeneşti de o mie de ori din cauza acestor caracteristici, ei cad mereu în aceleaşi pasiuni de îndată ce li se oferă libertatea stabilită pe veci pentru vieţile lor. Şi cu cât decad mai des în obişnuinţele anterioare, cu atât mai slabi devin în privinţa capacităţii de a li se opune şi cu atât mai greu le vine să se înalţe din păcatele lor ca să treacă – în calitate de spirite purificate – în libertatea Mea divină.

Trebuie să înţelegi de asemenea că multe din cele care Mie îmi sunt posibile, oamenilor (spiritelor) le sunt imposibile. Căci la Mine toate lucrurile sunt posibile!”

Joseph: „Da, preasfinte Părinte, acum îmi sunt limpezi acele texte în care am crezut pe Pământ. Dar, cu toate acestea, ele nu mi-au lăsat niciodată o impresie binefăcătoare, deşi în calitatea mea de împărat a trebuit să ţin cont de dreptate şi nu mi-a fost îngăduit să iert acolo unde întâlneam un păcătos inveterat.

Ciudat este însă că nu puteam să-i sufăr pe judecătorii cei duri. Căci acela dintre judecătorii mei care îi judeca pe păcătoşi cu prea multă stricteţe era departe de protecţia mea. Dar cel care-i judeca în aşa fel încât să indice cu exactitate păcătosului mărimea şi greutatea păcatului său, iar atunci când acesta manifesta căinţa, exercita în numele meu iertarea dând păcătosului doar pedepse de îndreptare blânde şi uşoare, acela avea în mine un prieten sigur.

Şi aşa era când citeam Evanghelia. Când parcurgeam versetele despre fiul risipitor, despre bunul păstor, despre femeia prinsă în adulter şi adusă în faţa Ta, când Te auzeam strigat de Zaheu cel aflat în copac, când îl percepeam pe vameşul pe cale de îndreptare din templu şi Te ascultam pe Tine schimbând vorbe simple cu femeia samarineană la fântâna lui Iacob, nu puteam niciodată să-mi opresc lacrimile. O, ce sentiment au trezit întotdeauna în mine cuvintele Tale de pe cruce: «Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!» Dar locurile în care Tu – pe bună dreptate – îi trimiteai pe păcătoşi în Iad, nu au făcut nici o impresie pozitivă asupra sufletului meu. Căci vedeam într-adevăr acţionând în ele un Dumnezeu drept, dar nu vedeam în faţa Lui decât nişte fiinţe neputincioase care trebuie să asculte de puterea Creatorului şi Judecătorului lor.

Mi-am constrâns inima să iubesc acest Dumnezeu atotputernic din toate puterile mele, dar trebuie să mărturisesc spre ruşinea mea că inima mea nu voia să se regăsească în această iubire. – Datorită acestor confruntări cu mine însumi am devenit francmason, pentru a ajunge la o cunoaştere mai profundă a lui Dumnezeu. E drept că în felul acesta am dobândit într-adevăr multe, şi am citit multe despre iubirea cea pură

faţă de Dumnezeu şi întru Dumnezeu, dar Judecătorul cel neînduplecat nu voia să dispară şi nici Iadul nu voia să se stingă.

Şi mi-am imaginat adesea într-un mod viu că Tu, Doamne, cel care ai suferit atât de mult din iubirea pentru oameni, ca să-i faci pe ei mai fericiţi, ai fi avut o soartă mai bună dacă ai fi fost necruţător cu păcătoşii şi le-ai fi pedepsit nemilostiv păcatele. Dar inima mea proastă nu a vrut totuşi să fie cuprinsă de iubirea cea mare faţă de Tine”.

Capitolul 228
Marele „exorcism” şi ajutorul ratat al „Celei pline de durere”

Joseph continuă: „Dar acum, o, Doamne, mă aflu pe calea cea bună! Acum înţeleg sfintele Tale cuvinte, şi Tu, Doamne, eşti acum pentru mine iubirea tuturor iubirilor! – Dar iată că se termină liturghia acestor popi. Ce se va întâmpla acum?”

Răspund Eu: „Iubitul Meu frate, vei vedea deîndată că vor dori să exercite un aşa-numit exorcism (izgonire de diavoli) asupra noastră. Dar noi vom proceda la un contra-exorcism, şi atunci să vezi tu minuni prin cele care se vor întâmpla! Dar să nu te superi de nimic! Aceasta este condiţia fundamentală, fără de care nu vom realiza nimic, sau vom realiza prea puţin”.

Iată că se încheie ultima binecuvântare a chivotului legii, iar noi, presupusele spirite rele, nu ne-am îndepărtat deloc. Acest fapt îi supără îngrozitori pe preoţi, iar nenumăraţii slujitori încep să-şi dea cu presupusul din ce cauză nu a reuşit această liturghie solemnă. Unii cred că vasele sfinte au fost atinse de mâini nesfinţite, şi de aceea slujba nu a putut dobândi putere de la Dumnezeu. Un altul spune că probabil o femeie adulteră, sau poate chiar o luterană, ar fi spălat lenjeria cea sfântă, impurificând în felul acesta arsenalul sfânt. Un altul este de părere că ar mai trebui făcută o liturghie, dar cu reverenţe mai adânci, pentru că acestea îi plac cel mai mult Preafericitei Regine a Cerului, şi că el se pune chezaş că după o asemenea slujbă demonii îşi vor lua imediat tălpăşiţa.

Un altul remarcă faptul că unul dintre preoţi s-a lovit prea puţin în piept la pronunţarea cuvintelor „mea culpa”. Că acesta şi-ar fi lovit mai degrabă burta din cauza unui purice diabolic aflat acolo, iar acest lucru a zdruncinat efectul slujbei. Căci nici nu-ţi vine să crezi datorită căror nimicuri se poate întâmpla ca slujba să nu aibă nici un efect. Lui îi expusese cândva amănunţit o mulţime de astfel de motive un bătrân capucin evlavios.

Unul dintre ei observă, întrucâtva amuzat, că perna de pe altar a fost inversată, şi atunci când se întâmplă aşa ceva slujba nu are putere; pentru că pe perna altarului îl pune Maica cea Glorioasă pe copilul Christos atunci când sfânta carte de rugăciuni este purtată pe perna

Evangheliei. Dar dacă perna este întoarsă invers, ea îl ia pe copilul Christos şi slujba nu are efect.

Un participant la ceremonie întreabă dacă nu cumva ar fi legat cineva patrafirul cu centura invers, la trecerea peste cruce. Iar un superior al capucinilor spune: „Da, dacă la o slujbă atât de sfântă oamenii sunt atât de neglijenţi, îşi pot atrage chiar moartea. Auzi, să legi invers patrafirul! Păi aceasta este o faptă la vederea căreia toţi îngerii care participă invizibil la sfânta slujbă se îndepărtează de altar şi-şi întorc chipurile. Iar sfânta Maică a lui Dumnezeu nu se poate apropia deloc de altar, pentru că prin asemenea neprevedere şi lipsă de precauţie îşi va resimţi din nou cele şapte dureri ale ei”.

La aceste cuvinte, iubitul Meu Joseph devine evident neliniştit. Robert şi Helena abia reuşesc să se abţină să nu izbucnească într-un hohot de râs. Împăratul Franz păşeşte în faţa Mea şi spune: „Doamne, eu nu am acordat niciodată prea multă consideraţie preoţilor, dar dacă aş fi auzit aceste aberaţii pe când mă aflam pe Pământ aş fi desăvârşit, cu siguranţă, ceea ce a început unchiul meu Joseph!

Eu îi răspund: „Şi asta nu e totul! Abia la exorcismul care va fi înfăptuit în curând asupra noastră veţi învăţa să cunoaşteţi cele mai mari culmi ale prostiei. Căci voi nu aveţi deloc habar despre procedura romano-catolică de izgonire a diavolilor. Şi toate aceste lucruri vor fi pline de învăţături pentru voi. Mai ales voi, împăraţii, trebuie să le vedeţi, pentru că voi aţi îngăduit asemenea prostii, ba chiar le-aţi sprijinit şi chiar favorizat. Însă acum fiţi atenţi, căci faimosul exorcism va începe imediat!”

Un diacon se îndepărtează, împreună cu câţiva slujitori. Se înapoiază în câteva secunde aducând o carte neagră, împodobită pe ambele coperţi cu câte un cap de mort. Slujitorii aduc o mulţime de veşminte, aşa-numitele veşminte pentru Recviem şi Exequiem (înmormântare). În timp ce se murmură nişte cuvinte în latină, veşmintele sunt schimbate şi în câteva clipe întreaga preoţime se află înveşmântată în negru dinaintea noastră. Se înalţă şi un catafalc, şi o mulţime de lumânări negre sunt puse în sfeşnice negre. Nu lipseşte cădelniţa, şi nici vasul pentru apă sfinţită.

Acum păşeşte înainte preotul principal, murmurând ceva din cartea ce îi este ţinută cu evlavie dinainte, iar toţi ceilalţi rostesc în fiecare clipă Amin. După care se aprind jumătate din lumânări, sunt afumate cu cădelniţa şi stropite cu apă sfinţită. Această murmurare, afumare şi udare mai are loc încă de două ori. După care se pune pe jos o funie neagră. Cel mai înalt în funcţie păşeşte în numele Mariei pe funie, simbolizând faptul că striveşte capul şarpelui. După care se aduce un castron negru cu cărbuni aprinşi. Focul este blestemat de trei ori, funia este aruncată în foc şi scoasă afară împreună cu castronul din biserică. Apoi se aduc o mulţime de ciomege din sacristie, şi fiecare ia câte unul dintre ele în mână. Cu această ocazie se aprinde şi cealaltă jumătate a lumânărilor. După aceasta, ciomegele sunt sfinţite, afumate

cu cădelniţa, stropite cu apă sfinţită şi atinse. După ce s-au încheiat toate acestea, preotul principal spune: «Hiscum fustibus percutiantur omnia!», ceea ce înseamnă: Cu aceste ciomege se va zdrobi tot ceea ce a desacralizat demonul! După care sunt răsturnate mai întâi sfeşnicele, este distrus catafalcul, iar giulgiul este sfâşiat în bucăţele. În acelaşi timp, preotul principal îşi face o mică ruptură în veşmântul alb pe care-l poartă dedesubt. După care începe o larmă cumplită: fiecare strigă, afurisindu-ne pe noi, ca diavoli, să ieşim afară din biserică. Pe lângă toate acestea, se izbeşte cu ciomegele în bănci, iar acţiunea continuă până când s-au distrus toate ciomegele.

Dar pentru că, în ciuda tuturor acestora, noi rămânem pe loc şi nu vrem să plecăm de acolo, preotul principal îi cheamă pe toţi alungătorii de demoni la el şi le spune: „Ascultaţi! Am făcut tot ce am putut, dar osteneala noastră a fost zadarnică. Sunt de părere că ar trebui să mai spunem şi marea litanie lauretană, şi anume în prezenţa tabloului Preaîndureratei Maici a lui Dumnezeu. Aduceţi tabloul din camera secretă, cu comorile Mariei, şi puneţi-l în faţa tabernaculului! Aprindeţi toate lumânările, ca să putem începe imediat cu litania! Maria este şi va rămâne ocrotitoarea noastră şi ultimul nostru refugiu!”

Unul din mijlocul lor îi răspunde: „Dar dacă nici asta nu va folosi la nimic, atunci ce vom face? Căci dacă acest exorcism general, care se bazează întrutotul pe preasfântul nume al Fecioarei nu a dat roade, cum să dea roade imaginea moartă a Preaîndureratei şi marea litanie? Eu nu sunt deloc de părere să mai facem ceva! În plus, aceste fiinţe nu mi se par deloc a fi demoni. Şi dacă-i observaţi şi voi mai atent, veţi vedea că în spatele lor nu se află nimic demonic”. – Înaltul preot răspunde: „Demonii pot prelua şi ipostaze îngereşti! De aceea, trebuie să încercăm totul. Mergeţi deci rapid şi aduceţi-o pe Preaîndurerata încoace! Amen dico vobis!”

În momentul în care câţiva slujitori aduc tabloul de lemn se poate constata că acesta este extrem de distrus. Lipsesc din tablou cele şapte dureri, exprimate în mod obişnuit prin cele şapte săbii înfipte în trupul Mariei. Apoi din tablou lipseşte coroana, jumătate de cap, o mână şi întregul Mântuitor mort, care se afla în poala ei. Nici vorbă de vreo culoare, sau de vreun auriu. În schimb, tot ceea ce a mai rămas din Preaîndurerata este mâncat de molii, şi nu este de imaginat că întreg ansamblul ar mai putea folosi la ceva.

Când marele preot zăreşte tabloul distrus, spune plin de supărare: „Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu acest tablou plin de har? Arată la fel de jalnic ca şi vremea pe care au petrecut-o evreii în Egipt. Dumnezeul meu şi Părinte ceresc! Cum ai putut îngădui să se distrugă în felul acesta sfântul tablou al Preafericitei Tale Maici? Ce este de făcut acum? Nu mai există pe nicăieri un alt tablou, iar cu acesta nu se poate face nimic”.

Un slujitor spune: „Eminenţa voastră! Jos, în capela laterală, mai există un tablou expus venerării publice. Ce-ar fi să ne ducem acolo?” –

Răspunde marele preot: „Asta nu se poate! Trebuie să fie unul transportabil, ca să-l putem pune în faţa tabernaculului. Luaţi tabloul ăsta de aici şi vedeţi să-mi aduceţi un altul! Ar fi bine dacă în aceste vaste încăperi s-ar mai găsi o Preaîndurerată, care să se fi păstrat mai bine! – Mergeţi şi căutaţi în toate colţurile!”

Slujitorii duc din nou afară tabloul distrus, dar se întorc după o vreme cu chipurile posomorâte şi raportează că au căutat în toate cotloanele şi n-au putut-o găsi nicăieri pe Preaîndurerata. – La aceste cuvinte, marele preot devine foarte nemulţumit şi-i insultă pe slujitori: „Aşa este când nu ai decât măgari drept slujitori bisericeşti! Merg ca boii şi nu găsesc nimic! Nătângilor! Să meargă altcineva să caute, pentru că trebuie să se găsească ceva!”

Capitolul 229
Cuvântare aducătoare de lumină ale unui slujitor eretic al bisericii

Un slujitor al bisericii spune: „Da, să ne ducem să căutăm, că poate găsim vreun rahat! Mi se pare o prostie curată ca Eminenţa Sa să se încăpăţâneze să aibă un asemenea tablou cu Maica Domnului, ca şi cum ar fi vreo deosebire între această Marie şi alta! Căci adevăratei Maici a lui Dumnezeu trebuie că-i este perfect egal prin ce fel de tablou este venerată. În ceea ce mă priveşte, trebuie să mărturisesc deschis că nu am găsit nimic niciodată, nici măcar la cele mai bune tablouri.

Un tablou este bun atunci când aminteşte ceva demn de a fi venerat în cadrul religiei; dar să atribui tablourilor puterea de a face minuni mi se pare o atitudine păgână! Şi chiar dacă Papa însuşi mi-ar spune în faţă că tablourile moarte pot înfăptui minuni, eu nu l-aş crede. Dacă oamenii vii nu pot înfăptui minuni, cum să le înfăptuiască tablourile moarte?

De fapt, o muscă mi-e mai dragă decât cel mai frumos tablou! Căci ea are o viaţă în sine şi este într-adevăr o minune înfăptuită de iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Pe când un tablou nu este altceva decât opera prostiei omeneşti care vrea să-L reprezinte pe Dumnezeu cel viu şi viaţa cea veşnică prin tablouri moarte. Aceasta este credinţa mea şi domnii nu au decât să facă cu mine ce vor ei! Dar eu jur că nu mă duc să mai caut nici un tablou vechi! Nu mă voi mai comporta de acum încolo niciodată ca un nebun”.

Acum se reped cu toţii asupra acestui eretic şi îl ameninţă că-l vor supune la pedepsele cele mai îngrozitoare. Iar marele preot spune pe un ton patetic: „Dacă aşa ceva se întâmplă cu lemnul cel verde, ce să mai spunem de ramurile uscate? De aceea, trebuie să-l supunem pe acest eretic la cazne şi să-l predăm demonilor ca să-l chinuie şi să-l martirizeze în veşnicie! Căci el şi-a bătut joc de obiectele sfinte ale Bisericii lui Dumnezeu şi prin aceasta a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, păcat la care nu trebuie să se aştepte iertare nici pe lumea aceasta, nici

pe cealaltă. De aceea, la judecătorie cu el! Iar de acolo în camera secretă a morţilor, şi de acolo la toţi dracii cu el! Fiat!”

După aceste cuvinte, slujitorul bisericii devine extrem de violent, ridică un baston de pe jos şi-i spune marelui preot pe un ton care îi insuflă acestuia respect: „Hei! (ameninţând cu bastonul-măciucă) Dacă tu, popă afurisit, îndrăzneşti să mă atingi, mă va cunoaşte fiecare dintre voi în aşa fel încât să rămâneţi fără văz şi fără auz! O, voi, zdrenţăroşilor şi ticăloşilor de prim rang, voi, vechi profanatori ai lui Dumnezeu, ai împăratului şi ai poporului! Vreţi să mă daţi voi morţii şi Iadului pentru că v-am spus în faţă adevărul, dinaintea lui Dumnezeu şi a întregii lumi?

Cine sunteţi voi, de fapt? Pot exista demoni mai răi decât voi? Voi, lupi feroce în blănuri de oaie! Vreţi acum să-i alungaţi din biserică pe aceşti oameni venerabili, ca şi cum ar fi demoni, şi de fapt voi sunteţi cei mai răi demoni! Alungaţi-vă mai bine pe voi înşivă, şi nu pe aceşti bărbaţi venerabili, care merită de o mie de ori mai mult decât tablourile voastre cu idoli să fie aşezaţi ca sfinţi pe altarele voastre!

Oare asta înseamnă să-i slujeşti lui Dumnezeu, să-ţi pleci genunchii în faţa chipurilor cioplite pentru a determina poporul să creadă în lucruri în care voi, feţele bisericeşti, nu credeţi nici o iotă? Voi sunteţi cei despre care Christos a spus în templu: «Voi puneţi asupra celor sărmani şi slabi poveri insuportabile, pe care nu vreţi să le atingeţi nici măcar cu un deget. Îi ocrotiţi pe sărmanii orfani şi pe văduve prin lungile voastre rugăciuni pentru ca ei să poată ajunge în Împărăţia Cerului – o Împărăţie în care nu aţi crezut niciodată – confiscându-le în schimb casele şi averile! Voi sunteţi cei care alăptaţi ţânţarii, şi în schimb înghiţiţi cămilele nemestecate! Însă pentru aceasta veţi fi cu atât mai mult condamnaţi!»

Trebuie că serviciul vostru divin a fost întotdeauna o oroare în faţa lui Dumnezeu, căci Christos însuşi a spus: «Ceea ce veţi face celor săraci, Mie îmi veţi face!». Iar dacă eu nu mă duceam duminica la slujbele voastre divine, ci îi vizitam în schimb pe cei săraci şi le făceam bine, acum vreţi să mă judecaţi! Ai cărui slujitori sunteţi voi, de vreme ce nu respectaţi slujba divină stabilită cu atâta claritate de Dumnezeu însuşi? – O, nebunilor! Oare ce este mai bun dinaintea lui Dumnezeu: să faceţi ceea ce v-a poruncit El însuşi, sau să-L veneraţi cu buzele, dar inimile să le ţineţi departe de El? Când i-aţi slujit voi lui Dumnezeu, de vreme ce încă nu aţi primit nici cuvântul, nici legea Lui?

Voi nu aţi crezut niciodată în Christos, căci altfel aţi fi făcut ceea ce v-a învăţat El! Numai regulamentul vostru a fost pentru voi tabloul de valoare, iar lui Christos i-aţi îngăduit numai să vă ofere rama pentru acest tablou. O, voi, înşelători ai poporului, vă consideraţi pe voi înşivă Dumnezei şi condamnaţi cuvântul lui Dumnezeu, care nu are pentru voi nici o valoare!

O, ipocriţilor! De ce împiedicaţi cuvintele lui Dumnezeu să ajungă la credincioşi? O faceţi din cauza banilor şi de teamă că poporului i s-ar putea deschide ochii prin cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce v-ar demasca

în faţa lui! De aceea opriţi voi cuvintele lui Dumnezeu, pentru că nici voi înşivă nu credeţi în ele. Dar, cu toate acestea, cuvântul lui Dumnezeu ajunge totuşi în popor, iar acesta ştie acum prea bine de ce spirit sunteţi mânaţi!

Îndrăzniţi să vă apropiaţi! De ce ezitaţi? Eu voi spune Eminenţei Voastre care este motivul acestei ezitări! Pentru că eu mi-am îngăduit să descopăr atât de liber ticăloşenia şi răutatea voastră în faţa acestor oameni oneşti, Eminenţa Voastră resimte teama ticăloşilor şi nu mai îndrăzneşte să întreprindă nimic împotriva unui bărbat care se află deasupra ei prin putere şi raţiune!

Priviţi, Eminenţa voastră! De ce aţi întreprins de fapt această acţiune nereuşită împotriva acestor oameni de onoare, pe care i-aţi declarat demoni? Mă simt atât de liber încât vă voi spune în faţă că dumneavoastră nu i-aţi văzut deloc drept demoni pe aceşti oameni de onoare ce stau acolo şi privesc prostia noastră nelimitată, pentru că dumneavoastră înşivă nu aţi crezut niciodată în demoni.

Prostia organizată de noi nu a avut succesul dorit de Eminenţa Voastră. Aceşti oameni de onoare au ascultat-o răbdători, schimbând între ei cu voce joasă scurte observaţii. Acest lucru a făcut-o pe Eminenţa Voastră aproape să turbeze de furie, iar apoi Eminenţa Voastră a căutat să acţioneze printr-o supramăsură de prostie asupra acestei cete oneste, pentru că ea nu a putut obţine nimic prin falsul spectacol al Iadului oferit anterior. După cum ştim cu toţii, marea mesă nu a reuşit deloc. De aceea, aţi trecut la exorcismul romano-catolic, care constituie în felul său încoronarea prostiei omeneşti şi care desigur că a făcut o impresie oribilă asupra acestor bărbaţi înţelepţi. Dar aceşti oameni de onoare trebuie că şi-au făcut un principiu din a nu se îndepărta din acest loc chiar şi în faţa celei mai mari prostii. Aşa că au rămas pe loc chiar şi în faţa manifestării mâniei supreme a Eminenţei Voastre. Şi atunci, ce i-a mai rămas Eminenţei Voastre de făcut?

Eminenţa Voastră s-a gândit: desigur că exorcismul a fost încoronarea tuturor prostiilor. Dar pentru că s-a procedat atât de misterios, chiar şi omul cel mai savant putea privi cu interes acest spectacol, pentru că din această acţiune a lipsit elementul fad propriu-zis. Dar cea mai plictisitoare a fost şi rămâne pentru totdeauna o litanie lauretiană desfăşurată la nesfârşit, împreună cu un vechi tablou miraculos; cu siguranţă, aceşti înţelepţi nu vor rezista la aşa ceva şi vor trebui să plece dacă nu vor dori să moară de plictiseală! Dar iată că în acest proces a intervenit inclusiv întâmplarea! Căci vechiul tablou miraculos, distrus de dinţii timpului, nu a mai putut fi pus în faţa tabernaculului (al cărui nume protestanţii l-au preluat de multă vreme de la denumirea închisorilor romano-catolice). Şi cu aceasta a fost dată deoparte şi cea mai fadă litanie din lume, cea lauretiană, singura care i-ar fi putut alunga pe aceşti oameni de onoare. Cum se simte acum Eminenţa Voastră? Mă veţi trimite şi pe mine în Iad împreună cu ei?”

Capitolul 230
Slujitorul bisericesc continuă să răspândească lumină
Adevăruri dure în privinţa Eminenţei Sale romane

Unul dintre preoţii aflaţi în imediata apropiere a cardinalului rosteşte: „Nenorocitule! Numai blândeţii şi răbdării nesfârşite a singurei Biserici mântuitoare trebuie să-i fii recunoscător, pentru că aceasta s-a rugat în tăcere Domnului pentru tine, oaie pierdută, în timp ce tu te străduiai să-i dai lovitura mortală. Încetează însă acum s-o defăimezi pe mireasa cea frumos împodobită a lui Dumnezeu, căci altfel Biserica te va lăsa să cazi, renunţând să facă rugăciuni pentru mântuirea sufletului tău! Iar atunci se va deschide pământul sub picioarele tale şi te va înghiţi pe vecie!”

Auzind aceste cuvinte, slujitorul bisericesc începe să râdă în hohote, după care spune laconic: „O, preasfântă Maică! Dacă nu se descurcă prin cruzimea diabolică şi prin cumulul de prostie, lupul intră din nou în blană de miel şi îşi arată un chip blând! O, această blândeţe şi răbdare chiar că nu sunt depăşite de nimic!

Cât de blândă a fost Biserica la renumitele cruciade! Cât de bucuroasă a preluat în mânăstirile ei pe orfanii şi văduvele pe ai căror bărbaţi i-a lăsat să fie ucişi în Orient de către sarazini, după ce mai întâi i-a determinat pe aceştia să dăruiască Bisericii bunurile şi comorile lor. O, blândeţe divină, care nu a lipsit niciodată sfintei Biserici în schimbul aurului curat! – Pe când trăiam încă în lume (căci probabil că domnii ştiu că noi toţi nu ne mai aflăm de multă vreme în carne şi oase pe Pământul material)…”

Aici îl întrerupe un preot, zicând: „Aceasta este o minciună, căci noi trăim cu toţi în lume, pentru că altfel ar fi trebuit să ne aflăm fie în Iad, fie în Purgatoriu, sau chiar în Rai!”

Rosteşte slujitorul bisericesc: „Noi ne aflăm în lumea spirituală, indiferent că o credeţi sau nu. Aşadar, spuneam că pe când mă aflam încă în lume am crezut şi eu în blândeţea Bisericii. Dar când au sosit ştirile despre sfânta inchiziţie spaniolă, despre blândeţea şi delicateţea cu care s-a purtat aceasta cu oile ei pierdute, am început să-mi fac altă părere. Cu ce s-au făcut vinovate sutele de mii de oameni încât au trebuit să fie arşi cu atâta cruzime spre înalta slavă a lui Dumnezeu? Am pus uluit această întrebare, iar răspunsul a fost: «Pentru că au citit Biblia şi au devenit în felul acesta nişte eretici condamnabili!». – O, Doamne! – am strigat eu în sinea mea. Este oare posibil ca oamenii care şi-au însuşit Cuvântul Tău sfânt să dobândească o asemenea răsplată din partea ucigaşilor romani? O, Doamne! – oare nu mai ai fulgere şi nici potopuri ca să nimiceşti pe veci Spania şi Roma?

Răspunsul lui Dumnezeu a venit încet, dar sigur, din înălţimile cereşti. E drept că eu nu mai vieţuiam pe Pământ, dar vieţuiam cu atât mai limpede în această lume spirituală. Ce a devenit acum mândra şi

obraznica Romă? Ce este acum Papa? Cu excepţia câtorva măgari pe deplin orbi, care mai depind încă de el, acestui mândru reprezentant al lui Dumnezeu i se râde în faţă şi este dispreţuit peste tot.

Chiar şi în Italia, arhiepiscopii încep să se îndepărteze de el, şi asta pe bună dreptate! Căci acestor domnitori nu li se cuvine altceva, pentru că ei au fost întotdeauna cei mai mari duşmani ai omenirii, fiind în schimb cei mai mari prieteni ai aurului şi ai argintului.

Petru, al cărui urmaş se consideră fiecare Papă, a spus cândva unui biet sărman, care i-a cerut de pomană: «Aur şi argint nu am, dar ceea ce am îţi voi da!». Ar putea oare un Papă să spună acelaşi lucru unui sărman? Un astfel de urmaş al lui Petru ar putea spune doar: «E drept că eu am aur şi argint din belşug, dar nu ţi le dau ţie, ci îţi ofer numai binecuvântarea mea apostolică, pentru că asta nu costă nimic! Mergi deci în pace! Şi chiar dacă vei muri de foame pe drum, sufletul tău va ajunge în Rai, după ce va fi stat trei zile în Purgatoriu, şi atunci îţi va merge bine!»

Oare nu s-a ridicat marele Pavel, înfocat ca un leu, împotriva hainelor tivite cu blană şi înzorzonate şi împotriva oricărei demnităţi aparente cu care se împodobesc oamenii? – Oare a poruncit Christos, cel care a spus că «Dumnezeu este spirit, şi de aceea, trebuie să vă rugaţi Lui în spirit şi în adevăr» – să se construiască temple şi case de rugăciune cu bani mulţi, lăsând în schimb mii de sărmani să flămânzească? – Care dintre apostoli a înălţat limba latină la rang de limbă divină? Ca şi cum pentru Domnul-Dumnezeu, care desigur că înţelege toate limbile, limba latină ar fi cea mai plăcută auzului! Dovediţi-mi acest lucru din Scriptură şi atunci îl voi crede! Dar dacă nu îl puteţi dovedi, atunci nu sunteţi decât nişte Antichrişti întrupaţi!”

La aceste cuvinte, un arhiepiscop foarte bătrân, care clocotea de furie, spune: „Oare nu a dat Domnul Christos, înainte de Învierea Sa, Bisericii Sale, adică lui Petru şi urmaşilor săi, puterea exclusivă de a lega şi a dezlega?! El a suflat asupra Apostolilor Săi şi a spus: «Luaţi Duh sfânt! Celor cărora le veţi ierta păcatele, să le fie iertate, iar celor cărora le veţi menţine, să le fie menţinute!» – Iar cu o altă ocazie, Iisus le-a spus Apostolilor Săi: «Ceea ce veţi lega pe Pământ să fie legat şi în Ceruri, iar ceea ce veţi dezlega pe Pământ să fie dezlegat şi în Ceruri!» – Cred că prin aceste cuvinte se dovedeşte suficient că Dumnezeu îi atribuie adevăratei Biserici dreptul de a da noi legi, în cazul în care consideră că acestea sunt necesare, sau de a anula alte legi, chiar dacă acestea sunt date de Dumnezeu însuşi, în cazul în care vede că acestea nu sunt priincioase mântuirii sufletelor în anumite circumstanţe.

Iar faptul că Biserica se serveşte de limba latină în cadrul riturilor slujbei divine are un motiv dublu, extrem de înţelept. În primul rând, această limbă nobilă este cea mai demnă pentru a-L venera în mod deosebit pe Dumnezeu şi pentru a ne ruga Lui, iar pe de altă parte, limba latină a constituit o armă de apărare faţă de plebe pentru ca tainele forţei deosebit de sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu să nu poată

fi profanate. Acestea sunt cele două motive cardinale. Un al treilea motiv constă în puterea Bisericii care poate determina inclusiv din punct de vedere juridic ca limba latină să devină în mod irevocabil limbajul ritualic general. Consider că aceste lucruri se pot dovedi suficient din Sfânta Scriptură, preaînţelepte domn slujitor al Bisericii!”

Slujitorul bisericesc răspunde: „Cele două texte pe care le-aţi expus din Sfânta Scriptură au fost bune, numai că ele demonstrează cu totul altceva decât ar fi vrut Eminenţa Voastră să demonstreze. Căci dacă Domnul Christos ar fi vrut să împuternicească Biserica în modul în care îl înţelege Eminenţa Voastră, nu ar fi considerat necesar să-i înveţe timp de trei ani pe Apostoli şi pe mulţi alţi ucenici legea iubirii, legea vieţii şi marile taine ale Împărăţiei Cerului. În acest caz, El le-ar fi dat pur şi simplu Apostolilor Săi, fără nici o învăţătură pregătitoare, puterea de a face orice ar voi, pentru că Tatăl din Ceruri le-ar considera pe toate desăvârşite.

Dar după cum se vede prea bine, în Biserica romană nu se mai întâlneşte nimic din învăţătura Domnului, în afară de numele Lui şi ale ucenicilor Săi – nici o smerenie, nici o blândeţe, nici o scânteie de răbdare, şi cu atât mai puţin iubirea faţă de aproape! Cel puţin, în privinţa credinţei nu se mai rosteşte nici o silabă. Cât despre credinţa în puterea aurului şi argintului – da, aceasta este certă. Oare câte nu ar trebui să se întâmple pentru a aduce un Papă la credinţa că Împărăţia lui Dumnezeu nu se află în marile comori ale Pământului, ci numai într-o inimă curată, smerită şi plină de iubire!

Împuternicirea pe care le-a conferit-o aparent Domnul ucenicilor Săi a fost şi este în continuare cea a Spiritului sfânt a lui Dumnezeu din om. Căci dacă cineva trăieşte după Cuvântul lui Dumnezeu, după care au fost făcute toate lucrurile şi fiinţele, asupra lui va coborî inclusiv Spiritul lui Dumnezeu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este tocmai Spiritul sfânt, care trece din gura lui Dumnezeu în toate inimile omeneşti ce preiau în sine acest Cuvânt dumnezeiesc într-o manieră activă, adică în faptă. – Şi dacă am astfel în mine spiritul lui Dumnezeu, care face din inima mea un templu al înţelepciunii profunde a lui Dumnezeu, atunci pot spune unui frate păcătos care se căieşte şi vrea să se îndrepte: «Păcatul tău este iertat!». Dar dacă el este încăpăţânat şi nu vrea să renunţe la falsitatea şi la răutatea sa, cel plin de spiritul lui Dumnezeu poate spune pe bună dreptate: «Prietene, din cauza stăruinţei tale în rău, păcatul tău nu-ţi poate fi iertat!» – A crede însă că Sfântul Duh poate fi primit prin anumite ceremonii sacramentale, cum ar fi ineficientul botez cu apă, atingerea obrazului la confirmare şi chiar aşa-numita sfinţire preoţească – toate acestea nu au drept consecinţă decât formarea insuportabilă a unei caste de care Spiritul sfânt se află la fel de departe pe cât se află Cerul de Pământ.

Domnul-Dumnezeu spune: «Nu fiţi numai ascultători, ci înfăptuiţi Învăţătura Mea, şi atunci veţi învăţa să recunoaşteţi în ea puterea Spiritului lui Dumnezeu!» – Dar cum să ajungă un elev nou iniţiat la

această cunoaştere, de vreme ce nu îi este îngăduită citirea Bibliei? Căci în felul acesta, el nu poate deveni nici măcar un ascultător, darămite să transpună în fapt Cuvântul lui Dumnezeu? Or, dacă nu poate îndeplini această cerinţă a lui Christos, cum ar putea avea el parte de măreţul Spirit al lui Dumnezeu?

Stimată Eminenţă! Gândiţi-vă cât de greu se potrivesc acele texte cu această castă păgână a Bisericii romane, şi spuneţi-vă: „Din păcate, şi eu am fost un asemenea uzurpator a spiritului sfânt! Doamne iartă-mă, căci am fost orbit de tot felul de ademeniri lumeşti şi ale Diavolului, şi nu am ştiut ce fac!” – Şi poate se îndură Domnul de tine, ca de un om sărman, căci de Eminenţa Ta cardinalică nu se va îndura niciodată. Căci Domnul Christos nu a rânduit Eminenţe pe Pământ, iar Petru şi Pavel nici atât!”

Capitolul 231
Slujitorul bisericesc despre egalitatea creştină şi despre inegalitatea bisericească. Marele preot îl condamnă pe eretic

Auznid aceste cuvinte, Eminenţa Sa se scarpină după ureche şi le spune după un timp colegilor săi: „Afurisit mai este acest slujitor al Bisericii! Pe sufletul meu sărman, dacă nu aş fi cardinal, aproape că i-aş da dreptate. Însă fiind cardinal, nu mă pot lăsa învăţat de un paracliser!” – Paracliserul: „O, iubită Eminenţă! Pe cât de adevărat este că Dumnezeu este viu, noi nu ne mai aflăm aici pe Pământ, ci, după cum am menţionat deja o dată, ne aflăm cu toţii în lumea spiritelor, ceea ce Eminenţa Voastră ar fi putut observa cu uşurinţă din anumite fenomene, dacă ar fi vrut să le observe”.

Eminenţa Sa: „Cum să le fi putut observa? Ar fi trebuit să simt că am murit – or acest fapt ar fi trebuit să preceadă intrarea noastră în lumea spirituală. Iar acolo ar trebui să ne simţim ca spirite, şi nu ca oameni materiali, cu piele, păr şi oase! Or, acest aspect nu este valabl în cazul unuia dintre noi. Atunci, cum ne-am putea afla într-o lume spirituală? Iubitul meu paracliser preaînţelept! După cum îmi devine tot mai limpede, eşti un biet nebun, şi ar trebui să fii trimis la casa de nebuni!”

Paracliserul: „Nu este nevoie, căci atât timp cât mă aflu printre voi, mă aflu într-un colegiu desăvârşit de nebuni. Căci dacă dumneavoastră nu vreţi să înţelegeţi că vă aflaţi de atâta timp în lumea spirituală, trebuie că Eminenţele Voastre sunt complet oarbe şi nebune!

Spuneţi-mi: câţi arhiepiscopi şi cardinali au fost angajaţi deodată la domul lui Ştefan din Viena pe vremea când trăiam în lumea exterioară? Căci aici, voi, ca înalte feţe bisericeşti, sunteţi aproape o sută la un loc! Când au fost vreodată angajaţi pe Pământ la Viena atâţia arhiepiscopi şi cardinali într-un singur loc? Întreaga istorie, deopotrivă cea papală şi cea a Bisericii romane, nu spune nici un cuvinţel despre

aşa ceva! Iar dacă eminenţele Voastre se află aici împreună de mai bine de o sută de ani pământeşti, la fel ca broaştele în somnul lor de iarnă, desigur că aşa ceva nu poate avea loc în lumea obişnuită, ci numai în lumea spirituală!

Aşadar eu, ca nebun declarat de Eminenţa Voastră, vă spun că aici suntem cu toţii egali, chiar dacă nebunia din lume ne-a separat pe pământul întunecat în funcţie de stările noastre – ceea ce desigur că nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată, dacă învăţătura lui Iisus ar fi fost respectată. Căci atunci când ucenicii L-au întrebat pe Domnul Iisus care dintre ei să fie cel dintâi, El le-a răspuns: «Acela dintre voi care este cel mai neînsemnat şi vă slujeşte pe toţi, este cel dintâi înaintea Mea. Unul singur este Domnul! Iar voi sunteţi cu toţii egali şi fraţi întrutotul asemenea! Şi oamenii vă vor recunoaşte că sunteţi ucenicii Mei prin faptul că vă iubiţi unii pe alţii ca fraţii. Şi fiecare om care-şi iubeşte semenul ca pe un frate, şi nu se înalţă cu nimic asupra acestuia decât prin iubirea faţă de el este ucenicul Meu, şi are deja Împărăţia Cerului în sine!»

Eminenţele voastre, acestea sunt cuvintele lui Christos, din care rezultă suficient de clar că pe Pământ nu trebuie să existe diferenţe de stare, în special în problemele spirituale. Domnul Christos nu a vorbit niciodată despre vreo Eminenţă clericală, şi cu atât mai puţin despre vreun Papă! Toţi şi toate urmau să fie egali în faţa Lui, pentru că El singur este Domnul şi Stăpânul material şi spiritual al întregii nesfârşiri.

De unde au apărut deci diferenţe de stare atât de incomensurabile în aşa-numita singură Biserică adevărată, diferenţe cum nu se mai găsesc în toată lumea – în timp ce porunca evidentă a Domnului interzicea orice diferenţă de stare între ucenicii Săi? – Vedeţi dumneavoastră, Eminenţele Voastre, această diferenţă a fost determinată de Iad! – Căci Cel care a venit de sus le-a slujit tuturor şi s-a jertfit pentru toţi, iar Acela a fost Iisus-Dumnezeu, Domnul veşniciei însuşi. Însă cel care a venit de jos, ca adversar declarat al sfântului dintâi, vrea să fie slujit de toţi şi face diferenţă între stări, pentru ca starea sa să apară cu atât mai înaltă şi mai inaccesibilă.

Puterea pe care şi-a dat-o papalitatea sieşi nu provine de sus, ci de jos! Căci papii sunt cei dintâi care încalcă sfintele legi fraternale. Cui îi este îngăduit să se considere egal cu un Papă şi să-i spună acestuia «Iubite frate»? Oare nu trebuie să rostească orice catolic numele Papei cu cel mai mare respect şi veneraţie, ca pe numele lui Dumnezeu, iar dacă ajunge la Roma oare nu trebuie să considere faptul de a fi primit în audienţă ca fiind harul cel mai înalt? Şi unde se respectă poruncile lui Christos?

Eminenţele voastre ar trebui să îşi dea seama că pe Pământ au fost cuprinse de cea mai mare nebunie anticreştină şi că ele au devenit apoi cetăţeni ai lumii spirituale, rămânând în această nebunie. Căci această nebunie, care se lipseşte strâns de om, este motivul principal pentru care ele mai trăiesc încă în iluzia că nu ar fi murit. Dar eu vă spun

vouă: eliberaţi-vă de această iluzie, care este de-a dreptul opusă sfintelor intenţii ale lui Dumnezeu!

Şi veţi vedea atunci cu uşurinţă că un paracliser modest poate învăţa o Eminenţă la fel de bine cum îl poate învăţa Eminenţa pe paracliser. Şi aş putea afirma că în conformitate cu sfânta învăţătură, un paracliser are chiar un drept mai mare de a-l învăţa pe un Cardinal, care rămâne orb şi prost atâta timp cât se ataşează de înalta sa demnitate, pe care a reprezentat-o de fapt împotriva lui Christos în această lume. În schimb, paracliserul se află suficient de jos sub demnitatea unui Cardinal, şi de aceea, el este cu mult mai aproape de cerinţele creştine decât o Eminenţă orgolioasă".

Eminenţa Sa: „Cine se înalţă pe sine va fi smerit! Şi asta stă scris! Chiar nu înţelege asta acest paracliser impertinent?" – Paracliserul: „O, da, am înţeles-o demult, practic, pe mine însumi, pentru că la mine nu a fost niciodată vorba de vreo înălţare. Căci dacă îl preamăresc în faţa Eminenţelor voastre necreştine pe Christos şi Cuvântul Său cel sfânt, aceasta nu este cu siguranţă o înălţare a mea. Căci voi lăsaţi să vi se spună în continuare ‹Eminenţă›, deşi ştiţi că Domnul Christos nu a instaurat niciodată vreo Eminenţă. Or, aceasta este o înălţare de sine prin propria putere, şi implicit o oroare în faţa lui Dumnezeu. Înţelegeţi acest lucru?"

Marele preot: „Eu vă rog pe voi, iubiţii mei fraţi, care aţi stat deja împreună cu mine pe Pământ, pe tronul de aur al Cerului, să încetaţi de a vă mai certa cu acest eretic! Doar ştiţi ce putere aveţi. La ce-i foloseşte evreului dacă ne batjocoreşte şi ne defăimează? Îl condamnăm în conclav şi el devine pe veci al diavolului. Cu ce le foloseşte tuturor protestanţilor faptul că sunt împotriva noastră? Ce a câştigat Martin Luther prin faptul că s-a desprins de noi şi a întemeiat eretismul? Căci milioane de oameni care au căzut din cauza învăţăturii sale strigă neîntrerupt după răzbunare împotriva lui, iar el se află în Iadul cel mai de jos şi blestemă încontinuu ziua în care a fost adus pe lume. De ce se află el în Iad? Pentru că noi l-am condamnat pe vecie în sfântul nostru conclav. Pe scurt, la ce le foloseşte tuturor potrivnicilor noştri faptul că sunt împotriva noastră? Ei sunt cu toţii condamnaţi de noi, şi de aceea nu pot ajunge niciodată în Împărăţia Cerurilor!

Să-l condamnăm aşadar şi pe acest eretic blestemat şi atunci va vedea el cum ajunge în Cerul lui Dumnezeu! Rostesc aşadar în mijlocul vostru: «Eretic blestemat! Fii condamnat pe veşnicie!» Iar dacă voi rostiţi Amin, şi-a primit partea sa de Iad! – Vedeţi aşadar că noi trebuie să acţionăm, şi nu să ne certăm ca oamenii pământeni, ci să facem imediat uz deplin, fără să mai stăm pe gânduri, de arma spirituală pe care ne-a acordat-o Dumnezeu!". Iar pe lumea cealaltă, în societatea demonilor, astfel de oameni vor începe să simtă cât de mult le-ar fi putut folosi această singură mântuitoare Biserică în cazul în care i-ar fi rămas credincioşi. Iar atunci, îşi vor întinde mâinile către noi, ca să-i ajutăm. Însă noi le vom spune: «Nici vorbă! Cât aţi fost în lume nu aţi

vrut să ne auziţi; de aceea, nu vă auzim nici noi pe voi acum! Ocoliţi-ne pe veci, blestemaţilor!» – Şi atunci vor striga: «Abia acum vedem câtă sfinţenie aveţi voi în faţa lui Dumnezeu şi ce nimic suntem noi în faţa voastră. Mai bine acordaţi-ne o sută de mii de ani în cel mai rău foc al Purgatoriului, numai izbăviţi-ne de acest Iad înspăimântător!»

Dar noi le vom spune: «Noi v-am avertizat suficient pe Pământ! V-am trimis o scrisoare pastorală după alta, v-am dat o mulţime de indulgenţe în schimbul unor mici jertfe şi v-am indicat de atâtea ori scaunul confesional pentru spovedanie şi pocăinţă! Dar voi n-aţi făcut altceva decât să râdeţi de noi şi să faceţi ce aţi vrut! Însă aici, în lumea spirituală, noi am devenit Domni atotputernici şi am putea să vă ajutăm dacă am vrea. Dar nu vrem, aşa că nici Dumnezeu nu o va voi. Îndepărtaţi-vă aşadar de noi în focul cel veşnic, pregătit demonilor şi tuturor slujitorilor lor eretici!» – Şi atunci se va deschide Pământul sub picioarele lor, iar abisul veşnic îi va înghiţi împreună cu demonii, iar numele lor nu va mai fi rostit sau gândit niciodată. Vedeţi, asta facem noi şi asta am făcut deja cu acest blestemat eretic. Acum să vadă el cum va scăpa de Iad!”

La aceste cuvinte, paracliserul răspunde: „Dar ceva tratative putem totuşi purta, nu? Căci prefer un foc purificator de o sută de mii de ani în Purgatoriu în locul marelui Iad! Daţi-mi aşadar Purgatoriul în locul Iadului! Căci ce contează dacă e în plus sau în minus unul dintre ai noştri care să se prăjească în focul Iadului?” – Marele preot răcneşte: „Aha, focul Iadului începe să se apropie de sufletul său, el îl simte şi ar dori acum să-i acordăm mântuirea. Dar nici vorbă! În Iad cu el, împreună cu toţi demonii!”

Capitolul 232
Domnul îi oferă paracliserului mântuirea. Flăcări puternice pentru condamnaţi. Încheierea scenei din domul lui Ştefan

În această clipă, Eu mă îndrept înspre paracliser, care Mă recunoaşte imediat, şi îi spun: „Iubitul Meu frate Ioan! Ajunge! Le-ai spus destule acestora, dar ei rămân aşa cum au fost întotdeauna. – De aceea, vino cu Mine în Împărăţia Mea! Iar aceştia să-şi caute cerul lor şi Dumnezeul lor, aşa cum le place lor. La Mine vor ajunge cu greu! Dar mai întâi urmează să guste un timp din ceea ce ţi-au pregătit ţie, ca să afle cum este binele pe care îl au în vedere pentru fraţii lor”.

După aceste cuvinte, Mă arăt preoţilor cei duri, după cum Mă imaginează ei ca stăpân al Cerului şi al Pământului, şi le spun cu un ton intenţionat sever: „Acum mă recunoaşteţi?!!”

Răspund cu toţii, cutremuraţi: „Da, abia acum Te recunoaştem, o, Judecător înspăimântător! Fii milostiv şi îngăduitor cu noi, slujitorii Tăi!!”

Însă Eu le spun, cu o foarte mare gravitate: „Oare nu aţi citit niciodată: Fiţi îndurători, şi atunci veţi avea parte de îndurare? – Şi cum

este cu îndurarea voastră? I-aţi hrănit pe cei flămânzi, aţi dat de băut celor însetaţi, i-aţi îmbrăcat pe cei goi, i-aţi eliberat pe cei întemniţaţi şi i-aţi consolat pe cei descurajaţi? Nu, nu aţi făcut niciodată aşa ceva! Aţi fost întotdeauna din toată inima împotriva Mea, şi aţi călcat cu picioarele peste învăţătura Mea! Şi pentru că aţi fost atât de răi şi de neînduplecaţi, facă-se vouă ceea ce aţi hotărât în nelimitata duritate a inimii voastre pentru acest adevărat frate al Meu!”

După aceste cuvinte, podeaua bisericii se desface dintr-o dată, iar din prăpastia adâncă răzbat în sus flăcări şi apar mai multe spirite care îi împing imediat pe preoţii cei duri înspre prăpastia plină de flăcări. Aceştia încep să geamă jalnic şi să-l implore pe paracliserul Ioan pentru îndurare şi intervenţie în favoarea lor.

Însă paracliserul le spune: „Voi aţi cerut întotdeauna tuturor oamenilor să creadă că în privinţa veşnicei condamnări sunteţi singurii care au cheile Împărăţiei Cerurilor şi ale Iadului! Descuiaţi aşadar acum porţile Cerului şi încuiaţi poarta Iadului, pe care a deschis-o în faţa voastră Christos-Dumnezeu, Domnul cel veşnic, pentru ca Cerul vostru să vă preia în sânul său blând, romano-catolic. Doar m-aţi condamnat pe veci cu câteva minute înainte să merg în Iad! Şi atunci, cum aş putea interveni pentru voi în faţa lui Dumnezeu? Facă Domnul cu voi după voia Lui, după iubirea şi dreptatea Lui! – Nu vă invidiez pentru soarta voastră, dar ceva mai bun decât vă oferă Domnul să nu aşteptaţi de la mine. Singur Dumnezeu este bun. De aceea, îndreptaţi-vă înspre El, căci El singur vă poate ajuta!”

Acum, popii împinşi înspre prăpastia plină de flăcări urlă: „Dragă Ioane, la Dumnezeu nu mai există îndurare faţă de cei pe care i-a condamnat deja! Cum să ne îndreptăm către El?” – Ioan le răspunde: „Nebunilor! Dacă voi nu aşteptaţi îndurare de la Domnul-Dumnezeu, eu de unde să o iau, de vreme ce Dumnezeu este în mine într-o măsură absolut infimă?” – Popii urlă: „Nu, Dumnezeu nu poate revărsa nici o îndurare asupra vreunui suflet dincolo de mormânt! Iubirea lui Dumnezeu durează numai până la groapă, după care locul iubirii este luat de cea mai strictă justiţie!”

Ioan: „O, nebuni proşti ce sunteţi! Oare are Domnul Dumnezeu două inimi – una mică, plină de cea mai mare iubire şi îndurare, şi una mare, plină de mânie şi de poftă implacabilă de a pedepsi? Cum ar putea lăsa Dumnezeu, cea mai desăvârşită dintre fiinţe, să se reverse din una şi aceeaşi inimă atât mânia cea mai inconciliabilă, cât şi blândeţea şi iubirea cele mai înalte? Şi cum ar putea iubi Dumnezeu un spirit numai atâta timp cât acesta trăieşte în carnea cea păcătoasă, iar după aceea să-l urască veşnic din cauza celor câteva greşeli la care l-a ispitit carnea sa, în proba libertăţii?

Eu însă vă spun vouă că Domnul Iisus Christos cel veşnic, pe care îl vedem acum în prezent în trup, este – acum şi întotdeauna – cea mai curată iubire şi cea mai înaltă îndurare! Numai Dumnezeul vostru romano-catolic, alcătuit din trei persoane, este aşa cum sunteţi voi: nici

la el şi nici la voi nu există milă şi îndurare. – Ferice de mine şi de toţi ceilalţi că un asemenea Dumnezeu nu există nicăieri, decât în inimile voastre rele şi încremenite!”

După aceste cuvinte, spiritele îi împing pe popi ceva mai aproape de prăpastia plină cu flăcări. Iar Eu îngădui acest lucru, pentru ca popii, care se împotrivesc şi urlă, să înceapă să simtă fierbinţeala cea mare a flăcărilor. Şi atunci, ei strigă: „Iisuse, Maria şi Iosif! Voi, sfinţi şi martiri ai lui Dumnezeu, veniţi-ne în ajutor! Ajutaţi-ne pe noi, sărmane suflete! Ce înspăimântător de fierbinte este focul Iadului; iar noi să ardem veşnic acolo înăuntru? O, Iisuse, Maria şi Iosif! O, Iisuse Christoase! Îndură-te de noi! O, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi!”

La aceste cuvinte, Eu le fac spiritelor un semn să nu-i mai împingă pe popi. Acum, păşeşte înainte Petru şi le spune popilor: „Uitaţi-vă la mine! Eu sunt adevăratul Petru în carne şi oase, pilonul credinţei pe care l-a ales Domnul Cerului şi al tuturor lumilor. Voi şi cu Papa al vostru vă numiţi urmaşii mei. Cum aş fi putut eu să vă predau funcţia de judecător atât timp cât eu nu am primit-o niciodată de la Domnul? Oare nu ne-a interzis nouă, tuturor, Domnul să-i judecăm pe ceilalţi – ca să nu se răsfrângă înapoi asupra noastră – atunci când a spus: «Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi!». – Şi dacă Domnul însuşi ne-a învăţat aşa, cum să ne fi făcut El pe noi judecătorii fraţilor noştri? Şi dacă noi nu am exercitat niciodată, nici măcar în vis, funcţia de judecător, cum să o fi trecut asupra voastră? Şi dacă voi vreţi să fiţi urmaşii mei, cum vreţi să moşteniţi mai mult decât am lăsat eu în urmă?

Iar dacă Domnul însuşi spune că El nu a venit să judece lumea, ci să îi facă fericiţi pe toţi care vor să fie fericiţi prin credinţa în El – de unde v-aţi luat voi dreptul să-i judecaţi pe fraţi voştri mai slabi şi să-i condamnaţi pentru vecie să meargă în Iad? Iată, aceasta aţi născocit-o voi înşivă din cauza setei voastre de a domina şi a lăcomiei voastre nelimitate! Iar acum, Domnul vă face vouă ceea ce aţi făcut voi fraţilor voştri sărmani. Căci cu ce măsură aţi măsurat, cu aceeaşi vi se va măsura”.

Fostul mare preot de odinioară spune, tremurând de frică: „O, preasfinte Apostol Petru, tu, stâncă a lui Dumnezeu! Roagă-te Domnului pentru noi, sărmanii păcătoşi, ca să nu ajungem în Iad, ci mai bine să fim azvârliţi pentru un milion de ani în Purgatoriu. Vedem acum cu toţii cât de cumplit am păcătuit şi resimţim cea mai profundă căinţă faţă de orbirea noastră de pe Pământ! Acum ştim inclusiv că am murit într-adevăr din punct de vedere trupesc. Dacă am fi înţeles acest lucru mai demult, desigur că ne-am fi supus întregul timp pe care l-am petrecut în această lume unei căinţe puternice şi unei pocăinţe severe. Dar noi nu am ştiut, şi de aceea, am rămas vechii păcătoşi împietriţi. Acum vezi că suntem cu toţii plini de căinţă. Fii, de aceea, milos şi îndurător! Vrem să facem orice cere Domnul de la noi, numai să ne cruţe de Iad”.

Petru îi răspunde: „Este bine că resimţiţi o căinţă arzătoare. Căci, în conformitate cu dogmele voastre, căinţa veşnic arzătoare face parte

din chinurile Iadului. Ea apare în faţa porţilor Iadului şi nu vă va părăsi niciodată. Însă căinţa izvorâtă din teama de pedeapsă nu are nici o valoare în faţa noastră. Căci singura căinţă valabilă trebuie să se nască din iubirea pentru Dumnezeu, şi nu din teama de Iad.

Tot aşa stau lucrurile şi cu pocăinţa. Căci în faţa noastră are valoare doar pocăinţa liberă născută din credinţa vie şi din adevărata iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de toţi oamenii. Pocăinţa născută prin constrângere şi de teama Iadului este complet lipsită de valoare – chiar dacă ar fi mai neplăcută decât toate chinurile Iadului, pe care dacă va voi Domnul Dumnezeu, le veţi gusta în curând".

Datorită acestor cuvinte prea puţin consolatoare ale lui Petru, cvasi-aspiranţii la Iad sunt transpuşi într-o asemenea teamă încât cad cu toţi la Pământ şi reuşesc doar să îngaime cuvintele: «Ii-sus, Ma-ri-a şi Io-sif! În-du-ra-re! În-du-ra-re!».

În timp ce ei zac aşa fără cunoştinţă la pământ, Eu fac să dispară aparenţa prăpăstiei în flăcări şi pun în locul ei un mare pahar cu vin şi şapte bucăţi mari din pâinea cea mai bună. Alături se află o indicaţie scrisă că ei trebuie să se bucure de acestea fără să facă diferenţe între ei, şi apoi să părăsească pentru totdeauna această Biserică, a cărei măreţie pământească a servit exclusiv pentru amplificarea nemăsurată a orgoliului preoţilor care au slujit în ea. Şi de îndată ce se vor afla afară, se va apropia cineva de ei, care le va spune ce au de făcut ca să scape de pedeapsa Iadului.

După ce am realizat toate acestea, ne îndepărtăm de această trupă de popi aproape morţi de teamă şi ieşim afară, împreună cu paracliserul Ioan – devenit unul dintre fraţii Mei înflăcăraţi de iubirea şi de înţelepciunea Mea.

Capitolul 233
Soarta preoţilor Domnului
Esenţa spiritelor înţelepciunii şi dificila lor convertire la iubire
Patrula de militari din lumea cealaltă

Ajunşi în piaţa din faţa domului lui Ştefan, vedem trecând prin faţa noastră o trupă de militari.

Robert păşeşte spre Mine şi spune: „Iubite Părinte, aceşti militari arată tare ciudat! Oare sunt ei dintr-o vreme anterioară, sau din vremea actuală? Din timpul vieţii mele pământeşti nu prea îmi vine să cred că sunt, căci pe atunci îmbrăcămintea era cu totul alta. Din vremuri mai vechi nu par de asemenea să fie, căci îmbrăcămintea din vechime îmi este cunoscută din multe picturi şi desene. Trebuie să fie totuşi din vremea actuală, probabil după gustul tânărului împărat care conduce acum în Austria".

Eu îi răspund: „Da, aşa este! În aceşti ani, mulţi soldaţi au fost eliberaţi din trupurile lor datorită tifosului şi a holerei, sau a altor boli. Şi

pentru că ei îşi exercitau pe atunci serviciul militar, au rămas fideli acestei stări inclusiv după renunţarea la trupul lor, motiv pentru care apar aici ca soldaţi. Ei nu ştiu că au murit, ci doar că au fost internaţi în spital. Mai mult, ei cred că datorită unui medicament bun au căzut într-un somn întăritor din care s-au sculat a doua zi dimineaţă refăcuţi şi sănătoşi.

Şi este foarte bine că nu ştiu că au murit, pentru că aceasta ar reprezenta pentru ei o judecată. Acest lucru nu trebuie să le fie dezvăluit decât treptat, la început prin aparenţe, care au anumite particularităţi prin care lumea în care trăiesc acum le apare din ce în ce mai străină. Acest lucru îi va nelinişti din ce în ce mai mult. Vor ajunge apoi în tot felul de situaţii neplăcute şi pericole aparente, şi atunci vor căuta ocrotire şi ajutor şi vor încerca să se salveze de aparenţii lor urmăritori. Dar cum nu vor găsi un loc real de refugiu, nu arareori vor fi constrânşi să se predea urmăritorilor. Unii dintre ei vor fugi în nişte pustiuri foarte mari, al căror capăt nu-l vor afla. Şi dacă totuşi ajung la un capăt, acesta va fi de obicei mai rău decât pustiul însuşi. Pe scurt, aceste suflete, care se află încă într-o stare naturală, trebuie să parcurgă din nou procesul morţii formale, până când spiritul lor se va elibera.

Ai văzut acelaşi lucru la aceşti preoţi. Teama faţă de aparenţa flăcărilor Iadului i-a adus într-o stare apropiată de moarte. După un timp se vor trezi, şi deşi se vor mai afla încă în biserică, cele petrecute le vor apărea ca un vis înspăimântător. Vor găsi acolo pâinea şi vinul. Şi pentru că vor fi foarte înfometaţi şi însetaţi (fapt care se petrece întotdeauna când spiritul devine mai liber şi mai treaz sufleteşte), le vor lua cu lăcomie şi le vor consuma. Ceea ce le-am scris alături de pâini le va indica modul în care pot scăpa de Iadul de care au acum o teamă îngrozitoare. Căci deşi unii dintre ei nu au crezut în Iad în timpul vieţii lor pământeşti, acum le-a rămas întipărită imaginea acestuia. – Ei au văzut acum prăpastia deschisă cu flăcările care le veneau în întâmpinare, considerând-o o imagine a Iadului. În felul acesta, lipsa lor de credinţă în Iad a devenit o credinţă deplină. Şi de aceea, vor proceda în conformitate cu dispoziţia scrisă şi vor ieşi în grabă la aer curat.

Când vor ieşi afară din Biserică, nu vor mai vedea nici un oraş, ci un ţinut pustiu. În drumul lor, vor întâlni anumiţi călători, care îi vor îndruma în continuare în numele Meu, înspre eliberarea lor. Noi nu trebuie să ne mai preocupăm în mod deosebit de aceştia. În aproximativ treizeci de ani vor parcurge o transformare care îi va face întrutotul capabili să pătrundă în Cerul cel mai de jos al înţelepciunii. Mai sus vor putea răzbate cu greu, pentru că organul iubirii este la ei prea nedezvoltat (întrucât nu a fost niciodată utilizat şi fortificat). În schimb, organul înţelepciunii abile este mult prea extins în cazul lor, motiv pentru care nu a putut fi niciodată covârşit de slaba lor iubire. De aceea, nu va putea fi niciodată stabilit acel raport dintre iubire şi înţelepciune care este necesar pentru urcarea într-un Cer superior.

Desigur că nu este o imposibilitate absolută ca un spirit aflat în cel mai de jos Cer al înţelepciunii să poată trece într-un Cer superior. Dar procesul merge întotdeauna foarte greu, deoarece înţelepciunea se complace mai mult în contemplare decât în adevărata faptă. Înţeleptul are doar plăcerea să le expună celorlalţi vederile sale profunde, pe când un spirit propriu-zis al iubirii vrea să acţioneze în conformitate cu Adevărul şi cu Binele. Dat fiind însă că reflectarea, contemplarea şi raţiunea sunt mult mai uşoare decât acţiunea, spiritele din Cerul cel mai de jos vor putea trece numai cu greu într-un Cer superior. Căci comoditatea lipsei de fapte este mai îndrăgită de către majoritatea lor decât cea mai frumoasă şi mai bună acţiune. Asemenea spirite pot fi îmboldite la faptă numai de o anumită uniformitate a fenomenelor expuse înaintea ochilor lor, sau prin exemple de acţiune îmbucurătoare. Dacă au trecut la acţiune, lucrurile se desfăşoară bine, doar începutul este cumplit de greu.

Şi uite-aşa, iubitul Meu Robert, se vor petrece lucrurile şi cu aceşti preoţi. Însă va fi aşa cum ţi-am spus Eu ţie. Şi până vor ajunge în Cerul cel mai de jos al înţelepciunii, vor mai primi câteva firimituri de înghiţit.

Însă cu această trupă de militari lucrurile vor merge mai uşor. Iată-i că s-au oprit în faţa noastră, pentru că ne-au observat. Ei se consideră un fel de patrulă şi intenţionează să ne întrebe ce facem aici. Cu primul prilej, îi vom informa cu fidelitate în privinţa adevărului, spunându-le cine suntem şi ce vrem, după care îi vom invita să ne urmeze în Împărăţia vieţii. – Dar, iubitul Meu Robert, acum vine din nou rândul tău. Va trebui să fii faţă de ei purtătorul nostru de cuvânt. Aşadar, concentrează-te!”

Capitolul 234
O nouă sarcină a lui Robert. Domnul vorbeşte despre starea de soldat

Robert spune: „O, Doamne, nu cred că voi realiza o treabă foarte bună, căci starea de soldat nu a fost niciodată preferinţa mea. De câte ori am văzut soldaţi, o înverşunare ciudată mi-a cuprins inima, şi aceeaşi înverşunare o resimt şi acum, deşi prin mila Ta îmi este îngăduit să mă socotesc măcar printre spiritele pe jumătate desăvârşite. – Iar dacă ar fi să-i convertesc pe aceşti soldaţi, ar trebui să dobândesc într-un fel încrederea şi iubirea lor. Însă acest fapt mi se pare o pură imposibilitate. Căci acest soi de oameni nu sunt decât nişte simple maşinării care se mişcă la comandă, la fel ca nişte animale, şi care înfăptuiesc ceea ce li se porunceşte, fără să se întrebe dacă este bine sau nu.

Ştiu prea bine că un soldat este constrâns să acţioneze în felul acesta, dar asta nu îl scuză în ochii mei. Căci este rău ca oamenii să ajungă în stadiul de câine şi este la fel de rău că oamenii se lasă folosiţi drept câini şi lupi. Din păcate însă, milioane de oameni merg pe acest drum şi până acum nu a intervenit nici o schimbare.

Vezi aşadar că îmi este imposibil să devin un prieten al soldaţilor. De aceea, te rog, Doamne, transferă această sarcină cuiva mai destoinic! Căci întreaga mea fire se încrâncenează cu putere împotriva acestei fapte, în special în acest oraş în care ar trebui să cunosc starea de soldat sub un aspect nenorocit şi ruşinos”.

Eu: „Ţi-am trasat această sarcină tocmai pentru că această stare mai este încă un spin în ochii tăi. Şi îţi spun, iubitul Meu fiu, că nu vei putea intra cu adevărat în Împărăţia Mea până nu vei îndepărta acest spin din ochii tăi. Căci în Împărăţia Mea nu domneşte decât iubirea cea mai pură, care trebuie să fie complet eliberată de orice mai are, chiar şi cea mai uşoară aparenţă a neconcilierii. Tu trebuie să înapoiezi lumii tot ceea ce îi aparţine acesteia, până la ultimul creiţar, înainte ca să poţi deveni într-adevăr cetăţean al Împărăţiei Mele!

Dă la o parte aşadar tot ceea ce mai are încă vreo adiere de neconciliere! În fiecare moment trebuie să poţi cuprinde în braţele tale milioane de oameni, şi aceasta din toată inima ta! Şi trebuie să poţi adresa sărutul tău fratern tuturor creaturilor, fie că îţi place, fie că nu! Trebuie să-ţi devină perfect egal dacă un om ţi-e prieten sau duşman! Căci dacă în Împărăţia iubirii Mele ar exista asemenea considerente îndoielnice, cum ar sta atunci lucrurile cu domnia asupra lumii?

Pe Pământ ai putut vedea deja că eu las Soarele Meu să strălucească în egală măsură atât asupra celui bun cât şi a celui rău, iar ploaia Mea udă atât câmpurile celor care Mă dispreţuiesc cât şi pe ale celor care sunt cei mai mari credincioşi ai Mei. Şi de ce am făcut asta? Pentru că Eu însumi sunt iubirea cea mai pură, iar în Mine nu poate exista niciodată vreun sentiment de răzbunare, ori o aparenţă cât de mică a unei neconcilieri. Dorinţa Mea cea mai intimă, ca şi voinţa Mea, sunt neclintite, în sensul de a face ca toate fiinţele să devină pe cât posibil libere şi fericite, chiar dacă aceasta s-ar petrece în dauna propriei Mele fericiri.

Pentru Mine, ca fiinţă primordială desăvârşită, nu este deloc o fericire atât de mare să trăiesc printre fiinţe nedesăvârşite şi să le îndrum cu toată răbdarea şi blândeţea, pe cât aş fi de fericit dacă M-aş afla printre fiii şi fraţii Mei desăvârşiţi, în Împărăţia Iubirii pure. Dar cu toate acestea o fac, deoarece propria Mea iubire îmi trasează această sarcină. De aceea, trebuie ca şi tu să accepţi unele lucruri şi să tinzi mereu să devii cât mai asemănător Mie!

Iată, un soldat este într-adevăr ca un fel de foc care pustieşte, distruge şi ucide. Dar dacă într-un mare stat nu ar exista o armată, unde ar fi siguranţa bunurilor şi a vieţii, precum şi menţinerea legilor şi a ordinii? Ceea ce poate fi periculos pentru viaţă atunci când este peste măsură, poate menţine viaţa atunci când este cu măsură! În acest context, starea de soldat nu este chiar atât de rea cum ţi se pare ţie. De aceea, nu trebuie să-i priveşti pe soldaţi cu ochi duşmănoşi, ci să te gândeşti: chiar şi aceştia sunt fraţii mei! Faptul că ei sunt nişte maşinării ale legii nu trebuie să te privească pe tine. Căci trebuie să existe şi

astfel de oameni pentru ca sub lege să poată creşte o adevărată libertate durabilă.

Oare nu trebuie să fie fiecare corp ceresc o maşinărie care să respecte legea, pentru ca pe acel corp să poată creşte nestingherite fiinţe libere, care să se poată îndrepta către viaţa adevărată? Gândeşte-te numai că ar exista un Pământ care să plutească liber, după voia lui neîngrădită – ce crezi că s-ar întâmpla cu locuitorii săi în cazul în care el ar începe să-i resimtă ca împovărători? Aşadar, prietene, reflectează la toate acestea şi atunci vei aborda cu mai multă uşurinţă ceea ce ţi-am propus şi care îţi este absolut necesar pentru desăvârşirea ta. Căci iată, acesta este unul dintre motivele principale pentru care a trebuit să vii încă o dată la Viena împreună cu Mine. Purcede aşadar la treabă şi vei vedea că lucrurile vor merge mai uşor decât crezi! Căci cei care aplică maşinal legile sunt mai uşor de condus decât cei care dau legile”.

Capitolul 235
Discursul lui Robert adresat trupei de soldaţi
El încearcă să le aducă limpezime în privinţa Împărăţiei spirituale

Robert îmi mulţumeşte într-adevăr din toată inima, dar totuşi nu are curajul să înnoade o convorbire cu soldaţii înainte ca aceştia să-i ofere un prilej în acest sens. Soldaţii observă acest lucru, căci ei au auzit cuvintele Mele, care le-au plăcut. De aceea, stau liniştiţi şi aşteaptă ca Robert să le adreseze cuvântul. Astfel că acum Robert îi priveşte pe soldaţi, iar soldaţii îl privesc pe Robert; dar nici una dintre părţi nu vrea să treacă la ofensivă.

După un timp, frumoasa Helena păşeşte în faţă şi spune: „Dar, iubitul meu Robert, cum poţi să aştepţi chiar şi numai o secundă, în loc să treci imediat la înfăptuirea voinţei Domnului! Dacă Domnul mi-ar fi dat mie o asemenea însărcinare, aş fi dus-o de mult la capăt. Tu însă vii cu o mulţime de scuze, deşi ştii că Domnul nu se lasă influenţat de acestea. Căci cuvântul Său porneşte întotdeauna din ordinea Sa plină de iubire şi înţelepciune şi trebuie înfăptuit, întrucât fără înfăptuirea lui nu ne putem gândi la mântuire. Şi de vreme ce percepi cuvântul din gura lui Dumnezeu, cum poţi ezita să-l îndeplineşti? Mişcă-te odată, astfel încât această trupă atentă să observe că ai viaţă! Gândeşte-te la curajosul Cado, care şi-a manifestat curajul chiar în faţa lui Satan. Pe vremea aceea ai jucat rolul spiritului protector, iar acum tremuri în faţa acestei trupe care abia dacă numără o sută de bărbaţi! O, dar aceasta nu înfrumuseţează cu nimic marele nume de Robert Blum!”

În momentul în care trupa percepe numele de Blum, ea se apropie şi întreabă direct: „Care Blum? Doar nu este vorba de marele delincvent politic pe care generalul von Windischgrätz a ordonat să fie împuşcat?”

La această întrebare, Robert se aprinde şi păşeşte imediat cu îndrăzneală în faţa trupei, spunând cu voce tare: „Ba da, tocmai acel

Blum se află în faţa voastră, dar de data asta nu în calitate de muritor, ci de spirit veşnic nemuritor! Însă Robert Blum nu a fost niciodată un delincvent politic. Mărturia în acest sens o constituie Domnul însăşi şi întreaga situaţie mai bună a Germaniei! Dar generalul care a ordonat să fiu împuşcat aici, la Viena, din cauza zelului său orgolios, a devenit nu cu mult mai târziu un adevărat delincvent politic. Şi numai înalta sa nobleţe, precum şi unele fapte patriotice anterioare l-au scăpat de la temniţă. Mii de oameni de aici din Viena pot aduce mărturie că la sfârşit, când Viena era aproape pierdută, i-am sfătuit pe toţi să se ridice de acum înainte deasupra superiorităţii vizibile. Iar ei m-au considerat un laş. Atunci am apucat din nou sabia şi am spus: «Cei care nu se tem de o moarte sigură, să vină cu mine!» Or, este acesta pentru voi un delict politic?”

Auzind aceste cuvinte ale lui Blum, ofiţerul păşeşte în faţa lui şi-i spune: „Prietene, în 1848 s-a răspândit legenda că Blum nu a fost ucis, ci a fost pus în taină în libertate de către conducători, şi că un alt delincvent a fost ucis sub numele de Robert Blum. Iar el a fost transportat sub un nume străin prin Berlin şi Hamburg, în America. Reapariţia sa în acest oraş ne facem să credem că acest mit conţinea o anumită doză de adevăr. Spune-mi aşadar, cu sinceritate şi onestitate, cum poţi explica inconfundabila ta apariţie în contextul acestui zvon?”

Robert îi răspunde: „Prietene, acest mit nu este decât o vorbărie goală a unor femei bătrâne. Eu am fost împuşcat în prezenţa multor oameni, care mă cunoşteau foarte bine. Însă cel pe care-l vezi acum în faţa ta nu mai este Robert Blum în carne şi oase, ci este spiritul veşnic viu al lui Robert Blum, chemat de Domnul-Dumnezeu să vă înveţe că şi voi sunteţi cu toţii ceea ce sunt eu acum – anume spirite nemuritoare din marea Împărăţie a veşniciei!

Nici eu însumi nu am putut să-mi dau multă vreme seama după ce mi-a fost smulsă viaţa din trup dacă am murit sau nu. Multă vreme m-a înconjurat un întuneric de nepătruns de care îmi amintesc mereu cu groază. Numai mila şi îndurarea lui Dumnezeu m-au condus din acea noapte înspre sfânta lumină a vieţii. Şi atunci, am devenit conştient în această lumină că de fapt am murit. –

Iar Domnul-Dumnezeu este de atunci mereu aproape de mine. Mai multe mii de spirite despărţite de Pământ au găsit cu acest prilej cea mai deplină libertate a vieţii veşnice. Mulţi dintre ei locuiesc deja în cele mai libere state ale Cerului lui Dumnezeu. Doar câţiva au venit acum, înaintea intrării lor depline în Cer, pentru a-i aduce pe toţi cei buni către mântuire, în prezenţa lui Dumnezeu.

Societatea pe care o vedeţi aici este alcătuită din spirite eliberate care au locuit în acest oraş, dintre care unele, stăpânite încă de o vanitate terestră, au petrecut câteva sute de ani în tristeţe şi suferinţă. Dar prin puterea Cuvântului divin au devenit ele conştiente de nebunia lor, au recunoscut adevărata Lumină a vieţii şi L-au urmat apoi, pătrunse

de propria lor convingere, pe Cel care este singurul Stăpân al vieţii din veşnicie.

Faceţi acelaşi lucru, căci pe Pământul pe care vă mai aflaţi încă nu veţi afla niciodată o altfel de mântuire. Fiţi convinşi că nu v-aş spune aceste lucruri dacă ele nu ar fi aşa. Depuneţi armele, pentru că nu veţi mai avea nevoie de ele! Căci, în viitor, singur Numele lui Dumnezeu va fi cea mai puternică armă pentru voi. Fraţilor, reflectaţi repede şi urmaţi-mă! Căci eu v-am spus adevărul deplin!”

Capitolul 236
Răspunsul ofiţerului neîncrezător. Helena se amestecă în convorbire

Ofiţerul întâi ispune lui Robert: „Este drept că eşti un om bun, dar cu toate acestea eşti un nebun ciudat. Spuneai că am fi murit demult, şi că acum nu facem decât să bântuim pe aici în calitate de spirite. Dar, priveşte: aici se află splendidul dom al lui Ştefan, cu înalta sa turlă gotică, care arată aşa cum a arătat întotdeauna! Şi nici măcar un cuib de rândunică nu lipseşte dintre multele sale cornişe şi decoraţiuni. Iar de jur-împrejur se află din vechime binecunoscutele case. Or, toate acestea ar trebui în acest caz să aibă şi ele suflet şi spirit şi să fi murit, şi să nu mai existe deloc pe lume, pentru a putea continua să existe aici în lumea ta spirituală! – Ştii ce? N-ar trebui să ne crezi atât de proşti încât să ne ceri să credem aşa ceva.

Vorbeai mai devreme despre un Dumnezeu care s-ar afla aici printre voi şi ar elibera în această Vienă spiritele încătuşate din noaptea lor, pentru a le conduce la Cer. Dar asemenea afirmaţii burleşti ţin de casa de nebuni!

Dumnezeu, Fiinţa Supremă care nu poate fi înţeleasă de nici o creatură finită, sfânta Putere primordială care pătrunde întreaga nesfârşire, să se afle aici, ascuns în statura mărginită a unui om, într-un înveliş muritor? Dar, prietene, ca să cred aşa ceva ar trebui ceva mai mult decât un pelerinaj al Mariei! Dacă eşti cu adevărat celebrul Blum, tu nu ai fost adept al Bisericii romano-catolice şi nici un credul al superstiţiilor răspândite de ea, pentru că ai fost catolic german. Cum ai putut deveni – probabil în America sau Anglia – un asemenea zelot? Ha-ha, ar fi o adevărată nebunie să credem aşa ceva!

Iată, prietene, eu aş putea să te arestez împreună cu iubitul tău Domn-Dumnezeu; dar nu voi face acest lucru, pentru că tu nu prezinţi nici un pericol pentru vreun om, cu ideile tale. Iar Domnul tău Dumnezeu pare de asemenea să fie un miel nevinovat, la fel ca şi întreg restul societăţii voastre, pregătit de pelerinaj. Cea mai bună din toată societatea pare preaiubita ta femeiuşcă. De dragul ei aş fi în stare să parcurg şi eu un asemenea pelerinaj al Mariei împreună cu voi. Spune-mi, te rog, de unde este ea originară? Este englezoaică sau ce este?”

Îi răspunde Helena: „Mă numesc Helena şi m-am născut aici, în Oberlerchenfelder. Aceasta este ‚Irlanda' mea, în care nu trăiesc decât bieţii păcătoşi vienezi! Mă înţelegeţi?" – Ofiţerul: „O, sfântă cruce, bombe şi grenade! Ia te uită, aşadar o circaziană din Lerchenfelder! O, ce poveste blestemată! – Dar cum se face că acum eşti soţia lui, pe când după ştiinţa mea el avea deja o soţie, şi chiar mai mulţi copii în Saxonia?"

Helena îi răspunde într-un dialect cu adevărat vienez: „No, apoi nu ştii, domnule ofiţer, că atât timp cât omul se află pe pământ el are o femeie, şi pe bună dreptate nu are voie să mai aibă o a doua soţie pe lângă aceasta? Dar după ce omul a murit şi a ajuns prin mila şi îndurarea lui Dumnezeu în Cer, el primeşte imediat o altă femeie, care vine tot de pe pământ. Căci în Ceruri nu creşte nici o fată, dacă nu s-a născut mai întâi pe pământ! Iar dacă tu vei intra în curând în Ceruri, probabil că se va găsi şi pentru tine o fată la fel de frumoasă! Dar noi trebuie să îl iubim pe Domnul Dumnezeu mai presus de orice, că altfel nu am făcut nimic, dragă domnule ofiţer[6]!"

Ofiţerul: „Ce păcat de copila asta, aşa de frumoasă, că vorbeşte un limbaj atât de comun! Acesta este un dialect foarte prost al limbii germane! Spune-mi, adevărată doamnă a grădinii cu sticleţi, toate doamnele cameriste din ceruri vorbesc la fel ca tine? Dacă aşa stau lucrurile, prefer să rămân mai degrabă pe pământ, în cercurile mai evoluate. Căci acesta este nici mai mult nici mai puţin decât un fel de lătrat de câini".

Helena îi răspunde: „N-apăi, ce crezi dumneata, că vorbeşti o limbă foarte stilată?! Că doar fiecare limbă este la fel de bună şi de frumosă dacă iese dintr-o inimă şi dintr-o gură onestă! Dar dacă o limbă este frumoasă şi poleită, dar iese din gura unui ticălos, ce folos mai are? Ce ţi-ar plăcea mai mult: să vorbesc într-un limbaj elevat şi să te amăgesc, sau să vorbesc aşa, din topor, dar în schimb să fiu de o cinste absolută? De obicei, aici, în Viena, o limbă germană elevată nu este decât o prefăcătorie. Unul vorbeşte elevat pentru că doreşte ca oamenii să creadă că este un savant. Altul vorbeşte o germană elevată ca să cucerească sexul frumos, dar de obicei nu are decât intenţii dintre cele mai murdare, după cum am constatat adeseori pe propria mea piele. Şi la fel stau lucrurile cu funcţionarii din cancelarii. Funcţionarii care vorbesc o germană foarte elevată sunt de obicei oamenii cei mai brutali, mai mândri şi mai proşti totodată, şi nu vor decât să-şi ascundă greşelile sub masca înaltului lor limbaj. Spune-mi, nu sunt toţi aceştia nişte ticăloşi veritabili? Iar dumneata numeşti un limbaj elevat nişte minciuni prin care oamenii se păcălesc unii pe ceilalţi? – Te rog să încetezi, căci altfel mi se va face rău!"

Ofiţerul: „Nu, iubita mea copilă, nu vreau să-ţi fac nici un rău şi nu în sensul ăsta gândeam eu lucrurile! Mă gândeam numai că într-o lume aleasă, educată, ar trebui să scriem măcar aşa cum citim, şi nu într-un

[6] N. tr. În original, textul apare într-undialect vienez vulgar.

mod atât de provincial. Iată, tu eşti o copilă atât de frumoasă, cum nu am mai văzut niciodată în viaţa mea. Dacă ai avea şi un limbaj mai elevat, ai fii o adevărată zeiţă. Dar atunci când vorbeşti, alungi orice nimb de frumuseţe şi transpui omul din poezia cea mai înaltă în proza cea mai anostă. Iată, tu te-ai dat drept locuitoare a cerurilor, ceea ce nici nu aş putea contesta în ceea ce priveşte înfăţişarea ta. Dar dacă vrei să fii într-adevăr o făptură cerească, ar trebui să ai şi un limbaj ceresc, altfel nu te crede nici naiba că eşti locuitoare a eterului".

Helena: „Te rog să nu te umfli atât de tare în pene atunci când vorbeşti cu mine! Cu astfel de complimente ai putea alunga pe oricine din preajma ta! Ai impresia că sunt o femeie care se lasă prinsă în capcana complimentelor? Adevăr îţi spun: bunul Dumnezeu se uită pe fereastră, dar din asta nu iese nimic! Mă înţelegi? În grădina cu sticleţi trebuie să vorbeşti în acest fel dacă vrei să prinzi măcar o gâscă! Crezi că eu nu văd dincolo de aceste cuvinte? Ţie îţi place numai chipul meu, dar inima mea nu contează deloc pentru tine! Sigur că te deranjează că nu vorbesc la fel de elegant ca o domnişoară de la oraş, dar este foarte bine aşa, pentru că în felul acesta scap de tine! – Nu ai decât să vorbeşti cu soţul meu, care cunoaşte o germană mai elevată decât mine! Dar să crezi ce îţi spune, pentru că altfel nu vei ajunge să vezi prea curând Cerul!"

Ofiţerul îi răspunde, astupându-şi urechile: „Slavă Domnului că a terminat de vorbit! Asta îl poate aduce pe un om elevat la disperare cu această limbă lătrătoare! O, sfântă friptură cu usturoi şi salată de Boemia din grădina cu sticleţi! O, Doamne, o, Doamne! Omule! Robert! Prietene! Eşti surd? Ce spun urechile tale în faţa unei asemenea estetici? Tu, un saxon elevat, un om de Curte, poţi fi fericit alături de o asemenea friptură? Pe mine, o asemenea jumătate m-ar aduce în câteva ore la disperare! Vai de mine, ce limbaj! Şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât tonul îi devine mai lătrător! Adevărul este că dacă această frumuseţe suprapământeană ar vorbi numai prin semne şi gesturi, ar fi cu mult mai interesantă decât atât timp cât foloseşte acest limbaj de câini! Ascultă, prietene, dinspre partea mea să n-ai nici o teamă în privinţa ei! Şi nu cred că trebuie să te temi că cineva o va determina să îţi fie infidelă, pentru că este cu mult prea proastă!"

Robert îi răspunde: „O, aici te înşeli amarnic! Este extrem de deşteaptă şi are un curaj mai mare decât zece regimente de husari la un loc! Şi nici nu vorbeşte mereu aşa, ci numai când vrea. O, te asigur că poate să vorbească inclusiv minunat de frumos, dar numai atunci când consideră că e cazul. Dacă are vreo ocazie supărătoare, devine dintr-o dată vechea locatară a grădinii cu sticleţi. – Împlineşte deci ceea ce ţi-a spus. Du-te şi vorbeşte cu Domnul-Dumnezeu, Iisus Christos însuşi! Convinge-te mai întâi singur de toate, şi abia după aceea vorbeşte şi acţionează".

Ofiţerul: „Vezi tu, sună bine, deşi pare o nebunie! Condu-mă totuşi la el. Dacă este aşa cum ai spus, veţi găsi în mine un tovarăş de nădejde. În caz contrar, voi accepta chiar şi nebunia voastră”.

Capitolul 237
Drumul inimii ofiţerului. Dumnezeu-Tatăl se revelează celui iubitor

Robert îl conduce pe ofiţer la Mine şi îi spune: „Acesta este Cel despre care depun mărturie toate făpturile create, toţi profeţii, ca şi propriul Său Cuvânt sfânt, marele Cuvânt al Tatălui, despre veşnica iubire pură!”

Ofiţerul spune: „Oare toate acestea să fie reprezentate de acest om? Dar acesta este cel care a vorbit atât de frumos adineauri despre starea de soldat! Ah, omul acesta îmi place foarte mult şi nici nu trebuie să fie un Dumnezeu pentru asta. Căci dacă din pieptul unui bărbat izvorăşte dreptatea, o atitudine bună, iubirea pentru ordine şi justeţe şi adevărata iubire faţă de semeni, atât prin cuvintele cât şi prin faptele sale, chiar dacă omul acesta nu este de-a dreptul Dumnezeu, el este cu siguranţă plin cu spiritul lui Dumnezeu. de aceea, el merită cel mai mare respect şi iubirea oricărui om gânditor şi de treabă. Iar eu îi acord acest respect şi această iubire, din toată inima mea, acestui bărbat, la care am descoperit cu bucurie asemenea calităţi.

Hei, soldaţi, atenţie! Prezentaţi arm’ în faţa acestui bărbat! E drept că nu are nici un dragon aurit pe mânerul săbiei, dar în schimb îl are de zece ori în inima sa. Asemenea oameni au devenit tare rari în prezent. – Vino încoace, om de onoare şi cumsecade! S-ar putea ca pieptul unui războinic să fie cam dur, căci el este o adevărată maşină împlinitoare de legi. Dar dincolo de maşină bate adesea o inimă caldă pentru Dumnezeu, împărat, patrie, dreptate şi ordine. Şi la o astfel de inimă din pieptul meu te strâng eu pe tine, tu, cel mai nobil dintre cei nobili!”

După aceste cuvinte, Mă îmbrăţişează, Mă sărută şi spune: „Adevăr este că există multe lucruri frumoase care pot să umple o inimă cu desfătare. Dar cel mai minunat lucru de pe lume este totuşi primul sărut prietenesc dintre doi oameni cumsecade! De aceea, îţi aduc din toată inima mea cel mai cald salut posibil! Cuvintele tale anterioare pe care i le-ai adresat lui Robert mi te-au revelat ca un bărbat care are în acelaşi timp şi cap şi inimă. – Hei! Soldaţi, încă o dată, de trei ori «Prezentaţi arm’»! «Pas de defilare şi prezentaţi arm’»!”

Datorită gălăgiei create cu acest prilej, mai mulţi oameni au fost ademeniţi să iasă din case, curiozitatea împingându-i să vadă ce anume se petrece. Văzându-ne înconjuraţi de spectatori de tot felul, ofiţerul vrea să dea un ordin de izgonire a acestei mulţimi de gură-cască. – Dar Eu îi spun: „Prietene, lasă-i! Căci şi aceşti oameni trebuie să vadă cum arată mântuirea lumii! Acestea sunt fiinţe pe jumătate moarte, care nu pot nici folosi şi nici dăuna cuiva. Să-i lăsăm aşadar să privească!”

Ofiţerul urmează sfatul meu şi spune: „Minunate prieten al meu, îmi pare rău că trebuie să te părăsesc! Dar tu ştii că timpul soldatului este calculat la minut, iar eu trebuie să merg mai departe cu trupa mea înspre locul unde suntem încartiruiţi ca militari. De aceea, rămâi cu bine! Va fi cea mai mare bucurie pentru mine să te mai reîntâlnesc vreodată pe undeva!” – După aceste cuvinte, ofiţerul Mă mai îmbrăţişează o dată, Mă sărută cu ochii umezi de lacrimi şi vrea să se îndepărteze, cu o părere de rău evidentă.

Însă Eu îi spun, cu braţele deschise: „Fiule, rămâi aici! Tu nu ai simţit în zadar acea iubire faţă de Mine, care te-a atras la pieptul Meu. Căci Eu sunt adevăratul tău Tată din veşnicie. Legătura pusă peste ochii tăi şi care te-a împiedicat să mă recunoşti imediat să-ţi fie luată pentru totdeauna! Acum, Tatăl se bucură să poată strânge la pieptul Său un fiu atât de îndrăgit ca tine! Însă fiul trebuie să fie liber, căci altfel nu va suporta atotputernicia Tatălui. Iar tu ai devenit acum liber. De aceea, vino la pieptul plin de dor al adevăratului, veşnicului şi atotputernicului tău Tată!”

Auzind aceste cuvinte, ofiţerul Mă recunoaşte, scoate un strigăt ce exprimă cea mai mare bucurie şi cade la pământ în faţa Mea, zicând: „O, Tu, Dumnezeul meu! Eu sunt un păcătos, cum să vin la pieptul Tău sfânt?”

Însă Eu îi răspund: „Ridică-te fiule! Căci dacă Eu te numesc «Fiu», eşti fără de păcate. Căci cel care poartă – la fel ca tine – iubirea în inima sa nu mai are nici un păcat! Chiar dacă ar fi avut păcate la fel de multe câte sunt firele de nisip din mare şi firele de iarbă de pe Pământ, toate îi sunt iertate, pentru că are iubirea în inima sa!”

După aceste cuvinte, ofiţerul se ridică de la pământ, Mă priveşte ca beat şi spune plin de entuziasm: „De ce să mă tem de Tine, de vreme ce eu Te cunosc? Căci Tu eşti Tatăl meu iubit, bun şi preasfânt!”. După aceste cuvinte, cade din nou la pieptul Meu şi strigă: „O, ce noroc, ce fericire să-L aflu pe adevăratul Tată! O, iubire paternă, tu, Cuvânt sfânt, câte ascunzi Tu în adâncurile Tale insondabile!” – După care începe să plângă de iubire, dar Eu îl întăresc, ca să-Mi poată suporta iubirea.

După un timp, ofiţerul se desprinde din nou de Mine şi spune, cu ochii umezi de lacrimi: „O, Tată preaiubit! Tu, sfântă şi veşnică bunătate! Iată, sunt atât de fericit pe cât poate fi de fericită o fiinţă. Însă priveşte cu milă şi asupra trupei mele! Primeşte-o şi pe ea şi nu te gândi la defectele lor! Fii inclusiv cu ei bun şi îndurător!”

Eu: „Rugămintea ta a venit prea târziu, pentru că Eu i-am primit deja pe toţi. Însă tu vei fi şi în Împărăţia Mea conducătorul şi învăţătorul lor, şi te vei bucura veşnic de fraţii tăi de arme. Ei au multe comori în interiorul lor, pe care le vei cunoaşte abia pe măsură ce te vei înălţa din treaptă în treaptă. Căci Eu îţi spun că fiecare cuprinde în interiorul său mai mult decât tot ceea ce au văzut vreodată ochii tăi pământeşti!”

Ofiţerul observă că mulţimea adunată a contemplat mişcată scena dintre fiu şi Tatăl regăsit. Căci mulţimea crede că ofiţerul şi-a regăsit

tatăl natural, pe care nu îl mai văzuse de multă vreme. De aceea, ofiţerul îmi spune: „Tată, priveşte numai! Cei pe jumătate morţi par să fi devenit mai vii! Ce-ar fi să le spunem şi lor să rămână cu noi? O doresc din toată inima, şi aş vrea să-i iau pe toţi cu mine. Şi chiar dacă se află vreo oiţă răpănoasă printre ei, desigur că ea va putea fi purificată prin mijloacele potrivite”.

Eu îi răspund: „Preaiubitul Meu fiu, şi acest lucru s-a întâmplat deja, iar tu îi vei primi pe toţi în regimentul tău şi vei fi conducătorul şi învăţătorul lor! De aceea, nu te-am lăsat să-i alungi adineauri. Du-te şi spune-le ce ai aflat, iar ei te vor urma”.

Capitolul 238
Ofiţerul ca vestitor al mântuirii
El alungă îndoielile mulţimii şi o conduce la Domnul

Ofiţerul se înclină adânc în faţa Mea, după care merge în mulţime şi îi vesteşte mântuirea într-un mod atât de energic, încât cu toţii sunt profund impresionaţi, iar femeile încep să ofteze şi să plângă. Căci unii mai slabi de înger cred că a venit Ziua de Apoi, pentru care au fost treziţi şi în care vor fi judecaţi.

Însă ofiţerul îi domină cu putere şi spune: „O, voi, femei stupide şi bigote! Cum de vă trece aşa ceva prin cap? Credeţi oare că Ziua de Apoi trebuie să arate aşa cum v-au descris-o popii? Aceasta este o Zi de Apoi pentru noi toţi, pentru că până acum am trăit în noaptea cea mai întunecată. Dar Domnul-Dumnezeu însuşi ne-a trezit în această zi, iar aceasta este o Zi de Apoi în care vom afla mântuire pe vecie. Există desigur şi o judecată a morţii în care ne aflăm cufundaţi, dar aceasta este o judecată provenită din noi înşine şi nu de la Dumnezeu. Căci însuşi Cuvântul lui Dumnezeu şi libertatea de voinţă care ne-a fost conferită ne înalţă; în caz contrar, nu am fi decât nişte pietre fără viaţă. Dar dacă ne-am dedat din liberă voinţă impulsului morţii de care nu mai putem scăpa, soseşte Tatăl împreună cu Îngerii Săi, şi îi cheamă pe morţi din nou la viaţă. Iar atunci când „morţii întru spirit” se trezesc din nou la viaţa cea veşnică întru Dumnezeu, pentru fiecare spirit trezit este cu adevărat o Zi de Apoi. De aceea, nu vă mai temeţi de o asemenea zi de spaimă, căci ea nu va apărea niciodată în această lume spirituală. Oare nu se spune în Scriptură, dacă-mi amintesc bine: «Iar Eu îl voi trezi în Ziua de Apoi»! – rosteşte Domnul, şi nu «iar Eu îl voi condamna şi omorî în Ziua de Apoi»?

Căci pe noi, oamenii, Dumnezeu ne-a creat pentru lumină, şi nu pentru noaptea cea veşnică a morţii şi a chinurilor. Şi El îi trezeşte El însuşi pe toţi cei care se mai află încă în moarte. De aceea, fiţi înţelepţi şi lăsaţi-vă învăţaţi! Căci Domnul a dat tuturor oamenilor ce era mai bun prin Învăţătura Sa divină. Or, faptul că oamenii au răstălmăcit complet greşit învăţătura Lui, în nebunia şi lăcomia lor, nu vine de la Domnul.

Aşadar, lăsaţi la o parte orice îndoială şi urmaţi-mă la Domnul! El vă va face pe toţi fericiţi după măsura capacităţii fiecăruia dintre voi”.

Femeile spun: „Dar, iubite prietene, în Sfânta Scriptură stă scris că după înviere toţi oamenii vor fi conduşi în valea Iosafat – începând cu Adam şi până la ultimul om. Acolo îl vor vedea pe Fiul lui Dumnezeu venind în mijlocul sfinţilor Săi Apostoli, al tuturor sfinţilor şi martirilor, şi însoţit de nenumărate cete îngereşti. Şi atunci, înspăimântătorul Judecător va sta pe scaunul judecăţii şi va judeca viii şi morţii. Iată că şi acestea sunt scrise în Sfânta Scriptură! Cum îţi explici tu aceste cuvinte înspăimântătoare?”

Ofiţerul le răspunde: „Dragele mele! Puteţi oare crede că Dumnezeu şi Tatăl nostru poate face ca o rochiţă de copil să încapă pe trupul unui uriaş fără să fie deloc mărită? Aşa ceva nu este posibil decât dacă ar face din uriaş o fiinţă mică precum un copil, sau din haina micuţă o haină mai mare! Ce părere aveţi?” – „Da, da, spun bărbaţii şi femeile, desigur că aşa ceva nu se poate!”

„Bine, spune ofiţerul în continuare, iată, noi suntem deja spirite în lumea spirituală. Vi se pare că sunteţi mai mari sau mai mici decât eraţi în lume?” – Răspund cu toţii: „Nu ni se pare că ar exista vreo diferenţă, asta în cazul în care am murit într-adevăr în numele lui Dumnezeu”. – Ofiţerul: „Bine, în acest caz, vom înţelege în curând mai bine ce înseamnă această vale Iosafat! – Faptul că ne aflăm cu toţii în lumea spirituală este acum limpede, şi nu mai are nevoie să fie dovedit. Şi dacă suntem într-adevăr la fel de mari pe cât eram în lume, putem afla printr-o comparaţie.

Iată aici, domul lui Ştefan cu turla şi toate casele, aşa cum le-am văzut de o mie de ori pe Pământ. În privinţa mărimii ne aflăm în aceleşi raport cu ele în care ne aflam pe Pământ. Tot aşa, eu constat şi la voi aceeaşi mărime absolut firească pe care o aveaţi inclusiv pe când eraţi în lume. Pe scurt, în ceea ce priveşte statura, noi nu am devenit nici mai mari, nici mai mici. Dar cea mai bună dovadă constă în aceea că însuşi Domnul-Dumnezeu, a cărui statură precis nu este o amăgire sau o iluzie, şi care se află acolo, este la fel de mare pe cât suntem şi noi. Acum fiţi însă atenţi, căci va trebui să facem nişte socoteli!

Eu am fost cândva într-o expediţie în Asia şi am văzut acolo valea Iosafat. Ea se află nu departe de Ierusalim. Văile ţării mult lăudate sunt înguste, relativ pietroase şi deloc lungi. Acolo, o vale care să aibă mai multe mile în lungime şi circa o jumătate de milă în lăţime este una dintre cele mai mari raritäţi. Chiar şi valea Iordanului, una dintre cele mai impozante, nu este atât de lungă şi de lată, şi cu atât mai puţin această vale Iosafat.

Or, dacă voi pune în această vale două mii de oameni, aceştia vor trebui să-şi cam caute un loc. Dar dacă voi pune o întreagă armată de şase sute de mii de oameni, soldaţii vor umple valea înghesuiţi ca nişte sardele, astfel încât din cauza înghesuielii abia dacă s-ar mai putea răsuci vreunul. Unui milion de oameni aduşi în valea Iosafat ar trebui să-i

ţâşneascâ sângele din cauza îmbulzelii şi presiunii. Şi atunci, gândiţi-vă unde ar găsi loc în această vale o sută de milioane de oameni. Or, noi socotim acum pe puţin cinci mii de ani, interval în care pe Pământ au trăit cel puţin două sau trei sute de mii de milioane de oameni – şi câţi vor mai trăi încă de acum încolo, lucru pe care îl ştie cel mai bine bunul Dumnezeu – cum credeţi că va putea să încapă această masă enormă de oameni în micuţa vale Iosafat în Ziua de Apoi?

Oameni buni, reflectaţi cât de puţin şi această mare nepotrivire vă va frapa cu siguranţă! Căci pentru ca să fie posibil aşa ceva, ar trebui ca oamenii să ajungă la mărimea unor infuzoare, ca să poată încăpea cu toţii în valea Iosafat. Şi atunci, îngerii lui Dumnezeu ar trebui să fie sfătuiţi să se doteze cu cele mai bune microscoape din Cer, pentru a putea purcede la separarea celor buni de cei răi în urma judecăţii. Or, aceasta ar fi într-adevăr o treabă curioasă pentru bunii îngeri ai lui Dumnezeu! Dar dacă întreg Pământul ar fi transformat într-o vale Iosafat, atunci oameni nu ar putea să-l zărească cu toţi deodată pe Judecătorul cel sever şi să audă judecăţile formulate de El. Iar Domnul ar trebui să repete judecata după câteva secunde cu o voce infinit de puternică, căci Pământul face în fiecare secundă o rotaţie de aproximativ cinci mile germane. Şi dacă e să înţelegem lucrurile dintr-o perspectivă pur materială, i-ar trebui o voce de tun ca să fie perceput măcar pe distanţa de trei mile.

Vedeţi aşadar la ce absurdităţi se ajunge dacă luăm Cuvântul lui Dumnezeu într-un sens literal şi material Dacă vrem să ajungem la adevăr, singurul care poate elibera firea omenească de prostia lipsită de sens, noi trebuie să abordăm dintr-o perspectivă spirituală Cuvântul lui Dumnezeu, care este el însuşi pur spiritual.

Valea Iosafat, din cauza specificului său, a fost folosită adeseori pentru înmormântări de către familiile cu stare. Şi aşa cum la noi se spune: «La sfârşit vor ajunge cu toţii împreună la cimitir, mari şi mici, bogaţi şi săraci, prieteni şi duşmani!», tot aşa se spunea şi despre valea Iosafat. Şi mai semnifica această vale, într-un sens restrâns, din cauza îngustimii şi lipsei sale de ospitalitate, mormântul însuşi. Dintr-o perspectivă spiritual, ea semnifică lumea spirituală în sensul în care ne-am aflat noi în ea până acum. Căci şi lumea spirituală este un mormânt pentru spiritul omului, până când Domnul-Dumnezeu îl trezeşte (aşa cum face cu noi acum) prin sfânta Sa voinţă atotputernică plină de iubire.

Aşadar, până acum ne-am aflat în valea Iosafat. Însă acum a venit Domnul cu iubirea şi îndurarea Sa nemărginită şi ne-a indicat prin harul Său o direcţie vie. De aceea, ar trebui să ne gândim acum cum să-i mulţumim pentru acest har nesfârşit. De aceea, veniţi cu mine şi daţi slavă lui Dumnezeu pentru că v-a eliberat din valea morţii şi a judecăţii!”

Capitolul 239
Întrebări şi probleme puse de popor. Răbdarea ofiţerului este pusă la încercare

Un om din popor, în aparenţă destul de bătrân şi deloc un geniu, păşeşte spre ofiţer şi îi spune într-un dialect ţărănesc şi bâlbâindu-se: „He, he, deştept mai sunteţi! Aţi spus că bunul Dumnezeu ar fi aici! He, he, spuneţi-mi atunci, cine este El? Vă rog să mă scuzaţi, Înălţimea voastră!” – Ofiţerul îşi înăbuşe râsul, stârnit de modul comic de a întreba al acestui ţăran, şi răspunde: „Iubite prieten, iată-L acolo! Este cel care stă de vorbă în colţul casei cu un anume Robert Blum şi cu răposatul împărat Joseph, şi care are părul acela blond şi frumos, cum nu mai are nimeni în preajma Lui!

Ţăranul: „He, he, ce spuneţi dumneavoastră, că acela ar fi iubitul nostru Dumnezeu? O, Doamne, Dumnezeul meu! Eu mi l-am imaginat cu totul altfel! Să nu fie mai mare decât noi, şi totuşi, să fie atât de puternic!? Într-adevăr, aşa ceva este foarte rar! Un Dumnezeu atât de mic, şi totuşi, atât de puternic! Dumneavoastră cum vi se pare?! Nu mi-o luaţi în nume de rău, Înălţimea voastră, că am vorbit şi eu aşa cum m-am priceput!”

Ofiţerul: „Da, iubite prietene, aşa stau lucrurile! Într-adevăr, nu se vede că El ar fi Dumnezeu, dar totuşi aşa stau lucrurile. – Însă acum vino împreună cu ceilalţi să mergem la El! Eu vă voi prezenta Lui, şi El însuşi vă va învăţa cel mai bine şi vă va conduce cel mai repede către mântuirea voastră. Dar nu-L lăsaţi să aştepte prea mult, căci s-ar putea ca răbdarea Lui să se termine, şi atunci nu ar fi deloc bine pentru noi. Vă rog să înţelegeţi bine acest lucru, prieteni!”

Se apropie câţiva oameni, care spun: „Ne-am părăsit casele adineauri, când am auzit gălăgie pe stradă şi am lăsat totul în dezordine; iar ai noştri nu ştiu unde am plecat. Ar fi bine dacă am putea să mai tragem o fugă până acasă ca să le spunem alor noştri ce se întâmplă, căci altfel vor fi foarte îngrijoraţi în privinţa noastră!”

Ofiţerul: „Nebunilor, de vreme ce puteţi ajunge la Domnul-Dumnezeu, ce dorinţă mai mare aţi putea avea? Oricum, casa voastră nu este altceva decât o himeră închipuită. Adevărul şi realitatea încep abia aici şi acum, iar tot ceea ce a fost până acum nu a fost decât un vis! Vreţi aşadar să cultivaţi în continuare visul şi să renunţaţi în schimb la realitate? Atunci când ne cheamă Domnul-Dumnezeu, noi trebuie să părăsim totul chiar în clipa aceea şi să-L urmăm, altfel nu suntem vrednici de El.

Căci acum ne cheamă Însuşi Domnul şi Dumnezeul vieţii, şi El are în vedere pentru noi lucruri care nici nu pot fi exprimate în cuvinte. Oare nu puteţi părăsi ceva de dragul lui Dumnezeu, ceva pe care El este în stare să vi-l înlocuiască înmiit? Înţelegeţi, deci, ordinea lui Dumnezeu, şi deosebiţi ceea ce este fals de ceea ce este adevărat! Umpleţi-vă inimile de iubire faţă de Dumnezeu şi nu mai veniţi cu asemenea nebunii la

mine, ci urmaţi-mă la Domnul şi Dumnezeul nostru, căci altfel vă voi lăsa aici, în această vale Iosafat a voastră!”

O bătrână doamnă, care ţine în mâini o carte de rugăciuni şi nişte mătănii, spune: „Dar, îngăduitorule domn ofiţer! Oare nu credeţi că pe drum ar fi bine măcar să ne rugăm la preasfânta Fecioară Maria, sau măcar să rostim o jumătate de rozariu despre patimile cele amare?”

Ofiţerul îşi spune în sinea lui: „O, Doamne, dă-mi răbdare! Iată că acum vine bigota asta cu dogmatismul ei!” – (Către bătrână): „Şi nu aţi vrea să vă şi spovediţi şi să luaţi cuminecătură mai înainte? Atunci când adevăratul Dumnezeu stă în faţa voastră, nu mai aveţi nevoie de pâine şi de vin! Ascultă-mă, bătrână bonetă de noapte! Pretenţia ta mi se pare prostească şi fadă. Mă întreb, cât de prostească poate ea să-i apară preaiubitului şi înţeleptului Dumnezeu?

Aruncaţi de la voi instrumentele preoţeşti distrugătoare de suflet şi spirit, şi veniţi împreună cu noi la Acela care singur este Viaţa. El vă va spune ce să faceţi de acum înainte. Dumnezeu are toată răbdarea şi indulgenţa faţă de nebunia oamenilor celor orbi, dar despre bucurie şi plăcere încă nu poate fi vorba. A răbda înseamnă a suferi din iubire, aşa cum a făcut-o Domnul Însuşi; şi în aceasta, Dumnezeu nu va putea găsi vreo plăcere în toată veşnicia! Dar acum vă spun pentru ultima oară că dacă mai vine cineva cu vreo prostie la mine, în acest moment de o importanţă şi de o sfinţenie supremă pentru întreaga veşnicie, acela va fi exclus din această societate, şi nu are decât să se întoarcă la locuinţa sa, existentă în fantezia sa, şi să-şi coacă acolo, pentru tot restul veşniciei, cartofii din imaginaţia sa!”

Bătrâna îi răspunde: „No, no, te rog să mă ierţi, domnule ofiţer! Căci n-am ştiut deloc că faptul de a te ruga este atât de greşit. Ştiu desigur că nu e nimic plăcut în rugăciune, dar tocmai pentru că rugăciunea este neplăcută m-am gândit că e bine să ne lepădăm de noi, să luăm crucea rugăciunii asupra noastră şi să-L urmăm pe Domnul Christos. Şi mă gândeam de asemenea că dacă tot am purtat pe o porţiune cât de mică de drum o asemenea cruce în spate, poate că avem un cât de mic merit. Dar eu văd acum că domnul ofiţer se pricepe mai bine la lucrurile sfinte. Să facem aşadar ceea ce vrea domnul ofiţer!”

Ofiţerul: „Numai să nu îmi mai spuneţi ‹domn›! Numai Dumnezeu singur este Domnul, iar noi toţi ceilalţi suntem fraţi şi surori. – O, Doamne, cât de îngrozitor de proşti au devenit oamenii Tăi! Căci ei consideră rugăciunea, cea mai minunată înălţare a inimii către Tine, sfinte Părinte, drept un fel de ispăşire a păcatelor, drept o cruce apăsătoare! O, dar asta e prea mult! – Din păcate, modul lor de a se ruga, lipsit de spirit şi de sens, şi prin care spiritul este mai degrabă ucis decât trezit, nu constituie în fond altceva. Măcar oamenii judecă întrutotul corect după rugăciunea lor, şi atunci trebuie să avem răbdare cu ei. Însă sunt câţiva care ar trebui totuşi scuturaţi, căci altfel vor mucegăi de prostie. Doamne, ai răbdare cu prostia săracilor! Căci ei nu

sunt răi, în schimb sunt proşti ca noaptea! Însă asta nu contează, pentru că se lasă învăţaţi. Numai că trebuie să-i mai zgâlţâi din când în când, desigur împotriva voinţei lor, ca să se trezească din prostie. – Oare mai vin şi alte bătrâne?”

Abia i-a trecut ofiţerului acest gând prin minte că iată că se apropie o altă bătrână, cu un crucifix argintiu, şi-i spune: „Vă rog să-mi iertaţi întrebarea! Crucea aceasta, pe care a sfinţit-o Papa însuşi de trei ori, mi-a fost dăruită de către un preavenerabil părintele capucin, datorită faptului că am plătit o datorie faţă de mănăstire. În interiorul acestei cruci se află relicve ale Domnului Christos. Ce credeţi, oare nu ar fi potrivit să-i facem cadou Domnului Christos această bijuterie?” – Ofiţerul aproape că sare în sus de mânie, şi strigă: „Gluma s-a îngroşat prea tare! O, Doamne, Doamne! Aceşti oameni sunt incredibil de proşti; nu cred că îţi poţi imagina oameni mai proşti pe lume!” – (Adresându-se femeii): „Ia-ţi cadoul de aici, pentru numele lui Dumnezeu!”

Capitolul 240
Alte câteva istorisiri de vieţi. Alte probe de răbdare pentru ofiţer

Soseşte imediat o a treia femeie, care îi spune ofiţerului: „Hei, dumneavoastră, domnule ofiţer!” – Răspunde ofiţerul: „Ce mai este, pentru numele lui Dumnezeu?

Femeia: „Vedeţi dumneavoastră, eu am murit pe lume pe când aveam douăzeci şi şapte de ani şi eram lăuză. Dar nu eram căsătorită, ci eram doar bucătăreasă şi cameristă la un văduv bătrân. Iar în timpul nopţii trebuia să fiu femeia acelui văduv. Dar eu mai aveam şi un iubit tânăr, şi i-am dat ceea ce el îşi dorea cu drag să aibă. Dar apoi am rămas însărcinată şi am dat vina pe bătrân, ca să se căsătorească cu mine. Bătrânul m-a crezut, dar bunul Dumnezeu a pus capăt acestei socoteli. Căci am murit pe când eram lăuză, şi precis că bătrânul şi-a luat alta.

Dar când am ajuns în această lume, o altă femeie mi-a spus: «Tu, adună-te! Căci tu ai murit şi acum îţi merge prost în toate privinţele. Dă-ţi seama că eşti un biet suflet pe veşnicie, plin de păcate mari şi mici! Şi ce vei face acum?» – După această întrebare înspăimântătoare am leşinat, iar după un timp mi-am revenit în simţiri. Persoana care-mi vorbise în felul acesta dispăruse, iar eu m-am regăsit din nou pe Pământ, şi anume în această Vienă de aici. Interesant este însă faptul că n-am reuşit să-mi găsesc nici până acum cartierul, şi nici bătrânul în slujba căruia m-am aflat. Şi în această stare m-am aflat până acum: jumătate ici şi jumătate colo. Când ştiu că mă aflu în lumea spirituală, când nu ştiu! Căci unele lucruri mi se par foarte străine, pe când altele foarte fireşti. Însă abia acum, preabunul meu domn ofiţer, urmează adevărul!”

Ofiţerul: „Ce, încă n-ai terminat? Atunci vorbeşte!” – Femeia: „Vedeţi dumneavoastră, eu am fost o mare păcătoasă şi aş fi meritat mai degrabă Iadul, căci am dispreţuit Cerul! Căci eu mi-am început meşteşugul iubirii celei rele deja la vârsta de 13 ani, în taină, cu un soldat de la artilerie. Dar când am murit, povestea s-a răspândit atât de repede, astfel încât nu am putut beneficia de sacramentele care se acordă unui mort. M-am dus prin toate bisericile din această Vienă şi am încercat să mă spovedesc şi să primesc cuminecătura, dar n-am întâlnit nicăieri vreun preot. Şi aşa, sunt încă plină de păcate, şi nu îndrăznesc să apar în faţa bunului Dumnezeu. Deşi am trezit adeseori în mine cea mai vie căinţă şi părere de rău, la ce-mi ajută toate acestea, dacă nu m-am spovedit şi nu am primit cuminecătura, şi nu am putut obţine ultima ungere? O, Doamne-Dumnezeule, ce se va întâmpla cu mine!?

Lucrul care mă apasă cel mai mult este faptul că a trebuit să îl înşel pe iubitul meu din cauza acelui hodorog! Vedeţi, domnule ofiţer, cum este tratată o biată fată, la fel ca o vită? O, sărmanul meu suflet, cine te va ajuta acum? Măcar dacă i-ar trimite bunul Dumnezeu procului ăla bătrân şi lipsit de conştiinţă o pedeapsă pe măsură, pentru că nu i-a păsat câtuş de puţin să nenorocească o biată fată cu banii lui afurisiţi!

Oare nu putea scârţarul acela să se căsătorească cu mine, de teama păcatului de moarte? După ce am rămas însărcinată, nu a mai rostit nici un cuvânt despre căsătorie, iar când făceam presiuni asupra lui, invoca tot felul de pretexte, că ce-o să zică lumea, că nu se poate, din cauza poziţiei sale sociale, din cauza rudelor sale, sau că are un proces pe care trebuie să îl câştige mai întâi. Dar eu am murit înainte să vină ziua mult aşteptată.

Şi vă spun dumneavoastră, domnule ofiţer, că m-au ucis mai degrabă amarul şi fierea în privinţa acelei bătrâne zdrenţe, decât lăuzia. Credeţi cumva că i-a părut rău după mine? Nici vorbă! S-a bucurat din toată inima că a scăpat de mine într-un mod atât de nevinovat pentru el! Sunt atât de otrăvită în privinţa acestui porc, încât l-aş sfâşia dacă aş da de el. Şi dacă aş putea merge împreună cu el în Iad, nu mi-ar păsa de întreg Iadul!”

Ofiţerul, pe jumătate încremenit de nerăbdare, şi în acelaşi timp de mânie faţă de bătrânul care a tratat-o atât de urât pe această fată, spune: „Te rog, pentru bunul Dumnezeu, încetează odată! Că nu ţi-a mers bine este limpede, dar nici tu nu ai fost întrutotul nevinovată în această poveste. Iar pentru partea rea din tine ai fost deja pedepsită cu voia lui Dumnezeu, şi nici bătrânul nu va rămâne dator Domnului, nici măcar cu un fir de păr. De aceea, iartă-l din toată inima ta şi vino împreună cu mine la Domnul, care va îndrepta toate lucrurile! Dar nu îţi este îngăduit să porţi mânie în inima ta, ci iubire, chiar şi faţă de cei mai mari duşmani! Şi atunci, vei găsi iubire deplină şi la Dumnezeu”.

Fata: „Da, da, domnule ofiţer, sunteţi un om tare bun şi deştept! Este tare bine că am vorbit cu dumneavoastră şi v-am spus toate acestea, căci acum am inima mult mai uşoară şi parcă nu mai simt atâta

mânie în privinţa acelui bătrân. Bunul Dumnezeu va şti prea bine ce să facă cu el. Eu vă mulţumesc respectuos pentru frumoasa învăţătură pe care mi-aţi dat-o!” – Ofiţerul: „Bine, bine, aşa e bine! Acum să vedem cum ajungem la Domnul! Dacă sunteţi cu toţii pregătiţi, atunci să mergem, căci eu stau deja ca pe ace de nerăbdare!”

Dar o a patra bătrână se apropie de ofiţer şi spune: „Monsieur! Je vous prie!” – Ofiţerul: „Nu vreau să aud decât germana, şi nici un cuvânt franţuzesc în plus! Aici suntem la Viena, nu la Paris!”

Bătrâna: „Deh, domnule ofiţer, acesta este un vechi obicei al meu! De fapt, nici nu mai cunosc un alt cuvânt franţuzesc. Vedeţi dumneavoastră, domnule ofiţer, pe când trăiam în lume, am avut un căţeluş pe care l-am iubit atât de mult încât iarna îl lăsam chiar să doarmă cu mine în pat. Şi nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că aşa ceva ar fi un păcat. Dar odată avenit un părinte la mine şi l-a găsit pe căţeluş în pat. Şi cu asta s-a terminat! A trebuit să dau imediat căţelul afară, să mă spovedesc şi să primesc cuminecătua, ba chiar să plătesc zece slujbe din cele mari. Eu am făcut toate acestea şi m-am căit de păcatul meu, dar de multe ori tot mi-a părut rău după căţel. Iar acum cred că această părere de rău este şi ea un păcat. Spuneţi-mi: ce să fac pentru a avea conştiinţa împăcată?”

Auzind aceste cuvinte, ofiţerul sare în sus de nerăbdare şi spune: „O, Doamne, că mulţi mai ai în grădina Ta! Este pur şi simplu prea mult pentru un biet om! Iată o comedie cu un câine şi la sfârşit precis apare şi o muzică pentru pisici! Eu plec! N-aveţi decât să faceţi ce vreţi! Iată că această femeie îşi face mustrări de conştiinţă din cauza faptului că i-a părut rău de câine, în ciuda faptului că s-a spovedit, a primit cuminecătura şi desigur că a mormăit şi o jumătate de milion de rozarii!” – (Către femeie): „La naiba cu această conştiinţă în privinţa câinelui şi fii mai deşteaptă, că altfel ne apucă greaţa! Acum haideţi să mergem, căci altfel precis ajungem la o poveste cu pisici. Zăresc deja o bătrână care se uită ţintă la mine. Cine vrea să mă urmeze, să mă urmeze, căci eu nu mai rămân aici nici măcar o secundă!”

Ofiţerul porneşte la drum, dar o a cincia bătrână îi taie calea şi-l roagă să fie atât de bun să o asculte şi pe ea, pentru că vrea să-i încredinţeze un secret important.

Capitolul 241
O poveste de viaţă impresionantă, care-l interesează inclusiv pe ofiţer

Ofiţerul rămâne pe loc şi o întreabă în grabă şi evident nerăbdător, ce problemă de nimic are, asemănătoare celorlalte patru dinainte. Bătrâna îi răspunde: „Preabunul meu domn ofiţer! Viaţa mea pe Pământ a fost întotdeauna ceva deosebit de serios. În casa mea am aranjat totul în aşa fel încât toţi cei care erau angajaţi în această casă trebuiau să accepte viaţa în cea mai mare ordine. Este drept că acest

personal de serviciu bombănea la început, dar odată ce se obişnuia cu lucrurile nu putea de fapt să se descurce mai bine în altă parte decât la mine.

Mulţi oameni mă considerau pedantă, dacă nu chiar pe jumătate nebună, însă pe mine nu mă impresiona acest lucru câtuşi de puţin. Căci în tinereţea mea am avut un învăţător înţelept, care avea capacitatea ca în anumite momente să intre în relaţie cu spiritele bune. Deşi la început m-am sfiit nespus de mult de aceşti oaspeţi neobişnuiţi ai învăţătorului meu, el a ştiut totuşi să-mi insufle treptat un adevărat entuziasm faţă de locuitorii sferelor pure ale luminii. El mi-a descris într-un mod atât de atrăgător frumuseţea şi graţia acestora, încât am pierdut în curând orice teamă faţă de spirite, şi în mine s-a trezit marele dor de a putea intra eu însămi în contact cu locuitorii sferelor de lumină ale lui Dumnezeu.

Învăţătorul meu, un bărbat de vreo patruzeci de ani, a devenit pentru mine o asemenea necesitate încât nu puteam să-mi închipui viaţa fără el, deşi aveam pe atunci abia paisprezece ani. Pentru lume eu nu valoram nimic, aşa cum au început să-mi clarifice părinţii mei de la o zi la alta. Însă mie îmi era indiferent, pentru că găseam în fiecare cuvânt rostit de frumoasa gură a preaiubitului meu învăţător un înlocuitor înmiit pentru orice pierdere a lumii.

Însă aşa cum în lumea aceasta rea tot ceea ce este sublim, adevărat şi nobil, este duşmănit şi pe cât posibil ucis, tot aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine şi cu cel pe care-l consideram aproape sfântul meu învăţător. Părinţii mei – de altfel buni – au început să bănuiască faptul că între mine şi învăţătorul meu se dezvoltă o iubire statornică. L-au chemat în taină pe bunul învăţător în camera lor şi i-au pus cu toată gravitatea lucrurile dinaintea ochilor, în timp ce eu ascultam plină de teamă din camera alăturată.

Tatăl meu, care era un om destul de dur, i-a spus: „Prietene, este drept că eşti un bărbat deosebit de iscusit, învăţat în toate artele şi ştiinţele. Dar ceva pare că îţi lipseşte: cunoaşterea lumii şi a ceea ce consideră ea că este justificat să ceară de la un om având o anumită poziţie socială. Este drept că tu faci din buna şi frumoasa noastră copilă o adevărată savantă, dar din păcate o faci în modul cel mai nepotrivit pentru lumea înaltă căreia îi aparţinem noi. Fetiţa noastră pluteşte acum Dumnezeu ştie prin ce sfere, şi ne impune o mulţime de lucruri pe care le consideră nedemne pentru un om nemuritor. Ba uneori chiar râde de noi atunci când îi vorbim despre trăsăturile recunoscute ca fiind ale nobililor. Prietene, de vreme ce îi bagi în cap copilei noastre asemenea idei, noi nu ne vom mai putea folosi de serviciile tale.

În plus, am ajuns şi la o altă taină, care la început ni s-a părut absolut imposibilă, de vreme ce tu eşti un bărbat de patruzeci de an, iar fiica noastră abia o copilă de paisprezece ani şi un sfert, frumoasă ca un înger. Dar observaţii îndelungate au pus această enigmă într-o lumină deplină, şi anume în sensul că biata copilă sedusă de tine este mai îndrăgostită de tine decât eşti tu de copilă. Dintr-o îndelungată

experienţă, tu ştii foarte bine să înţelegeţi maschezi iubirea, ceea ce nu te scuză însă în faţa noastră. Căci trebuie că i-ai sucit de tot capul bietei copile, dat fiind că că nu mai oftează decât după tine, iar lumea fără tnie i se pare un nimic.

Vei înţelege aşadar că în aceste condiţii nu mai putem lăsa copila sub îndrumarea ta, ci trebuie să o încredinţăm altor mâini. Te rugăm aşadar să părăseşti chiar astăzi această casă, şi primeşte aici răsplata pentru osteneala pe care ţi-ai dat-o – într-alt sens decât ne aşteptam noi – cu copilul nostru. Dar fereşte-te să te mai apropii în continuare de copilul nostru, căci o asemenea îndrăzneală s-ar putea să te coste foarte scump! Iată, aici sunt banii. Acum fă după cum ţi-am spus!”

Aşa a fost gonit îngerul meu păzitor din casa părintească. Omul acela dumnezeiesc, la care un singur cuvânt cântărea mai mult în balanţa adevărului decât o mie de fanfaronade ce ieşeau din gurile preanobililor mei părinţi, a fost aşadar alungat din casă. Iar eu, sărmana, am primit apoi învăţători şi maeştri de care mi se făcea tot mai scârbă şi groază pe măsură ce îi cunoşteam mai bine!”

Ofiţerul: „Spuneţi-mi, scumpă doamnă, oare nu a reacţionat nicicum învăţătorul dumneavoastră la această poveste? Vă rugăm să ne spuneţi, căci lucrurile încep să mă intereseze”.

Femeia îi răspunde: „Venerate prieten, ce putea spune omul acela nobil în această privinţă? El ştia prea bine ce se poate discuta cu nişte aristocraţi în asemenea cazuri. Singurul lucru pe care l-am putut percepe cu inima mea zdrobită a fost că el le-a mulţumit plângând părinţilor mei pentru tot binele de care a beneficiat în casa noastră, iar la sfârşit a adăugat: «Venerabili părinţi ai celei mai nobile copile! Dumnezeu ştie că eu nu am căutat niciodată casa dumneavoastră. Mai degrabă dumneavoastră sunteţi cei care v-aţi străduit să mă aduceţi aici prin tot felul de promisiuni strălucite. Când am venit în casa dumneavoastră, v-am expus absolut limpede, ca un om onest ce sunt, principiile mele educaţionale. Aţi fost întrutotul de acord cu ele şi aţi spus atunci, strângându-mă la pieptul vostru: ‹Prietene, noi suntem bogaţi şi avem destule bunuri; veţi trăi fără griji toată viaţa aici, la noi!›.

Am trăit trei ani în casa dumneavoastră şi am acţionat în calitate de om şi învăţător în conformitate cu conştiinţa mea nepătată şi fără să mă abat de la principiile mele nici măcar cu un milimetru. Iar acum sunt gonit din această casă sub o acuzaţie complet nedreaptă! Însă nu mă supăr din cauza asta, ci chiar mă bucur. Căci acest lucru îmi dă o nouă dovadă că Iisus Christos, în care trăiesc şi mor, a găsit în mine un ucenic vrednic. Căci El Însuşi, Domnul nesfârşirii, a avut parte de cea mai neagră nerecunoştinţă din partea oamenilor. Iar El i-a iertat pentru că vedea foarte bine că ei nu ştiu ce fac. Şi atunci de ce să vă iau eu, un om păcătos, în nume de rău această hotărâre a voastră, care este dezavantajoasă pentru mine pe această lume? Căci eu, care nu am căutat niciodată avantaje, pot renunţa cu uşurinţă la ceea ce nu am căutat niciodată.

Faptul că-mi interziceţi să vă mai calc pragul mă îndurerează cel mai mult, pentru că eu am educat-o pe fiica dumneavoastră ca pe o adevărată prietenă, în viaţa lăuntrică trăită întru Domnul Christos, fapt greu de atins în lumea actuală. Dar nici asta nu contează. Căci atunci când cineva pierde ceva prin voinţa lui Dumnezeu, îl va putea redobândi înmiit la timpul său.

Păstraţi aşadar aceşti bani şi faceţi ce vreţi cu ei. Ceea ce i-am dat eu fiicei dumneavoastră prin harul lui Dumnezeu are mai multă valoare decât o lume întreagă plină cu aur. şi chiar dacă ar pierde toate comorile acestei lumi, care şi aşa sunt o himeră zadarnică, ea va fi mai mulţumită cu comoara spiritului pe care a primit-o de la mine decât Cressus, cel care şi-a clădit palate de aur. O, voi, oameni, ce orbi şi slabi sunteţi totuşi. Căci voi căutaţi luminile amăgitoare ale nopţii, care orbesc şi nu încălzesc. Rămâneţi cu bine! Poate ne vom revedea pe lumea cealaltă».

Tatăl meu, întrucâtva mâniat de aceste cuvinte pur cereşti ale învăţătorului meu divin, a luat banii şi a vrut să i-i dea cu forţa bunului învăţător. Însă acesta i-a refuzat hotărât şi a ieşit pe uşă afară, părăsind pentru totdeauna casa. Aşa s-a terminat povestea cu învăţătorul meu, pe care din păcate nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

După cum am spus şi mai înainte, următorii mei învăţători au fost într-adevăr atât de proşti, de înfumuraţi şi de neinteresanţi, încât erau cu adevărat o ruşine. Se mişcau la fel de insensibili ca nişte maşini, iar eu eram pentru ei pur şi simplu mijlocul de a obţine foarte mulţi bani. Din păcate, a trebuit să învăţ cu ei, pentru că aşa voiau părinţii mei orbi. Dar tocmai de aceea, m-am străduit, pe măsură ce creşteam, să înfăptuiesc în mine toate principiile pe care mi le predase primul meu învăţător şi maestru într-un mod cu adevărat ceresc.

Ulterior, am aflat că dumnezeiescul meu învăţător a ajuns ofiţer într-un comandament general, şi de acolo a devenit căpitan al unei armate. Nu am putut afla dacă mai trăieşte. Din păcate, eu însămi a trebuit să mă căsătoresc la vârsta de optsprezece ani, devenind deja văduvă la douăzeci şi patru de ani. Oh, dacă l-aş fi putut găsi atunci pe învăţătorul meu, ce fericită aş fi fost! Dar Dumnezeu nu a vrut să fie aşa. – În continuare nu m-am mai recăsătorit, trăind împreună cu fiica mea, care era aproape în toate imaginea mea fidelă. Acum câţiva ani am păşit în această lume veşnică şi am întrebat în toate părţile de învăţătorul meu, dacă nu se află şi el aici. Din păcate, nu am aflat absolut nimic în ceea ce îl priveşte. – Se numea Petre; orice alt nume nu ne-a fost posibil să aflăm de la el; nici măcar părinţii mei nu au reuşit să afle un alt nume. – A fost singura ciudăţenie pe care o avea acest învăţător. Dumneavoastră sunteţi un om înţelept; poate mi-aţi putea dea o veste despre el! O, de-aş putea ajunge iarăşi împreună cu acest spirit preanobil!”

Ofiţerul se întoarce întrucâtva în sine şi-şi spune sieşi: „Să fie oare posibil? Această biată bătrână să fie cea care a fost minunata Mathilde pe lume? Fiica aproape cerească a unor aristocraţi mărginiţi să se afle

aici, într-o stare atât de mizerabilă? – O, Doamne, Părinte preasfânt, cu ce a păcătuit acest înger încât să se afle aici într-o stare atât de jalnică? Vocea şi comportarea sunt ale ei, dar statura! O, sărmană Mathilde, fie ca Domnul să aibă îndurare de tine! Cu siguranţă că nefericita ei căsătorie a adus-o aici. Supărarea, nemulţumirea faţă de prostia aristocrată, tratamentul lipsit de blândeţe, infidelitatea şi brutalitatea soţului ei trebuie că au contribuit la aducerea acelui frumos suflet în această stare. Dar pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile! Iar ea face parte dintre cei chemaţi la Domnul, şi El va şti să îndrepte lucrurile!

Dar de vreme ce aici se înfăptuiesc acele ‹căsnicii cereşti›, o voi cere Domnului de soţie, chiar dacă înfăţişarea ei nu se va schimba deloc. Căci spiritul ei este încă plin de ideile măreţe pe care le avea pe când a fost eleva mea. O, ce vremuri minunate au fost atunci. Pe atunci mă aflam în legătură cu spiritele din Ceruri, şi chiar vorbeam cu Îngerii. Pe atunci era şi ea un înger. O, Doamne, ce minunată iradiere şi răspândire a luminii din Ceruri au existat atunci! O, sfinte clipe ale vieţii noastre pământeşti! Desigur că Cerurile lui Dumnezeu trebuie să fie de o frumuseţe indescriptibilă. Dar şi Pământul este frumos pentru acela care îl recunoaşte pe Dumnezeu în inima sa, şi îl iubeşte cu adevărat, din toate puterile sale. – O, Mathilde, ce ai fost tu pe Pământ! Erai un Soare printre cele mai minunate fiinţe ale neamului tău. Şi ce ai ajuns acum? O umbră mizerabilă a unui tufiş uscat de scaieţi, iluminat de slaba lumină a ultimului pătrar al Lunii. O, Doamne! Cred că nici fiinţele care au ieşit din mormânt după o sută de ani nu pot să arate mai rău”.

După aceste cuvinte, ofiţerul se întoarce către Mathilde şi rosteşte cu voce tare: „M-am gândit la cererea ta şi am ajuns într-adevăr pe urma acelui bărbat. Îl vom găsi cu siguranţă. Numai că trebuie să dai dovadă de o mare răbdare şi să scoţi din tine tot ceea ce aminteşte câtuşi de puţin de pasiune. Trebuie să-şi îndrepţi toată iubirea către Domnul şi Dumnezeul nostru, şi să-l laşi pe Petru să fie Petru. Iar atunci, Domnul se va îngriji ca tu să fii fericită, căci pentru Dumnezeu toate sunt cu putinţă! – Tu te-ai temut cândva de Dumnezeu, şi este bine, căci teama de Dumnezeu este prima treaptă a înţelepciunii. Numai că acum trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, şi aceasta îţi va da adevărata fericire şi o frumuseţe cerească pentru veşnicie!”

Capitolul 242
Continuarea istoriei vieţii Mathildei
Dezvăluiri triste

Mathilde îşi spune în sinea ei: „Acestea sunt întrutotul cuvintele învăţătorului meu ceresc! «Pentru Dumnezeu, toate sunt cu putinţă!» era fraza lui favorită. Apoi, minunata expresie: «A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice constituie desăvârşirea înţelepciunii, şi implicit cea mai înaltă fericire!» este tot învăţătură a învăţătorului meu! Acest om

chiar seamănă cu el, numai că mi se pare prea tânăr. Cred că aşa arăta Petru pe când avea vreo douăzeci de ani. Aş putea paria pe orice că el este. Dar stai liniştită, biata mea inimă, căci nu trebuie să laşi să observe nimic! Urmează însă învăţătura lui dumnezeiască, şi desigur că vei recolta roade de aur! O, Doamne, numai el poate fi! Numai în inima lui curată pot germina asemenea învăţături care pot creşte şi se pot maturiza rapid, devenind fapte binecuvântate!”

Ofiţerul, care percepe în sine aceste cuvinte, îşi spune: „O, ce spirit minunat se află în acest suflet oribil! Numai dacă aş putea afla cum a ajuns aici! Cum poate un spirit atât de minunat să-şi neglijeze într-atât sufletul? Căci în mod normal trebuie să acceptăm că o inimă plină de iubire, adevăr, răbdare şi smerenie, trebuie să aibă drept consecinţe cea mai deplină desăvârşire a sufletului. Dar aşa cum atestă ochii acestei femei, aici nu este câtuşi de puţin cazul. Ciudat! Trebuie că s-a întâmplat ceva cu ea în perioada ulterioară, căci altfel nu-mi pot explica lucrurile. Dacă stau să mă gândesc, îmi amintesc cât de înfloritoare era această copilă pe când se afla în trupul ei! Iar acum, o, Doamne, este imaginea celei mai mari mizerii şi a celor mai mari nevoi! Abia câteva zdrenţe îi mai acoperă forma scheletică, şi acelea aproape insuficiente să-i ascundă ruşinea. O, Doamne, Dumnezeul meu, fii milostiv şi îndurător cu această biată fiinţă!”

După aceste cuvinte, ofiţerul se întoarce prietenos către Mathilde şi îi spune: „Ascultă, iubită prietenă! Oare nu vrei să-mi spui cu toată încrederea cum de s-a ajuns ca sufletul tău să se degradeze în aşa hal? Eu îmi amintesc că te-am văzut în floarea anilor tăi pământeşti cândva, undeva, aici la Viena. Pe atunci erai un model de frumuseţe feminină; iar acum…! Dacă nu te deranjează, încredinţează-mi motivul pentru care sufletul tău a decăzut atât de mult, deşi în el locuieşte un spirit atât de minunat!”

Mathilde îi răspunde: „Nobile prieten, tu, care pari să ai atâta compasiune faţă de mine! Nu am într-adevăr nici un motiv să vreau să mă cruţ aici în lumea spirituală, unde se strigă de pe acoperişuri cum a trăit omul pe Pământ. Este adevărat că spiritul meu făcea şi continuă să facă parte dintr-o specie care nu este cea mai rea. Însă acestui spirit i-a fost dată o masă de carne care, pe măsură ce spiritul era mai cultivat, devenea tot mai poftitoare din punct de vedere senzual. – Starea mea nu-mi îngăduia să-mi satisfac poftele cărnii în modul firesc, în care şi-l pot satisface prostituatele. Aşa se face că am ajuns, pe de o parte prin raportul fatal cu tinerele de condiţia mea socială, şi pe de altă parte prin natura mea devenită senzuală, la a mă autosatisface în mod artificial. Acest lucru mi-a dăunat atât de mult încât în scurt timp am ajuns să fac aşa-numita cloroză. Am chemat un medic după altul şi i-am întrebat. A plouat cu reţete şi medicamente, prin care natura mea a fost şi mai stârnită decât mai înainte, astfel încât a trebuit să mă folosesc în continuare de autosatisfacerea artificială, ca să nu ajung la disperare.

De două ori am fost pe cale să-mi iau viaţa! Deja la vârsta de şaptesprezece ani ajunsesem într-un asemenea grad de senzualitate încât mi-aş fi putut tăia eu însămi, cu o voluptate de nedescris, o bucată de carne după alta de pe trup. Dacă nu m-aş fi căsătorit în acelaşi an, în urma sfatului unui medic raţional, desigur că în anul următor nu s-ar mai fi găsit din mine decât un cadavru mutilat.

Este ciudat! Căci spiritul meu a rămas luminos în toate acestea, şi plin de cele mai bune intenţii, însă acestea din păcate erau prea neputincioase pentru a opune rezistenţă furtunilor cărnii mele. Plângeam adesea ca un copil din cauza naturii mele degenerate, dar acest lucru nu îmi folosea la nimic, şi a trebuit să mă căsătoresc pentru că altfel nu aflam odihnă în carnea mea. Din fericire, am avut parte de un bărbat foarte senzual. El mi-a vindecat carnea prin faptul că am rămas însărcinată deja în primul an de căsnicie, extrăgând din trupul meu denaturat ultimul rod rămas – după care – la scurtă vreme – a murit.

Este drept că între timp devenisem mai lucidă, şi am început să arăt iarăşi foarte bine. Dar, cu toate acestea, păstram în sufletul meu o molimă neplăcută, care se manifesta în mod vizibil printr-o anumită neplăcere în privinţa a tot ceea ce era frumos, bun şi adevărat. Făceam parte din diferite societăţi alese, mergeam la teatre, la concerte, călătoream verile de la o staţiune climaterică la alta şi reuneam iernile în jurul meu un cerc de femei şi bărbaţi spirituali. Dar toate erau în zadar, căci febra care consuma sufletul meu nu putea fi alungată.

Numai gândul la fostul meu învăţător mă mai putea aduce într-o stare mai bună, dar nici aceasta nu dura, din păcate, decât câteva clipe. Este drept că spiritul meu era acelaşi, plin de cele mai bune intenţii, dar carnea sufletului devenise cumplit de slabă. Şi în ciuda bunelor mele intenţii şi a voinţei mele, nu am putut să-mi mai revin nici pe Pământ şi nici aici, în lumea spirituală.

Acum ştii totul, şi vei înţelege cu uşurinţă motivul pentru care am dobândit această înfăţişare nenorocită. Dacă învăţătorul meu nu ar fi plecat niciodată de lângă mine, desigur că lucrurile ar fi stat altfel. Dar se pare că Domnului Dumnezeu nu i-a plăcut să lase ca un înger să fie nimicit într-o casă a orgoliului, şi de aceea, i-a luat acelei case îngerul păzitor, iar casa a decăzut apoi în tot felul de vicii ale celor mari, iar eu, singura lor fiică, am decăzut împreună cu ei. – Şi acum mă aflu aici, atât de nenorocită. Unde se vor afla părinţii mei şi cum le merge lor şi soţului meu, asta nu poate şti decât Tatăl ceresc. Le doresc din toată inima să aibă o existenţă mai bună decât a mea, dar nu cred să le meargă mai bine decât mie. Măcar dacă nu ar fi pierduţi întrutotul!”

Ofiţerul: „Iubita mea, rău au mai mers lucrurile cu tine! Dar pentru aceasta nu trebuie să disperi, ci să vii deîndată împreună cu mine la Domnul. El este aici ca să îi ajute pe toţi aceia care invocă Numele Său şi care se îndreaptă către El. Urmează-mă aşadar fără teamă, căci la El toate sunt cu putinţă!”

Ofiţerul se grăbeşte să vină cu Mathilde la Mine şi spune: „Doamne, Dumnezeule şi Părinte atotputernic! Desigur că nu trebuie să-Ţi spun ce îi lipseşte acestei fiinţe. Căci Tu, Cel căruia îi sunt cunoscute toate lucrurile dintotdeauna, ştii cel mai bine. De aceea, nu pot proceda în alt fel decât să Te rog din toată inima mea să fii milostiv şi îndurător cu această sărmană femeie! Facă-se voia Ta părintească şi sfântă!”

Eu: „Femeie, ce vrei să fac pentru tine? Vorbeşte!” – Mathilde: „O, Doamne! Tu, Dumnezeul cel veşnic şi atotputernic, Creatorul tuturor făpturilor şi Părintele preasfânt al tuturor oamenilor şi îngerilor! Tu ai acum în faţa Ta o mare păcătoasă, şi ştii cel mai bine ce diavoli au lucrat în carnea mea, maltratând odată cu aceasta şi sufletul meu. Căci nu am fost eu vinovată! Voinţa mea a fost mereu împotriva acestor fapte, şi eu am avertizat pe toată lumea de marele rău al autosatisfacerii. Şi iată că tocmai eu am căzut pradă acestui rău îngrozitor! Eu – cea mai mare duşmană în spirit a acestor lucruri – a trebuit să devin jertfa balaurului cărnii!

O, Doamne, cât de dureroase sunt toate! Cine a implantat un asemenea imbold în carnea mea? Doar nu eu însămi, căci eu nu am fost decât sărmana jertfă a acestui imbold fatal. Am fost mânată de acest imbold ca de nişte vergi arzătoare! Şi tocmai când îmi propuneam în modul cel mai serios ca în numele Tău cel sfânt să nu mă mai dedau acestui rău, se trezea în mine pofta cu o violenţă înzecită şi eram supusă acestui imbold mai rău decât înainte. Desigur că după această autosatisfacere satanică, mă covârşea întotdeauna remuşcarea, anulând orice licărire de speranţă din mine. O, Doamne, prea-sfinte Părinte, de ce a trebuit să devin atât de nefericită?

Până la vârsta de şaisprezece ani am avut o nevinovăţie atât de pură, cum există prea puţine pe lume. De ce a trebuit să-l pierd pe adevăratul meu spirit protector, întruchipat în profesorul meu? De ce i-a fost îngăduit apoi lui Satan să-mi trimită în locul îngerului spirite din Iad ca învăţători? O, Doamne, preamilostivule Dumnezeu! De ce a trebuit să devin eu atât de nefericită în plan temporal, şi poate chiar veşnic?”

Eu: „Iubita Mea fiică, Eu am ştiut demult cum stau lucrurile cu tine, şi cum au stat. Şi am ştiut şi de ce stau aşa! De aceea, nu te-am întrebat nimic altceva decât ce anume voieşti să fac Eu pentru tine! Şi iată că tu nu mi-ai dat încă răspuns la această întrebare. Aşadar răspunde-mi mai întâi! Iar apoi se va găsi destul timp pentru a te lămuri în privinţa evenimentelor vieţii tale pământeşti!” – Mathilde: „O, Doamne, Părinte preasfânt, Tu ştii prea bine ce anume îmi lipseşte! Şi dacă voia Ta este să mă ajuţi, atunci ajută-mă acolo unde îmi lipseşte! Căci numai la Tine, toate sunt cu putinţă!”

Eu: „Dar crezi tu într-adevăr că Eu sunt adevăratul Dumnezeu veşnic, creatorul Cerului şi al Pământului? Căci iată, Eu sunt doar un om, asemănător multora din cei pe care-i vezi aici! Cum poate fi un om Dumnezeu, sau oare Dumnezeu nu este decât un om?”

Mathilde: „Tu eşti Christos-ul, cel numit Iisus, Mântuitorul oamenilor, şi fiecare cuvânt ce iese din gura Ta are viaţă în sine. Iar cel căruia îi adresezi cuvintele Tale primeşte totodată de la Tine şi viaţa cea veşnică, deoarece cuvintele Tale nu sunt aşa cum sunt cuvintele unui om obişnuit. Şi dacă vorbele Tale îi conferă celui care le preia viaţa cea veşnică, cum ai putea să nu fii Tu acela căruia i se închină toţi îngerii, toţi Sorii şi toate lumile ca fiind adevăratul şi preasfântul Părinte în veşnicie, Dumnezeul, creatorul şi judecătorul nostru? Căci Tu le conferi tuturor existenţă prin cuvântul Tău atotputernic!

Atunci când Tu, Doamne şi Părinte, Ţi-ai parcurs pe Pământ calea desăvârşirii, a înţelepciunii şi a iubirii, Tu le-ai spus oamenilor: «Cine Mă vede pe Mine, îl vede pe Tatăl, căci Eu şi Tatăl una suntem». – Şi aşa cum ai fost atunci, Doamne Iisuse Christoase, una cu Tatăl pe când Te aflai în trup, cum să nu fii acum la fel? Tu singur eşti Christos-Dumnezeu. Inima mea îmi spune că Tu eşti iubirea cea veşnică! Îndură-te aşadar, şi preia-mă în iubirea Ta, preasfinte Părinte!”

Capitolul 243
Harul şi îndurarea lui Dumnezeu. Celor doi despărţiţi li se îngăduie să se regăsească în faţa lui Dumnezeu. Sfântul deliciu al Cerului cel mai înalt

Eu spun: „O, femeie, o, fiica Mea! Mare este credinţa ta, şi multă iubire se află în inima ta! Facă-se aşadar după credinţa ta şi după puterea iubirii tale! – Iubita Mea fiică, iată că stai dinaintea Mea înfometată, însetată şi fără veşminte. Căci cele cu care ţi-ai săturat sufletul pe Pământ constituie o hrană rea. Dacă nu ai fi fost hrănită în spirit în prima perioadă a vieţii tale pământeşti, atunci sufletul tău ar fi trecut în viaţa de cloacă a celor mai oribili viermi, spiritul tău ar fi amuţit, iar tu ai fi fost pierdută. Atunci ar fi fost aproape imposibil să mai fii salvată. Căci pe cât este de imposibil să menţii în viaţă un peşte în aer liber, pe atât este de imposibil să menţii în viaţă, în eterul ceresc al luminii, sufletele care s-au coborât în băltoacele de murdărie. Căci acolo unde balaurul te aduce la o viaţă moartă, acolo îşi manifestă şi moartea caracterul său respingător!

Dar pentru că tu ai fost hrănită mai înainte în spirit, cloaca ulterioară nu a putut să-ţi corupă în întregime sufletul. Căci hrana de care a beneficiat spiritul tău a condimentat după puterea ei hrana mizerabilă cu care ţi-ai hrănit sufletul, preluându-i otrava ucigătoare. Dar sper că înţelegi faptul că sufletul tău nu s-a putut sătura cu o asemenea hrană. Însă pentru cerinţa şi iubirea ta, Eu îţi voi da hrană cerească şi un veşmânt mai bun, care te va ajuta să arăţi mai bine. – Robert, adu pâine, vin şi un veşmânt nou!

După ce am rostit Eu aceste cuvinte, Robert zăreşte în spatele său un fel de încăpere cu pâine şi vin, şi o legătură în care se află veşmântul cerut. El aduce pâinea şi vinul, iar soţia lui Helena aduce legătura cu

veşmântul. Eu binecuvântez pâinea şi vinul, şi el le întind Mathildei şi ofiţerului. – Aceasta primeşte, împreună cu ofiţerul, cu un sentiment inexprimabil de recunoştinţă, pâinea şi vinul, şi de îndată ce le consumă dobândeşte o înfăţişare tinerească şi frumoasă, neştiind ce să mai spună de recunoştinţă. Ea a primit şi o frumoasă rochie de un albastru intens, cu o bordură de un roşu purpuriu, care-i vine foarte bine.

Când Mathilde se vede în felul acesta, ea începe să plângă de recunoştinţă, iubire şi fericire. Cade la fel de frumos ca o floare din Ceruri în genunchi în faţa Mea, şi spune, printre hohote de plâns: „O, Părinte preasfânt, inima mea simte, dar limba nu poate exprima ceea ce resimt eu faţă de Tine! Căci iubirea şi îndurarea Ta sunt nesfârşite! În măsura în care mi-a fost dat acest nou sentiment şi am fost trezită la o nouă viaţă prin mila şi îndurarea Ta, eu Te percep pe Tine ca pe cea mai sfântă, pură şi veşnică iubire! O, Tată preaiubit! Fie ca sfântul Tău nume să fie în veci preamărit!” – După aceste cuvinte, iubirea faţă de Mine o cuprinde cu atâta putere încât cade la pământ cu faţa în jos.

La rândul lui, ofiţerul este cuprins într-atât de iubire încât începe şi el să plângă. – Dar Eu îl avertizez: „Prietene, îmbărbătează-te, căci această prea-fericită va avea în curând nevoie de puterea ta! Tu ai adus-o până aici şi vei fi cel care o va conduce şi în continuare! Dă atenţie spiritului ei!”

Ofiţerul îmi răspunde: „Da, Doamne-Dumnezeule şi Părinte al meu, cuvântul Tău să fie în veci viaţa din inima mea! Prea multă iubire şi îndurare au coborât de la Tine asupra noastră, Părinte preasfânt, şi prea slabi suntem noi în firile noastre pentru a suporta atâta fericire. Dar sfânta vreme petrecută în Împărăţia Ta ne va familiariza cu iubirea Ta nemăsurată. Fie ca întreaga mea fiinţă să fie o veşnică recunoştinţă faţă de iubirea şi îndurarea pe care ai manifestat-o faţă de noi, sărmanii păcătoşi. Este drept că de o prea mare înţelepciune nu putem avea parte, de vreme ce Tu, Părinte preasfânt, ai creat îngerii din flăcările luminii Tale, pentru ca ei să laude în veşnicie nesfârşita măreţie a operelor Tale. Deci noi Te vom slăvi cu toată smerenia în inimile noastre, căci Tu singur eşti viaţa şi iubirea noastră!” – După aceasta se întoarce spre Mathilde şi îi spune: „Iubita mea soră Mathilde, ridică-te şi priveşte cât de bun, de blând şi de plin de iubire este adevăratul şi preasfântul nostru Părinte!”

Mathilde se ridică puţin de la pământ, priveşte ca îmbătată de fericire în jurul său şi îl recunoaşte acum în ofiţer pe învăţătorul ei, Petre. Încă îngenunchiată la pământ, ea strigă: „O, Dumnezeule, o, Tată! Tu eşti într-adevăr preabun şi preaplin de iubire! Nu numai că ai făcut din mine – o păcătoasă nevrednică – o fiinţă fericită prin mila, îndurarea şi iubirea Ta fără sfârşit, ci mi-a fost îngăduit şi să-l întâlnesc pe învăţătorul meu, cel care mi-a arătat deja pe Pământ calea înspre Tine, aici, în faţa chipului Tău preasfânt. Acestui învăţător mă încredinţează pe mine acum, spre desăvârşire: câte lucruri minunate şi sublime voi afla eu de la el şi cum voi deveni tot mai pură, devenind astfel vrednică

să-Ţi privesc chipul Tău dumnezeiesc! Este drept că mă mai aflu încă în oraşul în care am fost atât de nefericită pe când mă aflam în trup, dar nu locul reprezintă Cerul pentru mine, ci sfânta Ta prezenţă. Căci acolo unde Te afli Tu, Doamne, este şi Cerul cel mai înalt. Îţi consacru întrutotul Ţie, Părinte adorat, inima şi întreaga mea fiinţă! Sfinţit fie de-a pururi numele Tău sacru!”

Din fundal păşeşte arhiepiscopul Migatzi spre Mine, rostind: „Preasfinte Doamne şi Părinte, această fiinţă, care a devenit la fel de frumoasă ca şi Cerul Tău, ne ruşinează cu adevărat pe toţi, prin sfânta curăţie a limbajului ei, prin nesfârşita ei iubire şi recunoştinţă! Pe scurt, în toate gesturile ei se află o demnitate cu adevărat magică, ce ne mişcă pe toţi. Ea ne învaţă pe toţi să Te recunoaştem pe Tine, Doamne, cu adevărat! O, Doamne, Tu – cea mai pură şi veşnică iubire! Câtă recunoştinţă îţi datorăm noi toţi pentru această iluminare!”

Eu îi răspund lui Migatzi: „Iubitul Meu prieten şi frate, pe aceasta nu o dă înţelepciunea, ci numai iubirea! De aceea, rămâneţi cu toţii în iubire, dacă doriţi să trăiţi în Ceruri, alături de Mine! Desigur că în fiecare dintre cele trei Ceruri principale veţi fi cu Mine şi vă veţi preumbla în faţa Mea – dar o apropiere ca aceasta de aici nu se poate realiza decât prin iubire. Această Mathilde are măsura cuvenită de iubire şi de aceea, se va afla cu Mine în Ceruri, unde vom ajunge curând. Du-te şi vesteşte aceasta tuturor celor care se află aici!”

Migatzi îmi mulţumeşte fierbinte pentru această învăţătură şi merge deîndată la mulţimea cea mare, vestindu-i totul.

Însă ofiţerul îmi spune, în marea sa iubire: „Doamne, noi suntem mai fericiţi ca niciodată, dar iată că acolo se află soldaţii mei! Ce se va întâmpla cu ei?” – Eu îi răspund: „Spune-le să-şi lase puştile, căci de acum încolo nu vor mai avea nevoie de aceste arme. În Împărăţia Mea, luptele se poartă numai cu arma iubirii!”

Capitolul 244
Plutonierul evreu, un prieten înfocat al lui Messia în spiritul lui David

Ofiţerul se duce acum la războinicii săi aliniaţi şi le spune: „Ascultaţi, fraţilor! Până acum am fost căpitanul vostru şi voi aţi ascultat de mine, aşa cum se cuvine unor războinici de treabă şi adevăraţi. Dar pentru că voi aţi fost mari în virtutea ascultării, Domnul a binevoit să vă lase sub comanda mea şi după moartea trupurilor voastre, în lumea spirituală, până când voi veţi fi ajuns prin învăţăturile şi poveţele mele în acel punct în care veţi deveni capabili să vă formaţi o concepţie liberă despre lume.

Noi am fost prinşi cu toţii în însărcinările acestei lumi, deşi ştiam că ne aflăm de un timp îndelungat în lumea spirituală. Am continuat să slujim împăratului, deşi, de fapt, nu mai aveam nici o însărcinare faţă de el. Şi i-am adus chiar servicii bune, căci am descoperit conjuraţii tainice

şi am acţionat asupra funcţionarilor ce trăiesc în lume, în aşa fel încât ei să se poată izbi cât mai curând de aceşti puternici duşmani tainici ai ordinii. Şi aşa am adus noi, în calitate de spirite, încă multe servicii statului până în acest moment.

Dar de acum încolo intervin pentru noi toţi cu totul alte raporturi ale lumii. Serviciul lumesc încetează acum, iar locul său este luat pe vecie de un serviciu pur spiritual în Numele lui Dumnezeu. Este drept că vom lupta şi de acum încolo în împărăţia lui Dumnezeu, dar nu vom mai lupta cu armele morţii, ci cu cele ale vieţii. Iar aceste minunate şi puternice arme se numesc: iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de fraţii şi surorile noastre, ce se mai află încă în sărăcia spiritului lor. Puneţi aşadar jos aceste arme pe care le aveţi acum! Căci oricum, ele nu sunt decât rezultatele puterii noastre de imaginaţie pe care am adus-o cu noi aici de pe Pământ, iar pierderea lor nu este de fapt decât aparentă.

Priviţi însă într-acolo! Acel bărbat de o nobilă statură, care stă de vorbă cu o tânără cerească, preafericită să se afle dinaintea Lui: acela este Iisus, marele Mântuitor al lumii, fiind totodată Dumnezeu, cea mai înaltă fiinţă, Unicul Creator al tuturor spiritelor şi al întregii lumi materiale! – Acest Domn veşnic al infinitului vă cheamă acum prin mine la El, ca să vă ofere Viaţa cea veşnică. Lăsaţi, aşadar, aceste arme jos, şi urmaţi-mă la Dumnezeu, Tatăl atotputernic şi Creatorul nesfârşirii!”

La aceste cuvinte pline de forţă şi de spirit ale ofiţerului, toţi îşi depun armele jos, pe pământ, şi vin împreună cu ofiţerul la Mine. – După ce s-au aranjat într-un semicerc în jurul Meu, îi binecuvântez pe toţi, iar ei îmi aduc slavă şi laudă în cuvinte vii, mişcătoare – în special un plutonier, care îşi dovedeşte cu acest prilej un adevărat talent oratoric.

Acest plutonier a fost pe Pământ – în privinţa apartenenţei sale religioase – evreu, şi a considerat cu tărie că Messia încă nu a venit, ci urmează să vină. Şi el credea că – în conformitate cu calculele mistice din Cabala evreiască, – acum este timpul în care trebuie să apară Messia pe Pământ, pentru a reuni din nou poporul său, evreii, în ţara cea lăudată şi pentru a înălţa poporul evreu la rangul de cel mai puternic popor de pe Pământ. Cu această credinţă a trecut aşadar plutonierul nostru în lumea spirituală, unde aştepta, plin de dor, apariţia lui Messia. Iar atunci când ofiţerul a adus oamenilor săi vestea chemării lor în împărăţia Mea, el a crezut că Eu sunt marele Messia cel aşteptat de evrei; numai că a fost uluit văzând că îi chem la Mine şi pe cei care nu sunt evrei.

Dar atunci când ofiţerul a menţionat Numele Meu în faţa trupei, în plutonier s-a aprins o mare lumină, şi el a spus unui camarad, care era tot evreu şi care îl aştepta de asemenea pe Messia: „Ascultă! Acum îmi apare foarte limpede faptul că, de fapt, El a venit şi noi nu ne-am dat seama! Căci toate profeţiile se potriveau cu Iisus! Însă prostia formulată astfel: „În Galileea nu se naşte nici un profet!” a orbit milioane de oameni. După spusele lui David, Messia este Iehova însuşi, şi de aceea,

el nu are nevoie să vină la poporul său în mantia unui profet. De aceea, El poate alege tocmai Galileea, pentru ca oamenii cei proşti să nu creadă că Domnul ar fi profetul tuturor profeţilor, pentru că El a provenit tocmai de acolo de unde nu poate ieşi nici un profet. Pe scurt, Iisus cel născut în Galileea a fost Messia cel aşteptat! Numai că noi nu ne-am dat seama, şi am trecut ca orbi pe lângă El, dar de data aceasta noi doi nu vom mai trece aşa! Aşadar, lasă-mă pe mine să păşesc dinaintea Lui şi să-i vorbesc! Am să-i descriu pur şi simplu orbirea noastră, după care îi voi aduce laudă din partea noastră, a tuturor, în stilul lui David!”

După care plutonierul a vorbit şi cu ceilalţi soldaţi, devenind unul dintre cei mai înflăcăraţi credincioşi ai Mei şi reprezentantul tuturor în faţa Mea, astfel că nu am putut decât să Mă minunez de stilul său oriental de a cuvânta.

După un timp, ofiţerul spune: „Atât pe pământ, cât şi aici, în lumea spirituală, eu am fost un înainte-mergător. Numai că omul acesta este un Serafim în ceea ce priveşte înţelepciunea, iar eu, cu toate cunoştinţele mele teologice dobândite pe Pământ, apar în faţa lui ca un simplu măgar! Priviţi numai ce imagini măreţe a folosit în cuvântarea lui, astfel încât chiar dacă ai fi de piatră te-ai înmuia, devenind moale şi serafic precum eterul! Dacă i-aş fi notat cuvântarea, aş putea-o citi de o mie de ori la rând, fără încetare şi fără să mă plictisesc. Cât de minunată este, de exemplu, fraza:

„O, Tu, Tată veşnic! Într-acolo unde nenumăratele miriade de stele pătrunse de o sfântă sfială îşi învăluie chipul lor pur cu vălul întunecat al nopţii, iar Vulturul cel luminos şi strălucitoarea Lebădă stau de pază veşnic pe calea Domnului, privind cu o veşnică uimire la nenumăratele adâncuri ale operelor înfăptuite de Tine – într-acolo a fost îndreptată privirea mea, adesea umezită de lacrimile sfintei melancolii şi aşteptând împreună cu Vulturul şi Lebăda venirea marelui Iehova, a Marelui Făgăduit!”

Eu am reţinut această imagine şi am aflat atâta înţelepciune şi adevăr într-însa, încât m-am înfiorat! O, Doamne! Cum poate acest evreu să ajungă dintr-o dată la o asemenea înţelepciune şi la o adevărată lirică cerească? Şi imaginea vechilor cedri din Liban, şi cea a crestelor muntelui Ararat, a Eufratului şi Gangelui, a leagănului lui Iuda, a florii pustiului – o, Doamne, câte nu se află în aceste imagini! – O, Doamne, dăruieşte-mi şi mie măcar ceva din înţelepciunea fostului meu plutonier!”

Capitolul 245

Iubirea ca izvor al întregii înţelepciuni şi ca putere de expresie
Arta poeziei creată raţional şi din simţire
Rugămintea ofiţerului de a i se acorda mai multă iubire şi răspunsul lui Dumnezeu

Eu spun: „Prietene, oare nu ai observat niciodată că oamenii care se află într-adevăr în iubire sunt poeţii cei mai delicaţi? Aşadar iubirea este aproape singura mamă a adevăratei lirici. Un om cum a fost psalmistul David ardea de iubire faţă de Mine, ca şi faţă de oameni, şi de aceea, el a fost cel mai mare poet al Meu. Atâta timp cât a iubit, fiul lui Solomon a fost şi el un înţelept în adevăratul sens al cuvântului. Dar de îndată ce şi-a coborât iubirea în carnea femeilor a devenit prost şi slab, atât în cuvânt cât şi în faptă.

Priveşte-l pe Ioan! Acest apostol a avut faţă de Mine cea mai mare iubire, şi de aceea a avut şi cea mai mare înflăcărare în a descrie Cuvântul Meu. Iar în cuvintele sale se află adevărul cel mai mare, ca la nici un alt apostol. De aceea, lui i s-a acordat cea mai mare revelaţie. Poţi parcurge cu privirea întreaga istorie a Pământului şi vei afla adevăratul lirism şi adevărata înţelepciune la acei oameni care au fost cu adevărat inimoşi.

Este drept că şi oamenii raţionali fac poezii lungi şi late, dar în acestea nu se află decât o căutare ostenitoare a unui bănuţ pierdut în noaptea inimii lor. E drept că uneori ajung foarte aproape de bănuţ, dar apoi alunecă din acel loc, pentru că locul pe care se află este foarte nesigur pentru ei.

De aceea, aşa-numita Înţelepciune a lumii este o nebunie în faţa Mea. Căci ceea ce abia atinge raţiunea omenească în sute de ani, cu multă osteneală, poate fi primit prin iubire adevărată într-o singură secundă. Căci Eu însumi sunt Iubirea din oameni! Şi cu cât mai desăvârşită este iubirea lor, cu atât se desfăşoară mai limpede imaginea Mea în ei.

Raţiunea nu este însă decât un dulap, în care iubirea îşi păstrează bunurile cucerite. Dar ce poate găsi acolo un suflet, decât ceea ce a depus cândva o iubire stinsă într-o vreme mai bună, ceva care este într-atât de risipit şi de ruginit, încât numai osteneala cea mai mare a sufletului îl poate reînvia, însă doar parţial, şi de aceea, mult prea puţin? – Du-te într-o pivniţă întunecată, caută acolo un creiţar pierdut şi nu-l vei găsi; dar dacă vei aprinde o lumină potrivită îl vei găsi în curând, dacă ai suficientă răbdare în căutare.

Iată, acest plutonier a avut întotdeauna o mare iubire faţă de Dumnezeu, pe care nu L-a cunoscut decât aşa cum era descris El în Scriptură. Aşadar el iubea Divinitatea fără să o cunoască, dar peste măsură de mult. Şi vezi cât de mare a devenit iubirea sa atunci când a putut face personal cunoştinţă cu Divinitatea, aşa cum este cazul acum! Şi tocmai această iubire îi conferă această înţelepciune lirică. Dacă doreşti să ai şi tu parte de aşa ceva, va trebui să îţi însuşeşti aceeaşi iubire. Tu Mă iubeşti într-adevăr mult, dar plutonierul Mă iubeşte mai mult decât tine. Cum este posibil acest lucru îţi va deveni limpede din cele ce urmează”.

Ofiţerul: „Doamne, cu adevărat nu pot înţelege cum ar fi posibil să Te iubesc şi mai mult. Căci pentru Numele Tău cel sfânt, eu Te iubesc

din toate puterile mele, aşa că mi-ar fi imposibil să Te iubesc mai mult, O Doamne, Părintele meu! De aceea, Te rog, Doamne, lărgeşte inima mea şi măreşte flacăra iubirii mele, şi atunci voi deveni şi eu în privinţa iubirii faţă de Tine un Atlas care să poarte întreg Cerul pe umeri!”

Eu îi răspund: „Iubitul Meu prieten! Ceea ce vrei tu de la Mine este lăsat deja în voia ta! Căci de acum înainte vei deveni singurul creator şi transformator al fiinţei tale şi al iubirii tale. Mai bine întreabă-l pe plutonier cum trebuie să procedezi, şi el îţi va spune”.

Capitolul 246
Despre izvorul celei mai înalte înţelepciuni. Un îndemn către amplificarea iubirii divine

Ofiţerul se îndreaptă acum înspre fostul său plutonier şi îi spune: „Ascultă, prieten prea-preţuit! Ai fost câţiva ani buni în compania mea şi ţi-ai îndeplinit întotdeauna slujba într-un fel care m-a mulţumit pe deplin. Dacă moartea nu ne-ar fi ajuns pe câmpul de luptă, fără îndoială că ai fi devenit ofiţer. În această lume nu a fost însă posibilă o avansare a ta, până acum, când Domnul Cerului şi al Pământului ne-a chemat dinaintea Sa.

Iar noi am ajuns înaintea feţei preasfinte a Atotstăpânitorului nesfârşirii, datorită bunătăţii şi îndurării Sale. Noi L-am cunoscut sub un aspect sub care abia dacă le-a fost îngăduit câtorva să îl cunoască, şi am găsit îndurare la El fără să avem nici cel mai mic merit.

Dar după câte se pare, tu te afli cel mai aproape de El. Căci atunci când tu te-ai adresat Lui în acel mod extraordinar de impresionant, eu am zărit lacrimi în ochii Lui cei sfinţi. Şi, dragă prietene, acesta este un lucru pe care abia dacă îl va cuprinde vreodată toată eternitatea!

Spune-mi, te rog, cum ai ajuns să ai o asemenea înţelepciune? Ai avut-o deja de pe Pământ, sau ţi-ai însuşit-o abia în această lume, prin influenţa atotputernică a lui Iisus Christos, Domnul veşniciei? Este drept că eu ştiu din însăşi gura lui Dumnezeu că marea ta iubire faţă de El te-a ajutat să dobândeşti această înţelepciune. Dar întrebarea pe care vreau să ţi-o pun este următoarea:

Cum ai ajuns la această iubire care face ca înţelepciunea să se reverse din inima ta, aşa cum nu se află poate nici în pieptul unui Heruvim? Domnul însuşi m-a pus să te întreb. Fii de aceea, bun şi dă-mi o îndrumare în acest sens! Căci eu îl iubesc pe Domnul Iisus din toate puterile mele, şi într-adevăr nu ştiu cum aş putea să-L iubesc şi mai mult. Dar pentru că tu ştii acest lucru, spune-mi şi mie cum să-mi devină cu putinţă ceea ce până acum mi-a fost cu neputinţă!”

Plutonierul îi răspunde: „Căpitane şi prieten al meu! Vorba ta preferată: «Pentru Dumnezeu toate sunt cu putinţă» ar fi trebuit să-ţi arate că iubirea faţă de Dumnezeu nu poate fi limitată, după cum şi cunoaşterea lui Dumnezeu este nelimitată. Cum poţi deci pune o

asemenea întrebare? Poţi vedea oare mai mult decât îţi îngăduie lumina? Şi poate fi oare lumina produsă mai puternică decât lumina obiectului care o produce? Deci, dacă tu dispui de material ca să luminezi o încăpere mare, de care ai nevoie ca să lucrezi în ea, de ce te apuci să risipeşti materialul ca să iluminezi şi alte încăperi, cu care deocamdată nu ai nimic de a face?

Strânge-ţi, aşadar, materialul pentru iluminarea unei singure încăperi! Şi dacă aceasta va fi iluminată în aşa fel încât să poţi percepe tot ce se află înăuntru ca şi cum te-ai afla în cea mai limpede lumină a zilei, abia atunci deschide uşile şi ferestrele. Iar atunci, lumina din încăperea principală va pătrunde şi în încăperile alăturate, iluminându-le din belşug. Aşadar, tu nu aduni suficientă lumină, pentru că nici nu ai adunat-o bine şi o şi risipeşti. De aceea, trebuie să strângi şi să economiseşti, dacă vrei să ajungi la o mare bogăţie!

Iubirea este cea mai mare bogăţie a Cerului; pe ea trebuie să ne-o dorim cel mai mult. Şi dacă o avem, nu trebuie să o predăm de îndată lumii întregi. Este adevărat că iubirea aproapelui este la fel ca şi iubirea de Dumnezeu, dar ea trebuie să fie concretizată în fapte, şi nu în înflăcărarea inimii, şi să fie îndreptată spre aproapele nostru numai prin Dumnezeu, căci altfel îţi slăbeşti iubirea faţă de Dumnezeu. – Iat-o pe frumoasa ta Mathilde! Ea are în inima ei trei sferturi din ceea ce se cuvine numai Domnului! Observi acum motivul împuţinării iubirii tale?”

Capitolul 247
Iubirea lui Dumnezeu şi iubirea unei femei
Orice iubire trebuie să pornească din iubirea faţă de Dumnezeu

Ofiţerul răspunde: „Îţi mulţumesc, fratele meu iubit, pentru această minunată explicaţie. Da, ai perfectă dreptate, iubirea faţă de creaturile lui Dumnezeu este în cazul meu cu mult mai puternică decât iubirea faţă de Domnul Dumnezeu, care este totuşi temelia oricărei iubiri! – Femeilor le este cu mult mai uşor să-l iubească pe Dumnezeu decât nouă, bărbaţilor, pentru că ele iubesc în acelaşi timp în Dumnezeu un bărbat infinit mai desăvârşit decât toţi bărbaţii, ceea ce este perfect compatibil cu natura lor feminină. Dar la noi, bărbaţii, lucrurile stau puţin altfel: noi nu ne putem îndrăgosti de o fiinţă masculină, oricât ar fi ea de desăvârşită, aşa cum o fac făpturile feminine, pentru că această situaţie este astfel întemeiată de la natură.

De aceea, sunt de părere că între iubirea faţă de o femeie şi iubirea faţă de Dumnezeu trebuie să existe o diferenţă considerabilă. Căci noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, cea mai înaltă fiinţă primordială, altfel decât iubim o femeie. Dar eu cred, totuşi, că o iubire modestă faţă de o femeie demnă de a fi iubită poate totuşi exista alături de iubirea faţă de Dumnezeu. Iubirea faţă de Dumnezeu trebuie să fie extrem de pură, pe când iubirea faţă de o femeie poate avea

întotdeauna ceva senzorial. Iubirea faţă de o femeie depinde în mare parte de formă, pe când iubirea faţă de Dumnezeu este o contemplare pur lăuntrică a infinitei desăvârşiri a Divinităţii şi o laudă nesfârşită a iubirii şi bunătăţii Sale veşnice! Cred că de fapt, ar fi o adevărată ofensă să-L iubim pe Dumnezeu la fel cum iubim o femeie.

Cred, aşadar, că Mathilde cea salvată nu mă va împiedica cu nimic în iubirea mea faţă de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, mă va ajuta să dezvolt o iubire şi mai mare faţă de El”.

Plutonierul: „Este drept că şi credinţa te face fericit, dar eu consider că cel mai fericit te face iubirea faţă de Dumnezeu. Căci omul nu are decât o singură inimă şi de aceea, poate avea o singură iubire adevărată, din care apoi, după ce iubirea principală s-a maturizat suficient, pot proveni toate iubirile colaterale, rămânând în ordinea divină. De aceea, eu sunt de părere că trebuie mai întâi să ne consolidăm iubirea faţă de Dumnezeu, şi atunci toate celelalte pot fi cuprinse în cea mai desăvârşită armonie. Căci dacă mai oscilăm încă în privinţa iubirii faţă de Dumnezeu şi nu prea ştim cum îl putem iubi pe El mai mult decât pe o femeie frumoasă, – atunci, prietene, adevărata înţelepciune spirituală este încă departe!

Vezi tu, inima are o singură încăpere pentru iubire, şi aceasta trebuie să fie în acelaşi timp pentru Dumnezeu şi pentru semeni, şi viceversa. Căci dacă iubeşti cu adevărat, nu-L vei putea iubi pe Dumnezeu altfel decât iubeşti o femeie, şi nu vei putea iubi o femeie altfel decât ca pe Dumnezeu, pentru că inima omului nu este capabilă decât de o singură iubire adevărată. Ceea ce se mai află pe lângă aceasta face parte din iubirea de sine şi nu are ce căuta în împărăţia lui Dumnezeu.

Oare cum L-au iubit pe Dumnezeu Ioan, Petru sau Pavel? Cum L-au iubit Magdalena şi mii de alte fiinţe asemenea ei? Iată, aceste fiinţe au fost întru totul îndrăgostite de Dumnezeu, chiar mai mult decât eşti tu îndrăgostit de Mathilde a ta. Şi tocmai această iubire a lor faţă de Dumnezeu a constituit motivul pentru care aceste fiinţe cu adevărat iubitoare de Dumnezeu au devenit prietenii Săi intimi şi nişte veritabili maeştri ai iubirii şi înţelepciunii. – Acolo, în spatele Domnului, se află Petru, Pavel şi Ioan. Du-te şi întreabă-i dacă a fost vreun neadevăr în spusele mele!”

Ofiţerul: „Ce spui tu? Pavel, Petru şi Ioan, cel care a scris celebra Apocalipsă, se află aici? Şi anume, sunt cei trei bărbaţi din spatele Domnului? – Plutonierul: „Da, ei sunt, aşa cum au fost în trupurile lor şi aşa cum au trăit pe pământ”. – Rosteşte ofiţerul: „Atunci, trebuie desigur să mă duc la ei şi să le transmit complimentele mele! E drept că eu nu acord prea multă valoare complimentelor, dar atunci când acestea au un motiv, sunt în ordine şi nu trebuie să rămână neexprimate. Onoare celor ce li se cuvin!”

Plutonierul: „Prietene! Ai dreptate! Dar după cum îmi spune inima mea, aici este loc pentru un singur mare compliment, iar acela se cuvine

iubirii adevărate! Căci dacă îl iubeşti cu adevărat pe Dumnezeu, îi cuprinzi în această iubire şi pe Petru, Pavel şi Ioan, ca şi întreg Cerul. Iar complimente de genul celor de pe Pământ nu îşi au locul aici. De aceea, sunt de părere că doar înaintea Domnului se cuvine să te pleci, şi toate celelalte vor veni de la sine”.

Ofiţerul: „Da, ai perfectă dreptate! Şi trebuie că ai dreptate în toate privinţele, pentru că eşti atât de iniţiat în adevărata înţelepciune. Dar nu poate fi ceva rău să ajungi la un acord prietenesc cu aceşti primi trei Apostoli ai lui Dumnezeu. Căci trebuie totuşi să acceptăm că după Domnul-Dumnezeu, aceştia sunt cele mai înalte spirite din întreaga veşnicie. De aceea, consider că s-ar cuveni măcar să ne prezentăm lor şi să-i salutăm ca pe primii prieteni ai Domnului!”

Plutonierul: „Fă ce vrei! Eu ţi-am arătat care este singurul lucru necesar aici. Dar iată că-ţi face semn Domnul Însuşi. Mergi la El! Căci numai din gura Lui se revarsă cea mai înaltă înţelepciune. Primeşte-o în inima ta şi trăieşte în conformitate cu ea!”

Capitolul 248
Despre adevărata iubire faţă de Dumnezeu
Pilda despre portiţa cea îngustă şi povara cea mare
Un „Tatăl nostru” ceresc

Ofiţerul vine repede la Mine şi îmi spune: „Părinte preasfânt, M-ai chemat, şi iată-mă dinaintea Ta cu toată iubirea mea, aşteptând să aflu preasfânta Ta voie din gura Ta”.

Eu: „Iubitul meu Petre! Când vorbeşti cu Mine nu trebuie să spui mereu ‹sfânt› şi ‹preasfânt›. Şi în plus, va trebui să te dezveţi complet de modul pământean de a vorbi făcând complimente. Căci aici, unde cu toţii sunt egali şi există un singur Domn, orice compliment este o nebunie. Plutonierul ţi-a dezvăluit într-un mod corect şi adevărat relaţiile vitale din cerurile Mele. Dar tu ai avut mereu ceva de obiectat – deşi foarte puţin – ori asta nu este bine. Căci dacă Eu însumi îţi recomand pe cineva care să te înveţe, trebuie să-l asculţi pur şi simplu şi să-ţi orânduieşti viaţa în funcţie de învăţăturile lui. Dar dacă vei obiecta mereu că altceva ar fi bun şi drept, ceva care nu poate fi niciodată pe deplin adevărat în conformitate cu ordinea Mea veşnică, nu vei ajunge niciodată să ajungi la claritate cu tine însuţi.

Plutonierul ţi-a spus, printre altele, ce însuşiri trebuie să aibă iubirea faţă de mine pentru ca ea să dea rod. Dar şi atunci ai fost de altă părere. Şi cu toate acestea, lucrurile stau exact aşa cum ţi le-a explicat în mod clar şi simplu plutonierul.

Iată că tu o iubeşti pe graţioasa Mathilde cu atâta pasiune, încât abia dacă te poţi apăra de această iubire. Dar deocamdată tu trebuie să renunţi întrutotul la Mathilde, şi în ceea ce te priveşte trebuie să-Mi

aparţii numai Mie, la fel ca şi Mathilde – în ceea ce o priveşte! În caz contrar nu vei putea intra împreună cu Mine în Împărăţia Mea.

Căci dacă nu o vei primi pe Mathilde din mâinile Mele, ea nu va putea să fie pentru tine ajutor şi putere provenite din Mine, ci, dimpotrivă, va fi pentru tine un izvor de nenorocire şi de slăbire considerabilă.

De aceea, mergi la ea, adu-o la Mine şi încredinţează-Mi-o Mie! Căci abia atunci vei fi liber să primeşti iubirea pură din Mine”.

Ofiţerul: „Părinte şi Doamne al meu, se înţelege de la sine că voi îndeplini întocmai cuvintele Tale. Însă vreau să Te rog totuşi să-mi explici în câteva cuvinte de ce trebuie să Ţi-o încredinţez mai întâi Ţie pe Mathilde, înainte ca ea să poată fi cu totul a mea din mâinile Tale. Eu ştiu că fără de asta nu pot să o iau de soţie aici, în Împărăţia spiritelor, deoarece aici, după cuvintele Tale, nimeni nu poate elibera pe un altul şi nu se poate elibera pe sine. Tu însă mi-ai încredinţat-o singur, Doamne, spre educare în Împărăţia Ta. Iar faptul că eu o iubesc ca pe un dar provenit din mâna Ta şi ca pe fiinţa cerească cea mai iubită, şi anume cu o iubire la fel de îndepărtată de orice gând senzorial pe cât este Cerul de Pământ, eu consider că aceasta este în concordanţă cu cea mai bună ordine.

O, Doamne, iartă-mi mie, păcătosul, o asemenea întrebare! Dar eu m-am obişnuit să vreau să văd motivul unei acţiuni înainte de a păşi la săvârşirea ei. Este adevărat că îmi este limpede că noi trebuie să urmăm necondiţionat voinţa Ta, pentru că Tu vrei întotdeauna ceea ce este mai bun pentru copiii Tăi. Dar cu toate acestea, eu găsesc în mine imboldul de a cerceta temeiul şi ţelul tuturor celor pe care trebuie să le înfăptuiesc. Aşadar dacă voinţa Ta este de acord să-mi împărtăşeşti şi mie aceste motive, aş fi extrem de bucuros!”

Eu: „Dar nu şi Eu, iubitul Meu prieten şi fiu! Căci dacă ar fi fost necesar să-ţi spun motivul acestei acţiuni, ţi l-aş fi spus din capul locului. Sper că mă consideri suficient de înţelept încât să văd prea bine ceea ce este necesar şi ceea ce nu este necesar. Însă Eu am cel mai bun motiv să nu-ţi dezvălui motivul pe care îl ceri. Mai ai ceva de obiectat?

Căci dacă ai purta o povară cu un volum considerabil şi ai ajunge la o poartă strâmtă prin care ar trebui să treci dacă vrei să atingi ţelul vieţii, ce ai face cu povara cea voluminoasă de pe umerii tăi, pentru a-ţi atinge ţelul cel înalt?”

Ofiţerul face ochii mari şi spune după un timp: „De vreme ce nu pot strecura povara prin poarta cea îngustă, o voi lăsa să zacă în faţa porţii şi voi încerca să mă strecor prin portiţă fără ea, căci ţelul vieţii este mai presus de orice povară, oricât de valoroasă ar părea ea”. – Eu: „Foarte bine, fiule! Du-te şi fă cum ai spus, şi atunci vei trăi!”

După aceste cuvinte, ofiţerul se îndreaptă imediat spre Mathilde, şi îi spune: „Mathilde, Domnul te vrea! Vino aşadar cu mine, ca să te pot preda în mâinile Sale sfinte”. – Mathilde răspunde: „Eu nu sunt decât o slujnică nevrednică a Domnului, deci facă-se voia Lui cea sfântă!”

După aceste cuvinte, ofiţerul o aduce pe Mathilde la mine şi spune: „Doamne Dumnezeul meu şi preasfântul meu Părinte, iat-o pe cea pe care ai cerut-o! Ţi-o încredinţez cu cea mai mare bucurie a inimii mele, căci eu ştiu că Tu vei dispune ce este mai bun pentru fericirea ei veşnică. Facă-se sfânta Ta voie!”

Mathilde însă, plină de teamă şi de iubire faţă de Mine, spune: „Părinte preasfânt, Tu – cel care locuieşti în Ceruri, fie ca numele Tău să fie tot mai sfânt şi mai recunoscut! Împărăţia iubirii Tale, a înţelepciunii şi a vieţii celei veşnice să vină la noi toţi! Fie ca voia Ta sfântă să fie înfăptuită întocmai de către toate spiritele libere, de către fiinţele şi oamenii din Ceruri şi de pe toate corpurile cereşti! Dăruieşte, Părinte preasfânt, tuturor copiilor Tăi să mănânce pâinea Ta cerească a vieţii cu o gură purificată! Iartă-ne tuturor slăbiciunile şi păcatele noastre, aşa cum le iertăm şi noi celor care ne-au ofensat! Nu îngădui ca noi, copiii Tăi, care mai avem încă tot felul de slăbiciuni, să fim ispitiţi peste puterile noastre! Astfel încât, dacă vreun rău ameninţă să vină peste copiii Tăi, întoarce-l şi eliberează-i de tot ceea ce le poate face rău! Căci numai a Ta este puterea pe veci! Ţie Ţi se cuvine toată slava, întreaga preamărire, venerare şi adorare! Ţie Ţi se cuvine întreaga noastră iubire şi slavă veşnică! Amin”.

Capitolul 249
Domnul vorbeşte despre „Tatăl nostru”. Cearta pentru un loc la pieptul Tatălui
Helena despre iubirea de Dumnezeu şi iubirea fraternă

Eu le spun Mathildei şi ofiţerului: „Este drept aşa, o astfel de rugăciune îmi place! Căci în ea este cuprins tot ceea ce îi este necesar unui om, ba chiar şi unui spirit şi unui înger desăvârşit. – Vino aşadar la pieptul Meu, Mathilde, şi fortifică-ţi viaţa! Căci iată, din acest piept a izvorât tot ceea ce umple spaţiul infinit. Vino aşadar, fiica Mea, şi adapă-te din viaţa cea veşnică plină de iubire, înţelepciune şi putere!

Vezi tu, fiul Meu Petre, Mathilde a ţinut cea mai frumoasă cuvântare în faţa Mea, şi de aceea, a ajuns departe. Tu însă voiai să devii înţelept mai înainte ca inima ta să fie capabilă să suporte adevărata înţelepciune. De aceea, te afli destul de departe în spatele Mathildei, deşi mai înainte te aflai în faţa ei. Ai însă grijă ca iubirea ta faţă de Mine să devină la fel de puternică cu a ei, şi atunci vei ajunge şi tu acolo unde a ajuns Mathilde.

Iar tu, fiica Mea iubită, să nu ai nici o teamă de Mine pentru că sunt cea mai înaltă fiinţă divină. Căci Eu sunt totodată plin de blândeţe, modestie, prietenie şi iubire faţă de oameni şi spirite deopotrivă. Vino deci, şi nu te teme!”

Mathilde tremură de o teamă sfântă şi de o iubire arzătoare, dar totuşi nu-şi poate face curajul să cadă la pieptul Meu, pe care ea îl

consideră prea sfânt pentru ea. Atunci o chem pe Helena şi îi spun să-i arate Mathildei cum procedează cei aleşi în Cer.

Helena cade imediat cu braţele deschise la pieptul Meu şi spune: „O, preaiubite Părinte al meu, cât de mult mi-ai lipsit! O, Tată preaiubit, singura mea iubire! Ce dulce este să stau la pieptul Tău şi să sorb din el cele mai înalte puteri ale vieţii!” – După aceste cuvinte, Helena mai cade o dată la pieptul Meu şi se cufundă, ca să spunem aşa, plină de iubire în braţele Mele.

Când Mathilde vede această scenă, spune: „Dar, Dumnezeule şi Părinte al meu, această femeie are un curaj pe care cred că nu-l are nici Arhanghelul Michael! Cu câtă frenezie se aruncă la pieptul Tău preasfânt, ca şi cum ar vrea să pătrundă înăuntru. O, mi se pare puţin prea mult! Desigur că aş vrea să fac şi eu la fel, dacă aş avea curajul. Numai că ceea ce face ea mi se pare prea mult!”

Îi răspund: „Acum, Mathilde, vino şi tu şi fă la fel ca ea!” – De data aceasta, Mathilde nu se mai lasă rugată încă o dată şi cade la pieptul Meu. Dar pentru că Helena s-a întins aproape peste tot pieptul Meu, Mathilde găseşte prea puţin loc şi-i spune cu blândeţe Helenei: „Dar, iubita mea soră, fă-mi şi mie puţin loc! Căci am fost şi eu chemată aici, la fel ca şi tine”.

Helena îi răspunde: „Vezi tu, cine vine mai întâi macină primul! Atunci când eşti chemată la ceva bun nu trebuie să te oprească nimic, şi dacă-ţi lipseşte curajul trebuie să-l împrumuţi de undeva. Vino aşadar, şi vom găsi amândouă loc! Căci iată, la acest piept au loc chiar mai mulţi deodată!”

Mathilde, care şi-a pus doar căpşorul pe partea stângă a pieptului Meu, îi răspunde: „Acum este bine! O, Doamne, Doamne, ce pace sfântă! Da, într-adevăr, cel care vrea să se bucure de pace cu adevărat, acela trebuie să se odihnească întru Dumnezeu! O, piept preasfânt! Ah, inima mea este prea strâmtă ca să cuprindă plenitudinea acestui sentiment sacru! Cine ar putea cuprinde adâncurile acestui har şi al iubirii dumnezeieşti?”

Helena: „Nici nu este necesar să o cuprindă, căci adevărata iubire nu se va epuiza niciodată. Dacă noi am vrea să ajungem la temelia sfinţeniei acestui piept, am avea de lucru veşnicii de-a rândul! Şi atunci, această treabă ar fi mai nebunească decât cea a filosofului care a vrut să-şi descompună pâinea în atomi mai înainte de a-şi astâmpăra foamea, drept care a flămânzit. Cine se află aici, dar se întreabă ce este iubirea, acela desigur că nu iubeşte cu adevărat. Căci adevărata iubire nu vorbeşte mult, ci îşi cuprinde obiectul său aşa cum îşi cuprinde un polip prada. Abia după aceea urmează filozofia. – De aceea, trebuie să guşti pur şi simplu acum iubirea, de vreme ce ţi-a fost oferită această ocazie, căci altfel vei beneficia prea puţin de ea”.

Mathilde: „Nu te îngriji de asta, căci eu ştiu deja acum cum trebuie să iubim. Ai grijă ca nu cumva la sfârşit să fi beneficiat tu prea puţin de iubire! Căci eu am fost chinuită pe Pământ de iubire într-un mod foarte

curios, atât într-o manieră pură cât şi într-una impură, şi nu m-am putut sătura niciodată. Însă acum mă simt sătulă şi inima mea nu mai este înfometată. Şi de vreme ce mă aflu la masă, înţeleg să mănânc, şi în special la această masă din care nenumărate miriade îşi absorb nectarul cel viu!”

Helena: „Numai nu exagera cu poezia, iubita mea soră! Căci iată, prin naşterea mea pământeană eu sunt o persoană foarte obişnuită şi nu mă pricep la exprimări atât de alese. Şi nici Domnului nu îi plac. Cu cât omul se exprimă mai simplu, cu atât îl îndrăgeşte El mai mult, pentru că la baza limbajului elevat se află adeseori un fel de vanitate. De aceea, este bine să vorbeşti cât mai simplu, graţioasa mea soră, căci limbajul simplu este cel mai îndrăgit de Dumnezeu!”

Mathilde: „Da, ai întrutotul dreptate. Dar măcar un pic de loc lasă-mi şi mie!” – Helena: „Ei, dragă surioară, oare nu ai destul loc? Cred că vrei mai degrabă să rămâi singură la acest piept de o dulce sfinţenie! – Dar iată, pentru că eşti atât de frumoasă şi de inimoasă, îţi fac puţin loc. Dar după aceea, te rog să nu mă mai deranjezi în fericirea mea, dragă, iubită surioară!”

Mathilde: „Nu, nu, acuma am loc destul. Chiar îţi sunt foarte recunoscătoare, că mi-ai dat curaj şi mi-ai arătat calea. Eu nu mi-am putut face niciodată o reprezentare corectă despre modul în care îl putem iubi într-un mod vrednic pe Dumnezeu. De aceea am făcut ochii mari atunci când Dumnezeu şi Tatăl nostru mi-a spus să vin la pieptul Lui. Consideram că o asemenea apropriere este imposibilă, şi totuşi, acum văd limpede că pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă. De aceea, Lui i se cuvine toată iubirea mea, în veci!”

Helena: „Şi cu Petre al tău cum rămâne? Lui cum i se vor părea lucrurile? Sau poate că şi în această privinţă toate sunt posibile pentru Dumnezeu?” Mathilde: „Dar, preafrumoasă surioară, de ce trebuie să mă înţepi mereu câte puţin? Îţi face plăcere să o faci? Sper că Petre va urma şi el exemplul meu. Căci el înţelege, desigur, că pe Dumnezeu, singurul Părinte adevărat, trebuie să-L iubim mai mult decât pe orice fiinţă creată, oricât ar fi ea de desăvârşită. Dacă am găsit adevăratul temei veşnic al iubirii, dacă am găsit însăşi iubirea cea mai pură şi cea adevărată, s-a terminat pentru totdeauna cu iubirea faţă de creaturi! Mă înţelegi?”

Helena: „Te înţeleg foarte bine! Dar chiar aşa, de tot, nu s-a terminat cu această iubire. Căci iubirea faţă de aproape, iubirea faţă de fraţii şi surorile noastre nu încetează, întrucât iubirea faţă de aproape este o condiţie a iubirii faţă de Dumnezeu. Pe cât de puţin îl putem iubi pe Dumnezeu dacă ne urâm fraţii, tot pe atât de puţin ne putem iubi cu adevărat fraţii, dacă îl iubim prea puţin pe Dumnezeu şi dacă iubirea noastră este imperfectă sau de-a dreptul stupidă, cum este cazul la atâţia zeloţi.

Şi eu am fost cândva atât de proastă încât am crezut că un preot ne poate ajuta să ajungem la Cer. Dar după ce m-am convins ce spirit

poate trăi într-un preot, mi-am schimbat felul de a gândi. În anul 1848 m-am aflat, perfect înarmată, pe baricade, în faţa tuturor duşmanilor Adevărului şi Libertăţii, şi mi-am aflat acolo trupul mort.

Aşadar, iubită surioară, este adevărat că dacă îl iubeşti pe Domnul Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, nu te mai interesează iubirea faţă de celelalte creaturi. Dar trebuie să păstrezi atâta luciditate încât să nu uiţi – în această iubire a ta – de sărmanii tăi fraţi şi de bietele tale surori, care nu au fericirea – şi probabil că nu o vor avea încă o vreme îndelungată – de a gusta aceeaşi fericire vie ca tine din izvorul vieţii”.

Mathilde: „Ai într-adevăr dreptate şi ai devenit deja foarte înţeleaptă. Sper că voi deveni şi eu curând la fel de înţeleaptă, dar acum inima mea este plină de iubirea faţă de Domnul, iar înţelepciunea poate să mai aştepte din partea mea”.

Capitolul 250
Robert îl învaţă pe Petre despre adevărata maturitate a iubirii Pilda despre pasărea Phoenix şi cea despre teascul de struguri

Ofiţerul, care a privit această scenă, s-a minunat că Helena vorbeşte un limbaj atât de elevat. El se întoarce către Robert şi îi spune: „Dar trebuie că ai cizelat-o mult pe Helena între timp, ca să treacă de la limbajul ei proletar specific grădinii cu sticleţi la un asemenea limbaj evoluat! Căci acum ea vorbeşte cu adevărat o limbă germană bună şi frumoasă!” – Robert răspunde: „Prietene, o vorbea şi mai înainte! Ea vorbeşte în dialect numai atunci când vrea să descurajeze pe cineva de dragul lui Dumnezeu. Căci în rest este fiinţa cea mai blândă şi este educată de însuşi Dumnezeu, fiind frumoasă ca aurora dimineţii şi blândă şi dulce ca o porumbiţă!”

Ofiţerul: „Da, se vede. Dar acum aş mai avea o întrebare! Eu îl iubesc pe Iisus atât de mult din cauza iubirii Sale insondabile pentru noi, creaturile Sale. Această iubire mă preocupă foarte mult. Ce pot eu face, ca inima mea să îşi afle pacea?” – Robert îi răspunde: „Lasă-ţi inima să se scalde în iubire şi atunci spiritul tău se va elibera, căci el este strâmtorat doar în inima ta. Şi atunci vei deveni liber în toată fiinţa ta, de vreme ce vrei să te apropii în mod desăvârşit de Domnul.

Faptul de a-ţi linişti inima înainte de vreme şi de a o face să fie împăcată înseamnă a-ţi adormi spiritul. Dar un spirit adormit are prea puţine afinităţi cu libertatea. Iar aici, în sfera harului, trebuie să lăsăm iubirea să domnească întru totul liberă. Căci ceea ce poate proveni aici din domnia ei nu poate fi decât bun, pentru că iubirea este o forţă sfântă, provenită din Dumnezeu. Lasă-te aşadar străbătut de iubirea faţă de Dumnezeu, şi ea îţi va reconfigura întreaga fiinţă!”

Ofiţerul: „Prietene, mi-ai ţinut o predică foarte bună, pentru că tu ai trecut deja prin această şcoală. Dar cineva ca noi, care tocmai a ajuns în cuptorul de foc al iubirii, află în această stare de răbdare un impuls

absolut incomod şi nu poate suporta lucrurile cu atâta uşurinţă. Dacă vei reuşi să obţii în favoarea mea graţia de a-L îmbrăţişa şi eu pe Domnul, vei fi făcut pentru mine mai mult decât cu cea mai frumoasă predică. Căci dacă rosteşti cuvintele cele mai frumoase într-o casă care arde, nu vei reuşi să stingi cu aceasta focul. Pe când dacă iei o găleată cu apă şi o arunci pe foc, îţi vei atinge mai degrabă scopul!”

Robert: „Prietene, este adevărat că eu nu vreau să sting focul tău, ci să-l aprind şi mai mult. Căci tu trebuie să fii mai întâi consumat complet în acest foc, la fel ca o pasăre Phoenix, şi să te naşti apoi din nou din cenuşa smereniei tale, pentru a te putea apropia fără prejudicii de fiinţa ta şi pentru a te putea hrăni din plenitudinea lui Dumnezeu.

Oare nu ai văzut niciodată pe Pământ un teasc pentru struguri? Strugurii ajung acolo să fie supuşi unei prese extrem de grele, datorită căreia sunt zdrobiţi şi li se ia şi ultima picătură din sucul lor cel nobil. Despre faptul că strugurii trebuie să simtă şi ei ceva în acest proces, noi, spiritele libere, nu avem nici o îndoială, pentru că toate trebuie să aibă viaţă, şi nici o viaţă nu este fără de simţire. Şi chiar dacă strugurele resimte o mare durere sub această presă, ea este absolut necesară pentru înmulţirea spiritului său dătător de viaţă. Căci fără această operaţie de apăsare, spiritul strugurelui nu ar fi niciodată pus în libertate şi el nu ar putea satura sucul ce se formează în aşa fel încât oricine bea apoi acel suc să simtă în întreaga sa fiinţă spiritul viu al acestuia.

Aşadar, dacă tu iubeşti vinul şi forţa sa dătătoare de viaţă, te poţi oare consiedra un duşman al teascului? Adevăr îţi spun: fără apăsare şi presiune nu merge! Căci numai atunci când, datorită presiunii, spiritul este constrâns să treacă în seva sufletului, abia atunci va avea sufletul viaţă şi putere. Înţelegi această parabolă?”

Ofiţerul îi răspunde: „Da, acum înţeleg, şi mă voi purta în consecinţă. Îţi mulţumesc, iubite frate, pentru această învăţătură înţeleaptă şi practică”.

După aceasta, le îndrum pe Helena şi pe Mathilde înspre grupul femeilor cu care a vorbit ofiţerul mai înainte şi dintre care una doreşte să-Mi facă un dar – o cruce de argint cu o relicvă. Cele două se îndreaptă imediat înspre munca de iubire ce le-a fost încredinţată şi deja recoltează primele roade.

Capitolul 251
Avalanşa de iubire a lui Petre faţă de Tatăl
Rămas bun de la aparenta Vienă

Între timp, îl chem pe ofiţer la Mine şi îl întreb: „Cum te simţi acum?” – Ofiţerul îmi răspunde: „Părinte preasfânt, izvor primordial al gândirii pure! Simt o bunăstare cerească şi nu îmi mai pot reţine iubirea faţă de Tine! De aceea, îngăduie-mi şi mie să Te îmbrăţişez, căci simt o

nevoie imperioasă să ajung şi eu la pieptul Tău! Fă ce vrei cu mine, Tată, dar nu-mi refuza, o, iubire a tuturor iubirilor, această îmbrăţişare!”

După aceste cuvinte, Petre cade fără să se mai poată împotrivi la pieptul Meu şi plânge de iubire. Eu însă îl îmbrăţişez la rândul Meu şi îi spun: „Frate al Meu, este adevărat că tu Mă iubeşti mult, dar Eu te iubesc şi mai mult! Iată răspunsul iubirii Mele! Spune-Mi, eşti mulţumit?”

Ofiţerul îmi răspunde: „O, Părinte şi Dumnezeu al meu, este aşa cum m-am aşteptat! Tu eşti iubirea veşnică cea mai pură şi situată la o distanţă infinită de orice constrângere. Ce altceva am putea aştepta de la tine, decât ceea ce creează iubirea cea pură în Tine şi din Tine în afară?

Tu eşti singura ancoră salvatoare pentru toţi cei care sunt azvârliţi de valurile furtunoase ale vieţii de pe o stâncă pe alta. Şi la fel este şi strădania ta de a-l aduce înapoi la adevărata cunoaştere – în conformitate cu sfânta Ta ordine – chiar şi pe un om corupt, îndreptând astfel ceea ce a fost deja corupt. Tu cauţi mereu oaia pierdută, găseşti în fiecare zi un număr nemăsurat de fii pierduţi şi scoli o mulţime de Lazări morţi la viaţă din mormintele lor!

De aceea se şi cuvine ca orice inimă să Te iubească mai presus decât orice. Căci Tu singur eşti bun şi preasfânt, pe când celelalte fiinţe se ridică la un anumit nivel în acest sens numai prin iubirea faţă de Tine. Dacă o fiinţă iubeşte orice altceva mai mult decât pe Tine, Părinte preasfânt, acest lucru este rău, căci întreaga iubire trebuie îndreptată către Tine. Iar dacă eu iubesc o creatură de dragul ei, iubirea mea este deja un păcat. Dacă o iubesc însă de dragul Tău, iubirea mea devine o virtute şi îi conferă inimii mele o fericire durabilă. Căci Tu singur eşti iubirea şi ne-ai creat din iubire şi pentru iubire. De aceea, numai Ţie Ţi se cuvine întreaga noastră iubire, iar cel care Te iubeşte ştie şi cum să Ţi se roage!

Căci nu în zadar ai vorbit deja prin gura profetului Isaia: „Acest popor mă venerează din vârful buzelor sale, dar inima sa află departe de mine”. Nu degeaba ai manifestat o milă atât de mare faţă de păcătoasa Magdalena, căci ea şi-a îndreptat inima către Tine. – Şi nu degeaba l-ai chemat pe păcătosul Zaheu din dud, căci din iubire pentru Tine se urcase acolo. Căci Tu, o, Tată, ai fost întotdeauna iubirea, şi nici un păcătos care a chemat numele Tău în inima sa nu a fost ruşinat. Vai şi amar însă pentru toţi aceia care şi-au întors inimile de la Tine şi nu vor să le îndrepte iar spre Tine, lucru pe care l-ar putea face atât de uşor!”

Eu: „Foarte bine, iubite frate! Văd că ai găsit calea cea dreaptă. Din păcate însă, în oraşul ăsta trăiesc foarte mulţi cărora această cale le este străină şi le va rămâne străină încă vreme îndelungată. Căci roadele care erau mature le-am recoltat deja. Iar celelalte încă nu s-au copt, şi trebuie lăsate pe ogor.

De aceea, nu vom mai zăbovi multă vreme în acest loc, ci vom merge într-un alt oraş, al cărui nume vi-l voi dezvălui însă abia atunci când ne vom afla în apropierea lui”.

Ofiţerul spune, întrucâtva melancolic: „O, preaiubitul meu Părinte! Acest oraş, Viena, numără mai multe sute de mii de locuitori, iar în grupul nostru de aici abia dacă sunt peste o mie de oameni. Şi dacă mă mai gândesc şi la aceia a căror cenuşă se află în curtea cimitirului – ce se va întâmpla cu toţi aceştia? Desigur că unii dintre ei se află deja în lumina cea veşnică a vieţii, dar aceia sunt numai câţiva, în timp ce milioane întregi nu se află cu siguranţă în acest loc. Vor învia aceştia vreodată?”

Eu îi răspund: „Nu te îngriji de aceştia! Eu am destui slujitori care să pască aceste oi şi să le îndrume. Însă nu este necesar să-i îndrumăm pe toţi, ci numai pe aceia care s-au interesat de numele Meu în timpul vieţii lor de pe Pământ – indiferent că au făcut-o pe o cale corectă sau pe una incorectă, căci asta nu contează aici. Dacă a existat o credinţă, o putem îndrepta aici şi trezi în acel om iubirea. Dar acolo unde nu a existat nici o credinţă, sau aceasta a devenit o superstiţie crasă, nu putem să-i conducem pe oameni şi să-i trezim. În acest scop, am milioane de slujitori cărora le-a fost pusă în mâini această sarcină. Dar cu toate acestea, există o diferenţă între cei pe care îi trezesc şi îi îndrum Eu Însumi şi cei care sunt treziţi şi îndrumaţi de îngerii şi de slujitorii Mei. Iar aici se potriveşte cuvântul biblic: «Mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi!»”

Capitolul 252
Pilda despre împăratul sever şi drept, pe care l-a învins iubirea

Ofiţerul spune: „O, Tată! Prea multă îndurare ai pentru noi, sărmanii păcătoşi! Cum vom putea noi să-Ţi mulţumim îndeajuns pentru mila şi îndurarea Ta? Cum să facem să devenim mai vrednici de harul tău?” – Eu: „Prietene şi frate al Meu! O inimă plină de iubire este pentru Mine serviciul cel mai mare şi mai desăvârşit pe care Mi-l poate face un om. În acest scop: la sfârşit, totul se va reduce pentru Mine la iubire!

A existat cândva pe Pământ un rege foarte puternic, care era implacabil de sever şi de drept în toate faptele sale. Poporul îl asculta din teamă, dar de iubire faţă de un asemenea domnitor sever nu era deloc vorba. Îi lăudau desigur cu toţii dreptatea incoruptibilă, dar cu toate acestea tremurau cu toţii în faţa lui atunci când se urca pe scaunul de judecată. După cum era împăratul, aşa erau şi slujitorii săi. Cu toţii aplicau aceeaşi dreptate severă şi niciodată nu se punea problema să treacă cu vederea vreo pedeapsă.

Dar în oraşul acela se mai afla şi un om foarte simplu, care s-a ocupat cu tot felul de ştiinţe utile şi a adus la lumina zilei unele lucruri care erau în folosul oamenilor. Exista însă o poruncă a împăratului care spunea că orice artist sau savant trebuie să-şi aducă operele spre examinare mai întâi în faţa împăratului, pentru ca în rândurile poporului să nu ajungă ceva care să-i dăuneze. Însă acel om nu ştia că există o

asemenea lege, şi de aceea a răspândit fără avizul prealabil al împăratului mai multe din lucrările sale utile în rândurile poporului, care nu a ostenit în a-l lăuda pe artist peste măsură.

Atunci când această poveste a ajuns la urechile împăratului, el a poruncit ca artistul să fie prins şi adus în faţa scaunului său de judecată. După ce s-a pronunţat pedeapsa, nenumăraţi oameni din popor aflaţi la faţa locului au căzut în genunchi în faţa regelui şi l-au rugat să acorde acestui om iertarea, pe bună dreptate, pentru că el adusese prin talentul său atâtea lucruri bune în viaţa lor. Însă rugăminţile lor nu au folosit la nimic, deoarece împăratul era inflexibil ca o stâncă.

Dacă a văzut poporul că implorarea sa nu rezolvă nimic, a început să crâcnească împotriva durităţii împăratului şi să-l ameninţe chiar, într-o anumită măsură.

Atunci, omul cel simplu s-a ridicat în picioare şi a rostit: «Preamărite şi drepte împărat! Înainte ca eu să am parte de binemeritata mea pedeapsă, îngăduie-mi să adresez câteva cuvinte poporului tău».

Împăratul a împlinit dorinţa celui ce urma să fie pedepsit, iar acesta s-a adresat poporului, zicând: «Iubiţii mei prieteni şi fraţi! Să nu crâcniţi în privinţa acestui părinte preabun al vostru! Dacă voi credeţi că el este atât de sever şi de drept de dragul său, vă înşelaţi amarnic! Din prea marea iubire faţă de voi este el atât de sever în toate. Este drept că eu v-am făcut vouă bine, dar la fel de bine puteam să vă vând otravă drept balsam. Şi chiar dacă eu nu am încălcat voinţa salutară a împăratului din rea-voinţă, este totuşi o neglijenţă condamnabilă că m-am interesat atât de puţin de legi şi că în felul acesta nu am dat atenţie iubirii şi grijii acestui înţelept părinte. De aceea, pedeapsa mă atinge pe bună dreptate. Slăviţi-l şi iubiţi-l aşadar pe cel mai înţelept împărat, părintele îngrijorat de binele vostru, şi atunci veţi plăti cel mai bun tribut în inimile voastre!».

Apoi zise, întorcându-se către împărat: «Însă ţie, preabun şi înţelept părinte al popoarelor tale, îţi mulţumesc cu inima plină de iubire pentru această pedeapsă binemeritată. Îngăduie-mi însă, înainte de a mă întoarce în carceră şi de a simţi biciul pe umerii mei, să ating cu buzele mele tivul veşmântului tău şi să îl ud cu lacrimile prea-marii mele iubiri faţă de tine!»

Auzind aceste cuvinte, împăratul se ridică în picioare, îşi deschide larg braţele şi spune: «Iubitul meu fiu! Limba din gura ta nu este o limbă de şarpe. Ochii şi privirea ta blândă sunt pentru mine o mărturie fidelă că mă iubeşti din toate puterile tale. Vino în braţele mele! Iubirea acoperă mulţimea păcatelor! Inima mea este plină de bucurie că am găsit printre mulţii mei copii unul care să-l recunoască în mine pe tatăl iubitor. Şi pentru că tu m-ai întâmpinat cu iubire, vei fi întâmpinat la rândul tău cu iubire! Şi în loc să suferi pedeapsa, vei fi îmbrăcat cu haine împărăteşti şi vei merge alături de mine!».

Vezi tu, iubitul meu frate, tot aşa stau lucrurile şi în cazul Meu. Fiecare din cuvintele Mele rămâne veşnic neschimbat în Împărăţia ordinii şi a înţelepciunii Mele. Dar cine vine la Mine prin iubire, aceluia i se iartă totul. Căci dacă în privinţa înţelepciunii Eu sunt ca un diamant, în privinţa iubirii sunt mai moale decât ceara, şi pot fi foarte uşor modelat!”

Capitolul 253
Ceea ce face iubirea este bine făcut
Lasă-te condus numai de ea!

Ofiţerul spune: „O, ce minunat este să depinzi de un astfel de Domn, care se află la o înălţime inaccesibilă tuturor fiinţelor în privinţa înţelepciunii, dar care creează libertatea cea mai înaltă în privinţa iubirii şi face în aşa fel încât aceasta să nu lipsească deloc! Da, acest Dumnezeu este infinit de mare, de sublim şi de sfânt!

În Sfânta Scriptură se găsesc nenumărate exemple despre faptul că Tu, Doamne şi Părinte, ai fost de atâtea ori impresionat de iubire. Nu vreau deloc să mă gândesc la acele exemple din Vechiul Testament în care ai ascultat-o pe Sara, în care ai acordat lui Iacov cel iubitor privilegiul întâiului născut, sau ai făcut din Iosif un binefăcător al fraţilor săi. Sau despre Moise, care a fost dintotdeauna un fiu al iubirii şi care a ajuns la Tine, cel din rugul arzând, prin impulsul inimii sale, devenind apoi instrumentul desăvârşit al iubirii şi îndurării Tale.

Mă gândesc mai degrabă la Noul Testament, în care Tu Însuţi ai acţionat de atâtea ori prin iubire încât uneori ucenicii şi Apostolii Tăi s-au supărat de-a dreptul. Cu cât drag şi-ar fi dorit ca în anumite ocazii să faci să cadă din Cer foc şi pucioasă pe Pământ! Dar Tu i-ai respins şi ai vindecat acolo unde se aşteptau să răneşti. O, Doamne, întreaga veşnicie este prea scurtă ca să enumerăm minunatele fapte ale iubirii Tale! Dar ce putem face? Nimic altceva decât să Te iubim şi iarăşi să Te iubim, pentru că Tu însuţi eşti numai Iubire şi iarăşi Iubire, în toate!

Eu: „Bine, bine, frate şi fiu al Meu! Ceea ce face iubirea este bine făcut! De aceea, lasă-te întotdeauna îndrumat numai de iubire! Şi oriunde te-ar atrage aceasta, vei ajunge la locul potrivit; căci Împărăţia Mea este Iubire pură, şi acolo unde domneşte iubirea Mă aflu şi Eu. De aceea, nimeni nu poate ajunge fără iubire în Împărăţia Mea, şi cu atât mai puţin în imediata Mea apropiere. Este drept că lumina ochilor Mei străbate întregul infinit şi ea constituie diamantul veşnic strălucitor al înţelepciunii Mele. Dar iubirea se află numai acolo unde mă aflu Eu Însumi în corpul Meu şi unde pot fi diferenţiat ca entitate.

Lumina Soarelui răzbate până la depărtări aproape incomensurabile. Dar de căldura lui beneficiază numai acele corpuri cereşti care se află în apropierea lui; căci dincolo de cercurile planetare nu mai răzbate căldura. Corpurile care vor să fie încălzite de Soare

trebuie să aibă mai întâi lumina în sine. Un bulgăre de viaţă nu preia căldura înainte de a se topi şi a deveni apă, care este capabilă să preia căldura în sine.

Aşadar cine are iubire va găsi iubirea în sine şi o va putea dobândi ca proprietate deplină. Dar cel care nu are iubire nici nu o va putea prelua în sine. Dacă un cărbune nu ar avea foc în sine, nu ar putea ajunge niciodată la incandescenţă.

Rămâi aşadar în iubire, de vreme ce ai iubirea în tine – şi mergi şi ia-o acum pe Mathilde-Eljah, pentru ca iubirea ta să aibă o hrană veşnică! Căci dacă magnetul ca simbol al puterii iubirii nu este hrănit spre a rămâne ca atare, el slăbeşte; dar dacă îi ataşezi ceea ce pentru el constituie o hrană, devine tot mai puternic. Aşa să fie şi Mathilde-Eljah, o hrană dătătoare de viaţă pentru tine! – Amin!”

Capitolul 254
Rugăciunea de binecuvântare dinainte de mâncare. Despre Swedenborg
Binecuvântarea Casei de Habsburg
Influenţa spiritelor şi a îngerilor asupra oamenilor
Legea fundamentală a libertăţii voinţei

Ofiţerul face ceea ce l-am sfătuit Eu să facă, dar o aduce din nou pe Mathilde-Eljah la Mine, şi spune: „O, Tată, iat-o pe cea care Te iubeşte, la fel ca şi mine, mai presus de orice! Este drept că Tu mi-ai dăruit-o mie prin cuvântul Tău cel sfânt, şi eu aş fi putut deîndată să o strâng la pieptul meu. Însă inima mea îmi spune că ar trebui să Te rog mai întâi să ne binecuvântezi, şi abia atunci o voi putea considera pe Mathilde-Eljah ca fiind pe deplin a mea, după ce o voi fi primit din mâna Ta.

Ca hrană pentru inima mea mi-ai dăruit-o Tu, Părinte preaiubit, tot aşa cum le dăruieşti oamenilor de pe Pământ mâncare şi băutură. Cei care se îndreaptă spre Tine în inimile lor înainte de a prelua mâncarea în sine, şi-Ţi mulţumesc şi Te roagă să le acorzi binecuvântarea Ta, sunt cu adevărat hrăniţi de acele mâncăruri. Dar la cei care cred că nu este necesar aşa ceva nu ajunge nici o binecuvântare, nici corporală şi nici spirituală. Căci noi nu te putem iubi pe Tine îndeajuns şi nu-ţi putem mulţumi îndeajuns pentru mulţimea binecuvântărilor Tale. De aceea, binecuvântează-ne încă o dată, o, Părinte preasfânt!”

Eu: „Fiule! Cele pentru care te rogi s-au împlinit deja! De aceea, fii întru totul liniştit, căci la tine toate sunt în ordine. În societatea noastră se mai află doar câţiva care nu sunt într-o ordine deplină, dar ei au iubire în inimile lor, ceea ce este bine. Căci nu mai au nevoie de multe pentru a ajunge şi ei la ordinea cea desăvârşită.

Ţie ţi-a folosit foarte mult citirea cărţilor înţeleptului Emanuel Swedenborg, pentru că tu ai pus imediat în practică cele citite. Însă aceştia nu au citit nici cuvintele Mele şi nici ceea ce i-am revelat Eu lui

Swedenborg în privinţa cuvintelor Mele, şi de aceea, se află aici ca nişte începători. Dar, aşa cum spuneam mai devreme, vom reuşi să-i îndreptăm pe drum.

Este drept că am mai putea rămâne încă un timp în acest oraş, ca să vizităm şi Casa domnitoare şi s-o binecuvântăm pentru totdeauna, dar nu ne cere nimeni acest lucru. De aceea, fie ca ea să fie binecuvântată pur şi simplu prin prezenţa noastră în acest oraş, ceea ce înseamnă oricum că se află într-o poziţie mult mai bună decât toate celelalte Case domnitoare din lume. Este drept că această Casă mai are de trecut o încercare, dar după aceea, spre binecuvântarea Europei, va trebui să-şi înceteze domnia! – Cu aceasta am terminat ce aveam de întreprins aici; de aceea, ne vom îndrepta către sud, aşa cum ne-am planificat".

După aceste cuvinte, împăraţii Joseph, Leopold şi Franz se apropie de Mine şi Mă roagă arzător să binecuvântez în mod special Casa domnitoare a Austriei şi popoarele acestui stat. Eu împlinesc înţeleapta rugăminte a celor trei foşti domnitori şi spun:

„Tu, Casă încărunţită! Rămâi! Fie ca stindardul tău să fie iubirea, blândeţea şi răbdarea! Devino şi rămâi statornică în credinţa ta, şi nu te teme de lumina spiritului, căci această lumină te va înălţa deasupra tuturor conducătorilor Europei. Nu te mai lăsa condusă şi îngenunchiată de Roma! Căci Eu stabilesc ca tu să domneşti şi deasupra ta Mă aflu numai Eu, şi nimeni altcineva de pe Pământ! Eu nu recunosc nici o Romă poruncitoare şi întunecată, care să-i remorcheze pe toţi conducătorii şi avidă să domnească peste toţi. Eu aş putea recunoaşte doar o Romă smerită, care să nu fie încoronată cu trei coroane şi care să asculte de Cuvântul Meu. Dar o Romă care pofteşte nimicirea tuturor fraţilor săi, care nu se mai mulţumeşte decât cu povara celor trei coroane pe capul său şi nu vrea să gândească mai limpede decât o face stăpânul nopţii de la Roma, este o oroare pentru Mine şi o pustiire a oricărui locaş sfânt al vieţii provenit din Mine! – Casă a Mea! Tu ai făcut multe, dar dacă vei face şi în continuare tot ce se cuvine, puterea ta va creşte la fel ca şi cedrii din Liban! Binecuvântarea şi puterea Mea fie cu tine! Amin!"

După aceste cuvinte, cei trei domnitori cad în faţa Mea, rostesc şi ei „Amin" şi Mă slăvesc şi Mă laudă din toate puterile lor.

Eu le răspund: „Ridicaţi-vă, prieteni! Fiecare să facă ce poate! Eu ştiu cel mai bine cum stau lucrurile. Dar ele nu vor mai rămâne în continuare aşa cum au fost până acum. Însă vouă vă dau puterea să puteţi interveni asupra Casei voastre din lume în conformitate cu ordinea liberă, cu dreptul liber şi cu adevărata echitate, fără să influenţaţi în vreun fel voinţa liberă a împăratului domnitor.

Aşa ceva se poate petrece la un om numai pe baza capacităţii sale de cunoaştere şi fără să se acţioneze nici măcar pe departe asupra voinţei sale, frânând-o sau favorizând-o; căci o voinţă sprijinită trebuie considerată în acelaşi timp ca fiind frânată sau direcţionată. Iadul îl acaparează pe om de voinţă, târându-l la judecată şi în moarte! Dar noi

trebuie să avem în vedere cea mai deplină libertate a voinţei. De aceea, chiar şi acolo unde aţi primit împuternicire, nu trebuie să acţionaţi asupra voinţei, ci numai asupra cunoaşterii oamenilor. Omul îşi poate amplifica oricât de mult cunoaşterea, însă voinţa îi va rămâne aşa cum a fost. Şi aşa trebuie să stea lucrurile, pentru că ordinea Mea veşnică aşa vrea să le aibă.

Dacă însă omul ajunge la adevărata cunoaştere, aceasta îi va îndruma şi voinţa, aşa cum îşi îndrumă calul un călăreţ bun. Iar voinţa sa va dori tot mai mult să abordeze acele lucruri pe care cunoaşterea sa le găseşte adevărate, bune, şi aşadar demne de a fi urmărite. În felul acesta, voinţa şi cunoaşterea se vor împrieteni tot mai mult, până când, în final, vor deveni una, ceea ce duce la desăvârşirea omului. Voinţa este viaţa sufletului, pe când cunoaşterea, dimpotrivă, se află în spiritul veşnic liber. Dacă spiritul şi sufletul devin una, atunci apare şi libertatea, stabilită pentru viaţa veşnică, prin această renaştere spirituală, şi omul trăieşte deja în Împărăţia Mea, care este adevărul şi libertatea veşnică.

Aşadar, trei sunt aspectele care mărturisesc aceasta: cuvântul, cunoaşterea şi voinţa. Şi acestea trei trebuie să devină una, aşa cum Eu însumi constitui unitatea dintre Tată, Fiu şi Spirit. Tatăl este Cuvântul veşnic în esenţa sa. Fiul este preluarea acestui Cuvânt, şi astfel însăşi înţelepciunea veşnică. Spiritul, Voinţa sau Puterea, provine din acestea două, şi este totodată una în modul cel mai desăvârşit cu Tatăl şi cu Fiul – respectiv în fiinţa care se află acum prin Mine în faţa voastră şi vă învaţă.

De aceea, trebuie să reţineţi acest lucru şi să cuprindeţi corect ordinea Mea imuabilă. Căci altfel, dacă veţi ajunge să aveţi influenţă asupra unui om care mai trăieşte încă în lume, îi veţi face acestuia mai mult rău decât bine. Orice voinţă îmblânzită printr-o putere exterioară, ca să nu mai vorbim de vreo putere interioară, este inutilă. Roma s-a folosit, la fel ca şi păgânismul, de tot felul de mijloace constrictive pentru a înlănţui voinţa oamenilor. Dar ce a dobândit în felul acesta? Viitoarea sa dizolvare şi dispreţul profund din toate părţile. Şi orice ar face de acum încolo, ea nu se mai poate reface şi nici reînălţa.

Aşadar, asemenea lucruri trebuie observate cu exactitate, în special din sfera noastră de putere lăuntrică, pustiitoare. Nouă nu ne este îngăduit să aplicăm cuiva vreo constrângere interioară, decât în cazul în care este necesar să punem un baraj Iadului. Sau, din punct de vedere exterior, pentru carnea senzorială, prin tot felul de rele, prin războaie, foame şi pestilenţă, ori prin recolte proaste. Desigur că şi aceasta este deja o judecată ale cărei roade sunt rele, dar între două rele îl alegi întotdeauna pe cel mai mic. O judecată exterioară poate fi întotdeauna corectată, dar una interioară doar cu mare greutate, şi adesea deloc, în ceea ce priveşte adevărata libertate a Cerului Meu.

Primiţi aşadar puterea de a trezi spiritele bune ale Casei voastre, dar reţineţi cuvintele Mele şi folosiţi această putere în conformitate cu indicaţiile pe care vi le-am dat! Amin!”

Cei trei îmi mulţumesc pentru învăţătura şi puterea pe care le-am împărtăşit-o şi făgăduiesc în faţa tuturor celor prezenţi că se vor folosi întotdeauna în modul cel mai înţelept cu putinţă de darurile primite.

Capitolul 255
Cuvântul de încheiere al Domnului: Rămâneţi în spiritul iubirii! Din iubire provine înţelepciunea, şi din înţelepciune iubirea – ordinea veşnică a vieţii întru Dumnezeu

În continuare, Mathilde Eljah (însoţită de Petre al ei) vine din nou la Mine şi îi mulţumeşte încă o dată cu înflăcărare pentru că i l-am dat pe fostul ei învăţător pământesc spre a-i fi lider spiritual durabil, aici, în Împărăţia Cerurilor.

Eu însă îi spun: „Tu eşti o hrană bună pentru el, şi el pentru tine. Dar nu vă lăsaţi conduşi mai mult de forma exterioară decât de spiritul iubirii. Căci forma vi se poate modifica inclusiv în Ceruri, în funcţie de creşterea iubirii sau în funcţie de nevoia împlinirii unei fapte de iubire; însă iubirea rămâne veşnic neschimbată. Iar simţurile exterioare se obişnuiesc curând chiar şi cu cea mai frumoasă formă, care le devine apoi indiferentă. Însă iubirea care creează o înţelepciune mereu nouă şi o minune după alta devine cu timpul tot mai atrăgătoare. De aceea, rămâneţi mereu la spiritul lăuntric al iubirii, care va fi pentru voi adevărata pâine cerească şi vă va întări mereu, necontenit; căci un astfel de spirit aflat în inimile voastre este spiritul Meu!”

Mathilde Eljah este mişcată până la lacrimi de învăţătura Mea. De aceea, ea îi spune lui Petre: „Nobile frate, ai auzit şi ai înţeles tu acest sfânt adevăr?” – Răspunde Petre: „De ce mă întrebi? Te temi cumva că aş vrea să fac vreodată ceva împotriva voinţei lui Dumnezeu? Nu-ţi fă griji în această privinţă! Căci eu am lăsat cuvintele sfinte ale Tatălui să pătrundă adânc în inima mea şi trăiesc numai ţinând cont de aceste cuvinte existente în mine. Mi-ar fi şi imposibil să gândesc şi să vreau altceva decât ceea ce vrea Domnul. Şi acolo unde mi-ar mai putea lipsi ceva, vei completa tu, desigur, ceea ce-mi lipseşte. Iar dacă tu te-ai afla în situaţia mea, aş proceda şi eu în acelaşi mod. Iar dacă s-ar întâmpla să ne lipsească amândurora acelaşi lucru, îl vom ruga împreună pe Tatăl să ne ajute. El ne va da din izvorul Său nesfârşit toate cele care ne sunt necesare. De aceea, nu-ţi fă griji, Mathilde dragă, căci Petre al tău a înţeles totul foarte bine”.

Mathilde: „Da, da, doar tu eşti Maestrul meu în toate, în înţelepciune ca şi în iubire! Este drept că pe Pământ ai aprins în mine – prin înţelepciunea ta – iubirea faţă de tine; dar acum mi se pare că marea iubire pură din inima ta vrea să aprindă în mine înţelepciunea. Ce părere ai în această privinţă?”

Petre îi răspunde: „Vezi tu, tocmai acesta este marele circuit în care se mişcă toate lucrurile: iubirea produce înţelepciune, iar

înţelepciunea produce la rândul ei iubire. Temelia oricărei lumini este iubirea în calitatea ei de căldură veşnică a lui Dumnezeu. Dacă ni s-a dat însă căldura, aceasta produce în noi lumina, în măsura în care căldura sporeşte în noi. Însă căldura, la rândul ei, sporeşte prin lumina ce devine mai bogată. Şi aşa, cele două provin mereu una din cealaltă, iubirea din căldură şi căldura, la rândul ei, din iubire!

Şi aşa cum se produc, se generează, se hrănesc, se fortifică şi se menţin reciproc mereu aceste două elemente primordiale ale vieţii, tot aşa suntem chemaţi şi noi într-o măsură mai mică la a ne fortifica reciproc prin iubire şi înţelepciune. Aceasta este voinţa şi ordinea veşnică a lui Dumnezeu. Aşadar, să nu duci grijă de nimic, căci înţeleg şi eu să duc – prin harul Tatălui – o viaţă adevărată, trăită întru Dumnezeu”.

După aceste cuvinte, le spun celor doi: „Amin! Aşa este drept, aceasta este adevărata înţelegere a vieţii! Rămâneţi cu toţii întru aceasta! – Dar acum, iubiţii Mei prieteni, să mergem mai departe. Aranjaţi-vă într-o anumită ordine! – Robert! Ne aflăm încă în Casata, deci tu eşti stăpânul aici. De aceea, îţi revine din nou sarcina să conduci această mare societate. Numai să-l iei cu tine pe prietenul tău Petre, împreună cu Eljah a sa şi Helena ta, căci îţi vor aduce mari servicii pe drum”.

Capitolul 256
Sfânta societate părăseşte Viena şi trece Alpii la Am Semmering. Domnul vorbeşte despre pietrele de hotar şi despre ţinutul şi poporul din Steiermark

După aceste cuvinte, grupul se ordonează şi purcede la drum pe calea care duce către Steiermark. În scurt timp, ajungem la picioarele muntelui Semmering. Întreaga societate, care acum are capacitatea să vadă pământul, se opreşte aici.

Împăratul Joseph păşeşte în faţa Mea şi spune: „Doamne, eu am trecut de câteva ori peste acest munte şi m-am îngrijit de nişte drumuri mai bine, căci înaintea mea nu se putea merge cu căruţa pe aceste drumuri fără să-ţi pui viaţa în pericol. Pe atunci, oamenii şi-au pus mâinile în cap şi au început să se certe în această privinţă. Cei care voiau să pară înţelepţi, spuneau: «Să facem drumurile late şi netede, ca diavolul să-şi dea mai puţină osteneală că parcurgă asemenea căi diabolice». Căci pe vremea aceea se considera că o cale largă trebuie neapărat să ducă la Iad. Au existat chiar oameni la Viena care nu şi-ar fi făcut locuinţă pe o stradă largă nici dacă ar fi fost plătiţi.

Este suficient că am menţionat această prostie a oamenilor pentru a arăta ce osteneală mi-am dat ca să înalţ omenirea astfel încât să accepte nişte concepte mai purificate. Voi trece peste faptul că preoţii nici n-au vrut să audă de propunerea mea, înainte de realizarea acestor

drumuri mai comode şi mai largi, şi că m-au condamnat să ajung împreună cu drumurile în Iadul cel mai de jos. Dar oare ce spun acum preoţii şi oamenii faţă de aşa-numitele căi ferate, şi în special faţă de cea care trece aici peste muntele Semmering? Adevărul este Doamne, că aşa ceva nici n-ar fi putut visa oamenii cu o sută de ani în urmă!”

Eu: „Este drept că pe vremea ta oamenii erau cu mult mai proşti, dar erau mai credincioşi decât astăzi. Ei concepeau totul într-un mod material grosier, ca să spunem aşa, şi nu ştiau nimic despre cele spirituale. Însă cu cât au devenit oameni mai înţelepţi, cu atât a decăzut credinţa lor. Mie însă, credinţa, oricât ar fi ea de oarbă, îmi este mai dragă decât aşa-numita ştiinţă savantă. Căci în credinţă omul pământean este liber şi nu şi-a îndreptat sufletul într-o direcţie în care poate fi judecat; pe când în ştiinţa pământeană se află deja o judecare.

În ziua de azi, oamenii nu mai fac gălăgie în privinţa unor asemenea construcţii, căci au înţeles care este natura lor. În schimb, ei se vaită cu atât mai mult de scumpiri şi de lipsa de bani, iar credinţa a devenit extrem de rară. Desigur că lumea ştie acum considerabil mai multe decât pe vremea ta, dar prin aceasta nu a devenit nici mai bună şi nici mai bogată, nici din punct de vedere natural, şi nici spiritual. De aceea, să lăsăm aceste drumuri aşa cum sunt şi să mergem mai departe!”

Aşadar, ne continuăm călătoria şi în scurt timp ajungem în vârful muntelui, unde se află binecunoscutul monument de la graniţă. Aici, facem din nou o mică pauză. Iar împăratul Carol păşeşte înaintea Mea şi spune: „Doamne şi Părinte al meu, priveşte acest semn! El este o operă înfăptuită pe vremea mea pământeană. Motivul pentru care am înălţat-o au fost continuele frecuşuri de la graniţă. Pentru a le pune un capăt am făcut să se înalţe, în special în locurile în care au existat controverse deosebite, pietre de hotar. Şi pe ici şi pe colo, unele au fost înălţate inclusiv în onoarea mea. Spune-mi mie, sărmanul păcătos, dacă am acţionat corect?”

Eu: „Prietene, pietrele de hotar nu sunt altceva decât expresia exterioară vizibilă a durităţii inimilor omeneşti! Şi este suficient de trist când un frate trebuie să-i spună altuia: «Până aici, şi nu mai departe!». Dar dacă oamenii sunt deja posedaţi de spiritul rău al egoismului, atunci pietrele de hotar constituie o necesitate, pentru că ele pun anumite limite lăcomiei nemăsurate. Chiar şi pietrele de hotar dintre provincii au devenit o necesitate. Acestea sunt bune dacă le considerăm din punctul de vedere al necesităţii, deşi în sine şi pentru sine sunt suficient de rele, deoarece motivul care le face să fie necesare este rău.

Dacă oamenii ar trăi după învăţătura Mea, care este uşor de înţeles, şi în piepturile lor ar pulsa nişte inimi străbătute într-adevăr de iubire fraternă, atunci nu ar mai fi nicăieri nevoie de pietre de hotar, pe întreaga suprafaţă a Pământului. Căci lăcomia, pofta de a domina, zgârcenia, invidia şi orgoliul sunt lucruri fundamental rele. De aceea, trebuie să li se stabilească nişte graniţe ca să nu se întindă tot mai mult

ca un cancer. Din toate cele spuse, poţi aprecia cu uşurinţă şi singur dacă marcajele de graniţă puse de tine au fost bune sau rele. Ele au fost în acelaşi timp bune şi rele, aşa cum sunt judecata şi temeiul judecăţii, anume legea. Dar nici legea şi nici judecata nu sunt bune, pentru că amândouă sunt o consecinţă a răului din inima omenească.

Vezi tu, în Împărăţia Mea nu mai există nici o lege şi nici o judecată. Căci legea şi judecata nu sunt decât paznici care menţin răul în anumite limite. Însă în Ceruri nu mai există nici legi şi nici judecăţi, cu excepţia legii iubirii pure, care este însă de fapt cea mai înaltă libertate. – De aceea, Eu privesc fără nici o plăcere pietrele de hotar, pentru că ele nu reprezintă altceva decât marcaje ale împietririi şi lipsei de iubire din inimile oamenilor. Acum ştii tot ce trebuie, iubite prietene, în această privinţă, şi nu trebuie să te mai gândeşti la asemenea nimicuri.

Priveşte însă în schimb către sud – la frumosul ţinut care se întinde aici, asemănător cu ţara Canaanului. Acest ţinut se numeşte Steiermark (Stiria)! Locuitorii acestui ţinut sunt în marea lor majoritate încă foarte proşti. Căci acolo unde omul nu este prea tare încercat de nevoi, el devine ca un animal leneş şi nu-i pasă prea mult de aspectul trupesc, şi cu atât mai puţin de cel spiritual. Şi aşa stau lucrurile şi în acest frumos ţinut: el îşi hrăneşte prea bine puţinii săi locuitori, care au devenit astfel leneşi şi fac numai atât cât este strict necesar pentru satisfacerea burţii lor. În oraşe se mai poate întâlni pe ici pe colo ceva mai multă viaţă, dar totodată şi mai multă răutate, şi păcate de tot felul. În oraşele de aici trăiesc doar câţiva oameni, de dragul cărora vizităm acest ţinut. Aşadar, să ne continuăm drumul!”

Capitolul 257

Convorbiri despre vremurile vechi şi cele noi. Lumea nu a fost niciodată bună, ci întotdeauna doar câţiva oameni – puţini – au fost buni în ea

Ne deplasăm pe deal în jos şi atingem localitatea Spital, situată la poalele Semmeringului.

Împăratul Carol păşeşte din nou înaintea Mea şi spune: „O, Tată, o, Doamne şi Părinte preasfânt, pe vremea mea acest loc era cu adevărat un azil pentru sărmanii suferinzi. Eu însumi îi vizitam adeseori în călătoriile mele spre sud, făcându-le diferite daruri. Dar odată cu mine s-au pierdut curând toate, iar simţul binefacerii s-a transformat prea curând într-un simţ al câştigului în aceşti locuitori stirieni. Oamenii au vrut să se îmbogăţească şi au uitat prea curând că sărmanul nu are nimic, şi deci nu poate trăi. Iar acest lucru a adus prea puţină binecuvântare acestui ţinut. Pe vremea mea era unul din ţinuturile cele mai bogate din întregul regat, dar acum va deveni în curând unul dintre cele mai sărace”.

Eu: „Da, ai întrucâtva dreptate. Mai există totuşi unii care mai fac câte ceva, dar în curând aproape că nu vor mai exista în alt ţinut atâţia

oameni egoişti câţi se află aici. Partea de podiş este încă bine întreţinută, dar partea de câmpie este rău administrată. Acolo întâlneşti mania câştigului, lipsa de civilizaţie şi necredinţa, pe de o parte, şi superstiţiile cele mai crase pe de altă parte! Egoismul, propriul interes, adeseori lipsa încremenită de preocupare faţă de sărmana omenire, zgârcenia, invidia şi dispreţul constant faţă de aproape sunt trăsăturile principale ale oamenilor care trăiesc în acest ţinut. De aceea vizităm noi acest mic popor bolnav, pentru a-l însănătoşi pe cât este cu putinţă. În oraşele acestui ţinut nu vom fi primiţi prea bine; de aceea, va trebui să ne căutăm un loc de popas pentru scurtul răstimp al zăbovirii noastre aici”.

Carol: „Doamne! Dar loveşte-i cu fulgere şi cu tunete! Căci aici trebuie să fie adevăraţi demoni în loc de oameni! Oare nu există funcţionari, militari şi poliţie?”

Eu: „O, sunt destui, dar sunt prea puţini oameni printre ei! Funcţionarii nu îşi doresc altceva decât să devină cât mai degrabă mari baroni locali, pentru a primi cât mai mulţi bani. De aceea, inimile lor sunt în majoritate de piatră şi ei îşi exercită funcţiile cu o severitate atât de necruţătoare încât este greu de imaginat că vreunul dintre ei ar putea redeveni un om bun. Prea puţini sunt mulţumiţi cu ceea ce sunt şi cu ceea ce au. Majoritatea vor doar să urce tot mai mult pe scara socială, iar acest lucru este foarte rău; pentru că el denotă cumplit de puţină iubire, şi încă şi mai puţină dreptate.

Dacă în acest oraş nu ar fi existat o putere militară, tagmei funcţionăreşti i-ar fi mers mai rău, căci ea nu este deloc îndrăgită. Căci un funcţionar nu poate fi binecuvântat în stat decât dacă dispune de foarte multă iubire! Dacă nu dspune, el seamănă doar scaieţi şi buruieni acolo unde lucrează, generând ura şi dispreţul supuşilor”.

Rudolf von Habsburg: „Iată, Doamne, două străzi largi! Una este pentru căruţe, iar cealaltă pentru vehiculele de fier. Ce mult ocupă acestea din frumosul ţinut, în timp ce pe vremea mea toate străzile erau foarte înguste şi treceau numai prin locuri inutilizabile ale ţinutului. Eu nu am avut nici o datorie de stat, şi totuşi a trebuit să duc unele războaie. Iar aceşti oameni care merg pe nişte străzi atât de largi şi pot să-şi rezolve rapid lucrurile sunt datori lumii întregi. Zău dacă pricep acest lucru!”

Eu: „Acest lucru se datorează faptului că neavând iubire, nu pot avea nici o adevărată lumină. Dacă oamenii ar trăi strict în conformitate cu nevoile lor, ar avea cu toţii de ajuns. Dar pentru că ei trăiesc în lux, la fel ca şi curţile împărăteşti, alţii se află în mizerie şi peste tot se creează datorii. Înţelegi acest adevăr fundamental simplu?”

Rudolf îmi răspunde: „O, da, Doamne, din păcate îl înţeleg prea bine! Desigur că acum a sosit pe Pământ timpul despre care spuneai cândva, în care iubirea oamenilor se va răci şi în care nu va mai exista credinţă. Din tot ce am văzut până acum, acest timp se petrece chiar

acum. Oriunde te-ai uita, nu vezi decât o măreţie vanitoasă, lux şi trufie! Fiecare vrea să fie înaintea celorlalţi.

Dacă privesc în urmă, la vremea mea, pe atunci exista o ordine inclusiv în portul oamenilor. Fiecare trebuia să se îmbrace în conformitate cu starea sa, pentru a se limita astfel orgoliul şi luxul risipitor. Însă acum, atenţia reciprocă, iubirea, credinţa şi milostenia au încetat, iar raţiunea rece şi lipsită de simţire domină inimile oamenilor oriunde îţi întorci privirile.

Pe vremea mea existau hanuri în care călătorii sărmani erau ospătaţi şi adăpostiţi pe gratis. Orice hangiu trebuia să acorde ospitalitate fraţilor săi întru credinţă; numai evreii şi păgânii trebuiau să plătească un mic tribut. Stăpânul hanului avea dreptul să trimită oameni în ţinuturile alăturate, care îl aprovizionau din belşug cu cele necesare pentru călătorii ce nu puteau să plătească. Şi desigur că era o orânduire înţeleaptă. În ziua de azi nu mai există nici urmă de aşa ceva. Dacă un călător nu are bani, el este condamnat la moarte prin înfometare. O, omenire, cât de departe te afli de căile care duc spre Împărăţia lui Dumnezeu!

O, Doamne! Eu cred că nu vom putea salva prea mulţi din aceşti oameni. Căci aici, aproape orice om poartă înscrisă pe fruntea sa judecata morţii. Acolo unde nimeni nu mai vede nevoile aproapelui, unde gemetele puternice ale necazului sunt trecute cu vederea de fastul vanitos al lumii, omenirea se duce pe apa sâmbetei. De aceea, înclin să cred că cu aceşti oameni aproape morţi din punct de vedere spiritual nu vom putea rezolva mare lucru, ci ar trebui mai degrabă să-i lăsăm să moară de tot, prin tot felul de molime. Doar acei câţiva buni, risipiţi pe ici şi colo, ar trebui menţinuţi, pentru ca prin ei Pământul să poată ajunge din nou la o umanitate mai bună”.

Eu: „Iubitul Meu prieten, ai într-adevăr dreptate, căci modul în care arată lumea acum este într-adevăr o nenorocire! Eu îţi spun că e cu mult mai rău decât pe vremea lui Noe şi a lui Lot. Dar ce se poate face altceva decât să ai o răbdare nesfârşită? Dacă îngădui ca ei să moară cu toţii astăzi, atunci nu vor deveni aici, în lumea spirituală, nici măcar cu un fir de păr mai buni decât erau pe Pământ. În schimb, dacă îi vei lăsa să se zbată o vreme pe Pământ şi să devină din ce în ce mai nenorociţi din cauza nebuniei lor, mulţi se vor întoarce către Mine şi vor face din nou apel la cruce.

Chiar şi aşa, pe ici şi pe colo se mai află încă oameni cu adevărat binefăcători, care fac mult bine sărmanilor lor fraţi şi surori. Pe vremea ta, dragul meu Rudolf, au existat într-adevăr multe orânduieli bune, însă au existat şi unele de-a dreptul rele. Şi la fel stau lucrurile şi acum.

Dar Eu îţi spun că lumea nu a fost niciodată bună, ci numai câţiva oameni au fost buni în ea! Iar ceea ce este rău la un moment dat rămâne ca atare. Căci pe spini şi mărăcini nu cresc nici struguri şi nici smochini, însă din viţa-de-vie şi din smochini vei recolta întotdeauna fructe nobile. De aceea, să nu ne mai îngrijim acum de lume! Căci cu cât

îşi îndeplineşte mai abitir intenţiile sale lipsite de sens, cu atât mai rău se va pedepsi pe sine însăşi la sfârşit. Căci aceluia care urcă sus, vârfurile stâncilor îi vor povesti în curând cât de înalte şi de periculoase sunt. – Haide mai bine să-i vizităm pe oamenii bolnavi. Să mergem aşadar mai departe!”

Capitolul 258
La Mürzzuschlag. Despre epoca tehnicii. Lipsesc credinţa şi iubirea, şi de aceea, lipseşte adevărata binecuvântare

Ajungem acum în preajma localităţii Mürzzuschlag, şi cu toţi admiră clădirile din această localitate înconjurată de munţi din toate părţile.

Joseph, cel care merge imediat în spatele Meu, spune: „Doamne şi Părinte al meu! Am avut şi eu mari maeştri în arta maşinilor, în ţara mea. Dar cum se face că nimănui nu i-a venit atunci în gând acest tip de maşini prin care vaporii de apă ajung să aibă un efect atât de puternic? În secolul meu au existat spirite mari, dar folosirea vaporilor în această manieră inspirată a rămas totuşi străină acestui secol. Sunt convins că dacă în timpul domniei mele s-ar fi înfăptuit şi această descoperire, altfel ar fi stat lucrurile şi cu adevăratul creştinism. Este foarte probabil că superstiţiile mi-ar mai fi dat ceva de furcă, dar eu aş fi reuşit totuşi să le înving. Căci dacă superstiţiile ar fi fost învinse, şi preoţii cei întunecaţi odată cu ele, umanitatea ar fi putut avansa rapid în plan spiritual.

Iar pentru spirite nu ar fi deloc lipsit de interes să vadă cum fraţii lor pământeşti descoperă lucruri care nu sunt deloc o nimica toată. Iată că acolo, în depărtare, zăresc un vagon lung ce se deplasează ca o săgeată. Pe vremea mea ar fi fost nevoie de un drum de o zi întreagă pentru a parcurge o asemenea distanţă. Şi acum, în timp ce vorbesc eu aici, a fost parcursă mai mult de jumătate din întreaga distanţă. Tu trebuie să te bucuri desigur atunci când copilaşii Tăi de pe Pământ înfăptuiesc asemenea lucruri respectabile, chiar dacă raţiunea lor nu este întrutotul matură! Căci această socoteală exactă între cauză, forţă şi efect, este ceva care se face întru onoarea Ta în spiritul omenesc”.

Eu îi răspund: „Iubitul Meu prieten, ai într-adevăr dreptate şi m-aş fi bucurat şi Eu de aceste înfăptuiri dacă oamenii Mi-ar acorda onoarea cuvenită şi şi-ar clădi operele pe stâlpii iubirii. Dar dintre cei care înfăptuiesc asemenea lucruri abia dacă se gândeşte vreunul la Mine. Acest gen de călătorii este limitat de nişte legi atât de severe, încât se pot folosi de ele numai aceia care li se supun cu stricteţe. Căci mai întâi trebuie plătiţi banii de călătorie la timpul potrivit; iar dacă lipseşte chiar şi un singur bănuţ, omul nu mai primeşte acordul să participe la această călătorie rapidă. Pe gratis nici un om nu este dus mai departe nici măcar un singur pas.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă la acest tren s-ar fi adăugat un vagon în care să poată călători pe gratis oamenii sărmani? Dar oamenii de aici nici nu se gândesc la aşa ceva. Or, un astfel de vagon gratuit ar fi o binecuvântare pentru întreprinzători şi acţiunile lor ar deveni în curând foarte valoroase. Dar Eu îţi spun că atâta timp cât săracilor nu le este îngăduit să participe pe gratis la astfel de acţiuni, această instituţie nu va ajunge niciodată la procentul de câştig scontat. Căci acolo unde nu este iubire, nu există nici câştig! Numai iubirea reprezintă singurul câştig realmente abundent şi durabil.

Dar iată că odată cu acest tren vine şi un prieten de-al Meu din Graz, şi împreună cu el alţi doi prieteni! Pe aceştia trei trebuie să-i binecuvântăm. Desigur că ei nu ne vor vedea, dar vor simţi o agitaţie considerabilă în inimile lor. În acel tren se mai află şi alţi trei oameni care nu sunt chiar aşa de răi, dar nici nu sunt statorniciţi cu adevărat în credinţă sau iubire. Însă, făcând abstracţie de acest lucru, nu trebuie să-i oprim de la binecuvântarea noastră. În acelaşi vagon se mai află o femeie care are capacitatea să vadă spirite. Ei îi va fi dat să ne vadă, de îndată ce-şi va îndreapta privirea în direcţia noastră. Desigur că este vorba numai de ochii sufletului. Şi ei i se cuvine binecuvântarea noastră!

Iar acum, prieteni, să mergem mai departe! Iar vântul relativ cald pentru acest anotimp ce bate din est şi pe aripile căruia se leagănă miliarde de spirite în forma norilor le va arăta puţinilor noştri prieteni din Graz că ne apropiem de acest loc. Mai întâi vom poposi în nordul acestui loc, pe o colină. Când ne vom apropia de ea, o voi caracteriza mai îndeaproape.

Ne apropiem acum de Bruck, un mic orăşel, care pare însă mare. Aici nu vom face nici o oprire, şi vom merge imediat mai departe”.

În timp ce ne apropiem de Frohnleiten, un loc având într-adevăr câţiva oameni credincioşi, dar care a fost extrem de întunecat de liguorieni, Robert şi ofiţerul Petre, împreună cu soţiile lor, au luat-o înainte pentru a găsi un loc de popas în apropiere de Graz pentru Mine şi pentru întreaga societate.

Astăzi[7] de dimineaţă la ora şase, aceste patru persoane au ajuns în apropiere de Graz. Cele trei lovituri puternice de la uşa ta, slujitor al Meu, au fost semnalul sosirii acestor patru oaspeţi. Ei au dat, ca să spunem aşa, un tur de informare prin oraş şi în casa locuită de tine, şi te-au trezit prin cele trei lovituri puternice la uşă. De acolo vor pleca imediat la locul hotărât, care va fi descris mai îndeaproape abia la sosirea Mea.

Capitolul 259
La Frohnleiten. Spiritele încuiate ale Bisericii

[7] Redactarea acestui capitol a avut loc pe 4 octombrie 1850.

Ne aflăm în ţinutul Frohnleiten, unde ne vin în întâmpinare o mulţime de spirite din biserica parohială de acolo, iscodindu-ne cu grijă de unde venim, unde mergem şi cine suntem.

Petru păşeşte înainte şi spune: „Venim de sus şi facem un scurt ocol pentru a vizita oile şi mieluşeii pierduţi, pentru a îmblânzi berbecii şi pentru a distruge lupii”. – Spiritele răspund: „Aha, sunteţi desigur, misionari de la Roma. Aşadar, Papa însuşi v-a consacrat pentru această prea-importantă sarcină!”

Petru: „O, dragii mei! Suntem, într-adevăr misionari, dar nu orbul vostru papă ne-a consacrat această misiune, ci însuşi Dumnezeu şi Domnul nostru Iisus Christos. Acela dintre voi care va voi să ne urmeze, va fi imediat primit în adevărata împărăţie a lui Dumnezeu. Însă acela care nu vrea să ne urmeze, va fi lăsat pe acest pământ pustiu. De aceea, nu ne mai întreba cine suntem sau cum ne numim! Căci acela care nu înfăptuieşte necondiţionat ceea ce i se cere, nu va fi preluat în rândurile noastre”.

Spiritele: „Dacă nu aţi fost consacraţi şi trimişi de însuşi Papa, nu vă putem urma, pentru că Domnul Dumnezeu i-a dat lui toată puterea pe mână. Ceea ce leagă el pe Pământ, este legat şi în Ceruri, şi ceea ce dezleagă el pe Pământ, este dezlegat şi în Ceruri. Aşadar, dacă nu sunteţi trimişi de Papă, puteţi fi trimişi doar de Iad, de unde vin toţi ereticii, care spun chiar – păcătuind – că sunt trimişi de Dumnezeu, care ar fi Tatăl lor – pe când ei sunt trimişi de Satana, care este părintele lor. Plecaţi de-aici!”

Petru: „Dar de unde ştiţi voi că Papa a primit o asemenea putere uriaşă de la Domnul Dumnezeu?” – Răspunde o femeie cu o carte de rugăciune de doi bani în mână: „Păi, asta ştie toată lumea! Dumnezeu i-a dat lui Petru toată puterea, iar Petru i-a dat-o Papei, şi fiecare Papă o transmite urmaşului său. Şi de aceea, fiecare Papă este la fel ca sfântul Petru! A înţeles domnul ce i-am spus?”

„Asta sună într-adevăr hilar pentru urechile mele, de vreme ce eu însumi sunt Petru, cel în mâinile căruia a pus Domnul Însuşi cheile Împărăţiei Cerurilor. Dar eu nu ştiu nimic despre o predare a puterii pe care mi-ar fi dăruit-o Domnul şi pe care le-aş fi transmis-o Papilor. De altfel, eu nu am stabilit niciodată sediul bisericii la Roma. Pavel, care a fost un apostol al păgânilor, s-a aflat mai multă vreme la Roma, pe când aceasta se afla sub conducerea tiranică a împăratului Nero; dar eu, adevăratul Petru, niciodată! Atunci, cum aş fi putut numi eu vreun papă urmaş al meu, predându-i întreaga putere pe care mi-a dat-o mie Dumnezeu?”

Femeia strigă isterizată: „În lături cu tine, Satano! Uitaţi-vă la individul ăsta! Acum ar vrea să fie chiar sfântul Petru în persoană! Nu este de-ajuns că respinge ca un eretic vrednic de Iad sfânta învăţătură a lui Christos, pe care numai Papa o deţine, – probabil că la sfârşit va afirma că este chiar Dumnezeu! Vedeţi-vă de drum, căci altfel veţi fi izgoniţi cu forţa!”

Eu: „Frate Simon! Aici, orice osteneală este zadarnică; cei de aici au nevoie de încă două sute de ani ca să devină ceva mai luminoşi. De aceea, să mergem mai departe! Numai că voi face să strălucească în faţa lor timp de câteva secunde înfăţişarea ta cerească, pentru ca aceşti încuiaţi să te recunoască. După aceea însă vom dispărea brusc din faţa ochilor lor. Însă chipul tău le va rămâne în amnitire ca o stea, la a cărei licărire să poată găsi adevărata cale a vieţii!”

În aceeaşi clipă, chipul lui Petru începe să strălucească la fel ca Soarele la amiază. Toate spiritele cad la pământ de spaimă, însă noi dispărem de acolo. Când se trezesc şi vor să cadă în genunchi în faţa noastră, nu se mai află nimeni dinaintea lor. Atunci, ele încep să plângă şi să urle, blestemându-şi orbirea.

Însă un mare grup de călugări se îndreaptă în grabă spre cei ce se vaită, dându-le învăţătură în maniera strict papală şi explicându-le că această apariţie nu este decât lucrarea Iadului. Dar spiritele îi atacă pe călugări şi vor să-i masacreze. Călugării îşi iau rapid tălpăşiţa din acel loc şi se refugiază pe deal.

Aşa se încheie această scenă din Frohnleiten. Însă noi mergem mai departe, cu intenţia ca la ora şase să ne aflăm în apropiere de Graz, la aşa-numitul Reinerkogel, unde cei patru, care au plecat înaintea noastră, şi-au stabilit deja locul de popas.

Capitolul 260
O altă scenă cu spirite. Domnul cu ai Săi la Reinerkogel
Spirite din înălţimile muntelui căutătoare de mântuire

Însă pe drumul de la Frohnleiten până la Graz mai facem totuşi un mic popas, căci ne întâmpină o mulţime pestriţă de spirite, în majoritate funcţionari însărcinaţi cu controlul şi paza, paznici de la vamă, foşti supraveghetori, poliţişti şi slujitori de la judecătorie. Aceştia vin în calea noastră şi ne cer paşapoartele, menţionând că în cazul în care nu le avem trebuie să ne reţină. Dat fiind că în ziua de azi trebuie să fie foarte severi cu străinii şi pentru că aşa sunt legile, ei nu pot decât să le menţină cu stricteţe, pentru că altfel îşi pierd slujbele.

Auzind aceste cuvinte, păşesc înainte toţi împăraţii, începând cu Rudolf von Habsburg, îmbrăcaţi în veşminte împărăteşti. Ei se adresează echipei de pază: „Oare călătoresc la voi şi împăraţii cu paşapoarte?” – La aceste cuvinte, oamenii de pază se retrag speriaţi. Unul singur îndrăzneşte să întrebe foarte timid: „Dar câţi împăraţi domnesc acum deodată? Pentru numele lui Dumnezeu! Aici există aproape mai mulţi împăraţi decât supuşi. Desigur că în cazul acesta nu se pune problema prezentării paşapoartelor. S-ar putea foarte bine ca aici să se afle acum şi împăratul Rusiei, şi atunci nu ne mai spală nici Dunărea!”

Spune un altul: „Dar mi se pare cam ciudat ca aceşti mari domni să vină pe jos”. – Răspunde cel dintâi: „Prostule! Vor să vadă calea

ferată; de aceea merg pe jos”. – Spune un altul: „Da, aşa trebuie să fie! Dar cine sunt ceilalţi? Trebuie să fie în total cam trei mii de oameni”.

Răspunde cel dintâi: „Nu mai puneţi întrebări prosteşti! Desigur că undeva se ţine un Congres, şi de aceea au venit toate mărimile, ca să se sfătuiască. Staţi liniştiţi şi nu vă mişcaţi, căci altfel mâine vom zbura cu toţii de aici, desigur cu mult deasupra pământului. Eu mă duc singur şi le spun Maiestăţilor Lor că pot să-şi continue deîndată călătoria, fără să le împiedice cineva”. – Ceilalţi se retrag întrucâtva, iar cel dintâi vorbitor se apropie cu spinarea plecată şi formulează bâlbâindu-se cele afirmate anterior.

Împăratul Joseph însă îi spune: „Eşti atât de sever în funcţia ta pentru că ea îţi procură pâinea! De lege în sine s-ar părea că-ţi pasă prea puţin. Dar eu îţi spun că eşti un rău slujitor al stăpânului tău. Căci cine nu face binele de dragul binelui nu este vrednic de o răsplată! Să nu uiţi asta! Pe viitor să împlineşti legea-legilor, dar nu de dragul pâinii obţinute prin această funcţie, şi atunci vei fi cu adevărat un slujitor al Aceluia care are într-adevăr dreptul să dea legi. Şi în rest, lasă-te în grija lui Dumnezeu! Va vedea El cum trebuie să mergi înainte!”

Supraveghetorul se îndepărtează, îşi cheamă ajutoarele şi le povesteşte ce i-a spus împăratul acela foarte sever. Ceilalţi îi răspund: „Să fim mulţumiţi că am scăpat cu atât! Slavă Domnului că merg mai departe”. – Dintre aceste spirite, nici măcar unul nu era matur pentru transformare. Însă prin acest incident au primit măcar un imbold tainic care să-i facă mai maleabili. Ei se vor retrage în munţi, unde vor ajunge mai târziu la înţelegerea că se află în lumea spiritelor.

După această întâmplare mergem mai departe, timp în care între noi au loc nenumărate convorbiri, şi ajungem exact la ora şase seara, în ziua de 4 octombie 1850, la locul predestinat, moment în care voi, prietenii Mei, vă aflaţi deja la dealul cetăţii. Acolo, voi aţi putut simţi limpede venirea Mea prin tot felul de semne în formă de steluţe, apoi printr-un sentiment ce se intensifica în voi, prin liniştea naturii, prin alăturarea plină de evlavie a norilor, ca şi printr-o iluminare prietenoasă a dealului.

Chiar la sosirea Mea, au început să se înghesuie tot felul de spirite pe colină. Multe dintre ele erau rele, dar pe acestea le-a alungat repede noaptea. Întunecarea dealului Pabutschberg prin aburi negri v-a înştiinţat şi pe voi în această privinţă. Chiar şi Satana se afla printre acestea. Mai aproape de poalele dealului s-au strâns fiinţe mai bune, care s-au rugat pentru îmbunătăţirea sorţii lor. În momentul în care aceasta le-a fost acordată, au plecat recunoscătoare de acolo.

Apoi a venit de la Schöckelberg o întreagă regiune de spirite, care mai aparţineau încă într-o mare măsură regnului natural. Sosirea lor a putut fi percepută printr-un roşu ca focul în partea dreaptă a dealului, care s-a produs către ora şapte. Acestea au cerut foarte impetuos eliberarea de greul serviciu montan ce le fusese repartizat. Şi au fost

satisfăcute în cererea lor, ceea ce aţi putut realiza din dispariţia acelei lumini.

După care au venit o mulţime de spirite din toate împrejurimile acestui loc, care s-au rugat pentru binecuvântarea ţinutului lor. Aceasta li s-a acordat încă înainte de ceasul al şaptelea. Aţi resimţit şi voi această binecuvântare, pe care aţi putut-o remarca foarte bine printr-o revărsare de lumină în formă de curcubeu deasupra câmpiei întinse.

Prietenul nostru And. H. W. a văzut şi el prezenţa monarhilor sub forma unor steluţe, care s-au concentrat în partea sudică a muntelui. Iar tu, slujitorul Meu, ai văzut în partea de răsărit, chiar în vârful muntelui, o licărire albă de lumină. Acela eram Eu, între cei patru înainte-mergători ai noştri care s-au îngrijit de locul de popas, şi cei trei Apostoli.

În timpul nopţii am mai liniştit şi rezolvat o mulţime de spirite nemulţumite. Liniştirea lor a avut pentru voi consecinţa vizibilă a unei nopţi senine, ca şi dimineaţa limpede de astăzi şi a zilei următoare. Este drept că vor mai apărea însă nori. Acestea sunt spirite care vor mereu mai mult decât au primit deja. Dar cum iubirea lor este încă slabă, nici câştigul nu le va fi mai bun.

Astăzi, 5 octombrie, la ora 9 şi jumătate, a venit o ceată de spirite puternice din văzduh, care Mi-a înălţat Mie laudă şi slavă şi a ridicat repede o locuinţă grandioasă. „Căci, a spus conducătorul lor, nu este frumos ca Stăpânul infinitului să poposească pe pământul murdar”.

Însă Eu le spun: „Mai reduceţi-vă din zel! Căci Eu ştiu de ce acţionez aşa şi de ce ating acum pământul cu picioarele Mele. Priviţi acest cort! Dacă aş fi vrut o locuinţă, imediat s-ar fi aflat una vrednică de Mine aici. Clădiţi mai bine o casă pentru Mine în inimile voastre, în care să pot locui. Însă casa aceasta nu-Mi este deloc plăcută, aşa că distrugeţi-o de îndată!”

Acele spirite au făcut cum li s-a poruncit şi au plecat mai departe întrucâtva nemulţumite. Tu, slujitorul Meu, ai văzut acea casă şi ai şi aşternut-o repede pe hârtie. Norişorii violeţi aflaţi de o parte şi de alta a porumbarului erau tocmai aceste spirite, care s-au retras ulterior.

Robert remarcă faptul că i se pare ciudat că aici se înghesuie o mulţime de spirite, pe când la Viena au trebuit să le caute pentru a putea duce tratative. El Mă întreabă cum se explică acest lucru.

Eu îi răspund: „Vezi, aici este un ţinut muntos. Spiritele aflate în vârful muntelui au deja o vedere mai limpede şi ştiu ce se întâmplă cu ele. De aceea, vin cu miile în cete şi se roagă pentru grabnica îmbunătăţire a situaţiei lor. Dar în multe dintre ele se mai află încă o doză masivă de egoism. De aceea, nu pot face mai mult pentru ele, decât ceea ce este strict necesar pentru mântuirea lor. Dacă le-aş acorda prea mult, ar deveni orgolioase şi ar începe să se dea în spectacol. Dar dacă le acord mai puţin, rămân lucide şi se maturizează mai rapid în vederea desăvârşirii lor. Însă tu vrei să afli foarte repede ceva care până acum ţi-a fost întrutotul străin. Liniştеşte-te, căci sosesc noi cete de spirite!”

Capitolul 261
Aflux de demoni şi de spirite ale naturii. Despre esenţa spiriduşilor de munte. Jakob Lorber, căruia Domnul îi dictează prin îngerul său, se află împreună cu cei fideli lui în cercul sfintei societăţi[8]

Robert întreabă: „De unde sunt aceştia şi ce vor ei? O, Doamne, Stăpâne şi Tată, iartă-mă că vin în permanenţă cu întrebări la Tine, dar efectiv nu pot proceda altfel! Căci făpturile de tot felul pe care le-am văzut aici fac parte din sfera incredibilului. Cu adevărat, aici se arată puterea, demnitatea şi măreţia Ta, într-un mod încă nemaiîntâlnit de noi! Aproape pretutindeni până aici Te-ai comportat – cel puţin în ochii mei, pe cât de pasiv a fost posibil. Noi ceilalţi a trebuit să îndeplinim totul, desigur după cuvântul Tău. Însă aici noi ne asemănăm acelui popor care priveşte uluit la creaţia unui artist fără să-l poată sprijini în vreun fel. O, Doamne, spune-mi cum de se întâmplă aşa lucrurile în acest ţinut muntos?”

Eu îi răspund: „Iubitul Meu frate! Explicaţia este că spiritele din ţinuturile muntoase sunt – cu mici excepţii – dotate cu o vedere mai limpede decât cele obtuze din ţinuturile de câmpie. Aceste spirite, care roiesc cu sutele de mii în jurul nostru, ştiu cu exactitate că se află în lumea spirituală şi se folosesc de această cunoaştere. Desigur că ele mai au încă multe superstiţii, însă acestea nu contează prea mult; pentru că, pe de altă parte, ele sunt capabile să înţeleagă mai multe şi înţeleg chiar foarte uşor.

Acolo unde au apărut spirite omeneşti grosier-materiale, a trebuit să-Mi croiţi voi mai întâi calea, pentru că ordinea Mea spirituală nu poate veni nemijlocit în contact cu materia. Aşa se face că acolo a fost nevoie de voi, ca treaptă intermediară. Aici, unde spiritele ştiu prea bine ce este cu ele, pot intra Eu imediat în raport cu ele, fără să le dăunez. Şi la fel cum locuitorii din munţi au trăit deja pe Pământ cu mult mai modest decât fraţii lor de la câmpie, care nu se satură niciodată, tot aşa sunt şi spiritele care locuiesc la munte. Iar dacă te roagă, trebuie să înfăptuieşti întotdeauna ceva pentru ele, şi atunci sunt imediat împăcate. Ar fi greşit dacă nu le-ai dărui nimic, căci acest lucru le-ar întrista foarte tare, şi în final le-ar face chiar violente, aducându-le în situaţia de a-şi pierde orice încredere.

Din acest motiv se întâmplă, pe ici şi pe colo, ca unor astfel de oameni să li se acorde pe Pământ, în diverse locuri de pelerinaj, harul pentru care s-au rugat. Desigur că admiterea acestui fapt nu este întrutotul favorabilă, pentru că el îi poate întări pe cei care se roagă în superstiţiile lor. Dar dacă nu le acord deloc acest har, ei şi-ar pierde în final orice credinţă, ceea ce ar fi şi mai rău. Şi dacă ai de ales între un

[8] Înştiinţarea şi redactarea acestui capitol au avut loc pe 6 octombrie 1850.

rău mare şi unul mic, este desigur mai bine să-l alegi pe cel mai mic. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, dragul Meu frate, Robert?

Robert îmi răspunde: „O, preaiubite Tată, lucrurile nici nu pot sta altfel. – Dar ce au vrut aseară cei doisprezece, care au venit pe la ora cinci şi jumătate din oraş, la noi? Pe unul dintre ei îl cunosc prea bine, pe acela care a adus cu sine pâine şi vin în numele Tău. Acela este un firav slujitor pământean al Tău, care scrie ceea ce îi dictezi Tu printr-un înger în numele Tău. Dar ceilalţi mi-au fost complet străini".

Eu: „Au fost puţinii prieteni din acest oraş de dragul cărora am făcut acest ocol venind de la Viena[9]. Vezi, aceştia Mă iubesc pe mine şi au o credinţă fermă, deşi nu mă văd. Dacă Eu M-aş fi arătat lor, şi-ar fi lăsat deîndată pentru Mine vieţile trupurilor lor aici, pe munte. Dar acest lucru nu trebuie să se întâmple, căci ei mai au de rezolvat unele lucruri pe Pământ, în numele Meu! Iar Eu îi iubesc şi-i mai las încă un timp pe Pământ, spre desăvârşirea lor.

Ei vor vesti în scurtă vreme lumii faptele noastre, şi mulţi îşi vor găsi mântuirea datorită acestui fapt. Însă mulţi dintre copiii pur lumeşti se vor supăra foarte tare din această cauză, motiv pentru care se vor autodistruge din punct natural cât şi moral. Iar ei nu vor mai găsi ulterior nicăieri vreo lumină care să vină direct din Cer. – Le-ai observat însă şi pe cele două femei micuţe care au fost acolo? Le-ai văzut inimile pline de ardoare?"

Robert: „O, da, Dumnezeule şi Părinte al meu! A fost într-adevăr o pereche atât de frumoasă cum nu am mai văzut de pe vremea maicii Tale pământeşti, Maria. Pot spune cu adevărat că Helena a mea şi Mathilde a lui Petre nu se ridică la nivelul lor. Este drept că şi celelalte cinci erau de o frumuseţe cerească, însă cele două erau neobişnuit de frumoase şi de cereşti. Dar pe una dintre cele cinci nu am putut să o percep prea bine, căci şi-a întors mereu faţa de la mine. Cine a fost aceea?"

Eu: „Aceea a fost mama pământeană[10] a celor patru fiice şi a celor doi fii ai lui Ans. H. W.[11] Însă aceasta nu mai este o cetăţeană a Pământului, ci o locuitoare a Cerului. De aceea şi-a întors mereu chipul de la tine, pentru că marea ei frumuseţe ar fi putut deveni dăunătoare pentru tine, întrucât este un înger neobişnuit de frumos! Ea a vrut să participe cu această ocazie la bucuria familiei ei, şi s-a aflat în acest cerc cu acordul Meu".

Robert: „Dar ce a fost cu iezii aceia care au ajuns până sus pe culme şi au zburdat câteva minute în jurul nostru, ca şi cum toată lumea ar fi fost a lor?" – Eu: „Au fost câteva suflete imature ale naturii, care trebuie să mai străbată câteva stadii până când sufletul lor va ajunge la

[9] Numele celor doisprezece sunt: *Jakob Lorber*, Andreas Hüttenbrenner, Ansemâl Hüttenbrenner şi cei şase copii ai lor Wilhelmine, Julie, Alexandrine, Angelika, Peter şi Felix. Apoi Celestine Hüttenbrenner şi cele dou femei: Mathilde E. şi Eleonore J.
[10] Elisabeth Hüttenbrenner, decedată pe 29 noiembrie 184
[11] Ansen Hüttenbrenner.

o formă umană deplină. Astfel de fiinţe nu au pentru noi altă însemnătate decât cea a plantelor parazite de pe crengile pomilor fructiferi. De aceea, să nu mai vorbim despre asemenea nimicuri ale existenţei”.

Capitolul 262
Spirite călătoare din constelaţia Iepurelui
Lumina şi iubirea, cu efectele lor diferite

Eu continui: „Dar cum îţi place marea mulţime de spirite mai bune care ne-au vizitat astăzi de dimineaţă, devreme, în cete mari? Acestea nu au cerut nimic de la noi, ci doar au vrut să ne servească în tăcere. După care s-au dus către apus, odihnindu-se un răstimp scurt pe muntele Plabutsch, deasupra Murstrom-ului”.

Robert: „Acelea au fost pentru mine nişte fiinţe total străine. E drept că arătau ca nişte oameni, dar păreau reci şi aproape lipsite de orice sentiment. Ce erau de fapt şi ce anume le-a adus încoace?”

Eu: „Erau spirite de pe o altă planetă, dar nu de pe o planetă a acestui sistem solar, ci de pe o planetă mult mai îndepărtată, care se găseşte în aşa-numita constelaţie a Iepurelui. Locul de naştere al acestor spirite îl constituie cea mai mare planetă a acelui sistem solar (care se află aproape la fel de departe de Soarele său pe cât se află Mercur de Soarele acestui Pământ). Cine vrea să cunoască mai îndeaproape acest Soare să se lase îndrumat de constelaţia Iepurelui. În urechea stângă a acestuia va descoperi o stea foarte mică, aproape de mărimea cinci; acesta este Soarele acelui sistem planetar, iar acele spirite provin de pe planeta cea mai apropiată lui. Sunt spirite călătoare, a căror fericire supremă constă în a se afla mereu în călătorie. Dar dacă ajung pe acest Pământ – ceea ce desigur că nu se întâmplă decât arareori – se liniştesc şi încearcă să facă cunoştinţă cu copiii Mei.

Uneori se întâmplă ca unele dintre ele să se întrupeze din nou. Dar dorinţa lor de a deveni copiii Mei se aseamănă păsărilor prinse în colivie, care nu au nici o odihnă. Acestor spirite le este aproape cu neputinţă să se fixeze asupra unui singur lucru. Călătoria este marea lor plăcere. Dacă aceasta le este limitată, ele devin extrem de nefericite. De aceea, şi apariţia lor pe acest Pământ poate avea arareori un alt motiv decât cel pe care ţi l-am dezvăluit. Căci de data aceasta au fost mânate încoace de presimţirea confuză a faptului că Eu mă aflu aici. Cele mai înţelepte dintre ele au observat deja de la mare distanţă prezenţa Mea aici, şi de aceea, s-au grăbit să Mă slujească. Căci în aceasta constă serviciul lor religios, ca din când în când să-i adreseze cuvinte de slavă Domnului-Dumnezeu, dând naştere cu aceste prilejuri unor cuvântări deosebit de ornamentate. În Împărăţia luminii, serviciul de mesager este cel care le tentează cel mai mult. Acum ştii ce fel de fiinţe sunt şi ce vor”.

Robert: „Da, Doamne şi Părinte al meu! Dar coincidenţa dintre neliniştea acestor spirite şi neliniştea animalelor al căror nume îl poartă constelaţia lor mi se pare ciudată. Unele dintre aceste spirite nu arătau deloc rău, indiferent dacă erau feminine sau masculine, căci nu am putut face vreo diferenţă, pentru că semănau atât de mult între ele pe cât seamănă pe Pământ vrăbiile. Oare pe celelalte corpuri cereşti oamenii se aseamănă între ei la fel de mult ca aceste spirite, sau există între ei diferenţe formale?”

Eu: „Spiritele din sferele înţelepciunii pure se aseamănă întotdeauna între ele ca două picături de apă. Căci elementul lor originar este lumina, care este pe deplin egală cu ea însăşi în toţi, cu mici diferenţe de nuanţă. Aşa cum lumina pură este pretutindeni aceeaşi, tot aşa se aseamănă şi produsele ei între ele. Numai iubirea duce la diferenţierea infinită a formelor; pe când lumina duce la cea mai înaltă uniformitate. Priveşte zăpada de pe Pământ! Aceasta este un produs al luminii pure. Un fulg se aseamănă cu celălalt, şi numai atunci când se lipesc unul de altul se formează fulgi mai mari. Acest lucru se petrece însă numai atunci când între astfel de produse reci ale luminii există ceva dintr-o căldură apropiată iubirii. Dacă aceasta lipseşte în întregime, fulgii de zăpadă cad câte unul, de aceeaşi mărime şi formă, pe pământ. În mod similar, gheaţa va prelua aceeaşi formă de bază, pentru că numai lumina rece este activă la crearea ei.

Şi la fel se petrec lucrurile cu toate fiinţele care sunt înrudite mai degrabă cu lumina pură: ele sunt uniforme în ceea ce priveşte structura şi forma lor. Numai ceea ce ascunde în sine căldura înrudită cu iubirea devine multiplu şi diferenţiat în privinţa formei. – Desigur că şi lumina care se potenţează foarte mult pe sine produce căldură, însă nu este o căldură bună, ci una rea, care nudă viaţă, ci ucide. Numai lumina la a cărei bază se află căldura este bună; iar căldura ce izvorăşte dintr-o astfel de lumină este bună şi dătătoare de viaţă.

Toate animalele de pradă, ca şi animalele şi plantele otrăvitoare, sunt produse ale luminii pure şi ale căldurii acesteia ce se manifestă în afară. Or, aceasta este rea şi seamănă răul în tot ceea ce este produsul său şi nu al iubirii, a cărei lumină acţionează spre interior. Însă în cazul fiinţelor iubirii, această lumină rea este din nou transformată în bine, preluându-şi în felul acesta natura sa originară.

Din această explicaţie poţi înţelege de ce seamănă aceste spirite între ele, la fel ca vrăbiile. Ele sunt însă foarte modeste şi dorinţa lor este doar să călătorească încontinuu, ceea ce corespunde progresului continuu al luminii pure. Căci, aşa cum lumina nu cunoaşte odihna, ci merge tot mai departe în spaţiile infinite, la fel sunt şi creaturile ei. Însă Eu am pus graniţe acestor străduanii, unde li se spune: «Până aici, şi nu mai departe!». Desigur că în astfel de situaţii au loc adeseori lupte uriaşe, până când aceste fiinţe pot fi liniştite. – Şi acum este suficient cât am vorbit despre acestea! Aceste spirite au plecat acum, şi iată că vin alte legiuni de spirite.

Astăzi, când este ziua de luni pe Pământ, nu vom întreprinde prea multe. Nici cu aceste spirite nu se poate face prea mult, pentru că sunt reci. Doar spre seară vom lăsa căldura să pătrundă în ele, şi atunci se vor întinde cu smerenie la pământ, ca roua sub cerul senin, şi ne vor acorda onoarea cuvenită. – Mâine, marţi, vor veni să ne viziteze trei episcopi din acest oraş, şi atunci atmosfera se va învăpăia puţin”.

Capitolul 263
Trei episcopi din Graz sosesc pe nori. Un iezuit ca mesager
Sebastian cel însetat de putere şi cei doi colegi ai lui mai buni
Judecata despre eradicarea orgoliului

Rosteşte acum împăratul Joseph: „O, Doamne! Trei episcopi dintr-o dată, şi încă din Graz! Biată colină! Această povară te va face să transpiri de teamă. O, Doamne, gândeşte-te la spectacolul din catacombele domului din Viena, unde toţi gândeau la fel, cu excepţia lui Migatzi. Episcopii din Graz aveau obiceiul ca fiecare urmaş să fie un duşman declarat al înaintaşului său. Şi acum, trei asemenea episcopi, cu gărzile lor de trup, dintr-o dată! O, Doamne şi Părinte, va trebui să faci acum apel din belşug la comorile milei şi îndurării Tale. Căci ele ne vor fi necesare în cea mai mare măsură, tuturor”.

Eu îi răspund: „Da, iubite prietene, ai întrucâtva dreptate, însă printre cei trei doar unul este extrem de încăpăţânat, pe când ceilalţi doi sunt spirite foarte bune. Şi iată că ei vin într-un nor vizibil chiar şi pentru ochii pământeşti, nor a cărui culoare întunecată vesteşte limpede însuşirile pasagerilor săi. Cei doi care sunt mai buni au într-adevăr o gardă mai mică de corp, dar care este puternică şi hotărâtă.

Însă cel din spate, care aduce cu sine întunericul nopţii, are o gardă de corp puternică, care simte, gândeşte şi vrea la unison cu el. Priveşte numai cât de mândru călătoreşte pe norul său întunecat, ca şi cum ar avea de poruncit Cerului şi Pământului! Se află doar de trei ani în lumea aceasta şi o ştie foarte bine, căci în caz contrar nu ar conduce un nor. Dar dispoziţia lui lăuntrică nu s-a schimbat cu nimic, nici măcar cu un fir de păr. El continuă să fie un prelat papal, şi această demnitate nu-i poate fi luată uşor. Şi cu acest sentiment de valoare superioară vine încet înspre noi, aşteptând să fie primit cu cea mai înaltă consideraţie. Cum ţi se pare acest spirit?”

Joseph: „Este cu adevărat un exemplar clar de prostie nemărginită! Un asemenea individ ar fi o raritate demnă de văzut în muzeul meu!”

Robert adaugă şi el: „Au ajuns până în Saxonia diverse istorisiri ciudate despre acest fanatic religios, şi mi-a părut foarte rău de acest oraş şi de ţinutul frumos pe care îl domina o asemenea persoană întunecată din punct de vedere religios. Acest individ viclean a ştiut să se strecoare printre femeile de la curte şi să tragă toate sforile ca să

devină treptat un adevărat tiran religios. El şi-a crescut puterea prin reintroducerea multor Ordine anulate anterior. Nu a contribuit cu nimic la revolta din 1848, şi este păcat că nu a cunoscut şi el declinul complet, căci nu i-ar fi stricat deloc o zgâlţâială.

Iată-l însă acum că pluteşte deasupra noastră şi are aerul că nici nu ne observă. Oare ce vrea cu acele cruci pe care le face în permanenţă? Şi ce-or fi însemnând ciorapii săi roşii, tiara albă de episcop, mantia aurie şi toiagul său argintiu de păstor? Pe Pământ acestea puteau desigur să-i orbească pe unii oameni, dar aici, în lumea spirituală, la ce-i mai pot folosi?”

Eu răspund: „Fiţi liniştiţi, copiii, prietenii şi fraţii Mei! În curând se va afla aici lângă noi şi ne va da mult de lucru. Dar iată că ne trimite deja un slujitor! Din întrebarea lui veţi recunoaşte cu uşurinţă modul în care gândeşte despre noi cel care pluteşte acum deasupra pământului. Iată-l că se apropie, aşadar atenţie!”

Un iezuit inconfundabil şi un ajutor al lui, însoţit de un slujitor, păşesc cu îndrăzneală în faţa noastră, şi cel dintâi ne întreabă: „Ce fel de ţigani mai sunteţi şi voi, de vreme ce nu luaţi atitudinea cuvenită în faţa unui conducător al Bisericii, pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu toată puterea şi care călătoreşte pe norii cerului, binecuvântând? De ce nu cădeţi pe genunchii voştri nenorociţi?”

Eu îi răspund: „Tu afirmi că acest episcop ar fi înzestrat cu toată puterea de către Dumnezeu! Dacă ar fi aşa, ar trebui să ştiu şi Eu câte ceva! Iar dacă norul pe care pluteşte este un nor ceresc, ar trebui să fiu primul care o ştie”.

Iezuitul: „De ce tocmai tu, ţigane? Oare nu ştii tu că toţi ţiganii au fost condamnaţi pentru totdeauna de Dumnezeu pe Pământ?” – Eu: „Nu, dragul Meu, nici despre asta nu ştiu nimic, şi tot Eu ar trebui să fiu primul care să o ştie. E ciudat că tu le ştii pe toate, iar Eu nu! Spune-mi, ai fost cumva de faţă atunci când Dumnezeu i-a încredinţat acestui episcop o asemenea putere nelimitată asupra Pământului?”

Iezuitul: „Dumnezeu împărtăşeşte întotdeauna o asemenea putere într-un mod invizibil. Poţi recunoaşte prezenţa acestei puteri din nenumărate acţiuni. Însă Dumnezeu locuieşte într-o lumină inaccesibilă, şi în afară de cei dintâi îngeri ai Săi, care se află mereu în jurul tronului Lui, aşteptând poruncile Sale, nimănui nu-i e îngăduit să se apropie de El. Înţelegi profunzimea acestei înţelepciuni?”

Eu: „Nu pare prea profundă înţelepciunea ta! Şi trebuie să mărturisesc din nou că Eu nu ştiu nimic de toate acestea. Ciudat! Însă ştiu prea bine că episcopul tău Sebastian este un bou, iar tu eşti un măgar! Animale care nu sunt rele în sine, dar în schimb sunt peste măsură de proaste. Pentru noi toţi cei care suntem aici, Dumnezeu este foarte vizibil şi locuieşte într-o lumină întrutotul accesibilă. Numai aceluia care mai trăieşte încă puternic în carne trebuie să-i rămână Dumnezeu invizibil, din cauza libertăţii sale de voinţă, atâta timp cât el nu a ajuns la deplina renaştere a spiritului său. El rămâne aşadar

invizibil pentru spiritele având gradul tău de iluminare, pentru că voi nu vreţi să vă purificaţi şi să vă naşteţi din nou. Şi El va rămâne ca atare încă vreme îndelungată”.

Iezuitul: „În ce ţinut îl vedeţi voi pe Dumnezeu?” – Eu: „Exact în acelaşi ţinut în care nu-L vedeţi voi şi în care nu-L veţi vedea vreme îndelungată de acum încolo. Şi chiar dacă s-ar aşeza pe nasurile voastre, tot nu L-aţi recunoaşte. Du-te la episcopul tău orb şi spune-i că aici se află mântuirea oamenilor. Şi de vreme ce şi el este om, să vină încoace, să aducă Domnului onoarea ce i se cuvine şi să aibă parte de mântuire, căci în caz contrar va avea parte de moarte, împreună cu voi toţi! – Spune-i că Domnul-Dumnezeu nu are nevoie de cineva care să binecuvânteze lumea în numele Lui, pentru că poate să o binecuvânteze şi singur. Episcopul însă n-are decât să-şi binecuvânteze inima cu smerenie şi să nu mai călărească pe nori. Spune-i că Domnul însuşi merge acum pe Pământ, şi de aceea, se cuvine ca el, în calitatea lui de slujitor rău, să nu se mai folosească de nori!”

Iezuitul: „Dar cine eşti tu, fiinţă asemănătoare unui ţigan, care îndrăzneşti să te porţi cu atâta obrăznicie faţă de mine şi faţă de o autoritate conducătoare a Bisericii, de parcă tu însuţi ai fi constituit Biserica? Te întreb, ţigane înspăimântător ce eşti, cine eşti tu şi cine este această societate?”

Joseph îmi spune în taină: „O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu, răbdarea mea a devenit la fel de subţire ca firul de păianjen! Şi se va rupe în clipa următoare dacă acest duşman al vieţii şi al iubirii nu se va face în curând ţărână dinaintea Ta”.

Eu îi răspund: „Iubite prietene, stai liniştit şi nu te supăra! Oare poţi cere de la un măgar altceva decât ceea ce face parte din sfera sa specifică? El a aflat acum ce are de făcut. Dacă o va face, bine. Dacă nu, vom găsi un alt mijloc ca să scăpăm de acest animal de povară”.

Iezuitul spune: „Îmi răspunzi la întrebare, sau nu?”

Îi răspund cu o anumită duritate: „Nu, şi acum îndepărtează-te, dacă nu doreşti să fii îndepărtat!!”

Auzind aceste cuvinte, trimisul face o mutră acră şi se duce la episcopul său. Aplecat până aproape de vârful degetelor de la picioare, el îl informează pe acesta despre toate cele pe care le-a văzut şi auzit, spre dezgustul său. – Dacă l-aţi privi pe episcop, aţi vedea că face un chip extrem de savant, ca şi cum ar cumpăni dacă să mai lase Pământul ăsta să dăinuie, sau nu. Chipul său parcă exprimă întrebarea: „Oare nu mai există fulgere pe care să le arunc în mulţimea asta obraznică?” – Dar pentru că nu zăreşte nimic cu care să se poată răzbuna, face o mutră ca şi cum ar lăsa lucrurile aşa şi merge mai departe.

Dar iată că îl înconjoară ceilalţi doi episcopi, cu întreaga lor suită onorabilă. Iar cel mai mare, pe numele Waldstein, îi spune: „Prietene, hei, colega, ce este cu tine? Ce vrei să faci? Oare nu recunoşti ceata cea luminoasă care acoperă binecuvântând colina prin prezenţa ei? Oare nu-L vezi limpede ca lumina zilei pe Domnul Christos, împreună cu trei

dintre Apostolii Săi, toţi împăraţii din casa Habsburg, renumitul arhiepiscop Migatzi şi încă o mare mulţime de spirite desăvârşite?”

La aceste cuvinte, episcopul Sebastian se aprinde de furie şi spune: „Vă cunosc pe amândoi, ereticilor! N-am reuşit să stârpesc timp de douăzeci de ani la rând declinul bisericesc pe care l-aţi organizat voi în ţara asta – şi acum vreţi să-mi faceţi cunoştinţă cu Christos?! Mie, cel care sunt plin de sfântul Lui spirit şi port în mâinile mele cheile Cerului şi ale Iadului? Cine-L poate cunoaşte pe Christos mai bine decât mine?”

Waldstein îi răspunde: „Prietene! Eu îţi spun că dacă rosteşti aceste cuvinte, nu L-ai cunoscut niciodată pe Christos, căci spiritul Domnului nu s-a apropiat niciodată de un asemenea orgoliu. Nu eşti altceva decât un popă mândru, avid de puterea de a domni şi care te-ai înconjurat cu cea mai neagră trupă de popi, ca să ajungi la ţelul tău prin intermediul maselor. Însă Domnul ţi-a încurcat socotelile. Şi tu ai obţinut exact contrariul a ceea ce ai vrut, căci tu doreai o domnie absolută a preoţilor asupra întregului Pământ! Şi acum te pretinzi a fi singurul posesor al spiritului sfânt! – O, secătură nenorocită! Eşti într-adevăr animat de spiritul Iadului, al minciunii şi al orgoliului, dar spiritul lui Christos nu l-ai cunoscut niciodată, căci tu eşti un duşman declarat al acestui Spirit!”

În faţa acestui discurs energic al lui Waldstein, Sebastian se înroşeşte tot mai tare, la fel ca şi nenumărata sa escortă. Însă Waldstein şi Arko[12] coboară acum pe pământ. În momentul în care ating pământul, Eu îl trimit imediat pe Robert la ei ca să-i conducă la Mine. Ei ascultă imediat şi se apropie cu cea mai mare evlavie de Mine. Îi întâmpin chiar Eu la jumătatea drumului şi îi conduc pe culmea colinei.

Ajunşi acolo, Waldstein şi Arko vor să cadă cu feţele la pământ în faţa Mea, dar Eu îi împiedic să o facă şi le spun: „Prieteni, lăsaţi asta pentru altădată, căci acum avem lucruri mult mai importante de făcut! Acest Sebastian are nişte intenţii de-a dreptul rele şi vrea să facă rău acestui Pământ. Acum este joi seara; miercuri ne-am odihnit şi noi şi el. El vrea să pustiească încă în această seară tot ceea ce îi iese în întâmpinare pe Pământ, din cauza ofensei ce consideră că i s-a adus. Însă Eu am făcut deja un semn puternicelor Spirite ale păcii, şi în noaptea aceasta el va fi doborât pe pământ împreună cu o mare parte din suita sa, legat fedeleş şi lăsat să se răcorească pe măsură”.

Waldstein îmi spune: „O, Părinte preasfânt! Oare cum se vor desfăşura acestea şi cum le vom recunoaşte noi, de vreme ce suntem încă orbi în atâtea privinţe?”

Eu: „Ridicaţi-vă ochii şi priviţi spiritele albe ale păcii, cum se reunesc aici în cea mai frumoasă ordine, venind din toate părţile. Acest tiran, împreună cu adepţii săi, vor fi doborâţi cu iuţeala fulgerului la pământ şi împrăştiaţi. Iar dacă mâine dimineaţă veţi vedea munţii de jur-împrejur acoperiţi cu zăpadă, să ştiţi că acolo zace Sebastian, dominat de cele mai bune aparate de răcorit focul mâniei, şi anume sub

[12] Contele de Arko, episcop de Graz înaintea lui Sebastian Zängerle şi Waldstein.

acea pătură pe care i-au pregătit-o Spiritele păcii din nord, ca să-i fie de folos”.

Waldstein: „Aşadar, zăpada are inclusiv o semnificaţie spirituală?”

Eu: „O, desigur! Tot ceea ce există pe Pământ are – fără nici o excepţie – mai întâi de toate o importanţă spirituală, şi abia după aceea una naturală. – Dar acum fiţi atenţi, căci vânătoarea va începe imediat!”

Capitolul 264
Sebastian este luat prizonier de către Spiritele păcii
Pătura de zăpadă ca judecată aparte pentru cei răzvrătiţi împotriva ordinii lui Dumnezeu

Episcopii Waldstein şi Arko se minunează foarte mult de cele spuse şi îşi înalţă cu multă smerenie ochii în sus. Abia l-au reperat pe Sebastian cu privirea şi acesta a şi devenit, împreună cu suita sa, captiv al Spiritelor păcii. El se chirceşte ca un vierme călcat în picioare şi aruncă un blestem după altul asupra acestor spirite care îl atacă cu atâta obrăznicie pe el, un om „croit după inima lui Dumnezeu”. Însă Spiritelor păcii nu le pasă de ce face el, iar pacea spiritului lor acoperă gălăgia creată. Ele acţionează neperturbate, la fel ca mecanismul unui ceas, şi nu se lasă deloc împiedicate.

Episcopul Waldstein spune: „O, Doamne, lucrurile îmi apar la fel ca atunci când un păianjen cu cruce prinde muştele în plasă. Aşa s-ar părea că au procedat şi aceste faimoase Spirite ale păcii. Trebuie că acestea şi-au întins mai devreme larg plasa, căci altfel nu pot înţelege cum de au putut termina atât de repede cu Sebastian şi cu suita lui. Dar ce mai blestemă el, şi toată suita odată cu el!”

Eu îi răspund: „Această atitudine nu este deloc nouă la fiinţele de tipul său. Căci de câte ori nu -a blestemat el pe Pământ să ajungă în fundul Iadului pe aceia care nu voiau să danseze după cum le cânta el – deci cum ar putea proceda altfel aici? O, acesta este un spirit extrem de prost şi de rău, care ar fi putut privi cu voluptate şi cu cea mai mare linişte sufletească un milion de oameni arzând pe rug drept eretici. Or, faptul că acum nu mai poate face nimic îl determină să turbeze de furie.

Iată că spiritele îl împing acum prin aer înspre Obersteier, unde vor avea grijă ca el să ajungă pe una din înălţimile Alpilor; spiritele mai mărunte vor ajunge pe înălţimi mai mici, cum ar fi Schöckel, Rabenwald, Kulm şi altele. Iată că au atins deja înălţimile. Priviţi cum spinările munţilor devin gri, şi apoi, treptat, albe. Cum vi se pare această scenă?”

Waldstein: „Această poveste mi se pare cu adevărat tristă şi întunecată. Câtă vreme vor trebui să rămână aceste spirite sub acea pătură rece? Cumva veşnic?”

Eu: „O, în nici un caz! De îndată ce vor ajunge în inimile lor la înţelegerea faptului că s-au înşelat amarnic şi că au greşit, ele se vor întoarce către Mine şi vor fi imediat eliberate, dar cu nici o secundă mai

devreme. Însă Sebastian va trebui adus sub zăpada gheţarului, până când clocotul furiei lui se va fi răcorit aşa cum se cuvine. Căci el are mult orgoliu în sine şi este atât de post încât consideră că orgoliul său este de la Dumnezeu. Cu asemenea nebuni este greu de avansat, însă noi nu trebuie să le refuzăm răbdarea, mila, iubirea şi îndurarea, pentru că şi ei sunt fraţii noştri, de a cărui mântuire trebuie să ne îngrijim”.

Robert, care a privit şi el scena în care Sebastian şi suita lui au fost luaţi prizonieri şi împinşi mai departe, spune: „Doamne, preabunule Părinte! Cât de departe ajung privirile mele, văd totul acoperit cu zăpadă. Toţi munţii mai înalţi din Steiermark, Kärnten, Tirol şi Salzburg sunt acoperiţi cu zăpadă, dar nu se poate ca toate acestea să fie din cauza temeiurilor greşite ale lui Sebastian!”

Eu îi răspund: „Desigur că nu. Numai că există destui nebuni de soiul lui în toate ţările. Şi cu aceste spirite, lucrurile se petrec ca în cazul conexiunilor electrice: de îndată ce undeva, într-un colţ ascuns, se agită un astfel de spirit, în aceeaşi clipă se stârnesc toate spiritele de acelaşi tip, care devin active. Or, dacă această activitate a lor se opune cu brutalitate ordinii Mele, toate spiritele din toate ţinuturile sunt prinse deodată şi îndrumate spre limitele lor prin mijloace adecvate. Însă corectarea lor nu se poate desfăşura la fel de simultan şi de brusc cum se petrece stârnirea răului, ci se desfăşoară la fel ca atunci când pe un câmp o mie de oameni sunt răsturnaţi dintr-o dată de un cutremur de pământ. De căzut cad cu toţii în acelaşi timp, dar ridicarea nu se petrece la fel de uşor. Unii se vor ridica imediat, însă alţii, care au fost mai mult sau mai puţin loviţi, se vor ridica abia treptat, şi cu greutate. Cei care au fost răniţi foarte grav vor necesita foarte mult timp şi osteneală ca să se ridice, iar cei care au murit vor rămâne la pământ. La fel se petrec lucrurile şi în cazul acestor judecăţi aparte! Toate spiritele sunt prinse deodată, dar ele nu sunt eliberate în acelaşi timp, pentru că eliberarea nu depinde de o putere exterioară, ci numai de propria lor forţă de viaţă.

Ai văzut aşadar toţi munţii acoperindu-se ca la un semn, de zăpadă, care constituie un strat răcoritor pentru spiritele înfierbântate, dar care semnifică în acelaşi timp manifestarea forţei Spiritelor păcii. Atunci când această putere este retrasă de aceste spirite, spiritele naturii prinse împreună cu ele se topesc, devenind apă. Adevăratele spirite captive prinse sub aceste spirite ale naturii devin atunci libere şi pot face ceea ce vor. Dacă se îndreaptă către bine, este foarte bine pentru ele; dar dacă se îndreaptă din nou înspre cele rele, desigur că nu le va merge altfel decât rău”.

Capitolul 265
Despre spiritele naturii şi elementele stelare din sufletul omenesc
Cum se pot dezvolta din Dumnezeu şi spirite impure
Vizita celor şaptesprezece vechi prelaţi din Rein

Robert spune: „Doamne, asta înţeleg. Dar Tu ai spus ceva şi despre nişte spirite ale naturii, care se dizolvă apoi, devenind apă. Cine şi ce sunt, de fapt, aceste spirite?”

Eu îi răspund: „Acestea sunt scântei spirituale primordiale, sau idei individuale ale inimii Mele. Dacă sunt pregătite în mod corespunzător prin mici încercări şi cresc prin tot felul de fapte în iubirea Mea, ele vor fi învăluite în forme materiale, vegetale şi animale. La sfârşitul drumului lor evolutiv, ele vor deveni suflete omeneşti, cu întreaga inteligenţă corespondentă, putându-şi dezvolta astfel propriul Meu spirit al iubirii, ca fiinţă legată pe vecie de asemenea suflete.

Şi sufletul tău este asemănător, numai că el nu a provenit din astfel de spirite, ci de pe un alt Pământ. Anumite elemente legate de carnea trupului tău ai primit, desigur, şi de pe acest Pământ; dar în linii mari, tu faci parte dintre sufletele care aparţin pământului numit Uranus.

Desigur că toate sufletele de pe acest Pământ conţin elemente din toate stelele, dar predominantă rămâne în ele natura acelei lumi pământeşti în care au fost configurate pe deplin ca sufletele omeneşti. Înţelegi acum în ce constă structura acestor spirite ale naturii?”

Robert: „Da, Tată şi Dumnezeu al meu; acum, lucrurile îmi sunt limpezi! Numai că încă nu înţeleg cum de pot proveni totuşi din Tine – care eşti fiinţa cea mai desăvârşită în toate – şi spirite impure şi nedesăvârşite; căci nicăieri nu poate exista ceva care să nu fi provenit din Tine!” – Eu îi răspund: „Prietene, acest lucru ţi l-am explicat cu claritate cu o ocazie anterioară. Readu-l în memoria ta, şi totul îţi va deveni limpede”.

Robert: „A, da, într-adevăr, atunci când ne-ai arătat diferenţa dintre gândurile şi ideile Tale. Da, da, acum ştiu: fiecare gând în sine – ca esenţă fundamentală a unei idei – este pur. Dar pentru că din esenţa fundamentală (ce rămâne mereu pură în sine) se pot forma şi imagini impure, aceste imagini sau idei sunt mai impure decât gândul primordial sau decât esenţa lui fundamentală, pentru că ele pot expune şi ceva impur – ceea ce desigur că este imposibil în planul esenţei fundamentale în sine. Căci o linie pură rămâne o linie, dar nu şi figura ce rezultă din combinarea liniilor.

Dar, Doamne, astăzi este deja luni, şi în afară de povestea episcopului Sebastian nu am văzut şi auzit prea multe altele. Cum ar fi dacă am face o scurtă vizită într-un alt loc?”

Eu: „Ar fi bine, însă astăzi ne vor vizita şaptesprezece prelaţi din mânăstirea Rein, cu care vom avea ceva de lucru. Abia mâine vom vizita pentru câteva ore un alt loc. Însă acum, să stăm cu toţii liniştiţi, căci prelaţii se află deja în drum spre noi”.

Episcopul Waldstein: „Dacă nu fac parte dintr-o perioadă foarte timpurie, oare voi recunoaşte şi eu pe vreunul dintre ei?” – Eu: „Nu prea, pentru că toţi fac parte din prima perioadă în care a fost întemeiată această mănăstire. Cei din vremea ta nu au atins încă maturitatea – şi

nu o vor atinge încă vreme îndelungată – pentru a putea ajunge acolo unde ne aflăm noi. Dar iată-i că sosesc, cu nişte mutre foarte grave. De aceea, îi vom întâmpina şi noi cu toată gravitatea şi le vom arăta că prezenţa noastră pe vârful acestei coline este şi ea justificată.

Colina a aparţinut cândva acestei mânăstiri şi era cultivată în partea de sud-vest cu mici vii, în timp ce partea nordică şi cea estică a rămas împădurită din cauza vânatului. Ulterior, lucrurile s-au schimbat întrucâtva şi mânăstirea a pierdut unele posesiuni. Însă cei şaptesprezece prelaţi mai sunt încă – în imaginaţia lor – în posesia deplină a tot ceea ce a aparţinut cândva acestei mânăstiri. Ei erau foarte mândri de colina aceasta şi nu-i priveau cu plăcere pe oamenii care veneau pe aici, din cauza îngrijirii vânatului. Ei cred că noi suntem nişte braconieri travestiţi, şi din acest motiv vor să ne sperie ca să fugim de pe această culme. Atenţie, căci hărţuiala va începe imediat".

Robert: „Doamne, oare nu ar fi bine să ne folosim în faţa acestor eroi de Helena, din cauza binecunoscutului ei limbaj vienez? Căci ea ar putea să le arunce acestor capete seci adevărul în faţă". –Eu: „În cazul de faţă nu este recomandabil, pentru că aceşti şaptesprezece călugări nu înţeleg limba vieneză şi sunt nişte fanatici religioşi cumpliţi. Ei provin din vremea aşa-numitei Sfinte Inchiziţii. Şi s-ar înfuria foarte tare dacă li s-ar azvârli ceva în faţă, fapt care nu ar face decât să le trezească zelul adormit, datorită căruia au fost martirizate atâtea suflete credincioase în modul cel mai revoltător cu putinţă. Dar ce se poate face? Aceşti popi au fost într-adevăr atât de proşti încât să creadă că prin asemenea acţiuni oribile îi pot aduce un serviciu lui Dumnezeu. Şi cu cât un preot era mai neîndurător, cu atât se considera mai sfânt şi cu atât era considerat mai sfânt inclusiv de ceilalţi obscurantişti. – De aceea, să nu vorbiţi deloc în prezenţa acestor şaptesprezece. Pur şi simplu să nu participaţi la cele ce se întâmplă, ca şi cum nu aţi da deloc atenţie la ceea ce voi face Eu cu ei. Dar acum staţi liniştiţi! Căci se află deja în faţa noastră şi ne măsoară cu privirile lor cu adevărat inchizitoriale".

După aceste cuvinte, un prelat titularizat păşeşte înainte. Acest popă Mă măsoară din cap până în picioare, cu o privire dispreţuitoare aruncată peste umărul stâng, şi spune: „Cine v-a îngăduit să păşiţi pe această sfântă colină şi să-mi speriaţi vânatul, care este la rândul său sfânt, pentru că este destinat slujitorilor zeloşi ai lui Dumnezeu? Răspundeţi, căci altfel veţi afla condamnare şi moarte!"

Eu îi răspund: „Domnul acestei lumi are dreptul să se aşeze unde doreşte, şi nu este nevoit să ceară aprobarea aparenţilor posesori lumeşti ai acelui loc. De aceea, El şi-a asumat dreptul de a lua loc aici, şi aceasta pentru că această colină a fost cea mai puţin desacralizată dintre toate împrejurimile acestui oraş prin faptele oribile ale oamenilor răi. – Eu sunt Christos, Dumnezeul vostru, şi am venit să aduc lumii celei rele o judecată, iar mărturisitorilor Mei fideli har, iertarea păcatelor şi viaţa cea veşnică. Cine Mă recunoaşte, Mă primeşte şi nu se supără din cauza Mea, acela să nu fie distrus! Dar cel care se supără pe Mine şi nu

crede că Eu sunt Cel dintâi şi Cel din urmă, Începutul şi Sfârşitul, Alfa şi Omega, acela va fi pierdut. – Acum ştiţi tot ceea ce trebuie. Ce veţi face, în consecinţă?”

Mitropolitul primat spune: „Dă-ne un semn şi vom crede cuvintele tale”. – Eu: „Există multe semne în faţa ochilor voştri. Contemplaţi-le şi ele vă vor aduce lumina! Pentru că voi nu sunteţi tocmai răi, în schimb sunteţi foarte orbi şi proşti. Ştiţi oare că aţi murit cu toţii de mult?” – Prelatul: „Ce, cum, cine a murit? Cum, unde şi când? Oare eu nu trăiesc acum? Sunt mort? Cum poţi să-mi dovedeşti asta? Aşadar, adu semne şi dovezi pentru toate astea, căci altfel veţi fi închişi ca escroci şi braconieri!”

Eu: „Nu vă înfierbântaţi aşa de tare, iubiţilor, căci s-ar putea să mă înfierbânt şi Eu, şi atunci s-ar putea ca lucrurile să se înfierbânte cam tare pentru voi! Dar pentru că vă e atât de teamă pentru vânatul vostru, care nu mai există de fapt decât în imaginaţia voastră, vom părăsi cu toţii pentru un scurt timp această colină şi ne vom duce pe muntele Schöckel. Acolo vi se vor deschide ochii pentru câteva clipe, ca să vedeţi dacă mai sunteţi sau nu stăpânii mânăstirii Rein, sau dacă aceasta nu este deja administrată de multă vreme de un nou prelat”.

Mitropolitul primat: „Cum?! Vrei să mergem pe cel mai înalt munte din Steiermark, pe care încă nu a pus nici un muritor piciorul din cauza înălţimii sale şi a multor vrăjitoare şi spirite rele care bântuie pe acolo?” – Eu: „Tocmai de aceea, trebuie să mergem pe acolo, ca să fiţi vindecaţi de trei prostii capitale ce vă ţin vederea captivă: mai întâi, de părerea că aţi mai trăi încă pe Pământ, apoi de faptul că Schöckel nu este nici pe departe cel mai înalt munte din această ţară, şi în sfârşit, de faptul că acolo nu se află nici vrăjitoare şi nici spirite rele. Abia apoi veţi putea înţelege că nici această colină nu mai este proprietatea voastră, că aici nu se mai află nici cerbi şi nici căprioare, şi deci că nu se mai poate face nici braconaj”.

Mitropolitul primat: „Dar cum putem ajunge pe o înălţime atât de înspăimântătoare? Pentru asta este nevoie de o călătorie de mai multe zile”. – Eu: „O, nu, nouă nu ne trebuie atâta! Şi ca dovadă că nici voi nu mai sunteţi oameni în trup, ci oameni spirituali, vom face această călătorie într-o clipă. Eu spun pur şi simplu: Aşa să fie! – Şi iată-ne că am şi ajuns. Ei, cum vă place aici?”

Mitropolitul primat spune, vizibil uluit: „O, dar asta e tare, e chiar tare! Bine, dar cum am ajuns atât de brusc aici? Am călătorit ca fulgerul de pe colina din Rein până aici. Da, acum parcă începe să se aprindă o lumină pentru mine. Noi, cei şaptesprezece, am rămas într-adevăr fără trupuri, cu mulţi ani în urmă. Numai că nu am înţeles acest lucru până acum. Ar fi trebuit să realizăm că această mânăstire nu a avut niciodată mai mult decât un singur prelat, iar noi eram şaptesprezece, număr care a şi crescut ulterior. Oare nu este ciudat cât de proşti şi de orbi pot fi oamenii? – Şi acum observ foarte bine că există munţi cu mult mai mari decât acest Schöckel – cât despre vrăjitoare şi spirite rele, nu se zăreşte

nici o urmă! – Da, însă acum trebuie să-i mulţumim foarte mult acestui minunat conducător! Chiar dacă el nu este însuşi Domnul Christos, trebuie totuşi să fie un spirit puternic, trimis de Dumnezeu la noi". După aceste cuvinte, cad cu toţii cu chipurile la pământ în faţa Mea, şi aduc laudă puterii divine din Mine.

Robert Mă întreabă: „Doamne, dar ce am eu în comun cu aceştia?" – Eu îi răspund: „Şi ei sunt tot spirite de pe Uranus, la fel ca şi tine, şi de aceea, sunt foarte încăpăţânaţi. Şi tot din acest motiv va trebui să-i primeşti în casa Ta. Acum înţelegi motivul acestei apariţii?"

Robert: „Da, Doamne şi Părinte, acum înţeleg foarte bine. Oare şi spiritele de adineauri cu care eram pe colina de jos sunt tot oameni de pe Uranus?" – Eu: „Nu, dar ei sunt asemănători cu tine în privinţa iubirii, şi de acea fac parte din societatea ta. Căci Eu îţi spun ţie că de acum înainte tu vei fi pilonul principal al unei noi Uniuni. Aceasta este răsplata ce îi revine fiecărui om care a lucrat dintr-un motiv cinstit şi bun în via Mea".

Cei doi episcopi observă foarte smeriţi: „Doamne! Dar şi noi am lucrat în via Ta. Oare nu vom primi şi noi aici o funcţie cât de mică?" – Eu le răspund: „Este drept că şi voi aţi fost lucrători, dar lumea v-a dat deja o bună răsplată. Însă acest spirit a lucrat fără vreo răsplată lumească. Iar pentru osteneala sa, lumea l-a răsplătit cu moartea, iar aceasta face ca între voi şi el să fie o diferenţă considerabilă. El este un martir; sunteţi şi voi la fel? El a căzut jertfă a iubirii pentru fraţii săi; aţi căzut şi voi?"

Capitolul 266
Sfânta vanitate a episcopilor. Numai Dumnezeu este bun
Se apropie nişte spirite întunecate şi nişte biete suflete bolnave, care găsesc un tratament corespunzător

Cei doi episcopi rostesc într-un glas: „O, Doamne, desigur că în comparaţie cu el noi suntem nişte nulităţi, pentru că nouă nu ne-a mers niciodată rău pe Pământ. Şi de vreme ce acest fiu al iubirii Tale este un spirit atât de înalt în faţa Ta, ne va ierta desigur că i-am arătat prea puţină consideraţie. Vom compensa din belşug în viitor această atitudine a noastră. Numai că nu înţelegem cum de am fost găsiţi vrednici de a fi preluaţi în adunarea cerească a unor asemenea mari sfinţi. Căci cât de mare trebuie să fie acela care merge neîncetat alături de Tine, care acţionează după voia Ta şi este învăţat în toate direct de către Tine!"

Eu: „Aţi fost amândoi nişte venerabili episcopi şi acum vorbiţi ca şi cum v-aţi fi şcolit ani de-a rândul la şcoala unor persoane ipocrite şi bigote. Cine este sfânt în faţa Mea? Numai Dumnezeu este sfânt şi bun, iar toţi ceilalţi sunt fraţi şi surori, şi întotdeauna cel mai mic şi mai neînsemnat este cel mai mare în Împărăţia Mea. Însă întreaga slavă se

cuvine doar lui Dumnezeu, şi toate celelalte trebuie cuprinse numai în şi prin iubire!

Însă acum să rămânem aici, căci pentru acestea avem o veşnicie întreagă în faţa noastră. După măsurile pământeşti, ne aflăm deja aici de trei ore, şi cei şaptesprezece prelaţi mai stau încă la pământ cu feţele în jos. Or acum trebuie să îl ajutăm, şi de aceea, trebuie să ne întoarcem repede pe colina noastră. Acolo se află câţiva prieteni pământeni ai noştri care părăsesc acum colina, ceea ce însă nu contează, pentru că binecuvântarea noastră, de care este impregnată colina, au primit-o deja. – Aşadar, haideţi să mergem acum la prelaţi!

Hei, cei şaptesprezece prelaţi ai mânăstirii Rein, ridicaţi-vă! Aţi dobândit acum o nouă vedere, ca să vedeţi lumina cea adevărată şi să înţelegeţi adevărul. De aceea, nu îndreptaţi noua lumină a ochilor noştri înspre Pământul cel întunecat, ci priviţi înspre lumina tuturor luminilor şi înţelegeţi-o!”

După aceste cuvinte, cei şaptesprezece se ridică şi privesc plini de uimire în jurul lor. Iar mitropolitul primat, în calitate de purtător de cuvânt al lor, spune: „Doamne-Dumnezeule şi Părinte! Abia acum recunoaştem întrutotul că Tu eşti Cel despre care mărturisesc toate Cerurile şi Pământurile. O, Tată! Ce să facem pentru a fi vrednici de faptul că ne aflăm în apropierea Ta?” – Eu îi răspund: „De acum încolo iubiţi-Mă pe Mine mai presus de orice, pentru că iubirea voastră faţă de Mine este adevărata voastră viaţă veşnică. Şi iubiţi-i pe toţi fraţii şi pe toate surorile voastre la fel ca pe voi înşivă, pentru că iubirea faţă de fraţii şi surorile voastre vă condiţionează fericirea. Cu cât veţi da mai mult dovadă de o adevărată iubire activă între voi, cu atât mai fericiţi veţi fi!

Toate Cerurile, cu fericirile lor fără număr şi fără de nume, provin din adevărata iubire faţă de aproape – aşa cum, dimpotrivă, toate chinurile din Iad provin din iubirea de sine. Dacă nu ar exista iubire de sine, nu ar exista nici Iad, şi pe Pământ nu ar exista războaie, foamete sau ciumă. Însă pentru că oamenii sunt plini de această iubire de sine fatală – din care este alcătuit Iadul, de către oameni şi nu de către Mine – ei trebuie să accepte şi acest rău care provine din iubirea de sine şi egoism.

E drept că Satana mai este şi acum conducătorul Iadului, după cum el a fost şi primul său întemeietor, însă ea nu mai are de mult puterea de a-i corupe pe oameni, pentru că aceştia l-au depăşit deja. De când oamenii depind numai de voinţa lor liberă, există mulţi printre ei de la care Satana ar putea lua lecţii, în special dintre clericii romani şi dintre iezuiţi, faţă de care Satana are chiar respect. Însă astfel de fiinţe se denumesc pe sine ‹slujitori ai lui Dumnezeu›. Cum vi se pare acest lucru?”

Mitropolitul Primat: „O, Doamne! Este înspăimântător să auzim aşa ceva din gura Ta!” – Eu: „Da, dar aşa stau lucrurile, şi împotriva lor

nu se poate face deocamdată prea mult. – însă acum va fi în curând cinci şi jumătate, şi trebuie să ne întoarcem pe colina noastră.

Amin! – Şi iată că am ajuns din nou pe colina din Rein. Acum, iată că se înalţă deasupra oraşului un nor dens, şi din toate cimitirele acestui oraş urcă o ceaţă uşoară. Ce credeţi că înseamnă aceasta?" Răspund cu toţii: „Doamne, noi nu ştim, spune-ne Tu!"

Eu: „Norul negru de deasupra oraşului este un colegiu alcătuit din cel puţin zece mii de călugări şi tot felul de preoţi care zăbovesc în acest ţinut de 400 de ani şi nu pot găsi nicăieri o cale de ieşire, din cauza orbirii lor. Printre acestea se află şi câţiva episcopi şi prelaţi. Pe aceştia îi vom pune acum în mişcare şi-i vom trimite în ţinutul Mării Negre. Acolo vor începe să facă diverse rele, pentru că din cauza prezenţei Mele personale au devenit ceva mai treji şi mai văzători. În mare vor ajunge la sine după câteva sute de ani buni, şi abia atunci se va putea face ceva cu ei. Aburii uşori de ceaţă de deasupra cimitirelor conţin suflete sărace şi bolnave, însetate de mântuire. Pe acestea va trebui să le ajutăm pe deplin în această noapte pământeană de miercuri spre joi. Vreau să se apropie de noi! Şi iată-i că încep să vină spre noi".

Capitolul 267
Cel ce-i primeşte pe săraci, mă primeşte pe Mine!
Mântuirea şi consolarea sufletelor însetate
Fecioara iubitoare

Robert spune: „O, Doamne şi Părinte! Cu cât sosesc mai mulţi oaspeţi sub acoperişul casei mele, cu atât cresc bucuria şi fericirea mea. Numai că aş dori să aflu în ce raport se află aceste suflete cu mine. Sunt şi ele cumva suflete de pe Uranus?" – Eu: „O, nu! Nu sunt şi nici nu trebuie să fie. Sunt săraci, şi ca atare trebuie să-ţi fie cele mai apropiate. Căci şi aici este valabilă afirmaţia fundamentală: «Cine primeşte un sărac în numele Meu, Mă primeşte pe Mine». Cred, frate Robert, că în aceasta constă motivul fundamental pentru care Eu îngădui ca şi astfel de suflete sărmane să aibă parte de o bună primire în marea ta casă".

Robert: „O, Doamne şi Părinte, fie atunci ca toţi cei care sunt săraci pe Pământ să vină în casa mea! Căci dacă într-o casă încap Soarele, Luna, stelele şi întreg Pământul, atunci acolo îşi pot găsi locul şi destui săraci. Iar în locul în care te afli Tu însuţi, Doamne, de atâta timp, are suficient loc şi întreaga nesfârşire".

După această observaţie corectă a lui Robert sosesc mai multe mii de suflete sărmane, care se orânduiesc în şiruri în jurul colinei şi se roagă pentru ajutor şi vindecare de nenumăratele rele care au rămas atârnate de pielea sufletelor lor la trecerea în această lume. Rugămintea le este ascultată, şi aceste suflete dobândesc imediat o înfăţişare frumoasă şi sunt îmbrăcate cu veşminte albe, garnisite cu verde în cazul bărbaţilor şi cu roşu în cazul femeilor.

După ce săracii au fost atât de bine trataţi, noi le trimitem un mesager cu indicaţia să-i ducă pe toţi în vârful muntelui Plabutschberg, unde vor găsi lapte, pâine şi vin. Căci spiritele slabe trebuie mai întâi hrănite cu laptele spiritual, pentru ca să dobândească din această hrană atâta putere încât să poată suporta apoi pâinea şi vinul. Mesagerul este unul dintre cei dintâi care ne-au urmat la Viena. El îi aduce pe toţi printr-o mişcare rapidă pe înălţimea muntelui desemnat, unde săracii găsesc din belşug ceea ce le este necesar.

După ce s-au săturat pentru prima dată în viaţa lor spirituală, nu ştiu cum să îi mai mulţumească mesagerului şi ce să mai facă de dragul lui. Însă acesta îi îndreaptă prietenos către Mine, Cel care le-am dăruit aceste bunuri. El le spune că în curând îi voi vizita Eu Însumi şi că atunci îl vor vedea pentru prima oară pe Domnul-Dumnezeu, creatorul şi Tatăl lor, şi că vor fi binecuvântaţi de El Însuşi pentru totdeauna. Când află acest lucru, spiritele debordează de bucurie.

Însă o fecioară de o frumuseţe neobişnuită devine extrem de melancolică aflând această veste. Inima ei, care a fost mereu îndreptată către Mine pe lumea aceasta, devine plină de foc, iar iubirea ei faţă de Mine devine tot mai puternică. Pe un ton extrem de blând, ea îi spune mesagerului: „Nobile prieten al preaiubitului meu Iisus, te rog să mă conduci la El! Eu nu trăiesc decât pentru El. El este totul pentru mine, Dumnezeul meu, Tatăl meu, iubirea mea!”

Mesagerul îi răspunde: „Preafrumoasă şi scumpă soră a mea! Eu nu sunt decât un slujitor al Domnului şi mie îmi este îngăduit să fac numai ceea ce mi-a poruncit Domnul. Dar mă voi întoarce la Domnul şi îi voi exprima stăruitor dorinţa ta. Fii sigură că nu te voi uita. Ai pătruns inclusiv în inima mea, şi nu ştiu dacă vei mai găsi ieşirea din ea! Rămâi cu bine între timp, şi s-ar putea să ne vedem peste doar câteva clipe”.

După aceste cuvinte, mesagerul o părăseşte pe frumoasa melancolică şi se întoarce înapoi. Dar abia a parcurs o jumătate de drum când priveşte în urma sa şi o vede pe frumoasa melancolică urmându-l îndeaproape. Atunci, rămâne pe loc şi o întreabă: „Dar ce vrei să faci, o, frumuseţe cerească? Doar ştii că nu îmi este îngăduit să fac mai mult decât mi s-a poruncit. De ce mă urmăreşti?” – Fecioara îi răspund: „O, prietene, ai cumva şi porunca să mă opreşti din drumul meu?” – Mesagerul: „Nu, asta nu!” – Fecioara: „Atunci lasă-mă să merg pe această dulce cale a inimii mele!”

Mesagerul nu ştie ce să mai spună, şi îşi continuă în mod firesc calea. Dar după circa o sută de paşi, vin Eu însumi singur în întâmpinarea mesagerului. El Mă recunoaşte şi îmi relatează imediat dificultăţile sale cu frumoasa melancolică ce-l urmăreşte.

Dar Eu îi spun: „Oare nu ţi-a spus ea că urmează dulcea cale a inimii sale? Ea mă iubeşte mai presus de orice şi doreşte să ajungă mai repede acolo unde Mă aflu Eu, unicul obiect al iubirii sale. Şi asta trebuie să reţii pe viitor, că acolo unde găseşti iubire nu ai voie să-i blochezi drumul spre Mine. Căci acolo unde într-o inimă există iubire, acolo există

deja şi desăvârşirea spiritului. Iar când un spirit poartă desăvârşirea în sine, Mă poartă şi pe Mine în sine, şi se poate apropia fără teamă şi sfială de entitatea Mea propriu-zisă. Căci cel care a devenit el însuşi foc nu trebuie să se mai teamă de foc. Unde se află deci iubita inimii Mele?”

Răspunde mesagerul, întrucâtva afectat: „O, Doamne, trebuie că se află la vreo sută de paşi în urma mea, unde precis se vaită şi plânge, pentru că nu a îndrăznit să mă mai urmeze, deşi eu nu am oprit-o să o facă”. – Eu: „Ei, iubite prietene al Meu, aşa ceva nu-ţi este îngăduit să mai faci vreodată. Căci iată, sărmana de ea suferă foarte mult acum. De aceea, condu-mă la ea în clipa asta!”

Mesagerul: „Tu ştii prea bine, Doamne, unde se află sărmana, şi nu ai avut niciodată nevoie să Te conducă cineva. Dar pentru că Tu mi-ai poruncit mie să fac acest lucru, voi face aşa cum mi-ai spus”.

Mesagerul merge înainte, iar Eu îl urmez. În câteva secunde am ajuns în locul unde se află fecioara. Acolo o găsim pe cea iubită în genunchi, cu chipul îndreptat în sus şi rugându-se cu mâinile împreunate: „O, Tu, singura şi veşnica mea iubire, Iisuse, Domnul şi Dumnezeul meu! Cât de mult tânjeşte inima mea după Tine, şi totuşi nu pot ajunge la harul de a-Ţi privi chipul cel sfânt. Trebuie să mărturisesc că în răstimpul acestor mulţi ani de când mă aflu în această lume spirituală nu mi s-a întâmplat nimic. Este drept că m-am bucurat pentru multele suflete care au binevoit să primească de la mine învăţătură despre Tine, Domnul meu, şi despre Cuvântul Tău cel sfânt. Toţi discipolii mei iubiţi m-au urmat şi îl aşteaptă cu miile pe Domnul. Am făcut tot ce puteam după cuvintele Tale, care să ne aducă la vederea chipului Tău. Într-un ultim stadiu am început chiar să postim şi să ne mortificăm trupurile, din pură iubire şi dor după Tine, dar până acum toate au fost zadarnice. O, Tată, arată-ne în marea Ta îndurare ce păcate mai sunt încă legate de noi, şi în special de mine!

Cât am trăit pe lume am fost o femeie frumoasă şi nobilă, pentru că bătrânul meu soţ era nobil, şi am beneficiat de o înaltă consideraţie din partea oamenilor. Dar eu nu m-am lăsat niciodată în seama ei. Totuşi, unui învăţător al fiicei mele i-am făcut o mare nedreptate, ceea ce a fost o lipsă grosieră de recunoştinţă din partea mea. Căci el fusese trimis de Tine, ca o lumină cerească în casa mea, şi m-a învăţat prin cuvânt şi lecturi alese să te recunosc pe Tine, Tată preasfânt, în toată plenitudinea adevărului. Cât de mult m-am căit de această greşeală, atât pe Pământ cât şi aici!

Veşnicia este lungă, Doamne. Oferă-mi numai ocazia şi eu voi îndrepta toate greşelile mele pământeşti în numele Tău cel sfânt. Deşi pe Pământ nu am mai fost fecioară, aici sunt, pentru că până acum nici unui spirit masculin nu i-a fost îngăduit să mă atingă. Iubirea mea faţă de Tine, Tată, a fost cel mai puternic scut al meu! – O, tu, mesager dur al Cerului, care nu m-ai lăsat să te urmez, oare când te vei întoarce şi-mi vei aduce ştire de la Acela pe care-L iubesc mai presus de orice?” –

După aceste cuvinte, începe iarăşi să plângă şi-şi ascunde chipul în palme.

Capitolul 268
Cei doi mesageri la noua Marie
Pilda cu firele de iarbă şi stejarul
Despre starea spirituală a Pământului. Desăvârşirea prin har

Însă Eu mă îndrept spre ea şi îi spun: „Maria! Iată, mesagerul s-a întors deja. De aceea, nu mai plânge! Mesagerul a fost exact, însă dur nu este”. – La aceste cuvinte, cea căreia i-au fost adresate îşi ia repede mâinile de la chip şi se ridică de la pământ privindu-ne oarecum confuză. După o scurtă pauză spune sfioasă: „Iată, acum sunt doi mesageri aici. Care dintre ei îmi aduce ştire de la Cel pe care îl iubesc? Unde este El, iubirea însăşi? Când vor ajunge ochii mei să-i contemple chipul sfânt?”

Eu: „Mai ai încă puţină răbdare, iubita Mea fiică! – Iată, Domnul este ca un grădinar înţelept: El ia fructele care nu s-au copt foarte bine de pe copaci şi le pune în cămară, pentru ca acestea să ajungă acolo la maturarea lor deplină. Dar pe cele frumoase le lasă în pom, pentru ca ele să-şi înmulţească substanţa cea dulce, şi viaţa şi spiritul să se maturizeze pe deplin în germenul pe care îl poartă seminţele lor în sine. Tot aşa, iarba cea măruntă a pământului se coace în scurtă vreme, însă ea va dăinui o vreme la fel de scurtă. Căci dacă vin gerurile şi furtunile iernii, ea moare curând şi mai păstrează numai o viţă firavă în rădăcină.

Însă stejarul are nevoie de mulţi ani ca să devină un copac capabil de a forma roade. Dar dacă a ajuns la plenitudinea forţelor sale, atunci pot să vină furtunile şi gerurile, cu toată puterea lor, şi el li se va opune cu un piept ca de fier. Şi iată că ai ajuns şi tu acum prin îndelunga ta aşteptare un fruct pe deplin copt. De aceea, îţi va fi uşor să suporţi apropierea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu poate suporta această apropiere dacă nu a devenit mai înainte pe deplin asemănător lui Dumnezeu în toate, şi anume pe căile arătate de El. Însă tu ai crescut în iubire, şi în felul acesta eşti pe deplin maturizată în spirit. De aceea, am venit amândoi în grabă la tine, pentru a te culege ca pe un fruct preţios, pentru cămara cu mâncăruri a Domnului. – Însă acum vrem să mergem mai întâi pe culmea unde se află ucenicii şi ucenicele tale, ca să le ducem vestea cea bună!”

Maria spune: „O, iubite prietene, vocea ta răsună atât de plăcut şi înţelepciunea ta îmi luminează ca un Soare toate nelămuririle! Este adevărat, prietene ceresc al meu, că tu ai fi singurul care mi-ar face suportabilă întârzierea vederii Domnului meu Iisus Christos. Adevăr îţi spun: nici chiar Domnul însuşi nu poate vorbi cu mai multă putere şi mai înviorător. Şi eşti de o bunătate, de o blândeţe şi de o iubire atât de cerească! Nu-mi dai voie să te ating? Simt nevoia să o fac!”

Eu: „Vino la Mine şi lasă-te condusă de Mine pe înălţimi! Cu acest prilej, Mă vei putea atinge foarte bine. Crezi cumva că eşti mai puţin plăcută Mie decât îţi sunt Eu ţie? Să nu te gândeşti la aşa ceva! Căci cu mult înainte ca tu să Mă fi iubit, Eu te-am iubit pe tine cu toată văpaia de viaţă a inimii Mele! Însă aici nu este locul în care să-ţi expun toate aspectele iubirii Mele. Abia pe culme ne vom cunoaşte mai îndeaproape şi vom putea recunoaşte întrutotul iubirea noastră reciprocă”.

Maria păşeşte spre Mine fără să ştie că Eu sunt cel pe care îl caută. După ce îmi atinge braţul, cade în genunchi şi spune: „Prietene, mai bine întoarce-te de la mine! Căci eu sunt mult prea slabă ca să rezist iubirii tale. Iar tu ai putea să-mi iei toată iubirea pentru Domnul Iisus şi să mă atragi spre fiinţa ta”. – Rostesc Eu: „Nu face nimic, căci de dragul tău Eu şi Domnul vom fi una!”

Maria: „Desigur că vei putea face asta. Dar inimii mele nu îi este indiferent dacă eu îl iubesc pe Domnul însuşi sau numai pe unul dintre mulţi Săi prieteni. Şi totuşi, lucrurile sunt astfel încât aproape că nu aş mai putea iubi pe cineva în afară de tine. Îmi constrâng inima să se îndrepte către Dumnezeu, şi totuşi nu găsesc nici un temei să o fac. Eu nu vreau să te iubesc, căci numai pe Dumnezeu vreau să-L iubesc şi trebuie să-L iubesc. Dar cu cât mă străduiesc mai mult să nu te iubesc pe tine, cu atât mai mult se aprinde inima mea pentru tine, indiferent ce va spune Dumnezeu. O, tu, prietene ceresc, spune-mi de ce trebuie să te iubesc atât de mult? O, Doamne, ce se va întâmpla cu iubirea asta?”

Eu: „Stai liniştită şi să nu-ţi pese cum şi pe cine iubeşti acum! Este suficient că iubirea ta este pură şi bună. Orice iubire care este pură în sine nu poate fi decât bună. Iar iubirea este pură atunci când nu are în sine iubire de sine. Căci dacă în iubirea pură se amestecă chiar şi foarte puţină iubire de sine, ea o acreşte în curând pe aceasta şi din iubirea pură mai rămâne doar un terci pustiu de viaţă.

Şi iată, iubita Mea Maria, că întreg Pământul este plin de un astfel de aluat acrit. Iar din el se nasc tot felul de bube şi abcese, din puroiul cărora nu iau naştere decât viermi sau polipi cu mii de trompe. De aceea, vei descoperi trilioane de spirite ale focului care abia dacă pot fi reţinute cu toată puterea să nu transforme din cauza mâniei lor în praf şi cenuşă întreg Pământul, împreună cu tot ceea ce se află pe el.

La oameni nu mai găseşti de mult nici o constanţă. Inimile lor au devenit reci şi întunecate, pentru că din acel aluat al inimilor lor s-a dezvoltat un aer rău care întunecă orice viaţă adevărată întru Dumnezeu. Dar Eu îţi spun ţie că şi răbdarea Domnului-Dumnezeu va ajunge în curând la capăt.

Doar câţiva, foarte puţini, mai susţin încă Pământul şi de dragul lor Dumnezeu vrea să mai amâne încă un timp distrugerea completă a acestui Pământ. Dar de îndată ce aceştia vor pleca de pe Pământ ca să vină la Dumnezeu sau vor deveni ei înşişi aluat acrit – lucru pe care numai Dumnezeu poate să-l prevadă – Pământul va fi predat Spiritelor

focului. Iar acestea vor face atunci cu el şi cu purtătorii păcatelor ceea ce vor voi.

Dar din praful acestei mame-Pământ nu se va mai naşte apoi niciodată vreun spirit. Camăta şi impozitele au ajuns atât de mari pe suprafaţa întregului Pământ încât este aproape imposibil ca biata omenire, care până acum a mai fost încă o adevărată reprezentantă a lui Dumnezeu pe Pământ şi poporul propriu-zis al lui Dumnezeu, să mai poată dăinui. Domnul a dat Pământului ani buni, însă bogaţii au făcut din ei – prin spiritul cametei – ani răi, practicând asupra alimentelor o camătă ruşinoasă.

Însă acum voi lăsa să vină pe Pământ o vreme de sărăcie, astfel încât săracii să poată muri. Iar Dumnezeu va vedea atunci foarte bine ce vor face cei bogaţi. Dacă vor accepta sărăcia şi se vor opune cametei, atunci va fi oprită şi judecata asupra Pământului, iar Pământul va ajunge din nou la timpurile sale bune. În caz contrar însă, totul urmează să fie distrus, căci şi Pământul însuşi a devenit un aluat acru.

Adevăr îţi spun: Eu Însumi Mă aflu pe acest pământ de câteva săptămâni şi acţionez pe căi deosebite asupra lui, dar Mi-e din ce în ce mai multă oroare faţă de oamenii aflaţi în trup şi faţă de Pământul însuşi. Astăzi este pe Pământ joi. Până sâmbătă noaptea voi mai rămâne încă pe acest tărâm plin de păcate, şi până atunci voi vindeca şi voi prelua ceea ce mai poate fi vindecat şi preluat. Dar după plecarea Mea, voi preda acest tărâm puternicelor Mele Spirite ale păcii, iar ele vor proceda după voia lor.

Acum vei vedea foarte bine ce diferenţă există între iubirea pură, curată, şi cea rea şi necurată. Iar Eu îţi spun din nou că iubirea ta faţă de Mine este pură şi bună, pentru că tu Mă iubeşti de dragul Meu. Şi de aceea, iubirea ta este plăcută lui Dumnezeu, căci aşa trebuie să fie orice iubire adevărată, şi nu să se asemene unui aluat al fariseilor. –

Iată că am ajuns pe culmea muntelui. Şi iată acolo, sub copacii aceia, se află ucenicii şi ucenicele tale. Du-te şi spune-le că Eu şi mesagerul anterior suntem aici pentru a-i înălţa pe deplin la viaţa cea veşnică, prin harul lui Dumnezeu!”

Capitolul 269
Domnul se dezvăluie fecioarei iubitoare
Inima oarbă este mai înţelegătoare decât raţiunea educată
Marea binecuvântare de pe munte

Maria spune: „O, tu trebuie să fii un prieten infinit de puternic al Domnului, dacă ţi-a dat ţie o asemenea putere! Chiar şi modul tău de a învăţa este întrutotul cel al Domnului, numai că îmi pari mai sever decât ar trebui să fie Domnul. Cel care o scoate la capăt cu tine, o va scoate desigur la capăt şi cu Domnul”.

Eu îi răspund: „De ce Mă consideri pe Mine mai sever decât Domnul însuşi?” – Maria: „Pentru că s-ar părea că ai un fel de mulţumire în a vedea în scurt timp Pământul praf şi pulbere în faţa ta. Pedepseşte-i pe cămătarii cei bogaţi şi ajută-i pe cei săraci în numele Domnului, şi atunci Pământul se va reface în bine!” – Eu: „Bine, exact aşa se va întâmpla, iar tu vei avea dreptate! De data aceasta va avea loc doar o judecată asupra cămătarilor. Fie ca aceste cârtiţe ale Pământului să fie înecate într-un fluviu al mâniei divine, în mijlocul puterilor amăgitoare!

O, iubita Mea! Eu aud foarte bine vaietele şi plânsul săracilor. Îi văd pe brutari, pe morari şi pe măcelari cum iau o camătă uriaşă. Ei se comportă ca şi cum în ziua următoare vor ajunge cerşetori. Se prefac că nu câştigă nici atât cât să-şi poată cumpăra o singură lingură de supă. Draga Mea Maria, aceasta este o nedreptate strigătoare la Cer! Şi aşa procedează aproape toţi cei care fac comerţ cu alimente.

Alţi bogaţi, care-i mai sprijină încă pe cei nevoiaşi, se retrag tot mai mult şi încearcă să se limiteze. Dar cu toţii trăiesc bine şi numai săracii trebuie să resimtă înzecit nevoile şi mizeria. Iată că mânia demult adormită a lui Dumnezeu se va trezi în curând, şi o judecată fără de seamă se va abate peste toţi agenţii de schimb, samsarii şi cămătarii, dar şi asupra tuturor bogaţilor care îşi închid întrutotul inimile şi casele faţă de săraci. De data aceasta se va ajunge ca săracii să aducă slavă lui Dumnezeu, iar cei bogaţi să vrea să fugă de tot ceea ce le vine în întâmpinare, dar asta nu-i va ajuta cu nimic!”

Maria: „Dar, iubite prietene, de unde ştii tu cu atâta exactitate ce va face Domnul? Eşti atât de plin de spiritul lui Dumnezeu încât să prezici totul ca şi cum ai fi tu însuţi Domnul?” – Eu: „Mergi acum la învăţăceii tăi şi cheamă-i încoace ca să ajungem acum, împreună cu ei, la o ordine deplină”.

Maria merge şi-şi strigă învăţăceii: „Iubiţii mei fraţi şi iubitele mele surori, Domnul a ascultat implorarea noastră! El a trimis un mesager din Cer care să ne conducă în ţinuturile luminii, ale vieţii şi ale adevărului în Dumnezeu, care este ţelul final al tuturor strădaniilor noastre şi iubirea noastră veşnică! Ridicaţi-vă cu toţii şi veniţi împreună cu mine la cei doi mesageri”.

Cu toţii sunt în culmea bucuriei şi vin în cea mai desăvârşită ordine la Mine, aşezându-se în jurul Meu pe şapte rânduri într-un cerc larg. – Însă Maria vine din nou la Mine şi-Mi spune: „Prietene, aceştia sunt toţi, şi după ştirea mea printre ei nu se află nici unul care să nu fie îmbrăcat cu veşmânt de nuntă. Toţi simt şi gândesc la fel ca şi mine, căci eu i-am învăţat şi i-am condus până aici pe cât de bine m-am priceput. Mi-ar fi fost imposibil să-i conduc mai departe, pentru că de aici încolo eu nu mai cunosc nici o cale. Tu eşti atât de plin de iubirea şi de puterea Domnului încât iubirea mea faţă de tine mă consumă. Lasă aşadar preaplinul de iubire al Domnului pe care îl ai în tine să coboare asupra copiilor Săi. Şi dezvăluie-ne voinţă sfântă a Domului, ca să înţelegem ce ne rămâne de făcut de acum înainte!”

Eu: „Iubita Mea, timpul este scurt şi joia se apropie de sfârşit. Soarele a părăsit deja de mult orizontul serii. De aceea, vă voi spune foarte pe scurt ce este cu voi şi care va fi sarcina voastră viitoare. Ascultaţi aşadar:

Domnul, pe care tu îl iubeşti atât de mult şi pe care acum trebuie să te constrângi să îl iubeşti, pentru că inima ta nu Mă poate părăsi pe Mine – sunt Eu însumi!” (La aceste cuvinte Maria cade în genunchi). „Iar sarcina voastră este să-Mi urmaţi Mie pe acea colină dinspre est, unde aşteaptă mulţi de-ai noştri. Acolo veţi fi binecuvântaţi şi întăriţi cu iubirea, harul şi puterea Mea!”

După aceste cuvinte, Maria îşi revine puţin şi strigă cu inima frântă de iubire: „O, Doamne, Doamne! Dumnezeul meu, Părintele meu! Abia acum înţeleg de ce inima mea bătea atât de aprins pentru Tine. În vreme ce eu mă străduiam prin intermediul raţiunii mele să-mi îndrept inima spre Dumnezeu, inima era mai înţelegătoare şi nu voia să se întoarcă de la Tine. De aceea, ar trebui ca oamenii să asculte mai degrabă de inimă decât de raţiunea lor. Căci de vreme ce inima, cu toată orbirea ei, vede mai bine decât raţiunea cea mai şcolită cu ochii deschişi – oare ce va fi în stare să vadă o inimă educată? O, Doamne, iubire a iubirii inimii mele! Iartă marea orbire a raţiunii mele şi faptul că nu Te-am recunoscut, în timp ce inima mea Te-a recunoscut atât de uşor când s-a aflat în apropierea Ta!”

Eu: „Fii liniştită, iubita Mea Maria! Totul este în ordinea cea mai perfectă. Însă acum ridică-te şi spune-le învăţăceilor tăi că trebuie să ne urmeze”. – Maria se ridică imediat cu inima plină de bucurie şi iubire şi le vesteşte degrabă învăţăceilor săi voinţa Mea. Aceştia cad cu feţele la pământ şi înalţă strigăte de slavă. Însă Maria le vorbeşte cu o foarte mare înţelepciune şi toţi se ridică de la pământ şi spun: „Părinte preasfânt, ai milă de noi şi preia-ne ca pe cei mai umili slujitori ai Tăi!”

Eu le spun: „Pacea fie cu voi! Grija voastră apasă pe umerii Mei, iar harul şi iubirea Mea să vă fie viaţă veşnică! Însă sarcina voastră va fi să Mă iubiţi pe Mine şi pe fraţii şi surorile voastre ca pe voi înşivă! Căci legea Mea pentru Pământ este lege şi pentru toate Cerurile! – Iar acum, urmaţi-Mă!”

Se ridică cu toţii şi în câteva minute ne întoarcem în punctul de unde am plecat, unde ceilalţi ne salută. – Când ne aflăm pe colina din Rein şi o umplem până jos în câmpie, îi binecuvântez pe noii-veniţi şi le înmânez adevărata pâine şi adevăratul vin din Ceruri.

Când s-au săturat cu toţii, încep iarăşi un cântec de slavă şi mulţumire care durează până în dimineaţa zilei de vineri. La răsăritul soarelui fizic, toţi noii-veniţi cad într-o evlavie adâncă şi Mi se roagă Mie în adâncul inimii lor, ceea ce durează până pe la prânz, timp în care o mulţime de călugări de tot felul se apropie de colină din toate părţile.

Capitolul 270

Cete de spirite întunecate de călugări
Dezbatere asupra Sfintei Treimi

Acum, Maria, care se află lângă Mine, Mă întreabă ce înseamnă acest lucru şi cine sunt aceste nenumărate fiinţe în negru. – Eu îi răspund: „Oare nu ştii că stă scris: «Acolo unde se află un hoit se adună vulturii»? Aceste spirite nu caută în Mine ceea ce ai căutat tu. E drept că ştiu că Mă aflu aici, dar Eu nu sunt pentru ele ceea ce sunt pentru tine, ci exact contrariul! Eu sunt pentru ele un Antichrist şi cel mai mare dintre eretici; de aceea, încearcă să Mă înconjoare, şi dacă ar fi posibil, să Mă distrugă întrutotul. Iar Eu aş fi un hoit foarte gustos pentru stomacurile furiei lor şi ale tendinţei lor de a domina.

Însă noi ne-am îngrijit deja de primirea lor: Priveşte în sus şi vei vedea nişte cete mari şi puternice; aceia sunt Îngeri ai păcii. Ei vor prinde această cloacă neagră, o vor lega fedeleş şi-i vor răcori în mare măsură mânia. O, aceasta este o trupă foarte rea şi încăpăţânată, care trebuie potolită într-un mod foarte serios. Pentru aceştia vor mai fi necesare mai multe secole până să înceapă să se lumineze întrucâtva. Însă nu te teme, căci nu vor fi în stare să ajungă la puterea noastră”.

Maria: „O, Doamne, dar dintr-un minut într-altul vin tot mai mulţi. Firmamentul s-a întunecat deja de tot. Din Soarele fizic nu se mai vede nici o urmă, iar ei urcă din toate părţile ca nişte nori grei de furtună. Aproape că nu se mai poate face diferenţa între ei. Câţi să fie oare?”

Eu: „Faptul că aici se află foarte multe spirite rele laolaltă este adevărat, dar cu toate acestea numărul lor nu depăşeşte şaptezeci de mii. Deasupra acestora se află însă peste un milion de Spirite ale păcii, care le pot veni de hac în câteva zile pământeşti. E drept că ar putea-o face şi într-o singură clipă, dar acest lucru nu trebuie să se întâmple, întrucât nici un spirit, indiferent dacă este bun sau rău, nu trebuie împiedicat să îşi folosească voinţa sa liberă.

Printre aceste Spirite există multe care sunt ceva mai bune decât majoritatea, şi care s-au lăsat mai degrabă antrenate de curentul general. Din cauza acestor Spirite care nu au intenţii foarte rele şi care mai sunt încă în stare să primească o învăţătură, capturarea celor propriu-zis rele nu trebuie să aibă loc deodată, ci doar treptat. De aceea, va dura câteva zile, care vor fi vizibile pentru oamenii pământeşti sub formă de nori, zăpadă şi ploaie. Desigur că cei mai răi vor fi prinşi de la bun început, dar cu cei mai puţin răi trebuie procedat cu precauţie.

Pe la amiază vor veni la noi trei delegaţi. Este vorba de trei călugări carmeliţi. Vom vedea ce doresc de la noi. Dar fiţi atenţi: în afară de Mine, Pavel, Ioan şi Petru, care se află aici lângă Mine, nimeni nu are voie să schimbe vreun cuvânt cu ei, pentru că nimeni nu este încă atât de puternic încât să reziste în faţa lor. Mai degrabă aţi rezista în faţa lui Satan, căci Satan a putut fi adesea ironizat, pe când aceştia niciodată. Vor proceda într-un mod foarte inteligent, dar avem noi ac de cojocul

lor. Însă iată că sunt deja foarte aproape de noi, ceea ce înseamnă că trebuie să ne concentrăm!”

În clipa aceea, cei trei se opresc în faţa Mea şi mă întreabă cu îndrăzneală şi pe un ton batjocoritor cine sunt. – Eu le răspund: „Eu sunt exact ceea ce nu sunteţi voi. Însă acum vă întreb la rândul Meu cine sunteţi, ce căutaţi şi ce voiţi, cu felul acesta obraznic al vostru?” – Cei trei îmi răspund: „Noi am venit să cercetăm care este religia ta şi a acestui grup al tău. De aceea, îţi punem întrebarea: Crezi tu într-un Dumnezeu triunitar şi în sfânta Lui Biserică catolică, apostolică, mântuitoare, aflată sub conducerea Papei?”

Eu: „Ce este acela – Dumnezeu triunitar?” – Cei trei: „De vreme ce nu ştii, ne-am lămurit în privinţa ta! Oare nu ştii tu că Dumnezeu constă din trei persoane, anume din Tatăl, Fiul şi din Spiritul Sfânt care provine în aceeaşi măsură din cei doi?” – Eu: „Eu ştiu prea bine că voi aveţi această credinţă. Însă Eu şi toţi cei de aici considerăm contrariul ca fiind adevărat. Noi considerăm lucrurile aşa cum sunt ele, anume că Dumnezeu este o singură persoană, care constă, ca să zic aşa, în sine însăşi, din trei Dumnezei!” – Cei trei strigă: „Eretic, eretic, eretic!”

Eu: „De ce ar fi acest lucru o erezie? Căci omul însuşi, creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, conţine o asemenea triadă într-o singură persoană: el are un trup, care îi conferă forma exterioară, un suflet, care dă viaţă acestei forme şi organismului ei, şi în fine, el are în interiorul sufletului un spirit divin, care îi conferă sufletului raţiunea, voinţa şi forţa. Oare nu aţi califica drept nebunia cea mai crasă dacă ar veni trei oameni la voi şi ar jura pe viaţă şi pe moarte că ei sunt întrutotul un singur om? Şi aceasta deşi unul dintre ei ar realiza tot felul de lucruri corespunzătoare talentelor sale, despre care cel de-al doilea şi al treilea nu ştiu nimic şi nici nu au capacitatea să le înfăptuiască ei înşişi? De vreme ce voi înşivă consideraţi că o asemenea afirmaţie pornită de la trei oameni mărginiţi ar fi o prostie în gradul cel mai înalt, cum de împovăraţi Divinitatea infinit de înţeleaptă cu o asemenea nebunie strigătoare la cer? Oare nu ar râde chiar şi regnul animal de voi, de vreme ce împovăraţi Divinitatea – în cazul în care credeţi într-o Divinitate –, prin cuvintele şi învăţăturile voastre, cu acest nonsens?

Cum se face atunci că îi învăţaţi pe alţii că «Divinitatea este cea mai înaltă înţelepciune» – dar le prezentaţi discipolilor voştri entitatea Divinităţii sub imaginea celui mai cras nonsens, făcând din Ea o asemenea absurditate încât orice gânditor manifestă dezgust faţă de un asemenea concept?

Dar cine sunteţi voi, vă întreb Eu, cei care îi învăţaţi pe tovarăşii voştri de credinţă să creadă într-o asemenea Divinitate? Căci în felul acesta, voi înşivă îl negaţi în modul cel mai cumplit pe Dumnezeu! Dacă voi propovăduiţi prin foc şi sabie un Dumnezeu care nu a existat niciodată, împiedicând în felul acesta milioane de oameni să ajungă la adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, atunci nu sunteţi slujitori în via lui Dumnezeu. Nu sunteţi decât nişte slujitori corupţi ai lui Satan, care îl

ajută pe acesta să pustiască recoltele verzi, pregătind mirişti şi pustiuri în care să nu mai crească altceva decât scaieţi şi spini.

Care dintre voi L-a văzut vreodată pe Dumnezeu şi a vorbit vreodată cu El? Şi care dintre voi poate afirma cu conştiinţa împăcată că a primit învăţătură de la însuşi Dumnezeu? Da, este drept că voi aţi citit Cuvântul lui Dumnezeu, însă l-aţi răstălmăcit şi aţi făcut din el ce aţi vrut, ca să se potrivească cu setea voastră nestinsă de bani – şi aşa aţi ajuns la această întunecare! Iuda l-a trădat o singură dată pe Domnul, pentru că s-a lăsat covârşit de Satana, iar acesta a pătruns în trupul său şi l-a ucis. Dar Eu vă întreb: de câte ori este mai sfânt decât voi Iuda însuşi, căci voi îl trădaţi în fiecare zi de câte o sută de ori pe Dumnezeu, în faţa întregii lumi? L-aţi condamnat cu toţii la Iad pe Iuda, care M-a trădat o singură dată, după care a resimţit căinţa cea mai arzătoare. Atunci unde să vă trimit Eu pe voi, care L-aţi trădat pe Dumnezeu de milioane de ori? M-aţi numit pe Mine eretic; atunci voi ce sunteţi, voi, care îl trădaţi şi îl negaţi pe Dumnezeu de milioane de ori? Ce vreţi voi de fapt?”

După aceste cuvinte, cei trei trimişi încep să şovăie şi să se privească unul pe altul, fără să ştie ce să răspundă. Mă privesc inclusiv pe Mine din cap până în picioare şi nu ştiu ce să facă cu Mine, căci cuvintele Mele le apar ca nişte săgeţi aprinse şi ei recunosc profundul lor adevăr.

Capitolul 271
Cei trei mesageri se trezesc. Alţi trei doctori în teologie primesc învăţătură şi li se dă un test

În clipa aceea sosesc alte trei spirite, care îi întreabă pe cei trei trimişi de ce zăbovesc atâta.

Primii trei spun: „Noi am auzit înţelepciunea din gura acestui bărbat care se află în faţa noastră. Cuvintele sale au pătruns ca nişte săgeţi arzătoare în inimile noastre şi noi am recunoscut că în acest bărbat se află adevărul. Puteţi face ce vreţi voi, dar noi rămânem la acest adevăr”. – Ceilalţi trei întreabă: „Dar cum sună acest adevăr?” – Primii trei răspund: „Aici, în faţa voastră, se află cel care a rostit adevărul! Noi nu suntem chemaţi să vi-l spunem. De aceea, întrebaţi-l pe el!”

Cei trei nou-veniţi se îndreaptă spre Mine şi Mă întreabă: „Cum sună adevărul tău, de care sunt atât de pătrunşi aceşti trei fraţi ai noştri?” – Eu le răspund: „Stă scris în Scriptură: «Iată că acum vine judecata asupra lumii, şi stăpânul acestei lumi va fi dat afară din ea!». Înţelegeţi voi aceste cuvinte?”

Cei trei: „De ce ne-ar mai interesa pe noi stăpânii acestei lumi? Noi suntem spirite şi nu mai avem nimic de a face cu lumea cea proastă. Mii de stăpâni ai lumii pot fi judecaţi în fiecare zi; nouă ne este egal. Căci

noi avem de a face cu ei doar în măsura în care vin în împărăţia noastră. Ceea ce doream noi să aflăm din gura ta este acel adevăr pe care l-ai vestit celor trei fraţi ai noştri. Texte din Biblie cunoaştem destule, şi le şi înţelegem, căci noi suntem doctori în teologie”.

Eu: „Dacă aţi înţelege Scriptura în Adevărul ei, M-aţi recunoaşte pe Mine, căci Eu însumi sunt Adevărul şi Viaţa din Adevăr. Dar de vreme ce în voi nu există nici o urmă de Adevăr, voi nu Mă recunoaşteţi, şi de aceea, nici nu aţi înţelege ceea ce v-aş dezvălui Eu. Însă voi sunteţi ai stăpânului acestei lumi, ai tatălui minciunii, amăgirii şi orgoliului. Însă peste astfel de stăpâni, cu toţi ai lor, a venit şi va veni mereu judecata. De aceea, oricare om care slujeşte lumii în inima sa va fi chemat la judecată şi împins în întunericul cel mai mare.

Depărtaţi-vă aşadar de Mine, voi, copii ai acestei lumi, şi căutaţi-vă dumnezeul căruia i-aţi slujit cu trup, suflet şi spirit! Căci Mie îmi sunteţi străini şi Eu nu vă cunosc pe voi. Voi aţi slujit pentru bani şi nu aţi rostit nici măcar trei cuvinte în vreo rugăciune spusă dintr-un impuls lăuntric şi din iubire pentru Dumnezeu. Orice Paternoster, orice îngropăciune ca ultimă slujbă de iubire faţă de un frate au trebuit să vă fie plătite din belşug. Şi fiecare slujbă pe care aţi ţinut-o pentru vreun slujitor plăcut în faţa lui Dumnezeu a trebuit să vi se plătească scump, şi de fiecare dată aţi ameninţat cu foc şi sabie. De aceea, v-aţi luat de mult răsplata şi nu trebuie să mai aşteptaţi vreuna! Timpul Meu pentru această lume se apropie de sfârşit, căci lumea aceasta nu ascultă vocea Mea, iar slujitorii Mei au devenit o povară şi un spin în ochii acestei lumi.

O, sărmani fraţi ai Mei din lumea aceasta! Nu mai gemeţi! A sosit timpul în care să vă bucuraţi, căci bucuria voastră este bucuria Mea. Începând de acum încolo veţi deveni şi voi bogaţi, iar bogaţii cei împietriţi în sărăcia lor vor sărăci! Şi chiar dacă vor înălţa atunci strigăte şi vaiete puternice, Eu nu-i voi auzi. Iar dacă vor veni să se adauge slujitorilor Mei, aceştia vor închide uşa în urma lor, uşă prin care nu va mai trece nimeni, căci uşa către locuinţa slujitorilor Mei este totodată poarta către Împărăţia Mea!

Adevăr vă spun vouă că locuinţa aceasta va fi deschisă străinilor, dar va fi închisă fraţilor care nu s-au dovedit vrednici! Iar voi sunteţi aceşti fraţi, şi poarta nu vă va fi deschisă niciodată, căci voi v-aţi îngrijit întotdeauna numai de ceea ce era în lume. Împărăţia lui Dumnezeu nu a însemnat nimic pentru voi. Aţi acumulat mari capitaluri de bani, şi dacă dobânzile şi cursul bancar nu au evoluat cum v-a convenit vouă, aţi scris bileţele impunându-vă firavele voastre binefaceri celor sărmani, predicând pocăinţa, cerând jertfă bogată celor credincioşi şi punând sechestru asupra bunurilor datornicilor voştri, care erau fraţii voştri întru credinţă.

Singura voastră grijă a fost lumea exterioară. Ea să vă dea acum răsplata, căci asta a fost strădania voastră. Da, judecata asupra lumii să vină acum şi asupra voastră! Răsplata pe care o va recolta în curând întreaga lume să fie şi răsplata voastră! Şi toţi oamenii vii de pe pământ

să o recolteze împreună cu voi, indiferent dacă sunt feţe bisericeşti sau laici! Cel care s-a îngrijit de viermi şi de molii, acela să-şi caute răsplata printre viermi şi printre molii. Cel care s-a îngrijit de copiii săi lumeşti, acela să-şi caute răsplata printre copiii săi, atunci când el şi copiii săi vor răbda de foame. Adevăr vă spun vouă, că acela care nu s-a îngrijit cât a fost pe lume de fraţii Mei sărmani, acela şi-a găsit deja răsplata şi nu trebuie să o mai caute pe a Mea. Iar voi trei sunteţi astfel de oameni; de aceea, nu mai aveţi nimic de primit de la Mine. Depărtaţi-vă de Mine, căci Eu vă recunosc!”

Cei trei îmi răspund: „Dar cine eşti tu, care ne vorbeşti pe acest ton poruncitor, de parcă ai fi Domnul însuşi? Priveşte în sus! Eşti înconjurat de milioane de fiinţe. Nu trebuie să facem decât un semn, şi într-o clipă vei ajunge în cel mai dur prizonierat!”

Primii trei rostesc cu o voce înspăimântată: „O, nebuni orbi! Oare nu vedeţi că Acesta este însuşi Domnul Cerului şi al Pământului, care v-a învrednicit să vă înfăţişaţi dinaintea Lui? Cum puteţi voi să-L ameninţaţi pe Cel atotputernic? O, nebuni mizerabili, ce vreţi să faceţi? Oare nu vă aflaţi cu toţii în mâinile Sale? Însăşi existenţa voastră este un gând de-al Lui! Şi dacă El vă lasă să căderi din gândurile Sale, cine vă va sta alături? El, a cărui răsuflare porunceşte nenumăratelor miriade de lumi şi de îngeri, este Totul în toate. El este Puterea primordială a oricărei puteri, forţa tuturor forţelor – iar voi îndrăzniţi să-L ameninţaţi pe El? Şi asta, în loc să căderi în genunchi în faţa Lui şi să-L rugaţi cu inimile pline de căinţă şi de mâhnire astfel:

«O, Doamne, îmblânzeşte-Ţi mânia cea dreaptă faţă de noi, şi ai milă de noi, păcătoşii! Căci mult rău am făptuit pe Pământ! Iartă-ne nouă, căci am fost orbi ca noaptea! Dar acum am devenit văzători şi recunoaştem acest lucru. De aceea, nu putem decât să ne adresăm milei, iertării şi îndurării Tale. Şi chiar dacă noi înşine am fost lipsiţi de milă faţă de fraţii noştri, fii Tu, Doamne, milostiv faţă de noi, căci am fost proşti şi orbi!» – Iată, aşa ar trebui să vorbiţi, şi nu să-L ameninţaţi pe Cel Atotputernic, azvârlindu-i ameninţarea în faţă! Căci cine îl poate trage pe Acesta la răspundere, când vă va condamna la Iad de o mie de ori?”

După aceste cuvinte, cei trei cad tremurând în genunchi în faţa Mea, încep să geamă jalnic şi să se roage pentru milă şi îndurare. – Însă Eu le spun: „Ridicaţi-vă, căci nu se cuvine unor oameni să se jelească şi să se roage dintr-o inimă în care nu se află iubire. Dacă aţi fi făcut acelaşi lucru din iubire, în loc să-l faceţi din teamă, ajutorul nu v-ar fi fost refuzat. Dar de vreme ce vă mână numai teama de pedeapsă, gemetele voastre nu au valoare dinaintea Mea. Căci cel care nu găseşte prin iubire calea spre Mine nu poate ajunge la Mine, chiar dacă ar avea înţelepciunea tuturor îngerilor la un loc!

Mergeţi înapoi la cetele voastre şi spuneţi-le ceea ce se cuvine, şi Eu vă voi da apoi răsplata pentru această nouă muncă a voastră, pe măsura meritelor voastre. Dar Eu vă spun vouă că în ceata voastră se

află mulţi care au avut de a face cu femeile pe Pământ şi au trăit cu ele, şi unii dintre aceştia vă vor asculta şi apoi vor spune: «Aşteptaţi, căci vreau să mă sfătuiesc mai întâi cu femeia mea!» – Pe aceştia lăsaţi-i aşa cum sunt! Căci acela care nu îşi părăseşte femeia pentru Numele Meu, nu va fi niciodată vrednic de Mine! Şi nici pe acela care vă spune: «Daţi-mi timp, să mă sfătuiesc cu prietenii mei» să nu-l primiţi, căci nici acela pentru care prietenii sunt mai presus decât Mine şi decât trimişii Mei, nu este vrednic de Mine! – Mergeţi aşadar! Căci după măsura a ceea ce veţi recolta pentru Mine vi se va socoti răsplata!”

Capitolul 272
Dificila misiune a celor trei teologi. Pilda lunetei. Regulile misiunii. Cea mai bună cale

După ce am rostit aceste cuvinte, cei trei se îndepărtează. Întorcându-se la marea lor ceată, îşi încep imediat, cu o seriozitate deplină, misiunea ce le-a fost încredinţată. Însă au parte de o primire foarte rea. Cu toţii încep să se retragă şi să-i blesteme pe cei trei trimişi.

Doar câţiva, puţini la număr, spun: „Da, dacă am auzi aceste cuvinte rostite din gura Lui, ne-ar fi mai uşor să ne schimbăm credinţa, dar aşa ni se pare totul foarte eretic şi nu îndrăznim să ne raliem imediat la această nouă atitudine. Este drept că în ceea ce ne-aţi spus există multă coerenţă, ceea ce putem vedea foarte bine. Dar toată povestea în sine şi pentru sine este prea puţin ortodoxă şi nu corespunde deloc dogmelor noastre; de aceea, ea nu poate apărea în faţa forumului papal şi cu atât mai puţin poate fi acceptată de acesta”.

Cei trei trimişi: „Oare ne mai aflăm noi încă pe Pământ, acolo unde Papa era căpetenia vizibilă a Bisericii şi mulţi nebuni îl considerau ca atare, nebuni printre care ne-am aflat şi noi odinioară? Noi ne aflăm deja de multă vreme în lumea spirituală şi nu cunoaştem nici o dogmă prin care să-l considerăm pe Papă după moartea trupului, în lumea spirituală, drept căpetenie a creştinismului. Este suficient că noi ne-am lăsat induşi în eroare de Papă cât timp ne-am aflat pe Pământ. Aici însă, puterile Papei s-au sfârşit şi noi îi aparţinem numai lui Dumnezeu, Domnului nostru Iisus Christos. Iar Acestuia îi este desigur îngăduit să schimbe ceea ce doreşte în spiritele acestei lumi, şi să expună cu totul altfel unele învăţături, de vreme ce spiritul şi materia sunt atât de deosebite una de alta. Sau sunteţi cumva de părere că Domnul Iisus Christos ar trebui să se supună aici, în Împărăţia Sa, ordinelor prosteşti ale unui Papă? Într-adevăr, dacă aveţi o astfel de părere, vă aflaţi pe un drum greşit!”

După aceste cuvinte energice, mai mulţi încep să se scarpine după ureche şi spun: „Pe Dumnezeu, dar cuvintele acestea nu sunt deloc goale! Ele conţin ceva adevăr. Dar aveţi puţină răbdare, căci dorim să ne sfătuim mai întâi cu femeile şi cu prietenii noştri, ca să

vedem ce spun aceştia în această privinţă”. – Cei trei trimişi le răspund: „Atunci plecaţi de la noi! Căci dacă sfatul femeilor şi prietenilor voştri este mai presus de adevărul lui Dumnezeu, atunci nu sunteţi vrednici de Dumnezeu. De aceea, vă puteţi căuta binele viitor la femeile şi la prietenii voştri; căci de la Dumnezeu nu puteţi aştepta în acest caz să vă primească!”

Cei cărora li s-a vorbit astfel se scuză: „Dar soţiile noastre – pe care ni le-am luat în lumea spirituală, căci pe Pământ exista prostească interdicţie a celibatului – şi restul prietenilor noştri sunt şi ei chemaţi să afle adevărul, ajungând în felul acesta la o credinţă vie. De aceea, noi nu ne ducem la ei atât pentru a ne sfătui cu ei, cât pentru a-i câştiga pentru adevăr”.

Cei trei trimişi: „În acest caz, adevărul trebuie să se afle mai întâi de toate în voi! Dar atâta vreme cât adevărul nu se află în voi, iar voi nu puteţi aparţine acestui adevăr, cum vreţi voi să-i conduceţi la Dumnezeu şi către adevăr pe prietenii şi femeile voastre? Căci iată, orice adevăr se aseamănă unei lunete care măreşte de o mie de ori. Şi dacă priveşti printr-o astfel de lunetă către cer, stelele apar mari şi strălucitoare. Iar într-o pată de lumină în care ochiul liber nu ar vedea decât o singură stea, se vede o ceaţă alcătuită din milioane de steluţe. Dar dacă priveşti invers prin obiectiv, toate stelele se îndepărtează la infinit, iar ochiul tău nu mai vede nici măcar stelele de mărimea întâi. Ba chiar şi Soarele, dacă este privit invers printr-o lunetă, nu devine decât un punct strălucitor, a cărui lumină se diminuează până la zero.

Dacă voi doriţi să le arătaţi femeilor şi prietenilor voştri adevărul luminii cereşti prin lunetele voastre întoarse, ce vor vedea ei prin acestea? Nimeni nu va putea vedea prin voi adevărul. Marea lumină a Soarelui, care se aseamănă cu noţiunile limpezi despre Dumnezeu, va fi pusă prin voi sub semnul întrebării, deşi este vorba de Soare, şi nu de Lună. Şi cum va sta atunci treaba cu celelalte lumini – nenumărate – despre care voi nu aveţi nici măcar habar, datorită consideraţiilor voastre întoarse pe dos până acum? Faceţi ce vreţi! Duceţi-vă! Dar noi ne îndoim puternic de faptul că vă veţi întoarce, căci cunoaştem puterea femeilor asupra voastră!”

Auzind aceste cuvinte, cei care s-au scuzat anterior încep să ezite din ce în ce mai mult, şi unul dintre ei spune: „Prieteni. Aceştia vorbesc ca dintr-o carte a lui Dumnezeu! Eu nu găsesc nici măcar o vorbuliţă pe care să o pot contrazice. Ce-ar fi să rămânem aici şi să-i lăsăm pe aceştia trei să meargă la femeile şi la prietenii noştri?” – Răspunde un altul: „În acest caz, ne-am văzut pentru ultima dată femeile şi am vorbit pentru ultima dată cu ele!” – Primul: „Şi ce dacă? Un Iad mai mic în jurul nostru nu ne poate fi decât de folos. Iar pentru mulţumirea murdară pe care o obţinem de la femeile noastre vom găsi curând un înlocuitor. Eu rămân! Cine mai rămâne împreună cu mine?” – Răspunde un altul: „Dacă tu rămâi, rămân şi eu cu tine! Ceilalţi, facă ce vor!”

Cei trei trimişi: „Aşa este drept: să nu constrângi pe nimeni în problema credinţei, dar să-i arăţi calea cea dreaptă şi pericolele căii incorecte! Şi apoi să nu te mai îngrijeşti de alţii, ci mai degrabă să rămâi tu însuţi pe calea cea bună! Căci este mai bine să mergi tu însuţi pe calea luminii şi a vieţii decât să împingi mii de oameni pe calea cea bună în timp ce tu te bălăceşti în mlaştini şi băltoace. Cine vrea să ridice o greutate mare trebuie să aibă mai întâi un teren solid sub picioare, căci altfel se cufundă odată cu povara. Iar dacă a găsit terenul solid, el nu trebuie să se încumete să ridice decât acea povară pentru care îi ajung puterile, ca să nu fie copleşit de ea. Şi dacă cineva vrea să conducă un orb, atunci trebuie ca el să vadă, căci altfel vor cădea împreună în prăpastie. Ceea ce vrei să dai trebuie mai întâi să ai, căci altfel orice gest rămâne o vorbărie goală şi o minciună. Aşadar, dacă voi doi vreţi să rămâneţi aici, bine faceţi, dar nu trebuie să încercaţi să-i convingeţi şi pe ceilalţi”.

Cei doi rămân. – Ceilalţi însă se duc la femeile şi la prietenii lor, unde însă le merge foarte rău. Căci în primul rând sunt ocărâţi din cauza absenţei lor îndelungate, iar în al doilea rând li se opun cuvinte atât de iscusite încât ajung să se îndoiască în scurt timp de cele auzite de la cei trei, ba chiar să le ia în derâdere. Şi aşa se ajunge ca această stare a lor să fie chiar mai rea decât cea anterioară.

Dar cu toate acestea, cei trei au reuşit să-şi facă doi ucenici. Şi astfel, cei cinci se sfătuiesc în continuare ce ar trebui să facă pentru a influenţa în mod favorabil mulţimea. – Unul dintre ei este de părere că înfăptuirea unor minuni ar fi probabil cea mai eficientă cale. Un al doilea consideră că înfăptuirea unor minuni măreţe ar necesita capacităţi foarte înalte şi că ar fi necesare o elocvenţă considerabilă şi o bunăvoinţă divină pentru ca poporul din lumea spirituală inferioară să nu fie doar uluit, ci şi povăţuit şi învăţat.

„Însă aşa ceva, continuă cel de-al doilea, este posibil numai pentru Divinitate, şi nu unui spirit creat, pentru că orice spirit creat începe să se considere un mic dumnezeu dacă înfăptuieşte o lucrare extraordinară – şi aici se află germenul orgoliului şi al pieirii. Şi în felul acesta, în locul binecuvântării se naşte judecata, atât pentru acela care a înfăptuit minunea cât şi pentru cei a căror cunoaştere şi voinţă au fost anihilate prin acea minune.

În sfârşit, mai există un dezavantaj pentru spiritele create în cazul unei minuni care nu a fost înfăptuită de Dumnezeu însuşi. Iar acest dezavantaj constă în setea neostoită de spectacol pentru astfel de forme extraordinare şi în pofta de a înfăptui asemenea minuni. Or, acesta este deja un germen aducător de pieire al orgoliului, şi de aceea este întrutotul rău. Prieteni, aşa îmi imaginez eu lucrurile şi aceasta este părerea mea. Însă voi aveţi libertatea să le interpretaţi altfel”.

Spune un al treilea: „Frate, noi îţi împărtăşim întrutotul părerea. Însă se pune întrebarea cum i-am putea impune noi acestei mulţimi alcătuită din milioane de fiinţe învăţătura pură despre Dumnezeu, şi

cum am putea ajunge să o transpunem în fapt? Cum vom reuşi să îi convingem să ne creadă cuvintele şi să le urmeze?”

Spune un al patrulea: „Cred că cel mai bine ar fi să rămânem pur şi simplu la adevărul pur în cuvinte şi în fapte. Cine se va orienta după acestea va face bine. Iar dacă cineva nu acceptă cuvintele noastre, pe noi nu ne mai priveşte acest lucru. Dumnezeu cel veşnic să facă cu el ceea ce găseşte voinţa Sa atotputernică de cuviinţă”.

Spune un al cincilea: „Dar nouă ni se va da răsplată după măsura lucrării noastre. Şi dacă ea este redusă, nici răsplata nu va fi prea mare!” – Spune cel de-al patrulea: „Las-o încolo de răsplată! Eu vreau să fac binele de dragul binelui, nu de dragul răsplăţii! Dacă mai obţin şi o răsplată pe deasupra, o voi primi cu recunoştinţă, dar răsplata nu trebuie să fie niciodată motivul unei acţiuni nobile”.

Rostesc toţi ceilalţi patru: „Iată nişte cuvinte într-adevăr nobile. Aşa vom proceda de acum încolo cu toţii! – Spune cel de-al cincilea: „Da, dar aşa cum spuneam mai devreme, fără să ne facem iluzii în această privinţă!”

Rostesc toţi ceilalţi patru: „Vom face ceea ce este bun şi drept, pentru că aşa vrea Dumnezeu. Iar toate celelalte nu ne privesc pe noi”.

După aceste cuvinte, de cei cinci se apropie circa treizeci de făpturi, care vor să afle ce anume doresc să le împărtăşească ei într-un mod atât de dezinteresat, prietenilor lor, ca fiind bun şi drept.

Capitolul 273
Discursul misionar corect al celor cinci. Sfiala celor încărcaţi de păcate de a păşi în faţa Domnului. Soarele îndurării lui Dumnezeu

Cei cinci observă prea bine venirea celor treizeci şi strigă la unison: „Prieteni! Cu toţii stăm în aer, iar picioarele noastre nu au nici o temelie pe care să calce. Este drept că avem cu toţii mâini, dar nu există nici o muncă pentru ele. Avem şi ochi, cu care am putea vedea dacă am voi. Dar noi ne acoperim ochii cu mâinile şi ne facem în felul acesta orbi, ca să nu vedem nici una dintre minunile care ne înconjoară. Avem de asemenea urechi cu care să auzim; însă le astupăm pentru ca în inimile noastre să nu pătrundă cuvântul lui Dumnezeu, ca să le cureţe şi să le dea viaţă.

Să căutăm mai întâi o temelie solidă pentru picioarele noastre, iar această temelie este Iisus Christos însuşi, în adevăratul înţeles al Cuvântului Său! Şi dacă am găsit această temelie pentru picioarele noastre şi am început să ne familiarizăm cu mersul pe ea, atunci mâinile, ochii şi urechile noastre vor dobândi o mulţime de lucruri de făcut, mulţime din care vor avea un mare câştig”.

Cei treizeci: „Da, dar unde este Iisus Christos, cel care este totodată Om şi Dumnezeu? Căci trebuie să fie pe undeva pe aici; altminteri, simpla credinţă în El este zadarnică. Şi dacă cele mai

neexperimentate spirite au mari dificultăţi în a-şi menţine credinţa oarbă, cu atât mai dificil este pentru noi, cei care am avut atâtea experienţe în această lume! Arătaţi-ni-L aşadar pe Christos şi atunci vom crede tot ceea ce spuneţi!”

Cei cinci: „Priviţi în jos, pe Pământ! Acolo veţi vedea o colină. Pe vârful acestei coline se află acum Domnul Iisus Iehova Savaoth, în mijlocul unei cete mari, peste măsură de fericită! Această ceată este alcătuită din spirite îngereşti care se înghesuie înspre El cum se înghesuie copiii spre părinţii lor, iar El vorbeşte cu ei ca şi cum ar fi fraţii şi surorile Sale. Mergeţi într-acolo, convingeţi-vă şi veniţi înapoi. Abia după aceea vom putea vorbi cu voi în continuare despre înţelepciunea lui Dumnezeu”.

Cei treizeci: „Dar cum putem ajunge acolo fără nici un pericol?” – Cei cinci: „Pe calea spre Domnul nu există pericole, ci numai pe calea care ne îndepărtează de Domnul. De aceea, puteţi merge într-acolo fără teamă sau timiditate. În noaptea cea mai întunecată şi aflaţi departe de Dumnezeu, voi nu aţi avut nici o teamă. Şi atunci, cum ar putea să vă covârşească teama în apropierea Celui care vrea să vă dea vouă viaţa veşnică, cu singura condiţie să doriţi să o primiţi?”

Cei treizeci: „Da, toate ar fi bune şi frumoase dacă noi nu am fi nişte păcătoşi atât de mari. Dar pentru că suntem aşa de păcătoşi, se pune întrebarea cum vom putea sta dinaintea Lui, dacă este El într-adevăr?” – Cei cinci: „Dar oare unde se află aceia care pot spune înaintea lui Dumnezeu: «Doamne, noi nu avem nici un păcat dinaintea Ta, şi de aceea, suntem întrutotul curaţi! Dăruieşte-ne aşadar răsplata veşnică pe care ne-ai promis-o!”?

Cei treizeci: „Da, este adevărat, dar la noi mai există încă o piedică. Există cu siguranţă multe spirite care gustă acum cea mai deplină fericire alături de Dumnezeu şi care precis că nu au trăit fără de nici un păcat pe Pământ. Însă acestea precis nu au fost nişte păcătoşi atât de mari ca noi. Şi chiar dacă au păcătuit, s-au pocăit apoi cu adevărat şi au ajuns la starea de har preasfânt, prin care au devenit din nou prietenii lui Dumnezeu. Noi însă am murit în păcat, după care, în calitate de spirite, am continuat să păcătuim cu hărnicie. Iar acum să mergem pur şi simplu înaintea lui Dumnezeu? O, dar asta nu se cuvine în nici un caz!

Este adevărat că ne dorim sincer să învăţăm de la voi să ne organizăm viaţa noastră ca spirite, în conformitate cu ordinea plăcută lui Dumnezeu. Dar a păşi în faţa Domnului în starea plină de păcat în care ne aflăm ar însemna să adăugăm la păcatele noastre cel mai mare păcat – acela al cutezanţei – şi să ajungem aşadar cu atât mai sigur în Iad. Nu, nu, prieteni, nu vom face aşa ceva! Se prea poate ca omul de acolo să fie într-adevăr Domnul; însă în acest caz nu putem cu nici un chip să ne înfăţişăm dinaintea Lui. Iar dacă nu este, şi nu este nici măcar un prieten deosebit al Domnului, atunci înfăţişarea noastră dinaintea lui ar fi fără îndoială zadarnică. De aceea, vrem mai degrabă să rămânem

aici, în compania voastră, până când ne vom simţi mai demni să păşim în faţa Domnului vieţii”.

Cei cinci: „Spusele voastre ne fac o adevărată bucurie. Faceţi ceea ce voiţi, căci noi nu avem dreptul de la Dumnezeu decât să învăţăm şi să sfătuim, dar nu să şi constrângem pe cineva. Suntem însă de părere că dacă noi, care suntem mai răi decât cel din urmă spirit din preajma lui Dumnezeu, nu vă condamnăm pentru păcatele voastre, cu atât mai puţin vă va condamna Domnul dacă vă veţi recunoaşte vina în faţa Lui şi vă veţi ruga de iertare!”

Cei treizeci: „Voi ne puteţi ierta cu uşurinţă, căci noi nu am păcătuit niciodată faţă de voi. Dar altfel stau lucrurile cu Domnul, care ne cunoaşte întrutotul păcatele. Atunci când în lume cineva datorează mult unui creditor, numai creditorul are dreptul să-i anuleze datoria. Datornicul poate apărea faţă de orice alt om drept un om respectabil, însă aceasta nu îi anulează datoria faţă de creditorul său.

Desigur că el ar putea spera ca un creditor să anuleze datoria datornicului său din milă şi compasiune, dar datornicul are prea puţin dreptul să ceară o asemenea faptă nobilă. El este şi rămâne datornic atâta timp cât datoria sa a fost achitată. Din acest motiv ne-a fost atât de uşor să vorbim cu voi, pentru că voi nu sunteţi creditorii noştri. Însă Domnul constituie pentru noi un creditor faţă de care avem o datorie infinită. De aceea, ne-ar fi cu mult mai greu să vorbim cu El”.

În aceeaşi clipă apar Eu în faţa celor treizeci, pe colina cunoscută pe care au fost atraşi fără să-şi dea seama, împreună cu învăţătorii lor. Cei treizeci Mă recunosc deîndată şi se cutremură de spaimă. – Eu însă le spun mai întâi celor trei: „Aţi rezolvat bine primele sarcini pe care vi le-am dat. De aceea, vă voi încredinţa mai multe. Şi voi, cei doi, care v-aţi raliat mai întâi celor trei, sunteţi capabili să îndepliniţi împreună cu ei sarcinile pe care vi le voi da. Cât despre voi, ceilalţi treizeci, voi aveţi într-adevăr mari datorii la Mine, dar pentru că v-aţi recunoscut vina, Eu vă şterg aceste datorii! Însă acum mergeţi împreună cu cei cinci şi lucraţi în via Mea, după care vă voi da răsplata ce vi se va cuveni. Sunteţi mulţumiţi?”

Cei treizeci răspund la unison: „O, Doamne-Dumnezeule, creatorul şi Părintele tuturor făpturilor! Cât de mare trebuie să fie mila şi îndurarea Ta dacă ne întrebi pe noi, sărmanii păcătoşi, dacă suntem mulţumiţi cu aceasta! O, Doamne, Părinte preabun! Noi ne mulţumim deja cu faptul că nu ne-ai azvârlit în Iad, după cum am fi meritat de o mie de ori. Cum să nu fim mulţumiţi cu un har şi mai mare? Ţie, Părinte preasfânt, îţi aducem întreaga noastră iubire, mulţumire şi recunoştinţă pentru fiecare picătură de rouă ce adapă inimile noastre însetate!

Şi oare prin ce am meritat noi să ne înălţăm ochii noştri muritori şi păcătoşi înspre Tine, Părinte preasfânt al veşniciei, şi ca urechile noastre să audă sunetul sublim al vocii Tale? Căci în acest fel am fost deja răsplătiţi atât de mult încât nu vom putea recompensa această binefacere chiar dacă activitatea noastră viitoare va dura o veşnicie! Dă-

ne aşadar, o, Tată, doar pâinea noastră cea de toate zilele, şi atunci vom avea tot ceea ce-şi pot dori inimile noastre! Facă-se voia Ta sfântă!”

Eu îi spun lui Robert: „Frate, când ne vin asemenea oaspeţi, nu trebuie să ne lipsească pâinea şi vinul! Du-te aşadar şi adu-le în măsura cuvenită, pentru ca aceştia să fie cu toţii întăriţi pentru misiunea lor. Căci multele milioane care încep să se răspândească deasupra majorităţii ţărilor din emisfera nordică a Pământului vor fi încredinţate lor”.

Robert aduce imediat pâine şi vin, iar Eu însumi le împart acestor treizeci şi cinci de făpturi. Ei le primesc plini de recunoştinţă şi laudă peste măsură bunătatea, iubirea, mila şi îndurarea Mea.

Le spun: „Adevărat este că un astfel de păcătos care se căieşte cu adevărat în inima sa şi se smereşte îmi este mai drag decât nouăzeci şi nouă de drepţi care nu au nevoie de căinţă. Căci cel care este drept, este drept din teamă, şi nu îndrăzneşte să greşească din această teamă. Însă păcătosul se îndreaptă prin pocăinţa sa plină de iubire faţă de Mine!”

Cei treizeci şi cinci pleacă înălţând cântări de laudă şi însoţiţi de binecuvântarea Mea, îndreptându-se plini de curaj înspre munca ce le-a fost încredinţată. – Însă primii trei se îndreaptă către Mine şi îmi spun: „Doamne, dacă eşti de acord, am vrea să lucrăm şi noi în numele Tău atotputernic pentru binele fraţilor noştri. Şi dacă este voia Ta sfântă, îngăduie să ne urmăm şi noi fraţii!”

Eu le spun: „Prieteni! Eu sunt de părere că la Mine nu vă lipseşte nimic. Aşteptaţi deocamdată! De îndată ce vă voi chema, veţi primi şi voi din belşug de lucru. Însă acum trebuie să mai facem şi alte lucruri aici pe colină. Vinerea pământeană se apropie de sfârşit, începe Sabatul şi vor mai fi de rezolvat câteva lucruri.

Cei treizeci şi cinci de mesageri îşi încep munca, motiv pentru care în regiunea norului de jos se stârneşte o mare agitaţie. Priviţi numai cum acele spirite întunecate îşi vor începe în curând activitatea; din fericire, am prevăzut totul pentru ca aceasta să nu devină prea distructivă. Căci deasupra lor aşteaptă miliarde de spirite puternice ale păcii, care vor şti imediat cum să-i aducă pe cei neliniştiţi la ordine. Munţii vă vor povesti ei înşişi ce se va întâmpla cu aceste făpturi. Dar nu vă temeţi, căci în nici unul din spiritele care se află în afara ordinii Mele nu există forţă şi nici cea mai mică putere”.

Cei trei sunt acum pe deplin mulţumiţi şi slăvesc iubirea, bunătatea, înţelepciunea şi puterea Mea. – Robert aduce şi pentru aceştia pâine şi vin, pentru întărirea vieţii veşnice în sufletele lor. Ei nu îndrăznesc însă să le primească până când nu le poruncesc Eu Însumi să o facă. – După ce au consumat pâinea şi vinul, se simt pe deplin întăriţi şi îmi înalţă Mie slavă peste măsură.

Capitolul 274

Spiritele roşii ale războiului şi fanfaronii gri-albăstrui

După încheierea acestui imn de slavă, începe Sabatul. De colină se apropie, venind dinspre nord, o mulţime de spirite îmbrăcate în roşu şi purtând un steag roşu şi unul alb.

Robert Mă întreabă: „Doamne, iată o apariţie cu totul nouă. Ce se va întâmpla cu aceste spirite? Pe numele Tău cel sfânt că e aproape ca în «O mie şi una de nopţi»! Ce vor roşii aceştia cu steagurile lor?”

Eu îi răspund: „Acestea sunt spirite care-şi găsesc plăcerea în război! Aşa cum pe Pământ există oameni de ambele sexe a căror plăcere supremă o constituie războiul, tot aşa există şi aici spirite care nu cunosc o altă fericire în afara războiului. Iar atunci când pe Pământ se poartă multe războaie, aceste spirite sunt cele mai fericite. Este drept că ele nu dobândesc nimic din toate acestea, dar se pricep foarte bine să aprindă în sufletele popoarelor plăcerea războiului. Cei cu steagul alb au o atitudine războinică defensivă, pe când cei cu steagul roşu una ofensivă. – Ele au aflat că Eu mă aflu personal pe Pământ şi vin încoace pentru a se informa dacă voi aplica vreo judecată asupra Pământului. Căci ele se bucură de orice seamănă cât de cât cu un spectacol.

După cum poţi vedea, de aceşti doritori de război se apropie alte spirite, îmbrăcate în veşminte murdare, de un gri-albăstrui întunecat. Aceştia sunt adevăraţi fanfaroni lăudăroşi. Plăcerea lor constă în a-i minţi pe căutătorii de spectacol – adeseori cu atâta elocvenţă încât până la sfârşit unii dintre ei ajung să creadă ei înşişi minciunile pe care le-au spus. Aceste spirite nu sunt propriu-zis rele, ci mai degrabă comice. Ele nu ar putea face niciodată cuiva un rău considerabil, deşi este adevărat că nici nu pot fi de folos cuiva. Aceste spirite vor pregăti acum câteva dintre ele care să împrăştie cu pricepere vestea războiului, după care va începe o hărţuială generală. Pe la amiază vor sosi şi câţiva prieteni ai adevărului, care îi vor învăţa pe iubitorii de război că gri-albăstruii i-au minţit. Spiritele războinice vor cere atunci satisfacţie, şi acesta va fi momentul în care ne vom putea apropia de ele pe o anumită cale”.

Robert spune: „O, dar e de-a dreptul comic! Aş dori să fiu acolo ca să văd cum îi pun gri-albăstruii pe roşii în mişcare!” – Eu: „Aceasta este problema ta; de aceea ţi-am şi atras atenţia asupra ei. Mergi aşadar împreună cu Petre în jos şi luaţi-vă soţiile cu voi. Dacă cineva reuşeşte să devină un arbitru al păcii între cele două partide ar fi bine, căci vor începe să se certe foarte rău, iar la sfârşit atmosfera dintre ele va fi de-a dreptul fierbinte şi furtunoasă”.

Robert şi Petre coboară repede şi ajung să asiste la prima întâlnire a spiritelor – Un spirit roşu se îndreaptă degrabă către spiritele gri-albăstrui şi le spune: „Prieteni! Noi am aflat că atotputernicul spirit al renumitului nazarinean pe nume Iisus (la aceste cuvinte spiritele gri-albăstrui se sperie puţin) se află personal în acest ţinut, împreună cu o mare mulţime de alte spirite puternice. Nu aţi putea să ne descrieţi mai în detaliu această regiune şi să ne spuneţi ce intenţii ascunse are acest

spirit puternic în privinţa omenirii rele de pe Pământ? Noi am aflat în timpul călătoriei noastre că se va declanşa în întreaga Europă războiul în modul cel mai necruţător. Dacă ştiţi ceva demn de încredere în această privinţă, spuneţi-ne şi nouă. Căci va trebui să ducem de îndată vestea lumii întregi, ca să se pregătească aşa cum se cuvine”.

Răspunde un gri-albăstrui: „Da, da, marele Spirit al puterii se află aici, în acest ţinut, în societatea a milioane de spirite, care trebuie să fie infinit de puternice. Unde anume se află nu putem preciza, dar în orice caz nu este departe de aici. Însă priviţi în sus şi veţi vedea aerul plin de spirite!”

Spiritele roşii procedează cum au fost sfătuite şi sunt uluite de nenumărata oştire pe care o descoperă. – Griul-albăstruiul continuă: „Despre un război european nu am auzit prea multe, în schimb am auzit de un război mondial general în toate ţările Pământului. Acest război va distruge, ca şi potopul lui Noe, tot ceea ce trăieşte şi respiră pe Pământ, cu excepţia câtorva oameni şi animale, pentru că omenirea a devenit prea rea şi prea nebună!”

La această veste, spiritele roşii se luminează la chip şi spun: „Da, da, desigur că va fi aşa, iar pârghia începutului va fi desigur declanşată de luptele politice reciproce dintre Austria şi Prusia. Şi deîndată ce aceste două puteri se vor înarma, se vor năpusti împreună – sprijinindu-se pe Rusia – asupra republicilor din Europa, clădind monarhii durabile. Dacă însă această acţiune a lor va eşua, s-a terminat cu războiul mondial – un război imprevizibil între sclavia absolutismului şi libertatea necondiţionată a purei cetăţenii a lumii. Atunci întunericul va lupta cu lumina până când va fi total învins, şi la sfârşit victoria deplină va reveni luminii. Ce părere aveţi în această privinţă?”

Răspund gri-albăstruii: „Da, trebuie că aveţi dreptate! Însă noi am auzit altceva”. – „Ce anume? întreabă spiritele roşii agitate. Aţi auzit ceva mai rău decât un război mondial?”

Răspund gri-albăstruii: „O, desigur! Am aflat de la anumite spirite credibile că Spiritul puterii intenţionează într-adevăr să procedeze la judecata generală a lumilor în întreaga nesfârşire şi că a luat deja toate măsurile necesare în această privinţă”. – La aceste cuvinte, spiritele roşii se retrag cu groază şi strigă: „Nu, aşa ceva nu este posibil, pe atotputernicul Dumnezeu! Doar nu aveţi în vedere o judecată înaintea căreia Soarele şi Luna se vor întuneca, şi toate stelele vor cădea pe Pământ ca fulgii de zăpadă iarna!”

Răspund gri-albăstruii: „Da, această judecată va fi pornită şi cu aceasta se vor declanşa distrugerea întregii naturi!” – Răspund spiritele roşii: „Unde şi de la cine aţi auzit aşa ceva? A încredinţat cumva marele Spirit al puterii însuşi această ştire cuiva, sau au vestit-o spiritele sale? S-au auzit cumva trâmbiţele?”

Răspund gri-albăstruii: „Încă nu, atâta cât ştim noi. Însă o mulţime de alte spirite ne-au dat indicaţii importante în această privinţă şi trebuie că este ceva adevărat din toate acestea”. – La aceste cuvinte,

cei roşii fac o mină consternată şi uită întrutotul de război. – Gri-albăstruii îi întreabă pe cei roşii: „Dar de ce vă sperie o asemenea veste, în timp ce vestea unui război mondial v-a bucurat aşa de mult? Cu ce vă deranjează judecata promisă a lumii, pe care o va ţine marele Spirit al puterii Iisus, aşa cum a prezis-o El înaintea oraşului Ierusalim pe vremea când a trăit în trup pe acest Pământ?”

Răspunde un spirit roşu: „Păi, dragi prieteni, ne deranjează infinit de mult, căci după o asemenea judecată încetează toate lumile. Nici un om nu va mai călca pe Pământ, şi despre un război încântător desigur că nu va mai putea fi vorba. Şi atunci, ce vom face noi? Căci războaiele sunt viaţa noastră! Fără război nu există nici viaţă, nici câştig şi nici plăcere. Or acest război mondial ar fi atunci ultimul care ar avea loc pe Pământ!”

Gri-albăstruii: „Desigur că dacă nu vor mai exista oameni, nu va mai avea cine să ducă războaie! Şi chiar dacă în urma războiului mondial vor mai rămâne vreo treizeci de oameni, sau chiar mai puţini, în viaţă, iar Pământul va mai dura vreo cincizeci de ani, din această cauză nu va mai putea avea loc nici un război, pentru că puţinii oameni rămaşi vor poseda suficient pământ. Şi nu va mai fi nevoie să se certe şi să se lupte în continuare din cauza posesiunilor lor. Şi dacă cei puţin rămaşi se vor afla în lumina lui Dumnezeu şi vor trăi în conformitate cu poruncile Lui – căci atunci vor dispărea de la sine miile de ispitiri pe care omenirea se pricepea de minune să le cultive împotriva legii lui Dumnezeu – cine se va mai gândi la un război?

Dar noi considerăm că este foarte bine aşa. Căci nici chiar războiul cel mai norocos nu i-a făcut vreodată fericiţi pe oameni. În schimb, este desigur de dorit sfârşitul veşnic al oricărui război. Or, dacă judecata generală a lumilor va avea aceleaşi consecinţe benefice ca şi încetarea completă a războaielor, asta este o cu totul altă problemă. Măcar eroii doritori de război, cărora cea mai mare nenorocire a omenirii le creează plăcere, nu vor mai supravieţui în urma acestuia”.

Cei roşii întreabă cu violenţă: „Şi de ce, mă rog? Oare nu au fost eroii de război întotdeauna oamenii cei mai merituoşi de pe suprafaţa Pământului? Oare nu au adus ei renumele popoarelor? Oare medaliile de război şi trofeele victoriei nu reprezintă nimic în ochii voştri? Numai eroii încununaţi cu glorie trăiesc veşnic în istorie şi în amintirea popoarelor, în timp ce toţi ceilalţi dispar ca nişte efemeride şi nu rămân în amintirea nici unui om”.

Răspund gri-albăstruii: „Şi la ce le foloseşte eroilor dacă trăiesc în amintirea slabilor oameni pământeni ca nişte umbre şterse, cu câteva secole mai mult decât un biet alt om? Mai devreme sau mai târziu, şi ei vor fi uitaţi! Iar dacă războiul va distruge totul, credeţi oare că vor mai exista cărţi de istorie? Şi chiar dacă acestea vor rămâne, cine le va mai citi, de vreme ce întreaga viaţă a încetat? Aici, în Împărăţia spiritelor, orice deosebire a încetat, iar singurul loc în care mai există deosebiri este Iadul. Dacă voi căutaţi inclusiv aici diferenţe, înseamnă că sunteţi

spirite ale Iadului. De aceea, vă acordăm timpul necesar ca să vă depărtaţi de noi! În caz contrar, va trebui să procedăm noi la această îndepărtare”.

Auznid aceste cuvinte, cei roşii încep să fiarbă de furie. Singuri cei aflaţi sub steagul alb păşesc înainte şi spun: „Noi nu suntem războinici de plăcere, ci de nevoie. Noi suntem simpli apărători, şi nu iniţiem niciodată războaie. Dar dacă războiul ne este impus, desigur că înţelegem să ne opunem vrăjmaşului. Şi oare, însemnele distinctive ale eroilor noştri nu reprezintă mai mult decât lipsa de merite a unui om obişnuit?”

Răspund gri-albăstruii: „Desigur că sunt totuna. Nu sunteţi cu nimic mai buni decât ceilalţi, căci voi căutaţi gloria, la fel ca şi adversarii voştri. Şi voi îi aşteptaţi cu o poftă arzătoare pe cei ce provoacă războaie, pentru a vă putea măsura cu ei. Ce diferenţă există în acest caz între voi, şi care ar putea fi mai merituos? Noi suntem de părere că între voi nu există aproape nici o diferenţă, căci şi unii şi ceilalţi sunteţi tot un drac”.

După aceste cuvinte, cei aflaţi sub steagul alb se umplu la rândul lor de mânie şi vor să înceapă să-i masacreze pe gri-albăstrui. Dar acum, păşesc dinainte Robert şi Petre, împingându-i pe cei roşii cu câteva sute de paşi înapoi şi ameninţându-i. Cu toate acestea, abia acum devin cei roşii doritori de luptă.

Capitolul 275
Robert şi Petre îi povăţuiesc pe căutătorii de distracţii
Aceştia îşi recunosc slăbiciunea şi se scuză
Judecata oamenilor şi judecata lui Dumnezeu. Un mesager venit de sus

Cei roşii nu îndrăznesc să întreprindă nimic, pentru că şi-au dat seama că cei doi au o putere deosebită, de vreme ce au reuşit să-i împingă înapoi într-un mod irezistibil. De aceea, stau strâns laolaltă şi se sfătuiesc ce să facă pentru a-şi elibera întrucâtva mânia.

Între timp însă, Robert şi Petre se adresează gri-albăstruilor, spunându-le: „Prieteni, după cum am aflat şi noi recent, voi sunteţi mai aproape de Împărăţia lui Dumnezeu decât credeţi. E drept că vă mai lipseşte câte ceva, dar sunt lucruri pe care le-aţi putea dobândi uşor. Şi anume, este vorba să nu vă mai bucuraţi de faptul de a juca cuiva o festă, aşa cum aţi procedat acum cu aceste spirite roşii. Căci celui orb îi este de ajuns nenorocirea faptului că este orb. De ce să vă bucuraţi atunci de orbirea sa, printr-o distracţie care nu spune nimic şi care precis nu este întemeiată pe iubirea faţă de aproape, iar la sfârşit poate da prilej la tot felul de supărări? De aceea, daţi la o parte din fiinţa voastră, ca spirite înţelepte ce sunteţi, ceea ce nu se cuvine să fie în voi!

Căci iată, consecinţa unei glume aparent inofensive pe care şi-o permite cineva faţă de un om mai sărac cu duhul poate fi adesea de-a

dreptul amară. Căci cel păcălit observă în final bătaia de joc, se înfurie şi se gândeşte cum s-ar putea răzbuna. El va găsi în curând o cale şi va acţiona fără să mai ţină cont de nimic, căci şi un măgar care se înfurie reuşeşte să pună pe fugă un tigru. Or, o astfel de atitudine va întuneca la rândul ei firea celor care s-au distrat anterior. Şi care va fi consecinţa? Noi nu trebuie să dezbatem punct cu punct această situaţie, căci voi înşivă sunteţi suficient de inteligenţi ca să puteţi vedea extinderea ei la nesfârşit. De aceea, renunţaţi pe viitor la o astfel de atitudine şi întoarceţi-vă întrutotul la Domnul, pe care îl cunoaşteţi foarte bine, ca să fiţi primiţi de El în împărăţia Lui!”

Gri-albăstruii le mulţumesc celor doi pentru această dojană prietenească şi îi întreabă ce ar putea face acum cu spiritele roşii, pe care le-au montat cam mult în privinţa războiului mondial şi a judecăţii generale a lumii.

Cei doi răspund: „Ce-i drept, aţi mers cam departe. Din fericire, fapta voastră a făcut o anumită impresie morală acestor doritori de război; de aceea, o vom putea folosi în acest sens. Desigur că ea va trebui corectată cu prima ocazie, însă pe moment nu se poate face nimic, căci dacă le-aţi explica ce aţi făcut, acest lucru ar putea avea consecinţe foarte rele. Adevărul este că pe Pământ va izbucni în curând un mare război, care va devasta întreaga lui suprafaţă, ca un foc moral, dar în cea mai mare parte ca o catastrofă naturală. Tot aşa, va veni o judecată deosebit de severă asupra celor mari şi asupra bogaţilor egoişti. Şi de asemenea, pe ici şi pe colo vor avea loc mari erupţii pământene, astfel încât păcăleala voastră se va adeveri în sensul pe care i-l atribuie aceste spirite. – Însă acum retrageţi-vă şi faceţi ce v-am sfătuit, şi atunci veţi recolta roade bogate pentru tot restul vieţii voastre. Căci vă aflaţi mai aproape de Împărăţia lui Dumnezeu decât credeţi. Procedaţi în conformitate cu sfânta ordine divină şi veţi intra în Împărăţia vieţii. Am fost şi noi aşa cum sunteţi voi acum, dar Domnul ne-a înălţat şi acum suntem la El pentru totdeauna. Urmaţi-ne, şi nici voi nu veţi fi respinşi! Căci este adevărat că în Casa Lui se află multe încăperi!”

Spiritele gri-albăstrui spun: „În viaţa noastră trupească noi am fost întotdeauna cetăţeni onorabili, şi la fel am rămas inclusiv după ce spiritele noastre şi-au părăsit trupurile. Doar această slăbiciune am avut-o cu toţii, de a juca feste altora, desigur, fără nici o intenţie rea. După ştirea noastră, din distracţiile noastre nu a rezultat niciodată ceva rău. Căci dacă s-ar fi manifestat chiar şi umbra unui rău, am fi reparat, desigur, cele făcute. Ba chiar, în cazul unor oameni puternic înfumuraţi, glumele noastre au avut un efect moral bun. Iar unii oameni, care anterior erau grozav de înfumuraţi, au fost ajutaţi de noi să-şi mai piardă din fumuri, după care au devenit nişte oameni de-a dreptul cumsecade şi prietenoşi. Noi nu am vrut niciodată să dezonorăm câtuşi de puţin prin glumele noastre pe cineva. Preocuparea noastră a fost numai să facem glume care să-i înveselească pe oameni – şi să biciuim cu blândeţe prostiile stupide ale multora dintre ei.

De aceea, sperăm că bunul Dumnezeu, care a implantat în sufletul omenesc inclusiv simţul umorului, nu va proceda cu noi la o judecată prea severă. Căci şi înţeleptul Apostol Pavel spunea în numele lui Dumnezeu că trebuie să fim veseli cu cei veseli şi să plângem cu cei care plâng. Iar dacă a stat cineva plângând în faţa uşii noastre, noi am ştiut să-i uscăm lacrimile, fie acordându-i un sprijin, fie prin buna noastră dispoziţie. Chiar dacă nu găsim nimic de laudă în noi înşine, tot aşa, nu găsim nimic care să poată fi condamnat din temelii.

De aceea, deşi nu aşteptăm de la Dumnezeu vreo răsplată, sperăm că nu ne va da nici o condamnare veşnică. Faptul că putem vorbi aici în felul acesta este desigur o altă problemă. Dar în ciuda predicilor despre Iad pe care ni le-au ţinut mereu preoţii noştri, noi credem că Domnul nu va fi un judecător atât de neînduplecat pe cât sunt judecătorii din lumea pământeană. Căci aceia judecă fără cruţare, după litera legii, şi nu cunosc mila şi îndurarea. Însă noi credem că atunci când un suflet păcătos devine mai bun, el poate aştepta milă şi îndurare de la Dumnezeu”.

Robert îi răspunde: „Desigur! Orice judecată a Domnului este o cale spre îmbunătăţire şi spre desăvârşirea spiritului, şi numai judecata omenească duce la pieire şi la moartea sufletului. Urmaţi-ne aşadar pe vârful acestei coline. Acolo veţi afla chiar de la Domnul însuşi cât de diferite sunt judecăţile Sale în comparaţie cu cele ale oamenilor. Judecata lui Dumnezeu este un balsam care vindecă toate rănile care au fost făcute vreodată într-un suflet! De aceea, nu vă temeţi, căci pe voi vă aşteaptă un judecător blând, şi nu un pluton de execuţie înzestrat cu muniţie cu bătaie lungă”.

Gri-albăstruii: „Iubiţi prieteni, dacă aşa stau lucrurile, vă vom urma imediat şi fără nici o altă condiţie. Însă am vrea să aflăm totuşi mai întâi cine sunt cele două doamne extraordinar de frumoase pe care le-am văzut venind împreună cu voi. Ele discută între ele pe un ton foarte scăzut, dar cu voi nu le-am văzut să schimbe vreun cuvânt. De aceea, ni se pare ciudat şi ne gândeam că poate or fi fiind nişte spioni cereşti care şi-au făcut de lucru în a ne spiona, în cazul în care vreun cuvânt incorect ar izvorî de pe buzele noastre. Dacă aşa stau lucrurile, surpriza ar fi destul de neplăcută!”

Robert le răspunde: „Renunţaţi la această teamă nebună faţă de cele două fiinţe! Ele sunt soţiile noastre, pe care ni le-a încredinţat Dumnezeu pe vecie, şi ne însoţesc în toate drumurile pe care le avem de făcut în numele lui Dumnezeu. Iar despre spionaj nu poate fi în nici un caz vorba aici, de vreme ce Domnul este atotştiutor, atotvăzător şi atoateauzitor, şi chiar şi noi, ca mesageri ai Săi, putem vedea tot ce se petrece în interiorul fiecărui spirit cu care avem de a face. De aceea, noi ştim cu precizie ce atitudine lăuntrică are, îi cunoaştem gândurile, faptele şi cuvintele, deşi nu facem parte dintre spiritele cele mai desăvârşite.

De aici puteţi vedea cu claritate că în Împărăţia lui Dumnezeu nu este nevoie de denunţuri şi nici de spovedanie între patru ochi pentru a ajunge la cele mai tainice gânduri, dorinţe şi impulsuri ale spiritelor atât de diferit structurate de aici. Dacă am fi văzut că nu sunteţi capabili să intraţi în Împărăţia lui Dumnezeu, v-am fi vorbit la fel de puţin pe cât vorbim cu acele spirite roşii, care vor trebui să treacă prin probe ale vieţii mai mari şi mai amare până să poată fi primiţi în Împărăţia lui Dumnezeu. Pentru că noi am văzut în voi această capacitate, vă cerem să veniţi împreună cu noi la Domnul, însă nu vă constrângem să o faceţi.

În această lume veţi putea face întotdeauna ceea ce doriţi. Dacă vreţi să veniţi împreună cu noi, faceţi-o fără nici o constrângere. Dar dacă preferaţi să rămâneţi, sunteţi liberi să o faceţi! Însă dacă vreţi să ne urmaţi nouă va trebui să o faceţi acum, imediat, căci timpul ne impune acest lucru. În noaptea aceasta va trebui să plecăm de aici, şi de aceea avem prea puţin timp, sau chiar deloc, pentru a mai discuta în continuare cu voi. Aşadar, veniţi acum cu noi, sau rămâneţi!”

Spiritele gri-albăstrui: „Mergem cu voi, fără nici un alt comentariu! Căci Domnul va fi milostiv şi îndurător faţă de noi. Însă iată că vine un mesager de sus, pe care trebuie să-l aşteptăm. Probabil că ne aduce mesaje importante, căci în ochii săi se poate citi o anumită gravitate. Iată că se apropie cu paşi repezi şi în curând va fi lângă noi”. – Robert: „Da, desigur că trebuie să aşteptăm venirea mesagerului. El ne va revela ceva important!”

Mesagerul păşeşte în mijlocul gri-albăstruilor şi spune: „Aveţi curaj, căci aţi găsit calea spre mântuire! Veşmintele voastre să devină de un albastru luminos, iar inimile voastre să fie statornice în iubirea faţă de Domnul-Dumnezeu şi faţă de fraţii şi surorile voastre! Deveniţi liberi în toate! Faceţi bine oricui! Nimeni să nu fie prea mic sau prea mare pentru voi, căci în Împărăţia lui Dumnezeu sunt pe deplin justificate toate stările şi toate naţiunile. Urmaţi-ne aşadar fără teamă şi fără ezitare!”

Capitolul 276
Spiritele înveşmântate în albastru sunt uluite de puterea mesagerului, a cărui fiinţă adevărată nu o recunosc
Prezentarea lui Dumnezeu şi cunoaşterea lui Dumnezeu de către oameni şi spirite

Cei cărora li s-au schimbat veşmintele în albastru-azur şi care nu pot înţelege cum de aceste veşminte s-au putut transforma atât brusc, rostesc: „Prietene, este ciudat că ceea ce spui tu se întâmplă pe loc! Cuvântul tău a pătruns în hainele noastre şi noi nici măcar nu am observat când s-au schimbat de fapt acestea. – Şi dispoziţia noastră lăuntrică s-a schimbat întrutotul. Şi acum, sunt lucruri pe care le putem vedea până în temeliile lor. Tu trebuie să fii un prieten atotputernic al lui

Dumnezeu. Ceilalţi doi prieteni, care au sosit mai devreme la noi împreună cu soţiile lor erau şi ei puternici, căci au împins înapoi acea ceată de spirite roşii dornice de război în aşa fel încât nimeni nu a mai îndrăznit să se apropie de noi, dar să înfăptuieşti lucruri printr-un singur cuvânt este cu totul altceva!

Spune-ne, iubit prieten, cu ce putere deosebită înfăptuieşti tu o asemenea minune? – Iată, pe Pământ noi nu am crezut prea mult în minunile lui Christos, ci mai degrabă în învăţătura Lui, care este într-adevăr divină. Însă acum începem să credem inclusiv în minunile Sale, care sunt de-a dreptul divine. Însă am dori să înţelegem cum este posibil aşa ceva".

Mesagerul le răspunde: „Deocamdată nu vă pot da altă explicaţie decât aceasta: «Pentru Dumnezeu toate sunt cu putinţă!». Iar dacă cineva îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice, devenind astfel una cu El, îi devin şi lui toate posibile, la fel ca în cazul lui Dumnezeu. Oare nu a spus Christos, atunci când s-a aflat în lume: «Tot ceea ce veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vi se va da»? Singura putere constă în iubire. Chiar şi puterea infinită a lui Dumnezeu constă numai în iubirea Lui infinită. Şi în felul acesta, orice spirit poate ajunge numai prin iubire la o putere atât de mare pe cât este iubirea întru Dumnezeu şi faţă de Dumnezeu. Căci fără aceasta nu există nici viaţă şi nici putere! Aţi înţeles?"

Spiritele albastru-azur răspund: „Măreţ prieten al nostru, cine nu ţi-ar putea înţelege cuvintele, care se revarsă ca un balsam în inimile noastre? Te rugăm să ne conduci chiar acum la Iisus, Domnul şi Dumnezeul nostru, cel aflat pe această colină! Căci noi ardem de iubire şi de dorul de a-L vedea, inclusiv de a schimba câteva cuvinte cu El – dacă şi în spirit este la fel cum era pe Pământ, adică plin de iubire şi de blândeţe!"

Mesagerul: „Dar atunci când i-a alungat pe negustori afară din templu şi a răsturnat mesele zarafilor şi vânzătorilor de porumbei nu a fost însufleţit chiar de cea mai mare blândeţe. Şi nici atunci când a blestemat smochinul fără roade, şi le-a azvârlit în faţă fariseilor ipocriţi faptele lor ruşinoase. Ce credeţi despre asta?"

Spiritele albastru-azur: „O, prietene, acolo a fost deosebit de blând şi de îngăduitor. Căci dacă noi am fi fost în posesia puterilor Sale, te asigurăm că am fi procedat cu totul altfel. Indivizii ar fi trebuit să fie fripţi ca un grătar de viţel în Duminica Paştelui. Cât despre smochinul lipsit de roade, noi credem că Domnul Iisus a vrut doar să dea o pildă, poate o imagine a Bisericii romano-catolice, care este şi ea plină de ceremonii păgâne, multe ca frunzele, dar în spatele cărora nu se află nici un fruct. Aşadar, Lui i se cuvine toată slava şi închinarea! Şi se cuvine ca noi să-L iubim pe El mai presus de orice".

Mesagerul: „Bine, atunci ne vom încerca norocul pe răspunderea voastră". – Spiritele albastru-azur: „De acord, preluăm noi răspunderea şi pentru tine, căci noi nu ne temem de El!"

După aceste cuvinte ale spiritelor albastru-azur, al căror număr este de treizeci de bărbaţi, în afară de numeroşi slujitori, ajungem rapid pe colină. După ce trecem printre multele rânduri de spirite, ajungem sus, unde se află cei trei Apostoli, împăraţii şi o mulţime de episcopi, care se înclină până la pământ în faţa noastră. Atunci, spiritele albastru-azur îl întreabă pe presupusul mesager: „Prietene, în faţa cui se înclină aceste spirite? Îl văd ele pe undeva pe Domnul Christos, pe care noi încă nu-L putem vedea din cauza nevredniciei noastre? Arată-ne măcar locul din care vine către noi, ca să ne putem arunca şi noi la pământ în faţa Lui, aducându-i slava cuvenită din praful nimicniciei noastre!”

Presupusul mesager le răspunde: „Probabil că aceştia îl zăresc şi îl recunosc pe Domnul; de aceea se înclină aşa în faţa Lui. Căci există foarte mulţi care îl văd pe Domnul şi adesea vorbesc cu El zile la rând, ba uneori ani întregi, dar care nu-L recunosc, pentru că inimile lor sunt încă oarbe. Culmea este că unii spun: «O, dacă am avea cândva fericirea să-L vedem pe Domnul Iisus, atunci nu ne-ar mai trebui altceva! Am cădea în praf dinaintea Lui, cufundându-ne în adâncurile smereniei, şi L-am lăuda cu toţi psalmii lui David şi toate cântecele lui Solomon!» Ei spun aceste cuvinte chiar Domnului, căci îl văd şi vorbesc cu El, dar nu îl recunosc şi aşteaptă mereu să-L vadă, deşi au dat cu nasul de El de sute de ori.

La ce foloseşte vederea singură, dacă nu este însoţită inclusiv de cunoaştere? Însă cunoaşterea este adeseori îngreunată de faptul că inima omului ascunde în adâncul ei diferite crâmpeie de orgoliu. Peste toate, oamenilor le vine greu să-şi imagineze Divinitatea în înfăţişare umană, deoarece în viziunea lor Ea trebuie să fie ceva cu totul extraordinar. Chiar dacă s-ar asemăna în privinţa formei cu un om desăvârşit, în conformitate cu aşteptările şi închipuirile oamenilor, Divinitatea ar trebui să strălucească măcar ca un Soare.

Omul nu-şi poate imaginea Divinitatea decât ca pe ceva infinit şi extraordinar. Cauza acestei viziuni este modul de a concepe lumea materială cu toate raporturile ei, atât în privinţa masei cât şi a mărimii şi organizării ei. Cerul înstelat mărturiseşte despre o fiinţă dumnezeiască infinit de mare, Soarele vorbeşte despre lumina lui Dumnezeu, Pământul despre puterea şi tăria Lui. Chiar şi Papa şi ceilalţi reprezentanţi bisericeşti ai tuturor confesiunilor îl propovăduiesc pe Dumnezeu ca fiind ceva pe care nici un om nu ar trebui să-şi îngăduie să şi-L reprezinte. Apoi se mai adaugă propriul orgoliu şi acela al raţiunii lumii, care se ruşinează de un Dumnezeu neaspectuos, şi nu rosteşte cu plăcere într-o societate respectabilă numele lui Iisus, afirmându-i cu atât mai puţin divinitatea.

Şi aşa se ajunge ca inclusiv aici, în Împărăţia spiritelor, cum s-a întâmplat şi pe Pământ, atunci când Domnul s-a aflat întrupat, Acesta să fie împreună cu anumite Spirite altminteri înţelepte provenite de pe Pământ, dar ele să nu-L recunoască din motivele mai sus menţionate. Oamenii pământeni cer mai mult decât spiritele minuni mari, căci cele

mici nu sunt potrivite cu Dumnezeul lor cel mare. Şi chiar dacă aduc vorba despre Dumnezeu, cuvintele lor sună astfel: măreţ, Dumnezeu atotputernic, creator al infinitului, conducător al Universului, Părinte al eonilor, şi aşa mai departe. Iar dacă Iisus le apare oamenilor de pe Pământ ca un om absolut obişnuit, uneori având chiar anumite slăbiciuni (aparente), dacă El le vorbeşte foarte înţelept, însă mănâncă şi bea împreună cu ei, şi nu săvârşeşte nici o minune, atunci precis nu îl recunoaşte nimeni, deşi El a promis să rămână cu ai săi până la sfârşitul lumii.

Căci Domnul vine adesea la copiii Săi de pe Pământ îmbrăcat în veşmântul sărăciei. Dar aceştia nu îl recunosc, deoarece conceptele lor despre Dumnezeu conţin în sine orgoliul – la fel ca în cazul unui nobil care se mândreşte cu faptul că este stăpânit de un altul şi mai nobil, care are un arbore genealogic de şaisprezece generaţii de nobili în urma sa. Dar dacă acest nobil este supus unuia care nu are titluri de nobleţe, ascultarea şi respectul său dispar imediat. La fel se petrec lucrurile şi cu Divinitatea în cazul celor plini de orgoliu. Dacă Dumnezeu nu le satisface cerinţele şi nu produce în faţa lor minuni, dacă apariţia Sa nu este precedată de foc, vânt de furtună, fulgere şi tunete – atunci s-a zis cu Divinitatea Sa.

Şi vă mai spun un lucru: de 1800 de ani încoace i s-a întâmplat adesea Domnului pe Pământ să fie scos afară în bătaie de oameni altminteri foarte dăruiţi lui Dumnezeu. De aceea, este din ce în ce mai greu ca Dumnezeu să se apropie de oamenii de pe Pământ. Dacă vine într-un mod inofensiv, nimeni nu îl recunoaşte. Şi atunci, ce să facă pentru a fi recunoscut?

Vedeţi voi, în Împărăţia Cerurilor cel dintâi este cel care pare cel mai mărunt şi mai neînsemnat. Şi cum să facă Dumnezeu excepţie de la această regulă, pe care El însuşi a stabilit-o? Întrebaţi-vă acum pe voi înşivă dacă nu cumva vă aflaţi în aceeaşi situaţie în privinţa recunoaşterii lui Dumnezeu. Voi îl vedeţi pe Domnul Christos de mai mult timp, însă nu îl recunoaşteţi, pentru că El vi se pare prea puţin divin”.

Abia după aceste cuvinte încep spiritele albastru-azur să-L contemple cu mai multă atenţie pe mesager, şi spun: „Doar nu eşti Tu însuţi Domnul Iisus? O, asta ne-ar fi cu adevărat fatal! Dacă Tu eşti Dumnezeu, ce se va întâmpla cu noi, păcătoşii? Dar din cuvintele Tale putem desprinde foarte limpede că într-adevăr aşa este, o, Doamne-Dumnezeule!”

Capitolul 277
Despre adevărata fiinţă a lui Dumnezeu
Iubirea acţionează în cercuri strâmte, dar limpezi

Rosteşte mesagerul: „Această uimire plină de teamă a voastră este tot o consecinţă a conceptelor pe care le aveţi despre Dumnezeu. Însă aceste concepte nu sunt valabile faţă de adevărata viaţă ce provine din iubire şi care se află în iubire! Ce vă priveşte pe voi infinitul Fiinţei divine? Opriţi-vă numai la iubire, care vrea să aibă într-un cerc strâmt în jurul său ceea ce a atras odată la sine.

Iubirea este ca un foc ce reuneşte, şi nu risipeşte. Însă lumina care porneşte de la flacăra luminoasă a iubirii se îndepărtează desigur în raze drepte, mergând mereu mai departe şi neîntorcându-se niciodată înapoi, decât în cazul în care iubirea lui Dumnezeu i-a aşezat limite de care să se împiedice şi de la care să se întoarcă înapoi la locul de pornire. Dar de vreme ce voi judecaţi Divinitatea după răspândirea în afară a fluxului Ei de lumină, fiind în felul acesta adevăraţi ‹călăreţi ai luminii› – zburând pe aripile spiritului prin spaţiile îndepărtate şi căutând existenţa marii Divinităţi – desigur că adevărata cunoaştere a fiinţei propriu-zise a lui Dumnezeu vă rămâne veşnic departe. Va trebui să vă declaraţi învinşi de mărimea fără de sfârşit a lui Dumnezeu şi să nu vă mai ridicaţi niciodată în inimile voastre, singurele cu care puteţi vedea şi cuprinde adevărata fiinţă a lui Dumnezeu, Tatăl vostru. Dar dacă o fiinţă cum sunt Eu stă dinaintea voastră şi spune: «Eu sunt cel pe care L-aţi căutat atâta timp zadarnic în infinit!» – vă înspăimântaţi şi cădeţi fără putere la pământ. Cauza acestui fapt este că voi priviţi fiinţa care vi se prezintă ca adevărată Divinitate în existenţa ei primordială cu aceiaşi ochi care apreciază infinitul şi vă umpleţi firea la nesfârşit cu imaginaţiile voastre deşarte.

Este într-adevăr bine ca un spirit sau un om să contemple fiinţa lui Dumnezeu în operele ei; dar el nu trebuie să se lase furat de acestea! – Iată, în prima parte a civilizaţiei Pământului, oamenilor le-a plăcut să înalţe clădiri uriaşe. Nimrod a clădit Babilonul şi un turn ce se înălţa deasupra munţilor. Semiramida a înălţat grădini suspendate. Ninus a construit marea cetate Ninive. Vechii faraoni au împânzit Egiptul cu clădiri şi sculpturi colosale. Chinezii au clădit un zid având o lungime de mai multe sute de mile. Dar dacă ar fi să ne imaginăm constructorii la fel de mari ca şi operele lor, ar trebui să fim declaraţi de orice gânditori luminaţi drept nebuni. Căci aceşti vechi constructori ai marilor clădiri ale Pământului nu au fost cu nimic mai mari decât sunteţi şi voi. Ei au ştiut doar să-şi extindă forţele în privinţa mărimii lor şi să le facă eficiente.

Dar dacă oamenii cei mici, creaţi de Dumnezeu, pot înfăptui asemenea opere uriaşe fără să crească ei înşişi nici cât un fir de păr, de ce ar trebui să fie Divinitatea – în fiinţa ei primordială – la fel de mare ca şi operele Sale? Căci s-a spus: «Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa». De ce să fie atunci Dumnezeu un uriaş, iar oamenii creaţi după chipul şi asemănarea sa nişte animăluţe de mărimea unui atom, care să poată locui în număr de trilioane într-o picătură de rouă?

Oare a fost Christos, cel care a fost în acelaşi timp Dumnezeu şi om, uriaş atunci când şi-a îndeplinit pe Pământ opera Sa de mântuire? În

ceea ce priveşte statura, El nu era deloc mai mare decât ceilalţi oameni, deşi operele sale au o mărime pe care voi nu o veţi putea măsura niciodată. Şi iată, acelaşi Iisus, care nu era câtuşi de puţin uriaş, se află acum în faţa voastră! Numai spiritul Său, care se revarsă din El ca lumina din Soare, acţionează veşnic în întreaga nesfârşire cu o forţă neatenuată. Dar pe voi nu vă priveşte acest spirit, de vreme ce vă aflaţi la izvoare şi sunteţi la Domnul tuturor spiritelor. De aceea, cuprindeţi-L după iubirea Lui, şi nu după lumina ce iradiază din El, şi atunci veţi fi cu adevărat copiii Lui, după cum este şi El Tatăl vostru, al tuturor!

Oare nu ar fi o prostie din partea astronomilor dacă ar voi să măsoare Soarele după distanţa la care ajung razele sale? Căci acestea pătrund încontinuu adâncimile spaţiului veşnic şi măsura lor creşte mereu, de la o secundă la alta. Cu ce etalon s-ar putea face o asemenea măsurare? De aceea, astronomii preferă să măsoare Soarele propriu-zis, pentru că măsura lui este constantă.

Procedaţi şi voi la fel! Măsuraţi-Mă pe Mine, cel care stau acum în faţa voastră, cu adevărata măsură a iubirii din inimile voastre, şi nu aveţi o teamă ridicolă faţă de Mine, Cel care sunt întrutotul pe măsura voastră şi vă iubesc cu toată puterea inimii Mele! Atunci veţi fi pe placul Meu şi veţi putea fi peste măsură de fericiţi în cercul strâmt al iubirii, în afara căruia nu poate exista o fericire adevărată pentru voi. M-aţi înţeles acum, sau a mai rămas ceva neclar?”

Fericiţi şi absolut uluiţi, totodată, azuriii răspund: „O, Doamne, cât eşti de diferit faţă de ceea ce ne-am închipuit noi! Da, în cazul ăsta putem şi trebuie să Te iubim pe Tine în toată libertatea inimilor noastre şi mai presus de orice! Căci cel care nu Te cunoaşte aşa cum eşti, poartă în orbirea sa, în el însuşi, focul Purgatoriului şi al Iadului. Dar pentru cel care Te cunoaşte aşa cum Te cunoaştem noi acum, totul se schimbă dintr-o dată, în acest Cer al tuturor Cerurilor.

Dar cum s-a ajuns ca oamenii de pe Pământ să aibă nişte noţiuni atât de stupide în privinţa Ta? Desigur că cel mai mult a contribuit în acest sens învăţătura răspândită de Roma. Aceasta propovăduieşte un Dumnezeu faţă de care trebuie să ai cea mai cumplită teamă, dar niciodată iubire. Datorită acestei învăţături, omul se umple de toate relele şi de toate spaimele, dar despre iubire nici nu poate fi vorba. Căci de locul unde domneşte teama, iubirea nu se poate apropia.

Acum înţelegem totul din fir a păr. Iubirea urzeşte şi acţionează doar în cercuri strâmte, însă foarte limpezi. Numai aşa îi poate ea înflăcăra şi pe cel mic şi pe cel mare, şi pe artist şi pe înţelept. Într-adevăr, ea este totul în toate! Ea este adevăratul Soare, şi toate celelalte sunt numai aparenţă şi imagini lipsite de conţinut. O, Doamne, cât de bun eşti Tu!”

Capitolul 278
Locul adevăratei fericiri se află în inima omului

Eu: „Da, aşa stau lucrurile. Adevărata fericire poate fi atinsă de om numai pe calea cea îngustă şi în locurile strâmte. Cel care o caută pe străzi largi şi este de părere că fericirea se află numai în locurile mari şi pline de strălucire nu o găseşte niciodată. Numai orgoliul clădeşte străzile largi ale pieirii şi construieşte pieţele mari, însă acestea nu condiţionează nici din punct de vedere material, şi nici din punct de vedere spiritual fericirea omului.

Aţi văzut adeseori pe lume cum se îngraşă cei mari pe seama celor mici şi a celor săraci. Dar cine a devenit fericit datorită aurului, argintului şi pietrelor preţioase? Eu vă spun vouă: nimeni! Căutarea celebrităţii şi zgârcenia nu se satură niciodată şi tind atât ziua cât şi noaptea să obţină o strălucire şi o glorie şi mai mare, şi tot mai multe bogăţii. Iar cine este nemulţumit, nu este fericit şi nici nu poate deveni vreodată. O piaţă mare şi latră necesită mulţi oameni ca să se umple, şi ea nu mai este atunci suficientă locuitorilor ei. Căci aceştia vor tinde spre extinderea şi umplerea noii pieţe, şi aşa mai departe. Nu este posibil ca astfel de oameni să ajungă vreodată la ţelul lor, dacă nu au găsit adevărata fericire durabilă.

Ce constituie de fapt cea mai mare nefericire a tuturor spiritelor Iadului? Este străduania lor de a ajunge la infinit! Însă infinitul nu are pereţi despărţitori şi nici limite. De aceea, este uşor de înţeles că un spirit umplut de Iad nu va putea ajunge niciodată la fericire. Căci cine caută fericirea în nesfârşire nu o va găsi niciodată! Cu cât va ajunge mai departe, cu atât se va deschide în faţa lui o prăpastie fără sfârşit, dincolo de care nu va trece niciodată.

De aceea, Împărăţia Mea a fost depusă în fiecare inimă omenească. De aceea, cine vrea să intre în Împărăţia Mea trebuie să pătrundă în propria sa inimă şi să-şi întemeieze acolo un locşor al păcii care se numeşte smerenie, iubire şi împăcare. Dacă omul ajunge să facă toate acestea, fericirea sa este întemeiată pentru veşnicie. Şi în curând va găsi cu mult mai mult decât s-a aşteptat vreodată. Căci o căsuţă mică poate fi dotată cu mult mai uşor cu toate cele necesare decât un palat mare, care continuă să pară gol chiar şi după ce în interiorul său au fost aduse mii de obiecte.

De aceea, nu trebuie să vă faceţi gânduri foarte mari despre Cerul Meu, ci o imagine mică şi strâmtă, şi atunci veţi găsi în ea adevărata fericire. – O inimă plină de iubire faţă de Mine şi faţă de fraţii şi surorile voastre, la care se adaugă un simţ activ şi bucuros al activităţii, vă aduce fiecăruia dintre voi adevărata fericire veşnică.

De asemenea, nu trebuie să vă imaginaţi că Împărăţia Mea se află foarte departe, căci ea este de fapt foarte aproape. Întregul drum este de cel mult trei şchioape: distanţa dintre creştetul capului şi centrul inimii! Dacă aţi parcurs această mică distanţă, vă aflaţi deja în interiorul ei. Să nu vă imaginaţi că trebuie să faceţi o călătorie în afară, dincolo de

toate stelele, căci singura călătorie pe care trebuie să faceţi este cea lăuntrică, până în inima voastră. Acolo veţi găsi Cerul şi adevărata viaţă veşnică!”

Capitolul 279
Învăţătura modestă, dar plină de putere, a Domnului
Despre calea cea scurtă care duce către Cer
Raţiunea capului şi cunoaşterea inimii
Pilda culegerii roadelor

Spiritele azurii spun: „De faptul că Tu eşti cu adevărat Dumnezeul cel veşnic, Domnul şi creatorul tuturor Cerurilor, Sorilor şi Pământurilor, nu mai avem acum nici cea mai mică îndoială. Căci este suficient ca cineva să Te audă vorbind şi orice îndoială îi dispare ca ceaţa în lumina Soarelui. Aşa cum ai vorbit când Te-ai aflat pe Pământ pentru fiecare spirit creat, tot aşa vorbeşti şi acum faţă de noi. Din modul Tău simplu de a vorbi se revarsă izvoarele celui mai profund adevăr al înţelepciunii divine plină de iubire, asemănătoare celui mai măreţ fluviu! Cât de minunată este descrierea căii spre împărăţia Ta! Numai că noi ne aflăm acum în situaţia lui Nicodim, care nu a ştiut nici el, atunci când Tu, Doamne, ai vorbit cu el despre a doua naştere, cum să înţeleagă acest lucru. Calea de la cap până la centrul inimii ar fi într-adevăr scurtă, dar cum să păşeşti pe ea? Lucrurile sună enigmatic, în ciuda înţelepciunii ascunse în ele, şi am dori să te întrebăm, la fel cum a făcut Nicodim la vremea lui: «O, Doamne, cum am putea pătrunde cu picioarele noastre în propriul nostru trup, ba chiar în centrul inimii noastre?». Căci probabil că ar fi mai simplu să ajungem pe cea din urmă stea creată de Tine, decât în propria noastră inimă.

De aceea, trebuie, Doamne, să Te rugăm să ne dai o explicaţie mai amănunţită, aşa cum te-au rugat adeseori şi Apostolii Tăi pe Pământ. Căci şi lor, învăţăturile Tale înţelepte li s-au părut nu de puţine ori la fel ca satele spaniole, în care nici un străin nu se poate descurca. Căci cine ar putea să cunoască locul de intrare şi planul lor de construcţie? Doamne, explică-ne mai amănunţit aceste lucruri!”

Eu: „Faptul că nu înţelegeţi acest lucru se datorează numai simţurilor voastre, care sunt orientate prea mult către Pământ. Atât de deştepţi ar trebui totuşi să fiţi încât să vă daţi seama că aici nu poate fi vorba de un mers obişnuit cu picioarele, ci numai de o călătorie pur spirituală în propriul suflet. Nicodim era un om pământean, legat de materie; de aceea, este de înţeles că el a asociat ideea celei de-a doua naşteri cu conceptul de trup matern. Însă voi v-aţi dezbărat acum pe deplin de orice materie pământească – şi atunci, cum puteţi gândi, în calitatea voastră de spirite, dintr-o perspectivă atât de materială?

Oare nu aţi descoperit niciodată că aveţi în voi o dublă activitate spirituală, una a capului şi alta a inimii? Iată, în cap se află raţiunea rece

a sufletului, împreună cu slujitoarea sa, inteligenţa, care se aseamănă unui braţ ce ajunge până departe, plin de ochi şi de urechi. Inteligenţa prelungeşte tot mai mult acest braţ, vrând să cuprindă întreaga nesfârşire. Însă această străduanie nebunească este periculoasă în sine, pentru că aduce acea însuşire a sufletului hotărâtă morţii şi judecăţii, şi care este desemnată prin cuvântul orgoliu. În inimă însă se află iubirea provenită din spiritul propriei Mele inimi. Acest spirit conţine totul în sine, ca spirit al Meu, incluzând tot ceea ce se află în infinit, de la cel mai mare până la cel mai mic.

Dacă raţiunea întrezăreşte străduania nebunească a inteligenţei sale, şi în loc să vrea să atingă ceea ce nu poate fi atins, se retrage cu smerenie în inimă (locuinţa spiritului Meu din om), îndreptând într-acolo capacităţile sale de percepţie – atunci parcurge călătoria menţionată de trei şchioape. Pe această cale, omul ajunge la adevărata viaţă veşnică, la pacea adevărată plină de fericire, şi găseşte la un loc tot ceea ce cuprinde întreaga nesfârşire.

Desigur, această Împărăţie lăuntrică nesfârşită nu se poate revela decât treptat, ca o plantă ce creşte dintr-un mic germen ascuns în interiorul seminţei sale. Numai de intensitatea iubirii faţă de Mine şi faţă de aproape depinde dacă din acest germen spiritual sămânţa operei Mele va ajunge mai devreme sau mai târziu la maturizare, dând roade mai bogate sau mai sărace. Căci iubirea inimii faţă de Mine se aseamănă cu iubirea şi căldura Soarelui, iar iubirea faţă de aproape cu ploaia absolut necesară. Iar dacă Soarele şi ploaia acţionează împreună în ordinea cuvenită, fiecare recoltă va creşte în modul optim, ajungând în scurt timp la coacere.

Pentru o mai bună înţelegere, vă voi da încă o pildă simplă: Această situaţie se aseamănă cu aceea în care un tată îşi duce copilaşii vara în grădina plină cu pomi împovăraţi de roade. Copiii ar dori imediat să se urce în copaci, să culeagă fructele şi să le mănânce fără măsură. Însă tatăl cel înţelept le spune copiilor lipsiţi de experienţă: «Rămâneţi lângă mine! Dacă v-aţi urca în pomi cu puterile voastre firave ca să culegeţi fructele, aţi putea uşor cădea de acolo, rupându-vă mâinile sau picioarele, sau chiar aflându-vă moartea. Însă eu şi slujitorii mei suntem mari şi puternici, şi ştim cum să recoltăm fructele. De aceea, aşteptaţi aici, în linişte! Eu însumi mă voi urca în pomii cei înalţi şi vă voi pune fructele în poală, astfel încât să le puteţi mânca fără cea mai mică osteneală. Iar când veţi fi şi voi mari şi puternici, veţi putea stăpâni şi voi pomii cei înalţi» – Înţelegeţi voi această pildă?”

Răspund spiritele albastru-azur: „Îţi mulţumim, Părinte preasfânt! Veşnică mulţumire Ţie! Acum ne este totul la fel de limpede ca Soarele, şi nu mai avem nici o nelămurire”.

Capitolul 280
Însemnătatea corespondenţei pâinii şi vinului

Despre cunoaştere şi faptă. Misiunea încredinţată spiritelor albastru-azur

Eu: „De vreme ce aţi înţeles acum totul, trebuie să şi acţionaţi în conformitate cu cele înţelese, căci altfel nu veţi recolta nici un rod din învăţătura Mea! Acum vă voi da adevărata pâine şi adevăratul vin. Căci şi în această lume pâinea este la fel ca trupul Meu, iar vinul la fel ca sângele Meu. Această hrană vă va fortifica şi de acum încolo nu veţi mai gusta moartea, căci viaţa veşnică va fi în voi”. – (Spre Robert): „Frate Robert, du-te şi adu încă o dată pâine şi vin!”

Robert face câţiva paşi spre sud în pădurice şi găseşte acolo într-o poieniţă o găleată întreagă plină cu cel mai bun vin, având alături o mulţime de pahare şi cincizeci de bucăţi din cea mai frumoasă pâine de grâu. Când Robert zăreşte această cantitate de alimente cereşti, o cheamă pe Helena şi pe noile sale ajutoare, Petre şi soţia lui, ca să-i ajute să le aducă pe toate la locul potrivit. Cei chemaţi sosesc de îndată, însă toţi patru nu reuşesc să transporte totul la locul potrivit.

Acest lucru este observat de către spiritele împăraţilor, care până acum s-au întreţinut cu Apostolii despre tot ce se află în Cer şi pe Pământ. Aceştia se grăbesc să-l ajute pe Robert, şi astfel reuşesc cu toţii să transporte pâinea şi vinul, întrecându-se apoi în servirea spiritelor albastru-azur, care mănâncă pline de recunoştinţă pâinea şi beau vinul.

Însă Eu le spun monarhilor: „Iubiţii Mei fraţi şi prieteni! Este lăudabil şi bine din partea voastră să vorbiţi despre Mine şi despre Împărăţia Mea. Dar şi mai bine şi mai frumos este să trăiţi cu adevărat ceea ce se află în Cer. Cunoaşterea precede într-adevăr acţiunea, dar de îndată ce ştiţi ce aveţi de făcut, trebuie să acţionaţi. Căci o acţiune bună, oricât de mică, este mai bună decât o cunoaştere oricât de mare, dar lipsită de acţiune, întrucât dintr-o acţiune, oricât de mică ar fi ea, apare ceva. Acţiunea este urmată întotdeauna de o înfăptuire, pe când cunoaşterea pură nu înfăptuieşte nimic dacă nu trece la fapte.

La ce i-ar folosi unui olar dacă ar fi extraordinar de savant în arta sa, dar nu ar pune niciodată lut pe roata sa pentru a-şi transpune ştiinţa în practică? În mod similar, credinţa este o ştiinţă a inimii: atât timp cât ea nu este transpusă în practică, este ca moartă, căci numai opera înfăptuită îi conferă viaţă. De aceea, M-a bucurat foarte mult că aţi devenit activi într-un sens bun, fără să vă spun Eu. Adevăr vă spun, vouă tuturor: o singură înghiţitură de apă proaspătă pe care i-o daţi unui însetat este foarte preţuită de Mine, căci Eu privesc în primul rând faptele, şi mai puţin cunoaşterea!

Dacă cineva ştie ceea ce este drept şi nu acţionează în conformitate cu ceea ce ştie, acela este la fel de păcătos ca acela care cunoaşte dreptatea, dar nu vrea să acţioneze în conformitate cu ea, pentru că ea nu concordă cu comoditatea lui. – De aceea, pentru a fi cu adevărat cetăţean al Împărăţiei Mele trebuie să treceţi întotdeauna dincolo de lene şi de inerţie, şi să înfăptuiţi cele recunoscute prin ştiinţa

voastră a fi bune; căci abia atunci veţi fi ceea ce trebuie să fiţi în conformitatea cu ordinea Mea veşnică”.

(Către spiritele albastru-azur): „Iar acum, că v-aţi fortificat îndeajuns, mai mergeţi încă o dată în adâncuri şi treziţi-i pe cei care pot fi treziţi. Încercaţi să potoliţi spiritele înfierbântate, pentru ca să evitaţi pe cât posibil un război între oamenii Pământului. Şi dacă veţi reuşi chiar şi numai într-o anumită măsură să înfăptuiţi acest lucru, vă va aştepta o mare răsplată în Cerurile Mele, în care veţi putea ajunge cu uşurinţă, pentru că v-am arătat Eu însumi calea cea rapidă înspre ele.

Aveţi însă grijă să veniţi în toate direcţiile în întâmpinarea intenţiilor spiritelor roşii ca focul, pentru că acestea îşi vor da toată osteneala să aprindă războiul între domnitori. E drept că nu veţi putea împiedica totul. Dar pentru că veţi acţiona în numele Meu, veţi reuşi totuşi să faceţi foarte mult pentru ca omenirea să nu cadă în nenorocirile cele mai mari. După ce veţi fi împlinit această muncă, întoarceţi-vă din nou în acest loc! Aici vă va aştepta un mesager care vă va oferi o mână de ajutor în numele Meu, la intrarea voastră în Împărăţia Mea. Şi acum, la treabă – Amin!”

La plecare, unul dintre spiritele albastru azur mai adaugă: „O, Doamne şi Părinte al nostru! Dacă ni se va mai face sete şi foame de acum încolo – căci nu putem şti cât vor dura cele pe care le avem de înfăptuit – de unde să mai luăm pâine şi vin?”

Eu: „Întreabă-i pe Robert şi pe tovarăşii săi cât timp a trecut de când i-am hrănit la fel ca pe voi cu pâine şi vin, şi dacă până acum li s-a făcut vreodată sete sau foame. Căci dacă cineva a mâncat o dată din pâinea Mea şi a băut vinul Meu, acela nu va mai înseta şi nu va mai fi înfometat niciodată! Căci pâinea Mea este adevărata hrană vie, care se produce mereu din nou în stomacul sufletului tău, hrănindu-i sufletul şi spiritul. Tot aşa, vinul Meu este adevărata băutură care astâmpără setea pentru veşnicie. De aceea, puteţi pleca liniştiţi, căci niciodată nu vă va mai fi foame sau sete!”

După această asigurare, spiritele albastru-azur pleacă pline de curaj la munca lor. Rămâne de văzut cât de multe vor reuşi să înfăptuiască ele, pentru că spiritele roşii au început să desfăşoare cea mai înflăcărată activitate pentru atingerea scopului lor; în orice caz, ele vor putea diminua considerabil această activitate deja începută.

Eu: „Acum trebuie să vină însă o mare pedeapsă asupra tuturor acelora care s-au dezobişnuit complet să mă cheme pe Mine la nevoie şi să recunoască valoarea oamenilor care nu au fost trimişi de Mine în lume pentru a se lăsa uciși de dragul strălucirii tronului lor. De data aceasta, poporul care acţionează cumpătat şi treaz va dobândi victoria pentru toate timpurile viitoare. Însă acel popor care acţionează cu cruzime, lucru pe care Eu nu l-am prevăzut şi nu l-am îngăduit vreodată, va ajunge cu greu la victoria finală”.

Capitolul 281
Intrarea în Împărăţia Cerurilor din inima maturizată a lui Robert

Acum, Robert se îndreaptă către Mine şi spune: „Doamne, ce vom face în continuare? Tot ceea ce s-a apropiat de noi a fost rezolvat în mare măsură. Foştii preoţi pământeşti şi spiritele albastru-azur înfăptuiesc deja cu hărnicie ceea ce li s-a cerut. Trândăvia este însă pentru mine aproape insuportabilă. De aceea, Te rog, o, Doamne şi Părinte, dă-mi ceva de făcut!”

Eu îi răspund: „Prietene şi frate al Meu, activitatea este într-adevăr principala trăsătură a spiritului, însă din când în când este bine ca spiritul să se şi odihnească puţin. Căci în această odihnă puterile epuizate ale sufletului, care este un organ al spiritului, se adună în vederea unei noi activităţi. De aceea, este necesară şi câte o mică odihnă, pentru ca să puteţi fi fortificaţi pentru o nouă activitate în Împărăţia Mea. Sabatul se apropie de sfârşit. Ceea ce am avut de rezolvat aici am rezolvat, şi cu aceasta am împlinit o muncă de o zi pe acest Pământ. Priveşte însă spre răsărit! Binecunoscuta poartă pe care tu nu ai putut-o deschide stă larg deschisă şi toţi prietenii noştri ne aşteaptă cu un mare dor. De aceea, iubiţi prieteni, fraţi şi copii ai Mei, vom pleca de pe această colină pământească şi vom intra prin poarta aceea în Împărăţia Mea, care a izvorât din inima ta, iubitul Meu frate Robert Uraniel!

Şi de vreme ce suntem cu toţii fortificaţi, să o luăm la drum chiar acum, în cea mai desăvârşită ordine. După cum vedeţi însă, nu este nevoie să trecem prin văile şi colinele existente până acolo. Ne vom deplasa până acolo pe calea cea dreaptă pe care am ţesut-o Eu din lumină pură, şi vom ajunge astfel în curând la poarta ce pare atât de îndepărtată. Însă tu, Uraniel, ca proprietar şi conducător al acestei noi societăţi, mergi înainte cu ajutorul tău Petre şi cu soţia ta şi a lui! Eu te voi urma împreună cu cei trei fraţi. Iar după Mine vor veni în primul rând toţi monarhii şi episcopii, iar apoi marea ceată din popor care ne-a urmat.

Aranjaţi-vă acum după cum v-am indicat şi păşiţi pe calea cea nouă pe care am clădit-o Eu în primul rând pentru voi, şi apoi pentru alţii. Binecuvântarea noastră fie asupra tuturor celor buni de pe acest Pământ! – Şi acum, să pornim! Amin!”

Capitolul 282
Uimirea lui Robert faţă de noul ţinut ceresc
Viitoarea sa sarcină. Puntea harului şi colina harului

Călătoria începe şi în scurt timp ajungem la poartă. Acolo ne aşteaptă câteva mii de făpturi care înalţă slavă bunătăţii, milei, iubirii şi

îndurării Mele, şi judecăţii Mele drepte prin care, prin Cuvântul ordinii veşnice, Judecătorul cel drept se află în interiorul fiecărui piept omenesc.

Robert se întoarce către Mine şi spune: „Părinte preasfânt! Ne aflăm acum în faţa intrării. Nenumărate şiruri de făpturi se orânduiesc în formă de raze dincolo de poartă, înspre ţinuturile cereşti, şi din gura lor răsună imnuri de slavă pentru Tine! Totul este plin de iubire şi de cea mai înaltă strălucire cerească. Chiar în fundal se zăreşte ceva ca un fel de oraş, dar din cauza strălucirii sale puternice îmi este imposibil să percep mai îndeaproape forma sa. O, Tată, ce fel de ţinut este acela? Ce fel de ţară să fie, în comparaţie cu care chiar ţinuturile Soarelui pe care le-am văzut în călătoria mea cu Sahariel apar ca o noapte întunecată faţă de ziua cea mai luminoasă? Ce strălucire indescriptibilă se revarsă de acolo înspre noi! Acolo trebuie să fie Cerul cel mai înalt!”

Eu: „Da, aşa stau lucrurile! Însă acolo se află totodată şi cel de-al treilea etaj al casei tale, pe care ai văzut-o chiar la începutul evoluţiei tale în această Împărăţie, mai întâi din exterior, după care ai luat-o în posesie. Acest ţinut reprezintă de asemenea uniunea pe care ai întemeiat-o tu în inima ta binevoitoare şi pe care ai configurat-o în conformitate cu ordinea Mea. Acolo vei lucra de acum şi până în veşnicie, îngrijindu-te – în calitatea ta de conducător – ca totul să se desfăşoare în cea mai bună ordine. Totodată însă, vei supraveghea din această uniune acea parte a Pământului care îţi este cea mai apropiată din punctul de vedere a seminţiei tale. Însă de cele două locuri în care ne-am aflat în ultima vreme pe Pământ să ai grijă ca de lumina ochilor! La Viena, unde ai fost tratat atât de rău cât te-ai aflat pe Pământ, să înfăptuieşti fapte bune şi nobile! Iar pe cel de-al doilea ţinut, unde ne aflăm acum, să-l foloseşti ca loc de purificare pentru spiritele impure, de oriunde ar veni ele.

Puntea pe care am construit-o Eu de la colină şi până aici să rămână. Cine vrea să vină pe ea încoace să nu fie respins! Iar pe colină să pui o pază permanentă, astfel încât fiecare spirit ce păşeşte pe acest drum cu intenţii bune să găsească un prieten şi o călăuză, iar oamenii pământeni care mai trăiesc în trupuri materiale pe Pământ să găsească pe această colină întărirea credinţei lor şi trezirea iubirii lor, fără nici o judecată sau legătură. Cei bolnavi să afle aici alinarea durerilor lor, iar cei buni şi credincioşi să-şi redobândească de şapte ori sănătatea.

Iar dacă oamenii vor dori să înalţe un semn de amintire pe această colină, să nu fie împiedicaţi să o facă, dar nici să nu fie sprijiniţi. Căci orice semn exterior de amintire a unei apariţii cereşti pe Pământ este transformat în scurt timp într-un loc de câştig şi de înşelăciune. Dacă cineva vrea să înalţe acolo un monument, să nu fie împiedicat să o facă. În mod similar, munţii Sinai, Tabor şi Muntele Măslinului vor rămâne de-a pururi pentru oamenii pământeşti locuri de amintire pentru care au fost predestinaţi de către Mine. Iar acum să intrăm în adevărata Împărăţie a vieţii veşnice!”

Capitolul 283
Cea mai înaltă sferă cerească
Robert şi Petre împreună cu trei prieteni îl însoţesc pe Domnul în Ierusalimul celest
Oraşul-oraşelor şi Soarele-sorilor

În continuare, intrăm cu toţii înăuntru. Instantaneu, pe toţi membrii grupului nostru îi cuprinde sentimentul unei fericiri supreme. Ţinutul ce se întinde extrem de departe este plin cu căsuţe mici şi plăcute, şi fiecăruia i se arată căsuţa lui, care îi este predată spre deplină stăpânire. Fiecare îşi ia în primire cu cea mai mare bucurie noile bunuri, care sunt dotate cu tot ce trebuie.

Numai Robert Uraniel şi ajutoarele lui nu pot găsi casele lor şi Mă întreabă unde vor locui ei.

Eu însă îi spun lui Robert: „Iată, toate acestea sunt casa ta! Tu eşti pretutindeni acasă şi la fel este şi prietenul tău. Altfel, locuinţa ta se află în acel oraş în care obişnuiesc Eu însumi să locuiesc. Este Noul Ierusalim Ceresc, oraşul Domnului tău, al Tatălui tău şi al spiritului iubirii fraţilor tăi. Acolo vei putea să-ţi alegi singur casa şi ea va fi prevăzută de Mine – din belşug – cu toate cele necesare.

Iar acum urmează-Mă, după ce toţi ceilalţi, cu mic cu mare, şi-au găsit cel mai bun adăpost în acest oraş de aici! Dacă vrei să iei cu tine pe câţiva dintre cei care au venit cu noi până aici, eşti liber să o faci. Eu văd prea bine că tu ai dori să-i iei pe toţi cu tine, dar pentru moment acest lucru nu este cu putinţă. Însă pe Joseph, Leopold şi Rudolf poţi să-i iei cu tine! Locuinţele lor se găsesc aici, în apropierea străzii principale. Cheamă-i şi spune-le că pot veni împreună cu noi în oraşul ceresc!”

Robert îi cheamă pe cei trei. Aceştia ies imediat din casele lor, al căror interior nu-l pot admira îndeajuns, şi pornesc împreună cu noi pe drumul către oraş. În continuare, Robert Mă întreabă unde se află acele spirite care au pătruns împreună cu patriarhii în această Împărăţie.

Eu îi arăt ţinutul dinspre miazăzi şi spun: „Acolo îi vei întâlni pe toţi, căci şi ei locuiesc în casa ta. Însă patriarhii locuiesc în nişte case mari, care le aparţin numai lor, şi pe care le vei cunoaşte în timp. Căci case cum este a ta există nesfârşit de multe în Împărăţia Mea. Şi nu vei reuşi niciodată să te familiarizezi cu toate, dar vei ajunge să cunoşti multe dintre ele, pe măsura necesităţilor cereşti. Recunoşti spiritul care vine în întâmpinarea noastră pe stradă?”

Robert îmi răspunde: „Este faimosul Cado, care l-a făcut pe Satan să mănânce o mâncare ce nu i-a priit deloc!” – Eu: „Da, el este! Lui aş dori să-i predai pentru început veghea de pe colină, căci el are multă forţă şi curaj. Dar nimeni să nu facă de pază mai mult de un an pământesc, deci nici Cado!”

În aceeaşi clipă, Cado apare în faţa noastră şi spune: „Doamne, am aflat deja care este sarcina mea şi mă grăbesc să o împlinesc cu

fidelitate!” – Robert îl sărută şi îi spune: „Fii bun, drept şi sever, căci Pământul se află în suferinţă!” – Cado se înclină şi se grăbeşte să ajungă la locul primei sale sarcini.

Cât despre noi, ceilalţi, continuăm să mergem către oraşul cel sfânt pe strada cea mai dreaptă care arată ca o bandă aurie, lată de şapte stânjeni, în care au fost întreţesute din mătasea cea mai fină şi în modul cel mai splendid culorile curcubeului. Oraşul acesta nu poate fi descris nici unui spirit care mai este încă întrupat, căci splendoarea, măreţia şi măsura în care domnesc în el pacea şi fericirea sunt infinite. Dar în privinţa mărimii sale el apare limitat dacă este privit din afară, deşi interiorul fiecărei case este infinit, aşa cum interiorul germenului unei seminţe este infinit şi la fel cum inima spiritului are un conţinut extrem de bogat şi de variat.

Robert, ajutorul său Petre, soţiile lor, Joseph, Leopold şi Rudolf sunt uluiţi de măreţia acestui oraş. Pe măsură ce ne apropiem, înfăţişarea lui devine şi mai splendidă şi din toate părţile ne întâmpină cea mai mare şi mai prietenoasă iubire.

Robert – care zăreşte deasupra oraşului cel mai măreţ Soare dintre toţi sorii, din care porneşte lumina care iluminează întregul infinit, Mă întreabă cu toată dragostea ce fel de Soare este acesta, a cărui lumină străluceşte cu mult mai puternic decât cea a Soarelui natural, dar este la fel de plăcută ca lumina luceafărului de dimineaţă.

Eu îi răspund: „Ascultă, Soarele acesta sunt Eu însumi! În această lume mai există încă două sfere cereşti: seara apare un ‹Cer al înţelepciunii pure›, iar la amiază apare un ‹Cer al iubirii şi al înţelepciunii›. Locuitorii acestor două Ceruri Mă văd pe Mine ca pe un Soare, şi anume chiar cel pe care îl vezi tu strălucind acum deasupra oraşului.

Numai aici, în Cerul cel mai înalt, Eu mă aflu în afara Soarelui, deşi sunt inclusiv în el. În afara Soarelui, Eu sunt Acela pe care îl vedeţi printre voi. Dar în interiorul Soarelui existenţa Mea este pur spirituală, în toată plenitudinea puterii voinţei, iubirii şi înţelepciunii Mele. Eu însumi sunt aşadar temeiul acestui Soare, dar cu toate acestea există o deosebire între Mine şi el. Eu sunt temelia lui, iar acest Soare este ca o iradiere în afara spiritului Meu, care porneşte de aici, din Mine, străbătând întreaga nesfârşire cu o forţă neatenuată şi creând peste tot ordinea Mea veşnică.

Însă priviţi acum cetele cele mari care vin din oraş, grăbindu-se spre noi şi aducându-ne în mod vizibil cea mai înaltă prietenie iubitoare”. – Robert spune: „O, Doamne, aproape că mă topesc de fericire şi de iubire atunci când Te privesc! Tu eşti cu noi, şi toate acestea sunt creaţiile Tale. Doamne, oare cine suntem noi, pentru ca Tu să faci dovada unei compasiuni atât de infinite faţă de noi? O, Doamne, Dumnezeule! Cât de măreţ, minunat şi preasfânt eşti Tu!”

Capitolul 284
Comparaţia lui Rudolf între relaţiile cereşti şi cele pământeşti
Oraşul ceresc
şi însemnătatea lui ca izvor de hrană pentru întregul infinit

În continuare, împăratul Rudolf se îndreaptă către Mine, Mă slăveşte din toată inima şi spune: „O, cât de diferite sunt lucrurile şi raporturile în această lume spirituală, prin comparaţie cu cele de pe Pământ! Câte lucruri nu ne-am imaginat noi pe Pământ, fără ca acestea să se adevereacă! Atât timp cât un om, indiferent dacă este împărat sau cerşetor, poartă veşmântul morţii şi este pieritor pe lume, existenţa sa nu înseamnă nimic. Pe lume eu am fost un mare împărat, dar ce a mai rămas din mine după ce am murit? Nimic altceva decât o mână de praf şi de cenuşă! Însă aici sunt nici mai mult nici mai puţin decât cel mai mărunt cetăţean al acestei Împărăţii veşnice, al acestui oraş dumnezeiesc. Cu toate acestea, mi se pare că sunt mai măreţ decât cel mai puternic împărat în faţa căruia tremură marea şi Pământul!

Cât de mult m-a mai fascinat lumea pământeană, chiar şi după ce mi-am depus trupul fizic. Şi iată că unei fiinţe provenite din adevăr i-a fost hărăzit să trezească din somn stânca deja putrezită. Stânca s-a sfărâmat, iar eu stau aici, în toată nimicnicia mea, în faţa Ta, Doamne, ca un copil nou-născut, şi privesc o lume nouă, cu relaţiile sale sfinte. Cu toate acestea, cu cât se înalţă mai presus acest copil faţă de toţi domnitorii Pământului, oricât de înţelepţi sau de puternici ar fi ei! Toate mi se par aici atât de măreţe şi de sublime, şi în primul rând extrem de semnificative. O, splendori fără număr şi fără nume! O, Tată, cât de mare şi de sfânt eşti Tu!”

Eu: „Da, ai dreptate! Pe Pământ trebuie să existe diferenţe, căci altfel Pământul nu ar fi ceea ce trebuie să fie. Însă aici toţi şi toate sunt egale. Aici nu există o altă diferenţă de rang în afară de aceea că voi sunteţi copiii mei, iar Eu sunt Părintele vostru, al tuturor. Dar cu toate acestea, există şi aici diferenţe, căci nimeni nu trebuie să piardă ceva din ceea ce a posedat în mod cinstit pe Pământ. Pe Pământ tu ai fost un împărat drept. Şi iată, vei deveni din nou împărat, dar peste o împărăţie cu mult mai mare decât cea de pe Pământ. Aici vei deveni împăratul unui întreg Soare, în care ar încăpea un trilion de Pământuri. În oraş, mai exact când vei ajunge în casa ta, îţi vei cunoaşte mai îndeaproape viitorul destin.

Însă acum ne aflăm în faţa porţii. Să pătrundem aşadar înăuntru, în sunete de harpă!”

Pătrundem în oraş: un oraş plin de viaţă şi lumină, în care nu există niciodată nici o nevoie, pentru că totul există din plin şi va exista veşnic. Căci din acest oraş îşi procură tot infinitul hrana naturală şi spirituală.

Robert şi toţi ceilalţi sunt uluiţi de frumuseţea locuinţelor, al căror număr este atât de mare încât nici nu poate fi numărat. Căci locuinţele

din oraşul dumnezeiesc încep, dar nu se termină niciodată. Este drept că începutul oraşului este alcătuit în aşa fel încât formează un pătrat perfect, dar capătul acestuia se extinde la nesfârşit şi nu se termină niciodată.

După o îndelungă uimire, Robert spune: „Da, abia acum înţeleg mai bine ceea ce stă scris: «Nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit şi nici o fire omenească nu a ştiut vreodată ceea ce a pregătit Domnul celor care îl iubesc». Dacă oamenii de pe Pământ ar avea chiar şi cea mai mică presimţire în privinţa a ceea ce-i aşteaptă aici, ei ar prefera să moară de o mie de ori decât să mai trăiască măcar un singur minut pe Pământ. Însă marea iubire şi înţelepciune a lui Dumnezeu ascunde acest loc ochilor muritorilor, pentru ca ei să-şi parcurgă încercările lor şi să ajungă la o asemenea consolidare a spiritului încât să poată suporta plenitudinea acestei desfătări.

O, Doamne, acum înţeleg şi de ce unele spirite îşi uită fraţii lor muritori şi nu li se mai arată decât foarte rar. Căci cine s-ar mai gândi la Pământul cel rău în această plenitudine a fericirii absolute, dacă nu ar fi trimis din când în când de Tine, Doamne şi Părinte, ca să le mai amintească şi fraţilor săi muritori de pe Pământ că există o Împărăţie a Cerurilor?”

Capitolul 285
Casa Tatălui din oraşul celest
Măreţia încăperilor şi a locuitorilor ei
în contrast cu modestia Domnului

Robert spune în continuare: „O, Doamne şi Părinte preaplin de iubire, de blândeţe şi de răbdare! Ce este acest splendid palat care se află înaintea noastră, în partea de răsărit?” – Eu îi răspund: „Este însăşi casa Mea! Însă în ea se află multe locuinţe, iar într-una dintre ele îţi este îngăduit şi ţie să te muţi, pentru totdeauna. Şi voi toţi, cei care sunteţi acum cu Mine aici, veţi locui înăuntru. Iar locuinţele vă vor plăcea cu siguranţă”.

Împăratul Joseph spune: „Cum? Vom locui lângă Tine, în imediata Ta apropiere? O, acest lucru ar fi prea mult pentru noi, sărmanii păcătoşi. Căci noi ne mulţumim şi cu ultimul colţ din acest oraş!” – Eu: „Fratele Meu iubit! Stă scris: «Acolo unde Mă aflu Eu se vor afla şi cei care Mă iubesc pe Mine mai presus de orice». Iar voi Mă iubiţi acum pe Mine mai presus de orice, şi M-aţi iubit întotdeauna mai mult chiar decât credeţi voi. De aceea, trebuie să locuiţi şi voi acolo unde locuiesc Eu, şi să acţionaţi împreună cu Mine, în veşnicie. Veţi întâlni multe fiinţe în casa Mea, pentru că ea este foarte mare şi cuprinde foarte multe locuinţe. Să păşim aşadar înăuntru! Iar cei trei fraţi să meargă înainte!”

Păşim acum într-un mare hol al casei. Podeaua este alcătuită din aurul cel mai curat şi mai strălucitor. De o parte şi de alta se află câte

douăsprezece coloane care susţin tavanul acestui hol. Coloanele strălucesc ca aurul şi oglindesc, în cea mai mare strălucire, toate culorile curcubeului. Ele sunt alcătuite din cel mai pur diamant. Pereţii acestei încăperi sunt alcătuiţi din porfir, acoperişul este de smarald, iar treptele către primul etaj (casa are trei etaje) sunt din rubin curat, tivit pe margini cu aur, şi duc la o mare uşă pe care nu o poate deschide nimeni în afară de Mine.

Toţi cei care se află aici împreună cu Mine nu pot fi îndeajuns de uimiţi în faţa măreţiei acestei încăperi. Joseph spune: „Fraţilor, oare ar fi în stare toţi împăraţii şi regii de pe Pământ, dacă şi-ar pune la bătaie toate comorile, să clădească un asemenea hol de intrare cu materialul pământean? O, Doamne-Dumnezeule, ce măreţie şi ce maiestuozitate indescriptibilă!

Cu toate acestea, Domnul însuşi rămâne mereu în înalta Sa modestie. Aşa cum i-a învăţat cândva pe oameni pe Pământ, arătându-le căile vieţii, tot aşa este şi aici, în Cerurile Sale. Nu este înconjurat de lumini sau de o curte strălucitoare alcătuită din miriade de îngeri. Noi suntem aproape singurii Lui însoţitori. Afară, pe străzi, desigur că se află o mulţime pestriţă. Din milioane de piepturi răsună cele mai frumoase imnuri de slavă în sunetul armonios al harfelor. Întreaga atmosferă celestă este străbătută de cântece. S-ar putea crede chiar că Cerurile ar fi alcătuite numai din cântec şi din cea mai pură armonie.

În oraş, totul este plin de viaţă, dar aici, la Stăpânul nemuririi, la Creatorul atotputernic şi la Părintele infinitului, totul este simplu, cu excepţia măreţiei casei Sale. Aici nu există slujitori de curte, nici o escortă strălucitoare, şi nimeni nu pare să-i acorde Domnului veşniciei primirea cuvenită. Cred că ar trebui să facem puţină gălăgie, pentru ca să atragem atenţia mulţilor locuitori ai acestei case că a sosit Domnul!”

Eu îi spun însă: „Renunţaţi la asta, fraţilor! Locuitorii acestei case ştiu foarte bine ce au de făcut la sosirea Mea. Voi v-aţi obişnuit cu gălăgia de pe Pământ şi vă gândiţi că şi aici, la sosirea Mea ar trebui să se stârnească o asemenea agitaţie şi gălăgie. Însă acestea nu se cuvin câtuşi de puţin aici. Căci dacă inimile copilaşilor Mei bat, la sosirea Mea, în toată liniştea, pline de iubire, de recunoştinţă şi de viaţă faţă de vreo operă înfăptuită de Mine pe Pământ sau în regiunile spirituale, aceasta este pentru Mine cea mai frumoasă şi mai solemnă primire, care valorează mult mai mult decât gălăgia. Pe măsură ce vom păşi în încăperile acestei case, aceşti copii ne vor întâmpina şi ne vor saluta în modul cel mai îndrăgit de toate Cerurile”.

Deschid în continuare uşa, iar prietenii Mei cad pe trepte cu feţele la Pământ. Robert îmi spune, cu inima cutremurată: „O, Tată, e prea mult dintr-o dată pentru un spirit creat, pentru un atom infim din nesfârşita Ta viaţă: această lumină, această splendoare şi aceşti îngeri de o frumuseţe supra-cerească ce-şi întind braţele infinit de frumoase spre Tine şi spre noi, privindu-ne cu ochii umezi de lacrimi! În

comparaţie cu ei, noi suntem complet lipsiţi de formă, chiar dacă înfăţişarea noastră este întrucâtva cerească!”

După aceste cuvinte, Robert se uită la Helena, ca să facă o comparaţie între ea şi locuitorii casei Mele. Helena însă a ajuns deja la frumuseţea copiilor Mei. Robert se sperie şi spune: „O, Doamne, dar ce s-a întâmplat cu Helena şi cu Mathilde Eljah? Ele au devenit atât de frumoase încât nici nu pot să mă mai uit la ele”.

Eu îi răspund: „Ridicaţi-vă cu toţii şi nu vă mai miraţi atâta, căci acum aţi devenit şi voi la fel de frumoşi!” La aceste cuvinte, cei şapte se ridică în picioare, se privesc unii pe alţii şi abia dacă se mai recunosc din cauza frumuseţii lor. Robert spune, plin de uimire: „Oare eu sunt într-adevăr acesta?” – Eu: „Da, tu eşti! – Dar să intrăm acum în cea dintâi încăpere!”

Capitolul 286
Intrarea în interior. Robert a devenit un nou Arhanghel şi un conducător ceresc
Smerenia şi înţelepciunea sa. Însemnele demnităţii lui Robert

Păşim acum în prima încăpere, în care duce uşa ce fusese închisă şi la care se ajunge urcând pe treptele de rubin.

Robert şi ajutorul său Petre rămân muţi de uimire şi admiraţie. Întrucât amândoi provin de pe Uranus (lucru pe care Petre însă încă nu îl ştie, din motive bine întemeiate), ei sunt desigur mari prieteni ai construcţiilor, şi în special ai celor uriaşe. Iar dacă acestea mai sunt prevăzute şi cu măreţia de rigoare, ele constituie pentru ei ceva cu totul extraordinar. Amândoi au rămas cu ochii fixaţi asupra galeriilor înalte şi asupra coloanelor atât de artistice, motiv pentru care abia dacă observă ceva din marea societate cerească plină de iubire care îl salută pe Robert ca pe un nou Arhanghel şi întemeietor al unei noi uniuni.

În momentul acesta, Helena îl împinge pe Robert puţin de la spate şi îi spune: „Nu te pierde cu firea! Priveşte ce primire ţi se face!” – După acest mic imbold, Robert îşi revine şi priveşte cum cei mai frumoşi îngeri ai iubirii îi aduc pe o pernă de un roşu strălucitor o minunată coroană, un sceptru dintr-un aur transparent ce răspândeşte în jurul său lumină, la fel ca un Soare care răsare, şi, în fine, o sabie înconjurată de o flacără ce nu poate fi stinsă.

Aducătorii acestor însemne distinctive se înclină acum în faţa lui Robert Uraniel şi spun cu prietenie: „Iată, iubite frate, primeşte aici răsplata cea dreaptă pe care ţi-a pregătit-o Tatăl încă de la începuturile lumii! De dragul învăţăturii lui Christos ai devenit martir pe Pământ. E drept că tu puteai să eviţi acest lucru, dar nu ai vrut, şi aşa ai devenit martir de dragul adevăratei învăţături a lui Iisus, Domnul nostru, Tatăl nostru cel preaplin de iubire şi preasfânt din veşnicie.

Ce-i drept, cât timp ai trăit pe Pământ, tu nu ai crezut prea mult că Iisus cel născut la Betleem – şi numit de tine ‹înţeleptul din Nazaret› – ar fi însuşi Domnul-Dumnezeu. Dar tu L-ai iubit pe Cel pe care-L numeai înţelept în mod deosebit şi ai văzut Divinitatea Lui în inima ta, deşi raţiunea ta nu a fost întrutotul de acord cu aceasta. Şi această iubire L-a făcut să-şi păstreze iubirea şi harul faţă de tine, datorită cărora devii acum un mare conducător în Cer. De aceea, primeşte acum coroana, sceptrul şi sabia ca însemne ale puterii, iubirii, înţelepciunii şi dreptăţii, şi devino un conducător înţelept al societăţii nou-create de tine! Domnul te-a binecuvântat şi vrea ca aşa să fie”.

Robert, cu totul uluit de această apariţie, rosteşte din adâncurile smereniei sale: „Iubiţi prieteni şi iubite prietene cereşti! Dacă în locul acestor însemne împărăteşti mi le-aţi fi adus pe acelea ale unui lustragiu, le-aş fi primit cu inima profund mişcată; dar pe acestea nu le pot primi cu nici un preţ! Căci dacă Domnul şi Regele Cerului şi al tuturor lumilor nu poartă coroană, sceptru şi sabie, cum aş putea să le port eu, sărmanul păcătos? Şi apoi, priviţi! Lângă mine se află trei împăraţi, obişnuiţi deja de pe Pământ să poarte coroane. Acestora le sunt suficiente insignele lor, căci nu vor deveni vanitoşi datorită lor. Însă eu aş putea deveni vanitos, ceea ce nu ar fi un câştig nici pentru mine, nici pentru voi, şi nici pentru societatea întemeiată de mine, sau pentru Împărăţia lui Dumnezeu din inima mea. Căci aceasta din urmă este adevărata mea casă, în care trebuie să locuiesc din dispoziţia şi în numele Tatălui şi Dumnezeului meu. De aceea, lăsaţi la o parte ceea ce nu mi s-a cuvenit niciodată!”

Cei care i-au adus însemnele rostesc: „Prietene, aceasta este voinţa lui Dumnezeu! Vrei să i te opui?” Robert spune, indicând către Mine: „Domnul şi Dumnezeul meu încă nu mi-a spus nimic în acest sens! Dacă El îmi va spune să le primesc, voi face desigur voia Lui, dar nu le voi primi fără cuvântul Său! Căci El este pentru mine totul, şi fără El toate Cerurile nu au nici o valoare. Stă scris: «Trebuie să vă lăsaţi învăţaţi de Domnul în toate. Căci ceva ce nu vine de la Tatăl nu este potrivit pentru Cer, şi nu ajunge la Fiu, iar a Lui este Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu!»”

Aducătorii însemnelor vin la Mine şi îmi spun: „Tată, ce să facem acum? El nu vrea să primească însemnele!” – Eu le răspund: „Dacă doreşte să fie asemenea Mie, renunţaţi să i le mai daţi! Căci aici nu există nici o constrângere, ci numai libertatea cea mai deplină. Însă acest frate nu este un spirit obişnuit. Puţine spirite sunt ca el; de aceea, trebuie să i se acorde aceste însemne. Duceţi-le în locuinţa lui! Atunci când va fi cazul, le va folosi. Acum însă, aduceţi-le celor trei împăraţi pământeni coroanele, sceptrele, săbiile şi purpura lor! Amin!”

Capitolul 287
Cei trei împăraţi îşi primesc însemnele regale

Însemnătatea acestora
Înaltul destin al cetăţenilor Cerului cel mai înalt

Sunt aduse însemnele regale distinctive. Acestea se află pe nişte perne de un roşu strălucitor, iar împăraţii le primesc în semn de elogiere a ceea ce au fost chemaţi să înfăptuiască pe Pământ. Dar nici ei nu îndrăznesc să-şi poarte însemnele regale în casa Mea şi în prezenţa Mea, de vreme ce Eu, ca împărat al tuturor împăraţilor şi stăpân absolut al întregii creaţii nu port nici coroană, nici sceptru, şi cu atât mai puţin sabie sau mantie purpurie.

Însă Eu le spun: „Iubiţii Mei prieteni! Nu este câtuşi de puţin vorba să purtaţi mereu aceste însemne. Cu toate acestea, trebuie să le primiţi şi să le aveţi. Aici există cele mai diferite raporturi şi sarcini de viaţă, şi adeseori primim musafiri din nenumăratele domenii ale Universului, după cum pleacă şi mulţi trimişi ai noştri în diverse lumi şi pe diverşi Sori. Tot aşa, au loc în cele două Ceruri infinite de jos nenumărate întâlniri. Din ele pornesc mesageri fără număr sau măsură către nenumăratele regiuni spirituale ale lumilor de tot felul. Pentru asemenea ocazii, Arhanghelii însărcinaţi cu misiunea de mesageri trebuie să poarte aceste însemne ale demnităţii lor, ca semn distinctiv al faptului că au dobândit victoria asupra lor şi că acum stăpânesc împreună cu Mine întregul infinit.

Atunci când mesagerii sunt trimişi pe Pământ, acolo unde sunt educaţi copiii Mei, desigur că nu este necesar ca ei să poarte aceste însemne. Căci aceştia trebuie educaţi în cea mai mare simplitate, iar smerenia lor menţinută cu trudă nu trebuie pusă la încercare prin nimic strălucitor. Cu totul alta este situaţia spiritelor care locuiesc pe marii Sori mijlocii, care s-au născut deja în lumină şi strălucire, şi care trăiesc în locuinţe faţă de care orice altă casă, chiar şi cea de aici, apare ca o colibă sărăcăcioasă. În asemenea cazuri este necesar să ne arătăm şi noi măreţia şi strălucirea cuvenită.

Vedeţi aşadar că în asemenea cazuri, care nu sunt foarte rare, veţi avea nevoie de însemnele demnităţii voastre, prin care să vestiţi spiritelor implicate faptul că sunteţi conducători proveniţi din Cerurile cele mai înalte şi totodată fraţi ai Divinităţii celei mai înalte. Sub paşii voştri trebuie să se cutremure Soarele, iar cuvintele ce se revarsă din gura voastră trebuie să se asemene tunetului acelor furtuni care menţin în lumile solare profundul respect al firii înflăcărate ale puternicilor lui locuitori. Veţi înţelege cândva mai bine de ce vi s-au înmânat aceste însemne.

Coroana este un semn că în ceea ce priveşte sufletele, care constituie aici trupurile voastre purificate, voi sunteţi copiii Mei, şi în ceea ce priveşte spiritele, adică Eul Meu care provine din inima Mea şi care se află în voi, sunteţi fraţii Mei. Sceptrul indică faptul că purtând Eul Meu, voi domniţi împreună cu Mine în întreaga nesfârşire. Sabia este un semn al puterii care v-a fost înmânată pentru totdeauna. În fine, purpura

indică faptul că atât exteriorul cât şi interiorul vostru sunt alcătuite din iubire pură şi că voi veţi ordona şi domni peste tot, la fel ca şi Mine, numai prin puterea iubirii. De aceea, primiţi aceste însemne fără nici o ezitare!”

Rudolf spune: „O, Doamne, Dumnezeu şi Părinte preaplin de bunătate, de iubire şi de îndurare! Noi trei am fost copleşiţi cu atâta onoare încât nu-ţi vom putea mulţumi suficient în toată veşnicia. Dar ceilalţi copii pământeni ai mei, deşi au fost primiţi în acest Cer suprem, nu locuiesc în acest oraş; de aceea, nu vor putea fi niciodată la fel de fericiţi ca şi noi. Oare nu este îngăduit să vină şi ei aici şi să devină egali cu noi?”

Eu îi răspund: „Frate, te îngrijeşti cam târziu de acest lucru. Priveşte dincolo de uşa prin care am intrat în această lume şi îi vei vedea pe toţi ceilalţi, dotaţi cu aceleaşi însemne! Ei vin plini de încântare să-Mi mulţumească pentru ele. Singura diferenţă dintre ei şi voi trei este că ei au primit aceste însemne ceva mai devreme decât voi în locuinţele lor maiestuoase, şi de aceea, le şi poartă acum, în timp ce voi abia le-aţi primit. Cum ţi se pare acest lucru?” – Rudolf: „O, Doamne şi Părinte, nu am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa! Aşadar, aceştia au aceeaşi menire ca şi noi?”

Eu: „Desigur, toţi locuitorii din Cerul Meu cel mai înalt au aceeaşi menire. Toţi cei care se află în imediata apropiere a casei Mele trebuie să desfăşoare o activitate continuă, asemănătoare nervilor vitali ai omului, care sunt cei mai apropiaţi de inimă”.

Rudolf şi toţi ceilalţi îmi mulţumesc din toate puterile lor. Însă Eu îl chem pe Robert şi îi spun: „Iubite frate! Mergi împreună cu cei trei fraţi, Petru, Pavel şi Ioan, care cunosc deja orânduirile casei, şi comandă o masă bună! Înţelegi ce vreau să spun. Dar gândiţi-vă că cei care vor participa la această masă vor fi foarte mulţi”.

Capitolul 288
Măreţia copiilor lui Dumnezeu. Sala de mese a Domnului
Marea grădină primordială a creaţiei
Activitatea celor desăvârşiţi în cunoaşterea progresivă a iubirii

Robert Uraniel Mă întreabă dacă îi este îngăduit să-i ia cu sine pe prietenul său Petre şi pe cele două soţii ale lor. – Eu îi răspund: „Oare nu ai aflat deja că aici există o libertate deplină pentru fiecare? Atunci de ce mai pui asemenea întrebări? Aici poţi face orice doreşti, şi totul este bine făcut. Căci aici nu vin decât aceia care au scos întrutotul din sine voinţa lor pământeană, preluând în schimb voinţa Mea pentru veşnicie, într-un mod desăvârşit. Tu ai făcut acest lucru; de aceea te afli aici, şi te asigur că nu poţi dori altceva decât numai ce doresc Eu însumi. Nicăieri nu există o libertate mai deplină şi mai înaltă decât libertatea propriei

Mele voinţe. De vreme ce o ai pe aceasta, cum ai putea să fii limitat într-o acţiune oarecare a ta?

Fără această libertate necondiţionată supremă, Eu şi toţi cei care au devenit una cu Mine am fi o pură iluzie, iar cea mai înaltă fericire a copiilor Mei ar fi o minciună. De aceea, aici te poţi purta ca şi cum tu ai fi stăpânul absolut al casei. Iar ceilalţi pot proceda la fel, pentru că aici, în casa Mea, nu există deosebiri de rang. Aici toţi sunt fraţi şi surori, şi numai Eu însumi sunt Domnul şi Părintele vostru. Însă în privinţa spiritului şi a adevărului lăuntric, Eu sunt fratele vostru. Acum ştii totul. De aceea, acţionează şi nu mai întreba!”

Robert îi ia pe Petre, Helena şi Eljah cu sine şi intră împreună cu Petru, Pavel şi Ioan în cea de-a doua încăpere. El nu-şi poate reveni cu uşurinţă din admiraţie, drept pentru care îi spune lui Petru: „Prietene şi frate! Tu pari atât de puţin impresionat şi păşeşti ca şi cum nici nu ai lua în considerare nenumăratele splendori ale acestei mari încăperi a lui Dumnezeu. Acest lucru mi se pare tare ciudat, căci pentru mine această încăpere ar putea fi obiectul unei contemplări şi al unui studiu veşnic”.

Petru îi răspunde: „Te înşeli, iubite frate, în cazul în care crezi că m-am obişnuit atât de tare cu aceste lucruri încât le-aş acorda mai puţină importanţă. Dimpotrivă! Însă eu observ totul cu o anumită linişte a spiritului meu şi aduc laudă Domnului în inima mea. Tu însă, ca nou-venit, nu cunoşti situaţia de aici, şi în plus mai eşti şi un spirit foarte viu şi înflăcărat. De aceea, te aprinzi foarte uşor. Pe măsură ce vei cunoaşte însă mai bine casa cea mare a sfântului nostru Părinte şi obiceiurile pline de iubire ale casei, vei găsi cu siguranţă comportamentul meu ca fiind absolut normal.

Recunosc însă că îmi placi foarte mult, în special din cauza zelului tău. Căci spiritul tău se aseamănă spiritului fratelui nostru Pavel, care este mereu plin de foc, un adevărat spirit al focului, la fel cum eşti şi tu. Cu toate acestea, eu nu sunt un iubitor mai puţin entuziasmat în privinţa casei Domnului, numai că par mai liniştit, întrucât mă manifest mai puţin în exterior; o fac însă cu atât mai mult în inima mea.

Acum îţi propun însă să trecem la fapte! Priveşte acolo masa cea mare alcătuită din aur curat, transparent. Pe aceasta o vom aduce în mijlocul sălii şi o vom încărca din belşug cu pâine şi vin, şi cu tot felul de fructe cereşti pe care le vom găsi în dulapul cel mare situat pe peretele de la miazăzi”.

Robert se declară mulţumit cu aceste cuvinte ale lui Petru. Trec cu toţii la fapte şi încarcă masa în câteva clipe. Când Robert zăreşte minunatele fructe de tot soiul, el spune: „Aici se află din belşug fructele cel mai nobile de pe toate corpurile cereşti. Singurul fruct pe care îl recunosc însă de pe Pământ este ananasul”.

Petru îi răspunde: „Oare nu ai văzut niciodată pe Pământ struguri, smochine, piersici şi pepeni verzi? Iată, astfel de fructe se află şi aici. Vino la fereastră şi priveşte grădina de afară. Acolo vei vedea toate

soiurile imaginabile de fructe pe care le-ai văzut vreodată pe Pământ, în natură sau în imagini”.

Robert priveşte pe fereastră şi vede o grădină imensă, extrem de abundentă. El rămâne împietrit şi spune: „Ascultă frate, aceasta trebuie să fie grădina tuturor grădinilor din întregul infinit! Ce întindere nesfârşită are! Ce ordine şi ce plenitudine de fructe de nenumărate soiuri, din cele mai nobile şi mai rare! Cu adevărat, din această grădină s-ar putea aproviziona întreg Pământul pe cel puţin o mie de ani, dintr-o singură recoltă! Dar cine poate consuma această cantitate aproape înspăimântătoare de fructe?”

Petru: „Primii consumatori suntem chiar noi. Apoi urmează locuitorii acestui oraş, care se întinde la nesfârşit înspre răsărit. Şi următorii consumatori se află în cele două Ceruri de jos. Iar prin intermediul acestora este hrănită întreaga lume spirituală, şi implicit, întreaga lume naturală. Căci este o grădină model în întreaga nesfârşire! Înţelegi acum?”

Robert: „Da, frate, aşa mă gândeam şi eu. Însă acum aş dori să-i cunosc pe cei care muncesc în această grădină în numele lui Dumnezeu”. – Petru îi răspunde: „Pe toate acestea le face Domnul însuşi prin voinţa Sa atotputernică. Căci tot ceea ce voieşte El se împlineşte pe loc. În plus, procesul de cultivare este supervizat de spiritele şi de îngerii hărăziţi în acest scop, cărora le este încredinţată rodnicirea pe toate corpurile cereşti.

Dar aceste spirite şi aceşti îngeri nu îndeplinesc de-a pururi această sarcină, ci sunt din când în când înlocuiţi cu spirite noi. Cei eliberaţi din această funcţie primesc de îndată o altă menire. Căci în ceruri nu există niciodată o uniformitate a activităţii, şi peste tot domneşte alternarea cea mai liberă şi mai felurită. Fecare spirit se ocupă exclusiv de activităţile care îi produc bucurie şi fericire, şi numai atâta timp cât doreşte acest lucru. Dacă o activitate începe să îl plictisească şi nu îi mai aduce o bucurie foarte mare, el are posibilitatea de a alege o alta. Căci asta înseamnă libertatea în preaplinul ei!”

Robert: „Pe Dumnezeu! Asta zic şi eu viaţă liberă! O, Pământule, precis nu ai visat vreodată la o asemenea libertate nemărginită! – Dar ce se va întâmpla acum? Masa este pusă. Oare trebuie să dăm vreun semnal?” – Petru: „Prietene, acesta a fost un gând pământesc! Crezi oare că Domnul şi ceilalţi locuitori ai acestei case nu ştiu că noi am pus masa?”

Robert: „Da, este absolut sigur că Domnul o ştie, dar cum află ceilalţi locuitori ai acestei sfinte case?” – Petru: „Vezi tu, în acest scop există următoarea orânduire: În fiecare din nenumăratele încăperi ale acestei case se află, la fiecare etaj, câte o aşa-numită tăbliţă indicatoare. Pe această tablă Domnul indică ceea ce trebuie să se întâmple şi fiecare locuitor al casei se orientează în fiecare clipă în funcţie de aceasta.

O orânduială asemănătoare există şi în toate celelalte Ceruri, numai că într-o măsură mai redusă decât aici, în casa Tatălui, în conformitate cu raporturile luate în considerare acolo. În scurt timp vei cunoaşte toate acestea în amănunt. Crede-mă că aici învăţătura nu se termină niciodată! Noi vom rămâne pe veşnicie învăţăcei, căci desăvârşirea noastră constă numai în iubire şi în capacitatea de a primi harul Tatălui ceresc, ce se amplifică mereu. Dar în ceea ce priveşte cunoaşterea şi experienţele pe care le trăim, vom rămâne mereu învăţăcei ai Domnului. El singur este atoateştiutor, pe când noi suntem ştiutori numai în măsura în care o vrea Domnul şi în care găseşte El că este util.

De aceea, deşi spiritele deţin o cunoaştere măreaţă, ele îşi pun tot timpul întrebări şi primesc în permanenţă explicaţii ale diferitelor fenomene şi realităţi. Aceste întrebări şi aceste explicaţii nu încetează niciodată. Cel mai uşor te poţi descurca în această lume amplificându-ţi iubirea, nu cunoaşterea, căci iubirea te satură imediat, pe când cunoaşterea niciodată!”

Capitolul 289
Legătura lăuntrică a lui Robert cu împăraţii habsburgi
Monarhia ereditară şi tronul obţinut prin alegeri. Îndrumările lui Petru privind politica statală

Robert spune: „Cât de înţelept a fost organizată această lume de către Dumnezeu! Căci dacă nu ar mai exista nici o întrebare, multor spirite existenţa le-ar putea deveni cu timpul absolut insuportabilă. Dar aşa, deşi suntem spirite desăvârşite aflate în casa lui Dumnezeu, în care o minune ia mereu locul alteia, noi rămânem extrem de mărginiţi în cunoaştere. Aş putea spune chiar că nu înţelegem lucruri care se află întrutotul la îndemâna noastră. Şi este bine că e aşa, căci în felul acesta inima şi spiritul sunt menţinute într-o activitate continuă.

Spre exemplu, eu m-am întrebat uneori ce legătură am cu împăraţii romano-germani şi cu cei austrieci? Cum de am ajuns eu în societatea lor, şi ei într-a mea? Eu mi-aş fi imaginat mai degrabă că din societatea mea vor face parte spirite care au trăit în aceeaşi perioadă cu mine, care au gândit într-un mod asemănător mie, sau care au venit din statele Austriei în lumea spirituală în perioada în care am fost trimis şi eu din Viena pe lumea cealaltă! Dar faptul că au putut ajunge în societatea mea aceşti împăraţi ai Austriei cu care eu nu am avut niciodată vreo legătură, de vreme ce majoritatea lor au domnit pe Pământ cu mult timp înaintea vieţii mele pământeşti – iar pe lângă ei au mai apărut şi atâţia episcopi romani –, toate acestea constituie o enigmă pentru mine! Mi-aş fi explicat mai uşor lucrurile dacă ei m-ar fi preluat pe mine în societatea lor. Dar faptul că eu i-am preluat pe ei în

societatea mea şi că ei au venit oarecum la mine, ei bine, acest lucru nu pot să-l pricep! Tu înţelegi cumva motivul, iubite prietene şi frate?”

Petru îi răspunde: „Motivul este cât se poate de simplu: tu ai fost întotdeauna un duşman al dinastiei de Habsburg. Lor le-ai atribuit tot răul din Europa. Cu asemenea sentimente nu ai fi putut deveni însă niciodată un locuitor al acestei împărăţii a celei mai pure iubiri. De acea, Domnul ţi-a creat posibilitatea să te împaci cu ‹adversarii› tăi, să le recunoşti valoarea şi să-i preiei ca pe nişte adevăraţi fraţi în inima ta. De aceea au venit în casa ta!”

Robert: „Da, acum înţeleg motivul. Şi este corect! Dreptul de succesiune al demnităţii de împărat, întemeiat de Rudolf, a fost pentru mine o ‹oroare absolută›, apropo de drepturile omului. Căci printr-o asemenea ordine succesorală de transmitere a calităţii de domnitor, toate celelalte spirite îşi pierd orice drept de a conduce, chiar de ar fi de o mie de ori mai înţelepte decât cel care se află pe tron. Într-o asemenea situaţie, chiar şi omul cel mai înţelept din împărăţie trebuie să tacă, iar domnitorul care se consideră, desigur, un Solomon, nu îi recunoaşte valoarea şi nu o foloseşte spre binele poporului. Vezi, astfel de motive şi altele asemănătoare m-au umplut întotdeauna de mânie împotriva Habsburgilor. Şi mă mâniam cu atât mai mult cu cât gândeam că acest Rudolf, însetat de domnie, doreşte să domnească în continuare prin urmaşii săi, dacă este posibil până la sfârşitul lumii.

Însă acum mi s-a aprins o altă lumină a înţelegerii. Acum pot vedea limpede că dreptul de succesiune la tron este cu mult mai bun decât alegerea împăratului, caz în care toţi cei care erau îndreptăţiţi să fie aleşi ca împăraţi devin duşmanii celui care a reuşit să ajungă pe tron. Se prea poate ca Domnul însuşi să fi voit ca alegerea democratică a împăraţilor să înceteze, fiind înlocuită cu dreptul de monarhie ereditară.

Dar oare nu se apropie şi sfârşitul dinastiilor ereditare şi al împărăţiilor lor? Căci Domnul însuşi a lăsat să transpară ceva în acest sens, prin cuvintele Sale. Ce crezi în această privinţă?”

Petru: „Prietene, aceste lucruri ne interesează prea puţin pe noi! Oamenii, cu asociaţiile lor politice pământeşti şi raporturile lor statale, sunt liberi şi pot să le organizeze cum doresc. Un lucru este sigur: dacă instituie o autoritate publică, ei trebuie să o respecte, devenind una cu ea, dacă vor să se bucure de pace şi de linişte. Toţi cetăţenii unui stat trebuie să se pună de bunăvoie la dispoziţia domnitorului în caz de nevoie, şi atunci poporul va fi fericit şi bogat în toate aspectele lumeşti. Un popor care dă vina pe domnitor cu toate prilejurile amare ce se întâmplă din propria sa vină va avea parte de foarte puţină fericire, iar acolo unde popoarele au început să aibă probleme cu domnitorii lor, duşmanii acestora găsesc întotdeauna motive de bucurie.

Dacă izbucnesc asemenea conflicte, oamenii trebuie să înţeleagă că vor veni vremuri şi mai rele asupra lor. Este drept că Domnul nu lasă să vină asemenea vremuri asupra oamenilor drept judecată a voinţei

Sale, însă El nici nu împiedică venirea lor, ci îi lasă pe oameni să recolteze roadele pe care le-au semănat.

Căci oamenii Pământului au voinţa cea mai liberă. Pământul însuşi se află în mâinile lor. Dacă ei învinovăţesc Pământul, acesta îi va pedepsi, la fel ca pe vremea lui Noe. Dacă însă oamenii se îndreaptă către Domnul şi îl roagă să aibă parte de o domnie bună, de linişte, pace şi bună ordine – atunci intervenim noi în conducerea domnitorului, îndrumându-l împreună cu poporul său pe singura cale pe care poate fi dobândită fericirea. De aceea, oamenii nu trebuie să-şi urască niciodată domnitorii, căci şi aceştia sunt tot oameni. Mai degrabă ar trebui să-i binecuvânteze şi să-L roage pe Dumnezeu să-i îndrume şi să-i binecuvânteze, ca reprezentanţi pământeşti ai Săi. Atunci vor fi peste măsură de fericiţi. – Am dreptate sau nu?”

Capitolul 290
Zelul politic al lui Robert
Petru vorbeşte despre ajutorarea proprie a popoarelor şi despre ajutorul lui Dumnezeu
Tatăl ştie când vine timpul

Robert îi răspunde: „O, da, ai întrutotul dreptate. Orice om face bine dacă ascultă de autoritatea publică în privinţa lucrurilor lumeşti şi se comportă plin de pace în toate situaţiile vieţii pământeşti. Dar ce pot face bieţii oameni dacă domnitorii lor le calcă inclusiv spiritul în picioare, de teama de a nu-şi pierde tronul şi strălucirea? Ce pot face ei atunci când li se încătuşează şi le sunt întunecate sufletul şi vederea spiritului de către lideri care transformă adevărata învăţătură a Domnului într-o idolatrie, orbind în felul acesta întrutotul omenirea? Ce pot face oamenii atunci când aceşti purtători de coroană, avizi de domnie, înalţă chiar pentru aceia treziţi de Domnul Însuşi ruguri, spânzurători, sau cel puţin temniţe grele?

Oare nu are omul dreptul nici măcar aici, în Ceruri, să se elibereze de ucigaşii spiritului? Dacă o asemenea acţiune ar fi împotriva ordinii Cerului, ar trebui să acceptăm că lui Dumnezeu îi este totuna dacă omul este pe Pământ un adorator de fetişuri, un păgân întunecat sau un creştin pur. Însă dacă aşa stau lucrurile, atunci eu unul nu mai înţeleg nimic din toată povestea mântuirii, din toate adevărurile profeţilor şi din învăţătura pură a minunilor vieţii provenită din gura lui Dumnezeu. Căci în acest caz, era mai bine dacă omenirea rămânea în noaptea ei primordială. Milioane de oameni care se numesc pe sine creştini nu au câtuşi de puţin habar de Domnul Christos sau de învăţătura Lui. Pentru aceştia, Papa este singurul Dumnezeu, iar domnitorul este împuternicitul acestuia. Amândoi se străduiesc din toate puterile lor să-i întunece pe oameni şi să stingă orice scânteie spirituală în supuşii lor. Spune-mi, prietene, oare nu au existat niciodată – pe nicăieri – societăţi mai

luminoase care să se ridice împotriva unei astfel de tiranii şi să o nimicească?”

Petru: „Dacă pot să o facă, să se ridice! Dar dacă nu o pot nimici, încercarea li se va părea amară şi pe viitor vor ajunge într-o sclavie chiar mai adâncă decât înainte. Eu îţi spun că oamenii singuri nu pot înfăptui nimic. Tot ce pot face ei este să îşi înrăutăţească şi mai mult situaţia; de îmbunătăţit, ei nu şi-o pot îmbunătăţi niciodată. Cu totul altceva este atunci când un grup pur de oameni imploră ajutorul şi ocrotirea lui Dumnezeu. Atunci, Domnul însuşi îi ajută şi pune capăt tiraniei. Numai atotputernicia poate învinge orice altă putere. Neputinţa omului nu poate face nimic fără puterea lui Dumnezeu. – În rest însă, Domnul ştie foarte bine cât de mult să lase o tiranie să dăinuie.

Iar eu îţi spun că Domnul măsoară timpul fiecăruia. Şi aşa, El măsoară inclusiv timpul tiranilor. Când paharul se umple, timpul s-a împlinit. De aceea, nu te mai îngriji de raporturile de pe Pământ, căci Domnul ştie cel mai bine cum să le conducă şi să le netezească!

De câte ori nu am perceput dorinţa pământenilor mai buni ca Dumnezeu să pună odată capăt papalităţii? Însă Domnul ezită să o facă şi El ştie foarte bine de ce ezită. Dar poţi fi absolut sigur că nu va mai ezita multă vreme de acum încolo. Roma pare să se asemene cu o pasăre Foenix, care arde şi apoi renaşte din cenuşa sa mai plină de splendoare decât înainte. Dar de data aceasta, va rămâne cenuşă. Şi aşa se va întâmpla şi cu multe alte lucruri pe Pământ! Înţelegi ce ţi-am spus?”

Robert: „Da, acum am înţeles totul. – Dar iată că soseşte Domnul. De aceea, ajunge cât am vorbit!”

Robert vine, împreună cu toată societatea, în întâmpinarea Mea şi spune: „Părinte şi Doamne! Toate sunt pregătite după cum ai poruncit”.

Eu îi răspund: „Iubite frate, am văzut deja acest lucru, dar dacă nu aş fi venit Eu însumi, ne-ai fi lăsat pe Mine şi tot restul grupului să mai aşteptăm mult şi bine, şi nu ai fi venit să-Mi spui: «Doamne şi Părinte, vino, căci e totul pregătit!»”

Robert: „Doamne, tocmai voiam să o fac, dar fratele Petru m-a reţinut!” – Eu: „Ei, ei, dacă eşti pus la o încercare atât de mică, nu trebuie să te pierzi imediat!”

Helena: „Eu ţi-am făcut un semn cu ochiul, dar tu ţi-ai pus degetul pe gură ca să tac, atâta timp cât vorbeşte cel dintâi frate al Domnului! Şi aţi vorbit după aceea vreme îndelungată despre diverse lucruri, până când iubitul nostru Părinte a venit singur, fără să fie chemat de voi. Aşa că se cuvine pe bună dreptate să primiţi un mic perdaf de la Domnul!”

Eu: „O, iubita Mea fiică, Helena, linişteşte-te, căci totul este în ordine. Robert a avut dreptate să-l asculte pe fratele Petru. Iar fratele Petru a avut de asemenea dreptate, căci el ştie ce are de făcut în astfel de ocazii. Chiar şi tu ai dreptate, căci tu ai vrut ca Robert să Mă cheme pe Mine. Iar Eu însumi nu am fost niciodată nedrept, aşa că nu mai avem ce să ne reproşăm unii altora. De aceea, haideţi la masă. Mergeţi

şi chemaţi întreaga societate! Iar tu, frate Petru, deschide toate uşile care dau în sala de mese!”

Capitolul 291
Marea masă cerească şi concertul ceresc din casa Tatălui
David ca dirijor şi creator de sunete
Locul ceresc al altor maeştri ai muzicii

După ce s-au deschis toate uşile, procesiuni întregi de spirite pătrund din toate părţile în marea sală de mese. În scurtă vreme, mii de astfel de spirite se află deja în sală, dar prin uşi pătrund încontinuu alte mii de noi procesiuni înăuntru. Robert şi întreaga societate încep să facă ochii mari când văd că sosirea noilor veniţi nu încetează. Robert Mă întreabă încet de tot: „Dar pentru numele Tău preasfânt, Tată! Sala este deja plină cu oameni şi nu se zăreşte capătul celor care vin în continuare! Unde vor găsi aceştia loc? Am pus pe masa cea mare cât de multe lucruri au fost posibile, dar ce înseamnă ele pentru o populaţie atât de imensă?”

Eu îi răspund: „Linişteşte-te! Doar ai văzut deja pe Pământ că oile liniştite pot încăpea foarte multe într-un staul. Până la sfârşit, tot aşa vor găsi loc suficient şi locuitorii casei Mele!” – Robert, foarte uimit, spune: „Cum? Toţi aceştia sunt pur şi simplu locuitorii acestei case? Dar câte fiinţe locuiesc de fapt aici? Trebuie să fie de ordinul milioanelor! Ah, încă nu li se vede capătul! – Dar ce constat acum? Sala devine din ce în ce mai mare, sau mi se pare mie? Acum încep să se umple şi galeriile! Iată, în sfârşit, se vede capătul cetelor prin uşile deschise! O, Doamne, câte fiinţe se găsesc acum în această mare sală?”

Eu: „Dacă vrei să cunoşti cifra exactă, ea este următoarea: doisprezece ori o sută de mii! Însă aceştia nu sunt nici pe departe toţi cei care locuiesc în casa Mea. Mai mult decât de zece ori pe atâta lipsesc, din cauza sarcinilor importante pe care le au de rezolvat, fiind plecaţi în diferite lumi şi sori din toate Cerurile, unde înfiinţează societăţi asemenea celei pe care ţi-ai format-o tu. Trebuie să înţelegi însă că aceştia toţi sunt numai locuitorii casei Mele, în care locuiesc Eu însumi şi în care Mă îngrijesc Eu însumi de copiii Mei.

Tu vezi însă că acest oraş are doar în partea sa principală o mulţime de case minunate. Fiecare casă este înconjurată de o grădină frumoasă, prevăzută cu tot felul de pomi fructiferi şi cu alte plante din care iradiază miresmele cele mai plăcute. Şi aceste case sunt pline de locuitori, care sunt tot copiii Mei şi care Mă pot vizita în casa Mea ori de câte ori doresc să o facă. Eu mă bucur întotdeauna să îi văd, iar ei sunt plini de cea mai pură iubire faţă de Mine şi de fraţii lor care locuiesc împreună cu Mine în casa Mea.

Apoi mai poţi zări un mare cartier către est, care de fapt nu are un capăt propriu-zis. Şi acest cartier este plin de clădiri de tot felul, aşa

cum se află ele în forma cea mai frumoasă pe diferitele corpuri cereşti. Acolo vei întâlni spirite desăvârşite din toate lumile infinitului, care sunt la rândul lor preafericite, după tipul desăvârşirii şi iubirii lor lăuntrice. Totodată însă, în fiecare din casele acelui cartier se află o poartă şi o punte prin intermediul cărora locuitorii lor pot privi şi ajunge pe acele corpuri cereşti pe care au locuit când se aflau în trup.

În casele din partea principală a oraşului lucrurile sunt organizate în aşa fel încât fiecare locuitor poate ajunge într-o singură clipă, prin douăsprezece uşi aflate în propria sa casă, pe toate corpurile cereşti din întreaga nesfârşire, putându-se întoarce de acolo tot într-o clipă, în măsura în care doreşte acest lucru. Însă aceste uşi care dau spre diferitele corpuri cereşti sunt prevăzute în fiecare casă numai la nivelul solului, nu şi la etajele superioare. În schimb, fiecare încăpere din etajele superioare corespunde uneia de la nivelul Pământului. Dar tu vei putea cunoaşte aspectul minunat al acestei organizaţii abia pe măsură ce vei continua să evoluezi.

Însă în timpul acestei discuţii, iată că cei de douăsprezece ori câte o sută de mii de oaspeţi s-au aranjat deja la masa cea mare şi au mai fost aduse şi alte mese mai mici, care au fost umplute după cuviinţă şi la care s-au aşezat de asemenea spiritele – şi nu ai observat nici o îmbulzeală!”

Robert: „Este într-adevăr minunat! Însă masa cea mare a dobândit o lungime ce nu poate fi măsurată decât în mile. O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun! Chiar şi mesele cele mici au o lungime pentru care este nevoie de ore întregi ca să fie parcurse! Iar sala are acum o lungime, o lăţime şi o înălţime atât de mare încât întreaga Londră şi întreg Parisul ar putea fi puse lejer înăuntrul ei! Într-adevăr, ea încetează să mai fie o sală şi este mai degrabă o întreagă lume!”

Eu: „Da, frate al Meu, doar aici trebuie să fie ceva mai altfel decât pe Pământ, pe colina din Rein! Nu crezi?” – Robert: „O, Tată, eşti atât de bun şi de milostiv! Dacă o scânteie din lumina de aici ar fi dusă pe Pământ, acesta ar străluci într-atât încât pe lângă el Soarele ar părea un bulgăre întunecat! – Dar spiritele de la cele două etaje superioare aflate deasupra noastră au şi ele mâncare şi băutură?”

Eu: „Desigur! După cum probabil că ai remarcat de afară, casa Mea are trei etaje. De la fiecare din acestea se poate ajunge în această sală de mese prin galeriile existente la fiecare etaj, căci sala aceasta de mese are înălţimea celor trei etaje. Însă ea nu este singura sală din această casă. Există multe alte săli, organizate pentru cele mai diferite scopuri. Treptat, le vei cunoaşte pe toate. Însă acum să încercăm să dobândim şi noi un loc bun la masa cea mare!”

Robert: „Doamne, eu aş prefera o măsuţă mai mititică! Căci acolo, la masa cea mare, nu mai poate fi vorba de un loc favorabil”. – Eu: „Ai dreptate! Iată aici o masă liberă şi destul de mare. Aprovizioneaz-o pe aceasta! Şi aici vom lua loc noi toţi, cei care am sosit acum de pe

Pământ. De la această masă îi putem vedea bine pe toţi ceilalţi oaspeţi şi putem fi la rândul nostru remarcaţi de ei”.

Robert şi ajutoarele sale pun imediat masa. Iar Eu, monarhii şi ceilalţi, ne aşezăm alături de Robert, ajutorul său Petre şi soţiile lor, şi mâncăm şi bem din tot ceea ce se află pe masă. După masă, numeroşii oaspeţi se ridică în picioare şi îmi intonează un cântec de slavă, care îi place nespus de mult lui Robert.

După ce se încheie acest cântec minunat, plin de cuvinte delicate de iubire, începe însă să răsune de la galerie un concert ceresc în adevăratul înţeles al cuvântului. Începutul îl formează o cantată minunată, însoţită de sunete armonioase de harpă, sunete care răsună atât de gingaş încât nici un instrument de pe Pământ nu ar putea reda, în toată puritatea sa, aşa ceva. Cele mai asemănătoare ar fi sunetele produse de o harpă eoliană, în care vântul pur face să răsune în mod armonios corzile.

Robert este copleşit de această muzică divină, iar cele două soţii plâng impresionate. Helena spune, profund zguduită: „O, Doamne Dumnezeule, muzica aceasta este atât de impresionantă încât poţi să te topeşti din cauza ei! Fiecare sunet este o încântare pentru inima mea. Ce zici, Robert, sună altfel decât frumoasa operă din Viena, şi infinit mai bine decât o muzică turcească, nu-i aşa?”

Robert îi răspunde zâmbind: „Mai du-te încolo! Cum poţi să te gândeşti ascultând această simfonie divină la o muzică pământeană, şi în special la una turcească?” – Helena îi răspunde: „Ai dreptate, însă felul meu de a fi este următorul: atunci când vreau să scot în evidenţă ceva nemaipomenit de frumos, îi opun în glumă ceva care se află pe ultima treaptă în acelaşi domeniu. Şi sunt de părere că nu este incorect să fac acest lucru!” – Robert: „Da, ai dreptate! Însă acum să tăcem din gură, căci pentru o astfel de muzică trebuie să fim numai inimă şi urechi!”

Împăratul Joseph Mă întreabă în şoaptă: „O, Doamne şi Părinte, cine a compus această cantată?” – Eu îi răspund: „Oare nu îl vezi acolo, pe un podium, pe dirijor?” – Joseph: „O, ba da, iubite Părinte, însă nu ştiu cum se numeşte şi cine a fost el pe Pământ”. – Eu: „Este David, cel care a fost cândva rege în Israel. El este aici conducătorul suprem în ceea ce priveşte muzica, şi totodată creatorul unor asemenea opere alese, care îmi fac mereu cea mai mare plăcere”.

Joseph: „Da, asta zic şi eu măiestrie! Sună ca şi cum ar fi cea mai mare simfonie vocală şi instrumentală. De fapt, fiecare sunet în parte răsună ca şi cum ar fi o întreagă sonată executată în surdină. – Dacă am auzit vreodată pe Pământ ceva care să se apropie pe departe de aşa ceva, atunci acestea ar fi sunetele armonioase ale aşa-numitelor mundtrommel, cu armoniile lor delicate. Acestea au o singură tonalitate principală, dar în cadrul acesteia ele pot dezvolta, la fel ca şi spiritele iubirii, cele mai delicate oscilaţii ale tuturor melodiilor şi modulaţiilor posibile. Aşa mi se pare că stau lucrurile şi aici. Sunetele principale

creează în mod armonios cantata, însă fiecare ton principal reprezintă în sine o sonată minunată.

Însă acum aş vrea să mai aflu ceva de la Tine: unde se află acei maeştri ai muzicii care au realizat muzica cea mai sublimă pe vremea mea şi înainte de ea: Haendel, Bach, Gluck, Mozart, Haydn şi încă alţii, al căror nume este mai puţin cunoscut?" – Eu: „Dacă vei ajunge ocazional în primul Cer şi în cel de-al doilea, unde vei întâlni de asemenea cele mai mari minunăţii, vei găsi acolo aceste spirite. – Însă acum atenţie! Urmează o altă parte a concertului".

Capitolul 292
Concert de orgă cu imagini sonore
Taina fiinţei sunetului şi a formei
Legea fundamentală a revelării forţelor: forţă şi contraforţă

Joseph, împreună cu foştii împăraţi, şi Robert, împreună cu ajutorul său şi cele două soţii, ascultă încordaţi, aşteptând ceea ce urmează.

După un timp răsună acordurile măreţe ale unei orgi. Iar pe măsură ce acordurile se împletesc melodic unul cu altul, în spaţiu devin vizibile cele mai minunate forme, aproximativ în modul în care pe Pământ camera obscură creează imagini. Diferenţa dintre ele ar consta în aceea că în timp ce camera obscură poate reda numai copii ale unor obiecte deja existente, aici se creează mereu forme noi, pentru că din sunete apar mereu la iveală noi combinaţii. Desigur că acele combinaţii de sunete care au mai fost deja prezente produc imaginea aceloraşi forme. Însă aceste imagini sonore sunt deosebit de luminoase şi alternează continuu în cele mai vii culori, creând formele cele mai frumoase. În felul acesta, nu numai urechea şi mintea beneficiază de o încântare în sensul cel mai constructiv, ci şi ochiul, şi împreună cu el raţiunea sufletului, care constituie oarecum ochiul sufletesc.

Robert Mă întreabă: „Ce se întâmplă? La prima cantată nu am văzut nici o formă şi nici o imagine, pe când acum, acestea apar odată cu fiecare sunet armonios al orgii,". – Eu îi răspund: „Lucrurile stau aşa pentru că ordinea Mea veşnică este astfel alcătuită încât nimic nu poate lua naştere fără un efect premergător, un efect ulterior şi un contra-efect. Imnul de mulţumire înălţat de oaspeţi a constituit efectul premergător. Marea cantată de la galerii a fost efectul ulterior. Iar marele preludiu cântat la orgă este contra-efectul. Sunetele sunt în acest caz de un alt tip, însă ele execută totodată contratemele imnului anterior şi ale cantatei care i-a succedat. În măsura în care aceste contrarii se ciocnesc, în locurile în care se ating ele devin vizibile şi fac vizibil ceea ce sunt şi ceea ce au de spus.

Chiar şi pe Pământ, muzica – desigur, mai puţin desăvârşită ca aici – are un efect asemănător. Ascultătorii sunt transpuşi adesea în mod

involuntar în regiuni cu totul străine ale fiinţei lor, având impresia că se află într-o călătorie. Această impresie este determinată de formele care se creează în suflet prin diversele combinaţii ale sunetelor şi care transpun sufletul în mod spiritual în asemenea regiuni. Dacă cel care cântă la orgă ar trece la combinaţii cu totul noi de sunete, care nu corespund efectelor anterior şi ulterior, aceste imagini ar dispărea în curând şi atunci aţi asculta doar cele mai minunate sunete, fără ca să vedeţi şi formele provenind din ele.

Este drept că fiecare sunet dezvoltă o anumită formă, însă aceasta devine vizibilă numai în măsura în care ea se poate sprijini pe o formă precedentă. La fel se petrec lucrurile şi cu undele luminoase. Dacă nu găsesc nici un obiect în calea lor care să le reţină, ele se scurg invizibile şi nereţinute, în infinit. Ochiul Meu le poate vedea, dar nu aşa cum le vede ochiul unui spirit creat, care nu ar putea exista el însuşi dacă nu ar avea un punct de sprijin în Mine. Căci numai cel dintâi îl poate vedea pe cel dintâi. Cel de-al doilea nu îl poate vedea decât pe cel de-al doilea; el nu îl poate vedea pe cel dintâi decât dacă cel dintâi a preluat înfăţişarea unui al doilea.

Astfel, voi nu M-aţi putea vedea niciodată pe Mine ca fiinţă pur divină. Însă pentru că Eu am preluat aspectul unui al doilea, al unei creaturi, voi Mă puteţi vedea în măsura în care din Mine însumi a devenit acest al doilea durabil şi desăvârşit.

La fel ar sta lucrurile dacă v-aţi afla într-unul din cele două ceruri de jos. Atâta timp cât nu veţi prelua în voi elementul specific al acelui Cer, voi veţi rămâne invizibili. Însă voi veţi vedea tot ceea ce se găseşte acolo, deoarece în calitatea voastră de locuitori ai Cerului cel mai de sus sunteţi un ‹cel dintâi› faţă de un al doilea şi al treilea Cer. Spuneţi-mi, M-aţi înţeles?”

Robert spune: „Doamne şi Părinte, acum vedem limpede cum stau lucrurile, deşi nu le-am înţeles din temelii. Recunosc că în privinţa obiectelor care sunt necesare pentru a face vizibil ceva primordial nu mă descurc prea bine, căci ceva primordial trebuie cu necesitate să fie întrutotul pur, altfel neputând proveni din el un al doilea. Dar acum se pune întrebarea de ce cel dintâi trebuie să facă un obiect din acest al doilea provenit din el, spre revelarea sa, adică pentru a deveni vizibil pentru cel de-al doilea care se află în faţa lui”.

Eu: „Explicaţia constă în ordinea veşnică aflată în orice forţă fundamentală primordială. Orice forţă este indivizibilă în privinţa tipului existenţei sale fundamentale. De aceea, este limpede că ea trebuie să dăinuie în sine şi pornind din sine. Prin urmare, forţa continuă să existe, indiferent dacă se exteriorizează sau nu. Însă atâta timp cât o forţă nu se poate manifesta în afară, ea există în sine însăşi ca o forţă mută, şi în privinţa comportării sale în afară este ca şi cum nici nu ar exista. Pentru ca forţa să poată acţiona în afară, trebuie să i se opună ceva. Iar acest ceva care i se opune nu poate fi altceva decât o contra-forţă prin care cea dintâi este tulburată în curgerea ei continuă şi liniştită. De îndată ce

are loc un asemenea conflict, devin vizibile atât cea dintâi forţă cât şi cea de-a doua. Însă cea dintâi forţă trece infailibil în cea de-a doua, şi viceversa, cea de-a doua în cea dintâi. Abia în felul acesta devin perceptibile cele două forţe una faţă alta, şi împreună cu ele şi tipul activităţii lor.

Câteva imagini vor aduce mai multă lumină asupra acestor lucruri importante. Observaţi lumina ce emană dintr-un Soare. Gândiţi-vă la Soare, la modul în care există el, la existenţa şi la durabilitatea sa. Dacă nu ar exista în întregul Univers nici un ochi înrudit cu Soarele, care să se opună Soarelui ca forţă secundară şi să capteze lumina, proces prin care Soarele îşi constituie imaginea sa în ochi şi prin care trece într-o forţă secundară, oare nu ar fi ca şi cum Soarele nici nu ar exista? Dar dacă Soarele a format un ochi în care el se regăseşte oarecum, atunci Soarele, ca forţă primară, apare în ochi într-o existenţă perceptibilă. Dacă ochiul se închide, este ca şi cum el nu ar exista pentru Soare, şi chiar Soarele însuşi şi-ar pierde existenţa manifestată pentru ochi.

Vreau să-ţi dau acum o altă imagine. Imaginează-ţi un uriaş puternic! Aşează-l într-o încăpere goală, în care nu se mai află nici un alt obiect prin care uriaşul să-şi poată verifica forţa. Prezintă acestui uriaş, ca o contra-forţă, o muscă pe care el nu o poate atinge cu mâinile sale. În acest caz, musca va avea valoarea unei forţe egale cu cea a uriaşului şi-l va putea provoca pe uriaş la luptă deîndată ce va avea un punct de sprijin. Dar dacă şi uriaşul are un asemenea punct de sprijin, milioane de muşte nu-i vor putea face nici un rău. În mod similar, fiecare forţă trebuie să-şi găsească mai întâi o contra-forţă pentru a se putea manifesta şi pentru a putea apărea în manifestare. O forţă trebuie să se confrunte cu o alta, altfel e ca şi cum ea nu ar exista.

Dacă pe Pământ ar exista încontinuu un singur vânt, nu s-ar ajunge niciodată la ploaie. Dar dacă în întâmpinarea acestui vânt soseşte un altul, au loc imediat condensări în aer care devin vizibile mai întâi sub formă de ceaţă şi apoi sub formă de nori încărcaţi cu ploaie. Însă norii nu ne arată vântul atâta timp cât acesta rămâne vânt pur. De îndată ce vântul a creat însă norii din sine şi s-a îmbrăcat cu ei, atunci norii fac ca vântul să devină vizibil, arătându-ne prin deplasarea lor mişcarea lui. Sper că acum, fraţii şi prietenii Mei, acest lucru v-a devenit limpede”.

Robert: „Da, Doamne şi Părinte al nostru, acum ne este totul absolut limpede, însă ne-a cam trebuit un timp ca să ajungem aici! – Însă iată că acum oaspeţii părăsesc această sală. Încotro se duc şi ce vor face?”

Eu: „Ei se întorc, recunoscători şi fericiţi, la locuinţele lor. Acolo vor găsi înscris pe tăbliţe ceea ce au de făcut. Cu timpul veţi învăţa şi voi toate acestea mai amănunţit. Să mergem însă acum în încăperile aflate la primul nivel. Acolo vă voi arăta uşile prin care poate ajunge un spirit pe cea mai scurtă cale în toate lumile naturale. Acolo, în colţul din vest al sălii, se află o treaptă în spirală. Pe ea vom ajunge cu uşurinţă în

încăperile de la nivelul Pământului, spre care nu duce nici o poartă din afară. Să mergem aşadar! Amin!”

Capitolul 293
Avertizarea copiilor Pământului
Diferenţe între viaţa pământească şi cea cerească
Pilda cu fructele ce cad din copac şi olarul
Moartea cea veşnică

Robert şi toţi ceilalţi spun la unison: „O, Părinte preasfânt şi preabun! Nu putem exprima cât de fericiţi suntem. Tu însuţi ne conduci şi ne arăţi minunatele înfăptuiri ale iubirii Tale atotputernice! Tu ne explici cu însăţi gura Ta preasfântă operele Tale, în aşa fel încât noi înşine trebuie să ne întrebăm uluiţi cum este posibil să înţelegem lucruri ce rămân pentru milioane de oameni enigme de nedezlegat pentru veşnicii întregi.

O, prostie infinită a oamenilor de pe Pământ! Ei nu dau atenţie aurului Cerului, aurului vieţii, şi îl calcă în picioare! În schimb, duc războaie pentru praful străzilor, distrugându-se unii pe alţii din pricina acestor gunoaie. Veniţi încoace, voi toţi, sărmani păcătoşi şi fiinţe oarbe! Învăţaţi aici smerenia şi îngăduinţa de la Acela a cărui simplă răsuflare v-ar putea nimici într-o clipă, împreună cu întregul Pământ păcătos.

Dar voi spuneţi: «Ce să facem? Căci chiar dacă ne rugăm, lucrurile nu se schimbă! Noi nu vedem şi nu percepem nici o modificare. Implorarea noastră este risipită de vânt şi noi rămânem la infinit, fără nici un rod al rugăciunii noastre, privind uluiţi, fără înţelepciune şi fără consolare, la operele de necuprins ale lui Dumnezeu, ca viţeii la poarta nouă. De aceea, nu ne mai îngrijim decât de cele necesare trupurilor noastre. De toate celelalte nu are decât să se intereseze cine vrea. Omul trebuie să aibă ce să mănânce şi ce să bea, trebuie să aibă o haină şi o locuinţă; acestea sunt necesare, de toate celelalte se poate lipsi».

Desigur că vă puteţi lipsi de celelalte, voi, viermi ai Pământului, care vă asemănaţi cu toţii tânărului bogat din Evanghelie. Căci şi acela L-a rugat pe Domnul să aibă parte de Împărăţia Cerului, dar când Domnul i-a spus: «Desparte-te de toate bunurile pământeşti, lasă-le copiilor nevoiaşi ai lumii şi urmează-Mă pe Mine!», – inima i s-a frânt şi s-a întors de îndată la dulcile bunuri pământeşti. El L-a lăsat pe Domnul să plece şi nu s-a mai ocupat decât de bunurile sale pământeşti. De aceea, ulterior a fost mai rău decât mai înainte – ceea ce Domnul a dat de înţeles în mod limpede atunci când a făcut observaţia cât de greu este pentru cei ataşaţi de bunurile pământeşti să intre în Împărăţia Cerurilor.

Veniţi aşadar aici, voi, spirite ale Pământului! Aici, în inimile voastre! Căci aici veţi găsi bogăţii infinit de multe, atât de multe încât nu le veţi putea consuma într-o întreagă veşnicie. Voi, căutătorii de onoare,

veniţi în adevărata smerenie a inimilor voastre! Acolo se află adevărata onoare, cea care creşte mereu. – Ce sunt toate demnităţile voastre în faţa unui singur cuvânt al Aceluia care umple spaţiul infinit prin puterea şi înţelepciunea Sa, cu minunate înfăptuiri, fără număr?

O, gândiţi-vă la deosebirea dintre viaţa noastră veşnică şi desăvârşită în preajma Tatălui celui atotputernic, al Creatorului tuturor Cerurilor şi al Pământurilor – şi viaţa voastră trecătoare ce durează de dimineaţa până seara. Cum vă puteţi ataşa de o viaţă care merită mai degrabă numele de moarte decât acela de viaţă? Căci viaţa pământească nu este decât o moarte continuă, începând chiar de la leagăn. Însă adevărata viaţă cerească nu este decât o înviere continuă întru Dumnezeu, preasfântul nostru Părinte. Iar această viaţă adevărată este atât de aproape de voi. Aţi putea-o dobândi pe veşnicie în fiecare clipă. Dar voi sunteţi orbi, iar iubirea voastră pământească orbeşte vederea inimilor voastre! De aceea, vă închipuiţi că Împărăţia vieţii veşnice se află infinit de departe de voi, în timp ce ea vă stă, ca să spun aşa, chiar pe nas. Şi noi suntem atât de aproape de voi, iar voi vă imaginaţi că suntem atât de departe! O, cât de orbi sunteţi!

Slujitorii lui Dumnezeu de pe Pământ ne cunosc, ne văd şi vorbesc cu noi atunci când doresc. Pentru că ei au deschise ochii şi urechile inimilor lor şi pentru că nu sunt orbiţi de povara bogăţiilor, precum tânărul din Evanghelie. Iar voi, ceilalţi, atunci când vă cheamă Domnul, vă umpleţi cu lacrimi ochii prin care priviţi cu atâta plăcere lumea cea pustie. Oh, Domnul ne-a dăruit mii de astfel de lumi, numai să le primim. Dar cine se străduieşte să obţină o bucată pictată de aur, atât timp cât poate avea un bulgăre adevărat de aur pur, de o mie de ori mai mare, în posesia sa veşnică?

Coborâţi împreună cu noi în adâncurile creaţiei şi priviţi cu ochii inimii puntea ce duce de la o lume la alta, de la un Cer la altul şi de la o inimă la alta. Şi atunci, chiar dacă mai sunteţi învăluiţi într-un trup muritor, veţi simţi împreună cu noi fericirea şi desfătarea, şi vă veţi înviora sufletele prin intermediul acestora. – O, Doamne, de ce putem fi noi atât de fericiţi în timp ce milioane de fraţi ai noştri sunt surzi şi orbi?”

Eu: „Prietene şi frate! Orice viaţă adevărată are caracteristica de a nu putea fi altfel decât nespus de fericită. Însă într-o viaţă în care moartea îl conduce pe sărmanul păcătos ca un aprod la înalta judecată, omul nu mai poate simţi plăcerea relativă decât prin deplina sa orbire. Dacă ai îndepărta orbirea, el s-ar cutremura, recunoscând încotro îl conduce însoţitorul său. De aceea, este pe de o parte mai bine că oamenii de pe Pământ sunt surzi şi orbi, pentru că în felul acesta pot să deguste cu o aparentă linişte viaţa ce alunecă spre moarte la o distanţă de o şchioapă.

Dar Eu vă spun vouă că viaţa aceasta aparentă a milioane de oameni nu este urmată de nici o altă viaţă. Căci aşa cum există o viaţă veşnică, există şi o moarte veşnică. Există copaci pe Pământ ale căror

roade splendide se coc în scurt timp şi ale căror flori dau în totalitate rod. Dar există şi copaci care au din belşug flori şi care încearcă să dea roade, însă neavând suficientă sevă, trebuie să-şi menţină fructele lipsite de gust vreme îndelungată pe ramurile lor, până când acestea ajung să se coacă, şi atunci, din cauza lipsei de hrană şi a timpului îndelungat de coacere, trei sferturi din ele cad din copac înainte de a ajunge să se coacă. Iar Eu vă spun vouă că pentru readucerea la viaţă a unor astfel de roade căzute din copac mai înainte de coacere nu prea există plante vindecătoare. Căci dacă o parte din fructe cad din copac înainte de coacerea lor deplină, ele pot fi strânse şi lăsate să se coacă, şi atunci vor ajunge la nivelul necesar de coacere. Însă pentru fructele care cad de pe ramuri la scurtă vreme după înflorire, din cauza lipsei de hrană, nu mai există nici un remediu.

Nu vreau să spun prin aceste cuvinte că acei copii care mor la scurtă vreme după naşterea lor trupească nu ar putea atinge viaţa cea veşnică, pentru că această pildă nu are nici o legătură cu naşterea pământeană, şi nici cu maturizarea. Aici este vorba de suflete care au înflorit nespus de frumos pe Pământ în lumina harului Meu, absorbind la început cu lăcomie seva vieţii, însă apoi, când a venit vremea încercării, şi-au închis organele prin care absorbeau hrana spirituală şi nu au mai vrut să primească decât sarea bine-plăcută a vieţii. Consecinţa acestui fapt a fost deplina lor separare de ramurile care îi hrăneau, şi cu aceasta apropierea de moartea incapabilă de reînviere. De aceea, trebuie să lăsăm asemenea roade să rămână oarbe şi surde ca să-şi poată degusta scurta lor viaţă, urmată de neantul complet care va dura cu mult mai mult!”

Robert: „Dar oricât de adevărate ar fi lucrurile, ele îmi apar ca acea lege existentă la chinezi şi la japonezi prin care nici o pereche de părinţi nu are voie să crească mai mult de şase sau şapte copii. Iar toţi cei născuţi peste măsura acestei cifre stabilite prin lege trebuie înecaţi sau omorâţi într-un fel”.

Eu: „Prietene, tu nu înţelegi acest lucru! Iată, un olar formează pe roata sa o oală alcătuită din lut. Însă oala formată pe jumătate este nereuşită, din cauza unor circumstanţe întâmplătoare. Ce face în acest caz olarul? El adună laolaltă oala pe jumătate alcătuită, ia lutul de pe roată şi îl amestecă cu alt lut proaspăt. Îl pune din nou pe roată şi formează un alt vas, mai puţin pretenţios decât celălalt, pe care reuşeşte să-l facă bine. În felul acesta, substanţa nu se pierde, iar individualitatea operei începute anterior se află întrutotul înăuntrul acesteia. Pe scurt, primul eu este complet distrus, ceea ce reprezintă în sens propriu-zis moartea cea veşnică, eu pe care nu îl poate reînvia nici o iubire şi nici o amintire a existenţei sale primordiale. Iar dacă această înviere nu se poate produce, nu mai poate fi vorba de o desăvârşire. Căci de menţinerea individualităţii primordiale sunt legate infinit de multe, întrucât fără aceasta omul nu poate deveni copil al lui Dumnezeu. A doua naştere nu poate înlocui niciodată prima naştere”.

Capitolul 294
Moartea cea veşnică, temeiul şi esenţa sa
Destinul celor căzuţi pradă ei din cel de-al treilea Iad
Ameninţările legii şi răbdarea Domnului

Robert, care se află chiar lângă scara în spirală, spune: „O, Părinte preaînţelept şi preaplin de iubire! Pur şi simplu ne lipsesc cuvintele ca să-Ţi mulţumim după cum se cuvine pentru această explicaţie. Aşadar, cineva poate vieţui în starea de ‹moarte veşnică› simţindu-se chiar fericit într-un Cer oarecare, numai că eul său primordial propriu-zis nu mai există. O, acesta este har după har! Prin conceptul de ‹moarte veşnică› noi înţelegeam pur şi simplu Iadul, din care nu mai există nici o ieşire. Şi ne gândeam că de vreme ce există aşa ceva în Tine, Cel căruia toate lucrurile îi sunt cu putinţă, această moarte veşnică trebuie să fie extrem de grea. Însă acum lucrurile dobândesc o altă înfăţişare. Ţie Ţi se cuvine toată iubirea şi recunoştinţa noastră pentru această minunată învăţătură!”

Eu: „Mă bucură în mod deosebit faptul că voi primiţi totul cu o asemenea bucurie. Dar harul morţii veşnice acordat unei fiinţe nefericite de pe Pământ nu este chiar aşa de mare pe cât vi se pare vouă. Căci pentru unele spirite, chiar şi zăbovirea în Iad vreme de zece ori o sută de mii de ani, prin păstrarea primei naşteri, ar fi mai bună decât moartea veşnică propriu-zisă. Dar dacă odată cu Iadul de al treilea nivel se pierde pe veci şi prima naştere, atunci categoric această pierdere este mai rea decât moartea veşnică în sine.

Observ că înţelegeţi prea bine ce este moartea veşnică în sine şi pentru sine. Însă voi nu înţelegeţi încă răul propriu-zis al acestei stări. De aceea, va trebui să mai adaug câteva explicaţii în timp ce coborâm această scară în spirală. Ascultaţi aşadar!

Atunci când cineva ajunge, din cauza rătăcirii iubirii sale, pe primul sau pe al doilea nivel al Iadului, în ciuda multelor experienţe amare, el mai poate redeveni ceea ce a fost la început, căci lui îi este lăsată conştienţa şi îi rămâne şi amintirea, şi astfel poate ajunge la desăvârşire.

Dar dacă omul, prin felul său călduţ de a fi, absolut insuportabil Mie, nu este nici rece şi nici cald, şi nu se interesează de nimic nici în bine şi nici în rău – sau toate îi sunt egale, astfel încât poate exercita o dată cel mai mare rău cu cel mai mare sânge rece, iar altă dată un bine –, aşadar dacă lui îi sunt tot una Dumnezeu şi Diavolul, ziua şi noaptea, viaţa şi moartea, adevărul şi minciuna, atunci omul acela este într-adevăr pradă morţii veşnice. Şi el se află atunci în Iadul cel mai de jos, din care nu există ieşire pentru aceeaşi entitate primordială.

Motivul acestei stări este orgoliul cel mai concentrat care a parcurs toate nivelele egoismului şi iubirii de sine, suprimându-se pe

sine prin această concentrare, şi care s-a închis faţă de vieţuirea primordială a spiritului. Şi tocmai în asta constă moartea veşnică propriu-zisă, care este mai rea decât toate relele, pentru că în cadrul ei existenţa propriu-zisă este nimicită.

Un asemenea suflet este atunci întrutotul pierdut. Totalitatea sa trebuie dizolvată atunci prin puterea focului în scânteile individuale ale vieţii primordiale, după care, însoţită de cu totul alte componente, trebuie să treacă prin căile lungi ale lumii vegetale şi animale ale altor planete într-un sistem solar întrutotul străin, ajungând la o formă infinit inferioară celei a omului. Iar în acest mod, din entitatea primordială a acelui suflet nu mai rămâne decât infinit de puţin. Şi acesta este răul propriu-zis, pentru că un astfel de suflet nu va putea ajunge niciodată să Mă contemple pe Mine, pentru că el rămâne pur şi simplu un suflet lipsit de spiritul Meu.

Lucrurile se aseamănă cazului în care un măr care nu s-a copt începe să putrezească, fiind acoperit de mucegai şi de ciuperci. Din acesta nu se mai poate forma un măr, ci, în cel mai bun caz, se poate naşte o plantă parazită. Iar aceasta are prea puţină asemănare cu pomul iniţial şi cu fructul iniţial. Spuneţi-mi, aţi înţeles această comparaţie?”

Răspund cu toţii într-un singur glas: „Doamne şi Părinte al nostru, acum ne este totul pe deplin limpede! Desigur că în privinţa stării acestei pierderi a sinelui nu este nimic îmbucurător, însă, făcând abstracţie de aceasta, noi ştim că iubirea şi îndurarea Ta sunt mari şi că la Tine toate sunt cu putinţă. Şi de aceea, desigur că după un timp infinit de lung, se poate ca şi pentru o asemenea fiinţă să sosească ceasul în care ea să Te poată recunoaşte tot mai mult pe Tine şi să înceapă să Te iubească, progresând de atunci încolo atât în cunoaştere cât şi în iubire.

De câte ori nu ai lăsat să se întrezărească, prin gura profeţilor şi slujitorilor Tăi, toate judecăţile imaginabile prin care vor trece copiii acestei lumi, drept consecinţă a acţiunilor lor rele! Şi dacă cei câţiva mai buni dintre ei s-au îndreptat înspre Tine în inimile lor, Tu Ţi-ai retras pedepsele ce li se cuveneau. Ai binecuvântat din nou Pământul şi ai căutat o altă cale pentru îmbunătăţirea celor răi decât cea pe care le-ai arătat-o prin profeţii Tăi. Iona şi Ieremia au adus cea mai inconfundabilă mărturie în acest sens. În ceea ce priveşte previziunile bune, Ţi-ai îndeplinit întotdeauna cuvântul. Dar în ceea ce le priveşte pe cele rele, Tu le-ai îndeplinit numai atunci când oamenii Te-au pierdut complet din vedere”.

Eu: „Da, aveţi deplină dreptate, aşa stau lucrurile! Motivul pentru care nu am lăsat să se împlinească judecăţile cu care i-am ameninţat constă în principal în aceea că pedepsele cu adevărat împlinite îi îmbunătăţesc arareori pe oameni; dimpotrivă, în majoritatea cazurilor îi înrăiesc. Şi atunci, chiar dacă puţini oameni cu adevărat credincioşi s-au întors către Mine, am lăsat cu drag ameninţările să se schimbe în binecuvântări. De aceea, pedepsele şi judecăţile Mele nu se îndeplinesc decât în mod condiţionat. Şi dacă se găsesc inimi care să îndeplinească

chiar şi numai într-o mică măsură condiţiile, pedepsele sunt amânate. Iar Eu binecuvântez, laolaltă cu puţinii oameni buni care există, mulţi oameni răi, pentru ca ei să nu aibă prilejul să devină şi mai răi, aşa cum se întâmplă de obicei în timp de război. Căci războaiele sunt întotdeauna cea mai bună hrană pentru spiritul niciodată sătul al orgoliului diabolic, precum şi cea mai bună şcoală a cruzimii.

Desigur, adeseori se întâmplă ca vocea blândă de avertizare a îngerilor Mei să treacă neauzită pe lângă urechile încremenite ale oamenilor pământeni şi ca Eu să fiu nevoit să las să răsune atunci vocea diavolului printre oamenii cei surzi. Dar dacă vocea din Ceruri găseşte o ascultare oricât de mică, Eu las cu bucurie să amuţească vocea diavolului. Căci un părinte rămâne întotdeauna cel mai blând judecător, şi el nu loveşte deîndată, chiar dacă ridică ameninţător nuiaua. Căci este mai bine să ameninţi ani la rând, decât să pedepseşti un an întreg. Pentru că mlădiţele de pe Pământul vostru sunt delicate şi trebuie tratate cu multă cruţare. Locul de naştere al copiilor inimii Mele este altul decât acela al copiilor altor părţi ale fiinţei Mele. Trebuie să aveţi mereu înaintea ochilor faptul că tocmai micul Pământ este locul de naştere al copiilor inimii Mele!

Dar acum ne aflăm în încăperea de la nivelul Pământului şi vom face de îndată observaţiile necesare. Priviţi cei patru pereţi! Pe fiecare dintre ei vedeţi câte trei uşi. Prin aceste uşi puteţi ajunge la toate lumile, la toate Cerurile şi la toate reuniunile care se află în întreaga infinitate, numai în acest Cer preaînalt unde ne aflăm noi acum nu se poate ajunge. – Haideţi să ne îndreptăm către nord, căci acolo vom începe”.

Capitolul 295
Cele trei uşi de pe peretele dinspre nord
Depărtarea infinită a spaţiului creat
Privire aruncată asupra centurii mediane a Soarelui şi asupra Lunii
Domnia îngerilor în sferele creaţiei

Eu continui: „Robert, deschide prima uşă pentru a arunca o privire în afară, ca să vedem ce anume vor întâlni razele privirilor noastre!”

Robert deschide prima dintre cele trei uşi şi se retrage uluit înapoi. După un scurt răstimp, el spune: „O, Doamne, o, prieteni, ceea ce se vede este într-adevăr prea mult pentru ochii unui spirit creat! Eu văd Luna Pământului aşa cum este ea întrupată şi cum trăieşte ea pe firmamentul ceresc. Este scăldată pe deplin în lumină şi arată extrem de plăcut. Iar în spate, în fundal, se zăresc o mulţime de stele foarte luminoase. Dintre acestea eu am putut recunoaşte imediat Pleiadele, Orionul şi Carul Mare. Şi Calea Lactee se vede foarte bine, dar nu ca o pulbere scânteietoare, ci ca o bandă lată, plină de constelaţii scânteietoare. O, prieteni! Faptul că putem vedea toate aceste lucruri de

aici dovedeşte mărinimia Ta, Doamne, care ai umplut infinitul cu operele strălucitoare ale iubirii, înţelepciunii şi puterii Tale!

Dar marele spaţiu infinit dintre corpurile cereşti nu este gol. Căci eu zăresc acolo spirite care plutesc cu toată rapiditatea încolo şi încoace, şi dintre care unele au ajuns foarte aproape de mine şi m-au salutat din toată inima. Dar, ah, aici se află într-adevăr cea mai înaltă activitate, şi tocmai aceasta este plăcerea mea: să privesc activitatea şi să o desfăşor la rândul meu după puterile mele".

Cu toţii se înghesuie acum pe un balcon mare, care se află dincolo de uşă. De acolo privesc întreg firmamentul înstelat şi discută cu spiritele care plutesc împrejurul lor şi se apropie de balcon. Acestea o fac cu mult drag, cu atât mai mult cu cât Mă zăresc şi pe Mine.

Robert Mă întreabă dacă ar putea pluti şi el la fel de liber în cazul în care ar trece dincolo de balustradă. – Eu îi răspund: „Încearcă, poate merge!"

Robert priveşte adâncurile de sub el, îndepărtându-se rapid de balustradă, şi spune: „Doamne, prefer să renunţ la această încercare, pentru că sub noi nu este decât un mare gol! Dar cum vine asta? Doar am ieşit pe balcon de la nivelul pământului şi ar trebui să ne aflăm la nivelul pământului. Dar cu acest gol infinit aflat sub noi, care are de nenumărate ori mărimea distanţei până la stelele fixe, nici nu poate fi vorba de vreun pământ. Dar atunci pe ce temelie este clădită casa Ta, Doamne şi Părinte al nostru? Căci sub balcon nu se mai află nici un perete, şi nu se zăreşte nimic altceva decât adâncimea infinită a creaţiei. Zău că nu mai înţeleg nimic!

În mintea mea se nasc o mie de întrebări de tot felul! Spre exemplu: Cum se face că atunci când am venit de pe Pământ în acest oraş şi am păşit în sfânta Ta casă nu am observat nici un balcon? Apoi am intrat în această casă la nivelul pământului, iar camera, la fel de mare ca şi sala de deasupra noastră, are douăsprezece uşi prin care se ajunge la aceste balcoane de unde se poate privi în depărtare şi din care nu se zărea nici o urmă anterior. Acum descoperim că această casă pluteşte liber, ca un corp ceresc în eter – iar din restul oraşului, care se extindea la infinit, nu se mai zăreşte nici măcar o căsuţă! De asemenea, din cele trei uşi aflate pe aceeaşi linie în acelaşi perete se iese în acest enigmatic „afară" – iar aici nu se mai vede nimic din toate acestea. O, Doamne şi Părinte! Dacă înţelege cineva acest lucru, acela este într-adevăr un om deosebit.

Cer ici, Cer colo! Eu nu pot pricepe acest lucru! Să fie aceasta un fel de fantezie de tip spiritual, sau un fel de dioramă spirituală, ori o iluzie optică spirituală? Căci realitate nu poate fi! Sau Cerul este adevărat, şi atunci cele văzute trebuie să fie iluzie – sau cele văzute sunt reale, şi atunci Cerul este o iluzie. O, Doamne şi Părinte al meu, te rog în numele tuturor să ne dai cât mai repede o explicaţie!

Este drept că de la intrarea mea în lumea spirituală m-am izbit de apariţii ciudate, în special în prima mea casă. Însă eu am putut să le

înţeleg treptat, pentru că ele se manifestau în legătură cu interiorul meu. Însă aici eu sunt însăşi partea cea mai lăuntrică a fiinţei mele, dincolo de care nu se mai poate ascunde nimic. Atunci de unde provine această aparenţă ciudată?”

Eu: „Ai răbdare, iubite prieten! Cu timpul vei înţelege totul foarte limpede, deşi îţi vor mai rămâne o mulţime de lucruri pe care le vei înţelege la fel de puţin cum le înţelegi pe acestea, care de fapt sunt cât se poate de simple. Însă acum să ne întoarcem în încăpere, ca să aruncăm o privire prin cea de-a doua uşă!”

Cu toţii se întorc rapid în încăpere, iar împăratul Rudolf Mă întreabă: „Părinte şi Doamne! Ca să fiu sincer, pe mine nu mă interesează deloc problemele pe care le-a pus fratele Robert. Căci eu mă gândeam aşa: desigur că lucrurile sunt de neînţeles, iar părţile componente şi raporturile lor contrastează într-un mod remarcabil. Însă eu nu rămân la acestea. Căci atâta timp cât nu înţeleg temeiul deplin al unui lucru, el continuă să prezinte pentru mine acelaşi interes. Dar dacă înţeleg deja un lucru, interesul faţă de el scade, căci numai aspectele minunate şi de neînţeles îmi atrag întrutotul atenţia. Căci lucrurile pe care le înţelegem şi care ne apar drept fireşti ne devin indiferente de îndată ce le-am înţeles. Numai cele neînţelese sunt şi rămân mereu interesante.

De aceea, pe mine nu m-a preocupat, ca pe fratele Robert, înţelegerea temeiurilor tuturor acestor minuni. Însă eu aş vrea să ştiu cine sunt acele spirite care străbat în mod liber eterul. Faptul că trebuie să fie fericite în felul lor l-am desprins din expresia prietenoasă a chipurilor lor. Dar cine sunt ele într-adevăr şi care este menirea lor, o Doamne şi Părinte, numai Tu poţi şti”.

Eu: „Sunt îngeri din acest Cer suprem, aflaţi în misiune. Cu timpul, pe măsură ce vă veţi înarma cu înţelepciunea necesară, veţi pleca şi voi din când în când în câte o astfel de misiune. Ei sunt răspunzători de menţinerea tuturor lumilor şi sunt conducătorii şi îndrumătorii superiori ai acestora. Căci iată, un asemenea înger vesel este nu arareori stăpânul şi domnitorul unui întreg ţinut solar. Dar pentru a ajunge într-o asemenea calitate de domnitor trebuie ca mai întâi el să cunoască desigur multe şi să fi parcurs multe şcoli. Cado al nostru, care este un spirit foarte înzestrat, a început să slujească şi să domnească pe Pământ. El îşi îndeplineşte bine sarcinile şi ştie să ţină la respect diversele spirite; de aceea, primeşte o sferă de acţiune din ce în ce mai mare.

La început, fiecăruia i se repartizează doar o sferă mică de acţiune. Dacă el este fidel sarcinii sale şi întrutotul activ, i se acordă în curând o sferă de influenţă mai largă. Astfel, lui Cado i s-a dat la început doar o sferă mică de influenţă spre conducere şi supraveghere, alcătuită din două mici ţinuturi. Şi iată că acum îşi întinde deja sceptrul peste jumătate din Europa, iar dacă va continua în acest fel, va avea în curând întreg Pământul în puterea voinţei sale. Şi dacă a dovedit pe Pământ că

a ştiut cum să folosească puterea ce i s-a conferit, atunci va primi conducerea Soarelui, şi apoi, împreună cu acesta, conducerea tuturor planetelor, şi aşa mai departe, până când va ajunge domnitorul întregului sistem solar. – Înţelegeţi acum cine sunt spiritele care plutesc afară?”

Împăratul Rudolf: „Da, Doamne şi Părinte! Dar eu nu pun mare preţ pe această demnitate. Căci un astfel de înger nu are niciodată răgazul să vină încoace ca să se odihnească puţin din marea lui osteneală”. – Eu: „O, nu-ţi face probleme, căci un astfel de înger are milioane de făpturi în slujba lui, care îi îndeplinesc voinţa, şi el poate veni încoace ori de câte ori vrea, pentru a primi de la Mine alte măsuri şi reguli de comportare, precum şi întărirea necesară. La masa la care tocmai am participat ai văzut mulţi dintre aceştia, care acum se află deja la locurile activităţii lor.

Dar acum să aruncăm o privire prin cea de-a doua uşă. Ea este deschisă, aşadar să ieşim prin ea! Iată că ne aflăm pe un al doilea balcon! Ce vedeţi aici?”

Cu toţii sunt peste măsură de uimiţi, căci zăresc minunatul ţinut al centurii centrale a Soarelui şi nu se pot minuna îndeajuns de splendoarea acesteia. Ei văd şi oameni, însă aceştia se află la o asemenea depărtare încât nu le pot percepe bine forma; căci pentru a o percepe ar trebui să aibă nişte inimi mai puternice.

Robert se îndreaptă din nou către Mine şi spune: „O, Părinte preasfânt, în fond, fratele Rudolf are dreptate! Şi eu îmi dau seama că în cazul unor asemenea apariţii toate întrebările sunt zadarnice. Aici există lucruri mult mai minunate şi cu mult mai numeroase decât la uşa anterioară. Şi nu am termina niciodată cu întrebările. De aceea, este mai bine să savurăm în linişte deliciile Cerului şi să aşteptăm cu răbdare ca Tu să binevoieşti să arunci lumină asupra lor. Cât despre oamenii de acolo, deşi nu am putut percepe mai îndeaproape formele lor, am observat totuşi prea bine că trebuie să fie infinit de frumoşi”.

Eu: „Iată, acesta este Soarele, cu locuitorii săi propriu-zişi. Cei mai întunecaţi se mai află încă în materie, pe când cei mai luminoşi sunt spirite pure, care sunt de asemenea locuitori ai Soarelui. Mai târziu vei învăţa să le cunoşti şi să le ştii pe toate, însă acum ar fi prea devreme. Dar acum noi am văzut ce se află după cea de-a doua uşă. Să mergem aşadar la cea de-a treia uşă de pe acest perete dinspre nord!”

Ne întoarcem iarăşi în încăpere, unde cea de-a treia uşă este deja deschisă. Ieşind pe balconul celei de-a treia uşi zărim o lume iluminată în mod natural, situată foarte aproape de cel de-al treilea balcon. Din locul nostru putem privi (ca şi mai înainte), Soarele, dar doar o mică porţiune a acestuia. – Robert întreabă imediat ce fel de lume este aceasta şi dacă este cumva o parte mai întunecată a lumii solare.

Eu îi răspund: „O, nu, aceasta este Luna Pământului. Priviţi acest ţinut posomorât şi acolo, mai departe, grupul acela mic de fiinţe omeneşti pitice! Aceştia sunt locuitorii propriu-zişi ai acelei părţi a Lunii care este

mereu întoarsă de la Pământ. Cea mai mare plăcere a lor o constituie femeile, pe care, din pură iubire şi delicateţe, le poartă de obicei pe umerii lor. Deasupra lor puteţi zări plutind nişte spirite vesele. Acestea sunt sufletele omuleţilor de pe Lună care au murit! Bucuria lor este să facă bine fraţilor lor care încă nu au murit şi să-i ocrotească de tot felul de pericole. În primul rând, ei le atrag atenţia asupra faptului că spiritele foarte materiale care locuiesc în partea opusă a Lunii, mereu îndreptată spre Pământ, nu trebuie să ajungă la locuitorii din partea vegetativă a Lunii, unde ar aduce pericole considerabile în casele acestora, care constau în văgăuni ascunse sub sol.

Acum ştiţi suficiente lucruri despre organizarea acestui corp ceresc. Pe măsură ce vă veţi primi însărcinările ce vă vor reveni, veţi cunoaşte treptat totul. De aceea, nu vom mai zăbovi asupra acestei mici lumi, ci vom privi deîndată prin cea dintâi uşă de pe peretele dinspre apus, pentru a contempla şi de acolo lumea dinafară".

Capitolul 296
Peretele dinspre apus. Privire prin cea dintâi uşă
Un Soare central planetar, părinte al nenumăraţilor Sori planetari
Organizarea dioramelor spirituale

Ne întoarcem cu toţii în încăpere. Prima uşă de pe peretele dinspre apus este deja deschisă, fără ca cineva să o fi atins cu mâna. Acest fapt constituie din nou un prilej pentru Robert ca să pună întrebarea despre instalaţia mecanică prin care se pot deschide de la sine aceste uşi.

Însă Eu îi spun: „Prietene, încă nu ai reuşit să-ţi faci o idee despre atotputinţa voinţei Mele?" –Robert: „O, iartă-mă, preabunule Părinte! Iată, din cauza felului Tău atât de prietenos şi de condescendent de a fi, noi uităm adeseori că eşti atotputernic. Însă acum toate sunt din nou în cea mai bună ordine!"

În continuare, păşim prin uşă şi în faţa privirilor noilor locuitori ai Ierusalimului ceresc se deschid ţinuturi nesfârşite. Fluxuri uriaşe scaldă aceste ţinuturi aflate la o distanţă incomensurabilă, iar apele lor strălucesc mai puternic decât întreaga lumină a Soarelui Pământului concentrată într-un singur punct. Minunate grădini uriaşe devin vizibile după ce ne obişnuim treptat cu lumina puternică a acestor fluxuri, iar în mijlocul lor se zăresc strălucind cele mai măreţe clădiri, în care obişnuiesc să locuiască oamenii acestor ţinuturi de lumină. Deasupra fluxurilor de lumină se zăresc plutind staturi omeneşti strălucitoare, ale căror forme sunt indescriptibil de frumoase. Robert şi alţi câţiva îşi pun mâinile în faţa ochilor, pentru că nu pot suporta puternica strălucire a luminii, şi Mă întreabă ce fel de lume este aceasta.

Eu le răspund: „Acesta este un Soare central, în jurul căruia se rotesc în cercuri largi milioane de alţi Sori planetari mai mici. Forţa sa de

atracţie este atât de mare, încât el menţine milioanele de Sori planetari, împreună cu planetele lor, pe traseele prescrise. Dar această forţă nici nu se compară cu puterea celui mai mic dintre copiii Mei! Căci Eu vă spun vouă că toţi Sorii sunt doar o jucărie în mâinile copiilor Mei! Acum ştiţi ce vedeţi de aici, şi noi vom părăsi din nou acest balcon pentru a trece prin cea de-a doua uşă de pe acest perete dinspre apus”.

Robert spune: „Doamne şi Părinte! Aş vrea totuşi să ştiu cât de cât cum este posibil ca prin fiecare din aceste uşi să se vadă un alt mare corp ceresc – de vreme ce aceste uşi se află doar la o distanţă de câţiva paşi una de alta! Cum de pot exista aceşti coloşi ai Universului în spaţiu la câţiva paşi unul de altul? Doamne, să ştii că eu îmi potolesc curiozitatea şi îmi educ răbdarea pe cât pot, dar din păcate nu-mi foloseşte la nimic. Trebuie să dobândesc o lumină cât de mică în această privinţă, căci altfel mă voi îmbolnăvi, chiar şi aici, în Împărăţia vieţii desăvârşite”.

Eu îi răspund: „N-ar trebui să te îmbolnăveşti, pentru că aici nu este posibilă nici o boală. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că Eu îţi voi oferi o mică lumină în acest sens! Ascultă deci! Tu ai amintit deja ceva despre o ‹dioramă› spirituală. Iar aceasta este într-adevăr o asemenea dioramă spirituală, care se bazează desigur pe alte principii optice decât o dioramă terestră.

Iată, fiecare dintre aceste uşi este oarecum o oglindă concavă spirituală. Când uşa se deschide, tu vezi ceea ce există în mic în inima ta, dar într-un mod desăvârşit, în conformitate cu ordinea veşnică. Dacă păşeşti în faţa unei asemenea oglinzi concave, tu poţi zări imaginea mărită a ceea ce se oglindeşte oarecum pe suprafaţa ei pură din cămările tale cu provizii. Însă oglinda nu este un fel din sticlă, ci din cel mai pur aer ceresc. Iar acesta este atât de neted, încât la nevoie constituie peretele cel mai luminos, pe care se reflectă ceea ce ar putea fi întrutotul preluat în interior în conformitate cu specificul construcţiei.

Desigur că pe Pământ nu există nimic care să se asemene cu acest gen de oglinzi. Numai aşa-numita Fata Morgana ar putea fi luată în considerare ca fiind tot un fel de reflectare în aer. Însă Fata Morgana se află la o distanţă mare cât cerul în urma acestui tip de oglindire, pentru că ea preia obiectul pe care şi-l imaginează oamenii, în timp ce oglindirea aceasta din casa Mea este reflectarea unor realităţi care există. – Asemănătoare ar fi reflectarea diferitelor culori printr-o prismă, unde lumina reflectată pe o anumită suprafaţă sub un anumit unghi are o anumită culoare. Efectul pe care îl are o astfel de prismă asupra culorilor lipsite de formă este aplicat de acest gen de oglinzi asupra formelor iradiate pe suprafeţe lor din inimile spiritelor îngereşti aflate dinaintea lor, corespunzând specificului acestor suprafeţe.

Dacă Eu vreau însă ca această oglindă sau alta să nu mai existe aici, atunci tu vei vedea prin uşă numai ceea ce înconjoară în mod firesc această casă a Mea, care se află în mijlocul marelui oraş, fiind înconjurată de el din toate părţile. Căci vederea obişnuită se bazează

aici pe aceleaşi legi ca şi vederea de pe Pământ, numai că ea se manifestă desigur în potenţialul ei cel mai înalt.

Faptul că o asemenea oglindă nu constituie câtuşi de puţin un perete solid se datorează şi necesităţii ca fiecare spirit să poată ajunge cu viteza gândului pe acele corpuri cereşti adevărate pe care le zăreşte în oglindă. Acest lucru se petrece pe calea unor raporturi spirituale cereşti. Dar cum se realizează acest lucru, iubite prietene, îţi va deveni limpede abia după un răstimp. Cum mai stai cu boala? Crezi cumva că te va apuca din nou febra nerăbdării?"

Robert: „O, Doamne şi Părinte, iubire a tuturor iubirilor! Acum sunt mai înţelept şi mai înţelegător cu echivalentul a o mie de ani de învăţătură pământească. Ţie Ţi se cuvine toată iubirea şi slava noastră pe vecie!" – Eu: „Acum, dacă inima îţi este întrucâtva mai uşoară, să trecem de îndată prin cea de-a doua uşă. Iată că ea este deja deschisă!"

Capitolul 297

Privire aruncată prin cea de-a doua uşă de pe peretele dinspre apus
Un Soare central de rang superior
Măreţia oraşelor şi a clădirilor
Să fie acestea formaţiuni ale instinctului, sau ale unei adevărate înţelepciuni?

Trecem cu toţii prin această a doua uşă de pe peretele dinspre apus şi zărim acolo un al doilea Soare central, de rang superior, în jurul căruia se rotesc întregi domenii solare, asemănător planetelor în jurul Soarelui pământului.

De această dată, toţi îşi ridică mâinile în sus şi strigă: „O, Doamne, Doamne! Înapoi cu noi! Căci nu mai putem suporta aşa ceva! Aceasta este o lumină care trebuie că depăşeşte de un trilion de ori lumina Soarelui central anterior. Nu vedem să aibă vreun capăt şi nu descoperim nici o formă. O, Doamne, Dumnezeule atotputernic al infinitului! Ce lumină orbitoare! Ce forţă de a lumina!"

Eu: „Priviţi un răstimp înăuntru şi tinerii voştri ochi se vor obişnui cu această lumină; veţi descoperi atunci chiar şi forme în interiorul ei!" – Robert: „Toate ar fi bune, dacă am putea suporta această lumină! Căci este o lumină de o asemenea intensitate încât ar dizolva în neant Pământul într-o singură clipă. Ochii noştri au fost obişnuiţi să vadă o lumină de un calibru destul de mare. Dar acum îmi este pur şi simplu imposibil să privesc în interiorul acestei lumini. Dacă nu vei crea un paravan în faţa ochilor noştri, precis nu vom fi în stare să privim această lumină înspăimântător de puternică".

Eu: „Ei, ei, doar nu te pricepi mai bine în privinţa acestor lucruri decât Mine! Priveşte doar câteva secunde în lumină şi te vei convinge că ea este întrutotul suportabilă. Va trebui să vă obişnuiţi să priviţi inclusiv lumina cea mai puternică. Din când în când se întâmplă ca Eu însumi să

apar în lumina Divinităţii din Mine, faţă de care toată această lumină este o adevărată noapte. Şi cum aţi putea atunci să Mă priviţi pe Mine într-o asemenea lumină, dacă aceasta, care este cu mult mai slabă, vi se pare insuportabilă? Priviţi aşadar cu curaj în interiorul ei, şi restul va veni de la sine!”

După aceste cuvinte, Robert începe să privească – la început cu ochii mijiţi – în acest mare Soare central, şi după un timp spune: „Părinte al meu, îţi mulţumesc pentru acest har! Acum văd chiar şi forme, dar acestea nu sunt stabile, pentru că puterea luminii le şterge din când în când. Însă apoi reapar sub aceeaşi înfăţişare. O, trebuie să fie o lume minunată. Desigur că o asemenea lume este un Cer în sine. Trebuie să fie minunat să trăieşti acolo, odată ce te-ai obişnuit cu această lumină.

Ah, acum descopăr un oraş infinit de mare, cu minunate clădiri măreţe. Se aseamănă cu sfântul Tău oraş al tuturor oraşelor din întreaga veşnicie. Iată că pe cât de departe văd ochii mei, zăresc grădini şi palate clădite într-un stil arhitectonic întrutotul străin mie. Arcade imense se îndreaptă în toate părţile, iar pe acestea se află cele mai măreţe coloane, iar deasupra lor strălucesc palate de o măreţie indescriptibilă. O, este mai mult decât măreţ!”

Acum încep cu toţii să privească mai intens în lumina acestui al doilea Soare central. Ceilalţi descoperă treptat şi ei cele văzute de Robert. Ba unii văd chiar mai mult. Ei zăresc o minunată lume vegetală, o mulţime de animale ciudate de tot felul, precum şi o mulţime de oameni indescriptibil de frumoşi care se plimbă prin grădini. Din mişcările lor se poate percepe că sunt extrem de fericiţi şi de împăcaţi.

Aceştia sunt percepuţi în special de Mathilde Eljah, care spune: „O, Doamne Dumnezeule, ce diferenţă inconfundabilă există între această lume şi Pământul nostru! Această lume este ca un Cer desăvârşit, pe când în comparaţie cu ea Pământul se aseamănă cu Iadul însuşi. O, aceştia trebuie să fie nişte oameni nespus de buni şi de înţelepţi! Desigur că în această lume nu există moarte. Şi se pare că nu există nici bătrâneţe. Pretutindeni străluceşte primăvara veşnică şi fiecare statură emană plenar o stare de tinereţe. O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte! Ce lume! – Chiar şi animalele par extraordinar de blânde şi stau unele alături de celelalte, la fel ca mieii.

O, Doamne! Cât de mare trebuie să fie pentru oricare dintre copiii Tăi bucuria de a deveni domnitor peste o astfel de lume. Ba chiar şi pentru Tine trebuie să fie o mare bucurie să păşeşti în aceste ţinuturi pline de lumină. Dar nu ar trebui să mai privesc prea mult această lume, căci voinţa mi-ar putea slăbi într-atât încât să trebuiască să pătrund în această lume şi să fac cunoştinţă mai îndeaproape cu aceşti oameni minunaţi”.

Petre spune: „Nu ai decât să încerci, dar s-ar putea să te înşeli. Căci aceste fiinţe s-ar putea să nu te poată vedea pe tine ca spirit provenit din Cerul cel mai înalt, întrucât sunt ataşate într-o măsură mai mare sau mai mică de materia lumii în care trăiesc. Am presupunerea

întemeiată că aceşti oameni nu cunosc moartea, deci nici transformarea. Cred că sunt aşa cum îi vezi acum, de la prima lor apariţie în această viaţă veşnică ce le-a fost atribuită. Operele lor arată într-adevăr că înţelepciunea se află la ei acasă, dar nu aş vrea să consider acest lucru o regulă generală. Căci şi pe Pământ există tot felul de animale care înfăptuiesc lucruri pe care nici un artist, oricât de înţelept, nu le poate imita. Şi atunci, ar fi corect să presupunem că asemenea animale sunt înzestrate cu o înţelepciune solomonică? Exact la fel ar putea fi situaţia acestor oameni. S-ar putea foarte bine ca ei să fie mai degrabă oameni ai instinctului, decât oameni ai înţelepciunii, şi în acest caz nu ar mai fi atâtea lucruri atrăgătoare la ei. Ce crezi în această privinţă?”

Eljah îi răspunde: „Da, s-ar putea să ai întrucâtva dreptate. Dar după cum arată majoritatea lucrurilor ce-i înconjoară, se pare că aceşti oameni acţionează mai degrabă dintr-o înţelepciune reală, şi nu din instinct. Aceste clădiri în stilul arhitectonic cel mai îndrăzneţ şi aceste grădini splendide constituie o dovadă îndestulătoare a faptului că la aceşti oameni înconjuraţi de această lumină preaputernică este vorba de ceva mai mult decât de un instinct pur”. – Petre: „Da, s-ar putea ca în această privinţă să ai şi tu dreptate! Însă eu rămân la părerea mea”.

Eu: „Aveţi amândoi dreptate, fiecare în felul lui! – Dar pentru că am făcut să se deschidă cea de-a treia uşă, vă propun să o părăsim pe aceasta şi să păşim de îndată prin uşa care s-a deschis”.

Capitolul 298
Prin cea de-a treia uşă se vede Soarele central universal Ordonarea sistemelor solare, mărimea şi intensitatea luminii Sorilor Spiritele focului de pe Soarele central universal în activitatea lor

Toţi păşesc acum prin cea de-a treia uşă de pe peretele dinspre apus. Dar de îndată ce au aruncat chiar şi o singură privire înăuntru se întorc imediat înapoi, căci lumina ce emană de acolo este incomparabil mai puternică decât cea din uşa anterioară.

Robert şi alţi câţiva spun: „O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte! Ochii noştri, care au putut suporta cât de cât lumina Soarelui anterior, nu pot suporta această lumină indescriptibil de puternică. Lumina Soarelui anterior era o lumină liniştită, deşi la început ni s-a părut la fel de insuportabilă. Însă această lumină se aseamănă cu nişte flăcări unduitoare care ne înţeapă pur şi simplu ochii! Ce fel de lumină este aceasta? Este vorba tot de un Soare central?”

Eu îi răspund: „Da, însă unul de un ordin superior. Dar pentru ca să înţelegeţi corect acest lucru, trebuie să vă imaginaţi ordinea sistemelor solare în felul următor:

Milioanele de sori planetari, în jurul cărora se deplasează planete cum este Pământul vostru, alcătuiesc împreună cu Soarele lor central un

domeniu solar. Un astfel de Soare central este întotdeauna atât de mare încât depăşeşte de o sută de ori, şi uneori chiar de o mie de ori sau de milioane de ori în privinţa conţinutului său corporal masa Sorilor ce se rotesc în jurul său, împreună cu cea a planetelor care îi înconjoară; căci există domenii solare mai mici sau mai mari. Dar cu cât un domeniu solar este mai mare, cu atât trebuie să fie mai mare Soarele său central faţă de totalitatea Sorilor secundari, pentru a-i menţine pe orbitele lor prestabilite, în ciuda distanţei mari la care se află. Şi cu cât este mai mare numărul şi depărtarea sorilor secundari de Soarele central, cu atât trebuie să fie mai mare volumul unui astfel de Soare central, pentru ca acesta să se raporteze după cuviinţă la Sorii planetari care îl înconjoară.

Multe asemenea domenii solare au la rândul lor un Soare central al domeniilor, în jurul căruia acestea se rotesc pe traiectorii infinit mai mari decât cele ale Soarelui central obişnuit, care la rândul lui trebuie să fie cu mult mai mare decât toate domeniile solare luate laolaltă. Nu de puţine ori, aceste domenii se rotesc cu miile în jurul unui Soare central la fel ca acela pe care l-am văzut prin cea de a doua uşă de pe peretele dinspre apus. – Asemenea domenii solare împreună cu Soarele lor central formează un univers solar.

Iar mii de astfel de universuri solare au un Soare central şi mai mare, care este la rândul lui de mii de ori mai mare decât universurile solare ce se rotesc în jurul său. Iar Soarele pe care îl vedeţi aici este un astfel de Soare central universal.

Pe măsură ce creşte mărimea acestor sori centrali, creşte şi lumina lor. Puteţi vedea aceste raporturi cam în felul următor: dacă, de exemplu, Soarele planetar central are o asemenea mărime încât diametrul său comportă un miliard de mile terestre, diametrul unui Soare central al unui domeniu solar este de un milion de ori mai mare decât diametrul unui Soare central planetar, având aşadar un milion de miliarde de mile pământeşti. Iar un astfel de Soare central universal – cum este cel pe care îl vedem prin această a treia uşă – creşte la rândul său, uneori de un milion de ori sau chiar de un miliard de ori, în funcţie de faptul că domină un număr mai mare sau mai mic de universuri solare, atât în privinţa mărimii, cât şi a luminozităţii sale. El poate ajunge astfel la un cvadrilion sau chiar un cvintilion de mile diametru.

Sorii de acest tip au propria lor lumină de foc şi nu sunt potriviţi pentru a fi locuiţi de fiinţe materiale. În schimb, ei sunt locuiţi în modul cel mai confortabil de spirite ale focului care se găsesc în astfel de mări de foc aproape infinite, unde îşi au locuinţele şi domeniile de domnie. Este drept că şi oamenii înzestraţi cu corpuri pot locui pe astfel de sori, dar nu la suprafaţa lor, ci într-o sferă interioară. Căci orice Soare constă din mai mulţi Sori, care se constituie în interiorul Soarelui exterior aproximativ la fel ca planeta Saturn în interiorul inelului său.

Iar acum obişnuiţi-vă să suportaţi şi lumina acestui Soare, căci pe viitor va trebui să suportaţi lumini infinit mai puternice, şi în final chiar

lumina propriei Mele Dumnezeiri. Încercaţi numai, şi veţi reuşi! Începutul este întotdeauna greu”.

După aceste cuvinte de încurajare, întregul grup îşi îndreaptă din nou privirile înspre acest Soare şi încearcă să vadă dacă este posibil să-i suporte lumina.

Robert, ai cărui ochi sunt foarte sensibili, se întoarce către cei trei apostoli prezenţi şi spune: „Dragi prieteni! Cum se face că voi puteţi privi atât de nestingheriţi în această lumină? Deşi ştiu că această lumină puternică nu poate dăuna ochilor mei, nu o pot privi nici măcar două secunde din cauza marii sale intensităţi. Este drept că nu mă dor ochii, dar această lumină imensă şi pătrunzătoare nu îngăduie ochilor mei să-i privesc măreţia mai mult de o secundă. Spuneţi-mi, dragi prieteni, voi cum procedaţi de nu vă deranjează câtuşi de puţin această lumină?”

Pavel îi răspunde: „Iubite prieten, nu vreau să-ţi spun decât atât: întăreşte-ţi voinţa, asta este totul! Noi percepem o lumină de aceeaşi intensitate cu aceea pe care o percepi tu, însă voinţa noastră are în asemenea ocazii acea putere decisivă pe care o poate prelua din orice intensitate a luminii. Excepţie face preluarea intensităţii luminii din interiorul Divinităţii Domnului însuşi, pe care nu o putem suporta nici noi mai mult de trei clipe scurte. De aceea, trebuie să te străduieşti să îţi fortifici nu atât vederea, cât voinţa; dacă vei proceda astfel, nu te va mai deranja nici o lumină. Încearcă numai, şi te vei convinge că aşa stau lucrurile!”

„Să încerc să văd cât de departe pot să duc lucrurile!” Robert începe să privească cu chipul arzând în lumina Soarelui. După un timp spune: „Fraţilor, aveţi pe deplin dreptate! Nu din cauza ochilor nu vedeam, ci din cauza slabei mele voinţe!

Privesc acum cu mare uşurinţă această lumină şi resimt o mare bucurie la vederea ei, căci acum încep să percep prin cele mai limpezi flăcări eterice o lume minunată şi zăresc clădiri largi, în care probabil că locuiesc spiritele focului despre care ne-a vorbit Domnul. Aceste clădiri constau într-un mod remarcabil dintr-un număr infinit de turnuri imense înălţate simetric, care sunt legate între ele prin nenumărate arcade. Iar acum zăresc şi fiinţe omeneşti plimbându-se pe aceste arcade. Mişcările lor sunt infinit de rapide. Ele se mişcă asemenea fulgerelor, încoace şi încolo! Oare aceste spirite au nişte probleme atât de urgente de rezolvat, încât aleargă încoace şi încolo ca şi cum ar fi întrucâtva posedate?”

Pavel: „Da, prietene, pe un astfel de Soare există infinit de multe lucruri de făcut, lucruri pe care tu desigur că încă nu le poţi înţelege. Dar din aceste clădiri extrem de mari poţi trage totuşi concluzia că pe acest Soare trebuie să se petreacă multe, şi de acolo se trage marea hărnicie a acestor spirite! Iată, pe acest mare Soare arde cel mai pur gaz, iar acesta trebuie să existe în permanenţă din supraabundenţă în marile gazometre aflate la nivelul sub-solar. Astfel că nu ai altceva înaintea ochilor tăi decât un fel de ‹instalaţie de pregătire a gazului›, iar pe acest

Soare există trilioane de astfel de instalaţii. Şi pe Pământ există în interiorul munţilor spirite care pregătesc erupţiile vulcanice şi aprind gazul combustibil atunci când acesta există în cantitatea necesară. Gazul în sine constă în fond din cele mai simple spirite ale naturii, care trebuie să parcurgă o purificare înainte de a putea trece într-o entitate mai precisă. Pe Pământ însă, ceea ce este organizat aici în cea mai mare ordine, se desfăşoară oarecum grosolan. – Acum ştii destule. De aceea, haide să ne îndreptăm spre uşile dinspre sud”.

Capitolul 299
Prima uşă de pe peretele dinspre sud
Lumina atotputernică a unui Soare principal şi a unui Soare central Raporturile lor uriaşe. Fiinţele care locuiesc acolo – aruncătoare de mingi solare

Eu: „Da, aşa este! Iată, Robert, prima uşă de pe peretele sudic este deja deschisă. Strălucirea şi mai puternică a luminii care pătrunde prin această uşă vesteşte faptul că aici avem de a face cu un Soare şi mai de necuprins pentru tine decât cel văzut anterior. Aceasta este încheierea ordinii creaţiilor materiale ale voinţei şi înţelepciunii Mele”.

Cu toţii trec acum cu teamă prin această uşă (cu excepţia lui Pavel, Petru şi Ioan, cărora aceste lucruri le sunt deja cunoscute). – Ajungând în dreptul uşii, cu toţii se întorc înapoi strigând şi mărturisindu-şi deplina incapacitate de a îndrăzni să privească această lumină chiar şi pentru un timp foarte scurt, căci această lumină le apare de trilioane de ori mai puternică decât lumina sorilor centrali universali anteriori.

Eu: „Această lumină este cu siguranţă foarte puternică, dar şi în cazul acestor sori principali şi centrali primordiali va trebui să procedaţi la fel ca şi în cazul celor precedenţi. Aveţi curaj, o voinţă puternică şi multă stăruinţă! Ei, prietene Robert, nici tu nu îndrăzneşti?”

Robert îmi răspunde: „O, Doamne, abia dacă îndrăznesc! Strălucirea aceasta este aproape orbitoare! Aici mă simt de-a dreptul aruncat înapoi! Dar voi încerca, totuşi, să o fac, în Numele Tău preasfânt. La început, voi închide complet ochii, iar apoi îi voi deschide treptat. Poate că aşa va merge”. – Eu: „Fă aşa cum ţi se pare oportun! Dar ar fi mai bine dacă ai privi de la început cu ochii larg deschişi în această lumină. După doar câteva minute vei putea suporta această lumină mai puternică decât toate cele anterioare”.

Robert: „Bine, aşa să fie! Ceea ce propui Tu, Doamne şi Părinte, este întotdeauna cel mai bun şi mai practic lucru, adecvat scopului urmărit. Aşadar, priviţi acum, ochii mei, care vă sfiiţi de lumină! Iată, o furtună de lumină vă va da de lucru!” După aceste cuvinte se întoarce şi priveşte, la început cu ochii puternic mijiţi, în lumină.

După un timp, Robert rosteşte plin de bucurie faţă de această victorie a sa: „Mulţumesc, Tată, slavă şi iubire Ţie! Şi această mare

lumină poate pătrunde acum în ochii mei. Pentru Tine, Părinte preasfânt, chiar şi lucrurile aparent imposibile sunt cu putinţă! O, voi, oameni de pe sărmanul nostru Pământ! Ochii voştri orbesc deja la vederea micului vostru Soare pământean, a cărui lumină nu este nici a deciliona parte dintr-o singură scânteie a acestei lumini. Oare ce aţi spune voi, dacă la voi ar ajunge chiar şi cea mai mică scânteie din acest Soare? Adevăr vă spun: o singură scânteie ar ajunge pentru a vă transforma într-o clipă în nimic.

O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu! Cum de este cu putinţă o asemenea intensitate a luminii, care depăşeşte toate calculele omeneşti? Un ţol cubic de lumină a acestui Soare are mai multă putere luminoasă decât întreaga lumină a Soarelui pământului concentrată în acelaşi ţol cubic! – Este drept că este o proporţie greu de înţeles, dar aşa stau lucrurile! Acum privesc, de un timp destul de îndelungat, cu uşurinţă în această lumină, dar deşi ochii mei s-au obişnuit cu ea, ea nu slăbeşte deloc în intensitate! Cât de mare este forţa acestei lumini! Cât de mare să fie oare acest Soare şi care să fie scopul imensei sale existenţe?”

Eu îi răspund: „Acesta este un Soare principal central primordial în jurul căruia se rotesc exact şapte milioane de universuri solare. El este de un milion de ori mai mare decât toate cele şapte milioane laolaltă. Diametrul său este de două octilioane de mile terestre. Luminii, care are viteza electromagnetică cea mai mare, anume de patruzeci de mii de mile germane pe secundă, i-ar trebui mai multe mii de trilioane de ani pământeni pentru a ajunge de la un pol la altul al acestui Soare!”

Auzind aceste cuvinte, rămân cu toţii uluiţi. Robert spune, cu totul copleşit: „Şi un astfel de colos solar este creat tot de Tine! De Tine, cel care vorbeşti cu atâta modestie despre aceste lucruri, ca şi cum ar fi vorba de o mână de mazăre!”

Eu: „Da, iubite frate al Meu! Dar nu numai pe acesta L-am creat Eu, ci şi nenumărate altele, care sunt cu mult mai mari decât acesta, care este cel mai mic dintre ele!” – Robert: „Îţi sărut mâinile, Doamne! Aşa ceva este pur şi simplu imposibil de gândit pentru un spirit creat!” – Eu: „Întreabă pe unul dintre cei trei fraţi ai Mei şi ei îţi vor spune imediat dacă este posibil sau nu!”

Robert: „Da, da, pentru Tine, toate sunt cu putinţă! Cu siguranţă, faptul că există ceva infinit de mare, care trebuie să cutremure orice spirit până în fiinţa sa cea mai lăuntrică, nu poate fi contestat nici de Petru, nici de Pavel, şi nici măcar de preaînţeleptul frate Ioan. Aşadar, luminii îi trebuie câteva mii de trilioane de ani ca să ajungă de la un pol la altul! O, Doamne Dumnezeule, ce mărime cutremurătoare! Şi cât de departe trebuie să se afle un asemenea Soare de Pământul nostru, pentru ca noi să îl vedem doar ca pe un punct luminos?” – Eu: „Ajung un decilion de mile pentru a-l reduce aparent la diametrul lui Venus. Te las pe tine să te distrezi cu alte calcule!”

Robert spune, împreună cu Petre: „O, Doamne, nu vrem să ne mai batem capetele şi inimile cu asemenea calcule! Facă-se Voia Ta preasfântă; căci astfel de mărimi ne induc o stare de confuzie, cu toată capacitatea noastră de înţelegere!”

Robert continuă singur: „O, Doamne şi Părinte, iată că încep să zăresc şi în acest Soare o mulţime de fiinţe omeneşti foarte mari! Acestea trebuie să fie întrutotul arzătoare! Dar ceva de genul unor clădiri nu zăresc pe nicăieri. Aceste fiinţe uriaşe se deplasează cu o mare viteză prin flăcările atât de puternice şi par să aibă în tot acest timp o foarte bună dispoziţie. Unele dintre ele se înalţă destul de mult deasupra mării de lumină şi aruncă mingi puternic arzătoare departe, în infinit. Ciudată mai este şi distracţia acestor fiinţe! Căci ele nu par să calculeze matematic încotro îşi azvârl grenadele. S-ar părea că lasă totul la voia întâmplării. Aşa că s-ar putea ca o astfel de grenadă simpatică să ajungă până la noi. Îţi mărturisesc că în ciuda dotării mele exclusiv spirituale, nu mi-aş dori să fiu cel în capul căruia se va sparge un asemenea obiect! De altfel, aceste mingi sunt destul de mari, căci nu cred ca uriaşii aceia să-şi facă de lucru cu nişte mărunţişuri. Cam cât de mare este în raport cu Pământul nostru un asemenea om solar al acestui Soare al sorilor?”

Eu: „Au într-adevăr o mărime considerabilă, dragul Meu Robert! Fiecare minge azvârlită de ei este în general mai mare decât Soarele Pământului, deşi există şi unele mai mici”.

Robert: „Foarte ascultători sunt aceşti supuşi ai Tăi! Aşadar, aceşti oameni nu fac decât să arunce Sori în întreaga nesfârşire! Iar dacă o asemenea fiinţă s-ar afla pe Pământ, care desigur pentru ea nu ar fi decât un grăunte de nisip, ar fi o adevărată distracţie să bage în buzunarul ei de la vestă Soarele împreună cu toate planetele sale, Luna şi cometele. Nu cred că vom putea fi vreodată la per tu cu asemenea oameni! O, Doamne, iartă-Mă, Te rog, dacă cu acest prilej am devenit puţin sarcastic. Dar nu am putut să mă abţin, comparând mărimea lor cu mărimea Pământului nostru. Dar unde ajung să cadă aceste biluţe pe care le aruncă aceşti omuleţi la infinit?”

Eu: „Majoritatea se întorc înapoi pe solul acestui Soare, dar unele rămân în spaţiul infinit, unde devin sori în sfera unui Soare central”. – Robert: „Dar în acest caz s-ar putea foarte bine ca una dintre ele să ajungă în apropierea Pământului, lucru care însă nu a fost consemnat în cărţile de istorie”.

Eu: „Pentru început, ţin să remarc că tu nu ai citit toate cărţile de istorie de pe Pământ. Iar în al doilea rând, ţin să-ţi spun că astfel de fenomene nu au fost redate suficient de fidel de către popoarele care au trăit aceste evenimente şi că ele s-au transmis doar în tradiţiile populaţiilor mai puţin evoluate. Cu toate acestea, asemenea biluţe au fost adeseori văzute pe Pământ, sub forma cometelor, şi nu va mai dura mult până când cineva va face o călătorie prin ţinuturile planetelor îndepărtate ale sistemului nostru solar şi va vedea asemenea fiinţe.

De altfel, nu au trecut nici măcar trei sute de ani de când o asemenea cometă solară a intersectat traiectoriile planetelor Saturn şi Uranus, aruncând o lumină atât de puternică asupra Pământului, încât Soarele părea extrem de palid pe lângă ea. Desigur că strălucirea deplină a acestui fenomen nu a durat decât câteva zile şi nu a putut fi observată mai îndelung din cauza vitezei mari de deplasare a sferei de foc. Cu câteva sute de ani în urmă un asemenea oaspete a trecut prin apropierea Pământului, putând fi observat în plină zi. Aşa ceva se poate întâmpla oricând, prietene. Cum şi când se petrece aşa ceva, vei învăţa treptat şi cu timpul. Contemplă însă încă în continuare acest Soare şi vei observa ceva care te va mira foarte tare”.

Capitolul 300
Alte activităţi ale uriaşilor focului de pe Soarele central primordial principal
Naşterea unui mare Soare central universal
Învăluitoarele marilor unităţi cosmice

Robert continuă să contemple o vreme acest Soare, după care spune: „Oricât de mult m-aş uita, nu pot ajunge la temeliile sale! Un val de lumină îl înlocuieşte pe un altul. Uriaşii focului par mai degrabă să înoate în această mare de lumină decât să meargă pe un teren solid, aflat sub picioarele lor. Aş vrea să văd de unde iau aceste sfere luminoase şi cum de acestea au o formă sferică atât de matematic perfectă, ca şi cum ar fi făcute de un artist în strungăria focului.

Aha! Ce se petrece acolo, la o anumită distanţă de ei? Iată, câţiva uriaşi ai focului înalţă un tub imens în înălţimi. Acesta are o deschidere uriaşă, dar totuşi uriaşii trag de ea ca să se lărgească şi mai mult. Întregul tub pare a fi alcătuit dintr-un material extrem de uşor extensibil, căci altfel nu ar putea să-l lărgească aşa. Acum s-ar părea că a atins lărgimea cuvenită. După măsurile pământeşti trebuie să fie o dimensiune imensă, iar aceşti uriaşi stau acum cu sutele în jurul tubului, lăsând între ei o distanţă goală, în care ar mai avea loc cam douăzeci de astfel de uriaşi. Oare ce se va întâmpla acum? Iată că uriaşii îşi deschid gurile, din care izvorăsc diverse forme luminoase. Ce să însemne asta?”

Eu: „Este limbajul acestor fiinţe. Uriaşii îşi dau de înţeles unul altuia că în curând se va naşte un Soare central, care poartă în sine întregi universuri solare. Îl vei vedea şi tu în curând, urcând din deschiderea cea largă a tubului! Fii atent!”

Robert priveşte cu atenţie şi vede o sferă măreaţă de lumină urcând din tub şi depărtându-se cu o mare viteză de suprafaţa Soarelui. – Extrem de uimit de această apariţie, Robert spune: „Prieteni, aceasta nu este o nimica toată! Am văzut acum cu ochii noştri naşterea unui Soare central, care desigur că nu este cel mai mic dintre cei asemenea lui. El are menirea să servească drept Soare central, în jurul căruia se

vor roti trilioane de universuri şi din care acestea îşi vor extrage lumina, căldura, viaţa şi hrana. O, dar aşa ceva este deosebit de măreţ! Dar unde anume va ajunge acest Soare? În ce domeniu îşi va începe el marele său circuit? O, Doamne, acestea sunt lucruri de care chiar şi cei mai mari arhangheli trebuie să fie înspăimântaţi! Aici vedem literalmente cum se creează corpuri cosmice noi, sub privirile Tale, ca locuinţe ale miliardelor de fiinţe libere care le vor locui cândva. O, Doamne, este prea mult pentru un biet spirit creat!

Dar acum, pentru a ajunge la o oarecare ordine în gândirea mea, aş dori să ştiu cum trebuie reunite următoarele date: Aceste fiinţe aruncă încontinuu în afară mici Sori planetari. La rândul lor, Sorii cum a fost acest Soare central universal împins în afară prin tub, nasc cu timpul alţi Sori centrali aflaţi în subordinea lor, iar aceştia, la rândul lor, dau naştere în timpuri incomensurabile unor Sori centrali zonali, care nasc şi ei milioane de Sori planetari. Cum se deosebesc în acest caz acei Sori planetari născuţi în conformitate cu ordinea cosmică de Sorii aceştia, azvârliţi de aici?”

Eu: „Iată, orice asemenea complex de sori şi universuri ce se deplasează în cercurile cele mai largi în jurul unui Soare central primordial este învăluit la o depărtare infinită de către toate aceste universuri solare cu o învăluitoare prin care nu poate pătrunde nici o fiinţă materială. Această învăluitoare este alcătuită dintr-o materie transparentă, care are duritatea diamantului şi este netedă ca o oglindă pe partea dinspre interior. Iar toată lumina care porneşte de la nenumăraţii sori şi care nu este captată de nici un Soare şi de nici un Pământ este captată de această învăluitoare, fiind reflectată înapoi. Deoarece însă cu timpul o asemenea învăluitoare devine mată şi nu-şi mai poate îndeplini pe deplin misiunea, sunt trimise cu puterea corespunzătoare astfel de mingi de lumină de pe asemenea sori centrali primordiali, în aşa fel încât ele să ajungă cu timpul la aceste suprafeţe învăluitoare. Acolo ele sunt folosite pentru curăţirea acestor suprafeţe. Cele care realizează curăţirea sunt de asemenea nişte spirite mari şi puternice, care există într-un număr suficient. Căci tot ceea ce se petrece în întreaga nesfârşire se petrece prin spiritele şi prin îngerii Mei. Dar copiii Mei sunt cei mai mari şi mai puternici dintre toate spiritele”.

Robert: „Doamne, în acest caz eu precis nu sunt copilul Tău! Căci pentru Numele Tău cel sfânt, eu nu mă pot considera altfel decât oribil de mic, şi nu pot să cred că există altul mai mic decât mine, nici deasupra şi nici dedesubtul meu. Nici nu vreau să mă mai gândesc la aceste măreţii pe care le-am văzut, căci cu cât mă gândesc mai mult la ele, cu atât mai mult îmi apar eu însumi ca fiind un simplu nimic. La sfârşit, precis va apărea un Soare de decilioane de ori mai mare decât decilioanele altor lumi, cu învăluitoarele lor, şi faţă de care Soarele acesta nici nu reprezintă mare lucru. Iar acest Soare va fi locuit la rândul lui de alte grupuri sublime de spirite! O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte

al meu! Înţelegerea mea refuză să cuprindă toate aceste lucruri, căci s-a blocat de tot, ca şi cum ar fi murit.

În mărginirea mea, eu abia dacă mi-am imaginat nesfârşirea ca pe un asemenea glob conţinut într-o învăluitoare. Iar Tu spui că în spaţiul infinit se găsesc nenumărate asemenea învăluitori. O, Doamne, asta mi se pare de domeniul cel mai fabulos al fabulosului. Şi cred că gândirea mea va avea veşnic ce rumega în privinţa celor pe care le-am văzut astăzi. Deocamdată, nu pot să mai spun altceva decât: o, Doamne, Dumnezeule Savaot! Mare eşti Tu şi mari sunt lucrările mâinilor Tale! De aceea, Tu eşti totul în toate şi toate sunt în Tine şi născute din Tine, Tu, cel mai bun Părinte, Tată preasfânt şi veşnic! Iar noi, copiii Tăi, suntem mari numai în iubirea Ta, care este viaţa noastră. Însă prin noi înşine nu suntem decât nişte nimicuri, o, Doamne, Părinte preasfânt!”

Eu: „Frumos, frumos din partea ta, prietene Robert, că gândeşti în felul acesta! – Dar făcând abstracţie de toate acestea, va trebui să priveşti împreună cu întreaga societate şi prin cea de a doua uşă a acestui perete sudic, unde vei zări lucruri şi mai măreţe. Să mergem aşadar, căci uşa este deja deschisă şi ne aşteaptă să păşim prin ea. Mai departe, aşadar! Amin!”

Capitolul 301
Privire prin cea de a doua uşă dinspre sud: Imaginea generală a creaţiei materiale Marele om creat ca fiu pierdut Fiinţa şi determinarea sa. Creaţia infinită a lui Dumnezeu

Toţi păşesc plini de curiozitate prin cea de a doua uşă de pe peretele dinspre sud. Când ajung acolo, rostesc cu toţii: „O, aici este plăcut de privit în afară! Căci aici ochii noştri nu trebuie să se mai lupte cu o lumină atât de puternică! Cu aceşti ultimi doi sori chiar că a fost greu să rezistăm! Se pune acum întrebarea ce vedem de fapt, aici? Căci iată, aici nu se află decât un fundal scânteietor, aproximativ cum se vede scânteind de pe Pământ Calea Lactee într-o noapte senină de vară. Dar desigur că vom afla ce se ascunde dincolo de aceasta, dacă Tu, Doamne şi Părinte preaplin de iubire, doreşti să ne dezvălui aceste lucruri”. – Eu le răspund: „Doar de aceea mă aflu aici! – Ieşiţi ceva mai mult afară, pe balcon, ca să aveţi imaginea completă”.

Se îndreaptă cu toţii înspre marginea balconului. Robert cuprinde cu privirea marele cer scânteietor şi spune: „Foarte ciudat! Aceasta este întru totul o statură omenească! Genunchii sunt întrucâtva îndoiţi. Mâinile atârnă neglijent în jos. Iar capul, cu părul lung ca al lui Absalom, apare ca având un chip trist, înclinat în faţă şi privind în adâncuri. Coapsele îi sunt învelite cu un şorţ rupt, care abia le acoperă. Pe scurt, întreaga statură îmi face o impresie extrem de tristă! – Mărimea sa imensă ne poate duce la ideea că aceasta ar fi expresia exterioară a

spiritului Tău atoatecreator, Doamne! Dar chipul lui trist îmi spune că nu poate fi vorba de aşa ceva. Şi dacă ar fi vorba de spiritul Tău, Doamne, ar trebui ca această făptură să dea semne de viaţă. Dar aşa ceva nu poate fi descoperit în imaginea sa. Este ca un fel de reflexie pe care ai creat-o Tu, Doamne, prin răsuflarea Ta. Toate acestea îşi au desigur, temeiul lor, pe care nu îl cunoaşte nimeni în afară de Tine! Doamne, Te rugăm, explică-ne acest chip!”

Eu: „Aş vrea să vi-l explic, dar tu acorzi prea multă valoare mărimilor materiale şi dacă îţi voi oferi doar câteva explicaţii s-ar putea să te apuce iarăşi febra. Şi Mi-ar părea rău să te îmbolnăvesc aici, în Împărăţia Mea. Întreabă-te, deci, dacă eşti în stare să suporţi partea cea mai monstruoasă din împărăţia materiei, şi atunci voi începe să vă dezvălui întrucâtva mai îndeaproape această imagine”.

Robert: „Doamne şi Părinte plin de cea mai înaltă iubire! Acum nu mai contează, căci mă aflu deja în această imagine şi sufletul meu este deja impresionat de ea. Aş putea suporta acum încă câteva duzini de învelişuri globale, în care din partea mea se pot roti cum vor de un decilion de ori decilioane de Sori”.

Eu: „Bine, atunci priveşte mai îndeaproape şi spune-Mi ce vezi!” – Robert spune: „Văd acum întreaga statură imensă ce pare că umple aproape toate abisurile spaţiului infinit, precum şi faptul că ea este alcătuită din mici fire de nisip strălucitoare, dispuse compact unele lângă altele. Acum, întreaga făptură se poate distinge cu mult mai bine, pentru că această strălucire îi conferă un nimb maiestuos deosebit! Dar doresc să Te întreb încă o dată: Ce înseamnă toate acestea?”

Eu îi răspund: „Aşadar, percepeţi cu toţii taina cea mare! Acest om, prin întreg conţinutul său, este spiritul primordial creat pe care Scriptura îl numeşte Lucifer (purtătorul luminii). El se mai află încă în posesia deplină a conştiinţei sale, dar nu se mai află în posesia puterii sale iniţiale. Este un spirit captiv şi judecat în toate părţile fiinţei sale. O singură cale îi mai este deschisă, iar aceea este calea înspre inima Mea de Părinte iubitor. Orice altă cale îi este închisă şi el este ca mort pentru oricare dintre ele, căci nu-şi poate mişca nici măcar o mână sau un picior – nici cât un fir de păr – pe aceste alte căi.

Ceea ce voi percepeţi drept fire strălucitoare de nisip sunt globuri învelitoare, în care sunt conţinute decilioane de decilioane de Sori şi de milioane de ori mai multe planete, luni şi comete. – Iar distanţa dintre două astfel de globuri învelitoare este în medie de aproape un milion de ori diametrul unui asemenea înveliş globular. Faptul că nouă ni se par atât de apropiate una de cealaltă se datorează în primul rând distanţei foarte mari la care se află de noi, dar şi faptului că multe din ele se află în fundalul celor din faţă, iar noi le vedem ca şi cum ar fi la aceeaşi distanţă de noi. Este aproximativ ca şi cum v-aţi afla pe Pământ şi aţi privi Cerul înstelat; el apare ochilor ca şi cum ar fi o suprafaţă boltită, presărată cu grupări de stele aflate strâns una lângă alta, pe când în

realitate două stele ce par învecinate se află adeseori la mai multe trilioane de mile distanţă.

Faptul că acest spirit este divizat acum în astfel de globuri separate constituie judecata lui. Iar viaţa sa, care este împărţită în felul acesta în nenumărate părţi separate între ele, nu este nici ea un întreg, ci trebuie văzută ca fiind ceva extrem de divizat. Căci viaţă se află doar în interiorul globurilor, iar în afara lor nu există altceva decât voinţa Mea veşnic neschimbătoare. Fiecare glob este încremenit şi se află într-un raport imuabil faţă de globurile învecinate.

Dacă veţi privi degetul mic de la piciorul stâng al lui Lucifer, veţi vedea un punct roşu scânteietor. Acela este globul în care se află Pământul vostru, cu tot ceea ce am văzut până acum.

Iar viaţa acestui spirit primordial creat este înlănţuită acum tocmai în acest punct pe care îl constituie Pământul. Dacă el este dispus să se smerească şi să se întoarcă la Mine, îi va fi redată viaţa sa primordială, şi atunci, acest om uriaş va fi din nou animat de viaţă. Dar dacă acest spirit primordial al creaţiei Mele va stărui în încăpăţânarea sa, această situaţie actuală se poate prelungi la nesfârşit, sau cel puţin până când întreaga materie se va dizolva într-o nouă viaţă sufletească şi spirituală multiplă.

Dar această dispoziţie va dăinui şi atunci, dacă acest mare spirit primordial creat nu va voi să se răzgândească. El se poate întoarce smerit la Mine, ca şi cel mai simplu spirit creat, şi atunci va trebui să renunţe în mod liber la totalitatea sa primordială, primind desigur în schimb o alta, infinit mai mare, dar care îi va reveni, ca oricărui spirit omenesc, doar parţial.

Însă opera de învăluire – care constă numai din voinţa Mea neclintită – va rămâne ca bază solidă uşurată de întreaga viaţă sufletească şi spirituală conţinută în ea şi ca un mare monument al marii noastre acţiuni, peste care se vor înşirui noile creaţii. – Robert şi voi, ceilalţi, spuneţi-Mi, aţi înţeles acum?”

Robert şi toţi ceilalţi abia îndrăznesc să respire de veneraţia care i-a copleşit. Numai Robert spune, după un răstimp în care a fost cuprins de cea mai înaltă uluire: O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte preasfânt! Eu îmi apar mie însumi acum ca un nimic nimicit pe vecie. O, preabunule Părinte, îngăduie-ne să ne venim puţin în fire, înainte de a ne conduce înspre o altă uşă! Căci ceea ce am văzut şi am auzit aici ne-a năucit în aşa măsură, încât acum nu mai suntem în stare să vedem sau să înţelegem ceva. O, Doamne, cât de măreţ eşti Tu! O, aşa ceva nu poate fi suportat de un spirit creat! O, Doamne Dumnezeule, o, Tată!”

Capitolul 302
Raportul dintre mărimile materiale şi cele spirituale
Pilda cu grăuntele artificial uriaş şi bobul natural de grâu

Prin cea de a treia uşă dinspre sud emană lumina unei noi creaţii a iubirii veşnice

Eu: „Tot ceea ce aţi văzut este măreţ pentru ochii locuitorilor mai tineri ai Împărăţiei Mele veşnice, care au putut vedea prea puţine în timpul vieţii lor. Dar dacă vă veţi familiariza mai mult cu viaţa voastră lăuntrică, interioară, care este iubirea Mea în voi, atunci tot ceea ce ţine de materie vă va apărea ca fiind infim. Căci chiar şi cea mai mică scânteie a iubirii Mele depăşeşte orice materie într-o măsură incalculabilă, atât în privinţa mărimii, cât şi a însuşirilor. – O mică pildă vă va ajuta să înţelegeţi mai bine aceste lucruri.

Iată, un artist sculptor a privit în lumea pământeană un bob de grâu printr-un microscop foarte puternic, configurându-l apoi din materia sculpturilor sale por cu por, astfel încât a obţinut un bob de grâu uriaş, care depăşea originalul de mai multe milioane de ori. El a expus la vedere acest produs al artei sale, explicând modul în care l-a alcătuit. Atunci a venit, printre alţii, un înţelept care a contemplat acest bob uriaş. După ce a privit bobul şi l-a lăudat pe artist, el a spus: «Prietene! Desigur că pe lângă acest bob uriaş artificial mai ai şi multe boabe de grâu naturale. Spune-mi, te rog, care crezi tu că este într-adevăr mai mare – bobul tău artificial sau un bob micuţ, natural?» – Atunci artistul a rostit: «Prietene! Pentru că ochii tăi pot să măsoare, compară tu însuţi un bob cu celălalt şi vei afla singur răspunsul!» – Atunci înţeleptul a spus: «Bine, ascultă atunci! Orice bob minuscul de grâu adevărat este infinit mai mare decât bobul tău artificial. Căci în fiecare bob de grâu adevărat se află în germenul acestuia puterea lui Dumnezeu, care face ca din fiecare bob să se nască nenumărate alte boabe, care luate laolaltă depăşesc cu mult bobul fără viaţă. Căci tot ceea ce nu este mare în sine, pentru că este lipsit de viaţă, este extrem de mic, chiar dacă în privinţa dimensiunilor sale ar fi mai mare decât întreaga lume. Pe când bobul cel mic, care ascunde în sine puterea şi viaţa lui Dumnezeu, este mai mare decât întregul infinit!»

Iar ceea ce i-a spus acel înţelept artistului, vă spun şi Eu vouă acum. Creaţia materială este într-adevăr mare, iar cel care o observă va avea mari bucurii. Dar în fiecare inimă omenească se află cu mult mai mult decât toate cele pe care le vedeţi acum. Căci ceea ce este fizic nu va creşte mai mult decât este acum. Dar voi veţi putea creşte veşnic în iubirea, cunoaşterea şi înţelepciunea voastră. Puteţi privi acum acest om creat, îl puteţi analiza şi înţelege. Însă el este mort şi nu mai poate face astfel de lucruri. În plus, voi ştiţi foarte bine că această mare imagine reflectă ceva din voi înşivă. Astfel încât, dacă totul se află în voi, şi nu în afara voastră, atunci cât de mari trebuie să fiţi voi, ca toate acestea să aibă loc în inimile voastre? De aceea, nu vă minunaţi prea tare de aceste mărimi! Pentru că trebuie să ştiţi că pentru Mine nimic nu poate fi mai mare decât iubirea din inimile voastre faţă de Mine, Părintele vostru!

Iar dacă o asemenea creaţie ar fi suficient de mare pentru Mine, nu M-aş gândi niciodată la o alta. După cum puteţi vedea, imaginea cea mare îşi are graniţele ei, căci altfel nu ar fi imagine. Iar în afara imaginii voi nu vedeţi nimic, decât un spaţiu infinit, care apare ca fiind gol pentru acest om uriaş – dar care pentru noi nu este gol, ci este chiar foarte plin.

Veniţi acum la cea de a treia uşă de pe peretele sudic şi veţi vedea de îndată cu ochii voştri! Uşa este deja deschisă, şi voi percepeţi, pe măsură ce vă apropiaţi, cum vă întâmpină o lumină blândă. Din aceasta puteţi conchide că această lumină provine dintr-o a doua creaţie izvorâtă din iubirea Mea, şi nu din cea dintâi, a cărei lumină a provenit din flăcările mâniei Mele şi care nu a creat altceva decât judecată după judecată. Priviţi, aşadar, începutul celei de a doua Creaţii, cu adevărat nesfârşită, şi spuneţi-Mi ce anume vedeţi şi simţiţi!”

Capitolul 303
Privire prin cea de a treia uşă de pe peretele sudic
Marele om de lumină al noii Creaţii

Cu toţii se grăbesc acum să treacă prin cea de a treia uşă dinspre sud. Ei zăresc din nou un om infinit de mare, dar de data aceasta înconjurat de o lumină blândă. Numai din regiunea inimii izvorăşte o lumină puternică, lumină care nu răneşte însă ochiul, ci produce în el un deliciu nesfârşit. Sub piciorul său stâng se zăreşte o statură omenească micuţă, pe jumătate întinsă, pe jumătate aplecată în faţă, întru totul asemănătoare staturii văzute prin cea de a doua uşă şi care este înconjurată aici de o sclipire de un roşu şters.

Robert Mă întreabă desigur de îndată ce reprezintă toate acestea. – Eu îi răspund: „Acum aveţi alăturate una lângă alta, cea dintâi şi cea de a doua Creaţie! Marele om de lumină reprezintă noua Creaţie, un nou Cer şi un nou Pământ. Aici, Pământul nu se mai află în degetul mic de la picior, ca în cazul primei Creaţii materiale, ci în centrul inimii acestei noi Creaţii. Puternica lumină din sfera inimii provine din noul Pământ, care va rămâne pentru totdeauna locuinţa veşnică a iubirii Mele şi a tuturor copiilor Mei.

Dacă vei contempla mai îndeaproape acest om excesiv de mare şi plin de lumină, vei descoperi că şi el constă din nenumărate stele maiestuoase, atât veşmântul cât şi întreg trupul său. Fiecare dintre aceste stele este infinit mai mare decât întreg omul văzut prin cea de a doua uşă, cu toate nenumăratele sale globuri învăluitoare. Căci aceste stele sunt uniuni locuite de oameni-spirit, dintre care cea mai mică este de o mie de ori mai mare şi mai puternică decât acel prim om, a cărui imagine se zăreşte aici ca un mic vierme aflat sub degetul mic de la piciorul acestui al doilea om ceresc. El reprezintă în comparaţie cu acest

al doilea om ceea ce reprezintă un mic fir de nisip în comparaţie cu întreg omul alcătuit din aceste globuri învăluitoare.

Acest al doilea om Mă reprezintă pe Mine, lucrând pe un ogor bine îngrijit.

Vezi însă că şi forma acestui al doilea om trebuie să aibă nişte limite, căci altfel nu ai putea vedea un om în el. Dar ce zăreşti deasupra acestei forme, care este viaţa cea mai pură în toate particulele ei?”

Robert îmi răspunde, cu totul copleşit: „O, Doamne Dumnezeule şi Părinte al meu! Zăresc lumină peste lumină, atâta cât ajung să vadă ochii mei!” – Eu: „Această lumină este Spiritul Meu, Puterea Mea, Iubirea Mea! – Iar aici îşi vor găsi locul alte miriade de astfel de oameni uriaşi, căci toţi copiii Mei trebuie să aibă loc pentru a-şi plasa operele!

Însă acum, dragi Mei copilaşi şi frăţiori, ştiţi suficient pentru cea dintâi oră petrecută în casa Mea! De aceea, nici nu vom deschide acum cele trei uşi dinspre răsărit, pentru că voi încă nu aţi suporta priveliştea care se află dincolo de ele. Dar după ce vă veţi obişnui cu toate încăperile casei Mele, veţi putea contempla şi conţinutul acestor trei uşi.

Tot ce vă pot spune pe scurt că cea dintâi conţine întregul regn spiritual al Pământului şi al tuturor celorlalţi Sori, ca şi al celorlalte Pământuri şi Luni ale fiecărui glob învăluitor. – Prin cea de a doua uşă ni se prezintă în prim-plan cel dintâi sau cel mai de jos Cer al Pământului nostru, iar în fundal acelaşi Cer al tuturor lumilor globurilor învăluitoare. – În aceleaşi raporturi apar în cea de a treia uşă cel de al doilea Cer, sau Cerul iubirii şi al înţelepciunii – în prim plan acela al Pământului, iar în fundal acelea ale globurilor învăluitoare. – Dar pentru cel de al treilea şi cel mai înalt Cer, acela al iubirii pure, în care ne aflăm acum şi în care ne vom afla veşnic, nu există aici nici o uşă, pentru că noi oricum ne aflăm în el. Dar în cerurile de mai jos, în fiecare locuinţă a unui spirit îngeresc se află câte o uşă care duce spre cel de al treilea Cer. Însă aceasta este foarte greu de deschis, şi uneori nici nu poate fi deschisă, ceea ce se întâmplă în special în Cerul cel mai de jos.

Deocamdată ştiţi destul şi aproape tot ceea ce trebuie să ştie un spirit îngeresc din acest Cer suprem. Dar înţelegerea deosebită, însoţită întotdeauna de interesul mereu crescut, abia începe aici şi durează la nesfârşit, aducând mereu cu sine cea mai mare fericire.

Să mergem acum încă o dată în sala cea mare, de unde veţi putea să priviţi împreună cu fraţii Mei marele oraş înconjurător şi vă desfătaţi după placul inimii cu această privelişte.

Iar pe Mine Mă veţi putea găsi mereu acasă.

Totodată, cei trei fraţi ai voştri vă vor arăta încăperile ce vor rămâne pe veci ale voastre, cu toate amenajările lor – Tu, frate Robert, vei avea o uşă tainică prin care vei putea ajunge oricând vei dori la societatea ta, unde vei putea să ordonezi şi să orânduieşti lucrurile după placul şi în Numele Meu, în modul cel mai desăvârşit. Fie ca tu să fii un conducător drept şi un frate bun pentru toţi supuşii tăi!

Fie ca de acum încolo fiecare dintre voi să se bucure de libertatea cea mai deplină şi de ceea ce aduce mulţumire inimilor voastre! Căci aici domneşte cea mai deplină libertate, iar pentru spirite nu mai există nici o lege şi nici un păcat!

Înfăptuiască-se aşadar ceea ce am prezis Eu din veşnicii!”

După aceste cuvinte, ne îndreptăm cu toţii către sala cea mare, unde o mare mulţime de fraţi şi surori ne salută prietenoşi. Abia aici începe societatea cerească. Şi fiecare se îndreaptă fericit înspre minunata locuinţă ce i-a fost hărăzită, aducându-Mi slavă şi laudă.

Iar aceasta reprezintă într-o măsură amănunţită conducerea spirituală a unui mare spirit în lumea spirituală.

Ferice de acela care o consideră cu inima plină de bunăcredinţă şi îşi organizează viaţa în funcţie de ea! El va avea cândva de parcurs aceeaşi cale, dacă inima sa este onestă şi de bunăcredinţă. Şi dacă a parcurs acest drum deja de pe Pământ, va mai avea de parcurs doar o cale foarte scurtă.

Este bine însă ca omul să nu citească această vestire cu capul, ci cu inima. El va ajunge atunci la o mare binecuvântare, iar moartea va ieşi din oasele sale. Dar cel care o citeşte cu simpla raţiune, îşi va găsi într-însa moartea, din care cu greu se va trezi.

Cu aceasta se încheie această descriere provenită din lumea spirituală. Ferice de aceia care nu vor găsi poticnire într-însa! – Amin! Amin! Amin!

Slavă şi mulţumire veşnică, Ţie, Doamne, pentru această dezvăluire, de care noi, sărmanii oameni păcătoşi, nu suntem câtuşi de puţin vrednici! O, Doamne, binecuvântează-i pe toţi aceia care o primesc cu inimi credincioase şi pline de bucurie! Amin!

J. Lorber

– Sfârşit –